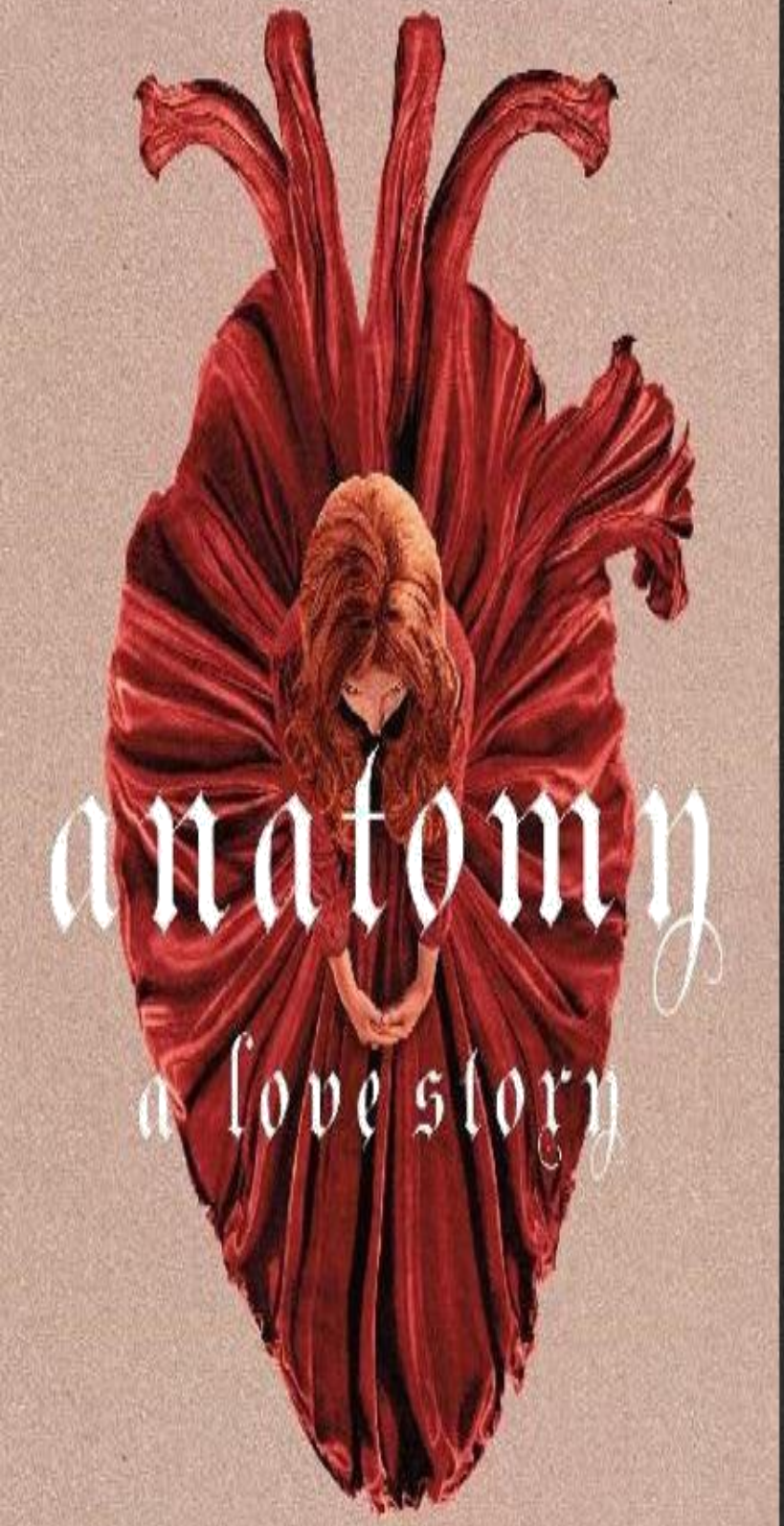
Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

"Irreverent, intelligent, and smart, Dana Schwartz
is one of the brightest of the next generation of young writers."

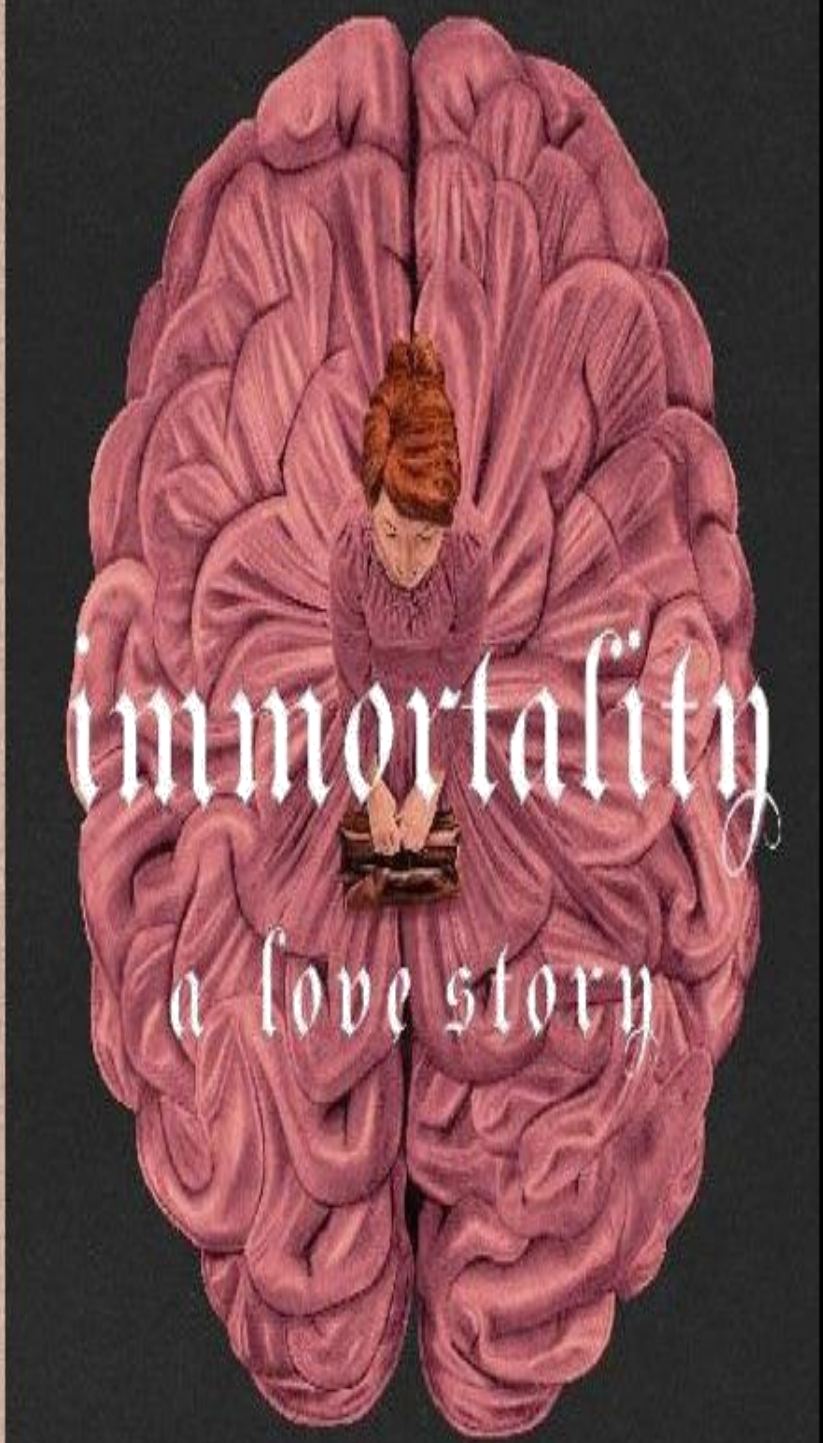
NEIL GAIMAN, #1 New York Times bestselling author

anatomy

a love story

Dana Schwartz

immortality

a love story

#1 new york times bestselling author

Dana Schwartz

İçindekiler

Anatomi: Bir Aşk Hikayesi
Ölümsüzlük: Bir Aşk Hikayesi

"Irreverent, intelligent, and smart, Dana Schwartz
is one of the brightest of the next generation of young writers."
NEIL GAIMAN, #1 *New York Times* bestselling author

anatomy

a love story

dana schwartz

anatomy

a love story

Dana Schwartz

WEDNESDAY BOOKS
NEW YORK

Okumaya Başla

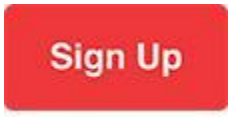
İçindekiler

Yazar Hakkında

Telif Hakkı Sayfası

Bunu satın aldığınız için teşekkür ederiz
St. Martin's Press e-kitap.

Özel teklifler, bonus içerikler almak için
ve yeni çıkanlar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi,
bültenlerimize kaydolun.

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin:
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için tıklayın Burada.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size yalnızca kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. Telif hakkı ihlali yasaya aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız lütfen yayıncıya şu adresten bildirin: **us.macmillanusa.com/korsanlık.**

Başımı tutan Ian'art

Yaşamın nedenlerini incelemek için önce ölüme başvurmamız gerekir.

-MARYABOLLSTAŞ ZANAATKARLIĞISHELLEY, F*RANKENSTEIN*

önsöz

Edinburg, 1817

HÇabuk kalkın!”

"Mümkün olduğunca hızlı kazıyorum, Davey."

"O zaman daha hızlı kaz."

Gece neredeyse aysızdı, bu yüzden nemli çimenlerin üzerinde duran Davey, Munro'nun kazmakta olduğu mezarda gözlerini devirdiğini göremiyordu. Normalden daha uzun sürüyordu—Munro'nun Farbanks'teki hanın arkasından çalmayı başardığı tahta kürek, bu gece başladığı metal kürekten daha küçüktü. Ama aynı zamanda daha sessizdi, önemli olan buydu. Thornhill Kirkyard mezarları gözetlemek için bir gardiyan tuttuğundan beri sessiz kalmak şarttı. Zaten üç arkadaşları gardiyan tarafından alınmıştı ve cezalarını ödeyemiyorlardı. Davey o zamandan beri onları sokakta görmemişti.

Bir şeyler ters gidiyordu. Davey tam olarak ne olduğunu anlayamamıştı ama bu gece bir şeyler garip görünüyordu. Belki de havaydı. Edinburgh'un Eski Kenti'nde alçakta asılı duran yağ dumanı her zaman yoğundu, yemeklik yağ ve tütün kokusuyla ağırlaşmıştı ve varlıklıları tepenin aşağısındaki ve Princes Street Gardens'ın diğer tarafındaki güzel yeni binalara gönderen insan atıkları ve pisliğin zararlı birleşimiydi. Bu gece rüzgarsızdı.

Davey, Munro'ya bundan bahsetmedi, hissettiği garip his. Munro ona sadece gülerdi. Gece adamlarını gözetlemen gerekiyor, garip hisleri değil, derdi Munro.

Uzakta, Davey kilisenin arkasındaki papaz evinin penceresinde yanan bir mumu seçebiliyordu. Rahip uyanıktı. Karanlıkta kilise bahçesinin bu kadar uzağında bir hareket görebilir miydi? Büyük ihtimalle göremezdi, ama ya akşam yürüyüşüne çıkmaya karar verirse?

"Daha hızlı gidemez misin?" diye fısıldadı Davey.

Cevap olarak tahtanın tahtaya çarpmasının inkar edilemez sesi geldi. Munro tabuta ulaşmıştı. İki çocuk da bir sonraki bölüm için nefeslerini tuttu: Munro küreği olabildiğince yukarı kaldırdı ve sertçe aşağı indirdi. Davey kapağın kırılmasının çatlamasıyla irkildi. Bir çığlık, köpeklerin havlaması için beklediler ama hiçbir şey kıpırdamadı.

"İpi bana at," diye seslendi Munro. Davey kendisine söyleneni yaptı ve birkaç dakika içinde Munro ipi ustalıkla ölü bedenin boynuna doladı. "Şimdi çek."

Davey ipi çekerken, hala mezarda olan Munro, cesedi tabuttaki küçük delikten çıkarıp yüzey dünyasına geri götürmeye yardım etti; ölümden geçmiş bir beden için garip bir ters doğum. Munro, ceset tabuttan ayrılırken ayakkabılarını başarıyla çıkardı, ancak kalan giysilerini çıkarıp onları tekrar mezara atmak Davey'e kalmıştı. Bir cesedi çalmak yasadışıydı, ancak mezardan gerçekten herhangi bir eşya alırlarsa, bu onu bir suç haline getirirdi.

Ceset, Jeanette'in onlara söylediği gibi bir kadındı. Jeanette, o hafta kendisine en iyi parayı veren diriltme adamının casusu olarak çalıştı, cenazelerde gizlice dolaştı, gömülen kişinin şu anda işledikleri suçu önlemek için tabutun üstüne pahalı bir taş levha konulmadığından emin olmak için yeterince yakınında durdu.

"Ne bir mortsafe ne de bir aile," demişti Jeanette, Fleshmarket Close'taki Munro'nun dairesinin kapısına geldiğinde, boynunu kaşıyarak ve bakır saçlarının perdesinin altından ona sırıtarak. Jeanette on dört yaşından büyük olamazdı ama birkaç dişinden fazlası eksikti. "Ya da en azından pek fazla aile yoktu, neyse. Tabut da ucuz görünüyordu. Çam ya da buna benzer bir şey."

"Hamile değil miydi?" diye sormuştu Munro umutla, kaşlarını kaldırarak. Doktorlar hamile kadınların bedenlerini incelemek konusunda o kadar istekliydiler ki iki katını ödemeye razıydılar. Jeanette başını iki yana salladı ve ödeme için elini uzattı. Karanlık çöker çökmez Munro ve Davey el arabaları, kürekleri ve ipleriyle yola koyuldular.

Davey, cesedin incecik gri elbisesini çıkarırken gözlerini kaçırdı. Karanlıkta bile kızardığını hissedebiliyordu. Daha önce canlı bir kadını hiç soymamıştı ama bir kadının toprağa gömülmesinden sonraki gün kıyafetlerini çıkardığı zamanların sayısını unutmuştu.

Kir ve karanlıkla yarı gizlenmiş taşın altına doğru:PENELOPE HARKNS.

*Sekiz gine için teşekkür ederim, Penelope Harkness,*diye düşündü.

"Buraya at," dedi Munro aşağıdan. Davey elbiseyi ona fırlattı. Kadının kıyafetleri boş tabutuna geri döner dönmez Munro kendini delikten dışarı çekti ve ıslak çimenlerin üzerine çıktı. "Tamam," dedi, ellerinden toprağı çırparak. "Hadi tekrar dolduralım ve bitirelim artık." Munro bunu söylemedi ama o da garip bir şey hissetti, durgun havada nefes almasını zorlaştıran tuhaf bir incelik. Papaz evinin penceresindeki mum sönmüştü.

"Ateşten öldüğüne inanmıyorsun, değil mi?" diye fısıldadı Davey. Kadının cildi çukurlu ya da kanlı değildi, ancak bu günlerde çıkan söylentileri görmezden gelmek imkansızdı. Eğer Roma ateşi gerçekten Edinburgh'a geri dönmüşse...

"Elbette hayır," dedi Munro kesin bir şekilde. "Aptal olma."

Davey nefes verdi ve karanlıkta zayıfça gülümsedi. Munro her zaman onu nasıl daha iyi hissettireceğini, beynine duvarlardaki kemirgenler gibi sızan korkuları nasıl uzaklaştıracağını biliyordu.

Sessizce, oğlanlar görevlerini bitirdiler. Mezar, o sabah olduğu gibi toprak ve yabani otlarla kaplıydı ve rigor mortis'ten kaskatı kesilmiş olan beden, gri bir pelerinle örtülü bir şekilde el arabasındaydı.

Mezarlığın kenarında, kilise bahçesinin tüm doğu tarafını kaplayan alçak taş duvar boyunca bir şey hareket ediyordu. Davey ve Munro ikisi de bunu gördüler ve hareketini takip etmek için başlarını çevirdiler, ancak gözleri karanlığa alışır alışmaz kaybolmuştu.

"Sadece bir köpek," dedi Munro hissettiğinden daha emin bir şekilde. "Hadi. Doktor şafaktan önce arka tarafa çıkmamızı istiyor."

Davey arabayı itti ve Munro küreğinin sapını her zamankinden daha sıkı tutarak onun yanında yürüdü. Mezarlıktan neredeyse çıkmışlardı ki, pelerinli üç adam yollarına çıktı.

"Merhaba," dedi ilk adam. Üçünün arasında en uzun olanıydı ve daha da uzun görünüyordu çünkü boru şeklindeki bir şapka takıyordu.

"Harika bir akşam," dedi ikincisi, diğerlerinden daha kısa, kel bir adam.

"Yürüyüş için mükemmel," dedi üçüncüsü, sarı sırıtışı görülebiliyordu Bıyıklarının ardında karanlıkta bile.

Davey, onların gece bekçisi olmadığını gördü. Belki de onlar da diriliş yanlısı adamlardı.

Munro'nun da aynı fikri olduğu açıktı. "Çekil yolumuzdan. O bizim, kendi kapı çivini al," dedi, Davey ve el arabasının önüne geçerek. Sesi sadece biraz titriyordu.

Davey aşağı baktı ve beyefendilerin hepsinin kaliteli deri ayakkabılar giydiğini gördü. Hiçbir diriliş adamı böyle ayakkabılar giymemişti.

Üç adam neredeyse aynı anda güldüler. "Haklısın," dedi kısa adam. "Ve tabii ki gece bekçilerini çağırmayı aklımızdan bile geçirmeyiz." Bir adım daha yaklaştı ve Davey pelerininin kolunun altında bir ip parçası gördü.

Sonraki an inanılmaz derecede hızlıydı: üç adam ilerledi ve Munro etraflarından sıçrayarak patikadan yukarı ve şehre doğru tam gaz koştu. "Davey!" diye bağırdı, "Davey, koş!"

Ama Davey, hala el arabasının arkasında donup kalmıştı, o anda Munro'nun hızla yaklaşıp kaybolmasını izlerken Penelope Harkness'ı terk edip etmeme seçimiyle tereddüt etmek zorunda kalmıştı. Ayakları arkadaşını takip etmesine izin verdiğinde, çok geçti.

"Yakaladım seni," dedi şapkalı uzun adam, etli elini Davey'nin bileğine dolarken. "Şimdi, bu hiç acıtmayacak." Adam cebinden bir bıçak çıkardı.

Davey, adamın tutuşuna direnmeye çalışıyordu ama ne kadar çekerse çeksin, ne kadar çevirirse çevirsin, kurtulamıyordu.

Bıçağı tutan adam bıçağı Davey'nin ön kolunda nazikçe gezdirdi ve karanlıkta neredeyse siyah gibi görünen koyu kırmızı bir kan izi ortaya çıktı.

Davey çığlık atmaya çok korkmuştu. Kel adam mor ve yapışkan bir şeyle dolu bir şişeyi çıkarırken sessizce, gözünü kırpmadan paniklemiş gözlerle izledi. Adam şişenin mantarını açtı ve kolunu uzattı.

Şapkalı adam, Davey'nin kanından tek bir damla sıvıya düşene kadar bıçağını şişenin üzerinde salladı. Sıvı koyulaştı ve sonra parlak, parlayan altın sarısına dönüştü. Şimdi hepsi gülümseyen üç adamın yüzlerini aydınlattı.

"Çok güzel," dedi bıyıklı olan.

★ ★ ★

TErtesi gün, dışarıdayken Sabahki anayasa töreninde, rahip bir gün önce gömdüğü bir kadının kaskatı bedeninin bulunduğu terk edilmiş bir el arabası buldu. Başını iki yana salladı. Bu şehirdeki diriliş adamları daha cesur ve daha tehlikeli hale geliyordu. Edinburgh nereye gidiyordu?

Dr. Beecham'ın Anatomi Üzerine İncelemesi: veya Modern Hastalıkların Önlenmesi ve Tedavisi (17. Baskı)

1791) Dr. William R. Beecham tarafından:

Herhangi bir hastalığı veya herhangi bir yaygın ev içi yaralanmayı etkili bir şekilde tedavi etmek isteyen herhangi bir hekim öncelikle anatomiyi anlamalıdır. İnsan vücudunu ve tüm bileşen parçalarını anlamak mesleğimiz için temeldir.

Bu incelemede, onlarca yıllık çalışmam sırasında keşfettiğim anatomi temellerini kendi tasarımlarımın çizimleriyle birlikte ana hatlarıyla açıklayacağım. Ancak çizimler, diseksiyon yoluyla anatominin aktif, birinci elden keşfinin yerini tutmaz ve hiçbir olası hekim, en azından bir düzine gövdeyi önce oluşturup bileşen parçalarını incelemeden mesleğimize hizmet etmeyi ummayacaktır.

Edinburgh'daki meslektaşlarımın bir kısmı, masum insanların bedenlerini çalan sözde diriltme adamlarının yasadışı hizmetlerini kullanarak kötü niyetli yöntemlere başvursa da, Edinburgh'daki anatomi okulundaki öğrencilerime verdiğim konular, her zaman, İngiliz yasalarının, vatandaşlarına son bir kefaret olarak son bir hizmette bulunmaya meyilli olduğunu emrettiği, cellat ipine maruz kalan talihsiz erkekler ve kadınlardır.

1

TKURBAĞA ÖLDÜ, VARDIhiç şüphe yok. Hazel Sinnett onu bulduğunda çoktan ölmüştü. Kahvaltıdan sonra günlük yürüyüşünü yapıyordu ve kurbağa az önce oradaydı, bahçe yolunda sırtüstü uzanmış, sanki güneşlenmeye çalışıyormuş gibi.

Hazel şansına inanamadı. Bir kurbağa, öylece yatıyordu. Bir adak. Göklerden bir işaret. Gökyüzü, henüz gelmemiş bir yağmurun habercisi olan gri bulutlarla doluydu. Başka bir deyişle: hava mükemmeldi. Ancak koşullar uzun sürmeyecekti. Yağmur yağmaya başlar başlamaz, deneyi mahvolacaktı.

Hazel, orman güllerinin arkasından etrafına bakıp onu izleyen biri olup olmadığını kontrol etti (annesi ikinci kattaki yatak odası penceresinden dışarı bakmıyordu, değil mi?) sonra diz çöktü ve kurbağayı mendiline sarıp etekliğinin kemerine sıkıştırdı.

Bulutlar yaklaşıyordu. Zaman sınırlıydı ve bu yüzden Hazel yürüyüşünü yarıda kesip hızla Hawthornden Kalesi'ne geri dönmek için döndü. Arka yoldan gidecekti, böylece kimse onu rahatsız etmeyecek ve hemen yatak odasına geçebilecekti.

Hazel aceleyle içeri girdiğinde mutfak sıcaktı, ateşteki demir tencereden büyük buhar bulutları çıkıyordu ve her yüzeye yoğun soğan kokusu sinmişti. Terk edilmiş bir soğan bir tahtanın üzerinde yarı doğranmış halde duruyordu. Soğan, tahta ve yere yakın bir yerdeki düşmüş bir bıçak kanla sıçramıştı. Hazel'ın gözleri kırmızı izi takip etti ve Cook'un mutfağın köşesindeki ateşin yanındaki bir taburede oturduğunu, bir elini tuttuğunu ve ileri geri sallandığını, kendi kendine mırıldandığını gördü.

"Oh!" diye bağırdı Cook, Hazel'ı görünce. Kırmızı yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış ve her zamankinden daha kırmızıydı. Cook gözlerini sildi ve ayağa kalktı, eteklerini düzeltmeye çalıştı. "Hanımefendi, sizi burada beklemiyordum. Sadece—ağrıyan bacaklarımı dinlendiriyordum." Cook elini önlüğünün arkasına saklamaya çalıştı.

"Ah, Cook. Kanıyorsun!" Hazel, Cook'un yaralı elini uzatmak için uzandı. Eteğindeki kurbağanın çıkardığı sesi ve yaklaşan sağanak yağmuru düşündü, ama sadece bir anlığına. Elindeki davaya odaklanması gerekiyordu. "İşte, bırak da ben yapayım."

Cook yüzünü buruşturdu. Kesik derindi, nasırlı elinin tabanındaki etli avuç içi boyuncaydı.

Hazel kendi ellerini eteklerine sildi ve sonra Cook'a küçük, rahatlatıcı bir gülümseme vermek için başını kaldırdı. "Bu hiç de fena olmayacak. Akşam yemeğinden önce yağmur gibi iyi olacaksın. Sen, oradaki"—Hazel bir bulaşıkçı hizmetçisine seslendi—"Susan, öyle mi? Bana bir dikiş iğnesi getirir misin?" Fare gibi hizmetçi başını salladı ve hızla uzaklaştı.

Hazel mutfak lavabosunu Cook'a götürdü ve yaralı elini yıkayıp bulaşık bezine silmesini söyledi. Kan ve is akıp giderken, derin kesik net bir şekilde belirginleşti. Hazel, "Şimdi, kan akıp gittiğinde o kadar da korkutucu değil," dedi.

Susan iğneyle geri döndü. Hazel siyaha dönene kadar onu ateşte tuttu ve sonra kendi eteğini kaldırdı ve gömleğinden uzun bir ipek iplik çekti.

Cook küçük bir çığlık attı. "Güzel şeyleriniz, hanımefendi!"

"Ah, pishposh. Önemli değil, Cook, gerçekten. Şimdi, bunun biraz acıtmasından korkuyorum. İyi misin?" Cook başını salladı. Hazel olabildiğince hızlı çalışarak iğneyi Cook'un yarılmış avucuna kaydırdı ve kesiği dikişlerle sıkıca dikmeye başladı. Cook'un yüzünden renk çekildi ve gözlerini yumdu.

"Neredeyse oradayız - neredeyse bitti - aaaaa ve orada," dedi Hazel, ipeği düzgün bir düğüme bağlarken. Dişleriyle ipliği kopardı. İşini incelerken gülümsemeden edemedi: Çocukluğunda zihin uyuşturan sıkıcı nakış işlerini sonunda iyi bir şekilde kullanan minik, düzgün, düzgün dikişler. Hazel eteklerini tekrar kaldırdı - kurbağayı rahatsız etmemek için dikkatlice - ve Cook itiraz etmeden veya daha fazla hasar gördüğü için şok içinde bağırmadan önce gömleğinden kalın bir kumaş şeridi kopardı. Hazel kumaşı yeni dikilmiş elin etrafına sıkıca sardı. "Şimdi, o zaman: Bu gece bandajı çıkar ve yarayı yıka, istersen. Yarın sana bir lapa getireceğim. Ve bıçağa dikkat et, Cook."

Cook'un gözleri hala ıslaktı, ama Hazel'a gülümsedi. "Teşekkür ederim, hanım."

Hazel başka hiçbir rahatsızlık duymadan yatak odasına ulaştı ve balkona koştu. Gökyüzü hala griydi. Yağmur henüz yağmamıştı. Hazel nefes verdi ve kurbağayı mendiliyle eteklerinden çekti. Açtı ve ıslak bir şapırtıyla taş korkuluğa düşmesine izin verdi.

Hazel'ın Hawthornden'da en çok sevdiği yerler kütüphaneydi -benekli yeşil duvar kağıtları, deri kitaplar ve her öğleden sonra yanan şöminesiyle- ve yatak odasının balkonuydu, buradan aşağıdaki ağaçlarla çevrili dereye bakabilir ve kilometrelerce öteden sadece doğayı görebilirdi. Yatak odası şatonun güney cephesindeydi; Edinburgh'un kalbinden yükselen dumanı göremiyordu, kuzeye doğru sadece bir saat uzaklıktaydı ve bu yüzden burada, balkonda, dünyada yalnız olduğunu, insan bilgisinin toplamının uçurumunda duran ve tek bir adım ileri atmak için cesaret toplayan bir kaşif olduğunu hayal edebilirdi.

Hawthornden Kalesi, vahşi İskoç ormanlarının üzerinde yükselen sarmaşıklarla kaplı taş duvarları ve Hazel'ın takip edebildiğinden daha uzağa akan ince bir dere ile bir uçurumun kenarına inşa edilmişti. Ailesi, babasının tarafında en az yüz yıldır orada yaşıyordu. Duvarlarında, antik taşlara tutunan kömürleşmiş, çimenli ve yosunlu yapısında Sinnett tarihi vardı.

1700'ler boyunca çıkan bir avuç mutfak yangını, kalenin çoğunun kendi üzerine, taş üstüne tuğladan yeniden inşa edildiği anlamına geliyordu. Kalenin orijinal yapısının tek kalıntıları, yolun önündeki kapılar ve tepenin yamacına inşa edilmiş, yaşayan hafızada hiç kullanılmamış soğuk bir taş zindandı - Bayan Herberts, Percy'yi çaydan önce puding çalarken yakaladığında veya uşak Charles, bir meydan okumada bütün gün içeride kilitli kalmaya söz verdiğinde ve bir saatten fazla dayanamadığında hariç.

Çoğu zaman Hazel, Hawthornden'da tek başına yaşıyormuş gibi hissediyordu. Percy genellikle dışarıda oynuyordu veya derslerdeydi. Hala yas kıyafetleri içinde olan annesi, yatak odasından nadiren çıkıyor, siyahlar içinde bir ölüm hayaleti gibi duvarların arasında kayıyordu. Bazen yalnızdı ama Hazel genellikle yalnızlığa minnettar hissediyordu. Özellikle de deney yapmak istediğinde.

Ölü kurbağa küçüktü ve çamurlu kahverengiydi. Avuçlarının içinde patikadan kopardığında gevşek bir bebek gibi sallanan ince uzuvları şimdi sert ve tatsız bir şekilde yapışkandı. Ama kurbağa ölmüştü ve havada bir fırtına vardı—mükemmeldi. Her parça yerli yerindeydi.

Hazel, balkondaki küçük bir kayanın arkasından, haftalar önce sakladığı şömine maşasını ve mutfak çatalını çıkardı ve tam da bu durumun kendisini göstermesini bekledi. Bernard, İsviçre'deki sihirbaz-bilim adamının kullandığı metal türü konusunda sinir bozucu derecede belirsiz konuşmuştu ("Pirinç miydi? Söyle bana Bernard, rengi neydi?" "Sana söylemiştim, hatırlamıyorum!"), bu yüzden Hazel, evdekilerden kimsenin fark etmeden kolayca çıkarabileceği metal nesnelerle yetinmeye karar verdi. Şömine maşası babasının çalışma odasındandı ve hizmetçiler bile, babası ve alayı Saint Helena'ya gönderildiğinden beri aylarca o odaya girmeye zahmet etmiyorlardı.

Aşağıdaki vadide uzak bir gök gürültüsü yankılandı. Zamanı gelmişti. Yaşam ve ölüm arasındaki dünyayı aşacak, eti canlandırmak için elektrik kullanacak. Mucizeler, insanın henüz anlamadığı bilimden başka neydi? Ve evrenin sırlarının orada olması, yeterince akıllı, yeterince inatçı olunursa çözülebilecek kodlar olması her şeyi daha da mucizevi kılmıyor muydu?

Hazel maşayı kurbağanın bir tarafına dikkatlice koydu ve sonra ciddi bir saygıyla mutfak çatalını yavaşça diğer tarafa indirdi.

Hiçbir şey olmadı.

Çatalı ve maşayı kurbağaya yaklaştırdı ve sonra sabırsızlıkla kurbağanın derisine değdirdi. Bunu yapması mı gerekiyordu—? Hayır, hayır, Bernard mahkûmun kafasının bir kazığa geçirilmiş olup olmadığını söylerdi. Büyük turundan döndüğünde, İsviçre'den yazdığı mektupta sadece kısaca bahsettiği, büyük bilim adamı Galvini'nin oğlunun yaptığı gösteriyle ilgili sorularla nefes nefese kalmıştı. İkinci Galvini elektrik kullanarak kurbağa bacaklarını dans ettirmiş ve bir mahkûmun kesik kafasını sanki yeniden canlanmış gibi göz kırptırmıştı.

"Gerçekten korkutucuydu," demişti Bernard, dudaklarına bir fincan çay götürüp hizmetçiye bir zencefilli kurabiye daha getirmesini işaret ederek. "Ama yine de, kendi garip tarzında, harikulade, öyle değil mi?"

Hazel yaptı. Bernard daha fazla konuşmayı reddetmiş olsa da ("Neden bu kadar kasvetli olmak zorundasın, Kuzen!"), Hazel sahnenin ayrıntılarını sanki kendisi oradaymış gibi kolayca zihninde canlandırabildiğini fark etti - Fransız tarzı bir ceket giymiş adam, küçük, ahşap kaplı bir tiyatronun sahnesinde duruyordu, arkasındaki kırmızı kadife perdeler tozla ağırlaşmıştı. Hazel ipi görebiliyordu

kurbağaların bacaklarının yukarı aşağı sarsılması, kankan kızları gibi dans etmesi, Galvini ana cazibe merkezinin üstünden bezi çekmeden önce: asılmış bir adamın başı. Hazel'ın hayalinde, boynu ipin kestiği yerdeki morumsu morlukları gösterecek kadar aşağıda kesilmişti.

*Biz erkekler ölümden korkarız,*Hazel, Galvini'nin kalın bir İtalyan aksanıyla "Ölüm!" dediğini hayal edebiliyordu. Korkunç ve dehşet verici! Kaçınılmaz ve anlamsız! Ona doğru güzel bir kadına doğru dans eder gibi dans ediyoruz (İtalyanlar güzel kadınlardan bahsetmeyi severdi) ve Ölüm bize doğru vals yaparak geri dönüyor, çağırıyor, her zaman çağırıyor. Perde bir kez delindiğinde, asla geri dönmeyiz. Ama yeni bir yüzyıl, dostlarım.

Burada Hazel, Hamlet gibi kafatasıyla metal bir çubuğu havaya kaldırdığını, sonra ikinci çubuğunu kaldırdığını ve seyirciler coşarken yıldırımın aralarında ileri geri dans etmesine izin verdiğini hayal etti. Ve insanlık doğanın yasalarını fethedecek!

Sahne ışıkları çıtırdayıp, gri barut dumanı dramatik bir etki yaratırken seyirciler hayretler içinde kaldılar ve mahkûmun başı canlandı.

Bernard bunu Hazel'ın defalarca okuduğu ve her satırını ezberlediği bir mektupta anlattı: Çubuklar şakaklarına indirildiğinde mahkûmun başının nasıl sarsıldığını, göz kapaklarının nasıl açılıp kapandığını. Bir an için, tekrar bilincine kavuşmuş, önündeki sahneye -en iyi eldivenlerini ve şapkalarını giymiş bir sürü adam ve eşlerine- göz kırpmış ve onları gerçekten görmüş olabilirdi. Bernard, başın ağzının açılmasından bahsetmemişti ama Hazel kendini, sanki baş başka bir gösteri için, başka bir kalabalık için başka bir matine için dışarı çıkarılmaktan sıkılmış gibi, sarkan siyah bir dil hayal ederken buldu.

Gösteri bitince Galvini inanılmaz bir alkışla eğilir, sonra bütün beyler şatolarına ve villalarına dönerek ev sahiplerini port şarabı eşliğinde geçirdikleri akşamı anlatarak eğlendirirlerdi.

*Büyü gibiydi,*Bernard yazmıştı. Her ne kadar bir büyücünün bu kadar kötü oturan pantolonlar giyeceğini hiç hayal etmesem de. Bernard ayrıca mektupta dört yüz franka bir av pelerini satın aldığını ve Prens Friedrich von Hohenzollern'in de aynısını giydiğini gördüğünü belirtmişti.

Ama işte oradaydı, gökyüzünde ağır bir elektrik vardı, kurbağanın her iki yanında metal vardı ve Galvini'nin tebaasının aksine Hazel'ınki tatsız, çileden çıkarıcı bir şekilde kalmıştı.

açıkça hareketsiz. Hazel arkasına baktı. Yatak odası boştu—hizmetçisi Iona, kahvaltı bitmeden önce her zaman toplamayı bitirirdi. Hazel, Percy'nin ders aldığı müzik odasındaki açık pencereden piyanonun şıngırdayan notalarını duyabiliyordu. Bayan Herberts, her zamanki gibi yatak odasında Hazel'ın annesine götürmek üzere öğle yemeği hazırlıyordu; ince siyah bir bezle örtülü bir aynanın karşısındaki masasında yemek yiyordu.

Hazel nefesini tuttu ve ateş maşasını bir kez daha kaldırdı. Henüz denemediği bir şey vardı ama—Hazel aniden başı döndü, zihni hafif hissediyordu, sanki bir ip tarafından kafatasının tepesine çekiliyormuş gibi. Parmakları titriyordu. Vücudunun kendini durdurmasına izin vermeden önce maşayı kurbağanın sırtından geçirip midesinden çıkardı. Eti delmek rahatsız edici derecede kolaydı, maşa kahverengi deriden kolayca kayarak ıslak bir şekilde çıktı, belirsiz bir viskusta parladı.

"Üzgünüm," dedi Hazel yüksek sesle ve sonra hemen kendini aptal gibi hissetti. Sadece bir kurbağaydı. Sadece ölü bir kurbağaydı. Eğer cerrah olacaksa, er ya da geç bu tür şeylere alışması gerekecekti. Sanki kendi metanetini kendine kanıtlamak istercesine, maşayı kurbağanın içinden biraz daha geçirdi. "İşte," diye mırıldandı. "Hak ettin."

"Kime hizmet ediyor?" Percy'di, arkasında duruyordu, gözleri uykulu ve saçları keçeleşmişti, üzerinde sadece bir çorap vardı. Heyecanından piyanonun durduğunu fark etmemişti.

Percy yedi yaşında olmasına rağmen, anneleri onu hala yarı yaşındaki bir çocuk gibi giydirmişti, mavi şeritlerle astarlanmış ve yakası açık bir pamuklu gömlek giymişti. Lady Sinnett, sanki paha biçilmez ve inanılmaz derecede kırılgan bir kristal parçasıymış gibi, ona durmadan düşkündü. Şımarık ve bencildi, ama Hazel ona kızacak gücü kendinde bulamıyordu, çünkü gerçek şu ki, ona acıyordu. Hazel, annesinin onu tüm ilgisiyle boğmasından kaynaklanan nadir bir özgürlüğün tadını çıkarırken, Percy'nin, Allah korusun, bahçedeki yolda dizini sıyırmasın diye evden çıkmasına neredeyse hiç izin verilmiyordu.

"Önemli değil," dedi Hazel, dönüp kurbağayı eteklerinin arkasına saklayarak. "Hadi şimdi koş. Dersinde olman gerekmiyor muydu?"

"Usta Poglia, çok iyi bir çocuk olduğum için beni erken bıraktı," dedi sırıtarak ve bir sıra küçük, keskin dişini göstererek. Hazel üstte birinin eksik

olduğunu fark etti. Percy ayaklarının üzerinde ileri geri sallanıyordu. "Benimle oyna. Annem ne dersem onu yapman gerektiğini söylüyor."

"Şimdi öyle mi?" Gökyüzü açılmaya başlıyordu, uzak ufukta mavi bir şerit görünüyordu. Eğer bu işe yarayacaksa, bunun yakında olması gerekiyordu. Elektrik hala havadayken olması gerekiyordu. "O zaman neden annenden seninle oynamasını istemiyorsun?"

"Annem sı-kıcı," diye şarkı söyledi Percy, önce bir ayağının, sonra diğerinin üzerinde zıplayarak. Sarı buklelerini gözlerinden çekti. "Annemin odasına girersem, yanaklarımı çimdikleyecek ve bana Latince okutacak."

Hazel, kardeşleri George'un çocukken de böyle olup olmadığını, sızlanıp bu kadar ilgi talep edip etmediğini, tamamladığı her at binme ve ders için bir tanık tarafından alkışlanıp yanağından öpülmesini isteyip istemediğini merak etti. Bu imkansız görünüyordu. Ayrıca, anneleri o zamanlar bu kadar korkak veya boğucu olmamıştı.

George sessiz ve içe dönüktü. Gülümsemeleri her seferinde odanın diğer ucundan paylaşılan sırlar gibiydi. Percy, yedi yaşındayken gülümsemelerini silah olarak nasıl kullanacağını biliyordu. Percy, George'u hatırlıyor muydu? Kardeşleri öldüğünde çok küçüktü.

Percy iç çekti. "Tamam. Korsan oynayabiliriz," dedi Percy sanki bir taviz veriyormuş gibi, sanki Hazel odasına dalmış ve ondan korsan oynamasını rica etmiş gibi ve ancak şimdi, iyilikseverliğiyle Percy kabul etti.

Hazel gözlerini devirdi.

Percy alt dudağını abartılı bir şekilde kaşlarını çatarak dışarı doğru uzattı. "Evet demezsen çığlık atıp annemi çağıracağım ve o da sana kızacak."

Başka bir bulut daha kaydı. Hazel'ın elbisesinin alt kısmından yukarı doğru bir ışık parçası süzüldü, sıcaklığı eteklerinin katmanları arasından yükseldi. "Neden mutfağa inip Cook'a çay için ne yaptığını sormuyorsun? Bahse girerim şimdi sorarsan, en sevdiğin limonlu kekleri yapacaktır."

Percy düşündü. Hazel'a ve eteğinin ardında sakladığı şeye kaşlarını çatarak baktı, ama bir an düşündükten sonra döndü ve dar merdivenlerden aşağı koşarak uzaklaştı, şüphesiz Cook ve Bayan Herberts'a işkence etmek için. Hazel haklıydı: Onunla oynamak ve limonlu kek yemek arasında rekabet yoktu.

Çok fazla zaman kalmamıştı ama devam etmeden önce Hazel'ın kapısını kilitlemesi gerekiyordu. Daha fazla davetsiz misafir olamazdı. İçeri girdi ve ağır anahtarı kilidin içinde döndürdü, ta ki tatmin edici bir gümleme duyana kadar. Sonra balkona geri koştu, birkaç damla su düşmüştü.

birkaç saniye sonra gitti, yosunlu taşı neredeyse siyaha boyadı. Eğer bu olacaksa, şimdi olmalıydı.

Mutfak çatalını tekrar kaldırdı ve bir şaman gibi kurbağanın her bir uzvunun üzerinde salladı. Hiçbir şey. Belki de Bernard'ın gördüğü gösteri bir hileydi. Belki de hiç ceset yoktu, ama masanın altında saklanan bir adam vardı, boynu tahtadaki bir delikten dışarı çıkmıştı ve tiyatro makyajı tenini uyuşturup düz ve renksiz hale getirmişti. Oyuncu -yalancı- ve Galvini çocuğu gösteriden sonra ne kadar da eğlenmişlerdi, aldıkları kağıt paraları sayarken, yağlı makyajlı diğer iki kuruşluk oyuncularla sarhoş olmuşlardı.

—Ve sonra kurbağa hareket etti.

*Sahip oldu*hareket etti mi? Sadece ışığın bir oyunu muydu? Yoksa vadiden esen bir esinti miydi? Hazel hiçbir şey hissetmemişti. Etekleri hışırdamamıştı. Çatalı ölü, kazığa geçirilmiş kurbağanın üzerinde tekrar tekrar, daha hızlı ve daha hızlı salladı, ama başka hiçbir şey olmadı. Ve sonra fark etti.

Cebinden dev anahtarı çıkarıp yavaşça kurbağaya doğru indirdi ve kurbağa dans etmeye başladı. Birkaç dakika önce cansız bir şekilde mızrağında sallanan kurbağa şimdi enerjiyle titriyordu. Hala yaşama isteği vardı, sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi. Hazel bunun bir peri masalından çıkmış gibi olduğunu düşündü. Kurbağa sanki beni bu maşadan indirir gibi, sana üç dilek hakkı veririm! Ya da belki de Percy'nin öğretmeninin bazen göz kırparak ona verdiği o ucuz roman kitapçıklarındaki hikayeler gibi bir kabustan çıkmıştı. Ölüler canlanır ve yaşayanlardan intikam almak isterler.

Çalışıyordu! Neydi bu? Manyetizma mı? Anahtar elektrik için bir iletkendi, bu kadarı açıktı, ama anahtar zaten hangi metalden yapılmıştı? Tam bir inceleme yapması, tanımlayabildiği her metal kombinasyonunu kullanarak bir dizi deneme yapması gerekecekti.

Hazel, sevinçle anahtarı kurbağanın seğiren uzuvları boyunca takip etmeye devam etti. Ama bir dakika içinde, sarsıntı yavaşladı ve sonra tamamen durdu. Havada, ölü kurbağanın mizaçlarında, ateş maşasında, yatak odası anahtarında mevcut olan her ne sihir varsa, tükenmişti.

Kurbağa yine ölmüştü ve şimdi, diğer odadan Hazel annesinin ağladığını duyabiliyordu. Ateş George'u aldığından beri çoğu gün ağlamıştı.

Dr. Beecham'ın Anatomi Üzerine İncelemesi: veya Modern Hastalıkların Önlenmesi ve Tedavisi (24. Baskı)

1816) Dr. William R. Beecham tarafından yazılmıştır, Dr. tarafından değiştirilmiştir.

William Beecham III:

Roma ateşi (Plaga Romanus) ilk olarak hastanın sırtındaki çıban belirtileriyle kendini gösterir. İki gün içinde çıbanlar patlamaya başlar ve hastanın gömleğinin arkasını kanla lekeler (bu nedenle, Julius Sezar'ınki gibi sırtta birkaç bıçak yarasının benzerliğinden dolayı "Roma ateşi" adı verilmiştir). Diğer belirtiler arasında kararmış diş etleri, uyuşukluk, idrara çıkmada azalma ve ağrılar bulunur. Hastalığın argo isimleri: Roma Hastalığı, Çıbanlar, Duvarcı Ateşi, Kızıl Ölüm. Neredeyse her zaman ölümcüldür. 1815 yazında Edinburgh merkezli bir salgın meydana geldi ve beş binden fazla can aldı.

Hayatta kalma oranı çok düşük olsa da, başarılı olanlar bağışıklıklarını koruyor. Bilinen bir tedavi yok.

2

BENN ALMONT YOLUNDAKİ ARAÇHouse, Hazel, eklemlerinden ve tırnaklarının altından siyah mürekkebi temizlemeye çalıştı ama boşuna. Önceki akşam bütün gece uyanık kalmış, babasının Dr. Beecham'ın anatomi kitabının eski baskısından notlar kopyalamıştı. Bu arada, arabasının penceresinden bir meyhane kapısına çivilenmiş olarak gördüğü gazete ilanını, yanındaki masanın üzerinde düz bir şekilde tutmuştu.

"Dur, dur!" diye bağırmıştı, arabanın kapısına vurarak. Dışarı fırladı, kapıdan ilanı kopardı ve nefes nefese arabaya geri döndü, kimsenin onu görüp görmediğini umursamayacak kadar heyecanlıydı.

Reklam eteğinin cebine katlanmıştı. Hazel mürekkep lekeli parmaklarıyla uzanıp rahatlamak ve şans dilemek için dokundu.

Bernard mürekkebi umursamazdı—Hazel fark edeceğinden bile şüpheliydi—ama Lord Almont umursardı ve nezakete olan düşkünlüğünü bildiğimden, şüphesiz olay annesine kadar uzanacaktı. Keşke amcanın önünde beni utandırmasan, Hazel, derdi Hazel'ın annesi, ince dudaklarına bir fincan çay götürürken ya da sabah odasındaki ateşe odun ekleyen bir hizmetçinin nakışının içinden bir iplik geçirirken. Şehre geldiğinde dilenci bir kadın gibi görünmeni umursamıyorum ama biliyorum ki yaklaşan Sezon için davetler söz konusu olduğunda bu sadece sana kötü yansıyacak.

Hazel, cebindeki, efsanenin torunu ve Edinburgh'un, hatta tüm krallığın yaşayan en ünlü cerrahı olan ünlü Dr. Beecham III'ün anatomi gösterisinin reklamını yapan ilan panosunu bilselerdi Lord Almont veya annesinin neler yapacağını hayal bile edemiyordu.

Hazel bunu düşününce heyecandan neredeyse titriyordu.

CANLI KONU! ÜCRETSİZ ANATOMİ GÖSTERİSİ!

EDINBURGH ÜNİVERSİTESİ CERRAHİ BÖLÜMÜ BAŞKANI DOKTOR BEECHAM'A GÖRÜN, YENİ TEKNİĞİNİ KULLANARAK DİSEKSİYON VE AMPUTASYONU UYGULAYIN. İLGİLENENLER, KONUYLA İLGİLİ OLARAK SORU SORABİLİR

DOKTOR ANATOMİ SEMİNERİ.

SABAH SAAT 8

ROYAL EDINBURGH ANATOMİSTLERİ DERNEĞİ

*Bu*Hazel'ın katılmak istediği türden bir etkinlikti! Çirkin dullar ve çekilmez sosyete kızlarıyla sıkıcı öğle yemekleri ya da sıkıcı, bitmek bilmeyen balolar değildi. Hazel on beş yaşına girer girmez, annesi onu sosyal sezon için Londra'ya zorla götürmeye başlamıştı; Hazel orada küçük bir kanepe büyüklüğünde kabarık eteklere sıkıştırılacak ve çeşitli pis kokulu oğlanların kollarında çeşitli balo salonlarında hızla dolaşabilecekti.

Teoride, Sezon için Londra'ya gitmek, o pis nefesli oğlanlardan birinin Hazel'a (ya da saygın çeyizine) deliler gibi aşık olması ve onunla evlenmesi anlamına geliyordu; ancak bu pek de anlamsız görünüyordu, çünkü Bernard'la evleneceği, Almont unvanını ve parasını ailede tutacağı neredeyse kesindi.

Bernard'da hiçbir sorun yoktu, dedi Hazel kendi kendine. Yeterince nazikti, teni nispeten temizdi. Eh, sıkıcıydı ama geri kalanlar da öyleydi. Biraz kibirliydi ve dünyadaki diğer birçok şeyden daha çok kıyafetlerine önem verirdi. Ama iyi bir dinleyiciydi. Hazel ile çamurda yürümeye başladıklarında oynamıştı ve bu yüzden sosyal çevrelerindeki diğer kızların taklit ettiği gibi kırılgan bir porselen kadın olmasını beklemiyordu.

Hazel'ı o kadar uzun zamandır tanıyordu ki, cerrah olmak istemesini bir skandal değil, sadece bir tuhaflık olarak görüyordu. Derslere kaydolurken ve Kraliyet Hekimliği Sınavı'na girerken yanında bir erkek olması şarttı, özellikle de unvanı olan güçlü bir erkekse. Hazel parmaklarını gazetenin kıvrımında umutla gezdirdi.

Sonbaharın serin bir günüydü ve Eylül havası Edinburgh'un Eski Kenti'ne bu kadar yakınken her zamankinden daha berraktı; tepedeki ahşap binalar, günlük hayatın hırıltılı siyah isini dışarı veren bir ağızdaki çarpık dişler gibi üst üste yığılmıştı. Lord ve Leydi Almont, Princes Street Gardens'ın karşısında, tepenin hemen aşağısında, ancak Eski Kent'ten bir evren ötede yaşıyordu: Yeni Kent'te, Charlotte Meydanı'nda, önünde sütunlar ve arkada iki arabaları için yeterli alan bulunan zarif, beyaz bir şehir evinde.

Hazel ellerine bulaşan mürekkebi bir türlü çıkaramamıştı ve uşak arabanın kapısını arkasından kapatır kapatmaz, ellerini gizli gazetesiyle birlikte ceplerine soktu.

Uşak, Hazel kapıyı çalmadan önce kapıyı açtı; yakasında ter lekeleri vardı ve kel noktası parlıyordu.

Ana salonda bir şeyler oluyordu: bir faaliyet girdabıydı. Hazel, boş bir leğen ve bir bez taşıyarak yanından geçen uşak Samuel ile göz göze geldi. Samuel sadece başını hafifçe eğdi.

Yakınlarda garip bir adam oturuyordu, toz renkli paçavralar içinde bir dilenci, Hazel'ın daha önce hiç görmediği, muhtemelen hizmetçilerin odasından çekilmiş basit bir tahta sandalyede oturuyordu. Uzun bir palto giymiş bir doktor ağzının içini inceliyordu.

Dilenci, özenle düzenlenmiş malikanede huzursuz görünüyordu. Onunla ilgili her şey göze çarpıyordu, yersiz duruyordu. Tüm salonda ütülenmemiş ve kolalanmamış tek gömleği gömleğiydi, taranmamış saçların olduğu tek yer başıydı, temizlenmemiş tek yüzüydü, çenesinin altında yıkamayı başaramadığı bölgede bir ter ve kir halkası vardı. Doktor yüzünü buruşturdu ve adamın yanağını okşadı ve adam itaatkar bir şekilde ağzını kapattı.

Lord Almont—yemek salonundan getirilen daha geniş, minderli bir sandalyede, salonun karşısında oturuyordu—Hazel içeri girdiğinde ayağa kalktı. “Ah, Hazel,” dedi selamlayarak. “Bugün evin içinde bulunduğun durum için özür dilerim. Sanırım Bernard birazdan aşağı inecektir. Samuel, Bernard'a Bayan Sinnett'in geldiğini söyle.”

Hazel, dikkati tamamen garip dilenci adama dönmeden önce küçük, zorunlu bir reveransla karşılık verdi. Hazel neler olup bittiğini merak etti. Dilenci, Lord Almont'un himayesine aldığı bir çocuk muydu? Lord Hazretlerinin hayır kurumlarından birinin alıcısı mıydı? Bir hizmet pozisyonu için başvuran ve hemen kovulmak üzere olan bir adam mıydı? Hazel, işe alımları yapan kişinin Lord Almont olduğunu hayal edemiyordu. Ve amcası neden bir doktor muayenesi talep etmişti?

"Devam etmeye hazır mıyız?" diye sordu doktor sessizce.

Hazel ilk kez doktorun yüzünü fark etti: çok çukurlu ve yara izleriyle doluydu, koyu kırmızı çizgiler ve sırtlar vardı. Sol gözünün üzerinde saten bir yama vardı, ancak Hazel kenarlarının dışından kırmızı şişliği seçebiliyordu. Doktorun saçları uzun, düz ve koyuydu, siyah bir kurdeleyle arkada tutuluyordu

boynunun arkası. Elinde, evin giriş pencerelerinden gelen ışıkta parıldayan, metal kelepçelere benzeyen bir şey tutuyordu. Ceketinin kenarları lekelenmişti, pas rengindeydi.

Dilencinin gözleri kocaman açılmıştı, beyazla çevrili irisleri ortaya çıkıyordu. Kucağında, sanki yıkamadan kurutmaya çalışıyormuş gibi kahverengi bir şapka sıkıyordu. Birkaç saniyelik dehşet dolu bir sessizlikten sonra, doktora başını salladı, geriye yaslandı ve ağzını açtı.

"Belki de hanım-" diye söze başladı Lord Almont, ama cümlenin geri kalanını söyleyemeden doktor işini tamamlamıştı bile: Kelepçeleri dilencinin ağzına sokmuş, hızlıca çevirmiş ve mide bulandırıcı bir çatırtıyla bir azı dişini çekmişti.

Samuel'in çıkardığı leğen hemen amacına hizmet etti. Dilenci onu çenesinin altına kadar getirdi ve dudaklarının arasından akan kanı ve salyayı yakalamak için kullandı. Çığlık atmaya bile vakti olmamıştı.

Doktor, hala kanla parlayan dişi kokladı ve inceledi. "Hemen şimdi," dedi Lord Almont'a. "Dişi diş etinize yapıştırmayı umuyorsak, diş henüz ağızdan yeni çıkmışken harekete geçmeliyiz."

Lord Almont görev bilinciyle arkasına yaslandı ve ağzını açtı.

Doktor dişin dibine gümüş bir macun sürdü ve küçük bir neşterle Lord Almont'un ağzının derinliklerine bir yere tıkadı. Dilenci arkalarında hafifçe inledi.

"Şimdi," dedi doktor bitirirken, "aşçınız yumuşak yapmadığı sürece bir ay boyunca et çiğnemek yok. Berrak içkilere devam edin ve domates yok."

Lord Almont ayağa kalktı ve kravatını düzeltti. "Elbette, Doktor." Lord Almont göğüs cebinden birkaç bozuk para çıkardı, değerlerini inceledi ve sonra kolunun uzanabileceği kadar bir mesafeden dilenciye uzattı. "Sanırım bu günlerde bir azı dişi için piyasa fiyatı bu?"

Hazel, lordun, dişi artık ağzında olan bir adamdan uzak durmaya çok hevesli göründüğünü düşündü. Dilenci, gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı süzülürken, paraları kesesine koydu ve gitti.

"Özür dilerim, Hazel," dedi Lord Almont, kapanan kapının yankısı azaldığında, "seni o korkunç sahneye maruz bıraktığım için. Bernard senin bu tür şeylere meyilli olduğunu söylese de." Çenesinin dışını ovuşturdu. "Korkunç bir iş, ama kişinin sağlığı ve refahı için ödenecek küçük bir bedel. Saygıdeğer Dr. Edmund'u tanıdığını sanmıyorum.

Edinburgh Tıp Derneği'nden Dr. Straine mi? Dr. Straine, kız kardeşim Lavinia'nın kızı Bayan Sinnett'i takdim edebilir miyim?"

Dr. Straine Hazel'a doğru döndü. Ekipmanını kaldırmayı bitirmemişti ve elinde hala küçük bir neşter vardı, kırmızı akıyordu, boynunu kabul edercesine zar zor indirdi.

"Nasılsınız?" dedi Hazel. Dr. Straine cevap vermedi. İyi gözü doğrudan Hazel'ın ellerindeki mürekkep lekelerine gitti. Hazel onları eteklerinin altına saklamak için acele etti. Doktorun zaten ince olan dudakları bir şekilde daha da inceldi.

Doktor konuştuğunda, yine Lord Almont'a konuştu. "Çiğnemenin dişe vereceği zararı aklınızda bulundurun, Lordum." Başka bir şey söylemeden çantasını aldı, çizmesinin topuğunda döndü ve siyah paltosunu savurarak odanın arka kapısından çıktı.

"Korkarım ki pek başucu tavrı yok," diye fısıldadı Lord Almont, Straine gittikten sonra. "Ama bana şehrin en iyisi olduğu söylendi. İnanabiliyorsanız, büyük Dr. Beecham'ın kendisinin bir himayesindeydi, ölmeden önce. Çay için kalırsın, tabii ki?"

Hazel'ın babasının Saint Helena'daki görevine başlamasının üzerinden iki yıl geçmişti —Napolyon'un tutukluluğunu denetlemek üzere görevlendirilen Kraliyet Donanması kaptanı olarak— ve o zamandan beri Lord Almont yeğenine göz kulak olma görevini üstlenmişti. Hazel haftada bir veya iki kez Almont'lara çay veya akşam yemeği için katılmak, sabah odasında oturup Lord Almont'un kitaplarını okumak, Bernard'a kaçınılmaz görünen sosyal etkinliklere eşlik etmek için arabayla Edinburgh'a gidiyordu. En azından George'un anısı Hawthornden Şatosu'nun her odasında olduğu gibi Almont Evi'nde de yoğun bir duman gibi dolaşmıyordu.

Bernard'la evlendiğinde ve sonunda yeni Leydi Almont olduğunda, kötü anılar ağır bir kitabın kapakları gibi kapanabilirdi. Yeni bir ismi ve yeni bir evi olacaktı. Yeni bir hayatı olacaktı. Yeni bir insan olacaktı, üzüntünün bulamayacağı bir insan.

"Ah, Bernard!" dedi Lord Almont, oğlu merdivenlerin tepesinde belirdiğinde. "İkiniz burada öğle yemeği mi yiyeceksiniz? Samuel'in aşçıyı uyarabileceğinden eminim."

"Aslında Amca," dedi Hazel, "Bernard'ın bana yürüyüşe eşlik etmesini umuyordum."

Bernard son basamağı atladı ve dirseğini uzattı. İkisi salondan çıkana kadar, hizmetçiler tüm izleri süpürüp atmışlardı.

Ameliyat birkaç dakika önce gerçekleşti.

İskoçya Şehirlerinden: Bir Gezginin Arkadaşı (1802) JB Pickrock tarafından:

Felsefedeki başarıları nedeniyle Edinburgh'a "Kuzeyin Atina'sı" diyorlar, ancak şimdi aynı zamanda mimarisinin de bir kanıtı: beyaz taş, geniş düz caddeler, sütunlar. New Town'ı Edinburgh Kalesi'nin gölgesindeki düz arazide 1760'larda inşa etmeye başladılar, sanırım (tepedeki High Street boyunca uzanan binaların pis kokusu ve aşırı kalabalığı, iyi bir terbiye almış herhangi biri için dayanılmaz hale geldiğinde), ancak Romantik Klasik tarzdaki binalar ancak 1810'dan beri gerçekten etkilemeye başladı. Gerçekten de, Edinburgh'un Avrupa'nın herhangi bir başkentinden daha güzel bir Romantik Klasik tarzına sahip olduğunu söyleyebilirim.

3

"PKİRALAMA."

"HAYIR."

"Lütfen."

"Kesinlikle hayır."

"Ama sen olmadan içeri girmeme izin vermezler. Hiçbir şansım yok. Ama Viscount Almont'la birlikteysem beni geri çeviremezler."

"Geleceğin Vikontu Almont. Babam hayatta, çok teşekkür ederim."

"Eh, en azından şimdi bir şeysin, değil mi? Elbette, en azından bir baronetsin. Bu bir şey ifade ediyor, geleceğin Viscount Almont."

"Hazel," diye uyardı Bernard.

"Bakmana bile gerek yok. Gözlerini her zaman kapatabilirsin." "Yine de duyacağım."

Hazel elindeki geniş sayfa reklamını kavradı ve salladı. "Hadi, Bernard. Senden benim için bir şey yapmanı ne zaman istedim? Eğer buna gitmezsem, yaşadığım sürece başka hiçbir şey düşünemeyeceğim. İkimiz de yaşlanıp saçları ağardığında akşam yemeklerinde bundan bahsedeceğim ve sen sadece beni susturmak için gitmiş olmayı dileyeceksin."

Bernard yürümeye devam etti. "Hayır." Bernard güvercin grisi yeni bir silindir şapka takıyordu ve Hazel'dan uzaklaşırken bile, şapkayı en iyi açıdan göstermeye dikkat ettiğini, böylece şapkanın kenarlarının ışığı tam olarak yansıttığını ve keskin çenesini ortaya çıkardığını görebiliyordu. Ceketinin de gri olduğunu ve kanarya sarısı ipekten bir yelek giydiğini görebiliyordu.

Öğleden sonra havada hoş bir sonbahar serinliğiyle başlamış olsa da, yürüyüşleri boyunca boğucu bir sıcaklığa dönüşmüştü. Hazel, kumaş katmanlarının altından sırtından aşağı bir ter damlasının yuvarlandığını hissetti. "Annemin sana kızacağından mı endişeleniyorsun çünkü—?"

Bernard döndü ve sözünü kesti. "Evet. Açıkçası evet. Annenin bana kızacağından endişeleniyorum ama bundan da öte Hazel, annenin sana kızacağından endişeleniyorum. Annen -ya da baban, aslında- anatomi dersine gittiğini öğrenirse başına ne tür bir bela açılacağından haberin var mı? Herkese açık bir anatomi dersine! Bu tür şeylere katılan tipler! Sarhoşlar... ve tecavüzcüler! Ve... ve... tiyatro oyuncuları!"

Hazel gözlerini devirdi ve fildişi eldivenlerinin kenarlarını düzeltti. Babası Saint Helena'ya gitmeden önce ona almıştı. "Öğrenciler, Bernard. Bu tür etkinliklere katılanlar onlar. Neyse, her şeyi hallettim: Anneme seninle Princes Street Gardens'da pikniğe gideceğimi ve gece çökmeden önce geri dönmemi beklememesini söyleyeceğim. Tepeden aşağı yürüyüp çay saatinde senin evine dönebiliriz."

Görkemli bir araba geçti ve Bernard, içerideki beyefendiyi saygın bir baş selamıyla nazikçe selamlayana kadar yanıtını erteledi. Hazel'a döndüğünde, yüzü yine bıkkındı. "Tıp okumak bir şey. Hatta faydalı bile. Eton'dan arkadaşım John Lawrence şu anda Paris'te ve iyi bir doktor olacak, iyi bir evlilik yapacak ve tüm akşam yemeklerimize hoş geldin. Eğer bir doktor -ya da hemşire- olacağınızı iddia etmek isterseniz, sanırım bu bir şey olurdu. Ama cerrahi -Hazel, cerrahi parası olmayan adamların alanıdır. Hiçbir statüsü yok. Onlar aslında kasap!"

Hazel'ın yanında yürümediğini fark edene kadar birkaç adım ilerledi. "Hazel?"

"'Rol yapmak' derken neyi kastettiniz?"

"Ben ne yaptım-?"

"'Doktor olacağımı varsayalım' dedin."

"Sadece demek istediğim şuydu—Hazel. Yani. Gerçekten hiç beklemiyordun—" Durdu ve sonra tekrar başladı. "Evlendiğimizde, çizikleri nasıl onaracağını ve ateşleri nasıl tedavi edeceğini bildiğin için oldukça faydalı olacaksın!"

"Her zaman cerrah olmak istediğimi biliyordun," dedi Hazel. "Bunun hakkında uzun zamandır konuşuyorduk. Bu konuda beni her zaman destekledin."

"Evet," dedi Bernard ayakkabılarına. "Çocukken." Hazel'ın ağzı aniden bakır tadı aldı. Dili ağırlaştı.

Almont Evi'ne sadece bir blok uzaklıktaydık, parıldayan beyaz sütunları öğleden sonra güneş ışığında görülebiliyordu.

"Bak," dedi Bernard, tekrar yürümeye başlamak için ağırlığını vererek. "Hadi salona geri dönelim. Çay içelim." Hazel gazete kağıdını elinde tutuyordu ve Bernard uzanıp aldı. Kağıdı ikiye, sonra dörde böldü ve sonra parçaları buruşturdu. Onları arkasındaki oluğun ıslaklığına fırlattı, Hazel kağıt parçalarının hamura dönüşmesini izledi. "İşte. Şu saçmalığı unutalım. Le Grand Leon'da yeni bir gösteri var, yakında bir akşam birlikte gideceğiz. Ve anneni de götür. Kulağa hoş gelmiyor mu?"

Hazel hafifçe başını salladı. "Sanırım, eğer izin verirseniz, biraz daha yürüyeceğim. Sadece gezinti yolundan aşağı. Akşam yemeği için arabayı eve götürmeden önce."

Bernard gergin bir şekilde etrafına baktı. "Bir refakatçi olmadan mı?

Sanmıyorum

__”

"Sadece birkaç dakika daha. Evinizden bir blok ötedeyiz. Bak, hemen orada. Tüm zaman boyunca onu görebileceğim."

"Eğer eminsen," dedi Bernard kararsızca.

"Israr ediyorum."

"Peki, tamam o zaman." Bu kadar kolaydı. Bernard başını salladı, memnundu, yüzü yine cana yakındı. Bir vikontun oğluydu ve dünyada hiçbir sorun yoktu. Evinden birkaç adım ötedeydi, orada akşam yemeği için bekleyen bir rosto olacaktı. "Haftaya Hawthornden'a geleceğim. Percy'ye onu tekrar whist'te oynamakta ısrar ettiğimi söyle."

Hazel, başarabildiği en yakın gülümsemeyle karşılık verdi. Bernard'ın uzun bacaklarının sokaktan aşağı doğru yürümesini ve Almont Evi'nin gölgelerinde kaybolmasını izlerken yüzünde gülümsemesini korudu.

Ancak o zaman, annesinin ve Bayan Herberts'ın meraklı gözlerinden uzakta, gardırobunda sakladığı, Bernard'la paylaşabilmek için sakladığı gazetenin buruşuk kalıntılarına bakmaya izin verdi. Sayfadaki sadece birkaç kelime, yolun kenarındaki olukta akan çamurda henüz erimemişti, yapboz parçaları gibi parçalar.

CANLI KONU

BEYÇAM

EDİN—ANAT—

EĞİTİM—

—EW TEKNİĞİ

İçini çekti ve onu bekleyen arabaya doğru yürüdü. Birisi Almont House'un dışında, yolun Charlotte Meydanı'ndan Queensferry Caddesi Şeridi'ne doğru kıvrıldığı yan kapıdaydı, Saint Mary Katedrali'nin sivri ucu demir haçının iğnesini ötedeki mavi gökyüzüne saplıyordu.

Kızıl saçlı bir kadındı, saçları çok kirli olmasa daha da kızıl görünebilirdi, bir hizmetçi şapkasının altına sıkıştırılmıştı. Almont'ların hizmetçilerinden biri miydi? Hazel onu tanımamıştı, ama bu kendi başına şaşırtıcı değildi. Onlarınki gibi bir evde kesinlikle bir düzine kadar hizmetçi olurdu ve misafirler geldiğinde görünmez olmaya çalışırlardı. Belki de yeniydi. Genç görünüyordu, çok genç. Hazel'dan genç. Omzunun üzerinden sokağa doğru bakışından sanki birini bekliyormuş gibi görünüyordu, ama gergin görünmüyordu.

Hazel durup onu merakla izledi. Ve sonra, göz açıp kapayıncaya kadar, bir adam ona katıldı. Hayır, bir adam değil. Bir çocuk. Uzun boylu bir çocuk, tamamen dikey çizgiler ve keskin kenarlar. İkisi konuşuyorlardı ve hizmetçi gizlice bir kağıt parçası uzattı.

Almont House'u soyuyor olabilirler miydi? Gün ortasıydı. Meydan terk edilmiş olmaktan çok uzaktı—Hazel ikiliyi izlerken birkaç araba çoktan yanından geçip gitmişti. Kimse onlara aldırış etmiyor gibiydi. Doğru, malikanenin gölgesinde saklanmışlardı ama hırsızlar bile gecenin karanlığını tercih ederdi.

Hazel, küçük bir gül çalısına hayran kalmış gibi davranarak yaklaştı. Artık sadece otuz metre uzakta olmasına rağmen, iki yabancı başını kaldırmadı. Bakır saçlı hizmetçi elini uzattı ve uzun boylu çocuk avucuna birkaç bozuk para bıraktı. Hazel şimdi daha yakına geldiğinde, çocuğun koyu saçlarının arkasında uzanan uzun, ince bir burun seçebiliyordu. "Ona dikkat et, Jack," dedi kızıl saçlı hizmetçi.

Paraları kemerine takan hizmetçi, Almont Evi'nin taş dış cephesine doğru geri çekildi ve köşeden kayarak hizmetçilerin girişinden içeri girdi.

*Garip,*Hazel düşündü.

"Eve mi, hanım?" Arabacı Bay Peters, bloğun sonundan sesleniyordu. Dizginleri hızlıca çekti ve atları harekete geçirdi.

Gölgelerdeki çocuk yukarı baktı ve Hazel bir an için onunla göz göze geldi, ensesindeki tüyler dikkat kesildi. Gözleri parlak, berrak ve griydi. Uzun burnuyla bir yırtıcı kuşa benziyordu, diye düşündü Hazel. Gülümseme ya da sırıtma ya da belki de sadece ışığın bir oyunu olabilecek bir şey yaptı, çünkü bir an sonra gitmişti, Eski Kent'in dumanının siyah ve yoğun bir şekilde havada asılı kaldığı ana yola doğru dörtnala gidiyordu ve Hazel arabasına binip Hawthornden'a geri dönüyordu, yüzünü tekrar zihninde canlandırmaya çalışıyordu, ama hatırası çoktan kaybolmuştu.

4

BEN EDİNBURGH'DA ÖLMEK İNANILMAZ DERECEDE KOLAYDI. İnsanlar bunu her gün yapıyordu. Yağ yangınları ve karanlık barların ardındaki sokaklarda bıçaklamalar oluyordu. Görmezden gelebileceğinizi düşündüğünüz sıyrıklar yeşile dönüyor ve sızıyordu, şişmiş ve sıcaktı, ta ki halk doktoruna görünmeye vakit bulamadan gitmiş olana kadar. Hırsızlar Grassmarket Meydanı'nda asılıyordu, Jack onları kendi gözleriyle görmüştü, cesetlerin aşağı inerken nasıl seğirdiğini ve sonra nasıl hareketsizleştiğini.

Edinburgh'da ölmek kolaydı ama Jack on yedi yıl dayanabilmişti çünkü nasıl hayatta kalacağını biliyordu.

Jack tepeden aşağı indiğinde Jeanette Queensferry'deki evin yan kapısında bekliyordu. "Yeni bir iş," dedi neredeyse yalvarırcasına, Jack geç kaldığı için özür dileyemeden önce. "Bunu da yapmaya kararlıyım. Yemekler güzel. Her sabah kahvaltıda kremalı düzgün bir yulaf lapası."

"Bana kanlı günün ortasında buluşmamı söyleyen sendin."

"Şimdi bir işim var, Jacks, hatırlatmaya ihtiyacın olursa. Yani bildiğim şeyi teslim etmek için gece gündüz pis deliklerinize koşamam."

Jack'in ensesindeki tüyler diken diken oldu, duyuları parmakları arasında gerilmiş bir ip gibi gergindi. On beş metre ötede, sokakta onları izleyen bir kız vardı. Jeanette fark etmemişti. Kız onları duyamayacak kadar uzaktaydı, tahmin etti, ama kesinlikle onları fark etmişti, her ne kadar şimdi bir gülü kokluyormuş gibi yapsa da. Zengindi; kıyafetleri bunu ele veriyordu, başlığındaki kaliteli kumaş ve gerçek tüyler. Birinin karısıydı, eğer yanında bir refakatçi olmadan Yeni Şehir'de yürüyüşe çıkmışsa öyle olmalıydı, ama ondan daha büyük görünmüyordu. Belki on altı ya da on yedi yaşındaydı. Kağıt bebekler gibi makyaj yapmış bu zengin kızlarla bunu söylemek zordu.

Jack, göz ucuyla onu izliyordu; boynunun çıplak sırtında, neredeyse yarı saydam sayılabilecek kadar beyaz olan ince bir çizgi, aşağı doğru eğildiğinde, elbisesinin zırhı ile saçı arasındaki boşluk belirginleşiyordu.

Jeanette boğazını temizledi. "İstiyorsun, değil mi? Çünkü istemiyorsan, bunun gibi çift sipariş almaktan mutlu olacak bir sürü diriltme adamım var. İstiyorum, Jack Currer, istemediğimi sanma!" İsminin her hecesini dilini yuvarlayarak telaffuz etti: Curr-er.

"Hayır, hayır, istiyorum, tabii ki istiyorum." Jeanette'in ona uzattığı kağıdı kaptı ve sonra cebinden bozuk paraları çıkardı.

Jeanette ödemesini sayarken yüksek sesle konuştu. "Küçük bir tane. Bir şeyden ölmüş. Hasta değildi, bu yüzden onu emziren bir sütanne olmalı diye düşünüyorum. İnanın. Her zaman olur. Bu küçük mirasçılar geceliklerini ve eteklerini giyip, uykuya dalan bir kadından süt alıyorlar. Diğeri bir erkek. Dikkat et Jack, bir seyisin bunun hastalıktan olduğunu düşündüğünü duydum."

Jack elindeki isimlere ve aceleyle çizilmiş mezarlık haritasına baktı. "Bu Roma ateşi değil, Jeanette ve sen de bu söylentileri yaymamaya dikkat edersin. İnsanları korkutuyor."

"Korkmuyor musun?" diye karşılık verdi Jeanette.

Jack parmaklarını bacağının yan tarafına vurdu. Yıllarca diriltme adamı olarak çalışmış, çürüme ve hastalıkla çürüyen bedenleri kaldırmıştı ama bir şekilde sağlığını her zaman korumuştu. Bunun kesinlikle hak etmediği bir tanrının ona merhamet göstermesi mi yoksa kör şans mı olduğunu bilmiyordu ama ikincisine inanmaya meyilliydi. "Hayır," dedi, "korkmuyorum."

Jeanette sadece omuz silkti ve sonra evin arka bahçesine doğru koştu, orada hizmetçilerin girişinden gizlice içeri girip hiç ayrılmamış gibi davranabilirdi.

Jack kağıdı katlayıp pantolonunun cebine koydu ve sonra tekrar güllere bakan kadına baktı. Kadın ona bakıyordu, koyu kahverengi gözleri neredeyse siyah gibi görünüyordu. Tüm zengin kızların olduğu gibi güzeldi, yüzleri temiz ve saçları taranmıştı. Saçları şapkasının altında açık, kızılımsı, kalın ve dalgalıydı. Burnu uzun ve düzdü, dudakları bir tarafa kıvrılmıştı. Jack aniden kendini çıplak hissetti ve ensesinde karıncalanma hissi oluştu. Gözlerini kadından ayıramıyordu. Sanki onu bir şeyle suçluyormuş gibiydi. Ya da onunla işbirliği yapıyordu. Kadın gülümsüyor muydu, yoksa bu sadece morarmış dudaklarının doğal eğimi miydi?

Sonunda, Jack'in rahatlamasıyla, kadının gözleri uzaklaştı ve zarif bir terliği kaldırıp şık bir arabaya bindi.

Eldivenleri beyazdı ve kaybolurken Jack, sol elinin bir parmağının ucunda, bir gülün sapını tutup daha yakına çekmek için tuttuğu yerde, kırmızı bir çiçek açmış noktayı seçebiliyordu. Kan. İnce kumaşı bir diken delmişti ve kız fark etmemişti. Fildişi ellerinde yüksük büyüklüğünde kızıl bir çiçek.

Encyclopaedia Caledonia'dan (29. Baskı, 1817):

William Beecham, tam adıyla William Beecham, Meershire Baronu Beecham, Sir William Beecham, Baronet olarak da bilinir (d. 5 Nisan 1736, Glasgow, İskoçya; ö. 7 Ocak 1801, Portree, Skye Adası, İskoçya). İskoç cerrah ve tıp bilimci, Royal Edinburgh Anatomists' Society'nin başkanı ve kurucusu, anatomi çalışmaları ve Dr. Beecham'ın Anatomi Üzerine İnceleme: veya Modern Hastalıkların Önlenmesi ve Tedavisi adlı eserinin yayımlanmasıyla tanınır. Ayrıntılı anatomik diyagramları ve güncellenmiş hastalık kayıtları içeren İnceleme, bir sonraki nesil tıp öğrencileri için temel oluşturdu. O zamandan beri güncellenmiş baskılarla bir düzineden fazla kez yeniden yayımlandı. Söylentiye göre İskoç milliyetçisi olan Beecham'ın Kral George III'ün kişisel doktoru olarak bir görevi reddettiği ve ardından Londra'ya geri dönmesine asla izin verilmediği söylenir.

Beecham, son yıllarında, hastaları veya halka açık dersleri reddederek ve enerjisini simya ve okültizm çalışmalarına adayarak, ünlü bir şekilde içine kapanık hale geldi. Beecham'ın beyan ettiği amaç, sonsuz yaşam arayışıydı. Beecham, yüksek dozlarda altın, cıva ve kurşunun deneysel tüketiminin etkilerinden kaynaklanan zehirlenmeye yenik düştü. Dr. Beecham'ın İncelemesi, ölümünden sonra torunu William Beecham III tarafından gözden geçirilmeye ve yeniden yayınlanmaya devam ediyor.

Evli: Essex'li Eloise Carver Beecham (1742 doğumlu, 1764 öldü). Soyadı: John (d. 1760), Philip (d. 1762), Dorothea (d. 1764).

Bakınız: torunu William Beecham III

5

SBERNARD OLMADAN DA YAPABİLİRDİ,bundan emindi. Sadece zamanlamasını doğru ayarladığından emin olması gerekiyordu—kahvaltıdan sonra evden ayrılacak ve annesine evin ötesindeki tarlalarda uzun bir yürüyüşe çıkacağını söyleyecekti. Oradan babasının uzun paltolarından birini ödünç alıp görülmeden ahırlara gitmesi gerekecekti. Percy sorun olmayacaktı—tüm sabah dersleri vardı. Ve annesinin yatak odası binanın doğu tarafına bakıyordu, bu yüzden mektuplarını bitirirken pencereden dışarı baksa bile Hazel'ın yoldan yukarı kaçtığını göremezdi.

Bir araba söz konusu olamazdı. Çok gürültülü, çok dikkat çekici. Birisi onu görüp, evleri ile Edinburgh arasındaki arabayı tanıyabilirdi. Hayır, sadece binmek ve babasının kışlık ceketinin yakasını boynunun üzerine kadar çekmek ve başını aşağıda tutmak çok daha güvenliydi.

Hazel daha önce hiç refakatsiz Eski Kent'e gelmemişti ama kaybolmayacağından emindi. Her şey bir balığın iskeleti gibi düzenlenmişti - Edinburgh Kalesi'nden başlayarak aşağıdaki Holyrood Sarayı'na kadar uzanan High Street'in omurgası ve her iki taraftan da dar sokaklar ve sokaklar ayrılıyordu. Royal Edinburgh Anatomists' Society'nin dışının nasıl göründüğünü biliyordu - amcası bir keresinde ona göstermişti: koyu renkli ahşap kirişler ve taş, kapının yanında yaldızlı bir plaka. Bulması zor olamazdı. Giriş ücreti için cebinde ısınan altı peni vardı, parmaklarını paralara sürtme alışkanlığı yüzünden ama her şey planlandığı gibi giderse onlara ihtiyacı olmayacaktı.

O sabah, annesinin geniş meşe masasının üzerinden ağzına yulaf lapası kaşıklarken, bunu adım adım zihninde planlamaya devam etmişti. Gayriresmi yemek odaları, Hawthornden'da "sıcak" denebilecek tek odaydı belki de. Mutfağın yanındaydı ve her zaman sıcaktı ve genellikle o akşam yemeği için aşçının pişirdiği etin hoş kokusunu alırdı. Evin duvarları neredeyse

diğer tüm odalar soluk yağlı boya portreler, babasının seyahatlerinden kalma metal silahlar ve camın arkasında saklanan örneklerle kaplıydı. Burada ise ahşap çıplaktı, şöminedeki su ısıtıcısını ısıtan çıtırdayan ateşin aydınlattığı davetkar kestane rengiydi.

Keşke Bernard ilanı yırtıp atmasaydı. Hazel ezberlememiş değildi ama okuyabilmek ve tekrar okuyabilmek rahatlatıcı olurdu. Poster, kadınların anatomi dersine girmesine izin verilmeyeceğini belirtmemişti ama belirtmek zorunda da değildi. Ayrıca Hazel, orada kimsenin onu tanımasını ve annesine -ya da Allah korusun amcasına- rapor vermesini istemiyordu. Hayır, bunun yerine Saint Giles Katedrali'ndeki çanlar saat sekizde, ders başladığında çalana kadar bekleyecek ve kapılar kapanana kadar dışarıda bekleyecekti. Sonra, herkes Dr. Beecham'ın gösterdiği mucizevi yeni teknikle dikkati dağıldığında, sessizce ve fark edilmeden içeri sızabilirdi.

Elbette, anatomi alanını yeniden tanımlayan ve Edinburgh'u tıp bilimleri için dünya başkenti haline getiren Dr. Beecham bir süredir ölmüştü. Şimdi Royal Edinburgh Anatomists' Society'nin başkanı olan torunu Dr. Beecham III'tü.

Hazel sessizce planı tekrar tekrar, bir tekerleme gibi tekrarladı: At, kasaba, ders. At, kasaba, ders. Eğer sert bir şekilde geri dönerse, akşam yemeğini hazırlayacak ve ormanda zamanın nasıl geçtiğini anlamamış gibi davranabilecekti. Annesi fark etmeyecekti; Hazel'ı neredeyse hiç fark etmemişti. George ölmüştü ve Percy varisiydi. Hazel'ın zamanını neyle geçirdiğinin ne önemi vardı?

"İyi ki sezon için Londra'ya gidiyoruz."

Hazel kendi düşünceleriyle o kadar meşguldü ki annesinin sesi onu bir elektrik çarpması gibi şok etti. "Özür dilerim, ne?"

Lady Sinnett omurgasını dikleştirdi ve her zaman yüzünü örten peçe titredi. "Londra'ya," diye sertçe tekrarladı. "Sezon için. Yorucu olma, Hazel."

"Evet, tabii ki. Londra." Noel hindisi gibi bağlanıp, parlak gözlü yabancılara gülümsetilerek ve Bernard'ın koluna itilerek geçirilen sefil birkaç ay.

"Çok şükür gidiyoruz," diye tekrarladı Leydi Sinnett, "duyduğum her şeyi göz önünde bulundurursak."

Hazel sesini sabit tutmaya çalıştı. "Ne duydun?" Nefesi göğsünde sıkıştı. Yani annesi biliyordu. Ders hakkında biliyordu

ve anatomi okulu. Elbette. Bunu nasıl gizli tutmayı düşünebilirdi ki—?

"Ateş, Hazel," diye geveledi Leydi Sinnett. "Açıkçası medeni insanların olduğu bir yerde değil, ama Edinburgh'da, binaların birbirinin üstünde olduğu ve fakirlerin zaten yarı ölü olduğu yerde - Edinburgh'daki tüm kötü hava, dürüst olmak gerekirse, Londra'ya ne kadar çabuk varırsak o kadar iyi. Özellikle Percy'nin hassas bünyesiyle."

"Ah. Evet. Doğru." Tarlanın karşısındaki manastırdan gelen çanlar saatin geldiğini haber verdi ve Cook tabaklarını almak için yemek salonuna daldı. "Bu sabah yürüyüşe çıkacağım," dedi Hazel, sessizliği tekrar bozarak. "İyi, uzun bir yürüyüş. Tüm temiz havayı almak için."

Üstlerinden bir yerden Percy'nin piyanoyu aritmik bir şekilde çalma sesi geldi. "Evet, iyiyim," dedi Leydi Sinnett dalgın dalgın. Hazel annesinin sırıttığını görmesin diye çayından bir yudum daha aldı.

★ ★ ★

TEDİNBURGH'A GİDİŞİ BİR ZAMANDAN AZ SÜRDÜsaat ve yolda Hazel'ın tanımadığı ve hızla geçerken ona bakma zahmetine bile girmeyen yarım düzine çiftçi dışında kimse yoktu. O sadece ana yolu takip ederek millerce öteden görülebilen parıldayan siyah dumana doğru ilerledi - Auld Reekie, İskoçya'daki bilim ve edebiyatın atan kalbi. Hazel'ın babası gitmeden önce, onu ve George'u Sir Walter Scott'ın anlatı şiiri Gölün Hanımı'ndan bir okuma yapması için Almont House'a götürmüştü. Roma ateşi George'u bir mevsimden daha kısa bir süre sonra almıştı. Hazel da hastaydı, battaniyelerine sarılıyor ve sırtındaki yaralardan gelen kan ve terle yatak örtülerini ıslatıyordu. Ve sonra, bir sabah, penceresinden gelen loş sarı şafak ışığıyla, oturabildiğini gördü. Hazel bir haftadır istediği ilk yiyecek olan yulaf lapası istediğinde Cook ağlamıştı. Hayatta kalmıştı ve ondan daha güçlü, daha zeki ve daha cesur olan ağabeyi ölmüştü.

Hazel, Eski Kent'in kıvrımlı sokaklardan oluşan bir labirent olduğunu biliyordu. Anatomistler Derneği'nin ön kapısının nasıl göründüğünü hatırlasa bile, Hazel hala bir yabancıyı nazikçe durdurup ona yol tarifi sormanın yolunu sessizce prova ediyordu. Ama atını bir hana bırakıp kaldırım taşlarında yürüyerek yürümeye başladığı anda, bir çift

kalabalığın içindeki anatomi öğrencilerinden. Başka bir şey olamazlardı: eski siyah ceketler, lekeli ayakkabılar ve en önemlisi, koltuk altlarında Dr. Beecham'ın Treatise'inin kopyaları. Mükemmel.

Hazel, yağmurdan benekli taşların üzerinden yürüyerek onları takip etti ve ta ki South Bridge'in yakınında bir günlük balık kokan bir sokağa girene kadar. Sokak dar bir alana dönüştü—her tarafı en az üç veya dört katlı binalarla çevrili sıkışık bir meydan. Binaların hepsi öne doğru eğilmiş gibi görünüyordu. Hazel kasabaya doğru giderken gökyüzü mavi ve genişti, ama burada sadece bulaşık suyu grisi, cep mendili büyüklüğünde uzak bir yer vardı. Çamaşırlar ve idrar kokusu havada asılıydı.

Ama işte buradaydı:ROYAL EDINBURGH ANATOMİSTLERİ DERNEĞİsiyah bir kapının yanındaki pirinç bir tabelaya kazınmıştı. Etrafta dolaşan adamlardan birkaçı ellerinde geniş sayfa reklamı taşıyordu. Hazel çoğunun gerçekten de beyefendi gibi göründüğünü görünce şaşırdı. Bernard'ın haklı olduğuna ve gönüllü olarak bir haydutlar ve tiyatro oyuncuları inine girdiğine gizlice ikna olmuştu. Ama hayır, gerçek deriden silindir şapkalar ve ayakkabılar vardı. İsimlerini hatırlayamasa da, Almont House'daki salonlardan bir veya iki adamı yüzlerinden tanıdı ve nefesini tutarak kendini görünmez kılmak için nemli bir taş duvara doğru çekti. Uğraşmasına gerek yoktu. Adamlar kendi önemleriyle meşguldüler ve hiçbiri kendi göz hizasından bir santim aşağıda duran birine bakmayı düşünmezdi.

Sonra Saint Giles'ın çanları çaldı, Hazel'ın daha önce hiç duymadığı kadar yüksek, ta özüne kadar titreşiyordu. Adamlar mırıldandılar ve küçük kapı açılıp içeri girmek için itişmeye başlamadan önce bir an daha ayaklarını sürttüler.

Hazel geride kaldı, onları izledi, sabırsızlıklarını ve birbirlerini soğuk bir çekingenlikle karşılama biçimlerini fark etti. Ve sonra pelerinlerinin ve uzun paltolarının arasından, Hazel'ın aşinalıkla soluk soluğa kalmasına neden olan bir adam belirdi. Bu, yoksulun dişini amcası Almont'a, Dr. Straine'e veren göz bantlı doktordu. Onu görmedi ya da görmemiş gibi göründü, ama Hazel yine de kendini yakındaki tuğla duvara daha da bastırdı—her ihtimale karşı.

Erkeklerin hepsi içeri girmeden ve çeşitli inlemeler ve tanıma ünlemleri nihayet susmadan önce çanlar çeyrek saat çalana kadar sürdü. Hazel, siyah kapı kapandığında kapalı alanda yalnız kalmıştı.

İçeri gizlice girmeden önce beş dakika verecekti—beş güzel, uzun dakika. Kendisi sayacaktı, pencerelerden sarkan lekeli çarşafların hafifçe sallanmasını izlerken beş dakika sayacaktı. Eski Şehir o kadar da kötü değildi, diye düşündü Hazel. Annesi ona her köşede pusuya yatan katiller, şehrin yozlaşmışlığı yüzünden bir zamanlar centilmen olanların yaratıklara dönüştüğü hikayeler anlatmıştı. Leydi Sinnett'in anlattığına göre, Eski Şehir'de bir blok bile olsa bir kuruşluk kurgudan fırlamış yarım düzine canavarla karşılaşmadan yürümek mümkün değildi. Ama işte Hazel, sadece on yedi yaşındaydı ve buraya kendisi gelmişti.

İşte, şimdi. Beş olacaktı. Karanlığın içinde kapıdan içeri süzülecek ve Dr. Beecham'ın—o Dr. Beecham'ın torunu!—reklamın vaat ettiği "cerrahi alanında bir devrim"i göstermesini bizzat izleyecekti. Kapıdan hafif bir alkış sesi duyuldu. Bir şey başlamıştı. Şimdi zamanıydı.

Tek bir sorun vardı. Kapı kilitliydi. Hazel kapıyı bir kez daha çekti, belki de tahtanın hafifçe eğrildiğini ya da çerçevesinde şiştiğini umarak—ama hayır. Kapı sıkıca ve sıkıca kilitlenmişti. Hazel yere çöktü, eteklerinin taşlar üzerinde ıslanmasını umursamadı. Bu kadar yolu boşuna gelmişti.

"Hey!"

Yakın mesafeden bir ses ona seslendi, ancak kaynağı gölge tarafından gizlenmişti. Hazel yüzünü kaldırdı, annesinin canavarlarından biriyle karşılaşmayı yarı yarıya bekliyordu. Ama hayır: bir çocuktu. Daha önce gördüğü, gri gözlü ve uzun koyu saçlı bir çocuk. Almont Evi'nin dışında gördüğü çocuk. Ona doğru süzüldü ve elini uzattı. Kirliydi, parmakları eldivenindeki deliklerden geçiyordu, ancak tırnakları temizdi. Hazel onu aldı ve çocuğun onu yukarı çekmesine izin verdi.

Boğazını temizledi. "Gösteri başladığında kilitleniyorlar. Dr. Beecham kesintilerden nefret ediyor."

Hazel ona ufak bir gülümseme verdi. "Ben de öyle tahmin etmiştim."

Çocuk saçlarını yüzünden çekti. "Girebileceğin zaman içeri girmedin. Ben izliyordum. Yani, seni izlemiyordum ama seni gördüm."

"Umarım," dedi Hazel eteklerini düzelterek, "gösteri başlayınca içeri süzülürüm. Dikkat çekmemek için. Pek çok kadının bu tür şeylere geldiğini sanmıyorum."

"Sanırım hayır."

Hazel bekledi. Çocuk ayaklarını sürüdü ve ellerindeki tozu pantolonuna silmeye çalıştı. Sonunda Hazel konuştu. "Ben Bayan Sinnett," dedi.

Adını söylediği anda pişman oldu. Çocuğun dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı ve derin bir reverans yaptı. "Memnuniyetle, Bayan Sinnett." Ayağa kalktığında hala gülümsüyordu.

Hazel'ın ensesi kızardı. "Artık kendini tanıtman adetten."

Çocuğun gülümsemesi bir sırıtışa dönüştü, uzun köpek dişlerinin parıltısı görünüyordu. "Şimdi mi?" dedi, ama ismini söylemedi. Bunun yerine, "Eğer hala orada olup biteni görmek istiyorsan, içeri girmenin bir yolunu biliyorum." dedi.

"Ameliyathanenin içinde mi?"

Çocuk başını salladı.

"Evet! Lütfen!" Hazel sesindeki heyecanı yakaladı. "Yani, çok zahmet olmazsa."

"Öyle değil. Umursamıyorum." Çocuk, beklemeden Hazel'ın elini tuttu ve onu daha önce fark etmediği kadar dar bir ara sokaktan çekti, her iki tarafında küf ve ter gibi kokan ıslak taşlar vardı. Hazel'ın eteğindeki kafes duvarların her iki tarafına da değiyordu. Çocuk emin adımlarla yürüyordu, sanki dumandan yapılmış gibi zıplıyor ve engebeli taşların arasından geçiyordu. Tahta bir kapıya iki kez sertçe vurdu. Kapı içeriden açıldı ve çocuk bir anda Hazel'ı çekip, sadece uzak ucundaki tek bir meşalenin aydınlattığı karanlık bir geçide soktu.

"Burada mı çalışıyorsun?" Hazel onu ileri doğru yönlendirirken fısıldadı. "Anatomi uzmanları için mi?"

"Bir anlamda," diye cevapladı, Hazel'a bakarak. Gri gözleri karanlıkta parlıyor gibiydi ve hava boğucu olmasına rağmen Hazel aniden üşüdü. "Hadi, gel."

Karanlık geçidin sonuna doğru yol almışlardı. Duvardaki meşale çocuğun yüzünü tuhaf gösteriyordu, tüm açılar ve gölgeler. Hazel yakınlarda sesler duyabiliyordu—mırıldanan sohbet, gürleyen bir baritonun melodisi— ama kelimeleri seçemiyordu.

"Görmek istiyorsan kapı burada" dedi.

"Benimle gelmiyor musun?" diye sordu Hazel.

"Hayır," dedi çocuk. "Gerçek hayatta yeterince sefalet görüyorum, alkış için bir doktorun bunu yapmasını görmem gerek." Hazel şaka yapıp yapmadığından emin değildi. Duvarın diğer tarafından bir adamın çığlık sesi geldi.

El feneri ışığında, Hazel rehberinin sanki "Gördünüz mü?" der gibi kaşını kaldırdığını görebiliyordu.

Kapıyı biraz araladı ama Hazel diğer tarafta ne olduğunu göremiyordu. Tereddüt etti. "Tamam," dedi çocuk. "İyi olacaksın. Bana güven."

Hazel başını salladı ve eteklerini kaldırarak çocuğun yanından olabildiğince sessizce geçti. Dar duvarlar bedenlerini birbirine bastırdığında, çocuk gözlerini kaçırdı. Hazel elini kapı koluna koydu ve hafifçe itti. Ahşap kapı sessizce genişledi ve Hazel çocuğun neden iyi olacağından bu kadar emin olduğunu anladı: kapı, adamların oturduğu yükseltilerin altından açıldı. Onların bacaklarının ve çizmelerinin arasından bakıyordu, ancak yirmi metreden daha az uzaklıktaki Beecham'ın sahnesini mükemmel bir şekilde görebiliyordu.

Hazel teşekkür etmek için döndü ama çocuk çoktan karanlığın içinde kaybolmuştu.

Hekimliğin Beyefendi Alanına Giriş Kitabından (1779) Sir Thomas Murburry tarafından:

On sekizinci yüzyıl cerrahı ile hekim arasındaki fark belirgin ve belirgindir. Bir hekim, tıp fakültesine erişimi ve Latince ve güzel sanatlar konusunda uygun bir eğitimi olan, sosyal statüye ve önemli gelire sahip bir beyefendi olabilir. Onun görevi, tüm rahatsızlıklar, iç ve dış, konusunda danışmanlık yapmak ve tavsiyelerde bulunmak ve rahatlama sağlayabilecek her türlü lapayı veya ilacı sağlamaktır.

Bir cerrah ise, aksine, daha çok anatomi çalışmasında bir dehanın kendisine yüksek rütbeye giden bir yol sağlayabileceğini anlayan, daha düşük sosyal statüye sahip bir adamdır. Yoksullar ve sakatlarla, sevilmeyen ve savaş veya koşullar tarafından iğrenç hale getirilen canavarlarla çalışmaya hazır olmalıdır.

Hekim zihniyle çalışır. Cerrah elleriyle ve kaba kuvvetiyle çalışır.

6

HGÜZEL KIZA YARDIM ETMİŞTİ. Onedenini bilmiyordu. Zengindi, kendine yardım etmesi gereken türdendi. Ama Jack yine de oradaydı. Anatomistler Derneği tiyatrosunun arka koridorlarından sayamayacağı kadar çok kez gizlice girmişti. Belki de ona acıyordu, orada, yakınlarda durup mümkün olandan daha yalnız görünüyordu, yanakları utançtan ya da üşümekten pembeleşmişti. Onu en son gördüğünde, Yeni Şehir'de, binaların düzgün ve cilalı olduğu, yarım penilerin ve çimenlerin düzgün küçük kareler halinde büyüdüğü yerde eldiveninde kan vardı. Burada, Eski Şehir'de yersizdi.

Jack'in o saatte, sabahın o saatinde Anatomistler Derneği'nin etrafında dolanmaması gerekirdi. Straine'e satışını çoktan yapmıştı. Diriltme adamları, şehrin tıp öğrencilerini besleyen vampirler, gün ışığında kaybolmaları gerekiyordu. Teslimat düşündüğünden daha uzun sürdü; Straine, ceset bir haftalık olduğu için son gineyi ödemeyi reddetmişti. Öyleydi, ama bu Jack'in hatası değildi. Cesetler giderek daha zor bulunuyordu: gece bekçileri Edinburgh'un kilise avlularında yumruklarını sıkıyorlardı. Ama yuvarlanan mor gözleri, mumsu cildi ve yağlı saçlarıyla Straine ile pazarlık yapmanın bir anlamı yoktu. Derneğin onu ceset satın alacak kişi olarak belirlemesine şaşmamalı; kendisi de neredeyse bir ceset gibi görünüyordu.

Neyse, kıza yardım etmek - bitmişti. Uzun sürmemişti, ne kadara değerse değsin, ve Jack oyalanmayacaktı. Zaten günlük satışını yapmıştı -sonunda, asistan gönülsüzce tam fiyatı ödedi- ve gümüş para cebinde neşeyle şıngırdadı. Ve şimdi Le Grand Leon'daki işine geri dönmeliydi -şehrin kalbindeki tiyatro, sahneyi süpürdüğü, kostümleri yıkadığı, setleri kurduğu ve Bay Anthony'nin kendisinden istediği her şeyi yaptığı yer. Bu gece, akşam gösterisinden sonra, Isabella'dan sonra

Sahneden inip pudra beyazı makyajını temizledikten sonra, onu bir bira içmeye davet edecekti ve belki, sadece belki, kadın kabul edecekti.

7

TCERRAHİ AMELİYATHANE KARANLIKTI, SADECE AYDINLATILMIŞTIsahneyi çevreleyen mumlar ve duvarlar boyunca cızırdayan birkaç meşale. Sahne, herkesin işlemleri tam olarak görebilmesini sağlamak için seyirciler için oturma yerlerinden daha alçak bir yere kurulmuştu. Gölgeler içindeki yükseltilmiş sıraların altında Hazel neredeyse görünmezdi. Duman ve sabırsız bacakların arasından Hazel, Dr. Beecham'ı sahnede, gergin görünümlü bir asistanın tuttuğu tepsiden bir bıçak seçerken gördü.

Beecham, sarımsı saçlarında sadece bir tutam gri olan, kırklı yaşlarının ortasında görünen yakışıklı bir adamdı. Tiyatrodaki hava bunaltıcı ve boğucuydu, ancak çenesine kadar uzanan yakası olan uzun bir gömlek ve ceket giymişti ve siyah deri eldivenler takmıştı.

"Görünüşe göre onları hiç çıkarmıyor," diye fısıldadı Hazel'ın üstündeki bankta oturan bir adam yanındaki arkadaşına. "Eldivenleri olmadan asla."

"Ellerine kan bulaşmasından korktuğunu mu düşünüyorsun?" diye fısıldadı diğer adam.

Sebep ne olursa olsun, Beecham tepsideki bıçağı seçerken bile eldivenlerini çıkarmadı, tırtıklı kenarlı uzun bir bıçak, cilalı gümüş bir sap. Beecham ona gülümsedi, ateş ışığının bıçağı nasıl parlattığını incelemek için vakit ayırdı ve sonra bıçağı nazikçe tepsiye geri koydu. Sanki her hareketini izleyen adamlarla dolu bir tiyatro olduğunu unutmuş gibiydi. Hazel onu izlemekten o kadar etkilenmişti ki arkasında bir hasta olduğunu fark etmesi birkaç dakika sürdü, bacağı bir çarşafla örtülü, masada yatan orta yaşlı bir adam.

Son olarak Beecham konuştu. "Size olağanüstü bir şey vaat ettim beyler ve ben de olağanüstü bir şey sunacağım. Büyükbabam bu topluluğu, seçkin bilim adamlarının çalışmalarını ve keşiflerini paylaşmak için bir araya geldiği bir yer olması için kurdu. Bugün, Edinburgh'u on dokuzuncu yüzyıla taşıyacağım." Konuşurken,

Dikkatini masadaki hastaya çevirdi ve büyük bir hareketle bacağındaki örtüyü kaldırdı.

Seyirciler topluca geri çekildi. Hazel da keskin bir nefes aldı, neyse ki kimse duymamış gibiydi. Adamın bacağı kabus gibi bir şeydi, bazı yerleri şiş ve yeşilimsi, diğer yerleri kırmızımsı, normal bir bacağın iki katı kalınlığında ve şişkin mor damarlarla kaplıydı.

Dr. Beecham asistanının tepsisinden başka bir silah seçti: Bir testere. Onu neredeyse şakacı bir şekilde havaya kaldırdı ve şimdi hasta irkildi. "Hadi, hadi,
Bay Kasap. Şimdi korkmanın zamanı değil."

Bay Butcher bu tavsiyeyi almaya muktedir değildi. Bir kancadaki solucan gibi kıvrandı, iyi bacağıyla tekmeledi, kötü bacağıyla vurdu ve başını iki yana salladı. Beecham bıçağını tutan elini indirdi ve iç çekti. "Beyler, lütfen."

Gölgelerden iki adam çıktı, biri uzun bir silindir şapka takmıştı, diğeri ise kalın kırmızı bıyıklıydı. Hastanın masasının iki yanında durdular ve her biri ellerini Bay Butcher'ın omuzlarından birine koydu.

"Bugün içeri girmeden önce Bay Butcher'a prosedürümüzün oldukça acısız olacağına dair güvence verdim, ancak bana inanmıyor gibi görünüyor!" dedi Beecham. Seyircilerdeki beyefendiler kıkırdadı. "Ama asla yalan söylemem. Beyefendiler!"

Beecham ceketinin içinden sütlü mavi sıvı dolu küçük bir şişe çıkardı. Şişe bir iskambil kağıdından daha uzun değildi. Beecham kalabalığın içindeki herkesin görebileceği şekilde şişeyi başının üstünde tuttu.

"Bu şişede," dedi, "cerrahinin geleceği var. Kendi tasarladığım bir kimyasal bileşik. Büyükbabamın kitabında yazdığı doğru, bazen bir hekimin eczacı gibi davranması gerekir ve bunu yaparken olağanüstü bir şey keşfettim. Bu -beyler, beni affedin- tam bir mucize." Onaylamama ve ilgi mırıltıları duyuldu, birkaç baston basamaklara vurdu, ancak Dr. Beecham devam etti: "Tüm cerrahiyi acısız kılacak sırrı tek başıma tasarladım.

Bu sefer Hazel bile gülmeden edemedi. Dr. Beecham hafifçe gülümsedi ve kalabalığa baktı. "Çok yakında, dostlarım, çok yakında. Ama başlamadan önce, icatlarımdan birini daha göstermem gerektiğini düşünüyorum." Başını eğdi ve ardından bir pop, bir tıslama ve şıngırdayan cam sesi geldi ve sahne kör edici beyaz ışıkla patladı.

Hazel gözlerini korumak için kolunu kaldırdı. Beecham, aniden gelen parlaklığa gözlerini kırpmayan tek kişiydi. Sahne gaz lambalarıyla çevriliydi

Hazel karanlıkta görmemişti, hepsi tüplerle birbirine bağlıydı, şimdi Hazel'ın kapalı alanda gördüğünden daha parlak bir şekilde aydınlatılmıştı. "Gelecek," dedi Beecham, "gaz lambaları. Birkaç değişiklikle, cerrahi salonunda yaptığımız işi çok daha kolay hale getirdiklerini gördüm."

Adamlar alkışladı. Beecham hafifçe başını salladı, övgülerine eğildi. Ve sonra, kalabalık sakinleştiğinde, elindeki şişeye baktı. İçindeki mavi-mor sıvı dönüyor gibiydi. Şimdi oda aydınlandığında, Hazel rengini doğru bir şekilde gördü, gümüşle işlenmiş koyu safir. Gaz lambaları o kadar parlaktı ki ne Beecham'ın ne de şişenin gölgesi varmış gibi görünüyordu.

Beecham şişesini daha yukarı kaldırdı ve sonra mantarını açtı. Bir an için Hazel, yabani çiçekler ve çürüme gibi garip bir tatlılık kokusu aldı. Sonra, doktor başka bir ceket cebinden, üzerinde WB baş harfleri işlenmiş beyaz bir mendil çıkardı. Mendili mavi şişeye daldırmadan önce bir sihirbaz gibi havaya kaldırdı. Mendili çektiğinde, Hazel bir anlığına yabani çiçek-çürüme kokusu aldı. Şişede mantarı açılmış başka bir koku daha vardı, belirli bir şeydi ama Hazel onu tanımlayamıyordu.

Dr. Beecham, elinde mendille dehşete düşmüş hastaya yaklaştı. İki tıknaz adam onu sıkıca tutmasına rağmen, hasta elinden geldiğince kıpırdanmaya devam etti. Beecham gülümsedi, ancak dişlerini göstermedi.

Seyircilere döndü. "Beyler, size ethereum veriyorum. Ya da laboratuvarda 'İskoç'un hilesi' dediğim şey." Tribünlerde şaşkınlık ve ilgi mırıltıları duyuldu. Birkaç adam ayaklarını yere vurdu, bu da bir örümceğin Hazel'ın saçına düşmesine neden oldu.

Hasta mücadele ederken, Dr. Beecham mendili sıkıca yüzüne bastırdı ve ağlamasını bastırdı. Mücadele sona erdi. Tribünlerdeki adamlar sessizdi. Beecham, asistanının tepsisinden kemik testeresini zarifçe aldı ve şekli bozulmuş bacağı kesme işine başladı.

Bacakların aşağıdaki talaşlara mide bulandırıcı ıslak bir sesle düşmesi beşten az vuruş ve bir dakikadan az sürdü. Beecham'ın yüzü hiç değişmedi, hatta kan sıçramaları alnından üst dudağına kadar parlak kırmızı bir çizgi çizdi. Testeresini ucunda kanca olan uzun bir metal aletle değiştirdi ve sonra hastanın bacağının geri kalan kısmındaki hala kanayan damarlardan birkaçını çekti. Her birini düzgün bir kare düğüme bağladı ve sonra kanayan kütüğü ketenle sarmaya başlayan başka bir asistana başını salladı.

Tüm bunlar boyunca hasta ne uyandı ne de ağladı. Hoş rüyalar gören bir çocuk gibi uyudu. "İskoçyalıların hilesi, beyler," dedi Dr. Beecham sessizce.

Oda vahşi bir alkışla patladı. Birkaç örümcek daha Hazel'ın üzerine düştü. Açıdan, mum ışığından ya da yüzündeki aşırı özgüven ifadesinden olsun, Hazel Dr. Beecham'ın büyükbabasının Dr. Beecham'ın İncelemesi'nin ilk sayfasındaki mürekkep gravürüne ne kadar benzediğini tam olarak gördü. Küçük burun, alçalmış kaş, hatta sadece bir gülümsemenin ipucuyla kendini gösteren derin gamzeler. Garipti. Kesinlikle aynıydı. Tek fark, yaşayan Beecham'ın çenesinden aşağı doğru yavaşça akan kandı.

Beecham'ın asistanları sahneyi toplamak, masadaki kanı silmek ve parçalanmış bacağı taşımak için işe koyuldular. Bacağın düştüğü yerdeki talaş kanla o kadar koyulaşmıştı ki Beecham'ın lambasının grotesk parlaklığında bile neredeyse siyah görünüyordu. Bitirdiklerinde hasta gözlerini kırpıştırarak uyanıyordu. "Bu—?" dedi.

"Bitti," dedi Dr. Beecham. Seyirciler bir kez daha coştu.

Hazel, sıcaktan ve sıcak, bakır kanın kokusundan ve az önce gördüğü şeylerin görüntülerinden başı dönüyordu. Bir ameliyat! Kendi iki gözüyle! Benekli ve hasarlı et, altındaki temiz parlak kırmızıyı ortaya çıkarmak için kesilmişti, o damarlar ve atardamarlar bir nakış iğnesiyle ustaca bağlanmış. Ve hepsinden daha heyecan verici olanı, o karışım, o ethereum, hastayı uyutan her neyse.

Sonunda Beecham coşkulu kalabalığı susturmak için bir kolunu kaldırdı. "Anatomi derslerim bu dönem tekrar başlayacak. Ödeme, dersin ilk gününde tam olarak yapılmalıdır. Sizi uyarıyorum, ders aşırı zorlayıcıdır, ancak şunu söyleyebilirim: Öğrencilerimden hiçbiri Doktorluk Sınavlarında başarısız olmadı."

Daha coşkulu alkışlar arasında gülümsedi.

Bir sınıf! İşte oradaydı. Hazel'ın aradığını bilmeden aradığı cevap. Onu Hawthornden'dan buraya, tam da bu noktaya, tam da bu anda çeken görünmez ip. Artık babasının çalışma odasına girip, omurgası dağılmış Dr. Beecham'ın Treatise'inin çoktan eskimiş bir baskısını ezberlemek ya da bahçeden topladığı malzemelerle bir araya getirebileceği minik deneyler yapmak yok. Tüm bir dönemi gerçek bir cerrahtan ders alarak, cesetleri inceleyerek, vakaları çözerek geçirebilirdi. Roma ateşini tedavi edebilecek kişi o olabilirdi! O, kurtarıcısı olacaktı.

İskoçya - o zamanlar ünlü ve kutlanan bir adamken annesi ona nasıl itiraz edebilirdi ki?

Saint Helena'da bile babası haber, mektup ve gazete kupürleri alırdı. Mahkum Napolyon, zeki bir kadın doktorun haberiyle şoktan ölürdü ve sonra babasının tayini biter ve tekrar eve dönebilirdi. Annesi Hazel'ın Sezon için Londra'ya gideceğini düşünüyorsa, çok yanılmıştı. Hiçbir yolu yoktu. On dokuzuncu yüzyıl nihayet başladığında ve Hazel'ın tam ortasında olma şansı varken, onu Edinburgh'dan ayrılmaya ikna etmek için onu atlara bağlamaları gerekecekti!

Hazel, dış dünyaya giden geçitten geri dönüp sokağa çıkmadan önce odanın neredeyse tamamen boşalmasını beklemenin daha güvenli olacağına karar verdi. Kalabalık yavaşça dışarı çıkmaya başladı, yaklaşık bir düzine adam sahneye çıkmak için birbirlerini dirsekleyerek Dr. Beecham ile el sıkışmaya çalıştı, onun dehasının ve öneminin bir kısmının avuç avuç aktarılabileceği umuduyla.

Sonunda odadaki hava değişti ve sanki beyefendilerin çoğu tiyatrodan ayrılmış gibiydi. Asistanlar masayı silmeyi bitirmişlerdi ve Dr. Beecham ile birlikte arka odaya çekilmişlerdi. Hazel gizli kapıyı tekrar buldu ve dar geçitten geçerek tekrar sokağa çıktı.

Zaten alacakaranlıktı. Hazel gösterinin ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu, ancak şehir onun etrafında tuhaflaşmıştı. Hava yağ ve balık kokuyordu. Hazel'ın eve gitmesi gerekiyordu. Çay saatini çoktan kaçırmış olurdu ve annesi muhtemelen öfkelenirdi, ancak Hazel ormanda kaybolmuş gibi davranabilirdi. Mümkün olduğunca hızlı at sürecekti ve—

"Bayan Sinnett miydi?" Bala batırılmış düğümlü tahtaya benzeyen bir ses düşüncelerini böldü.

Hazel döndü ve kendini amcasının evinde tanıştığı tek gözlü doktorla yüz yüze buldu. "Dr. Straine." Hazel, becerebildiği en yakın reveransı yaparken kalbi güm güm atıyordu.

Doktor ilk tahmin ettiğinden daha kısaydı. Duruşu, kendini taşıma şekli ve siyah pelerininin uzun perdesi ona bir akbabanın görünümünü veriyordu, ancak Hazel şimdi, sadece bir metre ötede, neredeyse aynı boyda olduklarını keşfederek şaşırdı.

"Sizin sosyal statünüzdeki genç bir hanımın Eski Şehir'de ne yaptığını düşünmekten ürperiyorum." Dudakları büzüldü ve görünen tek gözü kısıldı. "Refakatçi olmadan."

Hazel'ın elleri eldivenlerindeki terden kayganlaştı. Yüzünü bir gülümseme taklidi yapmaya zorladı ve Anatomistler Derneği'nin kapısına bakmamaya zorladı kendini. "Sadece havanın tadını çıkarmak için bir yürüyüş," dedi.

Yalanın apaçıklığı yüzüne açıkça yansıdı. Dr. Straine parmaklarını esnetti. Eldivenlerinin derisi gıcırdadı. "Yazık," dedi, "Kadınların Anatomistler Derneği'ne girmesine izin verilmiyor. Ben her zaman daha adil cinsiyetin erkeklerin kanlı dürtüleri üzerinde sakinleştirici bir etki yarattığını düşünürüm."

"Elbette," diye kuru bir şekilde cevapladı Hazel.

Straine'in gözleri Hazel'ın kıyafetlerini ve tenini delerek kemiklerine kadar ulaşabilmiş gibiydi. Sonunda tekrar konuştu. "Amcana selamlarımı ilet." Topuklarının üzerinde döndü ve Hazel cevap veremeden gitmişti.

Sokaklar gerçekten de değişmişti. Şimdi daha da karanlıktı, yabancılar pencerelerden ve kapılardan bakıyordu. Hazel eteklerini etrafına topladı ve en azından son güneş ışığının hala kaldırım taşlarına yansıdığı ana caddeye doğru hızla yürüdü.

Hazel Hawthornden'a geri döndüğünde, hâlâ yanan tek ateş mutfaktaydı. Hazel, kimsenin onu fark etmesinden önce yatak odasına gizlice girmek için bir mum aldı. Cook, bulaşıkçı hizmetçisiyle kağıt oynuyordu; Hazel, gölgelerinin galeri duvarı boyunca uzandığını görebiliyor ve Cook'un gür kahkahasını duyabiliyordu. Merdivenlerden çıktı ve Lady Sinnett'in yatak odasının kapısının kapalı olduğunu gördü. Hazel'ın hizmetçisi Iona, alçak, için için yanan közlerin yanındaki sandalyede uyukluyordu. Hazel'ın elbisesini çözmek ve yatağa yatmasına yardım etmek için kendini uyandırdı. "Sen-?" diye başladı. Hazel başını iki yana salladı. Birdenbire o kadar bitkin düşmüştü ki zar zor konuşabiliyordu. Günün tüm ağırlığı birden üzerine çökmüş gibiydi, sanki kanı erimiş kurşunmuş gibi uzuvları ağırlaşmıştı.

Hazel yatağında uyuşmuş bir şekilde yatarken, hafızasındaki her ayrıntıyı yakalamaya çalışarak gösteriyi tekrar tekrar canlandırdı, beyninde bir taşbaskı gibi kazıdı. Uykusundan bir anlığına uyanana ve onu bilince bağlayan en ufak bir bağ olana kadar, o mor eter şişesindeki üçüncü kokunun ne olduğunu bir sarsıntıyla fark etmedi. Zihninin derinliklerinde, kıvrımlı koridorları ve oda

labirentleri boyunca, Hazel'ın aynı yatakta yattığı, başı dönmüş haldeyken kilitli kalmış bir anıydı.

mide bulantısı ve susuzlukla. Hastalığın onu alacağından emindi. Dr. Beecham'ın büyülü şişesi kır çiçekleri, küf ve ölüm gibi kokuyordu.

8

HAZEL, SERT BİR DERS BEKLİYORDUen azından, eklem yerlerine bir huş ağacı anahtarı veya ateşli bir "babana bundan bahsedene kadar bekle, çok kızmayacak mı?" Doğruydu, Hazel'ın annesi George için yas tutmadığı zamanlarda, Percy'ye olan düşkünlüğüyle o kadar takıntılıydı ki kendi kabarık eteğinin ötesini bile göremiyordu, ama yine de—elbette yaptığı şeyin bir bedeli olacaktı.

Ama hayır. Hazel ertesi sabah geç uyandığında, güneş perdelerinden içeri yoğun ve sarı bir şekilde vurduğunda, annesinin henüz odasından bile çıkmadığını gördü. Iona ona, Leydi Sinnett'in bir önceki gece akşam yemeğine çıkmadığını söyledi.

Annesi George ölmeden önce böyle değildi. George hala hayattayken - George ve Hazel'ın babası hala hayattayken, düşününce- normal bir aileydiler. Kütüphanede çay saatleri. Ateşin etrafında okumalar. Almont Evi'nde Noeller. Hazel'ın babasının onu Hawthornden'daki ormanın ötesindeki minik pınara götürüp etraflarındaki dalların arasında dolaşan keklik türlerini gösterdiği gizli öğleden sonraları. Ama sonra babasının tayini geldi -çok prestijli bir tayindi, Lady Sinnett hemen hepsine hatırlattı- ve George'u ele geçiren ateş. Ve şimdi evde sadece üçü vardı: Annesi Hazel ve Percy. Şımarık küçük prens Percy, annesinin gururu ve neşesi, George gibi asla hastalanmasın diye bir istiridye içindeki inci gibi güvende ve saklı tutuluyordu. Lady Sinnett artık tüm zamanını ve dikkatini Percy'ye, onun eğitimine, giyimine, soluduğu havaya adıyordu ve Hazel'la konuştuğunda çoğunlukla Percy'yi herhangi bir yerde görüp görmediğini soruyordu.

Hazel, annesini ancak birkaç gün sonra, kahvaltıda Percy'nin pastırmasını yerken görecekti. Hazel fark edilmeden koltuğuna oturdu

Lady Sinnett ise Percy'nin yanaklarındaki yağı bir mendille siliyordu.

Ama sonra Hazel'ın şaşkınlığına, annesi ona döndü. "Bacon, canım?" dedi Leydi Sinnett, siyah eldivenli elindeki tabağı uzatarak. George'un ölümünden bu yana bir yıldan fazla zaman geçmişti ama annesi hala tam bir yas kostümü giyiyordu. Elbisesi siyah taftaydı ve George'un saçlarının olduğu broşu göğsünün ortasında takmıştı.

Hazel ihtiyatla kabul etti. Bir hile gibi görünüyordu. Eğer öyleyse, ilmik yakında sıkılaşacaktı. Belki de annesi onun gittiğini fark etmişti ve onun görünürdeki kayıtsızlığı sadece Hazel'ı sahte bir güvenlik duygusuna sokmak için bir aldatmacaydı.

"Percy, canım, neden gidip Usta Poglia'ya dersine başlamasını söylemiyorsun?" dedi Leydi Sinnett gülümseyerek.

Percy kız kardeşine şüpheyle baktı, ama sonra annesinin dediğini yaptı ve yemek odasından neşeyle uzaklaştı.

Lady Sinnett çayından titizlikle rahat bir yudum aldı. "Ha, Hazel. Tiyatronun —elbette Le Grand Leon'un— bu gece bir galası var. Sanırım büyüleyici bir dans parçası. Senin ve benim katılmamız gerektiğini düşündüm."

Hazel neredeyse bir parça tostla boğuluyordu. "Sen ve ben? Birlikte mi?"

"Elbette," dedi Leydi Sinnett. "Bir anne kızıyla sosyal bir ilişki kurmamalı mı?"

"Sanırım yapabilir. Percy ne yapacak?"

"Percy tiyatro için çok genç, canım. Ayrıca, tiyatroda ne hastalanabileceğini kim bilebilir. Bayan Herberts'la iyi geçinecektir. Sorman ne kadar da aptalca." Leydi Sinnett, Hazel'ın başka bir şey söylemesini bekledi. Söylemeyince Leydi Sinnett devam etti. "Harika. Iona'ya seni o yeni ipeğe sokmasını söyleyeceğim. Arsenik yeşili. Gözlerini, pek de kahverengi göstermiyor."

Yani Hazel sonuçta başını belaya sokmamıştı. O kadar rahatlamıştı ki sadece başını salladı. Leydi Sinnett onun onayını aldı ve ona memnuniyetle gülümsedi. "Hala yas tuttuğumu biliyorum ama sanırım annemin bana verdiği incileri ve babanın zümrüt yüzüğünü takabilirim. Nişanlandığımızda almıştım, nasıl karşıladığını bilmiyorum, o zamanlar sadece bir teğmendi. Ve oradaydım, bir vikontun kızıydım ve romantizm ve" -kısa, pişman bir kahkaha attı- "aşk düşüncelerine çok kolay kapılmıştım. Biliyor musun, Devon'da bir yazlık ev ve

Sezon için Londra." Hazel'ın yüzündeki garip ifadeyi fark etti. "Neden bana öyle bakıyorsun, sanki bir çıkıntıya yakalanmış bir kediymişsin gibi? Alnındaki kırışıklığa hiçbir faydası yok."

Hazel bir yudum çay almak için çabaladı. "Sanırım bu, babam gittiğinden beri benimle konuştuğun en uzun zaman olabilir"—George'un adını söylemeyecek kadar biliyordu—"

Lady Sinnett alaycı bir şekilde güldü. "Ah, dürüst olmak gerekirse, Hazel. Saçmalık sana yakışmıyor."

Birkaç dakika daha konuşmadan oturdular, sadece çatalların porselene çarpması ve arada sırada ateşten gelen patlama sesleri sessizliği deliyordu. Lady Sinnett tekrar konuştuğunda sesi farklıydı. Kalın ve ciddiydi. Hazel'ın yüzüne bakmadı. Bunun yerine pencereden dışarı, sisli tarlaya ve ötesindeki ahırlara baktı.

"Hazel, baban öldüğünde," dedi, "ev Percy'ye gidecek. Bunu biliyorsun. Hepsi - ev, mülk, sahip olduğu para, bu evliliğe girerken sahip olduğum para - Percy'ye gidecek."

Sanki bir işaretle Percy'nin üst galeride koşup gülme sesi duyuldu. Adımları ve kahkahaları yankılandı. "Bütün bunların anlamı," diye devam etti Hazel'ın annesi dikkatle, "kuzeninizin nişanınızı er ya da geç resmileştirmesini sağlamanız sizin yararınıza olacaktır."

Hazel güldü. "Resmileştirmek mi? Anne, çocukluğumuzdan beri neredeyse nişanlıyız."

Lady Sinnett gülmedi. İnce dudaklarını sıktı. "Elini istedi mi?"

"Hayır, ama-"

"Geleceğinle oyun oynama. Kaybetme olasılığına izin verir." Leydi Sinnett, bulaşıkçı hizmetçisinin gelip masayı temizlemesi için zili çaldı. "İnfüzyonumu yatak odamda alacağım," dedi ve çıkmak için ayağa kalktı. Hazel'a dönüp ekledi, "Iona'ya bu gece korseyi sıkı bağlamasını söyle. Gerekirse ceketini içine sok. Bernard'ın seni bu gece bir kadın olarak görmesine izin ver, çocukluk arkadaşı olarak değil."

Bir kütük düştüğünde ateş tekrar patladı. Pastırma Hazel'ın boğazında aniden çok yoğun bir his uyandırdı.

★ ★ ★

BY ZAMAN HAZEL VE O Annesi Le Grand Leon'a vardığında, diğer vagonların çoğu yolcularını indirmişti. Lady Sinnett gri, modası geçmiş uzun kollu bir elbise giymişti. Hazel'ın elbisesi kırmızıydı. Annesinin Paris'ten getirdiği etek ucu ve kollarında şönil iplik işlemeleri olan ipek bir elbiseyi neredeyse hiç giymezdi. Ancak Hazel, Iona'nın kendisi için yatağa serdiği arsenik yeşili elbiseye baktığında midesi bulanmıştı. Bir şey onu kırmızıya doğru çekti, giysi ütüsünün arkasında saklıydı. Bu elbiseyi unutmuştu. Krinolininden daha yumuşaktı ve omuzları şeffaftı.

"Leydi Sinnett, çok iyi görünüyorsunuz!"

Hyacinth Caldwater'ın geniş göğüsleri, Le Grand Leon'a doğru merdivenleri çıkarken Hazel'ın göz hizasında buluştu. Bayan Caldwater daha önce iki koca değiştirmişti ve sanki üçüncüsünü arıyormuş gibi görünüyordu. Şok edici pembe elbisesi göğüs hizasında düşüktü. Yanakları, yaşının yarısı kadar olan bir kadın için kız gibi kabul edilebilecek şekilde parlak bir şekilde allıklanmıştı.

Lady Sinnett'in yüzü davul gibi gerginleşti. "Bayan Caldwater. Sizi görmek ne güzel," dedi, sanki hiç de öyle değilmiş gibi görünüyordu.

"Çok uzun zaman oldu! Hala yarı yas mı tutuyorsun? Ah, zavallıcık. Seni dışarıda görmek çok güzel. Söz verdiğin gibi beni çaya davet etmedin, unutmadım! Ha ha ha! Ve ooooh!" Bayan Caldwater Hazel'a baktı ve sevinçle çığlık attı. "Bu Hazel değil. Hayır. Hayır! Mümkün değil! Ne kadar da büyüdü. Yemin ederim, bu arada epey büyüdü. Onu saklamıyorsun, değil mi?"

Lady Sinnett, onu farklı bir sohbete çekebilecek birini umarak Bayan Caldwater'ın ötesine baktı. "Hayır," dedi dalgın dalgın, "Korkarım Hazel bir okuyucu, elinden geldiğince Hawthornden'dan neredeyse hiç ayrılmıyor."

"Bir okuyucu. Ne kadar büyüleyici. Ne okuyorsun canım? Romanlar mı?" Hazel cevap vermeden önce annesine baktı. "Daha yeni başladım *Antikacı,* Waverley'nin yazarı tarafından. Babam sipariş etti ve bana gönderdi."

Bayan Caldwater ellerini birbirine kenetledi. "Ne kadar da küçük bir zihni var, Lavinia."

Hazel'ın annesi elini çekiştirdi. "Gerçekten yerlerimize oturmamız gerekiyor."

Hyacinth Caldwater onların ardından merdivenlerden yukarı seslendi, "Ve o çayı da unutma, Lavinia, benden kaçınmaya devam edersen çok öfkeleneceğim!"

"Korkunç kadın," diye mırıldandı Leydi Sinnett, Hazel'la birlikte kalabalığın arasından geçerken. "Ah, bak, Bernard ve amcan orada."

Bernard yaklaşırken Hazel ve Lady Sinnett'e eğildi. "İyi olduğunuzu umuyorum, Hazel? Şunu söylemeliyim ki, o kırmızı sana çok yakışıyor."

Hazel yüzünü bir gülümsemeye zorlayamadı. Bernard'a baktı ve gördüğü tek şey, sokaktaki o günden beri yüzündeki o kendini beğenmiş, boş bakıştı. Çocukken, demişti. Keşke onun neler yapabileceğini bilseydi! Keşke onun neler gördüğünü bilseydi!

Lady Sinnett, Hazel'ın kaburgalarına sertçe dirsek attı. "Çok iyi, teşekkür ederim, Kuzen," dedi Hazel soğukkanlılıkla.

"Sezon için Londra'da seni göreceğimize inanıyoruz, Bernard?" dedi Hazel'ın annesi hemen, bir yılan gibi gülümseyerek. "Hazel, dükün Delmont'a her zaman verdiği maskeli baloyu dört gözle bekliyordu, değil mi canım?"

Hazel bakışlarını kaçırdı. "Mmmm," dedi.

"Bunu kaçırmazdım," dedi Bernard. "Ah! Babam beni locamıza çağırıyor gibi görünüyor. Müsaade ederseniz hanımlar." Tekrar eğildi ve kalabalığın içine doğru uzaklaştı.

Hazel ve annesi, tiyatronun sağ üst tarafındaki bir kutuda kendi koltuklarına gitmek için merdivenlerin geri kalanından yukarı çıktılar. Asit yeşili kalın ve tozlu kadife perde sahnenin önünde asılıydı. Orkestra hala ısınıyordu ve Hazel bu gece başka kimlerin çıktığını görmek için kalabalığı taramak için zaman ayırdı.

Bernard ve Lord Almont, tiyatronun karşısındaki bir locanın içinde, herkesin yanında, Hartwick-Ellis ikizleri Cecilia ve Gibbs'in yanında oturuyorlardı. Hazel, Cecilia'yı bir süredir görmemişti; en son ne zaman görmüştü? Morris balosundan beri mi? O bir yaz önceydi. Cecilia büyümüştü; boynu bir leyleğinki gibi uzun ve dardı. Her zaman sarışındı; bu gece sarı saçları başının iki yanında bukleler halinde kıvrılmıştı. Hazel onları kaçıramazdı, kimse kaçıramazdı; onları bir yandan diğer yana sallıyor, müstehcen bir şekilde kıkırdarken ışığın onları yakalamasını sağlamaya çalışıyordu. Kardeşi Gibbs her zamanki gibi asık suratlıydı; gözleri, burnu ve ağzı yemek tabağı kadar büyük bir yüzde çok küçük ve birbirine çok yakın görünen sarışın bir çocuktu.

Hazel annesine, "Cecilia iyi görünüyor," dedi.

Lady Sinnett cevap vermedi. Gözleri hançer gibi Cecilia'ya ve Hazel'ın gördüğü gibi Bernard'a sabitlenmişti. Cecilia'nın buklelerinin her saldırısından mutlu bir şekilde kaçan ve ellerini kendi ellerine aldığında eldivenli elini neşeyle okşayan Bernard, onunla birlikte gülüyor gibi görünüyordu. Acaba... flört mü ediyorlardı? Mümkün değildi. Cecilia Hartwick-Ellis'in kişiliği bir kase pirinç pudingi kadardı. İkisi de—Cecilia ve Gibbs—dörtten başlasalar bile muhtemelen beşe kadar sayamazlardı. Kesinlikle aralarında bu kadar çok kitap okumamışlardı.

O anda Cecilia öyle saçma ve sahte bir kahkaha attı ki Hazel bunu tiyatronun öbür ucundan duydu. Ve Bernard—Bernard bundan hoşlanıyor gibiydi. Boynundan yanaklarına doğru bir kızarıklık yayıldı. Bu gece saçlarına farklı bir şey yapmıştı—öne doğru taranmıştı ve favorileri uzundu, sanki o skandal şair Lord Byron'ı taklit ediyormuş gibi. Bernard, Cecilia'nın kulağına bir şeyler fısıldadı ve Cecilia yine güldü, başını geriye attı ve bukleleri titredi. Hazel buna bakmaya dayanamadı. Hangisinden daha çok utandığından emin değildi.

Sonunda tiyatronun gaz lambaları söndü ve orkestra minör tonda kasvetli bir ağıt çalmaya başladı. Perde açıldığında sahne neredeyse boştu. Arka plan, tamamen gri ve kahverengi, sahte ölü ve buruşuk bir ağaç ve alçakta sarkan turuncu bir ay ile sisli bir bataklıktı. Gecelik gibi beyaz uçuşan bir elbise giymiş kızıl saçlı bir dansçı sahneye çıktı ve kısa süre sonra kocası olması gereken bir adam da ona katıldı. Hazel olay örgüsüne odaklanmaya ve tiyatronun karşısındaki kutuda olup biteni görmezden gelmeye çalıştı. Dans sırasında kadının kocası belirsiz ve uzak bir savaşa çağrılmıştı ve kadın onun yokluğunda depresyona girdi, sahnede dönüp durdu ve kollarını gökyüzüne -ya da daha doğrusu yukarıdaki kirişlere- doğru uzattı. Kadın her gün, aşkını beklemek için penceresine gidiyordu ve her gün hayal kırıklığına uğruyordu.

Ve sonra bir adam gelir, tamamen siyah giyinmiş, bir kötü adamın bıyığına ve karanlık, inatçı gözlere sahip, eski sevgilisinin ceketini giymiş bir adam. Belki de savaştan dönen sevgilisidir, diye düşünür kadın! Birlikte dans ederler, baştan çıkarılmıştır. Ama dans ederken, gizemli adamın kostümü düşer. Sonuçta o onun kocası değildi; Şeytan'ın kendisiydi. Hatası ve ihaneti yüzünden perişan olan kadın, yazı masasından bir hançer çıkarır ve göğsüne saplar. Kanını temsil etmesi amaçlanan kırmızı kurdeleler

sahneye doğru çırpınır. Dansçı düşer. Gerçek kocası sonunda eve geldiğinde cesedinin soğukta yattığını görür ve perde iner. Bir trajedi.

Biraz ağırbaşlı, diye düşündü Hazel. Ama Le Grand Leon asla incelik için uygun bir yer değildi. Geçtiğimiz ay, az çok aynı olay örgüsüne sahip başka bir hikayeyi yayınlamışlardı - güzel ve genç bir erdemli kadının yoldan çıkması - ancak o sefer onu altın ve mücevherlerle baştan çıkaran ve sonra kalbini tüketen yabancı bir vampir tarafından yapılmıştı.

★ ★ ★

BEN BU DERS HER YERDEKİ GENÇ KIZLAR İÇİN tüm hayatları boyunca - tanıştığın erkekler tarafından baştan çıkarılma, erdemini koru- öğretildi, ta ki tüm hayatları doğru adamın baştan çıkarmasına bağlı olana kadar. Bu imkansız bir durumdu, toplumun bir bütün olarak bir hilesiydi: kadınları onları isteyen her erkeğin insafına kalmaya zorla ama bir erkeğin onları istemesi için yapabilecekleri her şey için onları utandır. Pasiflik en büyük erdemdi. Tanrı korusun Hyacinth Coldwater gibi birine dönüşme. Sabırlı ol, sessiz ol, bir orkide kadar güzel ve dokunulmamış ol ve ancak o zaman ödülünü alacaksın: seni güvende tutacak bir cam fanus.

Lady Sinnett, tüm performans boyunca elini koltuğunun kol dayanağında bir pençe gibi sıkı sıkı tutmuştu. Alkışlar bitmeden Hazel'ı koltuğundan çekip merdivenlerden aşağı, tiyatrodan dışarı ve arabalarına bindirdi.

Tiyatrodan makul bir mesafeye gelip Hawthornden'a geri dönen sessiz yola girene kadar bekledi ve sonra Hazel'a döndü. "Sana ne olacağı hakkında," dedi dişlerini sıkarak, "bir fikrin var mı?"

"Ne demek istiyorsun?" dedi Hazel.

Lady Sinnett yutkundu ve sıkı dudaklarını birbirine bastırdı. "Dünya kadınlara karşı nazik değil, Hazel. Senin gibi kadınlara bile. Büyükbaban bir vikonttu, evet, ama ben bir kızdım ve bu pek bir şey ifade etmiyor. Baban Hawthornden'ın sahibi ve o - baban öldüğünde, Hawthornden Percy'ye gidecek. Evlenmemiş kadınlara ne olduğunu biliyor musun?"

Hazel kaşlarını çattı. "Sanırım... Yani-"

Lady Sinnett, hüzünlü, kederli bir kıkırdamayla sözünü kesti. "Yaşayacak yer yok. Akrabalarının insafına kalmış. Küçük kardeşinin ve her kim varsa onun insafına kalmış.

evlenmeye tenezzül ediyor. Kayınvalidenizden insanlık nezaketinin kırıntılarını dileyerek, onun nazik olmasını dua ederek.”

Hazel ne diyeceğini bilmiyordu. Sadece kucağına bakıyordu.

Annesi devam etti, duvağının kenarını parmaklayarak. "Farkındayım—George bizi terk ettiğinden beri, sana karşı olması gerektiği kadar dikkatli olmamış olabilirim. Bernard Almont ile evliliğinin önemini vurgulamamış olabilirim, çünkü senin bunu bildiğini varsaydım."

"Biliyorum."

"Evet, öyle olduğunu düşünmüştüm. Akıllı kız, her zaman okur. Herkes senin küçük tuhaflıklarına karşı kuzenin kadar hoşgörülü olmayacaktır. Babanın çalışma odasından çaldığın doğa felsefesi kitapları. Londra'ya gittiğimizde bunların hiçbiri olmayacak. Cecilia Hartwick-Ellis'in elbiselerini çamurla veya kitaplardan gelen mürekkeple kirletmediğini garanti ederim."

"Sadece okuma bilmediği için," diye mırıldandı Hazel, arabanın camına doğru.

Lady Sinnett burnunu çekti. "O zaman kaderin kendi başına olsun. Sana verebileceğim tüm annelik öğütlerini verdim."

Araba yolculuğunun geri kalanını sessizlik içinde geçirdiler. Hazel pencereden kasvetli karanlığa baktı ve atlar onları şehirden uzaklaştırıp eve doğru çekerken ölü dalların hızla yanlarından geçmesini izledi.

9

TWO SAHNE ELÇİLERİ KAYIPTIO geceki açılış performansı. Jack, gösteriden önce onların yerine geçerken homurdandı, kostümleri ait oldukları yere koydu, sahnenin kenarındaki gaz lambalarını kontrol etti. Artık yerinde olmayı, kirişlerin tepesinde olmayı, Bay Antony'nin işaretiyle perdeyi kaldırmaya hazır olmayı severdi.

Isabella sahnede gerindi, yüzü çoktan pudralanmıştı, üzerinde uçuşan muslin kostümü vardı. Jack, sarı saçları başının üstünde toplanmış ve yanakları allıklanmış halde böyle güzel görünüyordu diye düşündü. Ama Jack her zaman güzel göründüğünü düşünürdü. Her gösteriyi kirişlerde, sahnenin üstünde, onu izleyerek geçirirdi—su altında bir balık gibi havada süzülüşünü izleyerek. Zahmetsizce. Isabella dönüp ona baktığını gördü ve ona gülümsedi. Jack de ona gülümsedi.

"Hey! Aşık çocuk!" diye seslendi Bay Anthony. Bir ipi sabitliyor ve alt dudağında bir puro tutuyordu. "İkinci Perde için o ağacı hazırladığından emin ol. Carafree burada değil, bu yüzden onun işi artık senin." Derin bir iç çekti. "Bunun üstesinden gelebilirsin, değil mi, Jack?" Bay Anthony, Batı Hint Adaları'nda Fransızlarla savaşırken bir kolunu kaybetmişti ve onun yerine takma parmakların arasındaki dikişlerden at kılı olabilecek bir şeyle doldurulmuş deri bir dal vardı, ancak Jack her zaman sormamayı daha iyi bilirdi.

Jack saçlarını gözlerinden çekti. "Elbette yapabilirim. Ama Carafree nerede? Ve John Nickels nerede? Gelmemeleri onlara hiç yakışmıyor."

"Duymadın mı yani?"

"Hayır, elbette hayır. Neyi duydun?"

Bay Anthony etrafına baktı ve Jack'e doğru yaklaştı, kıkırdayan koro kızlarından oluşan bir gruba sırtını döndü. "Öldü."

"Ne? İkisi de mi?"

"Kapı çivileri gibi. Duvarcının geri döndüğünü söylüyorlar. Carafree'nin ateşi bile hissetmesi uzun sürmedi ve John Nickels'ın ateşi bile ondan daha çabuk çıktı."

"Hayır," dedi Jack hemen. "Hayır, King's Arms'daki çocuklar konuşmayı ve birbirlerini korkutmayı seviyorlar, hepsi bu. Bahse girerim Carafree ve John Nickels ikisi de Glasgow'a giden bir faytondadır, geride bıraktıkları kumar borçları hakkında kahkahalarla gülüyorlardır ve bahse girerim tüm ekstra işlerini bana bırakmayı hiç düşünmemişlerdir."

Bay Anthony omuz silkti. "Ben öyle duymadım, dostum. Ateşin tekrar çıktığını duydum. Geçtiğimiz ay Canongate'te yaşayan bütün bir aileyi aldım."

"Roma ateşi değil," dedi Jack kendinden emin bir şekilde. "Olamaz. Sinemaları kapatırlardı. İşsiz kalırdık."

Bay Anthony içten, sefil bir kahkaha attı ve bu kahkaha kesik bir öksürüğe dönüştü. "Oğlum, ateş geri dönerse, sen ve ben bir işten çok daha fazlasıyla ilgilenmek zorunda kalacağız." Dans öğretmeni gösterinin başlaması için zili çaldı. Jack, Isabella'ya umutla bir bakış attı, hala ona bakıyor olabilir diye, ama Isabella dikkati dağılmıştı, çoraplarını yukarı çekti. Ve böylece Jack sadece başrol oyuncusu Thomas Potter'a başını salladı ve sahnenin üzerindeki galeriye ulaşmak için arka duvar boyunca uzanan merdiveni tırmandı.

Le Grand Leon'un üstündeki kirişler Jack'e büyük bir gemi gibi hissettiriyordu—halatlar ve ahşap kirişler, boyalı fonlar için kalın yelkenler vardı ve bunların arasında, daldırıp sallanan, çekip bırakan Jack vardı. Nerede doğduğunu bilmiyordu—Canongate'in bir yerinde, hayal ediyordu—ama burası bildiği eve en yakın yerdi.

Birkaç sefil yıl, çok çalışan, çok içen annesinden kaçtıktan sonraki yıllar, hafızasında belirsizdi; High Street'te dilencilik yaptığı, Princes Street Gardens'daki hanımlar için iskambil numaraları yaptığı ve kasabın arkasına atılan kemikler için diğer sivri dirsekli oğlanlarla güreştiği yıllar. Bir süre, orada, Fleshmarket Close'ta bir grup hırsızla yaşamıştı; kasabın aşağısından sokağa akan kanın dondurucu kokusu, Jack'in uyanık ve uykulu saatleri boyunca burnuna yapışırdı. Munro da oradaydı; Jack'ten birkaç yaş büyük, balıkçı pantolonu giyen ve burnu o kadar çok kırılmış bir çocuktu ki yüzünde kalan yarım düzine yöne doğru eğrilmişti. Jack'e ilk kez diriliş adamı olmayı öğreten Munro'ydu.

"Şunu görüyor musun?" dedi Munro, Jack'e bir öğleden sonra Grassmarket'te bir asılmayı izlerken. Zavallı katilin elleri bağlıydı

arkasındaydı ve cellattan şapkasını çıkarmasını istemek zorundaydı, terden ıslanmış saçları ortaya çıktı. Adam karısını o kadar vahşice dövdüğü için asılıyordu ki karısı öldü, karnında taşıdığı bebek de öldü. Haftalardır sokaklardaki oğlanlar adamın çizimlerinin ve suçla ilgili ayrıntıların olduğu gazeteler satıyordu.

Jack ve Munro ayağa kalkıp cesedin tahta zeminden düşmesini, korkunç zıplamayı, seğirmenin durmasını ve kalabalığın tezahüratlarının susmasını beklediler. Ceset sonunda hareketsiz yattığında, bir sürü adam cesedi yakalamak için öne doğru ilerledi. "İşte, cesedi almaya gelen tüm o adamlar?" dedi Munro. "Onları görüyor musun?"

Jack unlu bir elmaya ısırdı. "Ölü bir katilin kemiklerini kim ister?"

"Aptal olma," dedi Munro, Jack'in elinden elmayı kaparak ve kendisi ısırdı. Suratını buruşturdu ama bir ısırık daha aldı. "Cesedi doktorlara satmak için almaya çalışıyorlar. Üniversitedeki öğrenciler. Üzerinde çalışmak ve benzeri şeyler yapmak için bedenlere ihtiyaçları var. Bir beden iki gine ve bir taç karşılığında satılıyor. Hamileyse, üç gine karşılığında satılıyor ama bu daha zor, çünkü nadiren çocuklu bir kadını asıyorlar." Munro başını, dört veya beş adamın çakılarla ilmiğin parçalarını kesmek için çılgınca çalıştığı darağacına doğru eğdi. "Bu ip parçalarını hatıra olarak satacaklar. Sanırım kötü ruhları uzaklaştırmak için. Ya da katilleri uzaklaştırmak için. Ya da belki de kendin asılmanın kötü şansını uzaklaştırmak için.

"Ama asıl para vücutta," dedi Munro, elma çekirdeğini emerken. "Sorun şu ki, herkes bir asılmanın ne zaman olduğunu biliyor, herkes ceset için kavga ediyor. Ama bir ceset, asılmış olsun ya da olmasın, bir cesettir ve doktorlar sizin düşündüğünüz kadar yasayı önemsemiyor."

Ve böylece Jack Currer bir diriliş adamı oldu. Bir kürek bulundurdu ve karanlıkta taze cesetler çıkarmak için kilise avlularına girdi—bazen tek başına, genellikle Munro ile, bazen Munro ile ve Fleshmarket'te iyi bir yemeğe ihtiyaç duyan zavallı çocukla birlikte.

Başları derde girecek miydi? Sadece fakir olup Edinburgh sokaklarında yaşamanın verdiği sıkıntıdan daha fazla değil. Ceset hırsızları yaşayan şehrin hayati bir organıydı. Pislikti ve gösterişli insanlar bakmayı severdi ama yine de elzemdiler. Herkes bunu yaptıklarını biliyordu; polis pek umursamadı, yeter ki mezarlardan kıyafet veya mücevher almamış olsunlar. Daha zengin ailelerin mezarların üzerinde Jack gibi insanlardan korunmak için demir kafesli mortsafeleri veya sağlam taş levhalar vardı. Daha fakir ailelerin

bazen oturup izleyen biri olurdu, üç veya dört gün boyunca mezarın yanında kalacak bir nöbetçi, ta ki ceset doktorlar için inceleme için değerli olmayacak kadar çürüyene kadar. (Bunların ikisi de Jack gibi bir profesyonel için yeterince kolaydı—yirmi metre öteden başlayıp düz bir tünel kazın ve altından geçin. Cesedi çıkarın ve kimse asla bilemez.)

Ancak çoğunlukla Jack'in geçimini sağlayanlar sevilmeyenlerdi, sığ ve unutulmuş gömülmüş bedenler. Jack için ve onları sattığı doktorlar için paha biçilmez olacaklardı. Bu zavallı ruhlar hayatta ne kadar az şey yapmışlarsa, ölümde de o kadar çok şey yaptılar.

Le Grand Leon'da çalışmaya başlamanın, o hayattan, omuzları ağrıyana kadar kazma, gaz ve bok dolu vücutları çekme, ayakkabılarının içine giren solucanlardan vazgeçmek anlamına geleceğini düşünmüştü. Sahnenin üzerindeki tahtaların üzerine serilmiş brandanın içine yerleşmiş bir şekilde uyuyabileceği bir yeri vardı ve Bay Arthur, mürettebat için lahana ve patates kabuklarından ve mürettebatın bulabildiği her şeyden yahni yapıyordu.

Jack'in düşünmeyi sevdiği şekilde, burada o gösterişli loca koltuklarındaki o gösterişli insanlardan bile daha iyi bir görüşe sahipti ve yapması gereken tek şey perdenin ve doğru fonların doğru zamanda açıldığından emin olmaktı. Seyirciler koltuklarına sıkışmış, yanlış durduğunuzda, hatta bir bahçe çitinin üzerinden atladığınızda bile kırışan ipeklerini ve ayaklarını sıkan ayakkabılarını giyiyorlardı. Ancak para eksikliği karanlıktaki bir tilki gibi sinsice yaklaşıyor.

Ve Isabella vardı. Her zaman Isabella, her gece onun altındaki sahnede dans ediyordu. Hareket ediş biçimini, sahnedeki fenerlerin sarı saçlarını nasıl parlattığını, her yerini nasıl parlattığını gördükten sonra ona nasıl aşık olmazdı ki? Jack'in Edinburgh'da gördüğü en yakın melek oydu.

Jack, geceleri tekrar ceset çalmaya başlamadan önce iki ay boyunca Le Grand Leon'da sahne görevlisi olarak çalıştı.

"İyi misiniz?" Başrol oyuncusu Thomas, alkışlar arasında sahneden Jack'e seslendi. Thomas, bir sonraki sahne için kostümünü çoktan giymişti, o sırada hanımın eski sevgilisi kılığında şeytan olarak göründü. Jack başını salladı. Thomas, Birmingham'lıydı—Tanrı bilir Le Grand Leon'a nasıl gelmişti ama dinleyecek herkese Londra'ya gidip kral için Shakespeare oynamak için yeterli parayı biriktireceğini söylemekten hoşlanıyordu. Geniş omuzlu aktör kostümüyle yakışıklıydı.

bir nevi, kostüm yapan hanımların ellerinin arkasında kıkırdamasına neden olan yakışıklılık türü. Jack gölgelerin içinde kaybolma eğilimindeydi, ancak bu tasarım gereğiydi. Gececil bir hayvan gibi, Jack'in güvende kalmasının en iyi yolu görünmemekti.

Le Grand Leon'daki hayat bir müzik kutusunun içinde yaşamak gibiydi. Altın kaplamalı tavan, dört mevsimi temsil etmek için dört bölüme ayrılmıştı, her bölüm kendi patates biçimli melek koleksiyonuna sahipti, yanakları gül rengi ve tenleri fildişi rengiydi. Ve bir müzik kutusu gibi, dansçı, sahnenin ortasındaydı, Isabella Turner. Jack onu Holyrood Caddesi'ndeki antika dükkanının vitrininde gördüğü porselen balerinlerden biri gibi hayal edebiliyordu, bir ayağı üzerinde dengede duran bir balerin, diğeri arkasına uzanmış, kolu yukarıda, tüm vücudu gerilmiş bir yay teli gibi gergin. Sahnede yavaşça dönüyor, kurmalı müziğin sesi eşliğinde.

Fleshmarket Close'ta yaşadığı zamanlarda her gün o antika dükkanının önünden geçiyordu. Ama sonunda ancak geçen hafta içeri girecek cesareti topladı. Tezgahın arkasındaki kadın ona sert sert bakmıştı ve penceredeki müzik kutusunu almasını izlerken daha da sert sert bakmıştı.

"Bunun bedeli ne kadar?"

"Sanırım senin karşılayabileceğinden fazla," dedi, ama olması gerektiği kadar kaba değildi.

"Çalışıyorum. Evet, yemin ederim. Le Grand Leon'da çalışıyorum. Buradaki ne kadar?" Müzik kutusundaki balerin, Isabella gibi sarışındı.

Dükkan sahibi iç çekti ve parmağını tezgaha vurdu. "Seni daha önce orada gördüm, değil mi? Pencereden içeri bakarken." Jack başını salladı. "Onun için yapabileceğim en az on şilin."

Jack'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Bir aylık çalışmayla kazandığı bu kadardı. Ama aklı başında gelmişti. Cebine uzanıp paraları çıkardı. "Al o zaman," dedi. Ve fikrini değiştirmeye ikna olmadan dükkandan ayrıldı. Isabella içindi ve mükemmeldi. Bu sadece kilise bahçesinde bir gece daha geçirmek anlamına gelecekti ve Isabella'ya ne kadar hayran olduğunu gösterecek şeyleri satın almak anlamına geliyorsa binlerce ceset çalıp satacaktı. Sabahlarını onunla geçirmek anlamına geliyorsa her geceyi toprakta geçirmesine izin ver.

★ ★ ★

TGÖSTERİ HER ZAMANKİ ALKIŞLARLA SONLANDI,ve Jack ağır yeşil kadife perdeyi indirdi, ip aşağı inerken gıcırdarken yüzünü buruşturdu. Isabella seyircilere gülümsedi, sanki bir dalış yapacakmış gibi kollarını uzattı ve herkesin bir hanımefendinin reveransıyla karıştırabileceği bir reverans yaptı. Sonra perdenin güvenli duvarının arkasına geri çekildi ve gülümsemesi düştü. Büyü sona erdi, hepsi tekrar insandı ve seyirciler arabalarına binip havadan şikayet ediyorlardı.

Jack, Isabella'yı arka kapıdan gizlice çıkıp eve gitmeden önce yakalamak istiyorsa hızlı davranmalıydı. Müzik kutusunu, güvende tutmak için sardığı paltosunun altından çıkardı ve tek elle merdivenden aşağı tırmandı, düz tuttu.

Isabella'nın soyunma odasında olduğunu duyabiliyordu - hareket sesleri, yanan bir mumun hışırtısı, bir eteğin hışırtısı - ama kapıyı çalmaya kendini zorlayamadı. Henüz değil. Yüzüncü kez, parmaklarını müzik kutusunun pürüzsüz kenarları boyunca gezdirdi. Ve sonra Jack derin bir nefes aldı ve kapıyı sertçe, iki kez, tıklattı.

Kapıyı çalmayı bitirmeden önce kapı açıldı. Isabella değildi—dans hocasının kızı Mary-Anne'di, sekiz veya dokuz yaşında, kostümleri toplayan ve eteklerini kıvıran sert bakışlı bir kızdı. "O burada değil," dedi düz bir sesle, Jack'i baştan aşağı süzerek. Gözleri müzik kutusuna takıldı.

"Nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordu, ağzını umduğu gibi çapkın bir gülümsemeye dönüştürmeye çalışarak.

Mary-Anne sadece omuz silkti. "Perdeyi gördükten sonra geri dönmedi."

Jack iç çekti. Ve sonra Isabella'nın kahkahasını duydu. Bunu bilirdi herhangi bir yerden, binlerce mil öteden, sesinin bir çan gibi çınlaması. Sokaktan gelen pencereden geliyordu. Jack bir sandığı duvara yasladı ve aşağıdaki pencereden dışarı bakmak için üzerine çıktı. Bunu neden yaptı? Neden içeri girmedi? Neden yatağa gitmedi, Isabella'nın soyunma odasında olmamasının kaderin bir lütfu olduğunu ve onu unutması gerektiğini fark etmedi? Ama kirişlerde geçen yarım ömür, Jack'e aşağıdaki diğer insanlara sessizce bakma içgüdüsü vermişti. Ve Jack pencerenin önünde durduğunda, Isabella'yı dışarıda, kollarını başrol oyuncusuna dolamış ve başrol oyuncusunun onu bir öpücüğe çektiğini görebiliyordu.

Müzik kutusu elinden kaydı ve yere düştü. Jack kasadan düştü ve iki sahte ağacı devirdi. "İyiyim!" diye bağırdı.

Kimse sormadığı halde insanlar bakıyordu.

Yere düştüğünde, müzik kutusu açılmış ve kısık melodisini sessizce çalmaya başlamıştı. Jack onu aldığında, balerinin çatladığını ve kırıldığını fark etti. Kolları, başı, boynu ve gövdesi gitmişti. Geriye sadece onu minik sahnesine bağlayan bacağı ve elbisesinin pembe çember eteği kalmıştı. Ama Jack kutuyu çarparak kapatana kadar dönmeye devam etti.

Kirişlere geri tırmandı, yatağını yaptı ve birkaç önemsiz eşyasını sakladı. Müzik kutusunu yedek ceketinin altına geri itti. Artık onu görmek istemiyordu; sadece bakmak bile onu utançla yakıyordu. Isabella bir fanteziydi, her zaman öyleydi. Ne düşünüyordu, ona aptal bir müzik kutusu alsaydı ve o da bayılırdı? Müzik kutularını sevip sevmediğini bile bilmiyordu! O bir aptaldı. Hayır, aptaldan da beterdi. O romantik bir aptaldı.

Jack, atılmış bir perdeye sarındı, ipin altında sakladığı şarabı çıkardı ve tiyatro kararana ve sessizlikte yalnız kalana kadar derin derin içti; sadece duvarlardaki fareler, koltuklardaki fareler ve kendi yalnız kalp atışları vardı.

Edinburgh Akşam Gazetesi

11 Kasım 1817

GİZEMLİ BİR HASTALIKTAN ALTISI DAHA ÖLDÜ

Edinburgh'un Eski Kent bölgesinde son iki haftada gerçekleşen altı ölüm, birçok yetkiliyi yıkıcı Roma ateşinin bir başka salgınından endişelendiriyor. Cesetlerden dördünün kimliği henüz belirlenemedi -üç erkek, bir kadın- ancak diğer kurbanlar 12 yaşındaki ayakkabı boyacısı Davey Jaspar ve 31 yaşındaki Penelope Marianne Harkness olarak tanımlandı.

Bayan Penelope Harkness, Deer and Stag'da hancı olarak çalışıyordu ve müşteriler tarafından nazik ve güler yüzlü olarak tanımlanıyordu. Cuma akşamı ateşi olduğunu bildirdi. Ev sahibi, kiliseye gelmeyi başaramayınca pazar sabahı ölen kadınını buldu.

"Korkunç bir durum," dedi Royal Edinburgh Anatomists' Society başkanı ve King's University Hospital'da Baş Cerrah olan William Beecham III. "Vücudu kendim inceledim ve Bayan Harkness'in sırtındaki yaraların Roma ateşiyle tutarlı olduğunu görünce dehşete düştüm. Elbette, hastalığın şehrimize geri dönmediğini umuyoruz, ancak dikkatli ve uyanık olmanızı tavsiye etmeliyim."

Roma salgını iki yıl önce, 1815 yazında Edinburgh'u kasıp kavurmuş ve iki binden fazla kişi ölmüştü.

10

HAZEL NE OLACAĞINI BİLİYORDU. AMA Leydi Sinnett gazetelerden nefret ediyordu ve Hawthornden'ı bir koza gibi sıkıca kapalı tutmaya çalışıyordu, yine de Edinburgh'un uygun yerinden kabarmaya başlayan söylentileri ve korkuları biliyordu. Ateş geri dönüyorsa, Leydi Sinnett Percy'yi güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Yine de, Hazel'ın beklediğinden daha erken geldi: koridorda paketlenmiş sandıklar, Bath'da bir daire için yapılan çılgınca düzenlemeler.

"Ama biz Noel'i her zaman Hawthornden'da geçiririz," demişti Hazel, annesinin mücevherlerini dikkatlice ketene sarmasını izlerken.

"Bu yıl değil," diye cevapladı. "Bu yıl Londra'dan önce tatil için Bath'a gidiyoruz."

Günde bir düzine kez, Lady Sinnett soğuk elinin arkasını Percy'nin alnına nazikçe bastırdı ve mırıldandı. "Bath'daki ılık sular sana iyi gelecek, canım," diye tekrarladı. Evde kapana kısılmış bir güve gibi uçuştu, pencereleri rastgele açıp kapattı, Percy için "temiz hava" diye mırıldandı.

Geziden önceki gün Hazel belirgin bir şekilde öksürmeye başladı. O akşam üşüttüğünden yakındı. Ertesi sabah Hazel kahvaltıya inmedi. Iona'ya annesine ateşi olduğunu söylemesini söyledi. Hazel yatağından bir kat aşağıda annesinin çığlığını duyabiliyordu. Çılgınca bir hareket ve duyulamayan fısıltılar vardı ve sonra Hazel'ın kapısına yumuşak bir vuruş geldi.

"Benim, hanımefendi," dedi Iona ormanın diğer tarafından yumuşak bir sesle. "Annen, hastalanma ihtimaline karşı kapının diğer tarafında kalmamı istedi. Semptomların ne olduğunu soruyor?"

Hazel bir an düşündü. "Ateş, kesinlikle. Sanırım sadece ateş. Ve bulanık görme." Ve, neden olmasın? "Ve dilim yeşile döndü."

Adımlar. Ve sonra geri adımlar. Hazel, Iona'nın koridordaki tereddütünü hissedebiliyordu. "Anneniz - Leydi Sinnett, belki de sizin burada, Hawthornden'da dinlenmeniz ve iyileştikten sonra Bath'a katılmanızın daha mantıklı olup olmadığını merak ediyor." Leydi Sinnett merdivenlerden aşağıdan bir şeyler bağırdı. "Ya da," diye düzeltti Iona, "Sezon için Londra'ya varmalarını bekleyip orada onlarla buluşabilirsiniz. Sadece iyi olduğunuzdan emin olmak için, hanımefendi."

Hazel çarşaflarının altından sırıttı. Çarşafları ısıtmak için lazımlığı ısıtmıştı ve annesinin ateşi olduğunu kanıtlaması gerekirse saç çizgisine sürtmek için kullanabileceği bir bardak su getirmişti, ancak Lady Sinnett'in inişten daha yakına gelmekten çok korkacağını biliyor olabilirdi. "Bence bu iyi olacak," dedi Hazel. Ve sonra, sesinin belki biraz fazla neşeli çıktığını fark ederek, "Annem bunun en iyisi olduğunu düşünüyorsa. Percy'nin güvenliği için," diye ekledi.

Daha fazla ayak sesi duyuldu, bu sefer daha ağırdı ve Hazel annesinin şimdi kapısının önündeki koridorda olduğunu biliyordu. "Hazel," dedi Leydi Sinnett, "kendine iyi bak. Iona ve Cook burada olacak. Ve Lord Almont'a ihtiyacın olursa fazladan bir hizmetçi göndermesini söyledim." Bir duraklama. "Anlıyorsun, değil mi?" diye sordu Leydi Sinnett. "Yolculuğu geciktirebiliriz ama..."

"Tamamen sorun değil, Anne," diye seslendi Hazel. "Aslında, ısrar ediyorum. Sanırım sadece dinlenmeye ihtiyacım var. Ve Percy'nin sağlığını riske atmanın bir anlamı yok. Hawthornden'da dinleneceğim ve iyi olduğumda Güney'e katılacağım." Tiyatrovari bir öksürük sesi ekledi. "Şu anda yataktan çıkamayacak kadar hastayım."

"Pekala, tamam," dedi Leydi Sinnett bir an sonra. "Yakında tekrar görüşürüz. Bath'daki dairenin adresini bıraktım. Lütfen bize nasıl hissettiğinizi bildirmek için yazın."

"Yapacağım."

Ahşap zeminde etek hışırtıları duyuldu. Sonraki bir saat boyunca Hazel sessiz kaldı, İngiltere'ye gitmek için son düzenlemelerini yaparken evin seslerini dinledi, sandıklar dışarı çıkarılırken köpek havlıyordu, Cook yola çıkmak üzere turtaları paketliyordu, atlar yerlerine bağlanıyordu. Sonunda, Percy ve Lady Sinnett'in odalarından ayrılırkenki son ayak sesleri ve ev halkı onları uğurlamak için dışarı çıktığında duyulan yankılar duyuldu.

Hazel, çakıllı yolda giden arabanın sesi kaybolana kadar bekledi. Sonra yarım saat daha bekledi; yolun sonuna ve Hawthornden'ın olduğu kapıya ulaşmaları için gereken süre kadar.

malikane ana yola kavuştu. Sonra Hazel battaniyesini yere attı, yataktan çıktı ve Iona'yı arayıp bir fincan çay istedi. Başarmıştı. Aylarca yalnız kalmıştı, Lady Sinnett olmadan, Percy olmadan—önemli olan herkes onun evden çıkamayacak kadar hasta olduğunu düşünüyordu.

Iona çaydanlık ve iki fincanla geri döndü. Tepsiyi dikkatlice bıraktı ve sonra Hazel'a bakıp gülümsedi.

"Sence ben deli miyim, Iona?" dedi Hazel sessizce, bir sorudan çok bir ifade gibi.

Iona başını iki yana salladı. "Ayrıca, Vikontes Almont olduğunda deliliğe fazla zaman kalmayacak. Bunu şimdi sisteminden çıkarsan iyi olur."

Hazel dudaklarının köşelerinde beliren gülümsemeye direnmeye çalıştı. "Ve annem—hiçbir şeyden şüphelenmedi mi?"

Iona güldü. "Elbette hayır. Percy için bu kadar endişelenmiştim ki, kahvaltıda solgun göründüğün için seni burada bırakacağını düşünüyorum. Zavallı çocuk."

"Zavallı çocuk mu? Zavallı Percy mi? Dünyadaki tüm ilgiyi o çekiyor."

"Böyle boğulmak iyi değil. Çocuğun arada sırada temiz havaya ve dizlerine biraz çamur sürmeye ihtiyacı var."

"George her gün ata bindi ve bakın nereye gitti. Ah-ah, Iona, çok üzgünüm."

Iona, George'un yaz tatili için Eton'dan ince bir bıyık ve yaklaşık altı inç bırakarak döndüğünden beri ona deliler gibi aşıktı. Onu bir aşk köpeği gibi takip etmiş, sözlerini diğer hizmetçilere tekrarlamış ve odada olduğunda sinirlerinden çay dökmüştü.

"Çok güzeldi, değil mi?" dedi şimdi.

Hazel başını salladı ve son iki yıldır her gün bir göldeki pislik gibi beyninin yüzeyine kabarmış gibi görünen düşünceyi uzaklaştırdı: Belki de o olmalıydı, ben değil. Mantıksız, korkunç ve zalim bir düşüncenin kemirgen faresiydi. Hazel bunların hepsini biliyordu. Ve yine de.

Iona pencereden dışarı baktı, gözleri donuk ve buğuluydu, yüzünde George'un oyun oynamasının uzak bir hatırası vardı.

"Biliyor musun," dedi Hazel, "uşak Charles son birkaç yıldır oldukça yakışıklı oldu, fark ettim. Ve gözlerini senden alamıyor. Onu bir kereden fazla kütüphanede oyalanırken yakaladım, seni ateşi yakarken yakalamayı umuyordu. Çocuk kesinlikle aşık."

"Charles mı? Gerçekten mi?"

"Ve sonsuza dek uşak olmayacak. Babam gitmeden önce, uşağa Charles'ın iyi bir uşak olacağından bahsettiğini hatırlıyorum."

Iona bir an düşüncelere daldı veya hayallere daldı ve Hazel dudaklarının kenarlarında bir gülümsemenin seğirdiğini gördü. "Ve bana baktığını mı söylüyorsun?"

"Gerçekten dürüst."

Pencereden gelen ışık Iona'nın şapkasının altından yanaklarına ulaşıyordu ve Hazel onun kızardığına yemin edebilirdi.

"Pekala, bu saçmalıkları yeter. Önümüzde bir görev var," dedi Iona. Geri çekildi ve Hazel'a daha iyi bakabilmek için bir gözünü kıstı. "Sanırım kardeşine çok benziyorsun. Yandan. Aynı burun, aynı kaşlar." İkisi de istemsizce George'un portresinin duvarda asılı olduğu koridora baktılar. Iona nazik davranıyordu, Hazel biliyordu. Hazel yeterince güzeldi, ama insanlar çocukluklarından beri George'un çarpıcı güzelliğine dikkat çekiyorlardı.

"Önemli olan," dedi Hazel, "benden çok da uzun olmamasıydı."

★ ★ ★

BIONA'NIN YARDIMLARIYLA HAZEL YAKINDA George'un muslin gömleklerinden birini, bir yeleği, bir ceketi ve bir pantolonu giymişti. "Bu pantolonlar güzel. Belki de yeterince modern görünmüyorlar," demişti Iona, George'un giysi ütüsünden geçerken diz hizasında bir pantolonu havaya kaldırarak. "Her ne kadar birkaç yıl önce moda olsa da."

"Hayır," dedi Hazel. "Pantolon. Pantolon askısıyla. Ben bir tıp adamı olacağım, züppe değil."

Bitirdiklerinde ve en üst raftaki şapkayı aldıklarında, Hazel Sinnett rahatlıkla bir beyefendi gibi görünebilirdi.

"Korkarım bu çizmeler çok büyük olacak," dedi Iona, diz üstüne kadar gelmesi gereken ince siyah deri bir çift Hessian ayakkabı çıkarırken, ama Hazel'da dizlerine kadar geliyordu.

"Önemli değil," diye cevapladı Hazel. "Ayak parmaklarını çoraplarla doldururuz. Bir yerlerde bir palto olmalı—hatta Baba'nınkilerden biri bile..."

"Kravat mı?" diye sordu Iona.

"Hayır, ben Beau Brummell değil, George olmaya çalışıyorum."

Iona'nın gözleri kocaman açıldı. "Onlara George olduğunu söyleyemezsin. Ama George'un d—"

"George Sinnett'i Adam'dan ayırt edemeyecekler, sizi temin ederim. Ama sahte bir isim kullanmakta haklı olduğunuzu düşünüyorum. George ... Hazleton ne dersiniz?"

Iona gözlerindeki ıslaklığı sildi ve hafifçe gülümsedi. "Sanırım bu size çok yakışıyor, Bay George Hazleton."

Hazel, "Ayrıca," diye ekledi, "eğer tüm yarıyılın ücretini peşin olarak iyi parayla ödüyorsam, kendimi Mary Wollstonecraft olarak tanıtmamı umursamayacaklarını sanıyorum."

Rev. Sydney Smith'in Anılarından (1798)
Sidney Smith:

Hiçbir koku İskoç kokusuna eşit değildi... Sokaklarda yürürseniz, her tıp adamının kasabadaki her erkeğe, kadına ve çocuğa müshil verdiğini hayal edersiniz. Yine de yer alışılmadık derecede güzel ve ben hayranlık ve ürperti arasında sürekli bir dengedeyim.

11

TSINIFIN DUVARLARI SİYAHTI,soyulan ahşap. Her yer talaş ve mumyalama sıvısı kokuyordu. Kitap rafları odanın arkasını yerden tavana kadar kaplıyordu. Hazel, oturmadan önce içindekilere bir göz atmaya çalıştı; Dr. Beecham'ın Treatise'inin çeşitli baskılarının sıralandığını fark etti, her biri bir öncekinden daha kalındı, ancak Fransızca, Almanca ve İtalyanca kitaplar da vardı. Bazılarının başlıkları Hazel'ın tanımlayamadığı dillerdeydi. Bir kitap, Hazel'ın parmağıyla omurgasına dokunarak insan derisi olabileceğini fark ettiği açık kahverengi deriyle kaplıydı.

Sınıfın çevresinde, Beecham'ın dersini alacak diğer çocukların dikkatini çoktan çekmiş olan numune kavanozları vardı: soluk sarı bir sıvıda saklanan hayvanlar, insan organları, sırıtan dişlerle dolu setler. Hazel, avucundan daha büyük olmayan, başlarından yapışık bir çift minik insan fetüsü içeren bir kavanoz fark etti. Bedensiz eller ve ayaklar ve cevizden şişkin greyfurta kadar değişen boyutlarda sütlü gri beyinlerden oluşan bir sıra vardı. Ve sonra duvarın tepesinden geçen yüksek bir rafta, en az bir düzine kafatasları, çoğu garip deformasyonlarla, hepsi çeşitli çürüme durumlarında, korkunç bir galeri oluşturuyordu.

Üstlerinde, mükemmel bir şekilde korunmuş ve yerine bağlanmış devasa bir deniz yaratığının iskeleti, sanki hala görünmez bir akıntıda yüzüyormuş gibi tavandan sallanıyordu. Hazel, etrafındaki tuhaflığa o kadar dalmıştı ki, Dr. Beecham'ın kürsünün arkasında durduğunu, boğazını nazikçe temizleyip eldivenlerindeki parmaklarını uzatıp siyah deriyi gıcırdatana kadar fark etmedi.

Diğer öğrenciler de Hazel kadar şaşırmışlardı; hemen hepsi yerlerine koşturdular.

Dr. Beecham, oda sessizleşirken orada durdu ve gözlerini her bir öğrenciye, tek tek, dikti. Beecham'ın gözleri Hazel'a ulaştığında, şapkasının altında saç derisinin kaşındığını hissetmekten kendini alamadı.

saçını tutturmak için Iona ile birlikte kullandıkları tokalar aniden sivrilmişti. George'un kıyafetlerini giymeden önce, kendi korsesinden, kabarık eteğinden ve gömleğinden daha fazla özgürlük sunacaklarını hayal etmişti. Ama şimdi, erkek pantolonu giyerken ve çenesine kadar bir gömlek yakasıyla, kendini açıkça rahatsız hissediyordu, ter koltuk altlarındaki kalın kumaşı ıslatıyordu.

Beecham'ın bakışları Hazel'ın masasına, Dr. Beecham'ın Rehberi'nin yıpranmış baskısına, sırtı soyulmuş ve kahverengi lekelerle kaplı olanına kaydı. Kitabın bozulmasına dair küçük, onaylamayan bir azarlama yaptı, ama sonra merhametle bakışlarını bir sonraki öğrenciye, on beş yaşından büyük olamayacak, hala bıyık çıkaramayan bir çocuğa çevirdi.

"Hoş geldiniz," dedi Dr. Beecham sonunda. "Ciddi bir şekilde başlamadan önce, kişisel bir notla ilgili kısa bir yorum yapmalıyım. Bazıları var ki -belki de önümde oturan bu grup arasında değil, ama kesinlikle Londra, Edinburgh ve Paris'in çeşitli salonları arasında- üniversitedeki ve Anatomistler Derneği'ndeki seçkin konumumun büyükbabam sayesinde olduğunu düşünebilirler. Sizi temin ederim: Kayırmacılığa hiçbir şey borçlu değilim."

Beecham, kendisine meydan okuyacak biri olup olmadığını görmek için bekledi. Kimse meydan okumadı. Kim cüret edebilirdi ki? Elbette, diye düşündü Hazel, Beecham'ın anatomi tiyatrosundaki gösterisini, bıçağının hızını, o... ethereum'un kullanımını gören hiç kimse. En kıdemli Beecham bile, ölümünden bu yana ne kadar daha fazla ameliyat yapıldığını görebilseydi, yine ölürdü.

Dr. Beecham, tanıtımına devam ederken duruşunu imkansız derecede dik tutarak durdu. Konuşurken giydiği siyah deri eldivenlerin dikişini düzeltti. "Şimdi sizi uyarıyorum, şu anda başladığınız ders kolay değil. Sizi fiziksel olarak zorlayacak. Sizi zihinsel olarak zorlayacak. Garip ve korkunç şeylerle yüz yüze geleceksiniz. Tıp alanı büyük bir değişimin eşiğinde ve ben, öğrencilerimle birlikte geleceğe doğru bir atılım yapmayı amaçlıyorum. Temel anatomiyi, temel fizyolojiyi, cerrahi teknikleri öğreneceğiz. Eczacılığın temellerini. Dersimin sonunda, Noel'den önce Kraliyet Hekimliği Sınavına girmeye hazır olacaksınız ve ardından Majestelerinin imparatorluğunda istediğiniz herhangi bir yerde hekim olarak çalışmak üzere sertifika alacaksınız. Tıp alanı ölümcüldür. Öğretmenlik yaptığım süre boyunca birden fazla öğrencimi kaybettiğimi söylemeyi ihmal edersem kusur etmiş olurum. Şimdi öğrencilere baktığımda, aranızda bunu başaracak cesarete sahip

olmayanın kim olduğunu tam olarak bilme deneyimine sahip olduğumu düşünüyorum." Duraksadı. Öğrenciler

koltuklarında huzursuzca kıpırdandılar. "Kan ellerinizi lekeleyecek. Kanın ruhlarınızı bile lekeleyebileceğini görebilirsiniz."

Kürsü arkasından Dr. Beecham bir tavşan çıkardı. Canlı bir tavşan, bir sınıfın önünde havada tutulmaya aldırış etmiyordu, öğrencilere doğru sakince bakıyordu. Bir kıkırdama dalgası oldu, Hazel'ınki de aralarındaydı. Beecham bir kaşını kaldırdı ve tavşanı göğsüne çekti, uzun parmaklarıyla okşadı.

"Söylemek istediğim tek şey," dedi Dr. Beecham, "eğer şimdi bu dersten ayrılmak isterseniz, bunu size karşı kullanmayacağım. Aslında, öz-bilginin bir bilgelik biçimi olduğunu düşünüyorum. Tıp alanı zorludur. Bir dönem boyunca birden fazla hastamı kaybetmediğimi söyleseydim yalan söylemiş olurdum." Cebinden küçük bir neşter çıkardı ve konuşurken bıçağı inceledi. "Enfeksiyona. Hastalığa. Yanlış kullanılmış bir bıçağa. Bir kez bile" -tavşanı kürsüye koydu. Küçük bir sıçrama yaptı, ama sonra Beecham'ın elinin altında sessizce durdu- "şoka."

Ve sonra Dr. Beecham neşteri tavşanın üzerine indirdi. Hazel nefesini tuttu, ama neyse ki tek kişi o değildi. Beecham alnına sıçrayan kan lekesini silmek için bir mendil çıkardı. "Tekrar ediyorum. Eğer bu dersten ayrılmak istiyorsan, hemen yap." Hazel'ın yanındaki çocuk bayılmak üzere görünüyordu. Sandalyesini iterek sınıftan kaçtı. "Başka var mı? Hayır mı? İyi."

Beecham kürsünün arkasından çıkardığı küçük bir pirinç zili çaldı ve önlüklü bir asistan içeri girdi, elinde bir kutu tavşan vardı, neyse ki hepsi çoktan ölmüştü. Tavşanlar, yıllardır kullanılıyormuş gibi görünen neşterlerle birlikte öğrencilere dağıtıldı. Hazel neşterinin sapından kahverengimsi bir kurumuş kan damlasını çıkardı.

"Hepinize bir tavşan verildi," dedi Beecham. "Sizin için öldürme özgürlüğünü aldım. Terim anatomi ile başlıyor, ancak daha fazla adam Majestelerinin yasalarını çiğnemeye başlayana kadar, insan denekleri sınırlı sayıda olacak, önemli fiyatlarından bahsetmeye bile gerek yok. Ve böylece, ilk gününüz için: tavşan. Göreviniz, başlıca organları tanımlamak ve eklemlendirmek olacak: beyin, kalp, mide, akciğerler, mesane, karaciğer, dalak, kalın bağırsak, ince bağırsak." Arkasındaki tahtaya tebeşirle her vücut parçasının adını yazdı ve altını çizdi.

Hazel, benekli kahverengi kürkü olan ince, tel gibi bir şey olan tavşanına baktı. Kokusu ona babası ve George'dan sonraki mutfakları hatırlattı.

avlanmaya gitti. Tekrar yukarı baktığında Dr. Beecham'ın sabırsız ve beklentili olduğunu gördü. "Neyi bekliyorsunuz?" dedi sınıfa. "Başlayın!"

Hazel'ın etrafındaki oğlanlar bıçaklarını hayvanlarına saplayıp iç organlarını kesmeye başlayınca, mücadele hemen başladı. Hazel bir an durakladı ve önündeki hayvanı inceledi. Bıçağını kaldırmayı bekledi, ta ki yapabileceği tüm dilimleri -mümkün olduğunca az- mükemmel bir şekilde hayal edebilene kadar. Ve sonra Hazel kesti.

★ ★ ★

"F**BİTMİŞTİR. Yani: BİTMİŞTİR, EFENDİM.**"Hazel'ın yakınındaki birkaç çocuk inanmazlıkla başlarını kaldırdı. Ter içindeydiler.

Dr. Beecham odanın ön tarafındaki masasında okuduğu gazeteden başını kaldırdı.

"Tüm organlar," dedi. "Sadece tahtadaki ilk organ değil."

"Biliyorum efendim. Hepsi bende."

Beecham ayağa kalktı ve Hazel'ın masasına doğru yavaşça yürüdü, orada gerekli tüm organları özenle çıkarmış ve onları artık bağırsakları çıkarılmış tavşanın yanına düzenli sıralar halinde yerleştirmişti. "Beyin, kalp, mide, akciğerler, mesane, karaciğer, dalak, kalın bağırsak, ince bağırsak," diye ezberden okudu Hazel, onları tek tek işaret ederek.

Beecham inanmazlıkla birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Adın ne, genç adam?"

Hazel'ın ağzı kurudu. "George. George Hazelton, efendim."

"Hazleton. Hazleton, ismini bildiğimi sanmıyorum. Baban bir doktor mu?"

"Hayır efendim. Kraliyet Donanması'nda görev yapıyor. Ama doğa felsefesine ilgi duyuyordu ve kitaplarını inceledim."

"Kitapları."

"Evet. Aslında, büyükbabanızın kitabından en çok şeyi öğrendim. Dr. Beecham'ın İncelemesi."

Dr. Beecham gülümsedi. "Çok iyi tanıyorum. Daha iyi bir astar bulamazdınız. Sınıf, neşterlerinizi bırakın. Bay Hazelton hepinizi geride bıraktı." Hazel'ın tavşanından geriye kalanları incelemek için eğildi. "Bu dersi verdiğim yıllarda, tek bir öğrenci bile bu kadar temiz ve hızlı kesmeyi başaramadı. Bravo."

Hazel'ın arkasındaki bir çocuk yüksek sesle öksürdü. "Bootlicker," diye tekrar öksürdü. Etrafındaki çocuklar güldü. Hazel, ne demek istediğini anlayacak kadar kardeşleriyle vakit geçirmişti: öğretmene yalakalık yapıyordu. Öksüren çocuğun yüzünde belirgin bir şekilde birkaç büyük ben vardı ve belki de gözleri başka yere çekmek için uzun favorileri vardı.

"Bu kadarı yeterli, Bay Thrupp."

Dr. Beecham sınıfın önüne doğru yürürken Thrupp gözlerini devirdi.

"Şimdi, hepimiz Bay Hazelton'ın bulunduğu noktaya mı geldik?" dedi Beecham, tahtaya derisi yüzülmüş bir tavşanın diyagramını çizmeye başlayarak.

Hazel boynunun arkasında ıslak ve soğuk bir şeyin çarptığını hissetti.

Arkasındaki zemine düşen ve hala kan sızdıran bir tavşan kalbi. Thrupp'un yandaşları güldü ve Thrupp ona sırıttı ve Hazel boynundan aşağıya gömleğine doğru sümüksü bir ıslaklığın damladığını hissetti.

Yanakları yanıyordu ama Hazel o çocukla göz temasını kesmemek için kendini zorladı ve aşağı uzanıp tavşan kalbini yerden aldı. Ona doğru bakarak tavşan kalbini yukarı kaldırdı ve sertçe sıktı, ilk eliyle.

Gülmeler sona erdi ve Hazel, Dr. Beecham'ın dersinin geri kalanını dinlemek üzere arkasını döndü; öğleden sonrasının geri kalanında parmaklarının arasında kan ve bağırsakların rahatsız edici şekilde şapırdamasına aldırmayacak kadar kendinden memnundu.

7 Ekim 1817
No. 2 Henry Caddesi
Banyo

Sevgili Hazel,

Kabus gibi uzun bir yolculuğun ardından - korkunç, hava gerçekten berbat - Bath'a vardık. Hava zaten Percy'ye uygun ama önleyici bir önlem olarak onu hemen doğal kaplıcalara götüreceğim. Seyahatlerimizdeki kötü havadan dolayı hangi korkunç hastalıkları kapmış olabileceğini kim bilebilir? Birkaç ay burada kalacağız ve sonra Londra dairesine gideceğiz, umarım orada bizimle buluşursunuz. Lord Almont'a Bernard'ın yıl içinde evlenme teklif etmesini beklediğimi söyledim, bu yüzden eğer mümkünse Londra'ya nişanlı olarak gelmeye çalışın.

—Anneniz, Leydi Lavinia Sinnett

PS Umarım durumunuz düzelmiştir. Herhangi bir şey kötüye giderse lütfen yazın.

12

THAZEL İÇİN HAFTALAR BAŞ DÖNDÜsersemlik. Çocukluğunda babasının çalışma odasının zemininde Dr. Beecham'ın İncelemesi'nin eski kopyasını ezberleyerek geçirdiği öğleden sonraları, başlangıçta ona diğer öğrencilere göre bir avantaj sağlamış olsa da, dönem sonunda Doktorluk Sınavları'nı geçmeyi umuyorsa, sınıfta öğrenebildiği her şeyi özümsemesi gerektiği kısa sürede anlaşıldı.

Dr. Beecham'ın lenf sisteminden iskelet yapısına ve modern kan almada sülük kullanımına kadar atlayan derslerinin temposuna ayak uydurabilmek için olabildiğince çabuk notlar alıyordu; onlara dersin giderek daha da zorlaşacağını, özellikle de insan diseksiyonlarını izlemeye başladıklarında, sık sık hatırlatıyordu. Dersin gerçek özü buydu, öğrencilerin ücret ödediği şey buydu: Bir profesyonelin bir cesedi etkili bir şekilde otopsi etmesini görme şansı. Hazel, cesetlerin kamuya açık asılmalardan mı yoksa diriltmelerden mi temin edildiğinden emin değildi. George, Hawthornden'ın dışındaki aile mezarlığına gömülmüştü, bu yüzden Hazel'ın ailesi Edinburgh'un Eski Kent'inin kalbindeki ayaktakımıyla, geceleri küreklerle mezarlığa gizlice girip yeni gömülenleri yüzeye çıkaran adamlarla hiç ilgilenmek zorunda kalmıyordu.

Başlangıçta Hazel, kılık değiştirmesinin işe yaramayacağından, insan vücudu uzmanlarının onu göreceğinden endişelendi - Iona'nın paçalarının bile tam olarak oturamadığı büyük bir şapka ve pantolonla - ve onu olduğu gibi kolayca tanıyacaklarından: kardeşinin kıyafetleri içindeki genç bir kadın. Ancak sınıf loştu, meşaleler ve mumlarla aydınlatılmıştı ve sınıf arkadaşları kendi defterlerine o kadar odaklanmışlardı ki, Beecham'ın sözlerini takip etmek için çılgınca karalamalar yapıyorlardı, bu yüzden kimse ona pek aldırış etmedi.

Eh, benleri ve saldırmaya hazır bir yaban domuzu gibi sırıtan Thrupp'tan başka kimse yoktu. Hazel'ın (ya da daha doğrusu George Hazelton'ın) sınıftaki

en iyi kişi olduğu anlaşıldığında, Thrupp ona eziyet etmek için her fırsatı değerlendirmekten zevk alıyordu. Bir sabah, Hazel mürekkebinin yerine bir

küçük bir kan gölü. Sonraki, bir çakıyla masasına tutturulmuş bir beyin parçasıydı. Ama o bile, materyale ayak uydurabilmek için yeterince odaklanması gerektiğinde, Hazel'ın hayatını gerçekten zorlaştıracak kadar enerji toplayamadı.

Doktorluk Sınavları yaklaşıyordu, ancak daha yakın bir tehdit daha vardı: Beecham, tüm o misafirperver cesaretine rağmen, geride kalan olursa sınıfı ayıklamak konusunda fanatikti. İkinci gün, zavallı bir çocuk tüy kalemini unuttu ve okuldan atıldı. Dördüncü gün, iki çocuk vücudun ana sistemlerini tanımlayamadıkları için tören yapılmadan kurstan atıldı.

"Sen oradaki! Mavi yelekli. Bana Roma ateşinin, Plaga Romanus'un belirtilerini söyle. Nom de guerre, 'duvarcı ateşi' veya 'hastalık.' Peki?" Beecham geçen hafta öğrencilerden birine bu soruyu bağırarak sormuştu. Çocuğun yüzü dehşetle ifadesizleşti. Hazel bunun, tam hızla kendilerine doğru koşan bir aslan fark ettiklerinde takınacakları yüz ifadesinin aynısı olduğunu hayal etti.

"Şey—şey—şey. Ateş mi?" diye ciyaklamıştı çocuk. Thrupp kıkırdadı. Dr. Beecham çocuğun devam etmesini bekledi, kaşını umutla kaldırdı. Çocuk çaresizce yardım için odanın etrafına baktı. Kimse gelmeyince, talihsiz çocuk yerinden kalktı, Dr. Beecham'a derin bir reverans yaptı ve sonra odadan koşarak çıktı.

Derslerin ikinci ayına girildiğinde, bir zamanlar sıralarda yer kapmak için birbirlerini itip kakan oğlanlarla dolup taşan sınıfta yalnızca bir düzine öğrenci kalmıştı.

Beecham bu gelişmeden memnun görünüyordu. "Günaydın," dedi gülümseyerek, vardığında. "En iyisi kalır. Aranızda birkaç iyi doktorumuz olacak, buna şüphe yok." Hazel şapkasının altında gülümsemekten kendini alamadı.

Beecham günün dersini verdi (kırık kemikleri ve bacak bağlarını düzeltmek üzerine), ancak öğrenciler notlarını toplarken, onları yerlerinde tutmak için elini kaldırdı. "Yarın biraz farklı olacak. Dün gece Grassmarket'te bir asılma gerçekleşti - zavallı bir katil - ve numuneyi güvence altına alacak kadar şanslıydık." Heyecandan gevezelik edildi. Thrupp arkadaşının koluna neşeyle yumruk attı. "Genellikle insan diseksiyonu için seminerimizin biraz sonrasını beklerdim, taze et hiçbir adamın programına uymaz!"

★ ★ ★

TOO SABIRSIZ VE UYUMAK İÇİN HEYECANLI,Hazel ertesi gün sınıfa neredeyse bir saat erken geldi ve boş buldu. Dr. Beecham'ın kürsüsü uzun bir masayla değiştirildi. Hazel tüy kalemini ve kurutma kağıdını hazırladı ve bekledi. Diğer öğrenciler yavaş yavaş içeri girdi, bazıları Hazel'a nazikçe gülümsedi, çoğu onu görmezden geldi. Dersin başlamasına on dakika kala, iki asistan sınıfın yan tarafındaki bir kapıdan içeri girdi, bir çarşafın altında bir kütle taşıyorlardı. Onu dikkatlice masanın üzerine koydular ve çarşafı geri çektiler.

İşte oradaydı. Bir ceset. Elli yaşlarında olabilecek ama otuz yaşında da olabilecek bir kadın - bunu söylemek zordu. Gray şakaklarında kıvrıldı ve yüzü çok çizgiliydi, şişkindi ama yine de bir şekilde dingindi. Beecham onun bir katil olduğunu söylemişti ama yüzünde öldürmüş birine benzeyen hiçbir şey yoktu. İşte oradaydı: garip, çıplak, uzaylı bir şey, günahlarının cezası olarak bir bıçağın onu ikiye ayırmasını bekliyordu.

Odanın dışından saat başı kilise çanlarının yankılanan sesi duyuldu: Dersin başlaması gerekiyordu. Ancak Hazel gelmeden önce her sabah orada olan Beecham orada değildi. Öğrenciler yerlerinde huzursuzlanmaya başladılar.

"Belki de bir testtir," dedi Gilbert Burgess, sarı saçları sarkık, elinin kemiklerini asla hatırlayamayan gergin bir çocuk. "Belki de cesedi parçalamamız gerekiyor. Ve Doktor bir yerlerde bizi izliyor! Ne yapacağımızı görmek için bekliyor!"

Thrupp dişlerinin arasından havayı içine çekti. "Ve belki de şişko suratını pamukla doldurman gerekiyordur, Burgess."

Burgess sessizce koltuğuna geri oturdu.

Hazel boğazını temizledi. "En azından Burgess'in yüzünü görebiliyoruz. O çukurların altında bir burun var mı, Thrupp?"

Thrupp'un yandaşları bile buna güldüler, ta ki Thrupp onlardan birinin kaburgalarına sertçe dirsek atana kadar. Burgess, Hazel'a küçük, minnettar bir gülümseme verdi.

"Hey," diye bağırdı Thrupp Burgess'e. "Seni koruyacak bu güzel çocuğun olması şanslısın. Kendini o astarlı ceketlerle bir tür beyefendi olarak mı görüyorsun, Hazleton?"

"Evet," Hazel başarabildiği en erkeksi tavırla cevap verdi. "Öyleyim. Ve hanımlar da bundan hoşlanıyor gibi görünüyor." Burgess güldü

bu, gırtlaktan gelen bir kahkahaydı ve Thrupp gözlerini devirerek geri çekildi.

Sanki bir şeyler yapmaları gerekiyormuş gibi görünüyordu. Saat on dakika sonra, sonra da on beş dakika sonra vurdu. Hazel, Dr. Beecham'ın soyulup soyulmadığını sormak için bloğun sonundaki Anatomistler Derneği merkezine gitmek üzereyken arka kapı açıldı. Ama orada duran Dr. Beecham değildi. Hazel, göz bandını görmeden önce bile, duruşundan, pelerininden ve bastonunun ahşap zemine çarpmasından kim olduğunu anladı.

"Günaydın," dedi ıslak çakıl taşı gibi bir ses. Dr. Straine odanın önüne doğru ilerledi ve çıplak bedenin önünde durdu. Tek iyi gözü Hazel'a odaklandı. Onunla Hazel olarak tanışmıştı. Kim olduğunu biliyordu. George'un büyük gömleğinin yakasının altında kaybolmaya çalıştı. Hemen onu dinleyen tanrıya kılığındaki gizliliğe dayanması için dua etti.

Dr. Straine bir neşter ve bir kaşını kaldırdı. "Başlayalım."

13

"TDR. STRAINE, "DİŞİ ANATOMİSİ" DEDİ,Hazel'a doğrudan bakarak, "tuhaf bir canavar. Buradaki bu kadın—dün saat on birde, Grassmarket'te, hanının misafirlerinden birinin cinayeti nedeniyle asıldı. Bunu yapabilecek kadar küçük ve zayıf biri gibi görünüyor."

Sınıftaki bazı çocuklar güldü. Hazel gülmedi.

Dr. Straine neşterini ceketine sildi. "Adım," dedi, "Dr. Edmund Straine. Bundan sonra çalışmalarınızın anatomik kısmını ben yürüteceğim. İyi bağlantıları ve ünlülüğüyle Dr. Beecham, dersin bu kısmını bana bırakmayı tercih ediyor. Daha önce öğrenmiş olabileceğiniz gibi, Beecham ellerini kirletecek biri değil." Straine bir elini havaya kaldırdı ve eldiven taktığını taklit etti. "Ve sosyal takviminiz çaylar ve imza günleriyle doluyken öğrenci yetiştirmenin zor olduğunu hayal edin. Ama önemli değil. Dediğim gibi, sonunda anatomi öğrenmenizin zamanı geldi."

Thrupp alaycı bir şekilde "Zaten yeterince anatomi öğrendik," dedi.

Dr. Straine neredeyse gülümsüyordu. "Hayır," dedi. "Teoriyi öğrendin. Dr. Beecham mükemmel bir hekim ve oldukça bilgili bir alim. Ama korkarım Beecham cerrahi sanatında benim kadar ustalaşamadı. Evet, sanat, Bay Thrupp—bir bedeni hem et hem de yaşayan bir ruhun taşıyıcısı olarak anlamanın, bıçağının altında onun uğultusunu hissetmenin hassas dengesi..." Straine'in iyi gözü uzak, çok uzak bir nitelik kazandı, ama başını iki yana salladı ve sonra öğrencilere dik dik bakmaya geri döndü. "Ayrıca Dr. Beecham'ın lordların ve beyefendilerin şık oturma odalarına çok alışmış olması nedeniyle, vücudunda bir cesedin kokusunu istemiyor gibi görünüyor," dedi sırıtarak. "Bununla birlikte, haftada iki kez Salı ve Perşembe günleri anatomi üzerine dersler vereceğim. Dr. Beecham'ın dersleri tedavi ve çarelerle ilgili olacak. Dikkat edin, saygıdeğer meslektaşım kadar etkilenmesi kolay değilim. Ve derslerimdeki ayrıntıların, dersin ayrılmaz bir parçası olmasını sağlıyorum.

Dönem sonunda Doktorluk Sınavı. Bu yüzden aranızda başarıya dair en ufak bir umudu olanlar: çok dikkatli olun.”

Dr. Straine, lafı fazla uzatmadan, neşteri masanın üzerinde duran ölü kadının bedenine indirdi ve bıçağı göğüs kemiğinden göbeğine kadar çekti.

Sınıfta her zaman güçlü bir koku vardı: Günlerce eskimiş kan, demir ve duvarları kaplayan numune kavanozlarında kullanılan garip turşu sıvıları. Ancak Straine'in diseksiyonunun ilk kesimi havaya korkunç bir şeyin dalgasını saldı. Birkaç öğrenci duyulabilir bir şekilde öğürdü, ancak Hazel ağzına gelen safrayı yutmayı başardı.

"Sen oradaki," dedi Straine, hala damlayan neşterini Gilbert Burgess'e doğrultarak. "İsim."

"Gilbert Burgess, efendim," diye cevapladı. Kesinlikle yeşil görünüyordu.

"Kalpte kaç oda var, Gilbert Burgess?"

Burgess titredi. Eğer Beecham ona sormuş olsaydı, Hazel anında anlayacağından emindi. Ama Straine'de bir şey, ister göz bandı, ister pelerin, ister ağzının sert çizgisi olsun, onu bir dehşet figürüne dönüştürdü.

"Şey—altı mı, efendim?" dedi Burgess, sesi tiz bir fısıltıdan başka bir şey değildi.

Straine bastonuyla sınıfın zeminini öyle sert vurdu ki tüm zemin sallandı. "Kim bilir? Eller yukarı, utanmayın. Sen, oradaki." Hazel'ı doğrudan işaret etti, Hazel da kendi kendine elinin kalktığını şaşkınlıkla fark etti.

"George," dedi yumuşak bir sesle. "George Hazelton. Ve dört, efendim. Sağ ventrikül, sol ventrikül, sağ atriyum ve sol atriyum."

"Doğru," dedi dişlerini sıkarak. "Devam edin o zaman, Bay Hazelton. Kalbin dört kapakçığını adlandırın."

Hazel gözlerini kapattı ve Dr. Beecham'ın Treatise'inin sayfalarındaki diyagramı hatırlamaya çalıştı. "Aort kapağı, efendim. Üçlü kapak. Pulmoner kapak ve—ve iki kapak." Gülümsedi ve rahatlama tüm vücudunu kapladı.

"Çok iyi, Bay Hazelton," dedi Straine sessizce, ancak tonu alaycı olabilirdi. "Lütfen ayağa kalkın ve odanın önüne gelin."

Hazel'ın ayakları itaat etti ve sınıfın önüne doğru yürüdü, ta ki Straine'e yeterince yaklaşana kadar, onun kokusunu alabilene kadar: port

şarap ve ekşi bir şey, örneğin bozulmuş limon.

"Kalbi çıkarın, Bay Hazelton."

Hazel sertçe yutkundu, nefesini tuttu ve itaat etti, elinin az önce girdiği kadının yüzüne bakmaktan kaçındı. Kalbini tuttu, beklediğinden daha ağırdı, yapışkan bir sümükle soğuktu. "Şimdi," dedi Straine. "Adlandırdığın kapakçıkları tanımla."

Hazel, siyah ve morlara boyanmış uzaylı bir şey olan kalbe baktı. Garip şekilliydi, asimetrikti, bir ucu diğerinden daha kalındı, bir yarısı kalın bej bir plakayla kaplıydı. Hazel'ın ders kitabında düzgün siyah çizgilerle çizilmiş nesneden o kadar farklı görünüyordu ki, tepenin hangisi olduğundan bile emin olamıyordu.

"Yapamam efendim," dedi sonunda.

"Yapamazsın?" dedi Straine sesinde zalim bir tonla. "Ama oturduğunda onları bu kadar ustalıkla tanımladın mı?"

"Gerçekten çok farklı görünüyor,
efendim." "Safra kesesi nerede, Bay
Hazelton?"

Hazel altındaki iç organların karmaşasına baktı. Kırmızılar ve morlar şişmiş ve birbirine bastırıyordu, her şey garip ve soğan gibiydi. Bu mideydi, mideyi biliyordu... ve bu da kalın bağırsaktı. Ve akciğerler. Ama daha küçük olan her şey çürüyen et denizinde kaybolmuş gibiydi, çürüme gazıyla şişmişti. Hazel'ın görüşü bulanıklaştı ve nefesi sıkışan göğsünde tıkandı. "Emin değilim, efendim."

"O zaman daha kolayına ne dersin? Karaciğer."

Hazel kendini tekrar cesedin açık karnına bakmaya zorladı, ancak karaciğerin olması gerektiğini düşündüğü yer başka bir şeyle doluydu -belki de ince bağırsak?- ve başka hiçbir şey de olması gerektiği yerde değildi. Sessizdi, sınıfta kıkırdamalar başlayana kadar yeterince uzun süre aşağı bakmıştı. Hazel aniden herkesin onu izlediğinin farkına vardı. "Bilmiyorum," dedi sonunda, sessizce.

"Oturun, Bay Hazleton."

Hazel koltuğuna döndüğünde yanakları yanıyordu.

"Bu hepiniz için bir ders olsun," dedi Straine, gözleri Hazel'a dikilmiş bir şekilde. "Kitaplarda okuduklarınız, sınıfta hava atmayı planlıyorsanız işinize yarayabilir, ancak gerçek bir bedenle karşılaştığınızda pek işe yaramaz. Kitaplardaki çizimler üzerinde işlem yapacağınızı mı düşünüyorsunuz, Bay Hazelton?"

"Hayır efendim," diye mırıldandı Hazel.

Straine'in ince dudakları seğirdi. Dersin geri kalanında Hazel'a bakmadı. Güneş battığında ve Straine sonunda onları bıraktığında, Hazel'ın eli dersine yetişecek kadar hızlı not alma çabasından ağrıyordu. Hazel defterini aldı ve eve doğru yola koyuldu, Iona'nın Hawthornden'da kendisi için yapacağı banyoyu hayal ediyordu bile.

"Bay Hazleton." Straine'in sesi karanlığın içinden seslendi. "Lütfen bir an kalın."

Hazel'ın kalbi göğsünde çarpıyordu. Burgess ona sempatik bir bakış attı ama sonra hızla döndü ve Straine ondan da uzak durmasını isteyemeden kapıdan dışarı fırladı. Hazel yüzünü yakasının ve şapkasının altına doğru eğmeye çalıştı. George gibi giyindiği haftalarda, kimse onun kılık değiştirdiğini fark etmemişti. (Thrupp'un ona "yakışıklı çocuk" demesi, birinin ona en çok yaklaştığı andı ve bu bile Hazel'ın ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden olmuştu.) Ama Straine onu Almont Evi'nde görmüştü. Tanıştırılmışlardı. Ve iyi gözündeki çelik bakış, Hazel'a asla bir yüzü unutmadığı izlenimini veriyordu.

"Beni aptal mı sanıyorsun?" dedi yavaşça, her heceyi dilinde tutarak, Hazel cesaret edebildiği kadar yaklaştığında.

"Efendim?" diye ciyakladı.

"Beni aptal yerine mi koyuyorsun?" diye sordu tekrar. Sesi yumuşaktı.

"Hayır efendim, elbette hayır," diye cevapladı Hazel.

"Ben maskeli balolardan hoşlanmam, Bay Hazelton. Bu, zenginlere, zamanlarını saçmalıklarla eğlendirmekten ve sonunda kendilerini ölüme kadar yemekten başka yapacak bir şeyleri olmayan toprak sahibi soylulara tanınan türden bir saçmalıktır. Bazılarımız geçimimizi sağlamak için çalışmak zorunda kaldık, Bay Hazleton, disiplin, çaba, yaratıcılık ve"—eli kayıp gözüne doğru kaydı—"fedakarlık yoluyla. Ben, doktorluk oynamak isteyen sızlanan aptal sürüsünü ayıklamaktan hoşlandığım için veya yıl be yıl anatominin en temel prensiplerini göstermeyi çok tatmin edici bulduğum için öğretmiyorum. Para için öğretiyorum, Bay Hazleton ve öğretiyorum çünkü şehrimde profesyonel olarak hizmet verecek adamları eğitmenin benim görevim olduğunu düşünüyorum."

"Sayın-"

"Şimdi bu hileyi bırakalım, Bayan Sinnett. Eğer iddia ettiğiniz gibi beni aptal olarak görmüyorsanız, o zaman neden inanmaya devam ettiğinizi söyleyin lütfen

"Kendin beni bu kadar kolay kandırabiliyor musun?" Hazel'ın kanı buz tuttu. Yavaşça kollarını kaldırarak kardeşinin silindir şapkasını çıkardı ve altındaki tokalarla tutturulmuş saçları ortaya çıktı. "Senin için eğlenceli bir oyun, eminim."

Hazel konuşurken şapkaya baktı. "Efendim, aldatmaca için üzgünüm ama sizi temin ederim ki, bu asla bir oyun olarak düşünülmemişti. Anatomi öğrenmek istiyorum ve cerrah olmak istiyorum."

"Hah!" Straine'in kahkahası tavandan sarkan su canavarının iskeletini sarstı ama gözlerine hiçbir neşe ulaşmadı.

Hazel yandı. "Sadece bir kadın olduğum için öğrenemeyeceğimi düşünüyorsan—"

Straine, bir başka ürpertici kahkahayla sözünü kesti. "O zaman beni aptal yerine koyuyorsunuz, Bayan Sinnett. Aman Tanrım, ne yazık. Sonuçta sizden daha akıllı olduğunuzu düşünebilirdim. Hayır, daha pişman olduğum meslektaşlarımın aksine, doğa felsefesi ve beden çalışması yapabilen bir zihne sahip nadir kadınlara ders vermeye itiraz etmem. Evet, genel olarak, kadın beyni daha küçüktür, histeriye ve duyguya daha yatkındır, mantığa daha az eğilimlidir. Ancak dişi cinsiyetinden öğretilebilecek kadar yetenekli bir numunenin çıkmayacağına inanmak için hiçbir neden yok."

O zaman bir şans vardı! Bu bir zeytin dalı mıydı? Straine'in Hazel'ı o istisna olarak görme ihtimali var mıydı? Belki de kostümünü çıkarıp af dileseydi, onun sınıfında devam edebilirdi. Özrünü dilemek için ağzını açtı, ancak kelime oluşmadan önce Straine devam etti.

"Hayır, kadınlara ders vermeyi reddediyorum, bunun basit bir nedeni var: Zamanımı ve enerjimi amatörlere harcamıyorum. Dünyamızda bir kadının tıp pratiği yapabileceği bir yer yok, Bayan Sinnett, bu sizi ne kadar üzebilirse üzsün. Ayrıcalıklı bir şekilde büyümenin bir diğer sonucu da, insanın yanılsamaları ve fantezileri hızla ortadan kaldırmasıdır. Hiçbir hastane kadın cerrah işe almaz, hiçbir üniversite de. Tahmin ediyorum ki, bir hastanın bir kadının bıçağı altında acı çekmesi daha da az istekli olurdu. Yani, bir lordun kızı olan Viscount Almont'un yeğeni olmadığınız, toplumun eşit derecede anlamsız bir çocuğuyla evlenmeyeceğiniz ve hayatınızın geri kalanını onun yavrularını büyütmeye ve akşam yemekleri düzenlemeye adamayacağınız gibi aptalca bir bahaneyle buraya geldiniz. Yanılıyor muyum, Bayan Sinnett?"

Hazel ne diyeceğini bilmiyordu. Ona bakmaya devam etti. Yüzünde nezaket veya merhametten eser yoktu; acımasız bir yüzdü ve bu yüz,

acımaya yakın olabilirdi.

"Belki de bu derse iyi niyetle katıldınız. Belki kendinize bunun bir şaka olmadığını söylediniz ve hatta belki de buna inandınız. Ama cinsiyetleri ne olursa olsun doktor olmayacak öğrencilerle zamanımı harcamam. Sizin için talihsizlik, Bayan Sinnett, cinsiyetiniz buna engel oluyor. Bana öyle geliyor ki zekanız da buna engel olurdu. Bir daha sınıfıma adım atmayın."

Hazel gözlerinin yaşlarla yandığını hissedebiliyordu. Gözlerini kırpıştırarak geri çekmeye çalıştı ama işe yaramıyordu. Gözleri sıcak ve kırmızı oldu ve yanağına bir damla yaş düştü.

"Benim yüzümden gözyaşlarınızı bastırmaya çalışmayın," dedi Straine. "Kadınlar duygularını kontrol etmekte çok zorlanırlar. Siz kovuldunuz, Bayan Sinnett."

Gözyaşları hıçkırıklara dönüşmek üzereydi. Hazel'ın beyni söyleyebileceği binlerce şeyle yüzüyordu -bahaneler, hakaretler, karşılıklar- ama konuşmaya çalıştığında hepsi yok oldu. Sanki yere çakılmış gibi dururken, Straine parşömenine geri döndü ve sanki orada yokmuş gibi çalışarak birkaç not aldı. Salondan kaçmadan önce sadece beş saniye veya bir sonsuzluk kadar ayakta durdu. Hawthornden'a dönüş yolculuğunda sersemlemişti, bir anda utanç, sıkıntı ve öfkeyle başı dönmüştü. Ancak sonunda yatak odasına vardığında, George'un kıyafetlerini çıkarıp odanın karşısına fırlattığında hıçkırıkları sonunda göğsünden kaçtı. O zaman, üzerinde sadece gömleği olan çıplak bir şekilde yere yığıldı ve ağladı.

14

HAZEL YATAK ODASINDAN ÇIKMADIGüneş çoktan yükselmişti. Odası havasız ve sıcaktı. Gece terlemişti, bu da gömleğini nemli bırakmıştı. Iona kapının yanındaki tepside çay ve kızarmış ekmek bırakmıştı ama bunun ne kadar zaman önce olduğunu bilmek imkansızdı; çay çoktan soğumuş, kızarmış ekmek de ıslanmıştı. Hazel, önceki günün anıları geri gelirken inleyerek kendini doğrulmaya zorladı. Aklında kalan şey Dr. Straine'in gözlerindeki bakıştı, tam olarak çözemediği bir ifade. O zamanlar bunun acıma olabileceğini düşünmüştü ama şimdi onu geri çağırdığında, kızgınlığa daha yakın görünüyordu. Ona ve temsil ettiği her şeye kızgındı, bu kadar basit.

Onu suçlayabilir miydi? O kimdi? Saygın bir lordun ve Kraliyet Donanması kaptanının zengin kızı, bir vikontun yeğeni ve onun varisinin gelecekteki eşi. Hazel'ın fizyolojiye olan çocuksu hayranlığını beslemesine izin veren ihmalkar bir annesi vardı, Lady Sinnett ise varisi korumaya daha fazla odaklanmıştı ve evde bıraktığı bir kütüphaneyle yok olan bir babası vardı. Hazel ne kadar çok okursa okusun, beden çalışması ona ne kadar doğal gelirse gelsin, Dr. Straine haklıydı.

Tüm geleceği Londra'da balolara katılmak ve kocasının Almont House'daki misafirleri için menüler hazırlamak olacaktı. Kocası izin verirse, bir salon düzenleyip önemli düşünürleri salonlarına davet etmesine izin verilebilirdi, ancak keşif ve eylem adamları onlar olurdu. Hikayeleri ve fikirleriyle gelenler misafirleri olurdu. Hazel bir divanda düzgünce oturmuş, dinliyor olurdu. Bilim dünyasına en çok yaklaştığı yer burasıydı - balonun kenarı, dinlemesine, çay servis etmesine, cesurca gülümsemesine ve düşüncelerini yalnızca zararsız nüktedanlıklar olarak gizlendikleri takdirde sunmasına izin verilirdi. Yolu sonlu ve kesindi. Ona anatomi öğretmek, katliamdan önce bir domuza okumayı öğretmek gibi olurdu.

Hazel odasının kendi küçük bilimsel kütüphanesi ve laboratuvarı olarak düşündüğü köşesine baktı: babasının ofisinden aldığı kitap yığınlarının altında görünmeyen balkonun yanındaki divan. Elbette Dr. Beecham'ın İncelemesi vardı ama ayrıca Modern Studies in Chemistry: A History of the Royal Physician in Practice ve Home Remedies, 1802 de vardı. O köşe aynı zamanda Hazel'ın defterlerini tuttuğu yerdi -destelerce, yıllarca karalanmış, çoğunlukla saçma, büyük ihtimalle okunamayan- ve en sevdiği örnekleri. Tahtalara dikiş iğneleriyle tutturulmuş kelebekler vardı, kanatları tamamen açılmış haldeydi. Şöminenin üzerinde bir taksidermi şahini duruyordu, uzak bir kuzeninin bir zamanlar George'a verdiği bir hediyeydi, Hazel'ın ona bakışını gördüğünde hevesle ona uzattı. Hazel'ın bakmaktan kendini alamadığı gagaydı bu. Kuş ölmüştü (ve eğer Hazel dürüst olmak gerekirse, sadece orta düzeyde doldurulmuştu) ama gagası hâlâ korkunç derecede keskindi, sanki kuş her an Hazel'ın şöminesinin üzerinden aşağı inip akşam yemeği için bir fareyi parçalamaya karar verebilirmiş gibi.

Şimdi hepsi acıklı görünüyordu. Kitaplar, topladığı örnekler, bahçeden topladığı ve çok düzgünce etiketlediği şifalı otlar, defterler—sadece bunlara bakmak bile Hazel'ı hasta ediyordu. Kendini bundan vazgeçirmeden önce, battaniyeyi yatağından fırlattı, laboratuvar köşesine yürüdü, cam bir kutunun içinde hapsedilmiş bir kelebeği aldı ve yere çarptı.

Kalbi güm güm atıyordu. Bir şeyi yok etmek iyi hissettiriyordu. Bunu yine yaptı, başka bir kutuyla, bu sefer babasının onun için getirdiği bir Mısır böceği vardı. Parçalar halinde yere çarptı, cam parçaları halıda değerli taşlar gibi parladı. Hazel kolunu bir kitap yığınının üzerinden geçirdi ve hepsini yere fırlattı. Defterlerinden sayfaları avuç avuç kopardı. Kırık camlar artık her yerdeydi, ayaklarını deliyordu ve bacaklarında kan lekelerinin belirdiğini görebilmesine rağmen neredeyse hiç acı hissetmiyordu. Kulakları yankılanan bir kahkaha sesiyle çınladı ve şokla bunun kendi kahkahası olduğunu fark etti.

Yararsızdı, anlamsızdı, aptalcaydı. Aşağılayıcıydı. Bernard'ın ona anlattığı Galvini deneyini yeniden canlandırmaktan, bir salon numarası yapmaktan çok gurur duymuştu. Bu yeni veya kimseye yardımcı olabilecek bir şey değildi. Dünyaya katkıda bulunmamıştı. Kendi eğlencesi için bir kurbağayı dans ettirmişti. Dans eden kurbağa hep kendisiydi. Ne kadar da eğlenceli! Bakın, hemen gelin ve görün: kan ve

gore! İki peninizi ödeyin, içeri girin, hatta bir gün cerrah olacakmış gibi bile yapacak! Eteklerini safra ile lekelerse endişelenmeyin— hizmetçilerinden biri onu onun için temizleyecektir. Babası ona başka bir elbise alacak. Bir ha'penny daha ödeyin ve onu bir erkek ceketi içinde görebilirsiniz!

Hazel, bir avuç buruşuk sayfaya sahip olana kadar kitaplarını karıştırmaya devam etti. Balkona açılan kapıyı tekmeledi ve daha iyi düşünmeden önce, hepsini korkuluğun üzerinden, çok aşağıdaki vadiye fırlattı.

Sayfalar havada ayrıldı, bazıları rüzgar tarafından yakalandı. Bir an için asılı kaldılar, kırık kuş sürüsü gibi uçtular. Ve sonra düştüler. Hazel, sayfalar yaprakların gölgesinde kaybolana kadar izledi.

Hazel odasına döndü ve verdiği zararı taze gözlerle gördü. Zemin kırık cam parçaları, böcek ve tüy parçalarıyla doluydu. Sabahlığına bir şişe mürekkep dökülmüştü; etek ucundan yağ gibi siyah bir leke sızıyordu. Dr. Beecham's Treatise'in kopyası David Hume'un bir büstünün üzerinde açıktı.

Iona kapıda duruyordu, yüzü şok ve dehşet maskesiydi. "Bayan!" dedi.

"Çok üzgünüm, Iona." Hazel, büyük büyükbabasının portresine bir ok gibi saplanmış olan başıboş bir kalemi dikkatlice çıkardı. "Aşağıda çok korkunç bir gürültü yapmış olmalı."

"Ayaklarınız, hanım!"

Hazel aşağı baktı ve Iona'nın neden bu kadar dehşete kapılmış göründüğünü anladı. Ayakları sanki renkli bir çorap giymiş gibi kırmızıydı, kanla kaplıydı. "O kadar da acımıyor. Küvette yıkayacağım ve yağmur gibi iyi olacağım. Ve tüm bunları temizleyeceğim. Üzgünüm. Sanırım— geçici olarak aklımı kaçırmışım."

Iona sinirli bir şekilde bir çiviyi kemiriyordu. "Hanımefendi, sizin— yani, Lord Bernard Almont, sizi bekliyor."

"Bernard mı? Şimdi mi? Ne için?"

"Söyleyemem hanım."

Hazel aynada kendini inceledi. Hala terden yer yer yapışmış olan kombinezonunu giyiyordu. Saçları yarıya kadar açıktı ve başlıksızdı, düğümlenmiş, keçeleşmiş ve uykudan düzleşmişti. Elleri mürekkep ve kanla kaplıydı, sanki her yeri sıyrılmıştı

bir okul çocuğunun kalem ucuyla. "Lütfen Bernard'a—yani Lord Hazretlerine—şu anda rahatsız olduğumu ve bu hafta içinde onu ziyaret edeceğimi söyleyin."

"Evet, hanımefendi," dedi Iona ve odanın köşesindeki karmaşaya son bir hüzünlü bakış atarak odadan hızla çıktı.

Hazel iç çekti. Yan yatmış bir sandalyeyi dikleştirdi. Iona'nın tatlı sesinin alçak mırıltıları aşağıdan yankılanıyordu. Hazel, Bernard'ın sert cevabını duydu, ancak kelimeleri çıkaramadı ve sonra ayak sesleri geldi.

Iona yeniden belirdi. "Sizi görmekte ısrar ediyor, hanımefendi," dedi. İki kadın göz göze geldi.

"Tamam," dedi Hazel donuk bir sesle. "Sanırım banyo yapacak vaktimiz yok ama en azından temiz çoraplar bulana kadar saçımı tarayabilirim." İki kadın Hazel'ı olabildiğince düzgün görünmeye odaklanarak çalıştılar. Hazel avuçlarından yarım düzine cam kırığını çıkardıktan sonra, Iona en sağlam eldivenlerini giymesine yardım etti, çiziklerinden biri kanamaya başlarsa belli olmayacak koyu bordo bir eldivendi. On beş dakikalık en iyi çabalarından sonra Hazel... iyi görünmüyordu. Ağlamaktan gözlerinin altında hala koyu torbalar vardı ve teni soluktu; düzgün görünmesi için en az bir saat dikkatli bir şekilde fırçalanması gerektiği ortaya çıkan saçları, Hazel'ın en sevmediği şapkalardan birinin altında saklıydı. Ama insan gibi görünüyordu ve en azından onu küçükken çamurda çıplak bir şekilde sıçrarken gören kuzeniyle tanışacak kadar iyi görünüyordu.

Hazel sahanlığın tepesine ulaştığında ve onu aşağıda ayakta dururken gördüğünde, "Bernard," dedi, "sizinle birlikte olmanın mutluluğunu neye borçluyuz?"

"Beni beklettiğin için özür dileyebilirsin," dedi Bernard kol düğmesine.

Hazel kaşlarını çattı. "Tamam o zaman. Özür dilerim, Bernard."

Bernard şişindi. Daha önce hiç görmediği, parlak robin yumurtası mavisi bir palto giymişti, sarı bir yelek ve ona uygun bir pantolonla eşleşmişti. Hazel, Bernard'ın bunu okuma şansı olsaydı, Genç Werther kostümü giydiğini tahmin ederdi. Elinde kurdeleye sarılmış beyaz zambaklardan oluşan bir buket taşıyordu. "Senin için," dedi, buketleri ona doğru uzatarak. "Pazarda bana bunların saflığı temsil ettiğini söylediler. Ve bağlılığı. Babam hastalanmış olabileceğinden bahsetmişti."

Hazel gülümsemeye zorladı kendini ve görev bilinciyle zambakları burnuna götürüp kokladı. Pazardaki kadınlar sana yalan söyledi, demek istiyordu. Satış yapmak için gerekeni söylediler. Seni parlak mavi paltonla gördüler ve beyaz zambakların cenaze çiçekleri olduğunu bilemeyeceğini biliyorlardı. "Çok güzeller," dedi. "Teşekkür ederim."

Bernard'ın göğsü daha da şişti. "Peki, nasıl hissediyorsun? Hala hasta mısın?"

"Annem Percy'nin sağlığı konusunda ne kadar aşırı tepki verdiğini biliyorsun. Tek bir akşam üşüttüm ve annem onun iyiliği için onu ülkeden kaçırmak zorunda kaldı."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi omuzlarını dikleştirerek. "Annenle ilgili değil. İyi hissettiğini kastediyorum." Boğazını temizledi ve devam etti. "Bugün Princes Street Gardens'da benimle yürüyüşe çıkabilir misin diye sormaya geldim."

Hazel bu sefer heyecanını bile taklit edemedi. Odasında bıraktığı karmaşayı, genç yetişkinliğinin boşa harcanmış tüm çabasını temsil eden kırık camları ve yırtık sayfaları düşündü ve ağzını açtığında çıkan ilk şey gırtlaktan gelen, alaycı bir kahkahaydı. "Şaka yapıyor olmalısın," dedi.

Bernard sanki gömleğinin içine bir su ısıtıcısı dolusu sıcak çay dökmüş gibi görünüyordu. "Ben-ben hayal edemiyorum-" diye geveledi.

"Hayır. Üzgünüm, bunu kastetmedim. Sadece"—tüm hayatım alevler içinde kaldı, tüm çalışmalarım boşa gitti ve ayrıca kan içindeydim—"hala biraz üşüyorum. ... gezintiye çıkacak kadar iyi değilim."

Bernard ona eleştirel bir şekilde tepeden tırnağa baktı. "Eh," diye başardı, "sanırım biraz renk istiyorsun."

Hazel'ın ayakkabısının içinden bir cam parçası topuğuna saplandı. Havlamamak için dilini ısırdı. "Eğer hepsi buysa," dedi dişlerini sıkarak, "Korkarım ziyaretimizi kısa kesmem gerekecek."

Bernard şaşırmış gibi görünüyordu. "Ne?"

Hazel'ın baldırına bir acı şimşeği çarptı. "Özür dilerim, Kuzen. Şimdi gitmeni istemek zorundayım."

Bernard'ın yüzünden bir gölge geçti, Hazel'ın ifadesinde daha önce hiç görmediği kadar karanlık bir şey. Genellikle neşeli ve iyi huylu olan kuzeni büyümüştü ve o bunu fark etmemişti. Çenesi keskinleşmişti, kaşları

alçaldı, ağzı sıkılaştı. "Yani," dedi, "açık olmak gerekirse. Gezinti teklifimi reddediyorsun."

"Bernard, üzgünüm ama şu anda Princes Street Gardens'da dolaşıp senin söyleyeceklerinle ilgileniyormuş gibi davranmaktan daha önemli şeylerle ilgilenmem gerekiyor." Bu, kastettiğinden çok daha acımasızcaydı ama kelimeler beynini es geçip ağzından döküldü.

Bernard tokat yemiş gibi görünüyordu. Dudaklarını birbirine vurmadan önce birkaç saniye ağzı açık bir şekilde alabalık gibi durdu. "Sanırım baloda görüşürüz, değil mi?" dedi sonunda. Almonts Balosu Edinburgh'da her yıl düzenlenen bir etkinlikti, Lord Almont'un son sanat eserlerini sergilemesi ve diğer herkesin en pahalı elbiselerini sergilemesi için bir fırsattı.

"Elbette, Bernard," dedi Hazel somurtkan bir tavırla.

"Peki o zaman, tartışacak başka bir şeyimiz yok gibi görünüyor. O zaman sana iyi günler diliyorum, Kuzen." Mavi ceketini savurarak gitti ve Charles'ın o gittikten sonra kapıyı kapatması için göz kırptı.

"Ah. Sonunda!" dedi Hazel, zambakları sehpaya fırlatıp ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Katledilmiş ayağına masaj yaptı. "Bu bardağı çıkarmak için sıcak bir banyoya ihtiyacım olacak. Dağınıklık için tekrar özür dilerim, iyileşir iyileşmez her şeyi düzelteceğim. Dürüst olmak gerekirse, uyarıda bulunmadan içeri dalması, onunla gezintiye çıkmak istemediğim için bir günah işlemişim gibi davranması ne kadar da küstahça. Zaten 'gezi' nedir ki? Sadece yeni kıyafetlerini göstermek için insanların ne kadar çok göstermek istedikleriyle meşgul olan insanlara yeni kıyafetlerini gösterebilmek için doğal bir insan yürüyüşünden daha yavaş yürümek. Bu, işe yaramayan anlamsız bir bencillik egzersizi çünkü dahil olan herkes arkadaşlarının çok ihtiyaç duyduğu hayranlığı sağlamak için fazla bencil. Ve sanki Bernard'ın insanların kıyafetlerini fark etmesini sağlamak için bir gösteri atı gibi Bahçeler'in etrafında dönmesi gerekiyormuş gibi; Yemin ederim, Glasgow'dan gelen o mavi ceketi görebiliyordum. Ooof, az önce aldım." Hazel tırnaklarıyla ayağından özellikle barbarca bir cam parçası çıkardı. "Charles, bana bir leğen getir, olur mu? Diğer ayağıma girmeden önce bu cam parçalarından kurtulmalıyım."

Kapının yanında görev bilinciyle duran Charles, itaat etti. Iona, başparmağının etini çiğneyerek yaklaştı. "İzin verirseniz, hanım? Ona karşı biraz, şey, sert davranmış olabilirsiniz."

Hazel başparmağını ıslattı ve bacağındaki kırmızı lekenin üzerinde gezdirdi. Çıktı. Güzel. Sadece kurumuş kan ve sadece küçük bir çizik. "Sert mi? O bir erkek, değil mi? Tüm dünya ayaklarının altında. Sanırım bir gezintiyi reddetmemle başa çıkabilir."

"Ama o senin nişanlın," dedi hizmetçisi yere doğru.

"Henüz değil. Annem durumun böyle olmasını ve benden sonsuza dek kurtulmayı çok isterdi."

Iona yutkundu ve bir tutam saçını parmağına doladı. "Belki de, o zaman, ona karşı daha tatlı olmalısın, böylece—"

"Ah, Iona, lütfen. Eğer isterse ona karşı tatlı olmak için tüm hayatımı harcayacağım. Geleceğim için yas tutarak tek bir öğleden sonram olamaz mı?"

Charles leğenle geri döndü ve üçü, hayal kırıklığıyla verdiği zararı onarmak için Hazel'ın yatak odasına geri döndüler. "Yazık görünüyor," dedi Charles, kılıfından düşen bir böceği alarak. "Bu güzel şeyleri atmak."

Hazel böceği parmaklarından çekip ışığa tuttu. Böcek siyahtı, ancak öğleden sonra güneşi vurduğunda neredeyse yanardöner bir maviye dönüşüyordu. "Onları atmayacağız, Charles. Hadi camı süpürelim ve örnekleri geri koyalım. Yarın tekrar kaplayacağım."

"Çok güzel."

Hazel, Charles'ın süpürgeyle çalışmasını izledi. Sonra Iona'nın Charles'ı izlemesini izledi ve göğsünde bir gelgit gibi iyilikseverliğe yakın bir şey yükseldi. "Biliyor musun," dedi, "Bernard aslında yürüyüş yapmak için güzel bir gün olduğu konusunda yanılmamış. Gerisini kendim halledebilirim. İkiniz neden Bahçelere inmiyorsunuz? Arabalardan birine binin."

İki hizmetçi şaşkınlıkla Hazel'a baktılar.

"Princes Street Gardens'a mı, hanım?" diye sordu Charles.

“Birlikte mi?” diye sordu Iona.

"Kesinlikle," dedi Hazel kararlı bir şekilde. "Şimdi, hava soğuk, bir ceket ve atkı almayı unutmayın—ama güneş çıktı ve bu dünyanın bu kısmında bunun ne kadar nadir olduğunu Tanrı bilir."

Iona'nın yüzü dehşet ve sevinç arasında gidip geldi. Etkisi sevimli ama delirmiş bir orman yaratığının görünümüne yakındı. "Kendi başına idare edebileceğinden emin misin? Ben olmadan?"

"Iona, kusursuz hizmetinizi küçümsemek istemem ama kesinlikle siz olmadan bir öğleden sonrayı idare edebilirim. Belki vadide yürüyüşe çıkabilirim."

"Gezi mi?" dedi Iona gözlerinde şeytani bir parıltıyla.

"Çok nüktedan."

"Refakatçi olmadan iyi olacak mısın? Annen gitmiş olsa bile endişeleniyorum—bilirsin, görünüşler ve tüm bunlar."

"Iona, haftalardır Edinburgh'a refakatsiz gidiyorum." "Ah," dedi.

"George gibi giyindiğin zamanları unutuyorum."

"Şimdi, ikiniz de daha fazla vakit geçmeden gidin. Aşçıya geç kalmanız durumunda size akşam yemeği bırakmasını söyleyeceğim."

Charles'ın sırıtışı Hawthornden'daki tüm lambaları aynı anda yakabilirdi. İkisi de ayağa kalktı ve beceriksizce kapıdan dışarı çıktılar, her biri diğerine nazikçe saygı göstermeye çalışıyordu, ta ki Charles eğilip Iona öne çıkıp bağcıklarına takılıncaya kadar. "Sakin ol, şimdi!" dedi, dirseğine dikkatlice dokunarak.

Hazel amatör laboratuvarında yaptığı karmaşayı yarım saatte toparlamayı bitirdi, balkondan atmadığı kağıtları toplayıp düzeltti ve kırışıklıkları gidermek için kitap kapaklarının arasına sıkıştırdı. Straine ile yüzleşmesinin duyguları şimdi çok daha küçük, daha uzak görünüyordu, sanki onları bir şapka kutusuna düzgünce yerleştirebileceği ve sonra bir dolabın arkasında unutabileceği bir boyuta küçülmüşlerdi.

Mutfaktan gelen uğultuyu duydu ve mutfaktan bir koku aldı. Cook, Hazel'ın en sevdiği yemeklerden biri olan balık böreği yapıyordu ve hiç kimse Cook kadar hakkını veremezdi. Hazel köşeyi dönüp mutfağa girdiğinde Cook'un patates püresini dev bir tabağa koyduğunu gördü. Bir tencere krema sosu ateşin üzerinde yavaşça kaynamaktaydı.

Cook, Hazel'ı görünce gülümsedi. "El dünyalar ve evrenler kadar iyi görünüyor," dedi gururla, Hazel'ın kesiğini diktiği avucunu kaldırarak. "Biraz safra yok—doğrusunu söylemek gerekirse, bu konuda biraz endişeliydim ama bu aralar çok meşgul olduğun için seni rahatsız etmek istemedim. Hastalığın ve diğer her şey." Cook'un gülümsemesi dişlerinin arasındaki boşluğu ortaya çıkardı ve Hazel gülümsemekten kendini alamadı.

"İrin olmaması sorun değil," dedi Hazel. "Al bakalım." Öfkeli olan kesik artık Hazel'ın iğne işi ile işlenmiş ince bir pembe çizgiydi. "Sanırım bu dikişleri şimdi çıkarabilirim."

"Onlara çok dikkat ettim, gerilmelerine veya esnemelerine izin vermedim."

"Harika. Çok güzel iyileşmiş." Hazel saçından bir toka çıkardı ve Cook'un elini ateşin ışığına tutarak her bir dikişi yavaşça çekti. Cook yüzünü buruşturdu ve gözlerini kaçırdı, ancak Hazel'ın parmakları çevikti ve Cook'un bağırma şansı bile olmadan iş bitmişti. "İşte," dedi Hazel. "Bir iz bırakacağını bile sanmıyorum. Küçük bir iz, eğer bırakırsa."

"Elimde yara izi olmadan aşçı olamazdım herhalde, hanım."

"Pekala, umarım bir tane daha azıyla yetinirsiniz. Charles ve Iona tabaklarını saklamanızı söylemek için aşağı indim. Bu öğleden sonra geç vakitlere kadar dışarıda olabilirler. Onlara birlikte Princes Street Gardens'a gidebileceklerini söyledim."

Cook ellerini çırptı. "Ah, iyi ki varlar, şimdi!"

Mutfak hizmetçisi Susan, bir tabak yığınının lavaboya düşmesine izin verdi. "Zamanı geldi!" diye homurdandı. "O çocuğa bir şeyler yapmasını söylüyordum. Bütün gün ona aylak aylak bakıyor, bir şeyler başarabilmesine şaşıyorum."

Mutfağın sıcaklığı—Cook'un, ateşin, balık böreğinin kokusu— Hazel'ı doldurdu ve sabahın ve önceki günün tüm kötü hislerini dışarı itti. Elleri iğne ve toplu iğneyle emin ve ustalaşmıştı, dikkatlice atılan dikişleri çıkarıyordu. Yeterlilik duygusunu, Cook'un yarasını görmeyi, bununla nasıl başa çıkacağını bilmeyi ve sonra bunu yapabilmeyi sevmişti. Belki de kamusal alanda bir cerrah olarak çalışmanın bir yolu olduğunu düşündüğü için aptalca davranmıştı, ama belki de bu arada öğrenebildiği her şeyi öğrenmemenin anlamsız olduğunu iddia ettiği için de aynı derecede aptalca davranmıştı. Bernard ile evlendiğinde Hawthornden'ı, geçici laboratuvarını ve babasının kitaplarını terk edecekti. Almont House'a sadece çeyizi ve zihniyle gidecekti. Annesi ve Percy Bath'ta, babası ise yurtdışındayken, hayatında keşfedilmeden derslere katılma fırsatını yakaladığı son sefer olabilirdi. Belki de bir cevap vardı.

"Benim için de bir tabak sıcak tutabilir misiniz?" diye sordu Hazel. "Edinburgh'da yapmam gereken bir işim var ve geç dönebilirim."

15

TO İMZA YÜKSELDİ Bay Arthur'un, dondurucu bir kasım sabahında Le Grand Leon'un dev meşe ön kapısını çivilemesi, uyarının düzgün olduğundan emin olduktan sonra iç çekip içeri girmesi.

"Öyleyse doğru, öyle mi?" dedi başrol oyuncusu Thomas Potter. Ağzı sıkıydı, düz bir çizgiydi. Arkasında duran, sarı saçlarının perdesinin altından gergin bir şekilde bakan Isabella'ya baktı.

"Ay," dedi Bay Arthur. "Ve bu şehrin durumuyla, Tanrı bilir gelecek sezon açık olup olmayacağımızı, bu yüzden hepiniz geçiminizi sağlamanın başka yollarını aramaya başlasanız iyi olur."

Isabella, Thomas'ın ceketini çekiştirdi. "Thom, bu konuda ne yapacağız—?"

Ona döndü. "Bunu çözeceğiz. Ben çözeceğim." Şefkatle, başının tepesini öptü.

Jack kirişlerde oturmuş dinliyordu. Günlerdir Bay Arthur ile tiyatro sahibi arasındaki, tiyatro sahibi ile koreograf arasındaki konuşmaları dinliyordu. Son bir haftadır gösterileri çoğunlukla boş koltuk sıralarına oynuyordu, yıpranmış kırmızı kadife ince bir toz tabakası topluyordu. Zenginler için veba tehdidiyle karşı karşıya olduklarında tiyatroya girmek çok riskliydi. Ve bu yüzden evde kaldılar. Ve bu yüzden, en azından şimdilik, Le Grand Leon kapanıyordu.

"Kalmana izin verirsin, Jack," dedi Bay Arthur ertesi gün, tüm oyuncular gittikten sonra, Jack'e ağır bir pirinç anahtar halkası uzatarak. "Aslında, bunu yaparsan çok sevinirim. Hırsızları uzak tut. Sana çok fazla ödeme yapamam—ya da hiçbir şey, aslında—ama ihtiyacın olursa başını sokacak bir çatı sağlar. Senin burada olman ve burayı ayakta tutman iyi olacak. Her ihtimale karşı, biliyorsun."

"Ne olursa diye?" diye sordu Jack, anahtarları alarak.

Bay Arthur hüzünle gülümsedi. "Gelecek sezon için geri dönersek," dedi. Jack'in omzuna neşeyle vurdu ve koridordan yürüyerek dışarı çıktı.

lobiye doğru yürüdü ve çocuğu yalnızca yankılar ve hayaletlerle dolu bir tiyatroda bıraktı.

Jack yemek istiyorsa yakında bir ceset daha çalmak zorunda kalacaktı.

16

HAZEL KAPIYI YARIM BEKLİYORDU Royal Edinburgh Anatomists' Society'ye, sokaktan doğrudan ameliyathaneye açılan, sadece yükseltilerin altından gördüğü yere. Ama bunun yerine, Hazel kapının pirinç tokmağını kaldırıp indirdikten sonra, pudralı peruklu bir uşak onu kibarca içeri, lüks bir salon veya bir beyefendi kulübü gibi görünen şık döşenmiş bir salona götürdü. Parlak turuncu bir ateş neşeyle yanıyordu, çıtırtısı, aksi takdirde sessiz olan odadaki tek sesti, kadife kanepelerin arasına dağılmış on kadar bıyıklı adam brendi yudumluyor ve gazete okuyordu.

Odanın bir duvarı tamamen monte edilmiş hayvan başları, taksidermi zebralar ve gergedanlar, bir aslan ve fildişi dişleri çıkarılmış olmasına rağmen ağır yara izlerine sahip bir fil tarafından işgal edilmişti. Karşı duvar, en üst raflardaki ciltlere ulaşmak için kayan bir merdiven gerektirecek kadar yüksek devasa kitaplıklardan oluşuyordu. Hazel başlıklara gizlice bir göz atmaya çalıştı, ancak çoğu okunamayacak kadar soluktu. Alttaki ciltlerin hepsi Latinceydi.

Ateş odayı alışılmadık derecede sıcak yapmıştı ve Hazel eteğini çekiştirip korsesini gevşetme isteğine direndi. George'un eski kıyafetlerini giydiği haftalar, kadın elbiselerinin kumaş katmanlarının ne kadar boğucu olabileceğini unutturmuştu, özellikle de mümkün olduğunca zarif görünmek için giyinildiğinde. Ve Hazel öyleydi. Zenginliğin ve terbiyeli zevkin ona sağlayabileceği tüm korumayla, kendini zırh katmanlarına bürünmüş bir asker gibi giyinmişti. Elbisesi makul bir maviydi, siyah dantel kadife ve kordonla süslenmişti. Yakası boynuna lavanta rengi bir kurdele bağlıydı. Başka bir deyişle, Edinburgh sosyetesinin saygı duyulan bir kadını gibi görünüyordu ve Anatomistler Derneği'ndeki uşak, neden bir refakatçisi olmadığını gizlice merak etmiş olsa da, Hazel gibi bir kadına meydan okumayı veya girişini reddetmeyi hayal edemeyecek kadar düşük rütbeliydi. Kadın olmak Hazel Sinnett'e birçok kapıyı kapatmıştı ama aynı zamanda

cephaneliğindeki değerli bir aracı ona gösterdi: kadınlar neredeyse tamamen insan olarak göz ardı ediliyordu, bu da ona görünmezlik gücü veriyordu. İnsanlar kadınları görüyordu, kadınların parkta halka açık yürüyüşlerde giydikleri elbiseleri ve tiyatroda taliplerinin dirseklerine koydukları eldivenli ellerini görüyorlardı, ancak kadınlar asla tehdit değildi. Asla anlamlı bir şekilde dikkate alınmaya değer meydan okumalar değildi. Uşak bir dilenci kadına veya hatta yabancı ya da garip bir adama giriş izni vermemiş olabilirdi, ancak Hazel—zengin gibi giyinmiş—eğer bunu hızla ve kendine güveniyormuş gibi yaparak yaparsa onun yanından geçmekte özgürdü. Ve öyle de yaptı.

Dr. Beecham tek başına küçük bir masada oturuyordu, yanında dumanı tüten bir fincan sert çay vardı. Masanın etrafına kitaplar ve kağıtlar dağılmıştı. Büyük bir kaplumbağa kabuğu kağıt ağırlığı görevi görüyordu. Izgaradan yayılan ateşin sıcaklığına rağmen, yakası çenesine kadar kalkık her zamanki ceketini giyiyordu.

"Merhaba, Dr. Beecham?" dedi Hazel sessizce. Yakındaki birkaç beyefendi bu kesintiye homurdandı ve sonra okumaya geri döndüler.

Dr. Beecham not almayı bitirdi ve sonra tüy kalemini mürekkep hokkasına düzgünce geri koydu. "Sizinle tanışma zevkine eriştiğimi sanmıyorum, değil mi? Eğer tanıştırıldıysak lütfen beni affedin; korkarım hafızam eskisi gibi değil."

"Bu ilginç bir soru, Dr. Beecham," dedi Hazel. "Ben- Benim adım Hazel Sinnett." Hazel bonesini çıkardı ve buklelerini yüzünden uzaklaştırdı. "Ama sizinle tanıştığımda-"

"George Hazleton." Beecham ayağa kalktı ve elini uzattı.

Hazel şaşkınlıkla salladı.

"Evet, tabii ki. Straine bahsetti— Ama kendimi kaptırıyorum. Bayan Sinnett, lütfen oturun. Size bir fincan çay ikram edebilir miyim?"

Sersemlemiş bir halde Hazel, masada Beecham'ın karşısına oturdu. (Yakındaki beyler Hazel'ın oturmasına alaycı bir şekilde baktılar, ama bir öncekinden bile daha hızlı bir şekilde okumaya geri döndüler.)

"Büyüleyici," dedi Beecham, sanki derisinin altında çalışan kemikleri ve kasları görebiliyormuş gibi yüzüne bakarak. "Nasıl hemen tanımadığımı hayal edemiyorum. Kesinlikle büyüleyici. Giysiler bir yerden geldi—bir yerdeki bir dükkandan mı? Bir terziden mi?"

"Onlar kardeşimindi." Ve sonra kendini durduramadan ekledi, "O öldü."

Beecham'ın yüzünden bir gölge geçti. "Özür dilerim. En içten özürlerimi sunarım. Bir oğlum vardı ki—" Bir an Hazel'ın ötesine baktı ve sonra başını iki yana salladı. "Önemli değil. Sizinle nihayet şahsen tanışmak büyük bir zevk, Bayan Sinnett."

"Yani, bir saniye bekle. Sen-?" diye başladı Hazel, ama sonra vazgeçti. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Yani bana kızgın değilsin?"

Dr. Beecham sempatik bir şekilde gülümsedi. "Hayır, itiraf ediyorum, sana kızmıyorum. Biraz, yani, kendi gözlem yeteneklerimden hayal kırıklığına uğradım ama... hayır, hayır. Kızmıyorum. Gerçekten ilgileniyorum."

"İlgili?"

"Sende. Bir örnek olarak. Doğa bilimlerine ilgi duyan bir kadın görmek çok nadirdir. Ve söylemeliyim ki, senin yeteneğine sahip birini görmek daha da nadirdir. Söyle bana—anatomiyle her zaman ilgilendin mi?"

Ve böylece, önüne bir fincan çay konulup Hazel şaşırtıcı derecede rahat kadife koltuğa yerleşirken, kendini Dr. Beecham'a her şeyi anlatırken buldu. Ona, Hawthornden'ın gri duvarlarının ardında, babasının ofisinde saklandığı ve yatağa girmesi gereken zamandan çok sonra mum ışığında tıp ve simya kitapları okuduğu yalnız çocukluğunu anlattı. Ona yurtdışındaki babasını ve küçük kardeşinin, yeni varisin sağlığına takıntılı, sürekli yas içinde sıkışmış uzak annesinden bahsetti. Kendi adını yazabildiği zamandan beri, bedeni incelemek, onu yöneten kuralları öğrenmek, ona nasıl hakim olacağını anlamak istemişti: ruhu barındıran bu garip kap. Hazel, çocukken dizini sıyırıp çoraplarının altından kanın nasıl sıçradığını gördüğünde ne kadar kırılgan olduğunu fark etmişti. Teninin altındaki ince mavi-yeşil damarları takip etmek için saatler harcardı.

Beecham dikkatle dinledi, çayına daha fazla şeker ekledi ve Hazel konuşurken başını salladı. "Ve anatomi derslerinize böyle geldim," dedi son olarak.

Beecham'ın o mucizevi ethereum ile ameliyat yapmasını izlemek için ameliyathaneye nasıl gizlice girdiğini anlatmamıştı. O çocuğu, ceset hırsızını başını belaya sokmaya gerek yok gibi görünüyordu.

"Sana karşı kötü niyet veya alay etme niyetim olmadığını yemin ederim. Başka bir yol düşünemedim. Lütfen, derslerine devam etmeme izin verirsen, şimdiye kadar öğrettiğin herhangi bir öğrenciden daha çok çalışacağım ve daha gayretli öğreneceğim. Dr. Straine ile konuşabilirsen veya onu derslerime devam etmeme izin vermeye ikna edebilirsen,

çalışmalar... Eğer istersen, ihtiyatlı olacağım ve bir şekilde doktor olarak çalışmanın bir yolunu bulacağım. Henüz nasıl bilmiyorum ama bulacağım. Öğretilerin boşa gitmeyecek. Yemin ederim, bir şekilde Doktorluk Sınavı'nı geçeceğim ve dersine kredi olacağım, biliyorum ki olacağım." Durduğunda biraz nefes nefese kalmıştı. Ağzı beyninden daha hızlı hareket ediyordu.

Beecham çayına bir kaşık daha şeker ekledi ve düşünceli bir yudum aldı. Gözlerini kırpıştırdı ve bir kaşık daha şeker ekledi.

Hazel'ın şaşkınlığına, masadaki kaplumbağa kabuğundan küçük, deri bir baş uzanıyordu.

"Ah, merhaba, Galen," dedi Beecham. Kaplumbağaya biraz bisküvi verdi ve dikkatini Hazel'a geri vermeden önce dalgın dalgın kabuğunu okşadı. "Biliyor musun," dedi, "ben kadın doktorlar hakkında arkadaşımız Dr. Straine ile aynı fikirleri paylaşmıyorum. Benim kadar uzun yaşadığında, canım, nerede bulursan bul, yeniliği alırsın ve sen yeni olmaktan başka bir şey değilsin."

Dr. Beecham elli yaşından büyük olamazdı ama Hazel onun ne demek istediğini anladı. "Bu," diye yavaşça başladı, "sınıfınıza devam edebileceğim anlamına mı geliyor?"

Beecham boğazını temizledi ve bir garsona taze bir çaydanlık getirmesi için işaret etti. "Korkarım Dr. Straine gösterilerine katılmanıza izin vermiyorsa, onu baltalamak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Geçen gün benimle konuştuğunda, Dr. Straine'e olağanüstü bir tıbbi zihnin aslında kadın formunda gelebileceği fikrini aktarmaya çalıştım, ama ne yazık ki. İnatçı yaşlı bir yarasa."

"Ama kesinlikle," dedi Hazel, "dersin başkanı olarak. Bir meslektaş öğretim görevlisi olarak. Büyükbabanızın derneği kurması, kesinlikle bir şey—"

"Bayan Sinnett. Söylemesi beni üzse de, Dr. Straine'in bir noktada haklı olması mümkün. Anatomik gösteriler oldukça... iğrenç olabilir. Derisi yüzülmüş ve organları şişirilmiş. Belki de en iyisi, hassas kadın duyarlılığınızın korunmasıdır." Büyük bir yudum çay aldı ve memnuniyetle iç çekti. "Ve dersler bu noktadan sonra daha da zorlaşıyor. İnanılmaz derecede zorlu. Ve sonra Doktor Muayenesi var. Yorucu bir iş. Evet, belki de en iyisi, en iyisi—"

Hazel'ın beyninde bir kıvılcım çaktı ve mantık veya akıl onu söndürmeden önce konuştu. "Ya Doktorluk Sınavı'na girersem? Dersler olmasa bile. Ya Doktorluk Sınavı'na girmeme izin verilirse?"

Dr. Beecham başını eğdi ve tüy kalemini dudaklarına götürdü. "Bir deney," dedi.

"Evet," dedi Hazel hemen, "tam olarak. Bir deney. Yeteneklerimi test etmek için. Ve eğer geçersem, yeterliliklerimi alırım ve bundan sonra kadınların dersinize kaydolmasına izin verirsiniz. Sizin ve Straine'in."

Masaya taze bir çaydanlık çay konuldu ve Beecham, Hazel'a dönmeden önce sıcak bir gülümsemeyle hizmetçiye teşekkür etti. Hazel çay fincanını yeniden doldurmak için öne doğru eğilirken, Hazel göğüs cebinin içinde parlayan ve altın rengi, neredeyse parlayan bir şey gördüğünü sandı. Ancak daha iyi bakamadan Beecham yaslandı. "Sizi uyarıyorum, eğer Fizik Sınavı'na girmeyi düşünüyorsanız, deneklerden çalışma avantajı olmadan bunu neredeyse imkansız bulacaksınız. Kimsenin diseksiyonlar olmadan geçebileceğinden şüpheliyim. John Hunter'ın kendisi bile başarısız olurdu."

"Başaracağım. Size temin ederim: Başaracağım. Ve sizin dersinize kaydolmaya çalışan son kadın olmayacağım, Dr. Beecham, size bunun da garantisini veriyorum. Geçtiğimde, diğerleri bunun mümkün olduğunu görecek. Ve geçeceğim."

Şimdi Beecham kesinlikle neşeli görünüyordu. Gözleri heyecanla parlıyordu. "Bir oyunu çok severim, Bayan Sinnett."

"O zaman anlaştık," dedi Hazel elini uzatarak.

Beecham elini ona doğru uzattı, ama sonra sert bir hareketle geri çekti. "Şartlar: Bu dönemin sonunda Doktorluk Sınavı'na gireceksin. Eğer geçersen, katılmak isteyen tüm kadınlara kursu açacağım, ancak seni uyarıyorum, senin inandığın kadar çok sayıda tuhaf eğilimi olan kadın olmayabilir. Ve, eğer geçersen, sana üniversite hastanesinde benimle birlikte bir çıraklık da teklif edeceğim, bilmen gerekir ki, ben orada Cerrahi Şefi olarak görev yapıyorum. Nadir ve çok aranan bir çıraklık." Elini sıkmaya hazır bir şekilde aşağı indirdi, ama bu sefer Hazel tereddüt etti.

"Ya başarısız olursam? O zaman ne olacak? Tüm bahislerin bahisleri vardır, değil mi?" Beecham kıkırdadı, ama acımasızca değil. "Çok iyi, Bayan Sinnett. Bunu bir bahis olmaktan çok bir deney olarak görüyorum. Başarısızlığınızın bahislerinin kendiliğinden açık olacağını düşünüyorum. Birincisi, meslektaşım Dr. Straine'i gelecekte diğer kadınların derslere katılmasına izin vermeye ikna edemem. Diyelim ki, Fizik Sınavı'nı geçemezseniz, gelecekte bu sınava giremeyeceksiniz. Bir kadın cerrahın bu daha büyük deneyi,

"Sonuçlandı."

Hazel başını salladı ve el sıkıştılar.

Beecham'ın eli soğuktu, eldiveninin üzerinden bile buzunu hissedebiliyordu. "Peki, o zaman," dedi Beecham. "Sınavda seni görmeyi dört gözle bekliyorum. Ah, son bir şey!" Dirseğinin dibindeki kitap yığınını karıştırırken parmağını kaldırdı. "Aha. İşte buradayız. Dr. Beecham'ın İncelemesi'nin daha yeni bir baskısı. Çalışman için. Sınıfa getirdiğin kitabın biraz güncelliğini yitirdiğini fark ettim. Ve eğer söylememe izin verirsen, biraz yıpranmış."

Hazel kitabı aldı. Ateşten gelen ışık, kapağındaki parlak yaldızlı harflere yansıyordu:

DR. BEECHAM'IN ANATOMİ ÜZERİNE İNCELEMESİ
VEYA, MODERN HASTALIKLARIN ÖNLENMESİ VE TEDAVİSİ
Dr. William Beecham tarafından
24. Baskı, 1816

"Teşekkür ederim," dedi Hazel, sayfaları çevirirken. Kenar boşluklarında birkaç not fark etti. "Sizin için sorun olmayacağından emin misiniz? İçinde notlar var mı?"

Dr. Beecham onu başından savdı. "Sadece karalamalar, eminim. Ve şimdi, eğer beni mazur görürseniz, notlarıma dönmeliyim. Şehrin kalbinde korkunç ölümler yaşanıyor. Gerçekten korkunç."

Hazel dikkatle doğruldu. "Onları duydum! Roma ateşinin geri döndüğünü söylüyorlar. Sen! Bir gazetede bundan bahsediyordun."

"Evet, kendimi cesetleri incelerken buldum. Korkunç, gerçekten korkunç."

"Sence doğru mu?" diye sordu Hazel sessizce. "Roma ateşi geri mi döndü?"

Dr. Beecham sarsılmış görünüyordu. Başını salladı. "Öyle görünüyor. Ve yoksullar öldüğünde halkta çok az ilgi var gibi görünüyor. Umursayan çok az kişi var."

"Kardeşim, o öldü - ateşten oldu," dedi Hazel, doktorun gözlerinden kaçınarak. "Kardeşim George. En son Edinburgh'u vurduğunda."

"George," diye tekrarladı Dr. Beecham yumuşak bir sesle. "George. Elbette. Kaybı için en derin, en içten başsağlığı dileklerimle, gerçekten." Hazel'ın ötesine, uzaklara o kadar uzun süre baktı ki Hazel onun gitmesi gerekip gerekmediğini merak etti. Tam ayağa kalkmak üzereyken Beecham

tekrar konuştu. "Morte magis metuenda senectus. Latince biliyor musunuz, Bayan Sinnett?"

"Sadece bazıları, üzgünüm ama. Bu - şey - 'Yaşlanmaktan korkuyoruz -' gibi bir şey mi?"

"'Yaşlılık ölümden daha çok korkulmalı.'" Beecham bir kez daha o uzak ifadeyi takındı ve Hazel'la birlikte birkaç dakika sessizce oturdular, şöminenin çıtırdamaya devam etmesini ve etraflarındaki bıyıklı adamların gazetelerinin sayfalarını koklayıp çevirmelerini dinlediler. Sonunda Dr. Beecham tekrar konuştu. "Pekala, umarım çok çalışır ve sınavı geçersiniz, Bayan Sinnett." Ateşin yansıması gözlerinde turuncu bir parıltıyla parladı. "Özellikle de Roma ateşi güzel şehrimize geri döndüyse. Sonunda çareyi bulan siz olabilirsiniz."

Uygulamada Kraliyet Hekiminin Tarihinden (1811):

Tudor döneminde tıp felsefesine, Hipokrat'ın (yaklaşık MÖ 460) yazılarında bulunan ve Antik Roma'nın ünlü hekimi Bergamalı Galen (yaklaşık MS 129) tarafından daha da geliştirilen dört mizaç kavramı hakimdi.

Doktorlar, her bireyin kişiliğini yöneten baskın bir mizaca veya sıvıya sahip olduğu anlayışıyla hareket ediyorlardı ve herhangi bir rahatsızlık, söz konusu mizacın fazlalığı veya eksikliği bağlamında anlaşılabilirdi. Dört mizaç şunlardı: kan, balgam, sarı safra ve kara safra.

KAN	*Kanlı*	*Sıcak Ve nemli*	*Arkadaşça, sıklıkla şaka ve gülme; gül var- renklendirilmiş dış görünüş ve iyi deri*	*Hava*	*Bahar*	*Karaciğer*
BALGAM	*Balgamlı*	*Soğuk Ve nemli*	*Düşük- canlı, sıklıkla unutkan; büyüyecek beyaz saç genç*	*su*	*Sonbahar*	*Beyin*
SARI SAFRA	*Öfkeli*	*Sıcak Ve kuru*	*Acı, kısa- temperli Ve acınası; cilt olabilir belli olmak yeşilimsi*	*Ateş*	*Yaz*	*Safra kesesi*

SİYAH		*Soğuk*		*Dünya*	*Kışı*	*Dalak*
SAFRA	*Melankolik*	*Ve kuru*	*Tembel ve hastalıklı; siyah saç ve siyah gözler*			

17

"OBEN!"

Hazel, Anatomistler Derneği'nden çıkarken o kadar dalgındı ki, kendi amacı ve kararlılığıyla o kadar coşmuştu ki, Edinburgh'un yağmurla beneklenmiş taşlarına doğru tek ve emin bir adım atarak eşiği geçti ve hemen bir yabancıyla çarpıştı.

"Çok s... Bu sensin!"

Hazel özür dilemeyi planlamıştı ama eteklerini düzeltirken başını kaldırıp onu gördü: cerrahi gösteriden önceki çocuk, onu dar sokağa çekip, kendi Virgil'i gibi Cehennem'den geçerek yükseltilmiş oturma yerinin altındaki gizli yere kadar eşlik etmişti. Şimdi onun önünde duruyordu, görünüşe göre sürpriz karşılaşmalarından konuşamayacak kadar sersemlemişti ve Hazel onun yüzünü iyice görebildi.

Evet, oydu, daha önceki çocuk, ense köküne kadar uzanan siyah saçları ve ortada çıkıntı yapan ince, kancalı burnuyla. Sonra da Hazel'ın yakından gördüğü, lacivertle çerçevelenmiş irisleri olan tuhaf gri gözleri vardı. Berrak gri gözlerinde, suda eriyen zehir gibi mavi bir dantel vardı. Uzun boyluydu, en az 1,80 boyundaydı ama pantolonu ancak ayak bileklerine kadar geliyordu, biri paçasını açıp daha uzun yapmalarına rağmen. Gömleği de bileklerinden çok kısaydı, ama Hazel dört noktadan az olmamak üzere, beceriksizce ama küçük dikişlerle dikkatlice dikilmiş gözyaşlarını tespit etti.

"Bayan Sinnett," dedi çocuk, konuşurken sivri köpek dişlerini göstererek. "Yoksa Leydi Sinnett miydi? Her iki durumda da, yine karşılaşmışız gibi görünüyor."

"Hazel iyi. Ve üzgünüm ki sana adını hatırlama şerefini veremiyorum, çünkü bana hiç isim vermedin."

Çocuk sırıttı ve göz kırptı, ancak belki de bu sadece girişten içeri sızmayı başaran batan güneşe karşı gözlerini kısarak bakmasıydı.

High Street'ten yakın ve ikisini de sonbaharın son güneş ışığı çabalarının soluk sarısıyla aydınlat. "Ve sen yapmayacaksın. Kendimi senin gibi yüksek sosyete hanımlarıyla çok sık flört ederken bulmuyorum, bu yüzden bana birinin yapması gereken bir tanışma gibi gelmiyor."

"Zaten tanışmıştık. İki kere," diye düşündü Hazel.

"Evet, ama sana bir isim vermediysem bu gerçekten tanışmak mıdır?" dedi ve bu sefer gerçekten göz kırptı.

Hazel göbeğinden göğsüne doğru alışık olmadığı bir sıcaklığın yükseldiğini hissetti, daha önce sadece bir deney kurarken ve sonuçlarını beklerken hissettiği korkunç bir heyecan. Bu, bir sonraki adımda ne olacağını bilme isteğiyle, aç karnına bir kadeh şampanya içmenin verdiği hissin birleşmesiydi.

Çocuk elini uzattı, Hazel de elini tutmak için uzandı.

Tenleri birbirine değdiği anda, Hazel'ın midesindeki şampanya kabarcıkları çılgın bir enerjiyle köpürdü. Galvanizm'di, Galvini'nin elektrik şoklarıydı - başka türlü tarif edilemezdi - elinden onun eline ve doğrudan onun çarpan kalbine akan bir şimşek akımı.

"Seninle tekrar görüşmek çok güzel, Hazel Sinnett," dedi ve elini sıktı. Kendi eli o kadar büyüktü ki, kadının eli neredeyse içinde kayboluyordu.

Yolun High Street ile birleştiği yerden, bir çocuk avuçlarının arasından seslendi: "Hey! Currer! Flört etmeyi bırak!" Gri gözlü çocuktan daha yaşlı görünüyordu ama daha kısa ve tıknazdı, sanki vücudu kompakt bir kas karesiymiş gibi. "Geri ödemeyi aldın, değil mi? Bana sadece kendi payımı ver ki bara gidebileyim. Yemin ederim Jack, bu konuda beni yarı yolda bırakma dostum. Bailey zaten Arms'daki kredimi kesti ve şimdi sert bir içkiye ihtiyacım var, evet."

Jack homurdandı ve elini Hazel'ın elinden çekti. "Kahretsin, Munro! Param var. Hemen bara git ve Bailey'e ilk içkini benim hesabıma yazmasını söyle. Hadi, hadi!" Jack, yanakları utançtan kızarmış bir şekilde, kasıtlı olarak Hazel'a bakmaktan kaçınmaya çalıştı.

Munro ikna olmamış gibi görünüyordu, ama yine de taş sokağın ötesinde kayboldu. Jack onun gidişini izledi, ta ki arkasını dönüp Hazel'ın kaşı kalkık bir şekilde orada durduğunu görene kadar. "Jack... Currer, öyle mi?"

Gri gözlü çocuk Jack Currer, abartılı bir reveransla eğildi. "Hizmetinizdeyim."

Hazel tırnaklarının altındaki kiri ve ayakkabılarının tabanındaki çamuru fark etti. Anatomistler Derneği'nin plakasına baktı ve sonra Jack'e baktı. "Sen bir mezar soyguncususun, değil mi?"

Jack kendi kaşını kaldırarak yaydan kalktı. "Hayır," dedi. "Hayır, hayır, hayır, hayır. Asla bir mezar soyguncusu olmadım. Buna çok dikkat et. Görüyorsun ya, eğer mezardan sadece cesedi alırsan, seni mezar soygunculuğuna sokamazlar."

"Öyleyse sen bir ceset hırsızısın."

Jack, yakınlarda dinleyen biri olup olmadığını görmek için omzunun üzerinden baktı. Dar alanda yalnızdılar, Anatomistler Derneği'nin kapısı sıkıca kapalıydı ve yanındaki sokak boştu. Eğildi. "Ben 'diriliş adamı'nı tercih ederim. Kulağa biraz daha romantik geliyor, öyle değil mi?"

"Yani cerrahi tiyatroya giden geçidi böyle biliyordunuz. Onlara, doktorlara beden satıyorsunuz."

"Bazen."

Hazel onu şimdi daha yakından, tepeden tırnağa inceledi. Onun yaşlarında, belki bir yaş büyük gibi görünüyordu. Konuşurken ince parmakları seğiriyordu. "Ve böyle bir şey için ne kadar ücret alıyorsunuz?" diye sordu Hazel. "Bir vücut."

"Bu duruma bağlı. Bir tane mi almak istiyorsunuz?"

"Bu duruma bağlı," diye yanıtladı Hazel. "Teslimat yapıyor musunuz?"

4 Kasım 1817
No. 2 Henry Caddesi
Banyo

Sevgili Hazel,

Kardeşiniz Percy soğuk algınlığına yakalandı. Gün boyu burnunu çekiyor ve gecenin yarısını öksürükle geçiriyor. Zavallı kalbimi ağlatmaya yetiyor. Onu günde iki kez kaplıcaya götürüyorum ve eczacı uyumasına yardımcı olması için bize afyon damlaları verdi. Onu dualarınızda tutmanızı ve Tanrı'dan acil şifalar dilemenizi rica ediyorum. Korkunç bir soğuk algınlığı!!!

—Anneniz, Leydi Lavinia Sinnett

18

HAWTHORNDEN KALESİ BİR AĞAÇ ÜZERİNE İNŞA EDİLDİengebeli tepe ve dar bahçe yolunu takip edip binanın taş cephesinin soluna doğru giderseniz, doğrudan mülkün altında, eğimin içine sıkıştırılmış küçük ahşap kapıyı keşfedebilirsiniz. Benekli bir kapıydı, güneşten ağarmış ve yağmur ve nemden şişmişti ve karanlık, aysız gecede neredeyse görünmezdi — Jack Currer kapıyı çaldığında bir takırtıyla açılan göz hizasında küçük bir metal ızgara vardı.

"Kim var orada?" dedi kapının diğer tarafındaki bir ses. Bir kadının sesi, Hazel'ın, kendine güvenen ve yapay bir erkeksi derinliğe bürünen sesi, içeri girecek kadar aptal birini korkutmak için.

Jack, elinde tuttuğu feneri yüzünü aydınlatmak için kaldırdı. "Aptal olma, benim. Gecenin bir vakti, bir kalenin yan tarafına inşa ettiğin kanlı zindana giden gizli kapıyı nasıl bulacağını başka kim bilebilir?"

"Şifre nedir?"

"Oh—er..." Jack, mürekkeple kelimeleri yazdığı avucuna baktı. Ter, harflerin birbirine karışmasına neden oldu. "Morto... vivios... bo —Hayır, hayır, bekle. Bir şey mi yanaşıyor?"

Hazel iç çekti ve ağır, gıcırdayan zindan kapısını açtı. "Mortui vivos docent."

Jack, el arabasını Hazel'ın yanından iterek yeraltı odasına girdi. "Üzgünüm, Eton'daki Latince derslerimi kaçırdım."

Hazel ezilmekten kaçınmak için vücudunu nemli duvara bastırmak zorunda kaldı. "Ama açıkça görgü derslerin değil."

Jack el arabasını itmeyi bitirdi ve kulpları düşürdü. Çabasından nefes verdi ve ellerini pantolonuna sildi, mürekkep izi bıraktı. "Mortui vivos docent," diye tekrarladı. "Peki bu ne anlama geliyor?"

Hazel, Jack'in el arabasının örtüsünün altında saklı karanlık kütleye baktı. "'Ölüler yaşayanlara ders verir.' Bunu bir kitapta okumuştum."

Zindan, duvarda yanan meşalelerle ve işçinin masasına konmuş bir avuç gaz lambasıyla aydınlatılmıştı. Hazel'ın kapının kapatılıp kilitlenmesinden sonra sıkıca kapattığı kapıdaki sürgülü ızgara dışında dış dünyaya açılan bir pencere yoktu. Masanın üzerinde garip gümüş aletlerden oluşan bir koleksiyon vardı. Jack bazılarını tanımıştı, bıçaklar ve kemik testeresi gibi. Ancak diğerlerinin kavisli kenarları ve makas gibi sapları vardı. Uyumsuz bir settiler, bazıları çoktan paslanmıştı, bazıları açıkça saf gümüşten yapılmıştı. Bulabildiği her şeyi biriktiren bir saksağanın koleksiyonu.

Duvara iki çift kelepçe çakılmıştı, bir mahkumun bileklerinden asılabileceği bir yer. "Burası kullanılıyor mu?" diye sordu Jack, biraz korkmuş bir şekilde. "Gerçek bir zindan olarak, yani."

"Olabilir," dedi Hazel.

Jack güldü.

"Gerçek şu ki," dedi Hazel, "Bence gerçek bir mahkum için hiç kullanılmadı. Hayatım boyunca boştu. Ta ki şimdiye kadar."

Jack tahta saplı küçük bir neşter aldı ve parmaklarının arasında döndürdü. "Şimdiye kadar, onu kendi özel laboratuvarın haline getirdiğin zamana kadar."

"Öyle bir şey işte."

"Annen ve baban aldırış etmiyor mu? Küçük kızlarının geceleri gizlice uçurumun altına girip dirilişçilerle arkadaşlık kurması?"

"Babam Saint Helena'da Kraliyet Donanması'nda görevli, Napolyon'un sürgününü denetliyor. Annem ise"—Hazel doğru kelimeleri bulmakta tereddüt etti—"İngiltere'de tatilde. Burada olduğunda bile bana hiç dikkat etmiyor." Jack'in yüzünde bir şey vardı—dudaklarının kıvrılma şekli, sanki millerce uzanan sakin bir okyanusa açılan pencerelermiş gibi sonsuz gibi görünen soğuk gri gözleri—ona bir şeyler anlatmak, açılmak ve hiç yüksek sesle söylemediği şeyleri söylemek istiyordu. Belki de yüksek sesle söyleyebileceği hiç kimsesi olmadığı içindi.

"Yani," dedi Jack, meşale ışığı yüzünde dans ederken Hazel'a doğru yaklaşarak. "Büyük bir şatodasın, tek başınasın. Kadınların asla yalnız olduğunu düşünmezdim."

Hazel'ın vücudunda alışılmadık bir elektrik şoku oluştu ve aniden yaptığı hareketlerin ne kadar aptalca olabileceğinin farkına vardı.

bir yabancıya nerede yaşadığını söyledi, onu içeri davet etti ve sonra ona korumasız yaşadığını söyledi. Jack tehlikeli olabilirdi. Jack işaret verir vermez gelecek bir hırsız çetesinin üyesi olabilirdi ve bir suçlu sürüsü Hawthornden'ı yağmalayıp onu bağlı ve ağzı tıkalı bir şekilde bir köşede bırakabilirdi.

Hazel istemsizce masadaki en büyük bıçağına uzandı. "Belki de ben bir hanımefendi değilimdir," dedi Hazel.

Jack gözlerini onun vücudunda aşağı yukarı gezdirdi ve sonra öyle içtenlikle, öyle çocuksu bir sıcaklıkla gülmeye başladı ki, Hazel bir şekilde onun planının onu soymak olmadığını anladı.

Kalbi güm güm atıyordu ve kızarmasını gizleyen loş gaz lambaları ve el feneri ışığı için şükretti. Hazel boğazını temizledi. "Öyleyse, numune. Masaya gidebilir." Elindeki bıçağı işaret etmek için kullandı.

"Haklısın." Jack gözlerini onun gözlerinden ayırıp el arabasına doğru yürüdü.

Jack cesedi manevra ederken gözlerini kaçırdı, uzuvlarını düzgünce yerleştirdi, böylece sadece bir kefenin altında uyuyor olabilirdi. "Çarşaf açık mı yoksa açık mı?"

"Çıkalım," dedi Hazel. "Çıkalım da olur. Zaten bakacağım. Sana ne kadar borcum var?" Önlüğünün altından bir bozuk para kesesi çıkardı. "Altı gine, sanırım?"

"Taze bir ceset, onu bu gece çıkardım! On gine."

"Bu gece onu kazıp çıkarmış olmanız, bu gece gömüldüğü anlamına gelmez. Kesinlikle öyle kokmuyor. Yedi gine."

"Dokuz, ya da onu doğrudan Eski Kent'e götürüp Haymarket Caddesi'ndeki berbere veririm. O iyi bir müşteridir, her zaman istediğimi öder."

"Sekiz gine ve üç şilin," dedi Hazel. Avucundaki ağır paraları uzattı.

Jack tereddüt etti ve sonra onları kendi eline aldı. "Anlaştık."

Jack parayı cebine koyduktan sonra, çarşafı gösterişli bir şekilde çekip altındaki buruşmuş cesedi ortaya çıkardı: genç bir kadın, küçülmüş ve mumsu. Koku şimdi zindana hakimdi, hastalıklı tatlı çürüyen et ve bozulmuş yumurtalar, sıcak bir larva miski.

"Al," dedi Hazel, Jack'e karanfillerle dolu bir portakal uzatarak. Zaten bir tanesini kendi burnuna tutuyordu. "Kokuya iyi geliyor."

Jack minnettarlıkla kabul etti. "Bunu bir kitapta da mı okudun?"

"Aslında yaptım," dedi Hazel.

Vücudunda soğuk mavi göz kapakları ve saman gibi saçlar vardı. Hazel tahmin etmek zorunda kalsaydı, ikisinin de tam olarak aynı yaşta olduğunu söylerdi. Kadın -kız- zor bir hayat yaşamıştı, Hazel bunu görebiliyordu, vücudunu bir kitap okur gibi okuyordu. Ayakları donmuştu ve kötü ayakkabılardan tabanları ezilmiş, tırnakları sarı ve kırılmıştı. Her uzvunda morluklar vardı. Başının arkasında, saman sarısı saçlarının tıraş edildiği bir bölüm vardı, ıslak kupa operasyonundan kalan yara izleri ve dairesel emme izleri ortaya çıkıyordu. Kız yoksullar için bir hastaneye gitmişti ve kafatasının arkasından bıçaklar ve sıcak bardaklarla kan emerek onu tedavi etmişlerdi. Hazel daha önce hiç böyle bir şey görmemişti ama okumuştu. Yara izlerini bizzat görmek -kadının korkunç bir derin deniz yaratığıyla güreşmiş gibi mükemmel daireler halinde parlak mor emme morlukları- işlemi Hazel'ın kitap sayfalarında hayal ettiğinden çok daha vahşi gösteriyordu.

Kızın bir yara izi daha vardı, göğüslerinin ortasından aşağı doğru en az otuz santimetre boyunca, neredeyse görünmez olacak kadar düzgün dikişlerle sıkıca dikilmişti. Hazel hangi rahatsızlığın tedavi edildiğini merak etti. Belki de biri hayatını kurtarmaya çalışmıştı.

Jack'e ödeme yapılmıştı ama o hâlâ oyalanıyordu, Hazel'ın omzunun üzerinden cesede bakıyordu. "O—bilirsin—ateş miydi?"

"Roma ateşi mi?" diye sordu Hazel şaşkınlıkla.

Jack başını salladı. Söylentileri duymuştu. Cenaze töreninde cesedinin başında konuşan rahip, Tanrı'ya onlara bir şifa verilmesi için dua etmişti.

"Hayır," dedi Hazel, "kesinlikle hayır."

Jack yaklaştı. "Nereden biliyorsun? Herkesin onun öldüğünü söylediği şey bu!"

"Gerçekten mi? Hayır, işte, bak-" Hazel çarşafı kullanarak cesedi onlardan uzağa doğru eğdi ve Jack'e cesedin pürüzsüz sırtını gösterdi. "Hiçbir şişlik yok. Hiç çıban yok. Roma ateşinin adı da buradan geliyor."

"Roma'dan geldiği için mi?" Jack, Le Grand Leon'daki birden fazla sahne görevlisinin işlerini tehdit eden hastalık yüzünden "o lanet Göz-talyanlara" küfür ettiğini duymuştu.

"Hayır, kesinlikle hayır. Çünkü ateşten sonraki birincil semptom, kanla dolu bu çıbanlardır. Ve sonra patlarlar ve yaralara benzerler

bir bıçaklama. Senatonun basamaklarında Julius Caesar gibi. Roma. Plaga Romanus.”

"Bir kitaptan mı?" dedi Jack.

"Aslında onu ilk elden tanıyorum."

Jack yarım adım daha yaklaştı. "Peki," dedi, "neden öldüğünü söyleyebilir misin?"

Hazel cevap olarak en büyük bıçağını kaldırdı ve cesedin göğsünde dikey olarak uzun bir kesi yaptı, tıpkı Dr. Straine'in derste yaptığını gördüğü gibi. Duraksayıp inanmazlıkla aşağı baktı. Jack'e, cesede ve sonra tekrar Jack'e baktı. "Şöyle oldu," dedi Hazel, "sana tam olarak neden öldüğünü söyleyebilirim. Kalbi yok."

"Kalp atışı mı? Evet, öldü—sana bunu söyleyebilirdim." "Hayır,"

dedi Hazel. "Bak. Kelimenin tam anlamıyla kalbi yok."

Jack, vücudun göğsünün esneyen boşluğuna baktı. Her şey o kadar kırmızı ve ıslaktı ki, ne aradığını bilmiyordu.

"Tam orada." Hazel bıçağıyla kadının göğsünün ortasına doğru işaret etti. "Kaburga kafesinin altında. Akciğerlerin önünde."

"Hiçbir şey göremiyorum" dedi Jack.

"Asıl mesele bu zaten."

Kalp gitmişti. Onun yerine hiçbir şey. Sadece diğer iç organların vakumu ve mum ışığında kırmızı parlayan karanlık. Damarlar kabaca dağlanmış, daha büyük atardamarlar dikilmişti. Hiçbir hayvan göğsünden kalbi yememişti; çalınmıştı.

"Yani," dedi Jack, kendini sabitlemek için nemli zindan duvarına yaslanarak ve bir meşaleyle ceketini neredeyse yakarak, "Birisi onu kesmiş ve—ve—kalbini mi çıkarmış? Tanrım, neden?"

Hazel bedene baktı. Göğsü açılmış olsa bile, ölü kadın bir şekilde sakin görünüyordu. "Belki de düşmanları vardı. Kim olduğunu biliyor musun? Adı veya başka bir şey?"

Jack başını iki yana salladı. Mezar taşına iyi bir bakış atmak için kilise avlusu çok karanlıktı.

"Belki de bir kazaydı," dedi Hazel yumuşak bir sesle. Vücudundaki ıslak hacamattan kalan yaralara baktı. "Belki de zavallı hastaneye götürüldü ve biri onu kurtarmaya çalışıyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu."

"Onu neyden kurtaracaksın?"

Hazel sadece omuzlarını silkebildi.

Jack kalmak istiyordu. Bunu açıklayamıyordu—oyalanmak için bir sebebi olmasını, vücudunu Hazel'ınkine yakınlaştırmasını ve ona yapışan şimşeğin metalik kokusunu, bergamot ve kastilya sabunuyla karışmış tuhaf bir kokuyu içine çekmesini istiyordu. Ellerinin, becerikli ve eldivensiz, işlerini yapmasını izlemek istiyordu. Yüzü taş gibiydi, derin bir konsantrasyon içindeydi, düzlemlerinin keskinliğinde imkansız derecede güzeldi.

"O halde ben şimdi gidiyorum," diye kendini zorladı Jack. Karanfil portakalını kaldırıp ona geri uzattı ama Hazel onu el sallayarak uzaklaştırdı.

"Bunu sakla, bir dahaki sefere."

"Bir dahaki sefere olacak mı?" diye sordu Jack.

"Jack Currer, ödeme yapan bir müşteriyi mi geri çeviriyorsun?"

"Bunu hayal bile etmem. Sadece hanıma bu cesetlerle ne yapmayı planladığını sormam gerektiğini düşünüyorum."

"Bunun artık çok açık olduğunu düşünmüştüm," dedi Hazel. "Çalışıyorum."

Jack cevap vermek için ağzını açtı ama sadece iç çekti, neşeli bir inanmazlıkla başını iki yana salladı.

Tekerleği geriye, küçük kapıya ve ötesindeki mürekkep karası çimenlere doğru çevirdi.

"Jack, ateşi gerçekten olan bir bedene ihtiyacım var... eğer bulabilirsen. Onu incelemek istiyorum. Onu tedavi edip edemeyeceğimi görmek istiyorum." Roma ateşini tedavi etmenin gerçekten de onun tutkusu olduğunu yüksek sesle, hatta kendi kendine bile itiraf etmemişti.

Jack ona alaycı bir şekilde bakmadı ya da gülmedi. Sadece başını salladı.

Hazel eline birkaç bozuk para daha bastırdı. "Ödeme," dedi. "Peşin."

"Elimden geleni yapacağım."

Hazel tekrar cesede doğru döndü.

Jack kapının girişinde durdu ve onun kendini çelikleştirmek için birkaç derin nefes almasını ve sonra cesedin kafa derisinde yavaşça bir kesi açmaya başlamasını izledi. Hazel, az önce kılıfından çıkardığı beyninden başını kaldırmadı, kemik beyazı kafatasının bir parçasının altında süt grisi kıvrımları görünüyordu.

"Elveda, Hazel Sinnett," dedi Jack, gıcırdayan kapıyı arkasından çekerek kapatırken. Menteşeler şakırdadı.

Jack, bahçe yolunda birkaç adım atmıştı ki, karanlığın içinden fısıldayarak ona seslendiğini duydu: "Elveda,

Jack Currer.”

19

TNazik vuruş Hazel'ı korkuttuhipnotik odağının. Kan damarlarını şemalandırıp şemalandıramayacağını görmek için bir mideyi parçalıyordu. Gürültüyü önemsemedi, bunun küçük bir kuşun sesi olması gerektiğini düşündü, ağaçların arasında cıvıldayan küçük siyah kuşlardan biri, ama sonra vurma sesi geri döndü, biraz daha çılgınca. Tak, tak, tak!

"Hanımefendi!" Iona'nın sessiz ve panik içindeki fısıltısıydı. Bir kez daha kapı çalındı. "Hanımefendi, lütfen."

Hazel iç çekti ve küçük bir neşteri önlüğüne sildi. Mide zarının katmanlarını ayırmak için kullanıyordu ve mükemmel bir ilerleme kaydediyordu. Ancak isteksizce kapıya doğru yürüdü, ancak hareket ettiğinde boynunun ve omuzlarının ne kadar ağrıdığını fark etti. Saatlerdir işte olmalıydı, önündeki göreve o kadar odaklanmıştı ki zaman akıp gitmişti. Hazel kapıyı araladı, diğer tarafta gün ışığı olduğunu görünce şaşırdı.

Iona dehşete kapılmış gibi görünüyordu ve sonra Hazel'ın kanlı önlüğüne baktı ve daha da dehşete kapılmış gibi göründü. "Seni rahatsız edip etmeme konusunda emin değildim ama..."

Yavaş yavaş azalan mumlarının loşluğunda geçirdiği uzun saatlerden sonra, Hazel kan çanağına dönmüş gözlerini dışarının parlaklığından korumak için kolunu kaldırmak zorunda kaldı. "Beni rahatsız etmek zorunda mıydın?" dedi. Hazel o kadar uzun süre konuşmadan durmuştu ki sesinde garip bir hırıltı vardı ve kelimeler amaçladığından daha keskindi. "Özür dilerim, bunun böyle çıkmasını istememiştim. Ne istiyorsun, Iona?"

Iona ellerini ovuşturdu. "Sadece, bu gece, yani, birkaç saat içinde. Balo."

Gün kapalıydı, kalın gri bulutlar gökyüzünde alçakta asılıydı. Burası İskoçya'ydı. Kasvetli olması gerekiyordu. Peki nasıl hala bu kadar parlaktı? Hazel

bir mantar gibi gölgeli rutubete geri çekilmek istiyordu. "Hangi top?"

Iona, sanki Hazel'a bu bilgiyi iletme gibi tatsız bir görevden onu kurtarabilecek başka bir hizmetçi varmış gibi arkasına baktı. "Şey, şey, Almonts'un balosu."

Hazel, beyninin bu tür şeylerden sorumlu olan kısmının içindeki bilgiyle bağlantı kurarken gözlerini kırpıştırdı. "Ah, saçmalık. Saçmalık, saçmalık, saçmalık!"

Iona ona sempatiyle baktı. "Zaten öğleni geçti, hanım."

"Öğleden sonra mı? Şimdiden mi? Nasıl?!" Bütün gece ve sonra bütün sabah çalışmıştı ve bunu fark etmemişti. Zindandan dışarı, çamurlu kahverengi yola adım attı ve Iona'nın yüzüne bir bakış Hazel'a ne kadar koktuğunu gösterdi. Saçları mürekkep ve kadavra kanının yapışkan bir karışımıyla keçeleşmişti, tırnaklarının altında muhtemelen ne olduğunu söylemeye bile gerek yok.

"Her şey yoluna girecek," dedi Iona, ancak ifadesindeki her şey, bunun muhtemelen yoluna girmeyeceğini düşündüğünü açıkça belli ediyordu. "Charles'a banyoyu başlatmasını söyledim."

"Rakamlar," dedi Hazel, tepeye doğru uzun adımlar atıp kalenin ana girişine doğru geri dönerken. "Sezonun tek partisi, kaçıramam." Iona arkasından koşturdu. Uzun ve sefil bir öğleden sonra olacaktı ve Hazel biliyordu ki, daha da uzun ve sefil bir akşam gelecekti.

20

BENT İKİ TUR YIKAMA ALDI Hazel'ın saçlarını annesinin güzel kuşburnu sabunuyla ve bir saat daha fırçalayarak temizledi, ama sonunda Iona, Hazel'ı Almont House'a geç varacak kadar zamanında, biraz düzgün göstermeyi başardı, ama affedilemez derecede kaba olarak kabul edilecek kadar da geç değildi. Hazel, Iona'nın balenli korsesinin bağcıklarını, dantel süslemeli mavi kadife elbisesine sığacak kadar sıkı sıkmasına izin vermişti ve hatta kendisi bile -Almont giriş holünün camındaki yansımasına bakarken- bunun kendisine yakıştığını kabul etmek zorundaydı. Gece yarısı mavisi renk, yanaklarının pembe kızarıklığını pembe gösteriyordu ve bütün gece ayakta kalmasına rağmen gözleri parlak görünüyordu.

"Kuzen!" dedi Bernard, balo salonunun girişinde onunla buluşmak için koşarak ve kolunu uzatarak. "Sonunda hoş geldin. Çok, harika görünüyorsun."

Hazel esnemesini kibar bir gülümsemeye dönüştürerek bastırdı. Eldivenli elini zarifçe Bernard'ın dirseğine koydu ve odaya kadar eşlik etmesine izin verdi. İyi aydınlatılmış ve sıcaktı, vücutlarla ve dönen krinolinlerle doluydu. Yüzlerce mum, yaldızlı avizelerdeki askerler gibi uzun boyluydu. Bir şekilde, Hazel'ın bileğine bir dans kartı takıldı ve eline bir kadeh şampanya konuldu.

Gibbs Hartwick-Ellis, onu tiyatroda en son gördüğünden beri zavallı bir bıyık bırakmıştı; bir köşeye sıkıştırılmış, kaba Baron Walford'la yaptığı konuşmadan nazikçe kurtulmaya çalışıyordu. Baron Walford ise öne eğilmiş ve zavallı Gibbs'i olduğu yere mıhlıyordu.

Hazel, Gibbs'e sempatik bir bakış attı. Ebeveynlerinin akşam yemeklerinden birinde Walford'un yanına yerleştirilmişti ve kadavraları inceledikten sonra bile, onun nefesini hatırlamak için hala kusuyordu - Baron'un cam gözünün kendi isteğiyle yuvasında yuvarlanma şeklinin ürkütücü şeklinden bahsetmiyorum bile.

Hazel, Cecilia'yı görmedi ama Bayan Caldwater'ı fark etmemek imkansızdı. Yüksek perdeden kahkahasının tizliği kristali titretiyordu. Hazel,

odanın etrafında hızlı bir daire çizdi, varlığını hissettirdi ve sonra zindanındaki cesedin yanına döndü. (Buz kulübesini ziyaret etmeyi unutmuştu—beden, et tüm pratik kullanımların ötesinde parçalanmaya başlamadan önce sadece birkaç saat daha dayanacaktı.)

Başının ağrıdığını söyleyebilirdi. Ya da baygınlık hissediyordu. Hiç kimse baygınlık hisseden bir kadın hakkında veya toplu halde baygınlık geçiren bir kadın toplumunun daha geniş kültürel fenomeni hakkında pek fazla soru sormuyor gibiydi. Bayılan bir kadın çok kolay açıklanabilirdi: ya yılın bu zamanındaki hava mevsim normallerinin üzerinde sıcaktı ya da soğuktu ve eğer ikisi de değilse, o zaman kesinlikle hanımın korsesi çok sıkı bağlanmıştı. Hiç şüphe yok ki, tüm bu baygınlıklar etraflarındaki erkeklerin kendilerini çok yararlı ve güçlü hissetmelerini sağlamıştı; bir kadını eteklerinin arasında bir yığından kaldırıp, kirpikleri onu bilincine geri döndürene kadar yüzünü yelpazeleyebiliyorlardı.

Grup neşeli bir vals yapmaya başladı ve Bernard parmaklarını Hazel'ın parmaklarıyla birleştirdi ve onu sıkıca kendine çekti. Biraz fazla sıkı. Ağır kadife, iç gömleğinin tenine yapışmasına neden oluyordu ve Bernard'ın eli tatsız bir şekilde terliydi. Belki de sonunda baygın hissettiği konusunda yalan söylemesine gerek kalmayacaktı.

Hazel, Bernard'ın kavrayışındaki elini gevşetmeye çalıştı, ama o onu daha da sıkı çekti. "Seni yukarıda ve dışarıda görmek ne güzel, Kuzen," dedi soğukkanlılıkla.

Hazel sığ bir reverans yaptı. Bernard'ın Hawthornden'a son uğradığında ona ne kadar kaba davrandığını hatırlamaya çalıştı. "Bernard, geçen gün seni gördüğümde—hastaydım. Gerçekten de bana eşlik edecek biri değildim."

Bernard eldivenli elini affedercesine kaldırdı. "Unutulmuş," dedi. "İnsanların fısıldaştığını söylemezsem ayıp olur. Son zamanlarda kendin gibi değilsin. Sosyal işlevleri kaçırıyorsun. Neredeyse bir hayalet oldun. Haftalardır kimse seni görmedi. İnsan benden kaçındığını düşünebilir," dedi. "Aptalca, biliyorum."

"Hastaydım. Hepsi bu, Bernard."

Bernard gülümsedi, ama gülümseme gözlerine ulaşmadı. Etraflarındaki diğer dansçılardan daha hızlı dönüyor gibiydiler. "Hawthornden'a birkaç kez uğradım, biliyorsun. Ziyaret etmek için. Araban gitmişti."

"Öyle miydi?" dedi Hazel, sesinin hafif olmasını umarak. "Ne kadar sıra dışı. Ve fark edilmesi ne kadar sıra dışı bir şey."

Bernard, uyarıda bulunmadan kolunu Hazel'ın beline doladı ve vücudunu kendisine doğru çekerek bir vals çerçevesi oluşturdu. Hazel neredeyse onun bu hareketine nefes nefese kalacaktı.

varsayım. "Başka bir talibi mi ziyaret ediyordun?" diye alay etti.

Hazel neredeyse yüzüne gülecekti. "Hayır," dedi, dans pistinde onun liderliğini takip etmeye çalışırken sendeleyerek. "Size temin edebilirim ki, başka bir talip yok."

Bernard'ın gözleri ifadesiz ve soğuktu. Hazel'ın daha önce hiç fark etmediği kadar babasına benziyordu. "Giriş holünüzde çizmeler vardı," dedi dişlerini sıkarak. "Bir beyefendinin çizmeleri. Evinizde çizmelerini çıkaracak kadar samimi biri, ama bunun kim olduğunu hayal edemiyorum. Kulüpteki biriyse, duymuş olurdum sanırım. Yemin ederim, Hazel" - Hazel'ın ellerini o kadar sert sıktı ki ağrıyordu- "eğer beni aşağılıyorsan, ben..." Düşüncesini bitirmeden önce Hazel'ın ellerini bıraktı. Çok düzgünce ayrılmış ve pomatlanmış saçları, duygusuyla hafifçe titriyordu.

"Bernard," dedi Hazel yumuşak bir sesle, "onlar George'un eski çizmeleriydi. Yemin ederim. Bahçelerde yürürken ve dereye doğru yürürken, kendiminkini çamurlamamak için giyiyorum." En azından bir yalanın sadece bir kısmını söyleyebildiği için rahatladı.

"Oh." Yüzü yumuşadı. "Peki, o zaman. Belki de kış bahçemize doğru bir yürüyüşle ilgilenebilirsin? Sana temin ederim, sonbaharda hava ılıman olduğu için oldukça güzel."

Hazel etrafına baktı. Kimse onlara üstünkörü bir bakış atmaktan fazlasını yapmıyordu. Hazel'ın ne yaptığına genellikle kıskançlıkla dikkat eden Bayan Hartwick-Ellis bile, Danimarka büyükelçisinin oğluyla neşeyle flört ediyordu, gözleri yakışıklı sarışından göz kırpmaya yetecek kadar uzun süre ayrılamıyordu.

"Belki bir refakatçi bulmalıyız?" dedi Hazel.

"Ah, pishposh." Bernard, Hazel'ın kolunu yakaladı ve onu hizmetçilerin girişine giden kapıya doğru yönlendirdi. "Eski Şehir'deki korkunç bir ameliyata benimle yalnız gitmek istedin!"

Mutfaktaki hizmetçilerin girişinde duruyorlardı, sadece birkaç titrek gaz lambasının olduğu nemli küçük bir geçit. Bir uşak, bir tepsi pasta taşıyarak yanından geçti ve nazikçe gözlerini kaçırdı.

Hazel geri çekilmeye çalıştı, partiye doğru. "Aslında cerrahi bir gösteride yalnız olmayacaktık ama—"

Cümlesini bitiremeden Bernard ağzını onunkine bastırdı. Dilinin ıslak solucanı kapalı dudakları boyunca kayarak tutunacak bir yer bulup ağzını açtı.

Dudakları soğuk ve garipti, dili nemliydi. Hazel'ın beyninin bir kısmı ona tokat atmasını, kendini çekip uzaklaştırmasını söylüyordu. Binlerce sert kelime düzgünce formüle edilmişti ama onları boğazından geçiremiyor gibiydi. Vücudu da aynı şekilde garip bir felç geçiriyordu. Yapabildiği tek şey orada durmak, gözleri bir balık gibi açık, Bernard'ın sonunda dudaklarını kendinden memnun bir şapırdatarak geri çekilmesini beklemekti. Yüzünün alt yarısını koluyla sildi ve kaşlarını oynattı.

Hazel'ın midesi ters döndü ve Bernard'ın yüzüne bakarken yüzünü buruşturmamaya çalıştı - kırmızılığı, gözlerindeki ölü düzlük, ince dudakları hala terle parlıyordu. Yani bu bir öpücüktü. Romanlarda ve şiirlerde okuduğu, büyük sanatçılara ilham veren şey buydu. Hayal ettiğinden daha ıslak ve daha soğuktu.

Sonunda Hazel'ın sesi ona geri döndü ve Bernard'ın tutuşundan kurtuldu. "Tanrı aşkına ne yaptığını sanıyordun bilmiyorum ama ikimizi de mahvedeceksin. Eğer birileri az önce olanları gördüyse—"

Bernard ellerini kalçalarına koydu ve göğsünü öne doğru şişirdi. "Ne? Bir hizmetçi mi? Sen mahvolmuş sayılmazsın, Haze. Hala seninle evlenmek istiyorum, bu yüzden kendini oldukça hazır hisset."

Bir an için, başka bir hayat gözünün önünden geçti, sokaklarda dilencilik yaptığı, Yorkshire'a taşındığı, sonsuza dek George Hazleton olarak poz verdiği bir hayat. Belki bir ebe olabilirdi, ormanda küçük bir kulübede kökler, otlar ve kötü kokulu çaylarla dolu bir eczanesi olan, ihtiyacı olan kadınlara yardım eden deli kadın. Bir cerrah, bir öğretmen, bir cadı olabilirdi - titreyen genç kızlara, çıkışlarından önce tehdit olarak anlatılan bir ibret hikayesi. Bir efsane.

Ama alternatif bir hayatın parıltısı, rüzgarlı bir günde açık bir avuç içindeki toz gibi kaybolmadan önce sadece bir an sürdü. Onun için Viscountess Almont olmaktan, Bernard ile evlenmekten başka bir hayat yoktu. Onunki, onun hayatında bileceği ilk ve son öpücük olacaktı.

Bernard öne eğildi ve Hazel'ı tekrar öptü. "Hadi," dedi, bir kez daha kolunu tutarak. "Partiye geri dönelim."

Hazel, hizmetçilerin girişinden ve balo salonunun altın uğultusuna kadar onu geri götürmesine izin verdi. Uyuşmuş bir şekilde süzüldü, Bernard'ın bandoya doğru yürümesini ve baş kemancının kulağına fısıldamasını umursamadı, baş kemancı da müziği durdurdu.

Dansçılar bir ritim tutturmak için sendeledi ve eteklerine takıldılar. Bernard kristal bir kadehi havaya kaldırdı ve odanın dikkatini çekmek için birkaç kez kenarına bıçakla vurdu. Lord Almont yakında durmuş, gülümsüyordu.

"Merhaba, merhaba, hepinize," dedi Bernard, çabayla derinleşen bir sesle. "Evet, merhaba. Vikont olan babam ve vikontes olan annem ve ben, küçük buluşmamıza katıldığınız için hepinize teşekkür etmek istiyoruz. Yıllık balo, çok keyif aldığım ve önümüzdeki yıllarda da devam etmesini umduğum bir gelenek. Şenlikleri böldüğüm için özür dilerim, ancak yapmam gereken küçük bir duyuru var. Güzel Bayan Sinnett ve ben nişanlandık. Ya da en azından, sadece bir an uzağız. Hazel, canım, benimle evlenir misin?"

Hazel'ın görüşü, kenarları karanlık ve bulanık bir tünele dönüştü. Kulaklarında bir çınlama yankılandı ve dili ağzında kuma dönüştü.

Odadaki tüm gözler dönüp Hazel'ı buldu ve kalabalığın gülümsemeleri kurt gibi oldu. Hazel'ın elbisesi aniden dayanılmaz derecede sıcaktı, boynunda ve kollarında öyle bir kaşıntı vardı ki kumaşın altında kurdeşenlerin yükseldiğini hissetti. Oda şampanya kadehlerinin şangırtısı dışında sessizdi. Onun bir şey söylemesini, ona cevap vermesini bekliyorlardı.

Başka bir şey yapamayan Hazel, ağzının kenarlarını, belki de delice bir yarım gülümsemeyle yukarı kaldırdı.

"Aha!" diye bağırdı Bernard.

Alkışlar silah sesine benziyordu. Hazel iyi dilekleri ve eline yapılan hafif dokunuşları savuşturdu. Elbisesiyle nefes almakta zorluk çektiğini fark etti. Belki de sorun elbise değildi; belki de oda, ev, hayatıydı. Görüşünün kenarlarındaki siyahlık büyüyordu ve dilindeki heceler, birine gitmesi gerektiğini söylemeye çalışırken kalın ve ağır geliyordu.

"Zavallının bir şeye ihtiyacı olmalı!" "Çok

fazla şampanya içmiş olmalı! Har har!"

"Zavallıyı yatağa yatır."

"Tanrı bilir ki düğün yatağına girdiğinde fazla dinlenemeyecek!" Nazik

bir ruh Hazel'ı arabasına geri götürdü. "Lütfen

"Bernard özür dilerim," diye mırıldandığını duydu, sürücüsü atların üzerinde kırbacı şaklatmadan önce. Araba öne doğru sendeledi, Hazel'ı Hawthornden'ın güvenliğine geri götürdü. Ama güvenliğin geçici olduğunu

biliyordu. Geleceği, dört atın çektiği, olabildiğince hızlı bir şekilde ondan uzaklaşırken bile onu bekliyordu.

21

BENYENİ DOĞRUDAN LABORATUVARINDA HAZELmasayı temizlemiş, not defterinin boş bir sayfasını hazırlamış ve Jack Currer'ın o sabah saat onda başka bir teslimat yapmak üzere gelmesini bekleyerek tüm mumları yeni mumlarla değiştirmişti. Kötü bir ruh halindeydi. Almonts Balosu'ndaki olaylar, Hazel bu düşünceleri ne kadar uzaklaştırmaya ve yaklaşan sınava odaklanmaya çalışsa da, beyninde tekrar tekrar canlanıyordu. Sınav tüm zamanını ve dikkatini gerektiriyordu. Bernard durumu bekleyebilirdi.

Ama Jack Currer gelince, Hazel zihninin çalışmak için fazla huzursuz olduğunu fark etti. Saat on buçukta, Hazel tüm tüylerini yeniden keskinleştirdi ve onları masanın üzerine, en kısadan en uzuna doğru düz bir şekilde koydu.

Saat on birde mumların çoğu mumsu kütüklere dönüşmüştü. Sonunda, öğle vakti zil çalmadan hemen önce, Hazel zindanın kapısının tıklatıldığını duydu. "Sonunda," diye mırıldandı kendi kendine. "İçeri gir! Kilitli değil."

Kapı içeriye doğru gıcırdadı, bulutlu gri gökyüzünün bir parçasını ve Jack'i yalnız başına ortaya çıkardı. "İşte buradasın. Ceset ön tarafta mı? Kırık bir el arabası sanırım. Harika, sadece harika. Cesedi taşımak için fazladan bir çift ele ihtiyacımız olursa Charles'ı almaya gidebilirim ama bunu kendimiz halletmemizi tercih ederim."

Jack toprak zeminden başını kaldırmadı.

"Ne?"

"Ceset yok. Dün gece gitmedim."

"Özür dilerim?"

Jack'in omuzları kulaklarına kadar kalktı. Sanki orada olmaktansa herhangi bir yerde olmayı tercih eder gibi görünüyordu. Hazel gözlerinin altındaki koyu mor gölgeleri fark etti. "Ceset yok," dedi tekrar, basitçe.

Hazel'ın kaşları çatıldı, ama kendini sakin kalmaya zorladı. "Peki, cesedi ne zaman bekleyebileceğim? Ateşli bir tane."

"Daha fazla ceset olmayacak." Bakışlarını kaçırdı ve sol yanağındaki ağır morluğu gösterdi.

Daha iyi düşünemeden Hazel öne doğru yürüdü ve Jack'in yüzünü ellerinin arasına aldı. Jack'in saçları özellikle düz ve cansızdı ve gözleri donuktu.

Diriliş adamı olarak yaptığı iş onu geceleri sık sık ayakta tutuyordu; saatlerce uykusuz kalmaya alışmıştı. Ancak önceki gece farklıydı. Yorgunluk ruhunda başlamış ve dışarıya doğru sürünmüştü. Le Grand Leon'daki yükselticilerdeki paillasse'sinden gün doğumuna kadar geçen saniyeleri saymıştı, gözlerinin kapanmasını istiyordu, onları öyle kalmaya zorlayamıyordu.

Jack çenesini Hazel'ın ellerinden çekti ve ceketini omuzlarına daha da yükseğe çekti.

"Anlamıyorum," dedi Hazel kararlı bir şekilde. "Sana peşin ödeme yaptım. Bana sadece bir beden verdin. Ateşi iyileştireceksem -Doktor Muayenesinden geçmekten bahsetmiyorum bile- en azından birkaç taneye ihtiyacım olacak-"

"O zaman kendine başka bir diriliş adamı bulabilirsin, değil mi?"

Hazel havlayarak güldü. "Akşam gazetelerinde reklam vermek gibi bir şey değil."

Jack gülümsemedi. "Bak, üzgünüm. Üzgünüm ve istersen paranı geri verebilirim." Cebinin derinliklerinden birkaç bozuk para çıkardı, onlara şöyle bir baktı ve sonra onları Hazel'ın bir ceset beklediği tahta masaya bıraktı. "Ama sana daha fazla ceset getiremem, en azından ta ki—" Jack cümlesini nasıl bitireceğini bilmiyordu.

"Ne zamana kadar?"

Jack iç çekti. "Eşim - şey, ya da, o gerçekten bir ortak değil, daha çok bir meslektaş gibi, aslında. Munro. O, şey, kayıp. Geçen gece bir kazıya gitti, birkaç gece önce - yalnızdı, diye düşündüm, ama belki de değildi - ve zaten geri dönmedi."

Hazel ona şaşkınlıkla baktı. "Belki de başka planlar yapmıştır. Kasabadan ayrılmıştır. Ailesini ziyaret etmektedir."

"Elveda demeden bunu yapmazdı. Ve ilki de o değil, mesele bu. Diriliş adamları bu günlerde çoğu zaman kayboluyor."

"Birilerinin diriliş adamlarını öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Hayır, ben—yani, muhtemelen polisler baskı yapıyor. Muhtemelen içimizden biri yanlışlıkla zengin birinin veya karısının cesedini aldı ve şimdi polis onu mutlu etmek için hepimizin kafasını istiyor. Bu tür şeyler bir süre oluyor, kanun adamları aşırı hevesleniyor. Yeterince kısa sürede bize olan ilgilerini kaybediyorlar."

Neredeyse Munro'nun aylar önce kendisine anlattığı, dirilişten sonra yanına gelen üç garip adam hakkındaki hikayeden bahsediyordu. O zamanlar Jack bunun Munro'nun uydurduğu masallardan biri olduğunu düşünmüştü, kendini daha sert ve daha ilginç göstermek için yaydığı türden bir hayalet hikayesi, tıpkı altmış adım öteden bir serçeyi tabancayla vurabileceğini iddia etmesi gibi. Jack bununla dalga geçmişti ve Munro utanıp bir sonraki turu satın almıştı.

"Ama neyse," diye devam etti Jack, "şimdi tek başıma gitmek çok riskli ve bir gözcüm yok, bu yüzden Munro'ya bir hücrede veya her neredeyse orada katılmak istemiyorsam, şimdilik bu kadar."

Hazel, Jack'in kendisine geri verdiği paraları aldı. Parmaklarını metal kenarlar boyunca gezdirdi. "Ya tek başına gitmek zorunda olmasaydın?" dedi dikkatlice. "Bir ortağın olsaydı, bir ceset için başka bir kazı yapar mıydın?"

"Sanırım," dedi Jack.

"Pekala, harika. O zaman bu gece gidelim." Hazel zindandan çıkıp yanından geçti. "Ve ben çok cömert bir ortak olacağım, tüm parayı sana bırakacağım. Gerçekten, yarısını istemeliyim."

Hazel bahçe yolundaydı ve Jack şaşkın sersemliğinden kurtulup ona yetişene kadar çoktan kaleye yarı yoldaydı. "Bekle! Bekle, bekle, bekle. Bu delilik. Bir kadınla kazı yapmam."

"Sen olmayacaksın," dedi Hazel. "Benimle yapacaksın. Etrafta bir sürü eski botum var ve kardeşimin pantolonunda kendimi çok rahat hissediyorum. Kazma konusunda ne kadar yardımcı olabileceğimden emin değilim ama bir gözcü olarak eşsizim, sizi temin ederim."

Jack'in başı az önce söylediği her şeyle döndü. "Bekle," diye tekrarladı. "Bekle, bekle. Hayır. Eğer gardiyanlar bizi yakalarsa, seni kaçırdığımı düşünecekler. Baban her neyse, bir kızın kızıyla ilgili özgürlükler aldığımı düşünecekler."

"Kraliyet Donanması Kaptanı. Aslında bu unvana sahip olan kişi annem, bir vikontun kızı—şimdi kız kardeşi, sanırım—."

Jack homurdandı.

"Eh, buna bir son ver," dedi Hazel. "Erkek gibi giyineceğim."

"Ah, şimdi giyecek misin? Bunun çok ikna edici olacağından eminim." "Bildiğinden daha fazla. Ve her neyse, yakalanmayacağız." "Bunu yapamayız."

"Elbette yapabiliriz. Bir bedene ihtiyacım var. Bir bedenden paraya ihtiyacın var, ama daha acil olarak, dirilişinde sana yardımcı olacak bir ortağa ihtiyacın var. Ve işte buradayım. Bir beden tespit ettin mi? Ateşi olan bir beden?"

Jack isteksizce başını salladı. Edinburgh şehir merkezinin dışında bulunan Saint Dwynwen's mezarlığındaki cenazeyi incelemişti. Ailesi olmayan bir cesetti, sadece Saint Anthony's'den, yoksullar hastanesinden iki yardımcı, cesedi bir çarşafa sarılı bir şekilde bırakmış ve birkaç dua mırıldanıp ucuz bir tahta kutuya gömecek bir rahip. Bir mezar taşı bile yoktu, sadece basit bir tahta haç. Jack, rahibin başını sallarken bahçıvana hüzünle mırıldandığını duymuştu: Ateşi ona hızla gelmişti.

"Tehlikeli," dedi Jack. "Sadece yakalanma riski değil. İnsanlar ateşi her zaman vücutlarından kaparlar."

"Ben zaten almıştım," dedi Hazel basitçe. "Sen?"

Jack omuz silkti. "Bunu yeterince uzun süredir yapıyorum ve henüz başaramadım. Sanırım kanımda şanslı bir şey var."

"O zaman anlaştık," dedi Hazel. "Sen ve ben cesedi birlikte kazacağız."

"Bakın, zengin insanların sorunu bu. İstediğiniz zaman istediğiniz her şeyi yapabileceğinizi ve her şeyin bir şekilde sizin için yoluna gireceğini varsayıyorsunuz!"

Bu noktada Hazel, Hawthornden'ın ağır ahşap ön kapısına ulaşmıştı. İçeri girmeden önce Jack'e döndü. "Eh, bazen sadece bir şeyler yapabilirsin. Sana ilk başta mezarlardan cesetleri kazma iznini kim verdi?"

"Hiç kimse!" diye tükürdü Jack. "Bu bir suç! Bütün mesele bu." "Ve şimdi birlikte işleyeceğimiz bir suç." Jack sadece gülebildi ve Hazel ona gülümsedi.

Gözleri buluştu ve Hazel kızardı. "Pekala," dedi. "Biraz uyumalısın. Eğer istersen misafir odaları var..." Şatoya işaret etti.

Onun arkasında.

Jack başını iki yana salladı. Bu görkemli evlerden birinde misafir olarak kalmanın nasıl bir his olduğunu hayal edemiyordu. Yorgunluğunun bile böylesine garip bir ortamda uyumasına izin vereceğinden şüpheliydi.

"Eğer isterseniz, yolun sonundaki ön taraftaki misafirhane de boş."

"Hayır, en iyisi bir süreliğine kendi yatağıma eve gitmem." "Peki, o zaman. Gece yarısı burada buluşalım mı?" diye sordu Hazel. "Koyu renkli giysiler giy," diye uyardı Jack cevap olarak.

"Ben aptal değilim Jack Currer, benim hakkımda ne düşünürsen düşün."

"Ah, sizi temin ederim Bayan Sinnett, sizi birçok şeyle karıştırdım ama aptal bunlardan biri değildi."

22

JACK o sırada zaten dışarıda bekliyordu Hazel dışarı çıktı. Bir asır önce koyunları tutmak için inşa edilmiş alçak taş duvara yaslanmıştı, uzun parmaklarını kullanarak bir portakalı soyuyor ve sonra posalı kabuğu çimlere atıyordu. Hazel'ın yaklaştığını görünce alçak bir ıslık çaldı. "Bakın kim başardı," dedi, Hazel'ı baştan aşağı süzerek.

Hazel alaycı bir reverans yaptı. George'un pantolonunu ve gömleğini giymişti ama ayaklarında Charles'a ait olan rahatsız edici bir çift kirli bot vardı. George'un ayakkabılarından hiçbiri mezarlığa yapılacak bir gezinti için uygun görünmüyordu ve Charles işçi botlarını George'un deri binicilik botlarıyla değiştirmekten fazlasıyla mutluydu.

Jack'in Thames Nehri'ndeki bir teknede uzanmış gibi orada uzandığını gördüğünde Hazel'ın göğsüne tanıdık bir titreme geri döndü. Portakalı soymayı bitirdiğinde parmaklarının titremesi onun gerginliğini ortaya koyuyordu.

Jack'in Munro ile birkaç hafta iş yapmadan geçirmesi alışılmadık bir durum değildi. Ortaklıkları bir kolaylık meselesiydi ve Munro genellikle kazıya çıkan yeni gelen biriyle, hak ettiği paydan onu dolandırabileceği varsayımıyla ortak olmayı tercih ederdi. Ancak Jack'in Fleshmarket'tan eski bağlantılarından hiçbiri Munro'yu görmemişti ve Munro'nun son birkaç aydır kaldığı rıhtımın yanındaki hanın sahibi, eşyalarını almaya gelmediğini söyledi. Soluk tenli, incecik bir kadındı, Jack'in Munro'nun odasına, sevimli bir gülümseme ve Munro'nun kardeşi olduğu yönündeki ince bir yalan karşılığında çıkmasına izin vermişti. Oda, Munro'nun kazıdan önce bıraktığı gibiydi: yapılmamış yatakta kirli battaniyeler, dolabın köşesinde fazladan bir çift ayakkabı ve -Jack keçeleşmiş samanların arasında hissetmeyi biliyordu- pis şiltenin altına dikilmiş bir kese dolusu bozuk para. Munro'nun veda etmeden kasabadan ayrılma ihtimali çok düşüktü ama parası olmadan asla ayrılmazdı. Jack bozuk para kesesini düzgünce yerine koymuş ve sessizce bir söz vermişti.

Munro kapıyı kapatıp kilitlerken başına ne geldiğini anlayacağını söyledi. Ölmüş olsa bile Munro düzgün bir Hristiyan cenaze törenini hak ediyordu. Günahkarlar bile bir mezar taşını hak ediyordu.

Jack parmaklarındaki suyu yaladı ve turunçgillerin asitli karıncalanmasının onu uyandırmasına izin verdi. "İtiraf etmeliyim ki," dedi, Hazel'a yaklaşarak ve şapkasının altında saklı saçlarını görerek, "bir erkek olarak hayal ettiğimden daha ikna edicisin."

Hazel gözlerini devirdi. Jack'in arkasında iki kürek, biraz çuval bezi ve mumlar içeren bir el arabası duruyordu.

"Birkaç grevcim ve bir mumum da var, biraz ışığa ihtiyacımız olursa diye, ama gözlerinizi olabildiğince çabuk ayarlamaya çalışmanız en iyisi, bunu buldum. Bunun için yürüyüş yapacağız."

Saint Dwynwen'in arkasındaki mezarlık yoldan çok uzakta değildi, bir saatten az yürüyüş mesafesindeydi. Diriliş adamlarını bekleyen tehlike ne olursa olsun, bir süre şehirden uzak durması, Edinburgh'un Eski Kent'inin tam kalbindeki yüksek profilli Greyfriars Kirkyard bölgesinden uzak durması daha akıllıcaydı. Çok fazla dikkat dağıtıcı şey, çok fazla insan, çok fazla risk.

Belki de ihtiyatlı davranmaktı ama Jeanette'e cesedi bulma konusunda danışmamıştı. Jeanette'in Munro'nun kaybolmasıyla bir ilgisi olduğundan şüphelenmek için hiçbir nedeni yoktu ama ona güvenmek için de hiçbir nedeni yoktu ve hayatta kalmak sadece kendine güvenmek anlamına geliyordu. Ve görünüşe göre—kendi kendine düşündü—bir soylu kadının kızına, bir sebepten ötürü, giyinme oyunu oynarken güveniyordu. Gerçekten, ona neden güveniyordu?

Mantığını çalıştırmaya çalıştı: Edinburgh'un karanlık taraflarının dar ve sıkışık saklanma yerlerinde öğrendiği ilk derslerden biri, kaybedecek daha az şeyi olan birine asla güvenmemekti. Bu sosyete kızlarının nasıl yaşadığını, onlara uygulanan kısıtlamaları, vaat ile yıkım arasındaki uçurumda nasıl tehlikeli bir şekilde dengede durduklarını biliyordu. Eğer geceleri, refakatsiz, tiyatroda çalışan zavallı bir çocukla gizlice dolaştığı ortaya çıkarsa, onun itibarına -ailesinin itibarına- ne olacağını hayal edin. Bu gece de yakalanmamak onun yararınaydı. Her neyse, mantığı buydu.

Fakat Jack kendine karşı dürüst olsaydı, beyninin bir yerlerinde saklı duran o küçük, gizli gerçeği kabul etseydi, Hazel Sinnett'e güvenmek için hiçbir geçerli nedeni olmazdı ama yine de güvendi.

Daha önce tanıştığı hiçbir kıza benzemiyordu—hecelerinin sesi Jeanette'in veya hatta Isabella'nınkinden daha dar ve daha rafineydi. Tiyatrodaki kızlar kalın yağlı makyaj yapmışlardı; Hazel'a yakın durmakta, çillerini ve yanaklarındaki incecik sarı saçlarını görebilmekte şaşırtıcı bir şey vardı.

Jack bunu açıklayamıyordu. Isabella'dan daha güzel değildi. Küçük, kibirli ve zengindi. Burnu sivriydi, yüz hatları çocuksuydu ve kirpikleri ve kaşları koyu renk saçları için fazla soluktu. Ve yine de.

Ve yine de.

Jack, Hazel Sinnett'le Anatomistler Derneği'nin dışında tanıştığından beri, uyumadan önce zihninde çene çizgisini takip ettiğini fark etmişti. Soluk dudaklarının ince yayını, yanaklarındaki çilleri neredeyse görünmez görebiliyordu. Yüzü hafızasına kazınmıştı ve orada kalmıştı: bir yankı ama azalmamıştı. Bir hayalet. İlk kez onun geniş kahverengi gözlerine baktığı andan itibaren, cilalanmış ahşabın sıcak kahverengisi veya gün batımını yansıtan cilalı kehribar, Jack ona güvenmişti ve hayatta kalma içgüdüsünün onu ihtiyatlı olduğu konusunda uyardığından çok daha uzun süre ona güvenmeye devam edecekti.

"'Yürüyüş' mü dedin?" dedi Hazel. "Neden yürüyelim ki? Ahır görevlisine bir çift at hazırlamasını söyledim. Sen ata binmeyi biliyorsun, değil mi?" "Elbette ata binmeyi biliyorum," diye yalan söyledi Jack. "Sadece hizmetçilerinin gece yarısı... gelişlerini bilmeleri konusunda endişelenmeni istemedim ve gidişat. Bir skandala ve benzeri şeylere sebep olmak istemedim."

Hazel ona yan gözle baktı ve ahırlara giden yolu gösterdi. "Evim her zaman biraz tuhaftı. Babamın yokluğu, annemin yokluğu... Basitçe söylemek gerekirse, kardeşim öldü ve annem yas tuttu ve yas sürecinden çıkmayı ihmal etti. Tüm bunlar, özellikle Londra'da bir çıkışın tüm o kabus gibi gösterisiyle uğraşmak zorunda kalmadığımdan beri, bebekliğimden beri neredeyse nişanlı olduğumdan beri, kimsenin ne yaptığımı veya nereye gittiğimi gerçekten umursamadığı anlamına geliyor."

"Nişanlı mısın?" Elbette nişanlıydı, diye düşündü Jack, onun gibi kadınlar her zaman nişanlıydı. Pratik olarak bunun için yetiştirilmişlerdi. Kesim için yetiştirilen dişi domuzlar.

Hazel durakladı. Tanıdık cevabı diline dolandı ve Almont balosunda yaşananların anıları geri geldi, beraberinde duygu dalgaları getirdi: önce dehşet ve sonra, şaşırtıcı bir şekilde,

rahatlama, kaçınılmaz olanın sonunda gerçekleşmesiyle. Hazel güldü, yakındaki birkaç kuşu ağaçlarından kaçmaya zorlayan gür bir kahkaha attı. "Sanırım nişanlandım."

"Bunun tipik bir tepki olduğundan emin değilim. Çoğu gelin bu tür şeyler için heyecanlıdır."

"Bunu daha önce yüksek sesle söylememiştim. Şu ana kadar kötü bir rüya gibi hissettirdi."

"Neden? Çirkin bir adam mı? Çiçek hastalığı mı? Hayır, tahmin edeyim: Altmışına yaklaşıyor, göbekli mi?"

"Aslında hayır. Mart ayında on sekiz, bu şeylerin ne olduğunu anladığım kadarıyla oldukça yakışıklı. Lord Bernard Almont. Onu tanımıyorsun, değil mi?"

Jack başını iki yana salladı. "Ama evi tanı," dedi kendini durduramadan. Hazel ona tuhaf bir bakış attı. "Herkes Almont Evi'ni bilir, yani. Büyük. New Town'da." Ve sonra, konuyu hemen değiştirmek için: "Peki neden evlenmek istemiyorsun? O büyük evde yaşa, para kazan ve tüm bunlar?"

"Viskonteslerin ölü bedenleri parçalamasına izin verdiklerine inanmıyorum," dedi Hazel. "Peki, bunu nasıl zorlu sosyal düzenlerine uydurabilirlerdi ki?"

“programlar?”

"Eldivenlerini kesinlikle lekeleyecektir."

Jack, yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına itti. "Yani, viskontes olarak nişanlanan kadınların ölü bedenleri parçalamasına izin mi veriyorlar?"

"Sadece öğrenmezlerse." Hazel ahır kapısını açarken gülümsedi ve Jack'i eyeri önceden takılmış, bir direğe bağlanmış akçaağaç renkli bir ata doğru götürdü. Elini atın ağzında gezdirdi.

Atın parlak tüyleri vardı, Jack bunu görebiliyordu ve burnunun etrafında kadifemsi pembe bir çizgi vardı, ama Jack'in en çok dikkatini çeken şey atın korkutucu, devasa boyuydu.

Hazel yüzündeki korkuyu okudu. "Biliyorum, buralarda genelde görülen midillilerden daha büyükler. Babam onları Londra'dan bizim için getirtmişti. Arap atları. Ama gerçekten çok güzeller. Bu benimki. Bayan Rosalind," dedi Hazel, kahverengi kısrağının kalçalarını şefkatle okşayarak, at da şefkatli bir kişnemeyle karşılık verdi. Hazel, Jack'in yüzündeki ifadeyi gördü ve gözlerini devirdi. "Ona isim koyduğumda küçüktüm. Bir ata ne

isim verilmesi gerektiğini bilmiyordum. O senin, en azından bu gece için. Betelgeuse."

Başıyla, siyah Jack'in tamamen kaçırdığı bir aygıra işaret etti, ince bacakları olan ve tam bir kat yüksekliğinde olabilecek kabus gibi bir canavar. At, Betelgeuse, güvensiz bir şekilde homurdandı. "Güzel," dedi Jack.

Hazel, Bayan Rosalind'in sırtına kolayca atladı ve atın dizginlerini tek bir bilek hareketiyle direkten çözdü. Atı nazik bir tırısa yönlendirdi, bir daire çizerek etrafında dolandı. "Eh, törensel durmanın bir faydası yok. Hadi, atla."

At Betelgeuse başını geriye attı ve doğrudan Jack'e baktı. Jack'in ona binme ihtimalinden Jack'ten daha mutlu görünmüyordu.

"Bekle! Bir dakika bekle," dedi Jack Hazel'a, rahatlamasını zar zor bastırabiliyordu. "El arabası bende. Cesedi at sırtında geri götüremeyeceğiz. Sanırım sonuçta yürümemiz daha iyi."

Hazel sanki yerçekimi kuralları onun için geçerli değilmiş gibi eyerinden yere atladı. "Neyden bahsediyorsun?" Ahırın yan tarafına doğru yürüdü, orada küçük bir araba bir balya samanın üzerine yaslanmıştı. Zahmetsizce arabayı atına doğru çevirdi ve dizginlerini Bayan Rosalind'in eyerine taktı. "İşte," dedi Hazel, cebinden bir parça şalgam çıkarıp Bayan Rosalind'in avucundan yalamasına izin vererek. "Basit. Ve bir el arabası taşımaktan çok daha kolay."

Jack yüzünü buruşturdu. "Evet. Çok daha kolay." İçini çekti, sonra çarşafları ve kürekleri el arabasından alıp Hazel'ın arabasına bıraktı. Sonra da kocaman siyah aygıra doğru kızıl bir adım attı. "Hadi bitirelim şunu, dostum," diye mırıldandı. Hızlı bir dua etti, ayağını üzengiye geçirdi ve toplayabildiği tüm güçle kendini ata çekti. "O kadar da kötü değil!" Jack hayatında ilk kez ata biniyordu. Güçlü ve güvende hissediyordu, sanki atla birbirlerine bağlıymışlar gibi, nehirleri geçebilir ve çitleri aşabilirlermiş gibi.

Betelgeuse'e topuklarıyla hafifçe dürterek onu ileriye doğru hareket ettirdi. At yürümek yerine, Jack'i karnının üzerine yatıran kötü niyetli küçük bir yalpalamayla karşılık verdi. Dizginleri kavrama çabasından eklem yerleri beyazladı ve uylukları titriyordu. Hazel ve Bayan Rosalind çoktan yola birkaç metre kadar yaklaşmışlardı. Dişlerini sıkmış ve bir dua daha etmiş bir şekilde (son kırk saniyede tüm hayatı boyunca yaptığından daha fazla dua etmişti), Jack kendini tekrar oturma pozisyonuna kaldırdı ve atın yan tarafına topuğunu vurarak onu gerçekten hareket ettirmeyi umdu.

Betelgeuse itaat etti. At, direğe bağlı olan bağından kurtulduğunu anladığı anda, sadece hareket etmekle kalmadı, aynı zamanda dörtnala ileri atıldı, bindiği Hazel'ın yanından hızla geçti ve yolu çevreleyen yüksek çamların arasındaki uzak karanlığa doğru koştu.

Hazel arkasından bir şeyler bağırdı, ancak Jack sadece rüzgarı ve donmuş kulaklarında yüksek sesle atan kalp atışlarını duyabiliyordu. Bir ses daha vardı, çaydanlık gibi tiz bir uğultu ve Jack'in bunun kendi çığlığı olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü.

Korkunç yolculuğu uzun sürmedi. Önündeki yolda karanlık bir şey vardı, seçilemeyen bir şey, yatay bir şeyin siyah kütlesi, yolu kapatıyordu. Ancak atın hızı, hızla yaklaştıkları şeyin Jack'in tepki vermesinden önce tam önünde olduğu anlamına geliyordu: çürümüş ve böceklerle dolu devrilmiş bir kütük.

Betelgeuse sıçradı ve Jack eyerden düşüp aşağıdaki sert toprağa düştü. Bir kez takla atarak döndü ve sonra ayaklarının üzerinden başının üzerine, çürüyen kütüğe indi. Canavar atın toynaklarının sesi uzaklaştıkça azaldı. Jack inledi. Ceketinin kumaşından çamurdan sızan soğuk bir nem hissetti.

Hazel ve atı yaklaştı. "Ata binebileceğini söylemiştin sanıyordum!" diye bağırdı attan inerken.

Jack tekrar homurdandı. "Yapabileceğimi düşünmüştüm."

Hazel, nazik elleriyle Jack'in oturma pozisyonuna gelmesine yardım etti.

Kafasının morarmış arkasını ovuşturdu. "Sadece öylece, bilmiyorum, oturuyormuş gibi görünüyordu."

"Bundan biraz daha fazlası var," dedi. "Üzgünüm Jack, gerçekten üzgünüm."

"Hayır, senin suçun değil." Betelgeuse, Jack ve Hazel'ın oturduğu yere doğru dörtnala koştu. At, memnuniyetle burun deliklerini açtı. "Onun suçu."

"Kırık bir şey var mı? Kemik var mı? Jack, başın mı dönüyor?"

Jack, görüşündeki bulanıklığı göz kırparak uzaklaştırdı ve Hazel'ın yüzünün gölgeli topografisini gördü, sadece birkaç parmak genişliğinde. O kadar yakındı ki Jack, kafatasında şişlikler olup olmadığını incelerken onun nefesini alnında hissedebiliyordu. Tek yara gururunaydı. Sabah bir morluk olurdu ama bu, Hazel'ın yaşadığı bir çocuk için yeni bir deneyim değildi.

on bir yaşından beri sokaklarda yalnız. "İyiyim, gerçekten," dedi. "Endişelenmen gereken o canavar. Bir manyak o. Sana söylüyorum."

Ve böylece, tek bir at üzerinde Saint Dwynwen'e gittiler, Jack, Hazel'ın arkasında, Miss Rosalind'in sırtında oturuyordu, kolları Hazel'ın dar beline dolanmıştı. Hazel, Betelgeuse'un dizginlerini Miss Rosalind'in eyerine bağlamıştı ve böylece bir tarafta dönümlerce tarım arazisi ve diğer tarafta derenin içinden geçen karanlık bir orman patikasını takip ederken itaatkar bir şekilde yanlarında yürüdü. Jack, Betelgeuse'a pis bir bakış attı. Betelgeuse ona hiç aldırış etmedi.

Bernard'ın korkunç öpücüğü hariç, Hazel hayatında hiçbir erkeğe bu kadar yakın olmamıştı. Bernard'la geçirdiği zamanın çoğu çay partilerinde, bir avuç hizmetçinin taze bisküvi tabakları getirdiği brokar mobilyalarda karşılıklı oturdukları ya da dirseklerini dışarı çıkarıp dans ettikleri, mekanik saatlerdeki figürinler gibi parlak ışıklı odalarda mükemmel şekilde sabit vücutlarıyla dans ettikleri dayanılmaz balolarda geçmişti. Bu samimi ve garipti. Hazel, Jack'in sıcaklığını sırtında hissedebiliyordu.

Atın hafifçe zıplaması ve kollarının Hazel'ın beline dolanmasıyla Jack, Hazel'a yaslanmanın, onun saçlarının kokusunu ve terinin hafif kokusunu duymanın güzel bir his olduğunu itiraf etmekten kendini alamadı.

"Bu mu...?" Hazel arkasına bakmadan sordu, sesinde tedirginlik vardı.

"Oh. Oh!" Jack, sırtına bastırdığı malalarından birinin sapını çekti. Kızardı ve kendi kendine küfür etti, yolun geri kalanını sessizce yürüdüler.

Saint Dwynwen's ufuktan duman gibi yükseldi, ince, kıvrımlı bir sivri tepesi olan küçük bir demir renkli bina. "Burada atlardan inmeliyiz," diye fısıldadı Jack. "Geri kalan yolu yürüyerek git."

Hazel başını salladı. Atının sırtından zarifçe kayarak Jack'e cömertçe elini uzattı, Jack elini tuttu ve yine de yanına sertçe inmeyi başardı. Ormanla, çizmelerinin altında nemli yosun ve çamurla çevriliydiler. Hazel atları yakındaki bir dala bağlarken Jack arabadan ekipmanı topladı: iki kürek, kirli bir çarşaf ve uzun bir ip. "Seni uyarıyorum: Bu hoş bir iş değil."

"Endişelenme. Hoş bir şey beklemiyordum." Jack, gölgelerin içinde onun kurnaz gülümsemesinin parıltısını görebiliyordu.

İkisi kilisenin arkasına doğru yola koyuldular, türbeler ve mezarlar sessiz nöbetçiler gibi uyarıda bulunuyordu. Dikenli kilise bahçesi çitine vardıklarında, Jack alışkanlıktan hemen üzerinden atladı. Hazel diğer tarafta duruyordu. "Göründüğünden daha kolay," diye fısıldadı Jack, kimsenin gelmediğinden emin olmak için pencerede yanan tek bir mumla küçük kulübe cemaat evine bakarak. "Eğer o canavar ata tırmanabiliyorsan, sana söz veriyorum, bu çiti gerçekten aşabilirsin."

Hazel tereddüt etti ve yarım anlığına Jack, Hazel'ı buraya getirmenin bir hata olduğuna, onları yakalatacağına ya da bağıracağına ikna oldu —ama sonra başarmıştı. Pantolonunun paçasını bile yakalamadan çitin üzerinden atlamıştı.

"Peki mezar nerede?" diye sordu nefesini tutarak.

Şimdi Jack sırıtıyordu. Başını eğdi ve birkaç gün önce cenaze töreninin toplandığını gördüğü mezarlığın güneydoğu köşesine doğru ilerledi. Ne yazık ki karanlıkta, başı korkuyla yarı karışmış ve Hazel'ın saçının kalan kokusuyla Jack, taze mezarı bulmanın planladığından çok daha zor olduğunu gördü.

"Yemin ederim, buralarda bir yerdedir," diye fısıldadı Jack. Burada ne kadar uzun kalırlarsa, o kadar riskli hale geliyordu. İyi bir diriliş adamı olmanın püf noktası, yarım metre ötedeki bir yas tutanın orada olduğunuzu anlamasından önce içeri girmek ve çıkmaktı.

Hazel yavaşça yürüdü, mezar taşlarına kazınmış isimleri seçmeye çalışıyordu. Her birinin önünde durdu, ağzı sessizce isimlerinin şekillerini seçiyordu. "Çok fazla çocuk," dedi sessizce.

Ve 1815'te, hummanın Edinburgh'u acımasızca kasıp kavurduğu, zengin ve fakiri, soyluları ve hizmetkarlarını öldürdüğü yıl çok sayıda ölüm oldu. Genellikle yavaş ilerleyen ve acımasız bir hastalıktı, ölümden önceki saatlerde o kadar bulaşıcıydı ki ailelerin acı çekenleri evlerinde yalnız bırakıp ağladıkları ve pencereleri tırmaladıkları, birisinin gelip ölürken onları tutması için yalvardıkları biliniyordu. Ve çocukları, genç erkekleri ve kadınları vurdu. Hastalığın gerçek zulmü buydu: genellikle henüz yaşama şansı bulamamış olanları da alıyordu.

"Burada," diye fısıldadı Jack. Yerleşmemiş, nemli ve yeni kazılmış bir toprak yığınının ve küçük bir tahta haçın önünde duruyordu.

Hazel ona katıldı ve küreklerden birini kaptı. "Şimdi kazıyoruz," dedi.

"Şimdi kazıyoruz."

Yaklaşık bir saat boyunca sessizce çalıştılar. Jack her birkaç dakikada bir, cemaatin hala sessiz olduğundan emin olmak için başını kaldırıyordu, ancak Hazel, onun şaşkınlığına rağmen, şaşırtıcı derecede çalışkan bir işçiydi. Başını zorlukla kaldırıyordu, metodik bir şekilde çalışıyor ve hipnotik bir ritim yaratıyordu: Küreğinin toprağı kazıma sesi ve ardından toprağın yüzeye bırakıldığı nazik şap sesi. Çıtırtı. Pat. Çıtırtı. Pat. Çıtırtı. Pat.

Ve sonra bir ses ritmi bozdu—uzaktan, ormandan gelen bir ses. Yaprakların hışırtısı. Belki de küçük bir hayvanın ağaç kabuğuna sürtünmesi. Hazel fark etmedi, küreği hızla görevine devam ediyordu, ama Jack başını kaldırdı. Ağaçlar hiçbir şeyi seçemeyecek kadar karanlıktı. Sadece atlar, dedi kendi kendine. Atlar olmalıydı. Gölgelerden korkmayacak kadar uzun süredir bunu yapıyordu.

Daha ani bir ses onları vurdu: metalin tahtaya çarpması, Hazel'ın küreğinin tahta tabuta çarpması sesi. "Tamam," dedi Jack, "Şimdi kıracağım."

Hazel başını salladı ve Jack küreğini havaya kaldırıp tek bir kendinden emin vuruşla tabut kapağına indirirken gözlerini tahtanın herhangi bir yanlış parçasından korudu. Bir tabanca atışı gibi şakladı. Jack küreğini kazdıkları çukurun kenarından aşağı ve çimenlere fırlattı, sonra kendini yukarı çekip onu takip etti. "Tabutun tepesinden bana parçayı at. Sonra seni biraz iple aşağı indireceğim. Bacaklarına dola, sonra ağır kaldırmayı ben yapacağım."

Hazel sessizce onaylayarak başını salladı. Kırık kapak parçasını çevirip uzattı ve sonra ortaya çıkan şeyi değerlendirdi: onları bir arada tutmaya yetecek kadar malzemeye sahip yırtık kahverengi ayakkabılar giymiş bir çift ayak ve iğrenç çürüme ve ölüm kokusu. Bir kurtçuk cesedin ayak parmakları arasında kıpırdandı ve Hazel onun koluna tıkadı. "Keşke buna alıştığını söyleyebilseydim," diye fısıldadı Jack, kendi burnunu saklayarak.

İpi Hazel'a doğru indirirken, gölgeyi gördüğünü düşündüğü ormana doğru baktı. Orada bir hareket vardı. Anlaşılması imkansız bir şey. Belki sadece bir hayvan, yosunlu çalılıkların arasında gizlenen bir tilki. Jack'in şimdi yapabileceği tek şey işi çabucak bitirip dışarı çıkmaktı.

Hazel ipi vücudun ayak bileklerine birkaç kez doladı ve sonra sıkı bir kare düğümle bağladı. "Hazır."

Jack çekti ve ipin mezarın kenarından yukarı doğru kaydığı yerden Hazel'ın yüzüne bir toprak püskürmesi geldi. Hazel, cesedin tahtadaki kıymıklı boşluktan yukarı ve tabuttan dışarı çıkmasına yardımcı olmaya çalıştı, ancak Jack fiziksel emeğin çoğunu yaptı, ceset ayaklarıyla kayarak yaşayan dünyaya geri dönene kadar istikrarlı bir şekilde yukarı ve uzağa çekti - altı fit yukarı.

Jack, Hazel'ın kalkmasına yardım etmek için elini indirdi. "Şimdi onu soymamız gerek, kıyafetlerinden hiçbirini yanımızda getirmediğimizden emin olmalıyız. Sonuçta biz hırsız değiliz."

Görevleri tamamlandığında cesedin başında durdular, karanlık ölü yabancının mahremiyetini koruyordu. "Bu garip," dedi Hazel. "Sanki bir cenazedeymişiz gibi hissediyorum."

"Alışıyorsun," dedi Jack, cesedi çarşafa sarmaya çoktan başlamıştı. Cesedi kolayca omzuna aldı. Hazel, Jack'in keskin kenarlı ve ince çizgili olduğunu düşünmüştü ama şaşırtıcı derecede güçlüydü. Cesedi şefkatle arabaya indirdi ve sonra Hazel'a ve ata işaret etti. "Önce siz, leydim."

Hazel, Bayan Rosalind'in eyerine çıktı, sonra elini indirerek Jack'in de arkasına geçmesine yardım etti.

Gökyüzü sisli griye dönmeye başladığında Hawthornden'a geri döndüler. Jack, Hazel'ı zindanına kadar takip etti ve cesedi masasına bıraktı.

"Bir fincan çay veya başka bir şey için kalmak ister misin?" dedi Hazel, loş yarı ışıkta birkaç saniye durduktan sonra. "Kaleye kadar yürüyebiliriz; kahvaltı istersen Cook'un kalkacağından eminim."

Jack başını iki yana salladı. Saçlarını yüzünden çekti. "Hayır, ben en iyisi şehre geri döneyim," dedi. "Yürüyerek."

"Oh. Tamam o zaman." Hazel, hala Jack'in çarşafına sarılı olan cesede baktı. "Sanırım birden fazla cesede ihtiyacım olacak," dedi. "Eğer duyduğunuz ateşten ölen bir tane daha varsa."

"Onlardan hiç eksik yok," dedi Jack. Hazel ona baktı, gülümsediğini görünce endişelendi. "Haftaya aynı zamanda diyelim."

23

THAZEL'IN SÜRPRİZİ, JACK GERİ DÖNDÜ Pazar gecesinden daha erken bir zamanda Hawthornden'da. Başarılı kazılarından sadece birkaç gün sonra, Hazel kahvaltıdan sonra yürüyüşe çıktığında onu ahırların yanında utangaç bir şekilde dururken gördü.

"Düşünüyordum," dedi, "eğer bugün müsait olursan, bana ata binmeyi gösterebilirsin. Tek seferde öğrenebileceğimi ummuyorum, özellikle de beni o Beetle gibi bir canavara bindirirsen -adı her neyse."

"Betelgeuse," dedi Hazel, yaklaşırken gülümsemesini bastırmaya çalışarak. "Gece göğünde çıplak gözle görülebilen en parlak yıldızlardan biri, derler."

"Ve at gibi yukarıda imkansız."

Hazel çoktan ahıra girmiş ve uzun siyah Arap atını ahırından çıkarmıştı. İkisi birlikte Jack'e yaklaştılar, Jack biniciliğe geri dönme kararından pişmanlık duyuyormuş gibi görünmeye başlamıştı.

Betelgeuse sırıtabilseydi, at tam olarak Jack'e gözlerinde meydan okumadan başka bir şey olarak yorumlanamayacak bir bakışla bakarken bunu yapardı. Jack, atı okşamak ister gibi kolunu kaldırdı ve sonra daha iyisini düşünerek, zaten kaldırdığı elini saçını düzeltmek için kullandı, sanki tüm zaman boyunca bunu amaçlamış gibi davrandı.

"Yani," dedi Hazel, "atın seni tanımasını isteyeceğiz." "Sanırım oldukça samimi bir tanışmamız oldu," dedi Jack. "Ani hareketler yok. Çok yavaş hareket et. Elini uzat—evet,

çok iyi, aynen öyle, ve şimdi onun etrafından dolaş, ama elini her zaman onun üzerinde tut. Nerede olduğunu bilmesi gerekiyor."

Jack itaat etti, Hazel izlerken atın etrafında dolaştığı için kendini biraz aptal hissediyordu.

"Şimdi sol ayağını oradaki üzengiye koy. Her zaman sol taraftan bin."

"Neden?"

"Aslında emin değilim. Bana sadece bu şekilde öğretildi. Bunun aristokrasiyle bir ilgisi olduğunu varsayıyorum ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Aristokrasiyle ilgili herhangi bir şeye saygısızlık etmek benden uzak olsun," dedi Jack, gözleri Hazel'ınkileri buldu.

Şaşırtıcı bir zarafetle Jack, Betelgeuse'ün sırtına rahatça tırmandı. "Aha!" diye haykırdı. "Başardım!"

Betelgeuse sararmış çimenleri çiğnemek için eğildi ve Jack dizginleri dehşet içinde kavradı. "Artık uyluklarında," dedi Hazel.

Jack kaşını kaldırdı.

"Oradan sıkıştırın. Ve sırtınızı dik tutun. Ve korkmamaya çalışın. Atlar bu tür şeyleri hissedebilir."

"Doğru. Evet. Korkusuz."

"Gecenin bir vakti mezarlıklarda cesetler çıkarıyorsun ve ata binmekten korkuyorsun, öyle mi?" diye sordu Hazel.

"Bak, mesele şu," dedi Jack, Betelgeuse sola doğru kaymaya karar verdiğinde. "Ölü bedenler seni asla ısırmaz. Sana asla bir şey yapmazlar. Sana zarar veren canlılardır."

"Evet, sanırım haklısın," dedi Hazel.

Hazel, Bayan Rosalind'in üzerine bindi ve biraz çaba sarf ettikten sonra ikisi de atlarını yan yana yürüterek uzun Hawthornden yolunda ilerlemeyi başardılar.

"Muhtemelen bugün için tek umudumuz bu," dedi Hazel ahırlara geri döndüklerinde. "Ama istersen yarın geri gelebilirsin. Çalışmam için iyi olabilir - bir mola vermek, biraz temiz hava almak."

"Evet," dedi Jack. "Bu kulağa doğru geliyor."

★ ★ ★

TÇİFT İKİNCİ KEZ GİTTİbinerek, koyunların yuvarlanan yeşil tepelerin önünde sakince otladığı bir sonraki mülkün çiftliğinin kenarına kadar ulaştılar. Bundan sonra, Hazel Jack'i ormanın içinden Hawthornden'ın arkasına, dere boyunca uzanan dar patikaya götürdü.

"Hayaletlere inanır mısın?" diye sordu Hazel, Hawthornden'ın arka kapılarındaki heybetli selvi ağaçlarının yanından geçerken. Bunu her zaman aptalca bir soru olarak hayal etmişti, çocukların oynarken birbirlerine fısıldadıkları türden bir soru, ama insan vücuduna odaklandığı son birkaç hafta onu ölüm ve perdenin ötesinde ne olduğu konusunda daha meraklı hale getirdi.

"Neden soruyorsun?" dedi Jack. Betelgeuse'ün boynunu ovuşturdu. Atın onu tanıdıktan sonra o kadar da korkutucu olmadığını keşfetti.

"Ben kendim bunlara dair hiçbir kanıt görmedim ama sanırım etimizi canlandıran elektrikten daha fazlası olmalı. Yaşamaya devam eden bir ruh." Jack'in ifadesi sertleşti. Ölüm Eski Kent'te her zaman bir sabit olmuştu ama son birkaç haftadır sokaklar mum mumu kadar yoğun yeni bir sessizlikle ürkütücü hale gelmişti. Kimse bundan bahsetmiyordu ama Jack biliyordu: kaybolmalar devam ediyordu. Sadece diriliş adamları değildi - balıkçıda çalışan ve Jack pazardan her geçtiğinde ona göz kırpan kız gitmişti ve tezgahın arkasındaki adam Jack onu sorduğunda omuz silkmişti. Le Grand Leon'daki oyuncularla puro içen fahişe Rosie'yi aylardır kimse görmemişti. Roma ateşinin geri dönebileceği haberi duyulunca, Eski Kent'in dar ve kalabalık odaları

birkaç ceset daha az.

"Bilmiyorum," dedi Jack. "Sanırım hayaletlere inanıyorum. Ama hayaletlerin kilise bahçelerinde olacağını sanmıyorum."

"Neden? Kutsal toprak olmasıyla ilgili bir şey mi?"

"Hayır," dedi Jack, yanından geçen bir ağaçtan bir yaprak koparıp parmaklarının arasında yuvarlarken. "Sadece hayaletlerin ölümü hatırlamak isteyeceğini sanmıyorum. Bedenlerinden çıktıklarında, onlardan olabildiğince uzağa gitmek istediklerini düşünüyorum. Ben de epey cesetle uğraştım ve size şunu söyleyebilirim ki, kimsenin bunlara tutunmak istemesi için hiçbir neden yok. Çürüyen et torbalarıyız, hepsi bu ve çok çabuk bozulmaya başlıyoruz. Hayaletler her yere gidebilir, değil mi? Solucanlar tarafından yenen bedenlerinin etrafında dolanmak için hiçbir neden yok."

"Bu oldukça kasvetli bir bakış açısı," dedi Hazel. "Ama sanırım bir tür şiirselliği var."

Ormanda, derenin ince bir sızıntıya dönüştüğü ve sonra da tamamen durduğu noktaya ulaşana kadar sessizce ilerlediler.

"Akarsu burada bitmiyor," dedi Hazel. "Gerçekten değil. Sanırım yerin altına giriyor ya da artık gerçekten akarsu olarak adlandırılamayacak kadar inceliyor.

Ama o ağaçların ötesinde - bak, bak, şu vadinin orada - tekrar başlıyor." "O zaman gerçekten aynı dere mi? Yoksa sadece birbirine oldukça yakın iki dere mi?

"Birlikte mi?" dedi Jack.

"Bu-" Hazel durakladı. Elbette aynı dere olduğunu söyleyecekti - nasıl biri bunun aynı dere olmadığı konusunda ısrar edecek kadar saçma olabilirdi ki? - ama haklı olduğunu kanıtlayacak iyi bir nedeni olduğundan emin değildi.

"Bazen her şey biter," dedi Jack. "Hey, şuraya bak." Küçük açık yeşil yaprakları olan küçük bir çiçek kümesini işaret etti, o kadar açıklardı ki neredeyse sedefliydiler. Her çiçeğin merkezinde beyaz bir renk patlaması vardı.

Hazel onları tanımadı. Bu patikada yüzlerce kez yürümüş olmasına rağmen, yeşil çiçekler o kadar küçüktü ve yere o kadar yakındı ki çalılıkların ve yosunların arasında kaybolup gittiler.

"Onlar neler?"

"Sanırım tam adlarını bilmiyorum ama annem onlara wortflower derdi. Köklerinden çay yapardı. Bizi güçlü tutmakta iyi olduklarını söylerdi." Jack, annesinin ona çay yaptığını yıllardır düşünmemişti ama anıyı hatırladığı anda, kokusunu alabiliyordu: çayın belirgin, tanen acılığı. "Sanırım şimdi düşününce, belki de çay yapmak için parasının yettiği tek şey otlardı."

Jack hala dalgınken, Hazel atından atladı ve süt beyazı köklerin sağlam kalmasına dikkat ederek bir avuç çiçek kazmaya başladı. "Halk tıbbı genellikle hastanelerde uygulanan kan alma ve kupa prosedürlerinden çok daha etkilidir," dedi. "Annen bunu bir yerden öğrenmiş olmalı."

"Sanırım öyle." Jack annesi veya nereden geldiği hakkında başka bir şey söylemedi ve Hazel da merak etmedi. Jack buna minnettardı. Hazel'ın ona acıyarak bakmasını istemiyordu, ki Hazel'ın bunu hiç yapmaması takdire şayandı. Hazel, Jack'in tanıştığı, kendisiyle etkileşime girmeye tenezzül ederek ona büyük bir hizmette bulunuyormuş gibi davranmayan birkaç zengin kişiden biriydi.

Ahırlara geri döndüklerinde, Jack atları fırçalayarak oyalandı, oysa ahır görevlisi her zaman günün sonunda atları tımar ederdi. Betelgeuse onaylarcasına yelesini salladı. İkisi sonuçta yakın arkadaş olmuşlardı. "Ona

isim verdin mi?" diye sordu Jack, Betelgeuse'un boynunu okşayarak. "Betelgeuse. Şık bir yıldız ismi."

“Kardeşim George severdi. Yıldızları severdi. Ben çocukken, beni çocuk odasının penceresinden çatıya gizlice sokar ve bana yıldızlardaki şekilleri öğretirdi. Benden farklıydı. Gerçekleri ve rakamları hatırlıyorum. Vücudun tüm kemiklerini ve eti eritmek için kullanabileceğim asitleri ezberledim. Hikayeler biliyordu. O... nazikti.”

"Onu kaybettiğin için üzgünüm," dedi Jack.

"Teşekkür ederim."

Jack'in söyleyecek akıllıca şeyleri tükenmişti—sözcüklerinin ahırını tüketmişti ve daha fazla kalırsa kendini küçük düşürecekti. "Pazar akşamı görüşürüz," dedi aniden ve biraz fazla yüksek sesle. "Hala kazmak istiyorsan, demek istiyorum."

"Evet," dedi Hazel.

★ ★ ★

SGÜNDÜZ GECESİ, JACK GELDİĞİNDE Hawthornden, yalnızca bir tane buldu At, Bayan Rosalind, eyerlenmiş ve arabaya bağlanmış halde.

"Hala yeni başlayan biri olduğun için, muhtemelen sadece bir ata binmemiz gerektiğini düşündüm," dedi Hazel, ayağını üzengiye geçirip kendini atının sırtına kaldırarak. "Yol, kale arazisinden biraz daha tehlikeli."

"Geçen sefer tüm kazmayı bana bırakan bir kız için oldukça kendini beğenmiş görünüyorsun," dedi, ekipmanını at arabasına atarak. Elini uzatıp Bayan Rosalind'in arka kalçalarını okşadı, ama daha iyisini düşündü.

Hazel, "Birisinin operasyonun beyni, birinin de kas gücü olması gerekiyor" dedi.

Jack, "Ben yakışıklı olduğumu sanıyordum," dedi.

"Hayır," dedi Hazel, atının boynunun kadifemsi tarafını okşayarak. "O Bayan Rosalind."

Kilise bahçesine giden yol, bir önceki haftaya göre sadece bir kısmını almış gibiydi. Hazel, ağaçlar ayrılıp Saint Dwynwen'in kulesini ortaya çıkarmadan önce sanki sadece birkaç saniyeliğine yol almışlar gibi hissetti. Jack'in elleri yol boyunca Hazel'ın beline dolanmıştı, sıcak ve rahattı. Sanki sırtının kıvrımı onun göğsüne baskı yapmak için tasarlanmıştı ve kürekleriyle mezarlığa doğru inmeleri gerektiğini anladığında pişmanlığa benzer bir şey hissetti.

Hazel, alnında ince bir ter tabakası oluşana kadar yeterince uzun süre kazdıktan sonra, "Ateşten mi öldü?" diye sordu.

Jack bir onaylama homurdandı ve kazmayı bırakmadı. Tabutu gömdüklerini görmüştü, kırmızı boyayla işaretlenmişti, hastanenin Roma ateşiyle ölenlerin sayısı artmaya devam ederken kullanmaya başladığı uğursuz, damlayan bir R harfi.

"Bir adam, tıpkı geçen seferki gibi," diye fısıldadı Jack, üstlerindeki tümseğe kocaman bir toprak yığını ekledikten sonra ve gözlerindeki teri silmek için durduktan sonra. "Aile yok, cenaze yok. Sadece yardım hastanesinden bir çam kutusu."

"Bu korkunç," dedi Hazel.

Jack şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Evet," dedi. "Sanırım öyle." Korkunçtu. Bunu hiç düşünmemişti. Edinburgh'daki ölümün muazzamlığına karşı o kadar duyarsızlaşmıştı ki ilk tepkisi rahatlama olmuştu: Çam sandıklar kırılması en kolay olanlardı. Hazel'a bir mezarda tekrar bu kadar yakın dururken Jack, onun teninin manyetik yükünü hissetti, terinin tuzunu koklayabildi. Onu öpmek istedi ama nasıl yapacağını anlamadan önce, tahtaya çarpan metalin çatırtısı duyuldu.

İşte oradaydı, tıpkı Jack'in hatırladığı gibi, toprağın altından R harfinin üstünde bir çam kutu görünüyordu. "Roma ateşi için," diye açıkladı sessizce. İşte o an, diye düşündü. Şimdi onu öp. Ama bunun yerine küreğini çimlere fırlattı ve kendini yukarı çekti.

Hazel, Jack ipi indirdiğinde bu sefer ne yapacağını biliyordu. Hızlıca çalıştı, ipi cesedin ayaklarının etrafına sabitledi ve Jack'in cesedi kırık tabuttaki delikten dokunarak kaldırmasına yardım etti, böylece çürüme sürecindeki bir yüze çok yakından bakmak zorunda kalmayacaktı.

Ceset mezardan tamamen çıktığında, Jack elini Hazel'a doğru uzattı. Hazel elini tuttu, gecenin yorgunluğundan dolayı çiğ ve kabarcıklı olan derisinin altındaki nasırları hissetti.

"Annen hiç ot kökünün kabarcıklara iyi gelip gelmediğinden bahsetmiş miydi?" diye sordu, mürekkep karası çimenlerin üzerinde yan yana otururken avuçlarını ovuşturarak.

"Korkma."

Hazel bunu denemeyi aklının bir köşesine not etti.

Birkaç dakika oturup nefeslendiler. Jack, onu öpmeye cesaret edip edemeyeceğini merak etti ama sonra, "Sanırım zavallı ruhu şimdi soysak iyi olur." dedi.

Hazel mezardayken cesedin yüzünde sıra dışı bir şey fark etmemişti ama şimdi yerin üstünde oldukları için bakışlarını ayıramıyordu. Yüzde tuhaf bir şey vardı, cildi macun gibi gösteren garip bir çukurluk. Ay ışığı Hazel'ın yüzün hatlarını ayrıntılı olarak seçebilmesine yetecek kadar güçlü değildi. "Hala o çakmak ve mum sende mi?" diye sordu Hazel.

Küçük bir alev hayata döndü ve ikisinin de yüzünü turuncu bir parıltıyla aydınlattı ve Hazel bir an için nerede olduğunu, bir mezarlıkta gecenin soğuğundan kaçtığını unuttu. Mumun parıltısı Jack Currer'ın yüzünü güzel ve tuhaf bir şeye dönüştürdü, öyle keskin açılar ki Hazel, onun profilini bir madeni paraya basmak için parmağını teninin kenarlarında gezdirme isteği hissetti.

Ve sonra Hazel bedene baktı ve kanı buz tuttu. Adamın gözleri grotesk yuvalardı, posayla kaplı boş mağaralar
ve kurtçuklar. Ama daha da korkunç olanı: göz kapakları dikilerek açılmıştı. Üst göz kapağını ölü adamın kaşına kadar, alt göz kapağını da yanağına kadar çeken düzgün X'li ince siyah ip. O bir kabus kuklasıydı. Bu adama hiçbir doğal şey olmamıştı ve ne olduysa onu izlemek zorunda kalmıştı.

Jack haç işareti yaptı. "Bu ne?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum," dedi Hazel, "ama bu Roma ateşi değil."

Bir ses onları huzursuz translarından ürküttü. Yaprakların çıtırdama sesi. Ve sonra ağaçların arasında hareket eden bir gölge. Bir insan.

"Yere yat!" Jack, Hazel'a tısladı ve onu kazmayı daha birkaç dakika önce bitirdikleri mezara itti. Arkasından atladı ve ikisi de görüş alanından çıkana kadar başını eğdi, dar çukurda yan yana durdular.

Hazel'ın alnında ter damlaları birikmişti. Yüzünün sağ tarafında bir is izi vardı. "Dışarıda biri mi var?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum."

Göğüsleri güm güm atarak beklediler. Sessizlik vardı. Ve sonra çimenlerin üzerinde botların çıtırtısı. Ayak sesleri. Biri kilise bahçesine doğru yürüyordu. Hazel ve Jack birbirlerine bakmak için başlarını çevirdiler, yüzleri o kadar yakındı ki Jack, Hazel'ın alnına yapışan terin çiyli parıltısını seçebiliyordu.

"Muhtemelen sadece bir bahçıvandır," diye fısıldadı Jack. "Sadece rutin bir teftiş." Ama bunu söylerken bile yüreği sızladı. Bahçıvanlar

genellikle gece yarısından sonra çalışırım.

"Belki de rahip yürüyüşe çıkmıştır?"

Jack bilmiyordu. Oturmaları gerektiğini işaret etti, böylece başlarının üstleri dışarıdaki her kimse -veya her neyse- tarafından görülemeyecekti.

Yerdeki delik, ikisinin yan yana oturmasına yetecek kadar genişti, ancak dizleri mezarın duvarlarındaki gevşek toprağa sürtünüyordu. Bir solucan Jack'in gözüne doğru kıvrıldı ve Jack içgüdüsel olarak Hazel'a doğru kaydı. Dizlerini kucaklıyor, nefesini sakin tutmaya çalışıyordu.

Adımlar -artık inkar edilemez bir şekilde adım sesleriydi- yaklaşmaya devam etti, Jack ve Hazel'ın saklandığı yere doğru sinsice yaklaştı.

Hazel'ın gözleri büyüdü. "Ceset!" Onu çimenlerin üzerinde çıplak bir şekilde bırakmışlardı. Eğer orada olan her kimse onu gördüyse—

"Bırak onu," diye fısıldadı Jack. "Zaten dışarısı onu görebilmek için çok karanlık." Jack'in söylemediği şey, eğer oradaki her kimse cesedi görebilecek kadar yaklaşırsa, açık mezara bakabilecek ve gecenin soğuğuna karşı titreyen ikisini görebilecek kadar da yakın olacağıydı.

Ayak sesleri artık imkansız derecede yakındı: Islak çimenlerde botların gıcırtısı sanki sadece birkaç mezarlık sırası ötedeymiş gibi duyuluyordu, ama ne Jack ne de Hazel kontrol etmeye cesaret edemedi. Ve sadece bir ayak sesi değildi; Hazel dikkatle dinledi ve sonra Jack'e üç parmağını kaldırdı. En azından üç adam yan yana mezar sıraları arasında birlikte yürüyordu.

Ayak sesleri durdu. Jack ve Hazel tekrar birbirlerine baktılar. Yapacakları hiçbir şey kalmamıştı. Koşabilirlerdi ama delikten tırmanmaları bir an alırdı ve o zamana kadar pusuya düşürülmüş olabilirlerdi, hem de sayıca az olabilirlerdi.

"Sorun değil," diye fısıldadı Jack. "Ne olursa olsun, sorun değil." Düşünmeden bir kolunu kaldırdı ve Hazel'ın omzuna koydu.

Küçük bir gülümsemeyle ona baktı. Hazel ağırlığını değiştirdi ve tahtaya çarpan çizmesinin topuğunun sesini duydu. Tabutun olduğu yere kadar kazmışlardı. Ama artık yapacak bir şey yoktu. Tek yapabilecekleri beklemek ve oradaki her kimse, yerde iki taşlaşmış gencin olduğu bir çukur olduğunu fark edecek kadar yaklaşmamasını ummaktı.

Hazel omuzlarını Jack'in omuzlarına bastırdı, kısmen ceketinin içinden sızan nemli topraktan gelen soğuktan korunmak için, ama kısmen de Jack'in sıcaklığının -varlığının sağlamlığının- korkudan başının daha az dönmesini sağlaması için.

onu demirledi. Oradaydılar, birlikteydiler. Orada her ne varsa—kim varsa—onların hiçbiri tek başına yüzleşmek zorunda kalmayacaktı.

Hareketsiz kaldılar, yaklaşan ve geri çekilen ayak seslerini saatlerce dinlediler. Hazel'ın eklemleri ağrıyordu ama hareket etmeye cesaret edemiyordu.

Sonunda ayak sesleri tamamen geri çekildi.

Tek duyulan sesler bir gece kuşunun gaklaması ve mezar taşlarının sıraları arasından esen rüzgarın ıslığıydı. Buna rağmen Jack ve Hazel, bir tabutun üzerindeki oyuk toprakta birbirlerine sokulmuş halde hareketsiz duruyorlardı.

Gökyüzünde ince bir hilal yükselmişti, neşter kadar keskindi ve Hazel onun ışığında Jack'in yüzünü inceledi: burnundaki alüvyon lekeleri, tuhaf şahin benzeri gözleri, dudaklarının ince çizgisi ve kendisininkinden daha koyu ve uzun, neredeyse sürekli çatık kaşlarına kadar kıvrık kirpikleri.

Bakışlarını üzerinde hisseden Jack döndü. "Acaba—"

Hazel eğilip onu öptü. Anı tahmin etmemişti, nasıl olacağını bile hayal etmemişti ama ona doğru döndüğünde, sadece birkaç santim ötede, yer çekimi gibi ona doğru çekildiğini hissetti. Bir mıknatıs gibiydi, dudaklarının soğuğu onun sıcaklığını arıyordu. Jack'in gözleri şaşkınlıkla açılmıştı ama sonra cümlenin geri kalanını yuttu ve onu sert ve acil bir şekilde öptü.

Jack kollarını Hazel'ın etrafına doladı ve sanki tek oksijen kaynağı oymuş gibi onu öptü. Elleri saçlarındaydı, boynundan yukarı, çene çizgisi boyunca uzanıyordu. Parmak uçları mükemmel kulaklarının kadifemsi kulak memelerini takip ediyordu. İkisi de bunun böyle hissettirebileceğini, bunun böyle hissettirmesi gerektiğini bilmiyordu: zahmetsiz. Sanki diğerinin dudakları ait oldukları tek yermiş gibiydi ve kaderin kendisi onları tam da bu ana getirmişti, yarı kazılmış bir mezarda dehşet içinde ve sızlayarak, sadece ikisi bir araya gelebilsin diye.

Hazel geri çekildiğinde yüzü kızarmıştı. "Üzgünüm," dedi. "Üzülme," dedi Jack. Hazel ona doğru kıvrıldı, omurgasının kıvrımı göğsüne tam oturuyordu. Jack kolunu onun üzerine indirdi ve ay'ı izleyip gecenin seslerini dinlediler.

★ ★ ★

THEY DÜŞÜK BİR SEVİYEDE UYANDIMgri gökyüzü ve onlara bakan bir rahip. Jack ayağa kalktı ve gün ışığında daha da dar görünen küçük siperlerinden sürünerek çıktı. Kuru toprak duvarlar uyurken içe doğru çökmüştü. Jack, Hazel'a doğru elini uzattı ve onu çimlere çekti.

"Günaydın, Peder!" dedi Jack neşeyle. "Güzel bir sabah. Biraz sisli, ama benden şikayet duymayacaksın."

"Açıklayabilirim" dedi Hazel.

Rahibin gözleri dehşetle büyüdü. Yerde çıplak yatan parçalanmış cesede baktı, sonra tekrar Hazel ve Jack'e, sonra tekrar bedene ve sonra tekrar onlara. "Defolun gidin, uğursuz iblisler!" diye bağırdı. "Defolun gidin, ölüler, yaşayanların dünyasından!" Yaşlı dizlerini büktü ve bir toprak parçası aldı. Bunu Jack ve Hazel'a fırlattı. "Şşş! Şşş! Bu kutsal ve kutsanmış toprak. Kaçın!"

Hazel gözlerini korumak için ellerini kaldırdı. "Efendim—Baba, bunların hepsi bir yanlış anlaşılma—"

Ama Jack sözünü kesti: "Evet! Biz uyanmış ölümsüzleriz! Ve biz"—Hazel'ın kolunu çekiştirdi—"şimdi gidiyoruz. Arghhhh!"—kollarını havaya kaldırdı—"Kutsallığınız bizim için çok güçlü!" Ve sonra bir yılan gibi tısladı.

İkisi de rahibin tepkisini göremeden dönüp ağaçlara doğru koştular. Neyse ki, Bayan Rosalind hala onları bekliyordu, huysuzdu ve bir sonraki yemeğine hazırdı, ama ikisini de Hawthornden'a geri götürmekten mutluydu.

Birisi, üç kişi, geceleyin mezarlıkta yürüyordu, birisi diriltme adamlarını alıyordu ve ölü bir adamın gözlerine korkunç bir şey olmuştu—ama Hazel şimdi bunların hiçbirini düşünemezdi. Düşünceler beyninde dönüp duruyor ve yorgunluğunda zayıf çaya karıştırılan krema gibi eriyorlardı. Şu anda başarabildiği tek şey Jack Currer'ın elleri belinde, Miss Rosalind'in üzerinde dik ve uyanık kalmak, kömürlerin çarşafları ısıttığı yatağını, Cook'un taze pişmiş balık böreğini ve Jack'in dudaklarının kendi dudaklarında bıraktığı hissi hayal etmekti.

Jack Currer'ı mezarda öpmüştü ve o da onu öpmüştü ve yaşadıkları her şeye rağmen, o an Hazel'ın kalbinin bütün gece boyunca attığı en sert an olmuştu.

Hazel, Hawthornden Kalesi'nin ana evine geri döndüğünde gıcırdayan ahşap kapıyı olabildiğince sessizce açtığında, Charles'ı kütüphane kapısının yanındaki salondaki kadife bankta uyurken buldu. Iona, başını onun omzuna yaslamış bir şekilde hemen yanında derin bir uykudaydı. Hazel kapıyı yavaşça kapattı ve botlarını çıkardı, böylece onları uyandırmadan yatağa gizlice girebildi.

24

BÇALIŞILACAK TAZE BİR VÜCUDA SAHİP OLMADAN,Hazel, Jack ile birlikte başarıyla kurtardıkları tek bedenin organlarını şemalaştırmaya ve korumaya tüm zamanını ve dikkatini adadı. Ateş yaralarının her birinden örnekler aldı ve kabukları çeşitli solüsyonlara batırdı: alkol, tonikler, tuz ve—bir hevesle—toz haline getirilmiş wortflower kökü.

Ama Kraliyet Hekimliği Sınavı'nı geçmek istiyorsa tek bir vücut yeterli olmazdı. Hazel, Paris, Philadelphia ve Roma'dan fizyoloji üzerine en son kitapların kopyalarını sipariş etti ve onları incelemek için elinden geldiğince çok saat harcadı. Dr. Beecham'ın ona o kadar sık verdiği Dr. Beecham'ın İncelemesi'nin baskısını tekrar tekrar okudu ki, sayfaları parmaklarının yağlarından yumuşadı. Kenarlardaki notları ezberledi, çoğunlukla küçük, anlamsız açıklamalar. (Safra kesesinin bir diyagramının yanında yazılmış küçük venöz sistem; cıva toniği? soğuk algınlığının tedavisiyle ilgili sayfada.)

Ama yine de Hazel odaklanmayı giderek daha da zor buluyordu. Her göz kırpmada, kör dehşetle dikilmiş gözlerin, kağıt inceliğindeki göz kapaklarından geçirilmiş kalın siyah ipin bir başka kabus gibi görüntüsü beliriyordu. Hazel, kabusları önlemek için gece yarısına kadar okuyordu. Korkunç bedeni düşünmediğinde, Jack'in dudaklarını ve ona bastırıldığında kalbinin göğsünde nasıl fırladığını düşünüyordu. Bunların hiçbiri sınavı geçmesine yardımcı olmayacaktı. Şu an için, bunlara takılıp kalmasına izin veremezdi.

Ve böylece Hazel yürürken kitap tutuyor ve gece geç saatlerde mumlar kendilerini yakıp kül edene kadar yatakta okuyordu. Iona, Hazel'ın yeterince iyi beslendiğinden emin olmak için kahvaltıda elindeki kitabı bir parça kızarmış ekmekle değiştirmek zorunda kalmıştı. Iona ayrıca Hazel'ın yılın makul derecede güzel olabilecek son günü olabilecek bir günde Princes Street Gardens'a gitmesi konusunda ısrarcıydı, o gün zayıf güneş sulu karla kaplı bir havada biraz sıcaklık sağlamayı başarmıştı.

gökyüzü. "Hadi hanım," dedi, Hazel'ın çizmelerini hazırlarken. "Bütün kış burada kapalı kalamazsın. Kitaplarını bahçeye götürebilirsin! Şimdi, bu hoş olmaz mı?"

"Iona, kitaplarım ağır. Bir ton ağırlığındalar. Onları çimenlerin üzerinde uygun bir yere çekmem imkansızdı—atlar beni ve kitaplarımı arabayla oraya götüremezdi."

"Peki," dedi Iona yavaşça, "belki de bahçede okumak için yanına sadece bir kitap alabilirsin. Sonuçta, sadece öğleden sonra orada olacaksın."

Hazel çayını boğazına kaçırdı. "Bir kitap mı? Bir kitap mı? Şimdi saçmalıyorsun. Ya bitirirsem? Ya da inanılmaz derecede sıkıcı bulursam, o zaman ne olacak? Getirdiğim kitabı bitirirsem ya da okunamayacak halde bulursam ne okumam gerekiyor? Ya da artık dikkatimi çekmiyorsa? Birisi üzerine çay dökebilir. İşte. Bunu düşün. Birisi benim tek kitabımın üzerine çay dökebilir ve ben mahsur kalırım. Dürüst olmak gerekirse, Iona, kafanı kullanmalısın."

"O zaman iki kitap, hanım."

Hazel içini çekti ama sonunda kabul etti ve arabada üç kitapla şehre doğru yola koyuldu. Charles ve Iona'nın muhtemelen birkaç saatliğine de olsa şatoyu kendilerine ayırmış olmaktan memnun olduklarının farkındaydı.

* * *

EVEN, HAYALETİNİN Edinburgh'un üzerinde Roma ateşi asılıyken, Princes Street Gardens hala piknik yapanlar ve bebek arabalarıyla, çiftler halinde hızlı yürüyen, şemsiye taşıyan kadınlarla doluydu; hepsi de neredeyse kesinlikle bahardan önceki son gün olacak olan, güneşin bulutların ve dumanlı sisin ardından, ne kadar zayıf olursa olsun, parlayacağı günü kutluyorlardı. Hepsi nasıl bu kadar memnundu? Zenginler şehirlerindeki kaosu ve terörü nasıl bu kadar kolay görmezden gelebiliyorlardı?

Ve yine de, diye düşündü Hazel, işte kendisi buradaydı, mevsim dışı sıcak havanın tadını çıkarıyor, ders çalışmaya çalışıyordu. Sınavı geç ve sonra gerisini düşün, dedi kendi kendine. Sadece sınavı geç.

Hazel, büyük yapraklı bir karaağacın altındaki çimenlerin üzerinde izole bir yer buldu ve kitaplarını önüne serdi: Dr. Beecham'ın İncelemesi, ikinci bir anatomi ders kitabı ve yalnızca "Bir Leydi"ye atfedilen ve anonim olarak

yayınlanmış Sense and Sensibility adlı bir roman. Hazel yazarı severdi, kim olursa olsun.

ve eğer akciğer sistemi incelemesini tamamlamayı başarırsa ödül olarak romanı da yanında getirmişti.

Hazel çimlere yerleşti ve akciğer atardamarları hakkındaki hafızasını tazelemek için Dr. Beecham'ın İncelemesi'ni çıkardı, ancak ilgili sayfalara geçmeden önce kitabın üzerine bir gölge düştü ve Hazel başını kaldırıp baktığında Hyacinth Caldwater'ın başında durduğunu ve yeni kocaman olmuş hamile karnını tuttuğunu gördü.

Hazel boğazında kendini belli eden safra yumrusunu yuttu. "Ah, Hazel, canım!" diye mırıldandı Bayan Caldwater. "Sosyal ortam Nişanınızdan beri olumlu bir şekilde hareketlisiniz! Danstan önce ayrıldınız! İyi misiniz? Ve daha da önemlisi: Bir tarih belirlediniz mi? Çünkü sosyal takvimimi temizlemeliyim, temizlemeliyim. Düğününüzün sezonun olayı olacağından şüphem yok. Londra setinin buna hazır olacağını tahmin ediyorum?"

Hazel iç çekti ve kitabını kapattı. "Bayan Caldwater. Sizi görmek her zamanki gibi çok güzel."

"Şimdi, Bernard evlenme teklif ettiğinde aklından neler geçtiğini bana anlatmalısın. İtiraf ediyorum, sormadan önce birkaç sezon daha geçeceğini düşünmüştük; ikiniz de hala gençsiniz. Bu sezon çok uzaklardaydınız." Bayan Caldwater bir kaşını komplocu bir şekilde kaldırdı ve Hazel'la bir sırrı paylaşıyormuş gibi öne doğru eğildi, ancak sesi hala pirinç bir çan kadar tizdi. "Charlotte Meydanı'nın yarısı senin bir Polonyalı kontu baştan çıkarmayı başardığına ve Bernard'ın hala bir şansı varken saldırması gerektiğini bildiğine ikna olmuş durumda. Annenin Bernard'ın tereddütlerinden bıktığını ve seni bir İngilizle evlendirmek ve Bernard'ı kıskandırmak için Londra'ya gittiğini birkaç fısıltı duydum! Yoksa neden bu kadar erken gittin? Elbette Bernard Almont ile olan ilişkinin artık hallolmasından memnundur. Nişanlı olduğun için eve mi geliyor?"

"Annem Percy ile Bath'da. Tatilde. Hassas bünyesi için. Ateşten korunmak için."

Bayan Caldwater'ın yoğun allıklı yüzü bir sempati maskesine dönüştü. "Ah, evet, tabii ki. Ah, zavallı canım. Zavallı annen ve yaşadıkları. En büyüğünü kaybetmek ve babanın yılın büyük bölümünde yok olması. Onun için zor mu, öyle mi diyorsun?"

"Evet," dedi Hazel, geçen her saniye sohbetin tadını daha az çıkararak. "Öyle olduğunu tahmin ediyorum."

Hazel'ın dikkatini tekrar kitabına çekme yönündeki nazik girişimlerine karşı herkülvari bir duyarsızlıkla, Hyacinth Caldwater büyüyen profilini göstermek için döndü, bir elini hamile karnının altına soktu. Bayan Caldwater en az kırk yaşında olmalıydı. Gözlerinin dış köşelerinden uzanan narin kırışıklıklardan, Hazel en az elli yaşında olduğunu tahmin etti. Ve yine de inkar edilemezdi: kadın hamileydi.

Hazel'ın bakışlarını yakalayan Bayan Caldwater gülümsedi. "İnanabiliyor musun? Mucizevi bir şey. Kocam, albay ve ben, bir asır önce düğünümüzden beri çocuk sahibi olmaya çalışıyoruz—ha ha ha—ve şimdi sonunda: puf!"

"Puf," diye tekrarladı Hazel.

"Bunu yapan bizzat Dr. Beecham'ın yaptığı bir muayeneydi. Bana diyetler hakkında her şeyi anlattı, hayal edebileceğiniz en korkunç macunları çiğnememi sağladı, ama, neyse, kendiniz görün. Adam bir dahi. Korkunç derecede pahalı, açıkçası, ama her kuruşuna değer. Bu ülkede en iyi doktorları karşılayamayan birinin nasıl geçindiğine dair hiçbir fikrim yok."

"Salata hastanelerine gidiyorlar," dedi Hazel. "Birçoğu orada ölüyor."

Bayan Caldwell, Hazel şaka yapıyormuş gibi güldü. "Salata hastaneleri gerçekten!" Tekrar karnına vurdu. "İkimizin de düzgün beslenmesi gerek. Lütfen annenize en iyi dileklerimi iletin ve istediğiniz zaman çay içmek için Barton House'a uğrayın. Ne kadar zayıflamışsınız! Bu bir rezalet. Skandal! Gerekirse sizi kendim şişmanlatırım."

"Elveda Bayan Caldwater ve kutsamanız için tebrikler," dedi Hazel ve sonra kadın başka bir küstah soruyla geri dönmeden önce Hazel kitabını açtı ve yüzüne yaklaştırdı. Dr. Beecham bir dahiydi, bu kesindi. Hazel, dünyaya daha fazla Caldwater getirmek için çalışan herkesin yargısına biraz meydan okumak zorundaydı.

Hazel Beecham cildini karıştırırken içinden bir şey düştü: Küçük bir parşömen parçası, o kadar ince katlanmış ki fark etmemiş, sayfaların arasında görünmez bir şekilde bir yere sıkışmıştı. Dikkatlice açtı; parşömen sararmış ve kenarları yırtılmıştı. Sanki yıllar önce yazılmış gibiydi, içinde bulunduğu kitaptan çok daha eski.

Bu, parmakları koparılmış bir insan elinin kalem ve mürekkeple çizilmiş bir çizimiydi. Oklar, parmakları avuca bağlayan her bir damarı belirliyordu. Hazel'a, yoğun bir ameliyat yapmaya hazır birinin notları gibi görünüyordu.

Parşömen bir kelebeğin kanadı kadar narindi, mürekkebi neredeyse solmuştu. Acaba orijinal Dr. Beecham'ın kendisinden bir not muydu? Torunu tarafından saklanmış ve saklanmış, bir yığına atmış ve bir şekilde kitaplarından birinin içine mi karıştırmıştı? El yazısı eğik ve köşeliydi ama mükemmel derecede kesindi, her harf eşit ve tamdı. Beecham onun bunları bulmasını mı istemişti? Yakın İskoç tarihinin en parlak bilimsel aklından, ona ilham vermek için, iyi niyet göstergesi olarak hediye edilmiş hatıralar mı?

Hazel, hayatını insan vücudunu anlamaya adamış olan Dr. Beecham ile ilk tanışmayı diledi. Bu parşömen çizimi, bir keşiş olarak kendini adamış, eklemleri, kasları ve damarları öyle bir sabır ve özenle incelemiş bir adamın eseriydi ki bunları kağıda mükemmel bir şekilde yansıtabilmişti. Hazel kağıttan kendi eline ve tekrar eline baktı. Neredeyse onu ağlatacak kadardı.

Başka bir gölge eserinin üzerinden geçti, üstünde duran biri, dikkatini çekmek için öksürdü ve korkunç bir an için Hazel, Hyacinth Caldwater'ın herhangi bir sayıda mahrem veya nahoş konu hakkında bilgi almak için geri döndüğüne ikna oldu. Hazel kitabını çekti, nazik bir şekilde reddederek, sadece nişanlısı Bernard Almont'u buldu.

Tekrar nazikçe öksürdü. "Okumanızı böldüğüm için özür dilerim. Çalışıyorsunuz sanırım?"

Hazel başını salladı.

Kuzeni sade lacivert bir palto ve gri pantolon giymişti. Bernard için en azından etkisi oldukça sönük ve yetişkindi. "Oturabilir miyim?" diye sordu Bernard.

Hazel yine başını salladı.

Bernard bir mendil bıraktı ve sonra çimenlerin üzerine onun yanına oturdu. "Hawthornden'a gelmeyi veya en azından bir mektup göndermeyi düşünüyordum ama cesaretimi toplamayı oldukça zor buldum sanırım. Baloda nasıl davrandığıma, nişanı sana nasıl zorla kabul ettirdiğime pişmanım. Hizmetçilerin koridorunda nasıl davrandığıma. Belki de tavsiye edilenden fazla şampanya içtiğimi kabul ediyorum ama bu bir mazeret değil." Boğazını temizledi. "Bir beyefendi gibi davranmadım. Bir teklif kamusal bir mesele olmamalı ve beni reddetmek istersen, Kuzen, çok üzülürüm ama bunu yapma hakkına saygı duyarım."

Bernard'la olan her şeyden dolayı utanç, mahcubiyet ve rahatlamanın genişleyen balonu Hazel'ın göğsünde patladı. "Teşekkürler

"Sen, Bernard" dedi.

Bernard memnun bir şekilde iç çekti. "Peki... o zaman? Benimle evlenir misin? Lütfen evet de. Korkunç olduğumu biliyorum ama senden daha iyi tahammül edebileceğim kimse yok."

Jack'in duyusal hafızası geri geldi, ne kadar sıcak hissettiğini, onu öpmenin göğsünü nasıl sıktığını ve başını nasıl hızla döndürdüğünü. Onunla birlikte mezardaydı, kalpleri paralel olarak yarışıyordu. Kollarını ona doladığı boynunun arkasındaki yumuşak kılları hissedebiliyordu, ter, mürver ve nane kokusunu alabiliyordu, gözlerini kapatıp tüm hayatını arkasında, sıkıca sarılmış bir şekilde bir at üzerinde yaşamayı dilemesine neden olan topraksı tatlılığı.

Hazel kitabını bir kenara koydu ve Bernard'ın hevesli, beklenti dolu yüzüne baktı. Ona cevabını zaten bildiği, tüm hayatı boyunca bildiği bir soru soruyordu. Hayatta kalmak istiyorsa onun için yalnızca bir hayat vardı.

"Evet, Bernard," dedi yumuşak bir sesle. "Seninle evleneceğim."

"Ah, harika!" Onu öptü ve Hazel ona izin vermek için eğildi. Gözleri açık kaldı ve Hazel'ın kirpiklerinin zevkten titrediğini gördü. Islak bir şaplakla geri çekildi. "Hazırlıklara ciddi bir şekilde başlamak için annen şehre dönene kadar bekleyeceğiz, ancak ailem oldukça büyük bir şenlik isteyecek."

Hazel ne söyleyeceğinden emin değildi. Sadece tekrar başını salladı ve kitabını işaret etti.

"Ah, evet, tabii ki," dedi Bernard. "Seni okumanla baş başa bırakacağıma söz verdim." Ayağa kalktı ve oturduğu mendilin üzerindeki kiri silkeledi. Küçük bir lekeye kaşlarını çattı ve sonra mendili katlayıp cebine geri koydu. Gitmek üzereydi ama tam olarak geri dönmeden önce parmağını kıpırdatmak için durakladı. "Var mı—? Bunu söylediğim için bile üzgünüm, neden sorduğumu bilmiyorum ama—başka bir talibiniz var mıydı? Bunun ne kadar saçma olduğunu biliyorum ama söylentiler—yani, bu şeylerin nasıl olabileceğini bilirsiniz."

"Hayır," dedi Hazel. "Yeni Şehir'de tiyatro kapalıyken eğlenmek için icat edilen herhangi bir Rus kontu veya Bavyera dükü veya başka biri hiç olmadı."

Bernard gülümsedi ve ayrılmadan önce eğildi. Hazel, batan güneşin ışığında, kelimeleri seçemeyecek kadar karanlık olana kadar okudu.

Sayfalarca, Jack Currer'ın o sırada şehrin neresinde olduğunu ve kuzenine söylediği beyaz yalanın neden bu kadar kolay aklına geldiğini merak ediyordu.

Günlük Yazarı Samuel Brass'ın Gözlemlerinden (Cilt 1, 1793):

Söyleyin bakalım, Baronet Doktor William Beecham'a ne oldu? Hiç kimse onu sosyal bir bon vivant olmakla suçlamazdı ama son aylarda sosyal hayattan tamamen çekilmiş gibi görünüyor. Geçtiğimiz hafta Hampshire'daki Earl of Tooksbery'nin yıllık öğle yemeğine katıldım ve Kontes, Doktor'un karısının ölümünden beri aklı başında olmadığına inandığını söyledi. "Ve deliren bir doktoru kim tedavi eder!" dedi bana, ardından Marquis de Fountaine'e bahçecilikteki son trendler hakkında danışmak için uçup gitti.

Kontesin tahmini cömerttir. Daha az nazik dudaklar, Doktor'un deliliğinin simya ve Felsefe Taşı'na olan saplantısıyla ilgili olduğunu ima etti. Doktor asla sosyal bir kelebek olmasa da, en azından eskiden Londra sosyal sahnesinin bir parçasıydı. Geçtiğimiz yaz aylarını Skye Adası'nda geçirdi ve İngiltere'ye hiç geri dönmedi. Leydi Sordell, Doktor'un Kraliyet Ailesi'nin gözünden düşmüş olabileceğini ve İskoçya'ya çekilmesinin aslında Kraliçe Charlotte'un emriyle bir sürgün olduğunu ima etti. Ne yazık ki buna inanmıyorum. Beecham'ın köşede sefil bir şekilde durduğu birkaç partiye katılmış biri olarak, Beecham'ın karısı, kitapları ve evcil kaplumbağası dışında hiç kimsenin arkadaşlığından zevk almadığını şahsen doğrulayabilirim. Londra setinden çekilmesinin kendi mutsuz, asosyal isteğinin kişisel tercihi olduğundan şüphem yok.

25

BHEN JACK KAPIYI DUYDU Le Grand Leon'un ön kapılarında, alacaklıların gelip mülkü geri alacağından emindi. Tiyatro kapandığında, Bay Anthony Jack'e anahtarları vermiş, bir sonraki sezon tekrar açılana kadar iyi durumda tutmasını söylemişti. Hırsızlar Jack'in üstesinden gelebilirdi. Bankacılar gerçek tehditti.

Kısa bir coşkulu umutla, belki de kapının çalan Hazel olduğunu, onu bulmaya, onunla kaçmaya geldiğini hayal etti. Öpüşmelerinin hatırası hala dudaklarındaydı, o neşe, gizli heyecan ve aynı zamanda dehşet. O öpücük, kâbus gibi bedenin gecesiydi, gözleri dikili, rahip için çimenlerin üzerinde bıraktıkları adam. Jack için tüm gezinin bir rüya olduğunu, hiçbirinin yaşanmadığını varsaymak daha kolaydı.

Şafak Arthur's Seat'in tepesinden yeni yeni aydınlanıyordu, Jack boynunu uzatıp perdeyi kenara çekerse üst galerideki minik pencereden görebiliyordu. Ama bu sabah, birkaç pis battaniyesini başının üzerine çekti ve kapının çalmasının durmasını umdu. Durmadı. Devam etti: lobi duvarındaki çerçeveleri şıngırdatan, çılgınca çalmalar. "Oi, tiyatro kapandı! Başka zaman gel!" diye bağırdı Jack.

Kapı çalmaya devam etti. Kim olursa olsun, caydırılamazdı. Jack iç çekti ve yatağını kadife bir yuvaya daha çok benzeyen bir şeye dönüştürmek için kullandığı kullanılmayan sahne perdesini yuvarladı. "Tamam, tamam, her kimsen! Sadece bir an sus, hemen geliyorum."

Bay Anthony kapıları kapalı tutmak için ağır zincirler kullanmıştı ve Jack onları çözmek için uğraşırken kapının diğer tarafından bir ses duydu. "Jack? Jack Currer? Sen misin, değil mi? Oh lütfen, Jacks ol."

Kapıyı açtı ve kendini eski casusu Jeanette ile karşı karşıya buldu. Birlikte çalışmamışlardı, sadece Almont House'da hizmetçi olarak işe girdiğinden beri birlikte çalışmışlardı - sadece üç ay geçmişti

Son gördüğümde, sanki yıllar geçmiş gibi görünüyordu. Hizmetçi üniforması giymişti ama sanki içinde uyumuş gibi buruşuk ve kırışıktı. Başlığının altındaki saçları tel teldi ve cildi solgun ve soluktu. Çöküк gözlerinin altındaki gölgeler neredeyse siyahtı. Karnını tuttu. "Konuşabileceğim kimse yok. İş yerindeki hizmetçiye söylersem, kesinlikle kovulurum ve doktora gidecek param olmaz. Bana her zaman iyi davrandın, Jacks. Çocuklardan bazıları senin burada olduğunu söyledi ve ben-" Tekrar karnını tuttu ve Jack anladı -ya da anladığını sandı.

"Hadi o zaman," dedi Jack, onu ön kapıdan içeri sokup arkasından kapıyı kapatırken. Tuvaleti kullanarak kendini temizleyebilirdi ve bu arada Jack de biraz bisküvi bulup bulamayacağına bakacaktı.

★ ★ ★

HAZEL, O ZAMAN GÖZLÜK TAKARDI Zindanın kapısını açtığımda Jack'i, surat asan ve karnını tutan genç bir kadının yanında dururken buldum.

"Gözlük mü takıyorsun?" Jack, Hazel'a düzgün bir selam vermeden önce aniden sordu.

"Nadiren," dedi Hazel, kızararak. "Geç saatlere kadar uyanık kaldığımda. Ve yazılar küçük olduğunda. Ve ders çalıştığımda. Sus. Burada durum nasıl görünüyor?" Hazel, Jack'in yanından uzanıp yanında duran kadını rahatlattı. Kadın Hazel'dan uzaklaştı.

"Sorun değil, Jeanie, hadi gel," dedi Jack ona ve sonra Hazel'a, "Bu Jeanette. Onu uzun zamandır tanıyorum. Bir tür —durum geçiriyor ve ikimiz de bir doktora gidecek paramız olmadığından, onu buraya getirmeyi düşündüm. Ona bir bakabilir misin diye."

"Hastaneye gitmiyorum!" diye haykırdı Jeanette. "Zavallı hastaneye gittim ve orası çok kötü. Kokulara bir daha dayanamıyorum. İnlemelere!"

"Şşşş. Kimse seni hiçbir yere götürmeyecek. Sana hemen burada bakabiliriz," dedi Hazel.

Rahatlayan Jeanette, Jack'i karanlık zindan laboratuvarına kadar takip etti, ancak gözleri hala gergin bir şüpheyle etrafta dolanıyordu. Hazel, uzun masayı incelediği kitaplardan ve notlardan temizledi ve yeni bir mum yaktı, kullandığı mumun bir yumruya dönüştüğünü fark etti. "Buraya otur,"

Hazel, "Ve bana sorunun ne olduğunu söyle." dedi. Kız tanıdık geliyordu ama Hazel onu tam olarak çıkaramıyordu.

Jeanette uydu ve eteğini kucağında düzeltti. Hazel'ın karnına baktığını yakalayınca, "Hamile değilim. Olamazdım. Bu mümkün değil. Yemin ederim. Hey! Seni tanıyorum, değil mi, hanım? Jacks, onu tanıyorum. O—Lord Almont'u tanıyor, değil mi?" dedi.

"O benim amcam," dedi Hazel. Hazel'ın yüzü geri geldi: Almonts'un genç hizmetçisiydi.

Jeanette öfkeli bir alaycı ses çıkardı ve kendini masadan kaldırmaya çalıştı. Ama acı onu tekrar yakalamadan önce sadece bir santim kalkabildi ve Jack nazikçe oturmasına yardım etti. "Burada olamam," dedi. "Burada olduğumu öğrenirlerse - hamile olduğumu düşünürlerse, bir daha çalışmama izin verilmeyecek. Bayan Poffroy gözümü kırpmadan beni sokağa atacak. Hikayeleri biliyorum. Kızların itibarları mahvolduktan sonra ne olduğunu biliyorum."

"Jeanette," dedi Hazel sakince. "Jeanette, değil mi? Sana temin ederim, bugün burada olduğunu kimseye söylemeyeceğim. Yemin ederim, şerefim üzerine. Ayrıca, bir vikontun yeğeninin evinin zindanından bir revir işletmesi pek beklenmez, değil mi?"

"Sanırım hayır," diye mırıldandı Jeanette.

"O zaman çözüm oldukça basit. Sen benim sırrımı sakla, ben de seninkini saklayacağım."

Jack, Hazel'a gülümsedi ve Hazel'ın göğsünden parmak uçlarına kadar sıcaklık yayıldı.

Hazel gözlüklerini düzeltti ve raflarından bir defter çıkardı. Tüy kaleminin ucunu yaladı. "Peki, Jeanette: Sorun ne gibi görünüyor o zaman?"

Jeanette dilini küçük kuru dudaklarının üzerinde gezdirdi ve eteğini çekiştirdi. "Aylık adetim olmadı. Çok uzun zaman oldu. Bir ay tarihlerin hesabını kaybettiğimi düşündüm, sonra iki ay geldi ve şimdi üç. Ve midemde daha önce hiç yaşamadığım kadar kötü, korkunç ağrılar hissediyorum. Öyle kötü ki inlemeden çalışamıyorum ve Bayan Poffroy mutfak hizmetçisinin beni yatağa yatırmasına izin vermek zorunda kaldı."

Hazel sözlerini dikkatlice düşündü. "Ve... sen eminsin ki sen..."

"Hamile değilim," dedi Jeanette. "Yemin ederim. Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmadım. Fleshmarket'te yaşarken birkaç kişi bana yaklaşmaya çalıştı,

ama bana geldiklerinde onlarla ne yapacağımı biliyordum. Jack'e sorun, size söyler. Yani bir kızın dizlerinin arasında bir erkek olmadan bebek sahibi olmasının başka bir yolunu bulmadıkları sürece, size söylüyorum, bebek yok."

"İzin verir misiniz?" diye sordu Hazel, Jeanette'in karnına doğru işaret ederek. Jeanette başını salladı ve Hazel elini Jeanette'in karnında gezdirdi. Zayıf bir kızdı ve karnı sıkıydı, ama ne bir şişlik vardı ne de hamileliğin davul gibi gergin cildi. Jeanette, Hazel'ın dokunuşuyla irkildi. "Acıyor mu?" diye sordu Hazel.

Jeanette başını salladı. "Tuhaf bir rüya gördüm," dedi Jeanette. "Tam da ağrı başladığında. O anda rüya görmeye başladım, şimdi neredeyse her gece görüyorum."

"Ne tür rüyalar?" diye sordu Hazel.

"Bir tür duvağın altında yatıyorum. Neredeyse bir gelin gibi, sanırım, ama sana o tür bir duvağın nasıl olduğunu söyleyemem. Şey, üstümde ve etrafımda yabancılar olan büyük bir odadayım, sonra bir adam yaklaşıyor, kafası bir canavar gibi olan garip bir adam. Ve üstümde bir bıçak tutuyor. Ve bir gözü var. Suratının ortasında sadece büyük, şişman bir göz. Ve sonra büyük bıçakla ne yaptığını anlamaya çalıştığım anda, hizmetçilerin odasında kendi yatağımda uyanıyorum."

Tek göz. Dr. Straine ile bir şekilde etkileşime girmiş olması mümkün müydü? Ona zarar vermiş olması mümkün müydü? "Jeanette, ne zaman yoksullar hastanesine gittin? Bu ne içindi?"

Jeanette kaşlarını çattı. "Yediden fazla olamaz sanırım. 'Pendiksimi çıkardım."

"Ve doktor—seni çocukken, yoksullar hastanesinde ameliyat eden doktor. Adı Straine miydi acaba? Bir gözü ve siyah ipek göz bandı mı vardı?"

Jeanette başını iki yana salladı. "Hayır. Korkunç bir Fransız doktordu. Adını hatırlamıyorum ama göz bandı yoktu."

"Karnını muayene etmemin sakıncası var mı?" diye sordu Hazel. "Gömleğin yukarıdayken mi? Jack, dışarı çıkman sorun olur mu?"

Jack küçük bir selam verdi ve laboratuvardan ayrıldı. "İhtiyacın olursa dışarıda olacağım."

"Ay, asla yapmayız, seni aptal!" dedi Jeanette ve sonra iç gömleğini kaldırarak soluk, sap gibi bacakları ve daha da soluk bir göbeği ortaya çıkardı. Birkaç

Jeanette'in dizlerinin etrafında morluklar toplanmıştı ve göbek deliğinin hemen altında, yeşil irinle kabuk bağlamış öfkeli bir yara izi dört santim boyunca uzanıyordu.

"Jeanette," dedi Hazel, "bu yara izi nereden çıktı?"

"Sana daha önce söylemiştim. 'Pendix ben çocukken çıkıyordu."

Yara izi eşit dikişlerle dikilmişti, ama öfkeli ve kırmızıydı, iltihaplıydı ve damlıyordu. "Bu yara izi yeni değil mi? Daha önce oldu mu?"

"Neredeyse hatırlayabildiğim kadarıyla uzun bir süre," dedi Jeanette.

"Yeni veya eski, bu yara enfekte olmuş. Tekrar iyileşebilmesi için onu temizlememiz ve düzgünce pansuman yapmamız gerekecek."

"Sorun bu mu yani?" dedi Jeanette, kendini örterek. "Sorun bunca zamandır buydu mu? Yara izim mi?"

"Bunun tüm sorun olup olmadığını bilmiyorum," dedi Hazel. "Aylık kanamalarınızı kaçırmanızın sebebinin bir enfeksiyon olduğunu düşünmezdim. Ama en azından şimdi bununla ilgilenmeye yardımcı olabiliriz."

Hazel yarayı su ve sabunla nazikçe temizledi ve alkole batırılmış bir pamuklu bezi yaranın uzunluğu boyunca tamponladı. Jeanette bağırmamak için dişlerini sıktı. "Üzgünüm," dedi Hazel. "Acıdığını biliyorum." Yara temizlendiğinde Hazel, bal, zerdeçal ve öğütülmüş cadı fındığı çiçeğinden bir pansuman yaptı ve yarayı sardı. Jeanette'e bir deste taze keten bandaj verdi. "Bandajı her gün değiştir," dedi ve Jeanette başını salladı. "Ve bir hafta içinde iyileşmezse, Jack'e seni bana geri getirmesini söyle."

Tekrar tamamen giyindiğinde, Jeanette utanmış bir şekilde önlüğünün cebine uzandı. "Çok fazla param yok, ama yaptığın şeyin karşılığını ödemek için-"

Hazel elini uzaklaştırdı. "Aman Tanrım, bunu hayal bile edemezdim. Lütfen saçmalamayın. Hala bir öğrenciyim. Dürüst olmak gerekirse, yaşayan bir konu üzerinde öğrenme şansına sahip olduğum için minnettarım."

Jeanette minnettarlıkla elini önlüğünden çekti.

"Jack!" diye seslendi Hazel. "Geri gelebilirsin."

Jack gözlerini koruyarak tekrar içeri girdi. Hazel ellerini aşağı doğru indirdi. "Ay, onu iyileştirdin mi? Onu düzelttin mi?"

"Tam olarak emin değilim ama en azından bir başlangıç yaptık," dedi Hazel. "Ve Jack: muayeneye ihtiyacı olan başka arkadaşların veya tanıdıkların varsa. Biliyorsun ki henüz bir doktor değilim ama temelleri biliyorum ve

Hawthornden Kalesi'nin bir yoksullar hastanesinden daha güzel olduğuna inanmak zorundayım."

"Nasıl yani?" dedi Jack.

"Eh, en azından bir düzine boş odamız var. Annem ve babam gitmişken ve hizmetçilerinin çoğu da onlarla birlikteyken, büyük salonda birkaç yatak ve dinlenmesi gerekenler için mat koymak için bolca yer var. Yeterince fazla yemeğimiz var; Tanrı bilir, Cook hala sadece benim, Iona'nın ve Charles'ın siparişine alışamadı."

"Ya ateşli hastalara ne olacak?" Jack sesini alçalttı. "Onları getirin,"

dedi Hazel, ses tonunun gösterdiği cesareti yansıttığını umarak.

sahip olmayı diledi. "Bulaşıcı olabileceğinden korktuğumuz herkes solaryuma girebilir."

Jeanette başını kaldırdı. "Birkaç hafta önce bir çocuğun bir araba tarafından vurulduğunu biliyorum. Bacağı kırıldı ve asla düzgün bir şekilde iyileşmedi. Kemiği deriden kendim gördüm."

"Onu buraya getirin," dedi Hazel. "Hawthornden Kalesi bir kişi için eğitim hastanesi olabilir."

★ ★ ★

TBURADA HASTA SIKINTISI YOKTU Hazel'ın tedavi etmesi gerekenler arasında, yoksullar hastanesinin iğrenç kokusuna düşmek zorunda kalmayacakları tıbbi bakıma muhtaç çok sayıda yoksul erkek, kadın ve çocuk vardı; orada doktorlar kanlı önlükler giyiyordu ve yoksullar üç kişilik bir karyolada uyuyordu.

Hazel'ın Jeanette'i tedavi etmesinden sonraki hafta, bir düzine kişi onun yardımı için zindan laboratuvarına geldi. Ondan sonraki hafta otuz kişiydi. Jeanette ve Jack arasında, haber hızla yayılmıştı ve Hazel kısa sürede kendini veremden kabızlığa kadar her şeyi tedavi ederken buldu. Hazel, tedavi için zindan laboratuvarının kapısına gelen her kişi için eksiksiz notlar aldı ve yaşlarını, mesleklerini, semptomlarını ve önerdiği tedaviyi ayrıntılı olarak anlattı.

Ateşleri keten tohumu şurubu ve portakal suyuyla tedavi etti, hastayı battaniyelerle sıcak tuttu ve bol miktarda çay verdi. Kırık kemikler tahta levhalarla ve kumaş şeritleriyle sabitlendi. Yaralar dikilerek kapatıldı. Bir kadın yanağını acı içinde tutarak geldiğinde, Hazel çenesinden çürümüş bir dişi çekip diş etini bal ve karanfil yağıyla tedavi etti.

Hazel, Dr. Beecham'ın Treatise'ine giderek daha az danıştığını fark etti ve kendi yeteneklerine ve teşhis içgüdüsüne daha fazla güvenmeye başladı. Hazel çoğu hastayı bir öğleden sonra tedavi edip yollayabiliyordu, ancak Jeanette'in tanıdığı, araba kazasında bacağı kırılan Bobby Danderfly adında genç bir çocuk gibi diğerleri, Hazel masasında elinden geldiğince yardımcı oluyor ve sonra hastayı iyileşmesi için Hawthornden Kalesi'ndeki bir yatağa gönderiyordu.

Roma ateşi hastalığına yakalanan ilk hasta geldiğinde Hazel, kütüphanedeki personeli topladı.

"Hiçbirinizin bu evde kalmasına gerek yok," dedi Hazel. "Burada hasta olmanın bir tehlikesi var, bunu biliyorum, özellikle de ateş varken." Hazel, adamı solaryuma bir hasır şilteyle yerleştirmişti ve sabahı onu rahat ettirmek için elinden geleni yaparak, patlamış kabarcıklarından kanı ve irini nazikçe yıkayarak ve buzlu suyla ıslatılmış bir bezi ateşli alnına sürerek geçirmişti. "Kapı kulübesi burada yaşamak istemeyen herkes için fazlasıyla büyük." Charles, Iona ve Cook ciddiyetle başlarını salladılar. Bulaşıkçı Susan köşede kaşlarını çattı. "Ve solaryuma benden başka kimse girmemeli, anlaşıldı mı?"

"Neden ayrılmamız gerektiğini anlamıyorum," diye alay etti Susan. "Kahrolası bir hastanede çalışmak için kaydolmadım. Evin hanımının tüm bunları nasıl karşılayacağını görmek istiyorum."

"Annem İngiltere'deyken, evin hanımının ben olduğumu göreceksin, Susan."

Susan kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

"Ve Cook, sanırım bir tencere yulaf ezmesi yapmayı sorun etmezsin? Belki de kuş üzümü jölesiyle? Hastalarımızın güçlerini korumalarına yardımcı olmak için."

Günleri hastalarla ilgilenmek, lapa hazırlamak ve ıslak bezleri yıkamakla dolup taşsa da Hazel hâlâ düzgün uyuyamıyor. Rahatsız edici rüyalar görüyordu, Jack ile birlikte mezarından çıkardıkları cesedin dehşeti ve parçalanmış yüzüyle ilgili kabuslar. Diğer zamanlarda, kapalı göz kapaklarının ardındaki boşlukta önünde asılı duran yüz Bernard'ın yüzüydü. Her iki durumda da Hazel battaniyesinin içinde dönüp duruyordu, ta ki hayal kırıklığı ve rahatlamanın eşit bir karışımıyla, penceresinden pastel renkli şafağın ilk sinsi sinsi aydınlığını görene kadar.

Bazen Hazel o kadar bitkin oluyordu ki, zindandaki çalışma masasının başında dururken gözlerini açık ve kırpmadan etrafa bakıyordu.

uyumuyordu ama bilinci de tam yerinde değildi.

"Sakin ol," dedi Jack, Hazel'ı bir sabah ayağa kalkarken yakalayarak. Onunla birlikte zindandaydı, annesinin yaptığını hatırladığı şekilde Hazel'a taze bir parti wortflower-root çayı demlemesinde yardım ediyordu.

"Onun kokusu," diye mırıldandı Hazel, Jack'in bir sandalyeye yerleşmesine yardım etmesinin ardından küçük bir gülümsemeyle. "Bu çay, toprak ve gübre gibi kokuyor."

"Ay, neyse ki tadı kokusundan biraz daha kötü," dedi Jack. "Al, ikimiz için de bir tencere siyah bira demleyeceğim." Jack, kapıda yumuşak bir vuruş duyduklarında ayrılmak üzere ayağa kalktı.

Jack ve Hazel birbirlerine baktılar. Hazel aniden tamamen uyanmıştı.

Bir başka yumuşak vuruş. Ve ardından acı dolu bir inleme.

Hazel ayağa kalkmaya çalıştı ama Jack elini kaldırdı. "Ben alırım."

Jack kapıyı açıp içeri girdi, Hazel kapıda kimin göründüğünü görmek için öne eğildi: Karnını tutan, acıdan iki büklüm olmuş, sarı saçları yüzünün etrafına dökülmüş genç bir kadın.

"Burası burası mı?" diye sordu ayaklarına. "Lütfen, burası bana yardım edebilecek birinin olabileceği yer mi?"

"Isabella?" dedi Jack. Kız başını kaldırdı ve gözyaşlarıyla ıslanmış gözlerini gösterdi. "Isabella," diye tekrarladı. Hamile karnını inceledi.

İnledi.

Hazel arkasından yürüdü. Hamile kızın bacakları arasındaki kanı ve sıvıyı gördü. "Tanrı aşkına, Jack, kenara çekil. Kapıda doğum yapan bir kadın var."

Jack hızla gözlerini kırpıştırdı ve zindana geri çekildi. Ağzı, Isabella'yı ilk gördüğünden beri tam olarak kapanmamıştı—burada—ve hamileydi.

Hazel sahneyi hızla değerlendirdi. "Aman Tanrım. Korkarım ki seni ana eve götürmek için zaman yok," dedi. "Buraya, hemen otur. Jack, Hawthornden'a koş ve Iona'yı getir. Bana bir leğen su getirmesini söyle."

Jack başını salladı ve Isabella'ya sadece bir kez daha hızlıca baktıktan sonra dışarı koştu.

Hazel onu yavaşça tahta sandalyeye doğru götürürken Isabella, "O... Jack Currer mıydı?" diye sordu.

Hazel, bir bebek doğurmak için yapması gereken her şeyin zihinsel kontrol listesiyle dikkati dağılmıştı. "Ne? Jack Currer. Evet. Onu tanıyor musun?" Hazel'ın gözleri büyüdü. "O, şey mi—?"

Isabella elini karnının üstünde tuttu. "Baba mı? Hayır. O askere yazıldı. Alayı Yorkshire'a doğru hareket etti. Ona katılmam gerekiyordu ama—" Karnını işaret etti. "Biz de evlenmemiz gerekiyordu."

"Çok geçmeden ona ikiniz de katılacaksınız," dedi Hazel. "Çok yakında aile bir araya gelecek."

"Her zaman asker değildi. Benimle birlikte tiyatroda dansçıydı. Jack de orada çalışıyordu. Kirişlerde. Bana karşı her zaman nazikti."

Hazel gülümsedi. "O naziktir."

"Ama sonra tiyatro ateşle kapandı ve şimdi Thomas'ım yok ve bunun üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyorum." Isabella'nın elleri titredi ve bir kasılma daha onu ele geçirdi. "Çok acıyor! Bana bu kadar acıyacağını söylememişlerdi." Isabella'nın saç çizgisi boyunca bir ter halkası belirmişti. "Sadece yoksullar hastanesine inemeyeceğimi biliyordum, duyduğum şeylerle, kadınların ağlayıp kendi kusmuklarında yatmasıyla. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum."

Hazel sesinin olabildiğince kendinden emin çıkmasını sağlamaya çalıştı. "Isabella. Beni dinlemeni istiyorum. Benim adım Hazel Sinnett. Bu bebek geliyor ve sen ve ben, birlikte bunun üstesinden geleceğiz." Hazel laboratuvardaki diğer mumları yaktı. "Iona suyla nerede?" diye mırıldandı.

Tam o sırada Iona, elinde bir leğenle kapıdan içeri daldı. Jack, birkaç bezle arkadan geldi, hafifçe midesi bulanmış görünüyordu.

"Ah, harika. Iona, kovayı oraya koy ve bana yardım et. Jack, bana da yardım et. Onu masaya koymamız gerek."

Üçü Isabella'yı Hazel'ın çalışma tezgahında düz bir şekilde yatana kadar nazikçe yönlendirdiler. "Şey, Iona, eğer yapabilirsen—Beecham'ın kopyamı, lütfen?"

Isabella'nın panik dolu gözleri Hazel'dan Jack'e ve tekrar Hazel'a kaydı. "Bir kitap mı? Kitap ne için?"

"Hiçbir şey! Hiçbir şey," dedi Hazel, çılgınca sayfaları çevirirken. "Sadece bir şeyi kontrol ediyordum. Evet. Evet, tamam. Al." Hazel kavanozlarından birinden kurutulmuş kediotu çıkardı. "Bunu çiğne. Ağrıyı hafifletmek için. Derin nefesler, bu çok önemli. Nefes almaya devam etmelisin. Bu şekilde uzan, bacaklarını bu şekilde kaldır. Unutma: nefes almaya devam et."

"Bunu daha önce yaptın, değil mi? Bir çocuğu doğurttun mu?" diye sordu Isabella, Hazel bacaklarının arasına yerleştiğinde.

"Resmi anlamda değil," dedi Hazel. "Ama bu konuda çok şey okudum."

Isabella'nın cevabı, bir sonraki kasılmanın acısıyla attığı çığlıklar arasında kayboldu.

"İşte yapacağımız şey bu," dedi Hazel. "Bana bakacaksın ve bebeğinle ve—ve Yorkshire'daki Thomas'la yapacağın her şeyi bana anlatacaksın. Ve her bir şey düşündüğünde, bana sağlam bir dürtme yapacaksın. Anlıyor musun?"

Isabella zayıfça başını salladı.

"İyi."

"Yapabiliriz—parkta yürüyebiliriz."

"İyi. İt."

Isabella, "Ona okumayı öğretebiliriz," dedi. "Kız olacak. Thomas ve ben her zaman bir kızımız olacağını biliyorduk."

"Bu iyi bir şey. Benim için büyük bir itici güç."

"Göle bir gezi yapabiliriz."

"İt! Ve, Iona—taze su, lütfen!"

Doğum, mumlar kütüklere dönüşene kadar yandıkça devam etti. Iona, Hazel Isabella'nın bacaklarının arasına ulaştığında, parlak kırmızı bebeğin hayata doğru mücadelesini, saçları çoktan görünür, kaygan ve koyu renkte, seçebilmesi için mumları değiştirmek üzere iki kez ana eve geri dönmek zorunda kaldı. İkinci saatin bir noktasında Jack ortadan kaybolmuştu.

"Aman Tanrım. Bu şemaya hiç benzemiyor," diye mırıldandı Hazel.

“Ne?” diye haykırdı Isabella.

"Hiçbir şey! Hiçbir şey! Sadece uzan. Her şey yoluna girecek. Artık çok yakınız. Kafasını görebiliyorum. Isabella? Isabella, beni duyabiliyor musun? Anne olacaksın."

Isabella başını salladı ama gözyaşları yanaklarından aşağı akmaya devam etti.

"Keşke Thomas burada olsaydı," dedi neredeyse fısıldayarak.

"Çok yakında onunla olacaksın. Şimdi son bir hamle."

Isabella çığlık attı. Ve sonra o çığlık ikiye çıktı, yeni katıldığı soğuk dünyaya çığlık atan canlı bir bebeğin sesi.

Hazel bebeği temiz bir beze sarıp yavaşça Isabella'nın göğsüne yatırdı.

"Haklıymışsın," dedi Hazel. "O bir kız. Annesi gibi çok güzel."

Bebek çok güzeldi; yuvarlak mavi gözleri ve Isabella'nın minnettar kahkahasıyla birleşen bir ağlaması vardı.

"Bir kız bebek. Bir kız bebeğim var."

"Başardın."

Isabella kızından Hazel'a baktı. "Sen de yaptın. Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum, yemin ederim."

Isabella ve çocuk bir saat dinlenirken, Iona hepsine birkaç dilim tereyağlı ekmek getirdi. Hazel nezaketle kabul etti ve dilimini yedi. Ne kadar aç olduğunu fark etmemişti. Son yediğinden beri saatler geçmişti.

Jack, Isabella tekrar kıpırdanmaya başladığı sırada geri döndü.

"Çok güzel değil mi?" dedi ona. "Kızım."

Jack arkasından bir şey çıkardı. Parlak boyalı kenarları olan kare bir müzik kutusuydu. "Bebeğinize hediye veren ilk kişi olmak istedim."

Isabella almak için öne doğru uzandı. "Jack, bu çok fazla." Müzik kutusunu açtı ve ince bir vals melodisi laboratuvarı doldurdu. Kutunun ortasındaki dansçı, sarışın bir balerin, mükemmel daireler çizerek dönüyordu. Porselen figürün kırılıp yapıştırıcı macunla tekrar bir araya getirildiğini görmek neredeyse imkansızdı.

"Teşekkür ederim, Jack," dedi Isabella.

"Bayılcak." "Henüz bir ismi var mı?"

Isabella çocuğuna ve sonra Hazel'a baktı. "Bence ona senin adını vermeliyiz. Bebek Hazel. Thomas'ın memnun olacağını biliyorum."

"Bebek Hazel," diye tekrarladı Jack.

Hazel yüksek sesle bir şey söyleyecek kadar kendine güvenmiyordu. Sadece başını salladı ve temizlediği lavaboyu silmeyi bitirdi, Jack'in onun parlayan gözlerini görmemesi için sırtını ona doğru çevirdi.

26

TJACK'İN BİR ZAMANLAR DUYDUĞU SEVGİ Isabella çok gerçek, çok acil ve önemli görünmüştü. Ve yine de ertesi akşam, Hazel'ın kıyıda oturduğunu gördüğü dereye doğru yürürken bir şey fark etti: Isabella'ya olan aşkı bir resimdeki mumu görmek gibiydi, ışığını ve etrafındaki her şeye yaydığı parıltıyı yakalayan bir ustanın resmi, ama yine de tuval üzerine yağlı boyayla yapılmış bir alev. Jack, Hazel'a baktığında, alev canlıydı ve etrafındaki havayı yalıyordu. Sıcaklığını ve gücünü hissetti, çıtırtısını duydu. Ateşi ilk kez bizzat görüyordu.

"Orada harikaydın," dedi. "Yaptığın şeyler, başarabildiğin şeyler. Sadece—harikasın."

Hazel yukarı baktı ama kıyıda oturmaya devam etti. "Ne yaptığımı hiç bilmiyorum. Jack, çok korkmuştum."

"Ne? Dehşete mi düştün?"

Hazel başını salladı. "Ellerimde koca bir hayat mı? Ya mahvetseydim? Ya bebeğe zarar verseydim, ya da Isabella'ya zarar verseydim? Bunu yapardım—ne yapacağımı bile bilmiyorum. Bununla nasıl yaşardım?"

Jack yanına oturdu ve kayaların üzerinden akan incecik suya baktı. Şato üzerlerine karanlık bir gölge düşürdü. Doğumdan sonraki gün Isabella ve bebeği ana eve getirmeyi başarmışlardı, Isabella burada George'un eski odasında uyuyabilirdi. "Her şeyi mükemmel yaptın," dedi Jack. "Bebek mükemmel."

"Bu sefer," dedi Hazel. Hazel durakladı ve Jack, Hazel tekrar konuştuğunda ona eşlik etmek için aşağı inmesinin bir hata olup olmadığını merak ediyordu. "Eskiden çok özgüvenliydim. Komik olan şu ki: Her şeyi bildiğimi, her şeyi yapabileceğimi düşünürdüm. Sonra bunu ilk elden görüyorsun ve her şeyin yolunda olması ile her şeyin sonsuza dek mahvolması arasındaki çizginin ne kadar ince olduğunu fark ediyorsun ve aniden hiçbir şey bilmediğinin farkına varıyorsun. Ben sadece giyinme oyunu oynayan ve rol yapan aptal küçük bir kızım.

Doktorluk Sınavı'nı bile geçmedim. Ne yaptığımı sanıyorum?”

Jack, Hazel'ın elini kendi eline aldı. Onunki soğuktu, neredeyse mum gibiydi. Beyaz ve solgundu. "Hazel," dedi yumuşak bir sesle. "Hayatımda tanıştığım en zeki insansın. İnanılmazsın."

"Korkuyorum" dedi Hazel.

"İyi," dedi Jack. "Sorun değil. Korkmakta yanlış bir şey yok."

Hazel başını Jack'in göğsüne eğdi ve Jack kolunu onun etrafına doladı. Sonra yağmur yağmaya başladı, o kadar yumuşak bir sis başladı ki neredeyse iğne ucu kadar hissettiriyordu. "Yağmurdan kaçalım," dedi Jack ve Hazel'ın ayağa kalkmasına yardım etti. Onu kaleye doğru giden patikada yönlendirmeye başladı ama Hazel geri çekildi.

"Hayır," dedi. "Henüz değil."

Hazel ve Jack ahırlara doğru yürüdüler, orada onları sıcak ve kuru, hoş bir saman kokusu olan hava karşıladı.

Raflardan bir çift at battaniyesi çekip ahırın çatısının altına oturdular ve kapıları açık bir şekilde oturup, Hawthornden Kalesi'nin taş korkuluğunun ana hatlarının üstünde gökyüzü kararırken yağmurun yağmasını izlediler. Güneş çoktan batıyordu, kışın kısa günleri Edinburgh'a acımasızca soğuk bir rüzgarla birlikte gelmişti.

Hazel ellerini ısıtmak için Jack'in ceketinin içine bastırdı. "Hala ısınamıyorum," diye fısıldadı.

Jack onu öpmek için eğildi, dudaklarını onunkilere öyle şefkatle bastırdı ki, etten çok gölge hissettiler. Sonra o da onu öptü ve kısa süre sonra öyle derin öpüştüler ki bir an için sanki iki ayrı insanmış gibi hissetmediler. Ahırın sallantılı ahşap iskeletinin dışında daha şiddetli yağmur yağmaya başlamıştı, ama ikisi de umursamadı. Jack, Hazel'ı bir kirişe yasladı ve saçındaki tokaları, bukleleri omuzlarının altına düşene kadar çekti. Yüzünü saçlarına bastırdı ve derin bir nefes aldı, sonra bir parmağını yanağının kıvrımında gezdirdi. "Cennetteki Tanrım," diye fısıldadı. "Çok güzelsin, Hazel Sinnett."

"Daha önce hiç kimse bana güzel olduğumu söylememişti," dedi Hazel. Bunu yüksek sesle söyleyene kadar bunun doğru olduğunu bile fark etmemişti.

Jack, ellerini yüzünün iki yanına koyup birkaç kalp atışı boyunca ona baktı. Sonra eğildi ve iki göz kapağını da yumuşakça öptü.

"Birisi sana her güneş doğduğunda güzel olduğunu söylemeli. Biri sana çarşambaları güzel olduğunu söylemeli. Ve çay saatinde. Biri sana Noel Günü'nde, Noel Arifesinde, Noel Arifesinden önceki akşamda ve Paskalya'da güzel olduğunu söylemeli. Guy Fawkes Gecesi'nde, Yeni Yıl'da ve 8 Ağustos'ta, sadece öyle olsun diye söylemeli." Dudaklarını bir kez daha nazikçe öptü ve sonra geri çekilip gözlerinin içine baktı. "Hazel Sinnett, sen karşılaştığım en mucizevi yaratıksın ve öldüğüm güne kadar ne kadar güzel olduğunu düşüneceğim."

27

HAZEL'İN İLK ÖLÜMÜ BİR HAFTA SONRA GELDİdaha sonra, Hazel'ın kendisine teklif ettiği soğuk suyu reddettikten sonra bir gece uyuyakalan ve bir daha uyanmayan bir Roma ateşi hastası. Onu çarşaflara sarıp laboratuvar zindanına giden yolda arabaya doğru çekerken ağlamadı.

Jack, Hazel'ı kırmızı meşe ağacının yanında ağlarken buldu, cesedi hâlâ arabadaydı.

Jack, tek kelime etmeden mezarı kazmaya başladı.

"Onu incelemem gerek, Jack," dedi Hazel ne yaptığını gördüğünde. Ağlaması için kelimeleri zar zor çıkarabiliyordu. "Elimden gelen her cesete ihtiyacım var."

"Bu değil, aşkım," diye cevapladı Jack sessizce. "Onu tanıyordun. Ona değer veriyordun. Onu gömebilir ve yasını tutabilirsin. Parçalar olmak zorunda değil. Henüz değil." Hazel cevap vermedi. Ağlama durana kadar derin bir nefes aldı, gözyaşlarını sildi ve ana kaleye geri yürüdü. Jack adamı gömmeyi bitirip Hawthornden'a geri döndüğünde, Hazel

Gözleri açık, solaryumda tekrar hastaları tedavi ediyor.

Roma ateşi için herhangi bir tedavi türü, hatta bir çare hakkında tıbbi bir yazı yoktu ve bu yüzden Hazel küçük, zararsız ilaçlarla başladı. Hastalarına limon suyu ve balla çay verdi. Öğleden sonra, kitabın verem tedavisinde kendisine önerdiği şekilde toz kakule tohumu ve süt içmeleri konusunda ısrar etti. Bandajları günde üç kez değiştirildi, kumaş neredeyse her zaman kabuklu yaralarla yapışkandı. Kokuya dayanabilirlerse, Jack'in demlediği wortflower-root çayını onlara verdi. Eğer çocukluğunda içmişse ve hiç Roma ateşi geçirmemişse, belki de bu çayda yardımcı olabilecek bir şey vardı.

Garip bir şekilde, en azından bazı hastalarda işe yaramış gibi görünüyordu. Dört Roma ateşi hastasına wortflower-root çayı servis ettikten bir saat sonra, içlerinden biri camı hafifçe tıklattı ve Hazel'dan bir deste getirmesini istedi

kartlar, böylece whist oynayabiliyorlardı. Ertesi gün, wortflower kökünü toz haline getirip çıbanlarına sürdü.

Yara izleri iyileşmedi, ancak toz haline getirilmiş kökün sağladığı iyileşme yadsınamazdı: kızgın ve kırmızı olan et, chartreuse çizgileriyle pembe ve pürüzsüz hale geldi. Hawthornden'a gelen ilk Roma ateşi hastası, beyaz bıyıklı ve turp şeklinde bir burnu olan Robert Bortlock adında bir balıkçıydı, kahvaltıda ikinci bir porsiyon istemeye bile başlamıştı.

Hastaların sırtlarında iyileşen Roma ateşi yaraları, Hazel'a kitaplarında gördüğü çiçek hastalığı çizimlerini hatırlattı.

Elbette Edward Jenner ve çiçek aşısı hikayesini biliyordu; İngiliz doktorun, yerel sütçü kızların çiçek hastalığına yakalanmayan tek kişiler gibi göründüğünü nasıl fark ettiğini ve inek çiçeğine maruz kalmalarının, vücutlarına bir şekilde daha ölümcül insan kuzenini savuşturmayı nasıl öğrettiğini nasıl varsaydığını. Lord Almont bir keresinde Jenner'ı salonlarından birinde ağırlamıştı ve Hazel o zamanlar söylediklerini kavrayamayacak kadar genç olsa da, seyrek gri saçlarını ve kalın boynuna sıkıca dolanmış ve çenesinin altında zarif bir kare fiyonkla bağlanmış beyaz mendili hatırladı.

Ancak aşılama bundan önce de, onlarca yıl önce de vardı. Bilim insanları bunu kavramsal olarak anlamıştı, yani bir vücudu ölümcül bir hastalıkla savaşması için zayıflatılmış bir versiyonunu tanıtarak eğitebilirdiniz ve Jenner ve ineklerinden önce insanlar, derinin altına iğneyle batırılmış, ince bir toz haline getirilmiş şifalı çiçek hastalığı kabuklarını kullanıyorlardı.

Neden kimse Roma ateşiyle denememişti? Çiçek hastalığından çok daha küçük ölçekli bir hastalıktı, kesinlikle, ama aynı teknik işe yararsa, Edinburgh'daki doktorlar binlerce hayat kurtarabilirdi. Roma ateşinin çok az iyileşen vakası olması ve aşılamanın bir olasılık gibi görünmemesi mümkün müydü? Hazel, literatürde en azından bir şey olması gerektiğini, İskoç Tıp Dergisi'nde bir makale veya Londra'da yayınlanan bir çalışma olması gerektiğini düşündü. Ama hiçbir şey bulamadı. Anatomistler Derneği'ndeki Dr. Beecham'a yazmaya ve fikrini sormaya karar verdi.

Dr. William Beecham III

Kraliyet Anatomistler Derneği

Edinburg

Sevgili Dr. Beecham,

Bu mektubun size iyi ulaşmasını dilerim ve Doktorluk Sınavı için sıkı çalışmaya devam ettiğimi temin ederim. Eğitimimin bir parçası olarak, üzgünüm ama Roma ateşi de dahil olmak üzere çeşitli tıbbi rahatsızlıklardan muzdarip birkaç İskoç erkek ve kadının temel muayenelerine başladım. Küstahlığımı mazur görmenizi umuyorum, ancak bu konudaki fikrinizi sormak istedim. Roma ateşi aşısı konusunda herhangi bir deney yapıldı mı? Yerel bir çocuğun tavsiyesi ve çocukluk çağı halk ilacıyla ilgili anıları üzerine, hastaları kantaron kökünden yapılmış bir çayla tedavi ettim ve olumlu sonuçlar gördüğümde, çıbanlarını sararken pansumanlarına toz kantaron kökü lapası ekledim. Etkisi cesaret vericiydi. Aslında o kadar cesaret vericiydi ki, iyileşen kabukların aşılamada kullanılıp kullanılamayacağını merak ettim. Programınızın çok yoğun olduğunu biliyorum, ancak zaman bulursanız lütfen geri yazın.

En içten dileklerimle,
Hazel Sinnett
Hawthornden Kalesi

En azından, onu bilimsel topluluktan doğru literatüre yönlendirebilirdi. Ama Hazel, kendi içindeki en gizli yerlerde, cevabının ne olabileceğini, mürekkebi heyecandan sıçramış bir şekilde, her cümlesi bir ünlem işaretiyle noktalanmış bir şekilde geri yazabileceği ihtimalini hayal ediyordu çünkü çözmüştü, cevap her zaman oradaydı! Ve hiç kimse bir daha Roma hummasından muzdarip olmak zorunda kalmayacaktı çünkü aşısı tüm İskoçya'ya gönderilebilirdi. Edward Jenner'ın adını taşıyan toplum, onu bir akşam yemeği ve gala etkinliğiyle kutlayacaktı. Kral, bizzat saraya sunulması için onu çağıracaktı. Fizik Muayenesine bile neredeyse hiç ihtiyacı olmayacaktı; yirmi yaşına gelmeden anında krallığın en ünlü doktoru olacaktı.

Hazel, laboratuvarda yeni bir hastayı muayene etmediği veya Hawthornden Kalesi'nin birinci katında karyoladan karyolaya gitmediği zamanlarda, kendini giriş salonunda oyalanırken buldu, Beecham'ın cevabını umuyordu. Kalenin ön kapısının tıklatıldığını duyduğunda, midesi düğümlendi. Pencerenin dışında, Jack'in kalenin arkasındaki güney çimenliğinde Charles'a kılıç dövüşünün temellerini öğrettiğini görebiliyordu.

"Hayır, hayır," diye seslendi Iona'ya. "Ben kapıyı açacağım." Eteklerini düzelterek kapıyı açtı ve bir mektuptan bile daha beklenmedik bir şey buldu.

"Selamlar, hanımefendi," dedi çocuk, derin bir reverans yaparak. Yüzü ve saçları isle kaplıydı. Ayağa kalkarken birkaç eksik dişiyle ona sırıttı. "Jack Currer'ın buralarda takıldığını duydum. Ona Munro'nun ölümden döndüğünü söyle."

Şaşkına dönen Hazel, çocuğu içeri aldı ve ceketini çıkarmasına yardım etti. Kollarından biri gevşek ve boştu. Bu çocuk, kayıp

Munro, yaşayanların ülkesine tek koluyla dönmüştü.

28

MUNRO İKİ TANESİ ÇAY İÇTİve kanepeye uzanmadan önce bir tepsi dolusu bisküvi yedi, karnına vurdu ve Hawthornden Şatosu'na vardığından beri kendisine hayranlıkla bakan Hazel ve Jack'e gülümsedi.

Munro dudaklarını şapırdattı. "Şimdi, eğer söyleyebilirsem, bunlar gerçekten güzel bisküvilerdi, bayan. Gerçekten güzel bisküvilerdi."

"Teşekkür ederim" dedi Hazel.

"Munro," dedi Jack, artık kendine hakim olamayarak. "Nerelerdeydin? Ve kolunu nasıl kaybettin!"

Munro derin bir iç çekerek, üst dudağını titreterek nefes verdi. "Yazık, değil mi?" dedi, gömleğinin boş sol kolunu kaldırarak. "Yine de, Tanrı'ya şükür ki benim atış elim değil, ha? Sanırım sağ elime bir tabanca veriyorsun ve evin efendisi benim onun arazisine girdiğimi anlamadan önce yarım düzine orman tavuğu avlıyorum." Döndü ve şöminedeki ateşi kontrol ederken, hepsinin söylediklerini dikkatle dinlemiyormuş gibi davranan Iona'ya arsızca göz kırptı. "Ateşte kızartılmış, karnında kestane olan bir orman tavuğu pişiriyorum, eğer bulabilirsem. Hayatımda geçirdiğim en güzel Noel, Fleshmarket Close'taki eski gecekonduda çaldığım bir orman tavuğu ve kestanelerdi. Orayı hatırlıyor musun, Jack-boy? Çatı yarı çökmüş ve zeminler termitler tarafından ısırılmış, ama yine de o şeyler arasında fena bir yer değil."

"Munro," dedi Jack tekrar. "Kolun. Kayıpsın. Haftalardır." "Doğru, doğru. Hikaye. Başlamadan önce, bu bisküvilerden daha fazlasını elde etmenin mümkün olduğunu varsayalım? Ah, teşekkür ederim, aşkım, sen bir meleksin, gerçekten.

Yukarıdaki cennet.

"Başlamadan önce, sana söylemeliyim ki, her şeyi hatırlamıyorum. Gelip gidiyor, sis gibi. Sanki her şeyi birinin yanan yemeğinin dumanından görüyormuşum gibi. Ama en azından nerede başladığını biliyorum, o kısım yeterince kolay: Greyfriars'da bir kazıdaydım, ölen zavallı bir kuşun cesedini almaya çalışıyordum

Bebeği hala karnında iken. Kendini öldürmüş, dediler. Erkek arkadaşı onu artık sevmiyormuş. Arsenik, duydum. Ama tabii ki aile bunu kabul etmedi, bu yüzden sadece Roma hastalığı olduğunu söylediler. Uygun bir bahane, şehirde dolaşan bir veba, söyleyeceğim tek şey bu.

"Bu yüzden gece yarısı tek başıma kilise bahçesine gittim. Normalde, bu tür şeylerde bir ortağım olması güzel olurdu, ama Bristlwhistle'ın Calais'e gittiğini ve Milstone'un geçen ay öldüğünü biliyorsun - trajik bir şey, trajik - ve dolandırıcılardan başka kime güvenmem gerekiyor? Özellikle o zavallı hamile kızla bir servet kazanmayı umduğumda. Bu oyunda yeterince uzun süredir çalışıyorum ki, mecbur kalmadıkça karı bölmek istemiyorum. Benim kadar uzun süre fakir olduğunuzda, açgözlülük o kadar da kötü bir günah gibi görünmüyor sanırım.

"Yani, evet, gece vakti tek başıma Greyfriars'a doğru yola çıktım - bir meşale getirmeyi bile düşünmedim, orayı çok iyi bildiğim için. Gözlerim bağlı yürüyebilir ve tek bir taşa bile takılmazdım, söylüyorum sana. Ay ışığı olmayan bir gecede ve iki gözüm kapalıyken o yerde koklayamadığım tek bir kaya veya karınca yuvası yoktu.

"Kapı kilitli değildi. Hatırladığım ilk garip şey buydu. Alışkanlıktan atlamıştım, her ihtimale karşı, ama bunu çok net hatırlıyorum. Kapalıydı, dikkat edin, ama kilitli değildi. Bu yüzden tabii ki bir başkasının benden önce davrandığını varsayıyorum, bir başkası ödüllü domuzumu alacak, bu yüzden mezara doğru koştum ve orada kimse yoktu. Gömülmeden kalan toprak sürülmüş, ama kimse kazmamış. Mezarlıkta hiç kimse yoktu. Rüzgar da yoktu. Sanki hayaletler bile hareket etmeyi bırakmıştı. O kadar sessizdi ki kendi kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyordum. O kısmı hatırlıyorum. Önemli olup olmadığını veya herhangi bir şey ifade edip etmediğini bilmiyorum, ama Tanrı'nın dürüst gerçeği: Hatırladığım son gece, onu duyduğum en sessiz geceydi. George Heriot'un evinde ışıklar bile sönmüştü. Pencerede bir mum bile yoktu.

"Kazmaya başlıyorum, ama daha birkaç santim bile toprağa girmeden, bir adam aniden tam önümde duruyor. Bunu açıklayabilmemin tek yolu bu, tam burnumun dibinde beliriyor. Geldiğini bile duymadım, nefes aldığını bile duyamadım. Yüzünü kapatan bir şapka takıyor ve karanlıkta altında ne tür bir yüz olduğunu hiç anlayamıyorum. Ama yine de küreğim var, aklınızda bulunsun, ve onu yüzüne doğru tutup ona bir adım bile yaklaşmamasını söylüyorum. Bu benim bedenim, diyorum, onu buldum ve dahası,

önce burada. Tuzuna layık herhangi bir diriliş adamı, bir bedeni çalan birinden onu çalmaması gerektiğini bilir.

"Ama bu adam, bu hayalet ya da her neyse, sadece korkunç bir şekilde gülümsüyor ve gölgelerde bir sıra sarı diş görüyorum. Ve tam o sırada onu daha önce gördüğüm hissine kapılıyorum, o gece benimle ve Davey ile tanışan adamlardan biriydi - hatırlarsın, Jack - ve ben de 'Ah, o zaman o sadece bir polis' diye düşünüyorum. Kaçacakmışım gibi yapıyorum ama bacaklarıma gitmelerini söylemeden önce, beyefendi beni yakalıyor ve yüzüme bir mendil tıkıyor, bu tür tatlı bir kokuyla ıslanmış - bilmiyorum. Çiçek gibi ve ölüm gibi kokuyordu. Nefesimi tutmaya çalıştım, ona karşı koymaya çalıştım ama sonra her şey ağırlaştı ve başım döndü ve bir sonraki bildiğim şey, gün doğumuydu ve beni başımın üzerinde bir örtüyle bir sandalyede tekerlekli sandalyede gezdiriyordu.

"Eski Şehir'de bir yerdeydik, kokulardan ve parke taşlarının hareket etmesinden anlayabiliyordum ve bir köprüden geçtiğimizden oldukça eminim ama nereden geçtiğini söyleyemedim. Sana söylemiştim, başımın ve üzerimin üzerinde ağır, siyah bir dantel -örtü ya da bir şey- vardı, yas tutan bir dul ya da birinin büyükannesi gibiydim. Koşmaya çalıştım ama sanki bacaklarım gitmişti ve kollarımı hareket ettiremiyordum. Kumaşın altından dışarıyı zar zor görebiliyordum, bu yüzden yapabildiğim tek şey beklemek ve beni yeterince uzun süre yalnız bırakmasını ummaktı, böylece bir şekilde kurtulmanın bir yolunu bulabilirdim.

"Kapısında altın bir plaket olan bir binaya ulaştık ve şapkalı adam birkaç kez kapıyı çaldı ve beni içeri aldılar, büyük bir odadan geçip tiyatro gibi başka bir odaya. Hatırladığım kadarıyla, sıra sıra banklar ve her şeyle dolu bir tiyatroydu ve yerde talaş vardı - bunu koklayabiliyordum, dünyayla karıştıramazdım.

“O zaman peçemi çıkardılar. Seyircilerden kimse yoktu, sahnede sadece iki masa ve paltolu bir doktor vardı. Masalardan birinde uyuyan yaşlı bir adam vardı. Belki yaşlı değildi, görmek zordu, ama bana yeterince yaşlı görünüyordu. Ve uyuyor olması için yaşlı olmalıydı. Silindir şapkalı adam doktordan ödemeyi aldı ve beni dışarı bakar halde bıraktı, beni öldürmeye çalıştıklarında hala hayatta olduğumu fark etmeyeceklerini umarak.

"Doktor bir bıçağı keskinleştirdi ve işte o zaman kendimi tutamadım - bağırdım, sanırım, ya da belki de sadece bir köpek gibi havladım. Sonra kendi mendilini çıkardı ve üzerine biraz mavi iksir döktü. Hareket etmeye çalıştım,

koşmaya çalıştım, yemin ederim, ama uzuvlarım serbest olmasına rağmen sanki bağlıymışım gibiydi. Beynim bozulmuştu. Mendili yüzüme doğru itti

ve yine aynı kokuydu—çürümüş bir beden ve bir hanımın parfümü gibi tatlı bir çiçek. Ve sonra oda başım döndü ve karardı ve artık ağlayamıyordum. Voodoo ya da bir şeydi. Acıtmıyordu, acıtacağını sanıyordum ama acıtmıyordu. Uyumak istiyordum ve anılarımın geri kalanını bulanıklaştırdı. Eğer solcu burada olmadan uyanmasaydım"—başıyla sol kolunun eskiden olduğu yeri işaret etti—"o zaman belki de bunu rüyamda gördüğümü ya da bir önceki gece barda fazla kaçırdığımı düşünebilirdim.

"Saint Anthony hastanesinde uyandığımda sanki tüm vücudum yanıyormuş gibi hissediyordum. İki zavallı ruhla bir karyolaya tıkılmış durumdaydım, ikisi de Skye büyüklüğünde bir tuğlanın altında bacakları ezilmiş taş ustasıydı. Üçümüz içler acısı bir görüntü oluşturduk, bunu söyleyebilirim."

"Başka hiçbir şey hatırlamıyor musun?" dedi Jack, dizlerinin üzerine eğilerek.

Munro başını iki yana salladı. "Beni bir süre hastanede tuttular, kolumu nasıl kaybettiğimi anlamaya çalıştılar. Onlara adamdan, tiyatrodan, ıslak mendilden ve tüm bunlardan bahsettim ama kimse bana aldırış etmedi. Kendimi başını belaya sokan sıradan bir sarhoş sanıyordum ve sanırım öyle olmadığımı söyleyemem. Hastaneden olabildiğince çabuk çıkmaya çalıştım, aklınızda bulunsun. İçerisi bok ve ölüm kokuyordu ve yatağımdaki adamlardan biri üşütmüş bir fil gibi horluyordu. Yemekler fena değildi, eğer böcekleri çıkardığınızdan eminseniz. Kurtçuklar da tıpkı bizim gibi ısınmaya, karınlarını doyurmaya çalışıyorlar, bunun için onları suçlayamam. Ay, burada çaydan daha sert bir şey içebilir miyim acaba? Dedikleri gibi, yaşadıklarım az çok bir çile olduğu için."

Hazel başını salladı ve Iona dolaptan viski almaya gitti. "Hastanedeki doktorlar yaran hakkında bir şey söyledi mi? Kolun neden alınmış olabileceği hakkında bir şey?"

"Aslında dikişlerin özellikle düzgün olduğunu fark ettiler. Sanki her şey işini bilen biri tarafından yapılmış gibi."

"İzin verirseniz?"

Munro omuzlarını silkti ve sol omzundan gömleğini çekip kolundan geriye kalan her şeyi ortaya çıkardı. Eklem yerinden kesilmişti; omzun altında hiçbir şey kalmamıştı. Ve tıpkı Munro'nun bahsettiği gibi, siyah dikişler küçük, düz ve düzgündü. Yara az miktarda irinle terliyordu ve

etrafındaki deri kızarmış ve şişmişti, ancak dikişler yerindeydi.

"Ama neden biri senin kolunu tutsun ki?" dedi Jack, şaşkın bir şekilde. "Anlamıyorum."

Munro'nun viskisi geldi ve Iona'ya göz kırparak teşekkür etti ve sonra derin bir yudum aldı. "Beni aşar," dedi, kalan kolunun koluyla dudaklarını silerek. "Artık kazamayacağım, bu utanç verici. Ve şimdi nasıl dürüst iş bulacağım? İki kolum varken dürüst iş bulamazdım."

"Sana uygun bir şey bulacağız," dedi Jack. "Tiyatroda benimle çalışabilirsin."

"Ay, bir kahkaha var!" dedi Munro, hırıltılı bir sesle. "Orada neler olup bittiğini bilmemek için yeterince uzun süredir gitmedim. Vebadan kapalıyım, değil mi? Tiyatrodaki işin nasıl gidiyor, Jack?"

Jack sandalyesine gömüldü.

"Hawthornden'da sizin için bir şeyler bulabiliriz," dedi Hazel. "Her zaman araziyi idare edecek birine ihtiyacımız var. Ve - ve sen avlanıyor musun? Cook'un birkaç tavşan daha bulmasından eminim."

Munro göğsünü şişirdi. "Tek elle bile olsa, İskoçya'da benden daha iyi bir nişancı yok, bunu size garanti edebilirim. Teşekkür ederim, hanımefendi. En içten dileklerimle." Ve şapkasını çıkarıp ayağa kalktı ve belinden derin bir reveransla eğildi. Cebinden birkaç iskambil kağıdı ve sahte para yere düştü ve onları kaparken kızardı.

"Hikayenin başka bir şeyi yok mu? Hatırladığın başka bir şey yok mu? Tek gözlü bir adam olması mümkün mü? Ameliyathanedeki doktorun göz bandı takması?"

Munro viskisinden bir yudum daha aldı. "Hikaye bu. Beni eve gönderene kadar bir süre hastanede kaldım, bara gittim, sonra Jack'i burada buldum. Doktora gelince... Kesin olarak söyleyemem. Tüm bu kısım biraz bulanık. Doğruyu söylüyorsam, üç gözü olsa bile yüzünü bile bilemezdim."

Hazel oturmuş, düşünüyordu. Birisi Munro'yu kaçırmış, ona ethereum kullanmıştı—başka ne olabilirdi ki?—ve kolunu tutmuştu. Bildiği buydu. Bilinmeyenler neden ve kimdi. Endişe verici olan bilinmeyen, ama bir sonraki bilinmeyeni kadar endişe verici değildi: Ne zaman saldıracaklardı

Yine mi? Çünkü en azından Hazel'a göre, Edinburgh'daki yoksulları kaçırıp sakat bırakan her kimse, durmaya hiç niyeti yokmuş gibi görünüyordu.

Hazel, Charles'ı, Hawthornden'a gün batımında gelen polis memurunu çağırması için gönderdi. Süpürge kılları kadar kalın ve düz bir bıyığı vardı ve botları eşiği geçtiği andan itibaren burun delikleri rahatsızlıkla açıldı.

"Lütfen oturun," dedi Hazel ona. "Iona, taze bir çaydanlık çay getir."

"Teşekkür ederim, hanımefendi," dedi ve sertçe karşısındaki sandalyeye oturdu.

Kanepede uzanmış olan Munro. Hazel, Munro'yu polis memurunun gözlerinden görünce yüzünü buruşturdu: yağ ve isle kaplıydı, gömleğinin kolları sararmıştı, içki kokusu etrafında parfüm gibi uçuşuyordu.

Munro'nun hikayesi tamamlandığında polis memuru, "Yani," dedi, "sarhoş oldun, kabus gördün ve kolunu kaybetmiş bir şekilde uyandın."

Hazel öfkeyle ayağa kalktı. "Hayır, hiç de öyle değil! Anatomistler Derneği'nde bir şeyler oluyor - oradaki biri doğrudan dahil olsun ya da olmasın, cerrahi tiyatroyu kullanıyorlar. Ve ethereum'larını kullanıyorlar. En azından bir soruşturmaya girişmeniz gerekiyor!"

Şimdi polis memuru ayağa kalktı. Konuşurken bıyığı titriyordu ve her noktalı p sesiyle ağzından çıkan tükürük damlalarını tutuyordu. "Siz - hanım - bana ne yapmam gerektiğini söylemeyin. Bu veya herhangi bir durumda. Şimdi, siz iyi bir aileden geliyorsunuz ve bu - bu - bu zavallı, zavallı şarlatanın sempati ve paranız için bir planla sizi kandırdığını ve beni kaba bir şakanın parçası olarak bilerek buraya çağırdığınızı varsayacağım."

"Efendim, yanlış anladınız," dedi Hazel. "Doğruyu söylüyor. Vücut parçaları alınan tek kişi o değil. Bir şey—"

Polis memuru homurdanarak onu böldü. Başını iki yana salladı. "Beyniniz çok tembel, hanım. O da sizinle birlikte kaçıp gidiyor." Şapkasını tekrar taktı ve Hazel'a doğru eğilip Munro'nun duyamayacağı bir yerde onunla konuşmaya başladı. "Aramızda kalsın, bu tür şeyler Eski Şehir'den gelen ayaktakımıyla her zaman olur. Sempatik bir kulak bulurlar ve sizin acımanızı uyandırmak için her türlü çılgın hikayeyi uydururlar."

Hazel onun tutuşundan sıyrıldı. "Size temin ederim efendim, haklı değilsiniz."

Polis memurunun üst dudağı seğirdi ve bıyığı titredi. "Birkaç yıl önce, Kraliyet Donanması'nda, babanızla birlikte Fransızlara karşı görev yaptım.

Hawthornden'a nezaketen geldim. Ama şimdi sana söylüyorum, hanım: Umarım baban kızının aptal yerine kamu düzenini bozan biri olmasından önce geri döner."

29

NROMA ATEŞİ HASTALARINDAN BİRİ Hazel'ın wortflower kökü ile tedavi ettiği kişiler iyileşiyordu, ancak Hazel'ın derin rahatlaması ve şaşkınlığı, hiçbiri ölmüyordu. Hastalığı kontrol altına alabilmiş gibi görünüyordu - yayılmasını sınırlayabilmiş ve ölümcül etkisini azaltabilmişti - onu tamamen yenememiş olsa bile. Yine de.

Hazel, hastalarının her birini ve ilerlemelerini dikkatlice not etti. Notlarının bir kopyasını Dr. Beecham'a yazdığı mektupta göndermişti, ancak Hazel'ın dehşetine rağmen, hala bir cevap alamamıştı.

"Ne yapıyor olabilir?" diye inledi Iona'ya, genç bir çocuğun kaval kemiğinden bir kıymığı çıkarırken. "Bir mektup yazmak ne kadar zaman alır?"

Iona ona pamuklu örtüyü ve dezenfekte etmesi için alkolü uzattı. "Çok uzun zaman olmadı, hanımefendi. Oldukça ünlü bir doktor, değil mi? Muhtemelen çok fazla mektup alıyordur."

"Evet, sanırım," diye mırıldandı Hazel. Çocuğa bağırma fırsatı bile vermeden kıymık bacağından kaydı. "İşte buradasın. Yağmur gibi. Ve bundan sonra sallantılı korkuluklardan uzak dur. Şanslısın ki uğraşmamız gereken tek şey bir kıymık oldu."

Iona çocuğu dışarı çıkardı ve Hazel'ın bir sonraki hastasını getirdi, kızıl saçlı ve daha iyi günler görmüş kahverengi ceketli genç bir adam. Çocuk yorgun ve solgun görünüyordu. Eski gömleği boynundan yırtılmıştı ve biri onu onarmaya çalışmıştı.

"Burgess!" diye haykırdı Hazel şaşkınlıkla. Onu Hawthornden'daki zindan laboratuvarında bir hayalet gibi gördüğü için duyduğu şoktan dolayı ona sarılmak için duyduğu garip dürtüye direnmek zorundaydı.

"Ben-ben özür dilerim," dedi Burgess, soluk kaşları şaşkınlıkla düğümlenerek. "Bu zevki tattığımızı sanmıyorum. Ama-buranın tedavi için

bir yer olduğunu söylediler?" Hazel'ın ötesine baktı, erkek bir doktor olduğunu varsayarak

arkasında bir yerde. Güneş odasındaki karyolalardan birinden alçak bir inleme sesi geldi.

"Gilbert Burgess," dedi Hazel tekrar. "Beni tanımıyorsun. Elbette." Saçlarını ense köküne kadar topladı. "George Hazleton, hizmetinizdeyim."

Ve sonra, ister şoktan, ister ateşten, isterse her ikisinden olsun, Burgess bayıldı.

★ ★ ★

"BEN"İNANAMIYORUM" DEDİ Sonunda şatodaki karyolalardan birinde uyandı. Muayene uzun sürmemişti—yüksek ateşi vardı ve vücudunun her yerinde taze yaralar oluşuyordu. Roma ateşiydi. Iona ona bir kase yulaf ezmesi ve reçel getirmişti. Dalgınlıkla karıştırdı, yemeye kendini getiremedi. "Bir kız, tüm bu zaman boyunca. Affedersiniz, bir hanım. Ve hiç kimse bilmiyordu. Tanrım, şu an Thrupp'un yüzündeki ifadeyi görmek için canımı verirdim."

"Eh, biri biliyordu. Dr. Straine beni tanıdı ve derslerden men etti."

"Kaybolduğunda nereye gittiğini merak ediyorduk. Çocuklardan birkaçı hastalandığını veya aceleyle bir evliliğe girdiğini veya buna benzer bir şey olduğunu düşündü. Thrupp bizi kumar borçlarından kaçtığın konusunda ikna etmeye çalıştı, ama bunun bir sürü saçmalık olduğunu biliyorum."

"Orada işler nasıl gidiyor?" dedi Hazel, sesini rahat tutmaya çalışarak. "Derslerde yani. Ne tür şeyler öğreniyorsun?" Burgess mahcup bir şekilde baktı ve ahududu reçelinden pastel pembeye dönmüş yulaf ezmesi kasesine baktı. "Okulu bıraktım," diye itiraf etti. "Birkaç hafta önce. Hastalığı suçlayabilirdim ama aslında başımın üstünde bir şey vardı. Ailem zaten okul ücretlerini karşılayamıyordu -nabzı yarım olan her akrabadan borç alıyorduk- ve bu

"Sınavda başarısız olsam bile dayanabileceğimden daha fazla." "Yani okulu bıraktın mı? Burgess, hayır!"

Burgess onu savuşturdu. "Hayır, en iyisi bu. Ben berbat bir cerrah olurdum. Senin gibi değil - sen! Harikasın. Sadece etek giydiğin için seni dersten attıklarına inanamıyorum. O adamların cesareti gerçekten. Straine, yemin ederim, onu yarı yarıya boğmak istedim. Bana

ürkütücü, orada öylece durması, biliyor musun? Gözlerindeki o bakışla?" Burgess ürperdi.

"Eh, hala bir cerrah olabilirim," dedi Hazel küçük bir gülümsemeyle. "Ya da daha doğrusu, bir şans var." Dr. Beecham ile yaptığı anlaşmayı, geçip geçmeyeceğini görmek için Doktorluk Sınavı'na girmesine hala izin verileceğini açıkladı. Başarı, Dr. Beecham'ın kendisi tarafından hastanede çıraklık yapılması ve o noktadan itibaren kadınların derse katılmasına izin verilmesi anlamına gelecekti.

Burgess ona bunu söylediğinde morali yükseldi. "Bu harika, Hazel, gerçekten öyle! Geçmen gerek. Elbette geçeceksin, bu işte bir dâhisin."

"Nişanlısın, değil mi?" dedi Jack köşeden. Hazel onun orada oturduğunu, ciltli kitaplarından birini okuduğunu bile fark etmemişti. "Geçsen bile, yeni kocan bununla herhangi bir şey yapmana izin verecek mi?"

"Bunun onun vereceği bir karar olacağını sanmıyorum," dedi Hazel sert bir şekilde.

"Bahse girerim öyle olduğunu düşünecektir," dedi Jack buz gibi bir sesle.

"Eh, gecikmiş tebrikler!" dedi Burgess, gerginliği dağıtarak. "Nişanınız için! Şanslı adam kim?"

"Teşekkür ederim. Ve aslında o, geleceğin Viscount Almont'u."

Burgess'in gözleri büyüdü. "Hazel, bu—oh, düğmeler! Sana Hazel diyemem! Leydi Sinnett, yani. Daha doğrusu Leydi Almont."

"Hazel iyi," dedi. "Onunla neredeyse doğumdan beri nişanlıyım. O sadece işleri daha resmi hale getirmek istiyordu, hepsi bu. Bir yıl daha evlenmeyeceğiz, bu yüzden bu arada hayatım pratik bir şekilde değişmiş gibi değil. Fiziksel Muayene aptal evliliğimden çok daha acil bir endişe."

Jack sertçe nefes verdi, kitabı masaya fırlattı ve odadan çıktı. Hazel onu görmezden geldi ve yüzünü tamamen Burgess'e çevirdi. "Lütfen bana Dr. Beecham'ın lenf sistemi yapısı hakkında söylediği bir şeyi hatırladığını söyle, çünkü bu konuda tamamen umutsuzum."

O günden sonra Burgess onun kişisel öğretmeni ve şampiyonu oldu. Hazel laboratuvara gelen yeni hastaları muayene etmeyi bitirdiğinde ve Hawthornden Kalesi'ndeki yataklarda yatan hastaların turunu tamamladığında Burgess'in yatağının yanına giderdi ve Hazel'in çalışmasına yardım ederdi. Burgess, soru sorma konusunda yetenekli, zeki bir bilgi yarışmacısıydı.

Hazel'ın bilmeden kaçmayı umduğu soru tam olarak buydu.

Dr. Beecham'ın mektubu Charles'a ulaştığında Hazel, Burgess'in iç kulağındaki tüm kemiklerin isimlerini sıralamakla o kadar meşguldü ki, önündeki parşömeni açana kadar elinde ne tuttuğunu fark edemedi.

Sevgili Bayan Sinnett,

Sizden haber almak ne kadar da beklenmedik bir mutluluk. Bahsimizi hatırladığınızı ve çalışmalarınızın Fizik Sınavı için zamanında ilerlediğini umuyorum. Başarılı olmanızı içtenlikle umuyorum.

Ne yazık ki, bu mektupta ileteceğim başka olumlu bir haber yok. Roma ateşinin ilk dalgası sırasında Edinburgh'da aşılama denendi ve olumlu bir etkisi olmadı. Aksine, deneyi uygulanan birkaç hasta hastalığın kendisine yenik düştü.

Adını verdiğiniz "wortflower kökü"ne aşina değilim ve bunun başka, daha uygun bir adı olan yerel bir bitki için bölgesel bir isim olduğunu varsaymalıyım. Yine de, hem ben hem de saygıdeğer büyükbabam yaşamı boyunca yerel İskoç florasının geniş bir çeşidini denedik ve hastalığın korkunç ve ölümcül etkilerini hafifletecek hiçbir şey bulamadık. Tüm denemeleri durdurmanızı ve talihsiz kurbanları asılsız halk ilaçlarıyla tedavi etmeye devam etmemenizi tavsiye etmeliyim. "Wortflower kökü"nü herhangi bir şekilde kullanmaya devam etmeyin. Kısa vadede olumlu etkiler, ileride daha ölümcül sonuçların habercisi olabilir. Eğer bir doktor olacaksanız, hastanın iyiliğinin bir doktorun aşırı hevesli egosundan daha önemli olması gerektiğini hızla öğreneceksiniz.

Severek,
Dr. William Beecham III

Hazel mektubu okudu ve tekrar okudu. Sanki suratına tokat yemiş gibi hissetti. Kağıdın elinden düşmesine izin verdi ve Burgess mektubu aldı, okurken kelimeleri sessizce ağzıyla söyledi.

"Eh, bence iyi bir fikirdi," dedi Burgess sonunda. "Ve bu lanet ateşi geçirdiğimden beri, Dr. Beecham ne derse desin, kafamın patlamak istemediğini hissettiren tek şey wortflower kökü çayı oldu. O kadar da önemli biri değil! Büyükbabasının sonunda delirdiğini biliyor musun? Simya ve benzeri şeyler. Belki de hepsi delirmiştir. Unut gitsin, Hazel."

Hazel dalgın dalgın başını salladı. Aptalca ve aşırı hırslıydı. O sadece bir çocuktu, dünyanın en saygın doktorlarından bazıları yıllarca Roma ateşi sorunu üzerinde çalışmıştı ve hiçbir şey olmamıştı. Henüz Doktorluk Sınavı'ndan bile geçmemişti ve Dr. Beecham'ın görmediği bir şey gördüğüne inanacak kadar kibirliydi.

yapmamıştı. Yanakları yandı ve mektubu Burgess'in elinden kopardı. Parçalara ayırdı ve ateşe attı, öfkeden değil, derin bir aşağılanmadan.

"Önemli değil," dedi Hazel, Burgess'in içtiği çay kupasını elinden almak için uzanarak. "En azından şimdilik uzmanları dinleyeceğiz."

Burgess kupayı çekip itiraz ederek bir yudum daha aldı. "Şans yok."

"Tamam," dedi Hazel. "İstediğin gibi olsun, ama bir şeyler ters giderse, şimdi vicdanına bırak."

Burgess bir yudum daha aldı. "Sadece çay," dedi. "Ve beni daha iyi hissettiriyor. Dr. Beecham'ın ne hakkında konuştuğunu bilmiyorum ama beni tedavi eden sizsiniz, o değil ve değeri ne olursa olsun, size güveniyorum, Dr. Sinnett."

Neredeyse onu gülümsetecek kadardı.

Son birkaç gündür pek gülümsememişti. Dr. Beecham'ın cevabını hala beklemesinin yanı sıra, Jack, Munro'nun yeniden ortaya çıkmasından beri Hawthornden'dan neredeyse kaybolmuştu, yeni bir iş bulmaya çalışıyordu.

"Burada kalabilirsin," diye fısıldamıştı Hazel, Burgess'in gelişinden birkaç gün sonra, hala yataktayken. Eskimiş bir gömlek ve sandalyenin arkasında asılı bıraktığı ceketi giydi.

"Burada öylece kalamam," dedi, leğenden yanaklarına soğuk su çarparak. "İş bulmam gerek. Tiyatronun tekrar açılmasına ne kadar kaldığını kim bilir. Şimdi ceset çalmak çok tehlikeliyse, başka bir şey bulmam gerek."

"Çok tehlikeli, Jack," dedi Hazel. "Munro'yu kimin aldığını veya neden aldığını bilmiyoruz. Ve polis, diriltme adamlarına yardım etmeyecek - tabii ki onlar alma işini yapmıyorsa. Lütfen, lütfen bana tekrar diriltme işine çıkmayacağına söz ver."

"Söz veriyorum," diye mırıldandı Jack. Botlarını bağladı, Hazel'ı alnından öptü ve Hawthornden'dan yürüyerek ayrıldı. O zamandan beri onu görmemişti.

20 Aralık 1817
No. 2 Henry Caddesi
Banyo

En sevgili Hazel'ım,

Nişanlılık haberiniz nihayet Bath'a ulaştı ve ben çok mutluyum. Sizinle ilgilenileceğini ve sevgili kuzeniniz Bernard'ın sonunda kocanız olacağını bilmek ne büyük bir mutluluk. Bana bu kadar mutluluk veren tek son olay Percy'nin (sonunda!) soğuk algınlığından kurtulmasıydı.

Sizi ve eş adayınızı sosyal sezonda Londra'da görmeyi dört gözle bekliyorum. Bildiğiniz gibi Percy gelecek yıl Eton'a katılacak. Soğuk algınlığı geri dönerse ona yakın olmak için Londra'da kalmayı düşünüyorum.

Seninle gurur duyuyorum.

—Sevgi dolu anneniz, Leydi Lavinia Sinnett

30

SBİR DÜKLE YA DA BİR KONTLLA EVLENİYORDUbir kont. Bunlardan biri. Fark neydi? Ve gerçekten ne fark yaratıyordu? Hepsi büyük evlerde yaşıyorlardı ve geçimlerini sağlamak için hiçbir şey yapmıyorlardı, sadece hizmetçilere emir veriyorlardı ve o gün ceplerinde hangi işlemeli mendili taşıyacaklarını seçiyorlardı. Soyluların ilaç ve matematik icat etmek için zamanlarının olmasına şaşmamak gerek—sadece can sıkıntısından dolayı bunu yapmak zorundaydılar.

Tiyatro, hastalık yüzünden hâlâ kapalıydı. Jack aylardır düzenli bir ücret kazanamamıştı ve anatomistlere satabileceği yeni bedenlerin bonusu olmadan durumu giderek daha da tehlikeli hale geliyordu.

Önce tersaneyi denedi, genç ve nispeten formda olmanın ona gemi inşa etme işi sağlayabileceğini umuyordu. Ancak Leith'teki işler yavaş ilerliyordu. Ustabaşı Jack'e iş sorduğunda yüzüne güldü. "Bu yıl zaten yirmi adamı işten çıkarmak zorunda kaldım," dedi. Burnunu çekti ve Jack'ten uzaklaştı. "Üzgünüm, evlat."

Nereye gitse, patronuyla görüşüp düzgün bir günlük ücret dilenmek için fırsat kollayan, kendisinden daha yaşlı ve deneyimli bir düzine adamla karşılaşıyordu.

"Newcastle'da iş var, duydum," diye fısıldadı bir adam Jack'e, ikisi de duvarcı olmaktan vazgeçtikten sonra. "Seni burada tutan hiçbir şey yoksa. Ve Amerika'da—yolculuğa dayanabilirsen orada kazanılacak gerçek para var."

Jack nazikçe başını salladı, ancak Hazel ile arasına bir mil daha koyma düşüncesi imkansız geliyordu. Hazel buradayken nereye gidebilirdi ki? Ama düzgün bir ücret bile kazanamazken ondan bir kontu bırakmasını nasıl isteyebilirdi ki? Son zamanlarda yüzünü görmek -bedenlerin üzerine eğilip yeni hastaları tedavi etmekten terlemesi dışında- Jack'in kendinden derin bir utanç duymasına neden olmuştu, sanki ikisi tamamen farklı türlermiş gibi.

Beden satmakta iyiydi, Tanrı'nın dürüst gerçeği buydu -kazmadan kazmakta iyiydi

yakalanıp, buruşuk keten gömlekli doktorlarla birkaç sterlin daha fazla para için pazarlık ediyorlardı.

Kaçıranla bile, taş ocağında veya madenlerde çalışmaktan daha tehlikeli olamazdı. Jack onlarla savaşabilirdi; Munro'dan daha zekiydi ve dövüşmede çok daha iyiydi. Hazel'a bir söz vermişti, bu doğruydu, ama Hazel onun gibi aç bir gece geçirmemişti, battaniyesinin etrafında yumruklarını sıkarak ve daha erken uyuyabilmeyi umarak, böylece karnının daha fazla sıkışmasını ve burkulmasını hissetmeyecekti. Cebinde tek bir bozuk para olmadan bir şehirde yaşamanın yalnızlığını hiç bilmemişti, soğuktan veya bitkinlikten korunmak için kullanabileceği tek şeyin zekası olacağını biliyordu. Her zaman güvende olmuştu.

Yoksulluk Jack'i savunmasız kılıyordu ama aynı zamanda onu pervasız da yapıyordu.

31

"H**PARADOKSU'NU DUYDUNUZ MU?**Theseus'un gemisi mi?"

Almont House'daki akşam yemeği partisi görünüşte Hazel ve Bernard'ın nişanını kutlamak içindi, ancak ikisi ziyafet masasının zıt taraflarında oturuyorlardı ve Hazel, konuşurken giderek ona doğru eğilen Baron Walford'un yanında sıkışmıştı, Hazel ise sandalyesinin izin verdiği kadar uzağa eğilmeye çalışıyordu, devrilmeden. Dört yemekten sonra, baron o kadar yakındı ki Hazel dudaklarındaki tükürüğü görebiliyordu. Keskin nefesi, Hazel'ın gözyaşlarını geri çekmesine neden oldu.

"Evet efendim, aslında ben-"

"Karmaşık bir felsefi fikir, ancak bir kadın için bir hikaye aracılığıyla yeterince basit bir şekilde açıklayabileceğim bir fikir. Büyük bir gemi hayal edin. Zamanla, geminin parçaları çürür. Ancak her çürüyen tahta parçası hızla değiştirilir. Zamanla, orijinal gemiyi inşa etmek için kullanılan her tahta parçası değiştirilir. Hala aynı gemi mi?"

Lord Almont birkaç sandalye öteye doğru ayağa kalktı. "Hayır!" dedi sevinçle, Walford'u işaret ederek. "Farklı gemi. Hepsi farklı ahşap."

"Ah," dedi baron. "O zaman gemi ne zaman artık aynı gemi olarak kabul edilmeyecek?"

Lordun çıkışı odanın dikkatini çekmişti. Bernard babası gibi ayağa kalktı. "Yarı yolda, o zaman. Tahtanın yarısı değiştirildiğinde, aynı gemi olmaktan çıkıyor."

"Herkes ona hala Theseus'un gemisi dese bile mi?" dedi Hazel sessizce.

Herkes Hazel'a bakmak için döndü. Bernard ona dik dik baktı. "Evet, canım," dedi dişlerini sıkarak. "İnsanlar buna ne derlerse desinler. Yarısından fazlası geçtiğinde, aynı gemi değildir."

Lord Almont oğluna, "Bazı kadınlar," dedi, "onları dinlemektense onlara bakmanın daha çok hoşumuza gittiğini henüz öğrenemediler."

Baron Walford kıkırdadı ve sahte gözü yuvasında yuvarlandı. "Aha! Ama şimdi gemiye geri dön. Çıkarılan tüm çürümüş tahtaları alıp, British Museum'da ikinci bir gemi inşa etmeye başladıklarını hayal et. O zaman Theseus'un gerçek gemisi hangisi olurdu? Orijinalinin adıyla hala yelken açan mı, yoksa müzedeki mi?"

"İkincisi," dedi Bernard hemen. "İkincisi. Orijinal ahşabı olan."

"Aramızda gerçek bir alim var!" diye bağırdı Lord Almont, Bernard'ın sırtına vurarak. Bernard sevinçle gülümsedi.

"Elbette," dedi Baron Walford, bir kadeh kırmızı şarabı tek yudumda bitirip içerken.

"Neden bu kadar felsefi düşüncelisin, Walford?" diye sordu Lord Almont.

"Peki," dedi Baron Walford. Sahte gözünü düzeltti. "Sanırım ben yeni bir göz için pazarda. İşlemi planladım. Pazartesiden itibaren Anatomistler Derneği'nde. Yirmi yıldır ilk kez görmeye gidiyorum, en azından doktor öyle diyor."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Hazel, akşam boyunca ilk kez dik bir şekilde oturarak. "Ne tür bir prosedür tekrar görmeni sağlayacak? Ne tür yeni bir göz?"

"Hadi, hadi canım," dedi Bernard.

"Baron Walford, araya girmek istemem ama lütfen—nasıl bir ameliyat görme yeteneğinizi geri kazandırabilir? Sahte bir gözden mi?"

Baron Walford Hazel'ın başının üstüne vurdu. "Genç bir kadının endişelenmesi gereken bir şey değil! Hazırlaması gereken bir düğün varken!"

"Evet," dedi Hazel. "Bir düğün. Elbette."

★ ★ ★

AAKŞAM YEMEĞİNDEN SONRA BEYLER EMEKLİ OLDULARkonyak ve şarap için kütüphane purolar ve Bernard, Hazel'ı arabasına geri götürmek üzere dışarı çıktı.

"Hazel," dedi dışarı çıktıklarında boğazını temizleyerek. "Senin... bir doktor ya da benzeri bir şey olma fantezin var."

"Bu bir hayal değil, Bernard," dedi Hazel. "Ben bir doktor olacağım. Senin veya babanın bunu istemediğini biliyorum, ama haftalardır çalışıyorum." Konuşmaya başladığında, duramadığını fark etti.

Bernard gergin bir şekilde etrafına bakındı.

"Bunda iyiyim, Bernard, gerçekten iyiyim. Her zaman iyi olduğuma inanmadım ama iyiyim. Yarım düzine hastayı tedavi ettim - şu anda yarım düzine hastayı tedavi ediyorum. Bir bebek doğurdum! Sınavımı geçeceğim, Bernard ve bir doktor olacağım. Aslında zaten bir doktor olduğumdan oldukça eminim."

Bernard'ın ağzı açıldı ve sonra karaya vurmuş bir balığınki gibi kapandı. "Hazel, sakin ol!"

"Sakinim, Bernard. Tamamen sakinim. Ama sana söylemeliyim ki, eğer buna devam etmeme izin vermeyeceksen, seninle evlenebileceğimden emin değilim."

Bernard, sanki tekrar içeri girip babasıyla konuşmayı düşünüyormuş gibi, Almont Evi'nin kapalı kapısına baktı. Yeleğini çekiştirdi. "Tamam. Peki, tamam, şimdi. Bunu söylemene gerek yok, Hazel. Mantıklı olalım."

"Ben tamamen mantıklıyım, Bernard."

Bernard tekrar boğazını temizledi. "Tamam. Bir muayene var, dedin? Doktor olmak için bir tür muayene mi?"

"Kraliyet Hekimliği Muayenesi, evet. Bir hafta içinde."

"Bir hafta süre," diye tekrarladı Bernard. "Mükemmel. Bunu al—bu Kraliyet Sınavı'nı. Ve eğer geçersen, biz... en azından bunun bir... gelecek olarak nasıl göründüğü hakkında konuşabiliriz."

Hazel hafifçe neşelendi. "Yani bir şans olduğunu mu söylüyorsun? Yani, bana izin vermen için bir şans... izin vermemiz için..."

Bernard şakaklarını ovuşturdu. "Sadece... İyi. Testini yap ve sonra. Sonra, oradan çözeriz. Ama Hazel, Tanrı'ya yemin ederim. Yemin ederim. Eğer bu test işe yaramazsa, bana söz ver, bu iş biter. Ve babam bunu asla öğrenemez."

"Asla," dedi Hazel.

"Bana söz veriyor musun Hazel?"

"Söz veriyorum."

"Güzel." Bernard başının üstünden öptü ve arabasına binmesine yardım etti. "Tatlı şey. Sokakta sarsılmamaya dikkat et!" diye bağırdı şoföre. "Orada benim gelecekteki karım var!"

32

FVEYA HAFTALAR, TARİHDönem sonunda yapılacak Kraliyet Hekimliği Sınavı Hazel'a çok uzak gelmişti, asla gerçekleşmeyecek bir soyutlama. Ve sonra, birdenbire, onun üzerine geldi. Sonunda, Dr. Beecham'ın İncelemesi'nin kopyasını okuyarak ve ezberleyerek geçirdiği sonsuz saatler boyunca öğrendiği bilgiler, Hawthornden'a gelenler için bir hekim olarak hizmet verdiği birkaç kısa haftada öğrendikleriyle karşılaştırıldığında neredeyse komik görünüyordu. Beecham, başlangıçta bahislerini yaptıklarında Hazel'dan şüphelenmekte haklıydı; sadece kitaplardan çalışsaydı, asla hazır hissetmezdi. Şimdi neredeyse hazır hissediyordu.

Sınav sabahı, ağzına yulaf ezmesi kaşıklarken notlarını okuyordu, önündeki kelimelere o kadar odaklanmıştı ki, yediğini bile zar zor anlayabiliyordu. Akciğer sistemi? Lenfatik? Organlar? Zihninde çalıştığı her alanı tek tek işaretledi, belki de sonunda hazır olduğunu fark ederek kendini şaşırttı.

"Bunu bırak," dedi Burgess, Hazel'ı gülümseten bir canlılıkla kendi lapasını yerken. İyileşiyordu. Hala bazen hırıltılı bir öksürük atsa da sırtındaki yaralar küçülüyordu. Ve iştahı geri gelmişti.

"Neyi durduracağım?" dedi Hazel gözlerini parşömenden ayırmadan, bir parça yulaf ezmesinin kucağına düşmesine izin vererek.

"Çalışmak. Her şeyi baştan sona biliyorsun. O sınavda senden yarı yarıya daha iyi olacak kimse yok ve sen bunu biliyorsun."

"Teşekkür ederim, Burgess. Ve tüm yardımın için teşekkür ederim."

Burgess zayıf bir kahkaha attı. "Bana teşekkür edenin sen olman tuhaf geliyor, çünkü hayatımı neredeyse kurtardın."

"Bir tedavi iyidir," dedi Hazel. "Bir tedavi daha iyidir."

"Eğer Dr. Hazel Sinnett bu davayla ilgileniyorsa, bunun er ya da geç ortaya çıkacağından şüphem yok."

"Ben henüz doktor değilim."

"Birkaç saat bekle."

Tüylerini, mürekkebini, bıçaklarını ve Dr. Beecham'ın İncelemesi'ni topladı, her şeyden çok şans için. "Jack yakın zamanda geldi mi?" diye sordu Hazel, Iona'ya botlarını bağlamasına yardım ederken.

Iona başını iki yana salladı. "Korkarım birkaç gün daha olmayacak." Sonra, Hazel'ın yüzündeki gergin ifadeyi gören Iona devam etti, "Ama o çocukla ilgili endişelenecek bir şey yok. Kendini her türlü beladan kurtarabilir, bilirsin Jack. Engerekten daha kaygan ve iki kat daha zeki."

Hazel sadece başını sallayabildi. Jack iyiydi. Bugün sınava odaklanması gerekiyordu.

Başlangıçta, sınava George Hazleton olarak girmeyi planlamıştı; George'un bu vesileyle giydiği en iyi ceketlerden birini çıkarmış ve onu giysi ütüsünde saklamıştı, böylece her sabah onu bekleyen görevi hatırlatan bir şey olarak karşılamıştı. Ancak sabah giyinme zamanı geldiğinde tereddüt etti. Sınava George Hazleton olarak girmiyordu; Hazel Sinnett olarak giriyordu.

Ve böylece Iona, Hazel'ın henüz giymediği, terziden sadece birkaç hafta önce gelen bir elbiseyi giymesine yardım etti. Etek beyaz muslindi ve etek ucunda kurdeleyle kaplıydı, ardından bileklere doğru zarif katmanlara dökülüyordu. Korse kan kırmızısı ipekti, omuzlarında beyaz keten püsküllleri vardı. Yakası çenesine kadar uzanıyordu, yüksekte tutması gerektiğini hatırlatıyordu.

"Şimdi geç kalma," diye uyardı Iona, bağlamayı bitirdiğinde. "Bana bir düzine kez hatırlattın ve unutmadım: saat sekiz."

Hazel eldivenlerinin paçalarını düzeltti. "Geç kalmayacağım. Bana güven." Dr. Beecham'ın Anatomistler Derneği'ndeki cerrahi gösterisine gizlice girmeye çalıştığı ilk sabahını ve şehrin içinden zil çaldığında kilitli bir kapının diğer tarafında olduğunu hâlâ hatırlıyordu.

Arabaya bindiğinde yerde hala don vardı, çiğ gecede donmuş ve kristalleşmişti. Hazel ayakkabısının çimlerde çıkardığı çıtırtıyı çok sevdi. Bu güzel bir gün olacaktı, diye düşündü.

Kendine güveni, araba Edinburgh'un Eski Kenti'ne doğru yokuşu tırmanmayı bitirene kadar sürdü; Hazel, penceresinden üniversitedeki muayene odasına doğru yürüyen diğer olası doktorları ilk kez gördü. Hepsi ciddi bir gruptu, koyu renk paltolar ve yıpranmış botlar giymiş, gözlük takmış ve yüzlerinde yoğun bir konsantrasyon ifadesi olan adamlardı. Arnavut kaldırımlı yollarda yürürken ayaklarına bakıyorlardı, kaşları çatılmıştı. Hazel'ın midesi kasıldı ve kahvaltısı boğazında safraya dönüştü. Arabanın sallanması onu hasta edecekti. "Arabayı durdurabilirsin," diye seslendi şoföre. "Ben buradan yürüyeceğim."

Kapıyı açtığında soğuk onu karşıladı; elbisesi Aralık ayının soğuğu için çok inceydi ve yanına kürk almayı unutmuştu. Hazel köprüden geçip üniversiteye doğru yürürken ısınmak için hızlı adımlarla yürüdü. Taş sokakta hızla ilerlerken, sıcak et ve bir günlük bira kokan dükkanların, saçaklarının altındaki battaniyelerin altında kıvrılmış dilencilerin; kaslı kuyruklarını heyecanla çırpan sert tüylü köpeklerin, bardak ve zar oyunu oynayan çocukların; uzun şapkalı bir adamın sandalyede oturan peçeli bir figürün yanından geçerken kimse ona aldırış etmedi.

Hazel donup kaldı. Adam ve sandalye bir köşenin ardında, bir ara sokağa doğru kayboldu. Jeanette bunu onlara nasıl anlatmıştı? Bir duvak rüyası. Ve sonra Munro aynı hikayeyi anlatmıştı. Bunu, tam bu sahneyi, ağır siyah bir duvağın altında şehrin içinden tekerlekli sandalyeyle geçirilişini anlatmıştı. Sokakta Hazel dışında kimse durmamış ya da sıra dışı bir şey fark etmemişti. Onların gözünde, yas tutan yaşlı bir dul kadın ya da sabahını evden uzakta geçiren bir hastaydı.

Hazel bir an nefesini tuttu ve adamın ve sandalyenin ana caddeden ayrılıp bir ara sokağa girdiğini, Anatomistler Derneği'ne doğru giden yolu izledi. Hazel öne doğru bir adım attı, köşeden bakmaya karşı koyamamıştı. Bir pelerinin hışırtısını ve kapanan bir kapıyı gördü, zaten bildiği şeyi doğruluyordu: Tekerlekli sandalyede olan kişi ameliyathaneye götürülüyordu.

Zihninde bir zil çaldı. Bugün Pazartesiydi. Baron Walford bugün Anatomistler Derneği'nde ameliyat olacaktı. Söylediği bu değil miydi? O kapalı kapının ardında neler oluyordu?

Sınava kadar bolca vakti vardı; o kadar erken yola çıkmıştı ki Hawthornden'dan üniversiteye kadar yürüyebilirdi ve yine de

Sınav başladığında, mürekkep hokkasını dolduracak kadar vakti olduğunda koltuğuna yerleşti. Sadece... başını içeri sokmanın kesinlikle bir zararı yoktu. Ne yaptıklarını görmek. Kesinlikle hiçbir şey değildi. Baron Walford zaten akşam yemeğinde sarhoştu. Muhtemelen yeni bir cam göz takıyordu ve sandalyedeki kadın... torunuyla, misafir bir akademisyenle tanışan yaşlı bir dul kadındı.

Zamanı vardı. Bolca zamanı vardı. Hazel, Jack'in burada olmasını, ona mantıklı bir şeyler söyleyebilmesini, saçmalayıp saçmalamadığını, baronu ve kadını görmezden gelip odaklanması gerekip gerekmediğini söyleyebilmesini isterdi. Üniversiteye gitmeye, sınava, geleceğine odaklan. Ama Jack burada değildi; şehirde onsuz bir yerdeydi ve sadece Hazel kalabalık bir köşede tek başına duruyordu, tırnak etlerinin etini ısırırken zihninde her alternatifi canlandırıyordu.

Tekerlekli sandalyenin kapının ardında kaybolduğunu gördüğü anda, kalbi kulaklarında çarpmaya başladığında ve heyecanı ve korkusu ensesindeki tüyleri diken diken ettiğinde, onun için bir seçim yapılmıştı. Hazel şapkasını çıkardı, etrafına bakıp onu izleyen biri olup olmadığını kontrol etti ve binanın yanındaki küçük sokağa girdi, burada sadece birkaç ay önce, henüz tanımadığı Jack Currer adlı bir çocuk ona gizli bir giriş göstermişti.

Dr. Beecham'ın Anatomi Üzerine İncelemesi: veya Modern Hastalıkların Önlenmesi ve Tedavisi (17. Baskı)

1791) Dr. William R. Beecham tarafından:

Bir hekimin amacı, diğer insanları korumak ve onlara hizmet etmektir. Bu, kendilerini bu seçkin mesleğe adayanların tek direktifidir: ihtiyaç sahiplerine yardım etmek. Çalışmanın amacı, bilginin genişletilmesi olmalıdır, ancak asla kendi iyiliği için değil. Bilgiyi kendi iyiliği için filozoflara bırakın. Bir hekimin hayatı, boş akademide harcanmak için çok kısadır; eğer aklını kullanıyorsa, ellerini de kullanmalıdır.

33

TTAŞ KORİDOR DAHA KARA RENGİYDİ Hazel hatırladı ve daha daraldı. Örümcek ağları eteklerine yapışmıştı ve havada uçuşan tozdan dolayı hapşırığını bastırmaya çalıştı, arkasındaki parçalanan kapının kenarlarından geçmeyi başaran ince ışık dikdörtgenlerinde asılı duruyordu. Hazel yürüdükçe hava daha da karanlık ve daha da soğuk oluyordu. Koridorda on adım attığında, kararından derin bir pişmanlık duydu; üniversitedeki sınav salonunda oturuyor, Thrupp'un alaylarına sırıtıyor olmalıydı çünkü sınavın ona attığı her şeyle başa çıkabileceğini biliyordu. Parşömeni düzgün, el yazısı kusursuz olurdu. Belki de sınıfta birinci olurdu. Dakikalar geçiyordu.

Düşünceleri kovmak ister gibi başını salladı. Hâlâ başarabilirdi. Çok vakti vardı. Zemin hafifçe aşağı doğru eğilmeye başladı ve Hazel karanlıkta göremediği bir kapının diğer tarafından gelen sessiz seslerin tınısını duydu.

“—hiçbir şey hissetmeyeceğin anlamına geliyor,

seni temin ederim.” “—İşlemi kendim de yaptım—”

"Bunu seçtik çünkü genç, anlıyor musun? Fazladan üç peniye değer, sana söz veriyorum."

Hazel ağır metal düğmeyi çevirdi ve gıcırtıya yüzünü buruşturdu. Bağırışları, sahnedeki mırıltıların temposunun veya sıcaklığının değişmesini bekledi ama onu duymamışlardı. Hazel kapıyı bir santim araladı, sadece bir ışık çatlağı girmesine yetecek kadar, sonra sahnedeki adamlardan hiçbir tepki gelmeyince, yan dönüp geçebileceği kadar kapıyı açtı.

İlk önce saman kokusu çarptı ona—sahnenin zeminine ve yükseltilerin altına taze saman bırakılmıştı, muhtemelen kanı emmek için. Hazel, annesinin ısrarla istediği tüm görgü dersleri için sessizce teşekkür etti.

Ona sessiz, hanımefendice adımlar atmasını öğrettim ve o da cesaret edebildiği kadar gölgelerin arasından yavaşça, iç çekerek ilerledi.

Yüz adamın bacaklarının tribünlerden sarkmasının sağladığı kamuflaj avantajı olmadan, Hazel sahnedeki sahneyi sadece kaba şekillerle seçebilecek kadar uzakta, yeterince yakın bir yerde kalmak zorundaydı. Bir ameliyat yatağında oturan, neşeli bir şekilde konuşan bir adam vardı. Salonda yankılanan onun sesiydi. Örtülü beden hala sandalyesinde oturuyordu, uzun şapkalı adam tehditkar bir şekilde omzunun üzerinden dikiliyordu. Ve ameliyathanenin sahnesinin ortasında, bir elinde mavi bir şişe ethereum, diğer elinde dantel bir mendil sallayan bir doktor vardı.

Doktor deri bir kasap önlüğü giymişti ve garip bir düzenek yüzünü örtüyordu. Düzenek gözlüğe benziyordu, ancak iki cam parçası yerine sadece bir tane vardı. Doktorun yüzünün ortasında kimliğini gizleyen ve onu Yunan mitolojisinden bir yaratığa dönüştüren dairesel bir büyüteç vardı. İşte oradaydı: Jeanette'in hayalini kurduğu tek gözlü adam, pirinçten yapılmış yuvarlak bir cam göze sahip çarpık bir tepegöz. Büyütülmüş irisi mavi renkte parlıyor ve camın içinden okyanus suyu gibi dalgalanıyordu.

"Ethereum burada anahtar, efendim. Belki sezonun başlarındaki gösterimi gördünüz?"

Yataktaki figür dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Bunu yaptığımı söyleyemem, Doktor."

Doktor mendili parlak mavi sıvıyla ıslattı. "Eh, etkisi oldukça dikkat çekici. Hastaların bunu iyi bir gece uykusuna benzettiğini görüyorum. Birkaç saat içinde oldukça dinlenmiş hissederek uyanıyorsunuz. En kötü ihtimalle, kötü bir gece uykusuna benziyor. En kötüsü yeni gözdeki ağrı olacak, ancak bu birkaç hafta içinde azalmalı. Bulanıklığın her geçen gün düzeldiğini göreceksiniz."

"Bunu dört gözle bekliyorum, Doktor, söylüyorum." Figür, sade bir keten gömlek giymiş ama kesinlikle tanınabilir olan Baron Walford'du. Dudaklarını duyulacak şekilde şapırdattı ve masaya yaslandı. "Elinden gelenin en kötüsünü yap, Doktor," dedi. "O korkunç sahte gözden bir kez ve sonsuza dek kurtulmayı dört gözle bekliyorum."

Doktorun ifadesi camının ardında görünmüyordu. Eteryumla ıslanmış mendili baronun yüzüne indirdi ve sonra sandalyedeki örtülü figüre döndü.

"Müsaade ederseniz efendim," dedi doktor uzun şapkalı adama.

Adam tekerlekli sandalyedeki adamın üstündeki siyah örtüyü çekip aldı ve ortaya bir çocuk çıktı, sarı saçları o kadar kirliydi ki neredeyse kahverengi gibi görünüyordu.

elleri kucağında bağlıydı ve çığlık atmasını engellemek için yüzüne bir bez bağlanmıştı. Çocuk kısıtlamalarına karşı kıvranıyordu, kendini kurtarmak için vücudunu ileri geri savuruyordu. Hazel, uzaktan bile yüzündeki pancar kırmızısına dönen ham paniği seçebiliyordu.

"Hadi, hadi," diye mırıldandı doktor ve rehinenin yüzüne bastırmadan önce mendilini eterle tekrar ıslattı. Çocuk esir alanlarıyla mücadele etti ve sonra gevşedi.

"İşte buradayız," dedi doktor. "Onu masaya alalım. Eğer izin verirseniz, efendim?"

Uzun şapkalı adam, doktora çocuğu sandalyeden kaldırıp sahnenin ortasındaki uzun masaya doğru götürmesine yardım etti, Baron Walford'un sanki sadece uyuyormuş gibi huzur içinde yattığı yerin hemen yanında. Çocuğun bedeni bir bez bebeğinki gibi cansız bir şekilde sürükleniyordu.

"Doğru göz rengini bulmak bir kabus," dedi uzun şapkalı adam, sesi çakıl kadar sertti. "Doğru tonda bir tane bulana kadar bir düzine çocuk buldum. 'Maun,' değil mi? Bana o gözcülerin maun olmadığını söyle."

"Evet, evet," dedi doktor. "Sıkıntıyı tahmin edebiliyorum. Ama masadaki bu beyefendinin ödediği ücrete göre, ona tam olarak istediğini vermemizin daha iyi olacağını düşünüyorum."

Uzun şapkalı adam boğazını temizledi. "Peki ne kadar ödüyor? Bu tür şeyler?"

"Hadi, hadi, Jones, paradan bahsetmeyi kaba bulduğumu biliyorsun. Ama seni temin ederim, yeni gözünü talep edebilecek kadar, eskisine uyacak kadar." Doktor büyütecinin merceğini ayarladı ve masadan bir neşter seçti. "İşlemin kendisi oldukça basit, özellikle de müşterinin başlangıçta bir gözü olmadığı için. Yuva zaten astarlanmış. Şimdi tek ihtiyacımız olan—"

Neşteri iğrenç bir şapırtıyla çocuğun yüzüne indirdi, çocuk baygındı ama bilekleri hala bağlıydı. Doktorun bıçağı kaş kemiğinin altına saplanıp burnuna doğru kalın bir yarık açarken çocuk kıpırdamadı. "Çıktık," dedi doktor ve çocuğun sol gözünü yuvasından çıkardı. "Jones, lütfen dolaptan mungroot tozu, gümüş tozu ve siyah kavanozda sakladığım lapayı getir."

Uzun şapkalı adam, genç çocuğun yüzündeki açık yaraya bakıyor ve korkunç, kurt gibi bir gülümsemeyle gülümsüyordu. Başını salladı ve itaat etti, doktorun istediği üç malzemeyi masaya geri getirdi.

"Bu sihir gibi bir şey, Doktor," diye mırıldandı uzun şapkalı adam, doktor baronun boş göz çukuruna bir damla lapa damlatıp ardından çocuğun göz bebeğine doğru sürerken.

"Hiç de sihir değil, Jones," dedi doktor biraz sabırsızlıkla, göz çukurunu tozlarla kaplamaya devam ederek. "Bilimden başka bir şey değil. Ve tabii ki, onlarca yıllık pratikle mükemmelleştirilmiş insan vücudu anlayışı." Hafifçe kıkırdadı, odağı hala önündeki operasyondaydı.

Hazel korkudan donup kalmıştı. Sesi boğazında düğümlenmişti; ayakları yere çakılmıştı, sanki erimiş çelikten yapılmışlar gibi ağırdı. Zihninde yapması gereken şeyleri, yapması gereken eylemleri düşünüyordu: bağırarak sözünü kesmek, doktorun elinden bıçağı düşürmek ya da en azından yardım çağırmak, polis memurunu tekrar çağırmak, onu ara sokaktaki geçitten aşağı sürüklemek ve neler olduğunu görmeye zorlamak için kaçmak. Zihninin bir yerlerinde, muayenenin hafif çekişini hissetti. Muhtemelen çoktan başlamıştı ama belki de koşsa başarabilirdi. Ama bedeni zihnine itaat etmiyordu. İçindeki korku yaşayan bir şeye, damarlarını donmuş buza, kaslarını suya çeviren bir canavara dönüşmüştü. Doktorun korkunç ameliyatını tamamlamasını, çocuğun maun gözünü Baron Walford'un şişmiş, kızarmış yüzüne sabitlemesini izlemekten başka bir şey yapamıyordu.

Ameliyat tamamlandığında, doktor geri çekildi ve başını eğerek el işçiliğini inceledi. Bıçağını önlüğüne sildi ve sonra cebine uzanıp parlak altın renginde ve parlayan bir şeyin olduğu minik bir şişe çıkardı. Doktorun yüzünü aşağıdan, bir mum kadar parlak bir şekilde aydınlattı. "İşte buradayız. Enfeksiyonu uzak tutmak ve yeni gözün tutmasını sağlamak için sadece bir damla," diye mırıldandı ve şişeyi nazikçe eğerek tek bir altın damlanın baronun yüzüne düşmesini sağladı.

"Onunla ne yapmalıyız?" dedi uzun şapkalı adam, başını artık boş olan göz çukurundan masaya ve alttaki samanlığa bir kan nehri dökülen bağlı çocuğa doğru eğerek. "'E çok fena kanıyor."

Doktorun dikkati dağılmıştı, tüm dikkati barondaydı. "Oh," dedi. "Kanamasını durdurmak için yaraya pamuk koy." Öfledi ve çocuğa hızlıca bir bakış attı. "Bunun hayatta kalacağından emin değilim, Tanrı onu korusun. Onu birkaç saat burada tutacağız, iyileşip iyileşmediğine bakacağız. Ölürse, onu

"Darlık evi. Ne yapacağını biliyorsun, Jones. Eğer biri sorarsa bu Roma ateşi." Barona doğru döndü, kendi eserini takdir etmek için yaklaştı, adama ödediği yeni gözü vermek için yerleştirdiği ve mühürlediği yüzlerce küçük damarı. "Sanırım en iyi işlerimden bazıları, Jones."

"Ve en hızlılarından bazıları da," diye cevapladı uzun şapkalı adam. "Diğer işlerinin bir kısmının yarısı kadar sürede tamamlandı."

"Eh, denedim," dedi doktor. Saçları çabadan kayganlaşmıştı. Büyüteci çıkardı ve eldivenli eliyle alnındaki teri sildi, sonra Dr. Beecham cerrahi tiyatrosunun tribünlerine döndü ve doğrudan Hazel'ın durduğu yere baktı. "Ne de olsa bugün bir izleyicimiz vardı."

34

BHAZEL HAREKET EDEBİLMEDEN ÖNCE, ADAMuzun şapkalı adamın sert eli dirseğinin etrafındaydı. Gölgelerde bir tazı gibi ilerlemişti, o kadar hızlı ve sessizce ki Hazel'ı öne, ameliyathane sahnesine doğru çekiyordu ki o haykırdı.

"Bayan Sinnett," dedi Dr. Beecham, eldivenlerinden kanı silerek. "Hoş geldiniz. İtiraf ediyorum, bu sabah ameliyatıma tanıklık etmeyi düşündüğünüz için gerçekten çok mutluyum. Birisi için performans sergilerken ellerimin her zaman daha sabit olduğunu görüyorum. Boş bir odada sanat yapmak, duyulmamış bir senfoni yapmak ne kadar sıkıcı. Ve burada yaptığım şeyin ciddiyetini gerçekten takdir edebileceğine inandığım birkaç kişiden birisiniz. Geri kalanlar" -gözüne pamuk tıkılmış uyuyan baronu işaret etti- "sadece istediklerini elde etmekle tamamen yetiniyorlar. Ücretlerini ödüyorlar ve iş bitiyor. Merak yok. Kendi aptalca küçük amaçlarının ötesinde bilime ilgi yok. Hayatlarının ne kadar küçük olduğu trajik, kendi tarzında. Kendi bedenlerinin dışındaki dünyayı ne kadar az önemsiyorlar. Ama sen. Sen, Hazel Sinnett, anlıyorsun. Sınav bu sabahtı, değil mi? Sanırım bu, küçük bahsimizi kaybettiğin anlamına geliyor. Gerçekten önemli değil, hiç önemli değil. Senin burada olmana çok sevindim.

"Bir adamdan canlı bir parçayı alıp başka birine aktarmanın, görme yeteneğini, cömert bağışçımızın bir hediyesiyle geri kazandırmanın ne kadar mucizevi olduğunu anlıyorsunuz. Gözleri yapabilmem yıllarımı aldı. Parmaklar, kolay. Hiç zaman yok. Tam uzuvlar, oradan doğal bir ilerleme. Şimdi, kalpte henüz tam olarak ustalaşamadım. Hala bir kalbin aktarımı üzerinde çalışıyorum. Ama hala iyimserim. Sırada kalp var."

Hazel, uzun şapkalı adamın mengene gibi tutuşuna karşı mücadele ederek kekeledi. Sormak istediği tüm sorular bir anda göğsünde kabardı ve dudaklarından kaçan şu oldu, "Ne yapıyorsun?"

Beecham eldivenlerini silmeyi bıraktı. "Ne yapıyorum? Canım, bunun bariz olduğunu düşünmüştüm?"

Hazel dirseğini uzun şapkalı adamdan çekti ve Beecham elini kaldırarak uşağının çekilebileceğini belirtti. "Sen— sen insanları kaçırıyorsun. Zavallı insanları alıp sonra da ameliyat ediyorsun. Eterini kullanıyorsun ve onlardan bir şeyler alıyorsun. Uzuvlar, organlar, gözler."

"'Almak' bunu söylemenin çok kaba bir yolu," dedi Beecham hafifçe irkilerek. "Çok korunaklı bir hayat yaşadınız, Bayan Sinnett, Edinburgh'un Eski Kent'inde gerçekten fakir ve yoksullar arasında olan bitenin korkunç doğasını bildiğinizden şüpheliyim. Bu insanlar hırsız ve suçlu. Her gün anlamsız, korkunç şekillerde uzuvlarını ve hayatlarını kaybediyorlar. Buradaki hırsız açlıktan veya veremden, bir kavgada veya bin bir başka şekilde ölebilirdi. Yarın bir bar kavgasında bir bıçak gözünü koparabilirdi ve kimse umursamazdı. Ben sadece kaosa düzen veriyorum. Hayatlarına anlam veriyorum."

"Sen bir katilsin," diye tükürdü Hazel.

"Belki de," dedi Dr. Beecham hafifçe. "Ama ben aynı zamanda hayat da getiriyorum. Öldürdüğüm bedenlerle hayat kurtarıyorum. Gerçek katil yoksulluktur, Bayan Sinnett. Sefalet içinde bir odada yirmi kişi yaşayarak, günde yirmi saat çalışarak sadece bir parça et için acı çeken yoksulları ben yaratmadım. Bu, başlangıçta bir hayat mı?"

Hazel sarı saçlı ve bir zamanlar gözünün olduğu yerden akan kan nehrine sahip çocuğa baktı. Saçları kanla kaplıydı ama göğsü hala ince nefeslerle hafifçe inip kalkıyordu.

"Ölebilirdi! Şu çocuk ölüyor ve sen onu öldürecektin çünkü baron yeni bir göz istiyordu."

Dr. Beecham hafifçe kıkırdadı. "Evet, sanırım bu örnek biraz kibirli görünüyor, değil mi? Zenginler en iyisini ister. Yeni dişlerle başladı - çoğu cerrah, hatta hepsi, başkasının ağzından takma diş yaratabilir. Ama daha fazlasını yapabilecek tek kişi benim. Ve çoğu kişi daha fazlasını istiyor. Ve ödemeye razılar. Yaptığım her transpozisyon kendini beğenmişlik için değil, canım. Sadece bu yıl -şimdi göreyim- iki karaciğer, bir rahim ve bir akciğer yaptım. Hepsi, zamanlarını sanata, edebiyata, müziğe ve bilime harcayanların hayatlarını uzatmak için. Sefalet ve zahmet dolu hayatlar çekmeye mahkûm olanlardan alındı. Şimdi söyle bana, bu yanlış mı?"

Hazel gözlerini masanın üzerinde sığ nefeslerle kanayan çocuktan ayıramıyordu. "Lütfen!" diye bağırdı. "Lütfen, ölüyor."

Dr. Beecham'ın yüzünden bir hayal kırıklığı gölgesi geçti, ama dikkatlice onu hoş maskesiyle değiştirdi. Dilini şaklattı. "Keşke buradaki daha büyük imaları kavrayabilseydiniz, Bayan Sinnett. Gerçekten." Sesine öfke sızdı. "Ne yaptığımı görmüyor musunuz? Bunu takdir etmiyor musunuz?" Eldivenli parmağını masadaki çocuğun kanlı göz yuvasına soktu, bastırdı ve çevirdi. "Hayır, bence etmiyorsunuz. Muhtemelen yaşayacaktır, derdim. Şok onu öldürecek olsaydı, çoktan öldürmüş olurdu. Aslında ona bir iyilik yaptığımı düşünüyorum. Ortağım onu bulduğunda sokakta dileniyordu ve fiziksel deformiteleri olan çocukların yoldan geçenlerde çok daha fazla sempati uyandırdığını duydum. Bunu yapabilseydi muhtemelen bana teşekkür ederdi. İnsanlık, zavallı bireylerinin toplamından çok daha büyüktür ve seçilmiş azınlık böyle mucizevi başarılara imza atabilir. İnsanlar kuleler, katedraller ve üniversiteler inşa ederken böceklerin taşların altında ezilmesine Tanrı'nın üzüldüğüne inanıyor musunuz?"

Hazel başını iki yana salladı. "Sen Tanrı değilsin," diye çıkıştı.

Beecham güldü. "Keşke bilseydiniz, Bayan Sinnett. Hayatımda başarabildiğim şeyler. İnsan vücuduna yaptığım şeyler. Yapabildiğim şeyler! Ama hayır—kendimden ileri gidiyorum."

"Büyükbabanız ne düşünürdü? Dr. Beecham, incelemesinde, insanlığı korumak ve insanlığın iyileştirilmesi için bir araç olarak hizmet etmek hakkında yazdığı şeylerde—"

"Büyükbabam mı? Ne yapardı ki—? Oh! Oh, bu çok zengin, gerçekten çok zengin." Beecham tekrar güldü, boğazından gelen bir sesle. Gözlerinden bir damla yaşı sildi. "Bu sözler bir aptal tarafından yazılmıştı. Daha yaşamamış genç bir aptal. Size söz veriyorum, Bayan Sinnett, bu sözleri çok uzun zaman önce yazan büyükbabamdan çok daha akıllıyım."

Hazel'ın kaşları çatıldı, ama bir şey söylemesine fırsat kalmadan Beecham'ın arkasındaki kapının çalınmasıyla yarıda kaldılar.

"Başka bir teslimat," dedi diğer taraftan boğuk bir ses.

"Girin," dedi Beecham.

İki adam aralarında bir sedye taşıyordu, bir çarşafın altında bir ceset saklıydı. Adamlar tuhaf görünümlüydü, biri kısa ve kel, diğer yarısı geniş bir mors bıyığının arkasına saklanmıştı. Tanıdık görünüyorlardı, ancak Hazel onları tam olarak yerleştiremedi.

"Dün gece Greyfriars'da cesetleri kazarken bunu buldum," dedi bıyıklı olan, konuşurken bir sıra iğrenç sarı dişini göstererek. "Tek başına. Sanırım onu yarı ölüme korkuttuk."

Hazel'ın midesi düğümlendi. Bir adım öne çıktı, ancak arkasındaki uzun boylu adam iri kolunu boynuna doladı ve onu yerinde tuttu. "Ah hayır, yapma, küçük hanım," diye hırladı kulağına.

Dr. Beecham burnunu çekti. "Sedyedeki baronu değiştirin ve cesedi masaya koyun. Baron iyileşme odasında iyileşebilir." Sedyeyi taşıyan iki adam başlarını salladılar ve işe koyuldular. Çarşafla sarılmış cesedi, kanayan çocuğun yanındaki masaya bıraktılar. Baron Walford sedyeye kaldırıldı ve ameliyathaneden çıkarıldı.

"Bir ceset mi?" diye sordu Hazel sessizce.

"Henüz değil," dedi Beecham basitçe. İki adam kapıyı arkalarından kapattıktan sonra, Beecham ikinci cesedin üzerindeki çarşafı çıkardı.

"Hayır!" Hazel onu tutan adama doğru irkildi. Adam tutuşunu sıkılaştırdı. Hazel adamın ayaklarına bastı ve dirseğini karnına geçirmeye çalıştı ama adam hiçbir tepki veya zayıflık göstermedi. Orada, masanın üzerinde, uyuyormuş gibi sakin bir şekilde yatan Jack'ti. "Hayır!" diye bağırdı Hazel. "Lütfen, hayır! Ondan başkası. Lütfen."

Dr. Beecham durakladı. İlgilenmiş gibi görünüyordu. "Bu çocuğu tanıyor musun?"

Hazel ne söyleyebileceğini düşündü. "Ben-" Sesi titredi. Başını iki yana salladı. "Lütfen, bırak gitsin."

"Sizin sosyal statünüzdeki genç bir hanımın bir diriliş adamıyla ilişki kurmasının ne anlama geldiğini merak ediyorum. İlk başta yollarınız nasıl kesişti. Gerçekten büyüleyici."

Artık Hazel'ın yüzünden gözyaşları akıyordu, dağınık ve ıslak, burnuna ve ağzına kaçıyordu. "Lütfen," diye yalvardı, sesi onu terk etti. "Lütfen."

"Bayan Sinnett, size çok önemli bir ders vermek üzereyim. Çok uzun bir hayat yaşadım - evet, tahmin edebileceğinizden daha uzun - ve bu masada yatan çocukla kurabileceğiniz aptalca küçük bağ gibi bağlılıklar hiçbir amaca hizmet etmiyor. Haz geçicidir. Bilim, toplayabildiğiniz bilgiler, öğrenebildiğiniz şeyler - bunlar kalıcı olanlardır. Bunlar bir miras yaratanlardır. Sizin ve benim gibi insanlar, Bayan Sinnett, Tanrı'nın kendisini gasp etme potansiyeline sahibiz." Yüzü karardı. "Bağlantılar acıdır. Acıyı anladığınızı düşünebilirsiniz, Bayan Sinnett; eminim ben de sizin

yaş. Ancak güç, o insan dürtülerinin üstesinden gelme yeteneğinde gelir. Duygusallık. Pekmez.”

Hazel konuşamıyordu. Kasları zayıflarken ve etrafındaki oda sallanmaya ve dönmeye başlarken bile esir alıcısına karşı mücadele ediyordu.

"Sanırım kalbini alacağım," dedi Dr. Beecham, dudaklarının kenarlarında küçük ve şeytani bir gülümseme belirirken. "Bir kalple transpozisyon yapmayı düşünüyordum. Mükemmel." Masanın üzerinde yatan ilk çocuğa işaret etti. Gözündeki kanama durmuştu ve bunun yerine pıhtılaşmış bordo ve kahverengiye dönmüştü. Nefesi durmuştu. "İşte onu almaya hazır bir beden. Diriliş adamının onu diriltip diriltemeyeceğini görelim."

"Yapamazsın," dedi Hazel. "Yapamazsın."

Beecham ona sadece üzgün bir şekilde sırıttı ve masasından bir bıçak çıkardı. Bıçak sekiz inç uzunluğundaydı, önceki ameliyatlardan kalma lekelerle benek benekti ama yine de o kadar keskindi ki Hazel kenarındaki parıltıyı görebiliyordu.

Jack masanın üzerinde kıpırdanmaya başladı.

"Jack!" diye bağırdı Hazel. "Jack, lütfen uyan!" Uzun boylu adam diğer elini onun ağzına koyarak çığlıklarını bastırdı.

Beecham bıçağı Jack'in göğsüne indirdi. Kan sıçradı, doktorun yüzünün sol yarısına çarptı ve onu deli gibi gösterdi. Bıçağı çekip çıkardı ve bir sonraki kesiği yapmak için kaldırdığında Jack'in gözleri seğirdi ve masaya doğru titredi.

Dr. Beecham iç çekti. Bıçağı bıraktı ve mavi eter şişesini aldı. Yavaşça ve dikkatlice, Jack'in göğsündeki yaradan kan fışkırırken, Beecham bir mendili daha ıslattı. "Çok az insan bir işi iyi yapmayı bilir," dedi Jack'in gözleri titreyerek açılırken.

Hazel'ın parmakları pelerininin cebinde yeni bilenmiş bir tüy buldu ve sonra her şey bir anda oldu. Tek bir hareketle onu çıkardı ve arkasındaki adamın göğsünü bıçakladı. Adam geriye doğru sendeledi, tüyün göğsünden doksan derecelik bir açıyla çıktığı yeri kavradı. "Jack!" diye bağırdı Hazel. "Jack, mendil!"

Jack masanın üzerinde uyandı, Dr. Beecham Hazel'ın ne yaptığını görmek için döndüğünde, adamının yere düştüğünü gördü. Jack doğruldu ve mendili Dr. Beecham'ın gevşek tutuşundan çekti. Sanki refleks olarak, mendili Dr. Beecham'ın yüzüne şaşırtıcı bir güçle bastırdı ve

Doktor ameliyathane sahnesindeki masanın altındaki kanlı samanların üzerine düşene kadar orada tuttu.

Bir anlığına Hazel ve Jack öylece durdular, soluk soluğa ve şaşkın bir şekilde. Sonra Hazel ona doğru koştu ve onu kucakladı. Hazel geri çekildiğinde dizlerinden bükülerek yere yığıldı. Beecham sadece kalbinin solunda bir kesi yapmıştı ama derindi. "Hazel," diye soludu Jack, yüzünün rengi solmuştu.

"Sana yardım getireceğiz," diye fısıldadı. "Şşşş. Şşşş. Her şey yolunda. Şimdi iyi olacaksın." Hazel, Jack'in kollarından birini omzuna çekti ve onu sahnenin kenarındaki terk edilmiş tekerlekli sandalyeye yönlendirmeyi başardı. Elbisesinin önü Jack'in kanıyla kayganlaşmıştı ama Hazel bunu fark etmedi bile. Dr. Beecham sahnede yatıyordu, kendi eteri tarafından bayıltılmıştı. Hazel'ın kalemiyle bıçakladığı adam yan tarafına düşmüştü. Adamın hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu bilmiyordu; düşünebildiği tek şey Jack'i oradan çıkarmak ve onu güvende tutmaktı.

Sokak, renk ve koku bulanıklığıyla geldi, her şey dönüyordu, her şey çok parlaktı, kimse onlara yardım etmek için durmuyordu. Güvenli, sessiz bir yere ihtiyaçları vardı. Hawthornden çok uzaktaydı; arabaya vardıklarında Jack ölmüş olabilirdi. Hazel en yakın hastanenin nerede olduğunu bilmiyordu. "Affedersiniz," dedi yanlarından uzun adımlarla geçen bir adama. Sesi titriyordu ve kulağa deli gibi geliyordu. Adam ona acıyan bir bakış attı ve yürümeye devam etti. Üstlerinden bir yerden, oluğa boşalan bir lazımlığın şıpırtısı geliyordu. Jack'i sokaktan uzaklaştırması gerekiyordu. "Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı ona. Jack karşılık olarak inledi. "Mümkünse yaraya baskı yapmaya devam et."

South Bridge'den, tanıdık güvercin grisi bir silindir şapkadan yansıyan bir güneş ışığı parıltısı gördü. "Bernard!"

Şapka döndü. Bernard, güneş ışığını engellemek ve adını kimin söylediğini anlamak için elini kaldırdı. "Bu mu—? Hazel, yemin ederim. Burada ne yapıyorsun? Ne—?"

"Bernard, her şeyi daha sonra açıklayabilirim, yemin ederim. Onu Almont House'a götürebilir miyim? Bıçaklanmış, öleceğinden korkuyorum."

Bernard bir an tereddüt etti. "Evet, elbette. Hadi, sana yardım edeyim."

İkisi birlikte Jack'i Lothian Yolu'ndan aşağı, Saint Cuthbert'ın yanından Hazel'ın tek başına yapabileceğinden daha hızlı bir şekilde götürmeyi başardılar.

"O kim?" diye sordu Jack, Princes Caddesi'ne dönerken, boynunu çevirip Bernard'a boş boş baktı.

"Şşşş. Şimdi sus," dedi Hazel. "Neredeyse oradayız."

Bernard'ın Hazel'a ağzı açık bir şekilde baktığı her seferinde, sanki aklında olan birçok sorudan birini sormak üzereymiş gibi, başını hafifçe sallayıp bakışlarını düz ileriye doğru çevirerek, ikisi birlikte Almont Evi'nin hizmetçi girişine ulaşana kadar devam etmesi takdire şayandı.

"İkinci katta boş bir yatak odası olacak," dedi Bernard. Grubun yaklaştığını gördüklerinde yardım etmek için iki uşak dışarı çıktı ve Hazel'ın Jack'i hizmetçi koridorundaki merdivenlerden çıplak bir karyolanın olduğu küçük bir odaya nazikçe kaldırmasına yardım etti. Yatağın üstünde minik bir pencere olmasına rağmen oda hala derin gölgeler içindeydi. "Lütfen bir mum alabilir miyiz? Ve bir leğen su? Ve eğer varsa keten bez?" diye sordu Hazel.

Jack uzandığında Hazel, Beecham'ın bıçağının göğsüne verdiği hasarı ve yaranın boyutunu daha iyi görebildi. Dikkatlice Jack'in gömleğini çıkarmaya başladı, ancak kumaşın bir kısmı yapışmıştı, kurumuş kanla kabuk bağlamıştı. Yara düşündüğünden daha derindi; etrafındaki et çoktan sıcak ve parlak pembe olmuştu ve birkaç santim uzunluğundaki bıçak yarası taze mor kanla sızıyordu. Bernard yüzünü buruşturdu ve kusarak odadan çıktı ve Hazel işe koyuldu.

Jack'in cildi temizlendiğinde, Hazel sonunda nefes verebildi, sanki saatlerdir göğsünde sıkıca tutuyormuş gibi hissettiği nefesi serbest bırakabildi. Yara derindi, evet, ama aynı zamanda hayati organlara da çarpmamıştı ve çok temiz bir kesi olduğu için Hazel onu düzgünce dikebildi ve enfeksiyonu önlemek için cildi bir arada tutabildi.

Öğleden sonra bir ara Jeanette odaya girdi, saçları bir hizmetçi şapkasının altına sıkıştırılmıştı, bir yığın temiz keten giysi ve şömineyi yakmak için çakmak taşı vardı. "Hamish -yani uşak- bir kadın doktor geleceğini söylediğinde, bunun siz olmanız gerektiğini düşündüm, hanımefendi." Gözleri Jack'in karnına indi. "O Jack," dedi, yüzü şaşkın bir çocuğunki kadar ifadesizdi. "O Jack orada. Jack."

Hazel başını salladı.

"Jack," diye tekrarladı uyuşuk bir şekilde, görünüşe göre kabul edemiyordu. Bir adım öne çıktı ve Hazel'a çarşafları uzattı. "Jack incinmezdi. Jack asla incinmez. Jack ölmezdi."

"Onun öleceğini sanmıyorum, Jeanette," dedi Hazel. "Sanırım iyi olacak."

Bunun üzerine Jeanette garip bir havlama kahkahası attı. "Elbette öyle! Senin gibi bir doktoru var."

Hazel zayıfça gülümsedi. "Ben henüz tam olarak bir doktor değilim, Jeanette."

"Salata evindeki o dolandırıcıların çoğundan daha çok doktorum," diye fısıldadı Jeanette, yeni enerji kazanmış ve ateşe bakıyordu. "En azından beni dinledin. Başka biri deli olduğumu söylerdi."

Şöminedeki ateş çıtırdadığında, iki kadın Jeanette ayağa kalkana kadar kısa bir süre Jack'in başında nöbet tuttular. "Size biraz akşam yemeği getireceğim. Açlıktan ölüyor olmalısınız."

Hazel bütün gün yemek hakkında düşünmemişti. Jack ile odada ne kadar süredir olduğunu bilmiyordu, sadece eskiden güneş ışığı alan küçük kare pencerenin artık alacakaranlığı gösterdiğini biliyordu. Jack uyuyordu, ama nefesi düzenli ve düzgündü. Gözleri titriyordu ve Hazel göz kapaklarının altından geçen kırmızı kan damarlarını seçebiliyordu. Parmağını yanağında gezdirdi, soluk teni tıraşsız sakalının gölgesiyle koyulaşmıştı.

An o kadar sessiz ve o kadar samimiydi ki, kapıda duran Bernard rahatsızlık içinde ayaklarına baktı. Bunun yerine dışarı çıktı ve birkaç saniye sonra çatlak kapıya parmak eklemleriyle kısa bir vuruş yaparak geri döndü.

"Bir hizmetçinin yemeğinizi hazırlamak üzere olduğunu gördüm, bu yüzden kendim getirmeyi düşündüm," dedi Bernard, koridora yaslanmış küçük masaya bir tabak kızarmış tavuk bırakarak. Odadaki tek diğer sandalyeye oturdu. "Umarım bir şeyi rahatsız etmiyorumdur, aşkım?"

"Elbette hayır," dedi bakışlarını kaçırarak.

"İyi. Ve o- O nasıl?"

"İyi olacak," dedi Hazel, Jack'in yüzüne bakarak. Her zaman bu kadar güzel miydi? Dudakları her zaman bir aşk tanrısının yayı gibi kıvrılmış mıydı, böylece bir parmak ucu yayına mükemmel bir şekilde uyabilir miydi? Kulakları her zaman bu kadar yumuşak ve tüylü, deniz kabukları gibi kıvrılmış mıydı? Saçları her zaman bu kadar kalın ve kıvrımlı mıydı? Göğsü, bandajların arasından bile görebiliyordu, genişti ama köprücük kemiğinde çukurdu. Hazel başını sonsuza dek ona yaslamak istiyordu.

"Sanırım artık bana neler olup bittiğini anlatabilirsin," dedi Bernard, sesinin dostça çıkmasına çalışarak.

Hazel her şeyi anlattı, eksik uzuvları ve organları bulduğu cesetleri ve sonra, sonunda, Anatomistler Derneği'ne gizlice girdiğinde gördüklerini. "Sokaklardan fakir erkekleri ve kadınları alıp, bedenlerini parça parça satıyorlar. O bunu kullanıyor - bu ethereum'u, ameliyat sırasında onları bilinçsiz hale getirmek için kullanıyor ve sonra o - Beecham'ın başka bir şeyi vardı, ameliyat sırasında parçaların çıkmasını sağlamak için kullandığı bir şişe bir şey. Nasıl olduğunu bilmiyorum, tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama Jack - yani, bu çocuk ve ben canımızı zor kurtardık."

"Ve bu çocuk da—?"

"O bir diriliş adamı. Mezarlıklardan cesetleri doktorlara ve anatomistlere incelemeleri için satan bir ceset hırsızı. Ondan satın aldım. Sınav için çalışmak için. Ama o saygın bir adam—öyle. Le Grand Leon'da çalışıyor. İyi bir adam."

Bernard başını salladı, yüzünde hiçbir tepki göstermedi ama Hazel'dan asla gözlerini ayırmadı. Bir dakika boyunca sessiz kaldı ve Hazel tekrar başladı.

"Bernard," dedi Hazel, sesi ciddiydi. "Ciddi bir şey oluyor. Gerçek bir şey. Kaç kişinin öldüğünü veya kaç kişinin öleceğini veya Dr. Beecham tarafından hala yaralanacağını bilmiyorum. Bunu polis memuruna söylemeni veya babana anlatmanı istiyorum, ama bunu yapacak kişi sen olmalısın. Sana inanacaklar; sana inanmak zorundalar. Sen bir vikontsun."

"Bir vikontun oğlu."

"Önemi yok. Önemi olmadığını biliyorsun. Polis memuruyla konuşmaya çalıştım ve beni neredeyse görmezden geldi. Ama şimdi kendi gözlerimle gördüm, Bernard, yemin ederim ki doğru. Bana inanıyorsun, değil mi? Bugün Baron Wolford'a yeni bir göz verdi! Baron Wolford'u bir daha gördüğünde, yeni bir gözü olacak! Bana inandığını söyle."

"Sana inanıyorum, Hazel," dedi Bernard. "Ne de olsa sen benim nişanlımsın. Seninle birbirimize güvenmemiz gerekiyor." Dimdik durdu. "O zaman ben gideyim ve yakında görüşürüz." Hazel'ı yanağından kuru bir şekilde öptü. "O zamana kadar, aşkım."

Hazel gözlerini Jack'ten ayırmadı. Ayırsaydı, Bernard'ın gözlerinin ardında dumanlı kömürler gibi öfkelenen şeyi görebilirdi.

35

BEN JACK'TEN İKİ GÜN ÖNCEYDİ Hawthornden Kalesi'ne arabayla seyahat edebilecek kadar iyi hissetti ve yürüyebilecek kadar iyi hissetmeden önce bir hafta daha—Cook'un yulaf lapası ve Hazel'ın özenli bandaj değişimleri—geçti. Bıçak yarası enfeksiyon kapmadan kabuk bağladı ve Jack'in acıdan iki büklüm olmadan kale bahçelerinde yavaşça dolaşmayı başardığı günün ertesinde, Hazel'a Le Grand Leon'a geri dönme zamanının geldiğini söyledi.

"Sadece bazı eşyalarımı kontrol etmek için," dedi Jack. Tavan tahtalarındaki bir düğümde güvenli bir şekilde sakladığı birkaç kilo ve iki temiz gömleği vardı - Hazel bıçaklandığında giydiği gömleği temizleyip ovalamış olsa da, göğsünde hala kanla pembe lekeler vardı ve Hazel'ın ölen kardeşinden ödünç aldığı, kaşındıran ince kumaşlı gömleklerde asla rahat edemiyordu. Hazel, o akşam geri döneceğine söz verdiği sürece kabul etti.

"Eğer düzgün bir şekilde iyileşecekseniz, taze bir pansuman ve bandajlara ihtiyacınız var. Bu aşamada bir enfeksiyonla başa çıkmak için tam da ihtiyacınız olan şey bu."

"Ay, tamam." Tereddüt etti, sonra onu öpecekmiş gibi eğildi. Ama bunun yerine birkaç kez hızlıca gözlerini kırpıştırdı ve yumruğunu sıkıp bıraktı. "Elveda o zaman," dedi ve Hazel cevap veremeden döndü.

Hazel, Jack ve arabanın virajı dönüp gözden kaybolmasını pencereden izliyordu. Kış ayazında ağaçlara yapışan birkaç kırılgan yaprak, arabanın görünmesini engelliyordu.

★ ★ ★

JACK bunun ne kadar zor olduğunu düşünmemiştim göğüs dikişlerinin çatlamasını engellemeye çalışırken tiyatronun kirişlerine kendisi için inşa ettiği yuvaya tırmanmak olacaktı. Merdivenin yarısına geldiğinde durup nefes almak zorunda kaldı. Tiyatronun ön kapısının tıklatıldığını duyduğunda yukarı çıkmaya değer olup olmadığını düşünüyordu.

Kapının çalınması sert ve ısrarcıydı. Garipti. Tiyatro aylardır kapalıydı. Jack sahne girişinden, ara sokaktan girmişti ve Bay Anthony'nin mekanın diğer tüm anahtarları vardı. Le Grand Leon'da işi olan ön kapıyı çalan kimse yoktu.

Jack bekledi, binanın yerinde kayma seslerini, tahtanın gıcırdamasını ve tavandaki kirişlerin tam olarak bir araya gelmediği yerlerden soğuk havanın ıslık çalarak geçmesini dinledi. Kapı tekrar çalındı, kararlı eklemlerin sert çatırtısı. Kapı çalındı, durmadı ve Jack tozlu lobide ilerleyerek ön kapıya ulaştı, cebine küçük bir bıçak koydu ve her ihtimale karşı parmaklarını kapının sapına doladı.

"Jeanette? Sen misin?" diye seslendi. Cevap yoktu.

Kapıyı açıp polis memurunu, iki muhafızı ve yargıcı ortaya çıkardı. Jack içgüdüsel olarak kaçmaya çalıştı. Polis memuru Jack'i elleri arkasında sert bir şekilde tutarak yakaladı.

"Hey!" diye bağırdı Jack. "Hey! Ne yapıyorsun?"

"Penelope Harkness, Robert Paul, Mary McFadden ve Amelia Yarrow'un cinayetinden tutuklusun. Ve şüphesiz sayısız başkası. Mide bulandırıcı." Polis memuru Jack'in çizmelerine tükürdü.

"Bir hata var. Sana söylüyorum, bir hata var."

Muhafızlardan biri bıçağı Jack'in cebinde buldu. Bıçağı çıkarıp yargıca gösterdi ve sonra kendi cebine koydu, iğrenerek başını salladı.

"Hey, o benim! Ver onu buraya!"

Hakim boğazını temizledi ve aynı boyda olmalarına rağmen Jack'e burnunun üstünden baktı. "Sizi burada bulabileceğimiz söylendi. Görünüşe göre Fleshmarket'in kapanışındaki küçük arkadaşlarınızdan bazıları itiraf etmek isteyebileceğiniz kadar güvenilir değil. Hırsızlar, katiller, hainler. Tanrı hepinizin ruhuna merhamet etsin."

"Yalan söylüyorsun," dedi Jack, kavramaya karşı kıvranarak. "Yalan söylüyorsun. Bu bir şaka! Neden birini öldüreyim ki?"

"Anatomistler Derneği'ne ceset mi satıyordun?" Jack'in ağzı

kurudu ve dili şişmiş gibiydi.

Hakim gülümsedi. "Senin gibi çalışkan bir genç adamın, tabiri caizse, aracıyı ortadan kaldırmak istemesi mantıklı. Birini kendin öldürebilecekken cenaze törenini beklemek için zaman harcamana gerek yok."

"Bu bir yalan," diye fısıldamayı başardı Jack. "Ben hiç kimseyi öldürmedim. Cesetleri sattım, sattım ama onları kazıp çıkardım."

Hakim onu görmezden geldi. "Çok uygun, Roma humması salgını sırasında öldürmeyi yapmak. Pek çok kişi ölüm nedenini kontrol etmek için yeterince yaklaşmaya istekli olmazdı."

Polis memuru başını salladı. "Hatta yanıma geldi, genç bir hanımı karmaşık bir planla ikna etmişti. İzlerini örtmek için. Aynı şeyi vikontun oğluna da denedi." Alaycı bir şekilde sırıttı. "Tanrı'ya ve Kral'a şükürler olsun ki genç Lord Almont seni olduğun gibi görebilecek kadar akıllıydı. Sadece cebini doldurmak için daha kaç kişiyi öldürürdün?"

"Hazel Sinnett'i bul!" dedi Jack. "Onu bul, Hawthornden Kalesi'ndeki evin hanımı. Onu bul ve buraya getir, seni düzeltecek."

Polis memuru dirseğini Jack'in karnına sapladı ve nefesini kesti. Jack iki büklüm oldu ama iki muhafız düşmesini engelledi. Dikişlerinin koptuğunu hissetti ve eski bıçak yarasından gelen kan gömleğine sızmaya başladı. "Bize ne yapacağımızı söylemeye kalkma, katil. Ve sosyal olarak senden daha iyi olan birinin adını karalamaya nasıl cüret edersin?"

Edinburgh Akşam Courant

22 Aralık 1817

DİRİLİŞ ADAMI CİNAYETTEN YARGILANIYOR

Dün, Mahkeme cinayetle suçlanan Jack Ellis Currer'ın davasına devam etti. Son yıllarda hiçbir dava genel halkta bu kadar yoğun bir ilgi uyandırmamıştı: Mahkumun bara getirilmesinden önceki saatte, Mahkemenin kapıları, tarihi bir yargılama olacağı kesin olan şeye bir göz atmaya çalışan büyük bir halk topluluğu tarafından kuşatılmıştı. Lord Maclean ve bir diğer asil Lord, saat ondan önceki dakikalarda kürsüde oturuyorlardı.

Currer uzun boyluydu ve yırtık pırtık lacivert bir üst giymişti. Fizyonomisinde çenesinin sert kesimi ve sert kaşları dışında herhangi bir tuhaf sertlik belirtisi yoktu. Currer, gün boyunca yapılanlar boyunca derinden sıkıntılı görünüyordu, ancak pişmanlık ifadesi göstermedi.

Dr. William Beecham III, Currer'ın korkunç mallarını satın almak için müşteri arayarak Royal Edinburgh Anatomists' Society'de düzenli olarak dolaştığını gördüğüne dair tanıklık etmek üzere kürsüye çağrıldı. Viscount Almont'un oğlu olan Almont House'dan Bernard Almont, daha sonra Currer'ın yanlış giden bir iskambil oyununda bıçaklanması sonucu ölümün eşiğine geldiğine inandığında Currer'ın tam bir itirafta bulunduğunu duyduğuna tanıklık etti. Currer, polisin onu yakaladığı kapalı Le Grand Leon tiyatrosunda yasadışı olarak yaşıyordu.

Anatomistler Derneği'nden Doktor Edmund Straine de cesetleri yasadışı satın almak suçundan dava edildi.

36

ONOEL GÜNÜ, HAZEL YÜRÜYÜŞTÜ Eski Şehir, başı dik ve bakışları aşağıda. Hawthornden'dan yürümeye karar vermişti, Aralık ayazıyla sertleşmiş kıvrımlı patikalar boyunca ve millerce boş tarım arazisi boyunca. Ayakları ağrıyordu, ama zar zor fark ediyordu. Sadece topuğunun kanadığının, ıslaklığın çorabından geçip çizmesinin tabanındaki deriye doğru ilerlediğinin farkındaydı. Rüzgar ve dünya onu uyuşturmuştu ve artık hiçbir şey ona zarar vermiyordu.

Jack'in tutuklanmasının üzerinden bir hafta geçmişti. Annesi ve Percy hala Londra'daydı ve yılın geri kalanında orada kalacaklardı. Şehirde tek başınaydı.

Dar Arnavut kaldırımlı sokaklar sessizdi, sanki Edinburgh'un tamamı Noel ocaklarının etrafında huzur bulmuş gibiydi, Roma ateşinin tehdidi dışarıda sis gibi belirmeye devam ederken sevdiklerini sıkıca kavramışlardı. Hazel, Iona, Charles ve Cook'a izin vermişti. Bugün ihtiyacı olan tek bir kişi vardı.

Sınıf, Hazel'ın aylar ve bir ömür öncesinden hatırladığı gibiydi. Kan veya çürümenin kalıcı kokusu yoktu—oda, yarıyılın sonunda temizlenmişti ve Hazel içeri girdiğinde ahşap cilası ve alkol kokusuyla karşılaştı.

Dr. Beecham kürsüde durmuş, bazı kağıtları düzenliyordu. "Bir dakika, Bayan Sinnett," dedi başını kaldırmadan. "Tatillerden sonraki bir sonraki öğrenci dönemim için hazırlanıyorum. Ne kadar çok şeyin yapılması gerektiğine inanamazsınız. Evrak işleri, aman Tanrım." Birkaç parşömen parçasını daha düzenli sıralara yerleştirdi ve sonra içini çekip Hazel'a baktı. "Merhaba o zaman."

"Kitabınızı geri vermeye geldim," dedi Hazel. Dr. Beecham'ın İncelemesi'nin kopyasını bir masanın üzerine fırlattı ve küçük bir toz bulutu kaldırdı. Pelerininin cebinden, elin ve parmakların küçük diyagramını çıkardı

sayfalarından düşmüştü. Onu güvende tutmuştu, bir zamanlar çok hayran olduğu doktor ve yazara kendisini bağladığını hissettiği bir tür totemdi. Önceki gece ona bakıyordu, hipotezinin garip parçaları bir araya geldiğinde. Kanıtları incelemişti. Sonucunu belirlemişti.

"Kitabı saklamanızda bir sakınca yok. Benim de birkaç kopyam var," dedi Beecham düz bir şekilde.

"Sonunda anladım," dedi Hazel. "Daha önce nasıl anlamadığımı, bunu bu kadar uzun süre nasıl kaçırdığımı bilmiyorum. Hayır, elbette nasıl olduğunu biliyorum. Çünkü saçma. Ve bunun imkansız olduğunu düşünüyordum. Ama her zaman orijinal Dr. Beecham'ın dünyadaki en iyi doktor olduğuna inandım, bu yüzden sanırım onun her şeyi yapabileceğini düşünmeliydim. Senin her şeyi yapabileceğini düşündüm."

Beecham cevap vermek yerine kürsünün arkasından çıktı. Her zaman taktığı siyah deri eldivenlerin içindeki parmaklarını esnetip bir kaşını kaldırdı.

"Eldivenlerini çıkar," dedi Hazel.

Beecham, tek kelime etmeden itaat etti, bileklerindeki deriyi dikkatlice sıyırıp, her iki elini de çıplak bırakana kadar her parmağını nazikçe çekti.

Dr. Beecham'ın parmaklarının her biri benekli ve ölüydü, on farklı elden on parmak. Ten rengi ve boyutları farklıydı, Beecham'ın eline kalın siyah dikişlerle dikilmişti, düzgün ama görünürdü.

"Gördüğünüz gibi," dedi, "el işçiliğim her zaman bugün olduğu kadar ustaca değildi." Hazel'ın görmesi için parmaklarını gösterdi, her elini birkaç kez çevirdi. "İzin verir misiniz?" Hazel başını salladı ve Beecham eldivenlerini değiştirdi. "Parmaklar, ilk başlarda kaybedilmesi en kolay şeydi. Ve uzuv transpozisyonlarım için toniğimi mükemmelleştirmeden önce, korkarım elimden gelenin en iyisini yaptım. Ölüm asla gelmediğinde yaralanmalar çok kolay. İşte böyle. Küçük sırrımı keşfettin. Sana bir fincan çay ikram edebilir miyim?"

"Öyleyse doğru," dedi Hazel. "Sen tek Beecham'sın. Kitabı, incelemeyi yazan sensin. Sen—"

"Ölümsüzlük bulmacasını çözdüm," dedi Beecham. "Herhangi bir hekimin nihai amacı, sanırım. Geri kalanların benim kadar zeki olmadığı ortaya çıktı."

Hazel'ın zihnindeki düşünceler tatmin edici bir tıkırtıyla birbirine uydu. "Hiçbir zaman bir oğul olmadı, bir torun hiç olmadı. Sadece sen."

Beecham arkasındaki küçük şöminedeki su ısıtıcısına danıştı. "Aslında yanıldığınız nokta burası Bayan Sinnett. Bir oğul vardı. İki oğul, oğullarım Jonathan ve Philip. Ve güzel kızım Dorothea. Ve eşim Eloise. Başlarda, ölümsüzlükle en büyük mücadelemin uzuvlarımın ve organlarımın beni birer birer terk etmesi olacağını düşünüyordum. Sonra bunun etrafımda sevdiğim herkesin ölmesini izlemek olacağını fark ettim. Eloise doğum sırasında ölürken, toniğimi alması için yalvardım, dizlerimin üzerinde ona yalvardım, böylece hayatta kalabilsin ve yanımda yaşayabilsin diye. Reddetti. Onun aptal olduğunu düşündüm. Çoğu gün hala öyle düşünüyorum. Ama bugün gibi günlerde, Noel'de, bazen belki de her zaman haklı olduğunu düşünüyorum. Keşke çocuklarımı tekrar görebilseydim. O sonsuzluğu onlarla geçiriyor ve ben hala buradayım." Beecham kendine bir fincan çay koydu. "Bir fincan çay iç. Harika bir oolong. Ve Eloise öldüğünden beri kimseyle konuşamıyorum. Şaşırtıcı derecede özgürleştirici."

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Hazel, dayanamayarak.

Beecham bir kedi gibi gülümsedi ve ceketinin göğüs cebinden küçük bir şişe altın sıvı çıkardı.

Yakından bakıldığında, magma veya sıvı cıva gibi yuvarlanıyordu, kenarları metalik bir parıltıyla viskoz ve parlıyordu, ama hâlâ yarı saydamdı. Camla kaplı, sonsuz ve sonsuza dek değişen bir evrendi. "Bir tonik," dedi. "Benim toniğim. Bunu nasıl keşfettiğimi soruyorsanız, sanırım tek cevap korkudur. Ölüm korkusu. Unutulma korkusu. Çocukluğumdan beri babamın çalıştığı tabakhaneden, çalışmamı beklediği yerden daha büyük bir şeye mahkum olduğumu biliyordum. Toniği aslında hayatımın çok daha sonraki bir döneminde mükemmelleştirdim. Takıntıdan başka bir şey gerekmedi. Tonikte aslında ne olduğunu bilmeyi umuyorsanız, Bayan Sinnett, formülün yalnızca bana ait olduğuna uzun zaman önce karar verdim. Cevabın 'büyü' olduğunu söyleyelim. Tüm bilim, onu anlamayanlar için sihir değil midir? Bilginin yükü, dünyayı mekanik hale getirmesidir. Tüm mucizelerin açıklandığı bir dünyada ölümsüzüm." Şişeyi masanın üzerine koydu. Hala ayakta duran Hazel gözlerini şişeye dikti.

"Ölümsüz ne demek peki?" diye sordu Hazel. "Teknik anlamda. Yaşlanıyor musun? Hayır, sanırım. Öldürülebilir misin?"

"İlginç bir soru! Uzun zamandır ilginç bir sorum olmamıştı. Beni öldürmeyi mi planlıyorsunuz, Bayan Sinnett? Her iki sorunuza da basit bir cevap hayır. Bıçak yaraları, tabanca yaraları, boğulma. Hayır

etkisi. Daha sistemli bir yaklaşımın beni mahvedebileceğini hayal ediyorum - parçaları ayırmak, beni küle çevirmek - ama tahmin edebileceğiniz gibi, kapsamlı bir deney yapmaktan çekiniyorum. Lütfen oturun. Size çay ikram edemezsem, en azından bir sandalye ikram edebilirim."

Hazel kafasındaki düşüncelerini organize etti. Bir an sonra Dr. Beecham'ın karşısına oturdu ve gözlerinin içine baktı. "Jack Currer'ı öldüreceksin. Öldürdüğün insanların ölümleri için onu asacaklar."

Beecham'ın bardağının üstünde buhar dönüyordu. "Onu seviyorsun," dedi basitçe. Bu bir soru değildi, sadece bir gözlemdi. "O zaman sana en büyük hizmeti yapmışımdır, Bayan Sinnett. Aşk, bitmesini beklemenin uzun süreli acısından başka bir şey değildir. Sevdiklerimizi kaybetme korkusu bizi bencil, aptalca ve zalimce şeyler yapmaya iter. Tek özgürlük aşktan özgürlüktür ve aşkın gittiğinde, mükemmel olabilir, sonsuza dek hafızanda kristalleşebilir."

"O ölmeyi hak etmiyor" dedi Hazel.

Dr. Beecham, "Her birimiz ölmeyi hak ediyoruz," dedi. "Bu bizim tek doğuştan hakkımız."

"Peki ya Straine?" dedi Hazel. "Onu da tutukladılar."

Beecham kaşını kaldırdı. "Onu mu savunuyorsun? Tıbbi hırslarını engelleyen adamı mı?"

"Hayır," dedi Hazel. "O değil. Ama o bundan suçlu değil. Ben gerçeği savunuyorum."

Beecham çayından derin bir yudum aldı. "Gerçek diye bir şey yok, Bayan Sinnett. Anatomimizin en temel sözde gerçekleri bile yeni amaçlara uyacak şekilde manipüle edilebilir. Tek gerçek güçtür ve tek güç hayatta kalmayı bilmektir."

Masadan küçük tonik şişesini aldı ve ona baktı. Hazel ilk gördüğünde altın rengiydi ama farklı bir açıdan bakıldığında neredeyse parıldayan siyah görünüyordu.

"Toniğin tek bir damlasını buldum," dedi Beecham, "çok seyreltilmiş, naklettiğim uzuvların ve organların yeni bedenlerine uygun şekilde ve enfeksiyon olmadan uyum sağlamasını sağlamaya yeter - bunu merak ettiğinizi biliyorum." Şişeyi parmaklarının arasında yuvarladı. "Bu, eşim Eloise'e ölmeden önce sunduğum şişe. O zamandan beri yanımda taşıyorum. Biliyor musun, Bayan Sinnett, yüz yıl sonra, kadın cerrah fikri o kadar da saçma görünmeyebilir. Ve ondan sonraki yüz yıl içinde daha da az saçma. Çok daha

gelecek yüzyıllarda daha iyi hizmet vereceksin ve o zamana kadar, tek bir yaşam süresinde kimsenin umabileceğinden daha zeki olmak için yeterince şey öğrenmiş olacaksın. Al. Al.”

Hazel içgüdüsel olarak elini uzattı ve sonra durakladı. Aslında, birkaç dakika önce onu kapıp kaçmayı düşünmüştü ama şimdi tereddüt etti. "Hayatının işini bu kadar özgürce mi veriyorsun?"

"Serbestçe değil, sana temin ederim. Bu şişeyi sunduğum sadece ikinci kişisin ve eminim ki ilki onu mükemmel bir şekilde kullanabilir. Şu anda benim hakkımda ne düşünürsen düşün, Bayan Sinnett, sonunda başardığım şeyin enginliğini anlayacağını biliyorum. Piramitlerin tabanları cesetlerle doluydu, canım. Tüm ilerlemeler insan fedakarlığı gerektirir. Onlar fakir ve yoksullardı. Şehir onları çoktan öldürmüştü ve ben sadece hayvanın her parçasını kullanıyordum."

Hazel'ın kulakları çınladı ve kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Şişeyi aldı. "Burada ne kadar kalacaksın?" diye sordu, başparmağını şişenin üzerinde gezdirerek.

şişenin camı, kalıcı olarak soğuk kalmış gibi görünüyordu. "Edinburgh'da, demek istiyorum. İnsanlar ne kadar sürede yaşlanmadığınızı fark edecek?"

Beecham çayından bir yudum daha aldı. "Korkarım benim için çok yakında olacak. Sanırım bir sonraki durağım Amerika olacak. Çok geniş bir ülke. Bir adamın ortadan kaybolup kendini yeniden yaratması için kolay bir yer. O zaman çay yok mu? Ya da belki daha sert bir şey! Sonuçta Noel. Sanırım buralarda bir yerlerde iyi yıllanmış bir brendi var— Ah evet." Beecham kürsünün arkasından kehribar bir şişe çıkardı. Çayına bir yudum koydu ve sonra birkaç parmağını temiz bir bardağa Hazel için koydu. "Israr ediyorum," dedi. "Noel."

"Şerefe o zaman," dedi Hazel. Dilini yakan ve boğazını baştan aşağı yakan bir yudum aldı.

Beecham çay fincanını kaldırdı. "Nişanınıza," dedi, gözünde bir ışıltıyla. "Yakın zamanda nişanlandığınızı duydum. Korkarım ki, sosyete dedikodularını en üst düzey yöneticiler bile duyuyor."

Hazel başını iki yana salladı. "Komik," dedi. "Sanırım söylediğin doğruydu. Sevdiğini kaybetmek tek özgürlüktür."

Jack tutuklandıktan sonraki sabah, Hazel kendinden şüphe duymadan veya korkmadan uyandı. Bir ünvan veya bir kalenin güvenliği olmadan bir hayat, annesinin gazabı veya babasının hayal kırıklığı hakkında onu

korkutan hiçbir şey yoktu. Bir çalılıkta cadı olarak yaşayacak, yaraları dikecek ve gerekirse yeni doğanları doğurtacaktı. Sokaklarda dilenecek,

hizmetçi, Kıtaya yelken aç. Değişim şaşırtıcıydı—beyninde bir kıvılcım, sıvıların veya elektriğin bir mucizesi ve şimdi hayatı tamamen farklı hissediyordu. On yedi yıllık hayatında ilk kez, hayatı kendisine aitti.

Bernard'ın reddettiği günden beri haberciyle gönderdiği her açılmamış mektubu yakmıştı. Gönderdiği beyaz zambakları Hawthornden'ın aşağısındaki dereye bırakmıştı.

Hazel brendisini bitirdiğinde ayağa kalktı ve Dr. Beecham'a içki için teşekkür etti. "Amerika'da iyi şanslar," dedi ve arkasını dönüp gitti.

"Umarım kabul edersin," dedi Beecham. "Dünyanın henüz sana hazır olmadığı konusunda söylediklerimi kastettim. Gelecek yüzyılda neler başarabileceğini görmekten büyük mutluluk duyarım. Ve sonunda bana eşlik edecek bilimsel bir zihne sahip olurdum."

Hazel döndü. "Ölümsüzlük için tek kullanım alanım," dedi, "birini asılmaya karşı koruyup korumayacağını keşfetmek."

Beecham şaşkınlıkla ağzı açık bir şekilde durdu. Birkaç kez hızlıca gözlerini kırpıştırdı ve sonra tekrar oturdu. "Evet," dedi sessizce. "Aslında ölümsüzlük kırık bir boyundan ve boğulmadan daha güçlüdür."

Hazel doktora başını salladı ve dışarı çıktı. Beecham ise sınıfta yalnızdı, arkasından gelen ateş onu aydınlatıyordu, bu yüzden bir insandan çok bir gölgeye benziyordu.

37

TBURADA ZİYARETÇİLERE İZİN VERİLMİYORDUhapishane, ama Hazel gardiyana bir pound verdi ve o da başını sallayarak onu içeri aldı. "Beş dakika," dedi ve sonra sırtını döndü. Karar hemen gelmişti. Lordlardan oluşan bir heyetin Jack Currer'ın suçlu olduğunu ve ölünceye kadar boynundan asılmayı hak ettiğini ilan etmesi sadece dört saat sürmüştü. Cesetleri satın almadaki rolü nedeniyle Dr. Straine tıp lisansını kaybetti ve Anatomistler Derneği'nden atıldı, ancak günlerdir sokaklardaki bir kalabalık Straine'in de asılması gerektiğini bağırıyordu.

Hazel, Eski Kent'te yürürken bunları duymuştu, ancak hapishaneye girer girmez kalın taş duvarlar dışarıdaki tüm sesleri bastırıp susturdu. Hapishane koridorlarında yalnızca delilik ve kederin sessiz inlemeleri yankılanıyordu, farelerin cıvıltılarıyla uyum içindeydi. Bunlar, onları dinleyecek kimsenin kalmadığını bilenlerin sızlanmalarıydı.

Jack, duruşmada kendi savunmasında tanıklık etmemişti. Hiçbir mazeret veya açıklama sunmamıştı. Bir katil ve deli olmaktansa bir katil olarak anılmak daha iyiydi. Hazel onu tekrar gördüğünde gözyaşlarını beklemişti ama hiçbiri yoktu. Hepsi son birkaç gündür onu terk etmişti. Hem neşeden hem de üzüntüden tükenmişti, tamamen uyuşmuş ve tamamen boştu.

Jack, Hazel'ın daha önce hiç görmediği kadar zayıf görünüyordu, sırtı C şeklinde kıvrılmış bir şekilde duvara yaslanmış, yerdeki duruşmasından sonra kendisinden almayı unuttukları bir zarı atıyordu. Saçları uzun ve cansızdı ve gözleri yorgunluktan kıpkırmızıydı.

Jack onu görünce ayağa kalktı ve parmaklıklara doğru yürüdü ve ellerini tutabilmek için uzandı. "Hazel," dedi. "Hazel, aşkım." Kızıl saçlarından bir tutamını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. O kadar yakındı ki Hazel burnunun köprüsündeki çilleri seçebiliyor ve nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu.

Hazel'ın yumruğunda bir şey vardı, küçük bir cam şişe. Garip ışıltısı parmaklarının arasından görülebiliyordu. Jack bakakaldı. Hazel şişenin tam olarak ne içerdiğini ve ona ne güç vereceğini anlatırken dikkatle dinledi. Birkaç sessiz soru sordu. Hazel cevapladı.

Şişeyi parmaklıkların arasından uzattı, Jack de şişeyi alıp avucunda yuvarladı.

"O zaman gerçek mi?" dedi basitçe.

Hazel başını salladı.

Şişeyi incelemek için küçük pencerenin loş ışığına doğru tuttu. Camın içinde minik bir galaksi dönüyordu. "Alır mıydın?" dedi yumuşak bir sesle. "Benim yerimde olsaydın?"

"Jack, onu almak zorundasın. Lütfen. Al ve bana geri dön. En kısa sürede Hawthornden'da buluşalım. Birlikte olabilmemiz için. Bir yerlere kaçabilmemiz için. Kıtaya. Baştan başlamak için."

Jack daha sonra güldü, Hazel'ı tanıdığı kısa sürede hissettiği tüm neşe, acı ve sevgiyle dolu güzel, parlak bir sesle. Sonunda Hazel'ı ağlatan onun kahkahasıydı. "Neden gülüyorsun?" dedi ve sonra onunla birlikte gülmeye başladı.

Paslı parmaklıkların aralıklarından Jack dudaklarını onun dudaklarına bastırdı ve ikisi de gözyaşlarının tuzunu tattılar. "Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Hazel, eğer bunu yapmaya karar verirsem, hayatım boyunca kaçak bir adam olacağım. Ya da en azından uzun bir süre. İlk hayatım ve ikinci hayatımın bir parçası. Sen" -onu tekrar öptü- "sen" -ve tekrar- "güzel" -ve tekrar- "mükemmel, sen" -ve tekrar- "gerçek bir hayatı hak ediyorsun. Harika bir doktor olacaksın. Çok sayıda insana yardım edecek ve çok sayıda hayatı değiştireceksin. Dünyayı ateşe vereceksin ve bunu gölgelerden yapamazsın. Kaçarken ilaçlar ve tedaviler yaratamazsın. En büyük beyinlerimizin hiçbiri ders çalışmadan önce günlük yemeklerini yemek için didinmek zorunda kalmadı. Hayır, Hazel. Hayır. Sana bunu yapamam."

"Bu senin yapacağın bir seçim değil, Jack. Nerede ve nasıl yaşayacağımı ben seçebilirim. Bu yeterince iyi bir sebep değil."

Jack kaşlarını kaldırdı. "Benimle mi tartışıyorsun? Asılmak üzereyim ve istediğimi alamıyorum?" Gülümsedi. "Sanırım haklısın. Yeterince iyi bir sebep değil. Aslında bencil olan benken sanki kahramanmışım gibi görünmemi sağladı."

"Nasıl yani? Nasıl bencil olabiliyorsun?"

"Hazel, senin yaşlandığını ve kendini kaybettiğini görüp bir gün daha yaşamaya zorlandığın bir dünyadan daha kötü bir cehennem yoktur." Hazel'ın yanaklarından yaşlar sessizce akmaya devam etti. "Sen benim için her zaman on yedi yaşında olacaksın, Hazel Sinnett. Her zaman güzel, dik başlı ve zeki olacaksın. Gözlerimi kapattığımda gördüğüm son yüz ve uyandığımda hayal ettiğim ilk yüz sen olacaksın."

"O zaman alacak mısın?" dedi Hazel sessizce. "Tonik alacak mısın?"

"Henüz bilmiyorum," dedi Jack. "Çok korkuyorum."

Hazel'ın arkasında bir yerde bir kapı gıcırdadı ve çizmeli bir gardiyanın ağır adımları onu takip etti. "Bu kadar, hanım. Ziyaret sona erdi."

Hazel, Jack'i tekrar öpmek için öne eğildi. "Hayatımın tamamını seni severek geçireceğim, Jack Currer," dedi. Hazel, avucunu kalbinin üzerine koymak için parmaklıkların arasından elini uzattı ve göğsünün ortasına diktiği dikişleri hissetti.

"Kalbim senindir, Hazel Sinnett," dedi Jack. "Sonsuza dek. Atıyor ya da durmuyor." "Atıyor ya da durmuyor," dedi.

★ ★ ★

THEY JACK CURRER'I ÇİMLERE ASMIŞ-Ertesi sabah saat onda pazara gittiler. Edinburgh'da halka açık bir asılma için daha önce hiç bu kadar kalabalık olmadığını söylediler, ancak Hazel katılmadı. Cesedinin satın alınıp üniversite öğretim hastanesine götürüldüğünü söylediler.

Ama orada kalıp kalmadığını söylemediler.

38

İLKBAHAR GELDİ VE DONeridi ve Hawthornden'ın altındaki dere kıyılarını doldurdu, Iona ve Charles bahçede evlendiler. Gelin, Hazel'ın New Town'daki bir terziden sipariş ettiği pembe bir elbise giydi ve örgüsü küçük beyaz çiçekler ve yeşilliklerle örüldü.

"İyi olacak mısın?" diye sordu Iona, tören ve danstan sonra Hazel'a, Charles arabanın yanında beklerken. Çift balayı için Inverness'a gidiyordu ve bir ay içinde Hawthornden'a dönecek olsalar da artık Hazel ile birlikte şatoda yaşamayacaklardı. Charles ve Iona, karı koca olarak köydeki küçük bir kulübede birlikte yaşayacaklardı. Babası Saint Helena'da, annesi ve Percy ise Londra'da kalmayı seçerken Hazel, hayatında ilk kez Hawthornden Şatosu'nda yalnız yaşayacaktı.

Eh, yalnız değildi. Hawthornden'ın birinci katı, Hazel'ın Roma humması ve daha kötü hastalıklardan muzdarip hastaları tedavi ettiği bir hastane olarak tüm kış boyunca hizmet veriyordu. Wortflower kökü kullanımı, hastalarından tek birinin bile ölmemesi anlamına geliyordu ve Hazel, hastalığın tamamen aktarılmasını önleyebileceğine inandığı bir aşı üzerinde sıkı bir şekilde çalışıyordu. Dr. Beecham, Roma hummasından kaynaklanan büyüyen ceset yığını ve bunun yarattığı korku, gerçekleştirdiği sakatlamalar ve cinayetler için bu kadar uygun bir örtü oluşturmasaydı, bunu kesinlikle kendisi keşfederdi.

"Çok iyi olacağım," dedi Hazel. Aslında, bunu dört gözle bekliyordu, yalnız yürüyüşlerin sabahları, kitaplarıyla baş başa geçirilen zamanlar, yağmur camın diğer tarafına yağarken pencere kenarında bir kitapla kıvrılıp geçirilen akşamlar.

"Ve Charles ve benim arabayı almamızın sorun olmayacağından emin misin?" "Elbette hayır, Iona. Bir yere gitmem gerekirse Bayan Rosalind yanımda.

Belki ahırlar için başka bir at almalıyım," dedi Hazel. "Eğer o

"yalnız kalıyor."

Jack'in idamından sonraki hafta, Betelgeuse kaybolmuştu. Görünüşe göre at gece çalınmıştı. Hazel ahırlardan hiçbir şey duymamıştı, ama sanki Betelgeuse kendisi de uzaklaşmıştı.

Iona, Hazel'a sarıldı. "Lütfen kendine iyi bak."

"Kendine iyi bak! Artık evli bir kadınsın. Bu, daha fazla aptallık yapmayacağın anlamına geliyor," dedi Hazel, Iona'nın örgüsünü düzeltirken.

Iona gülümsedi. "Ben, evli bir kadın! İnanabiliyor musun?"

"Elbette yapabilirim," dedi Hazel. "Bu dünyada istediğin her şeyi ve daha fazlasını hak ediyorsun."

Iona, arabanın kapısına yaslanmış bir şekilde pantolonundan kiri temizleyen Charles'a gururla bakmak için döndü ve sonra Hazel'a geri baktı. "Ve sen, hanım. Bu dünyada istediğin şeyleri hak ediyorsun."

Hazel boğazındaki yumrunun konuşmasını zorlaştırdığını fark etti. Yapabildiği tek şey Iona'ya son bir kez daha sarılmak ve arabanın bahçe yolundan yukarı ve aşağı doğru zıplamasını ve ana yola doğru gitmesini izlemekti.

Jack bazen rüyalarına gelirdi, gözleri sıcak ve arzuluydu. İlk birkaç ay boyunca, sabahları yastıkları gözyaşlarıyla ıslanırdı, ama gözyaşları durduğunda bile, kalbindeki sızı hala oradaydı, bir taş kadar ağırdı, gözlerini açmadan ve onsuz bir dünyada yaşadığını hatırlamak zorunda kalmadan önceki anda gelen o batma hissi. Bazen onu Fransa'ya ya da Amerika'ya yelken açarken, bir geminin halatlarında gururla dururken, deniz etrafında çarparken, sonsuza kadar genç ve güzel kalacak olan, ata binmeyi öğrettiği ve bir mezarda öptüğü çocuk olarak hayal ediyordu. Bazen rüyalarında onunla konuşur, yaklaşıp uyandığında asla hatırlayamayacağı sessiz, şefkatli şeyler söylerdi. Hazel, gölgelerin Jack'in gururlu profiline, yüzünün hatlarına dönüştüğü o loş yarı uykuda olabildiğince uzun süre orada kalmaya çalıştı. Bunu görebiliyordu: Elmacık kemiklerinin eğimi, uzun, koyu kirpikleri, sert kaşları, dudaklarını tenine değdirdiği yüzlerce küçük nokta.

Ama sonra sabahın soluk sarı ışığı Hazel'ın yatak odasının köşelerine doğru yol alırdı ve Hazel yaşayanları iyileştirmek için çalışmaya başlamak üzere kalkardı.

sonsöz

TMEKTUP HAWTHORNDEN'A ULAŞTI Yanmış ve sararmış kenarları olan, garip yerlerde bükülmüş bir şato. Sanki dünyayı iki kez dolaşmıştı ve Noel tatillerinin çoğunu bir çocuğun yapışkan cebinde katlanmış halde geçirmişti. New York City'den bir pul taşıyordu.

Mektup imzalanmamıştı ama mektubu açan kadın tam olarak kimden geldiğini biliyordu. O, wortroot çayı demlerken, bandajları bükerken ve bıçakları bilerken okuyabilmek için mektubu çalışma alanının üstüne iliştirdi. O kadar sık okudu ki gözlerini kapattığında incecik yazılarındaki kelimeleri görebiliyordu.

*Çarpan kalbim hala senin,*Mektupta, "Seni bekliyor olacağım" yazıyordu.

teşekkürler

TKİTABI BİR SÜRPRİZ OLARAK BAŞLADI New York'tan Los Angeles'a uçarken ajansım Dan Mandel'e yazdığım e-posta. Dan, bu projeye ve bana olan inancın ve çöküşe yakın olduğumda ihtiyacım olan cesaretlendirici mesajları bana gönderdiğin için çok teşekkür ederim. Sara Goodman'a ve Alexis, Vanessa, Rivka ve Mary dahil Wednesday'deki tüm ekibe yorulmak bilmeyen çalışmaları için ve Kerri Resnick ve Zachary Meyer'e en çılgın hayallerimin ötesinde güzel bir kitap kapağı için teşekkür etmek istiyorum. Tüm saçma fikirlerimi dinlemeye ve başarılarımı kutlamaya istekli bir ailem olduğu için çok şanslıyım ve özellikle bu kitabın her taslağını okuduğu için kız kardeşim Caroline'e minnettarım. Katie Donahoe'ye okuması, fikirleri ve cesaretlendirmesi için yürekten teşekkürler ve bir insanı desteklemek için mümkün olan her şekilde beni destekleyen Ian Karmel'e teşekkürler.

On dokuzuncu yüzyılın başlarını ve tıp tarihini araştırmak için bir dizi kitaptan yararlandım. Bunlar arasında Lindsey Fitzharris'in Kasaplık Sanatı, Eleanor Herman'ın Kraliyet Zehir Sanatı, Cristin O'Keefe Aptowicz'in Dr. Mütter'in Harikaları, Wendy Moore'un Bıçak Adam ve Roseanne Montillo'nun Kadın ve Canavarları kitapları yer alır.

ayrıca tarafından

dana schwartz

Beyaz Adamın Batı'nın Beyaz Erkek Yazarlarına Rehberi

Kanon

Kendi Felaketinizi Seçin

Ve Yola Çıkıyoruz

yazar hakkında

DANSÇAVUŞTUZ televizyon yazarı ve bir numaralı liste tarihi podcast'i Noble Blood'ın yaratıcısıdır. Gazeteci ve eleştirmen olarak Schwartz, Entertainment Weekly, Marie Claire, Glamour, GQ, Cosmopolitan, Vanity Fair ve diğer yayınlar için yazmıştır. Nişanlısı ve kedileri Eddie ve Beetlejuice ile birlikte Los Angeles'ta yaşamaktadır. Kitapları arasında Choose Your Own Disaster ve The White Man's Guide to White Male Writers of the Western Canon yer almaktadır. E-posta güncellemelerine kaydolabilirsiniz Burada.

Bunu satın aldığınız için teşekkür ederiz
St. Martin's Press e-kitap.

Özel teklifler, bonus içerikler almak için
ve yeni çıkanlar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi,
bültenlerimize kaydolun.

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin:
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için tıklayın Burada.

İçindekiler

Başlık Sayfası
Telif Hakkı Bildirimi
Adanmışlık
Epigraf

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32

Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Sonsöz
Teşekkürler

Dana Schwartz tarafından da
Yazar Hakkında
Telif hakkı

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, organizasyonlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünleridir ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Publishing Group'un bir yayını olan Wednesday Books tarafından yayınlandı

ANATOMİ: BİR AŞK HİKAYESİ. Telif hakkı © 2021 Sidley Park'a aittir. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için, Adres St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.çarşambakitapları.com

Kapak tasarımı Kerri Resnick'e aittir
Kapak resmi Zach Meyer'a aittir

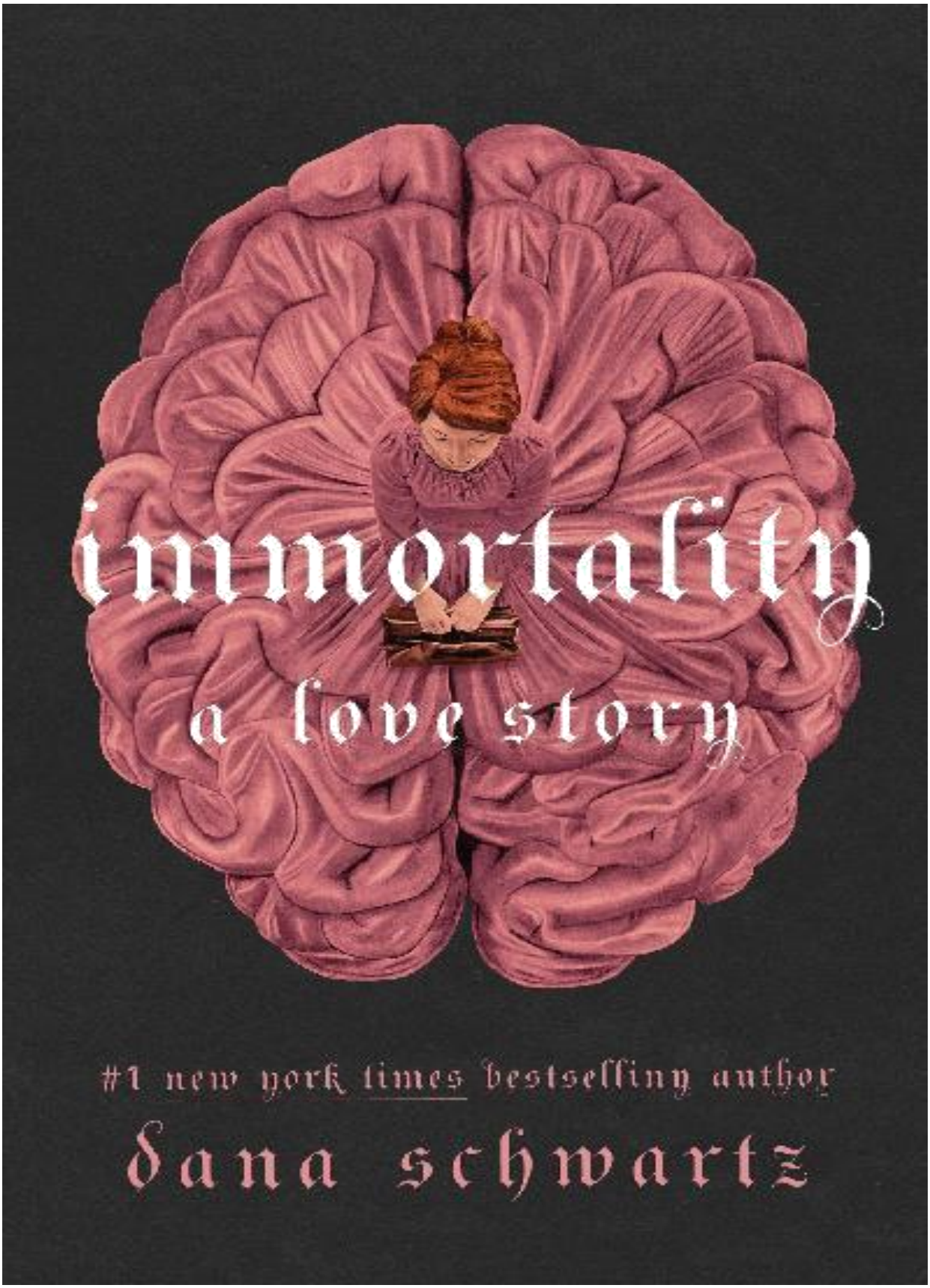
Kongre Kütüphanesi basılı edisyonu şu şekilde kataloglamıştır:

İsimler: Schwartz, Dana, yazar.
Başlık: Anatomi: Bir aşk hikayesi / Dana Schwartz.
Açıklama: Birinci basım. | New York: Wednesday Books, 2022.
Tanımlayıcılar: LCCN 2021042265 | ISBN 9781250774156 (sert kapak) | ISBN 9781250774163 (e-kitap)
Konular: CYAC: Gizem ve dedektif hikayeleri. | Kadın tıp öğrencileri—Kurgu. | Sırlar—Kurgu. | Aşk—Kurgu. | LCGFT: Dedektif ve gizem kurgu. | Tıbbi kurgu. | Romantik kurgu. | Romanlar.
Sınıflandırma: LCC PZ7.1.S336574 Ana 2022 | DDC [Fic]—
dc23 LC kaydı şu adreste mevcuttur:
https://lccn.loc.gov/2021042265

eISBN 9781250774163

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numarasından veya e-posta yoluyla iletişime geçin.MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com.

Birinci Baskı: 2022

immortality
a love story
#1 new york times bestselling author
dana schwartz

immortality

a love story

Dana Schwartz

WEDNESDAY BOOKS
NEW YORK

Okumaya Başla

İçindekiler

Yazar Hakkında

Telif Hakkı Sayfası

Bunu satın aldığınız için teşekkür ederiz
St. Martin's Yayın Grubu e-kitabı.

Özel teklifler, bonus içerikler almak için
ve yeni çıkanlar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi,
bültenlerimize kaydolun.

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin:
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için tıklayın Burada.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size yalnızca kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. Telif hakkı ihlali yasaya aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız lütfen yayıncıya şu adresten bildirin: **us.macmillanusa.com/korsanlık.**

Zamanının ötesinde yaşayan herkes için

"Herkes senin gibi ölü yapraklara tutku duymuyor," dedi Elinor.

—JANAAKULLANICI,*SENSE VESUYUMLULUK*

önsöz

Paris, 1794

Meydan, şafak vakti kan görmek için uyanan insanlarla doluydu. Giyotinin inşa edildiği tahta sahneyi çevrelemişler, birbirlerini dirsekleyip vücutlarını öne doğru itmişler, her biri mümkün olduğunca aksiyona yaklaşmaya çalışıyordu. Kalabalığın önüne geçmeyi başaran şanslı birkaç kişi mendil sallıyordu; kafalar yuvarlanmaya başladığında, mendilleri kana batırmaya çalışıyorlardı. Hatıralar. Çocuklarına ve çocuklarının çocuklarına bırakabilecekleri bir yadigar. Gördünüz mü? Orada ben de vardım, derlerdi, bez parçasını açıyordum. Devrimi gördüm. Hainlerin kafalarını kaybettiklerini gördüm.

Sabah güneşi adliye binasının beyaz taşından yansıyordu. Elleri bağlı olmasına rağmen Antoine Lavoisier gömleğinin manşetlerini düzeltmeyi başarmıştı. O sabah mahkemeye en sade iş gömleğini giymişti, sade keten renkli bir şeydi; laboratuvarında giydiği şeydi, terle veya cam şişelerde sakladığı yüzlerce kimyasal solüsyondan biriyle lekelenebileceğini biliyordu. Karısı Marie-Anne onu bir düzine kez atmakla tehdit etmişti. Antoine bugün onu giymişti, yargıca ve dışarıdaki anıran kalabalığa halktan biri olduğunu kanıtlamayı umuyordu. Yaptığı tüm iyi şeylere rağmen ipek brokar giyebilirdi.

"Lütfen," demişti yargıca. (O lanet olası kelime neredeyse boğazına düğümlenmişti; durum bu kadar vahim olmasaydı, doğası yalvarmayı imkansız hale getirirdi.) "Lütfen," diye tekrarladı, "Fransa'nın benim çalışmalarımı ihtiyacı var. Bilimsel çalışmalarımı sürdürmek için daha fazla zamanım olsaydı, ulus için, Cumhuriyet için neler yapabileceğimi hayal edin. Oksijen çalışmasında çok şey başardım zaten. Hidrojenin, yanma biliminin çalışmasında! En azından daireme dönüp evrak işlerimi düzenlememe izin verin. Yıllar süren hesaplamalar var. Olasılıklar—"

Hakim, kesik kesik, balgamlı bir öksürükle sözünü kesti. "Yeter," dedi. "Cumhuriyet'in halktan çalan ne bilginlere ne de kimyagerlere ihtiyacı var. Ve adaletin seyri daha fazla geciktirilemez." Masasına bir tokmakla vurdu. "Suçlu."

Lavoisier iç çekti. "Yazık," diye mırıldandı kendi kendine, neşeli kalabalığın bağrışları ve alayları arasında duyulamayacak kadar kısık bir sesle. Antoine Lavoisier resmi olarak vergi kaçakçılığı ve uygunsuz tütün satmakla, halkı dolandırmak için içine su katmakla suçlanmıştı. Ama herkesten iyi biliyordu ki aslında başka bir şey için yargılanıyordu: bir aristokrat ve akademisyen olmak. Hayatının önceki on yılını karısıyla geçirdiği, dairelerinde entelektüeller ve sanatçılarla salonlar düzenlediği, Marie-Anne'in hizmetçileri tarafından yapılan çay, nükte ve bisküviler servis ettiği etkinlikler.

Fransa değişiyordu, değişmişti, Lavoisier'in mümkün olduğuna inandığından daha hızlı. Havada bir kan arzusu vardı, adalet denen ama zulüm gibi görünen bir şeye duyulan çılgınlık. Arkadaşlarının yarım düzine kadarı gecenin bir vakti ortaya çıkan anlamsız suçlamalar yüzünden çoktan kafayı yemişti. Arkadaşlarının geri kalanı Londra'ya ya da İtalya'ya kaçtı. Lavoisier'ler de İngiltere'ye kaçma şansını yakalamışlardı ama deneylerini terk edemediler. Laboratuvarlarını. Çok yakındılar.

Artık çok geçti.

Sadece birkaç ay önce, Lavoisier kraliçenin Paris sokaklarında bir arabanın arkasında götürülmesini, Cumhuriyet'in sadık vatandaşlarının yüzünü görebilmesi, çürüyen meyvelerini ve lahanalarını ona fırlatabilmesi için açık bir kafeste kereste gibi taşınmasını izledi. Lavoisier bakmak için kendini zorlamak zorundaydı; kraliçeyi en son gördüğünde, Versay'da Kral Louis ve sarayına yeni bir kimyasal yanma biçimini gösterirken bir misafirdi. Kraliçe sarı saten giymişti ve saçları pudralanmış ve bir metre yüksekliğinde taranmıştı, devekuşu tüyleri ve incilerle süslenmişti. Gülüyordu, bunu hatırlıyordu. Küçük patlamalar yaptığında gülüyordu - duman önce mavi, sonra yeşil ve sonra mor, göz kamaştırmak ve eğlendirmek içindi. Yüzü gençti ve yanakları koyu kırmızıydı.

Kraliçeyi giyotine götürdükleri gün Lavoisier, yüzünün çizilmiş ve çizgili olduğunu gördü. Gerçekte olduğundan onlarca yıl daha yaşlı bir kadın gibi görünüyordu.

oldu. Saçları bembeyaz olmuştu ve o kadar inceydi ki yer yer kafa derisini görebiliyordu. Lavoisier, arabanın yanından geçerken gözlerinin boş ve anlamsız olduğunu fark etti. Sanki çoktan ölmüş gibiydi, uzun zaman önce.

Süngü takan bir gardiyan Lavoisier'i sahneye doğru çekti. Seyircilerden bazıları onu tökezletmeye veya yanından geçerken bir darbe almaya çalıştı, ancak Lavoisier karısı Marie-Anne'i bulmak için binlerce yüzü taramaya odaklandığı için bunu fark etmedi bile.

"İşte!" diye bağırdı.

Güneş onu arkadan aydınlatıyordu, saçları ona altın bir hale veriyordu. Platformun ahşap basamaklarının yakınında duruyordu, gözleri kararlı bir şekilde kalabalığı tarıyordu ve ağzı düz ve sıkıydı. Muhafız, Lavoisier'e şaşkınlıkla baktı, ne hakkında bağırdığından emin değildi.

Tam o sırada Marie-Anne kocasını gördü ve ona ulaşmak için akıntıya karşı yüzmeye başladı.

Muhafız, Lavoisier'i iterek onu zorla götürmeye çalışıyordu.

Direndi. "Cumhuriyet'in adaleti, karıma veda öpücüğü vermem için yeterince uzun süre bekleyebilir mi?"

Muhafız iç çekti ama durakladı ve ikilinin kucaklaşmasına izin verdi. Marie-Anne kocasının kulağına fısıldadı. Kimse onun avucuna küçük bir şişe bastırdığını fark etmedi.

Giyotinin bıçağı kandan kahverengiydi. O sabah iki kafa kesme olmuştu ve sahnedeki samanlar keçeleşmiş ve kırmızıydı. Birisi, Lavoisier'in boynundan düşen kafasını yakalamak için bir sepet tutuyordu. Diğerleri, kan sıçraması umuduyla beyaz mendillerini havaya kaldırmışlardı.

Marie-Anne Lavoisier, kocasının sahneye çıkan küçük ahşap basamakları çıkışını izlemedi. Titreyip titremeyeceğini veya bacaklarının altında kalıp kalmayacağını bilmek istemiyordu. Hatta mahkumların kendilerini kirlettiklerine dair bazı hikayeler bile vardı.

Ve bunun yerine, kalabalığın arasından hızla geçti, meydanın merkezinden uzaklaştı, kocasının araştırma materyallerinden olabildiğince çoğunu akbabalar gelip alabilecekleri değerli eşyaları yağmalamadan önce toplayacağı apartmanlarına doğru. Yeni rejim elinden gelen her şeyi ele geçiriyordu. Marie-Anne, kocasının belgelerini kim çalarsa çalsın, onları büyük ihtimalle anlamayacakları düşüncesiyle kendini rahatlattı.

Küçük bir ara sokağa daldı. Adımları hızlı ve emindi. Arkasındaki kalabalık heyecanla nefes aldı. Anlayamadığı kelimeler bağırıyordu. Ve sonra havada kesen bir bıçağın inkar edilemez sesi duyuldu. Marie-Anne Lavoisier kocası ve ülkesi için kısa bir dua etti ve devam etti.

1

Edinburg, 1818

"Bu acıtacak. Bunun için üzgünüm." Hazel Sinnett yalan söylemenin bir faydası olmadığını hissetti.

Çocuk, tam da bu amaçla getirdiği deri parçasını daha sert ısırdı ve başını salladı. Genç bir kız, bir önceki gece Hazel'ın kapısına gelip, haftalar önce tersanede çalışırken ağabeyinin kolunun nasıl kırıldığını ve nasıl yanlış iyileştiğini, büküldüğünü ve hareket ettirilmesinin imkansız olduğunu anlatarak ona yalvarmıştı. Hazel, sabahın erken saatlerinde Mary King's Close yakınlarındaki pis dairelerine vardığında, çocuğun kolunu şişmiş ve sıcak, derisinin morarmış sarı ve yeşil, sosis kılıfı kadar sıkı olduğunu görmüştü.

Hazel ekipmanlarını hazırladı: kolu kesip enfeksiyonun en kötüsünü çıkarmak için bir neşter, kolunu tekrar dikmek için kullanacağı iğne ve iplik ve sonra kolunu tekrar kırıp yerine yerleştirdiğinde yerinde tutmak için kullanacağı kumaş şeritleri ve tahta parçaları. En çok canını son kısım acıtacaktı.

Hastanın adı Martin Potter'dı ve onun yaşlarında olabilirdi -belki on altı ya da on yedi- ama yüzü çoktan bir yetişkininki gibi esmerleşmiş ve sertleşmişti. Hazel, onun on yaşından beri Leith'teki rıhtımda çalıştığını hayal etti.

"Martin, değil mi? Ben Hazel'ım. Dr. Sinnett. Bayan Sinnett," dedi. "Ve bunu daha iyi hale getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Martin titrediğini gösterecek kadar küçük bir hareketle başını salladı.

Çocukların kahkahaları ve üst kattan gelen sert adımlar gergin, sinirli sessizliği bozdu. Martin ağzındaki deri şeridi çıkardı. "Kardeşlerim," dedi neredeyse özür dilercesine. "Sekiz kişiyiz ama ben en büyüğüm. Rose'la çoktan tanışmış olurdun. O,

seni almaya. Çok fazla ücret almayan bir kadın doktor olduğunu duymuş.”

"Sekiz kardeş! Zavallı annen," dedi Hazel. "Sadece üç kişiyiz. Ben ve iki erkek kardeşim."

Hazel, kelimeler ağzından tamamen çıkmadan önce bile ne söylediğinin farkındaydı. Üç taneydiler: George, Hazel ve küçük Percy. George, altın çocuk, atletik ve güçlü, Hazel'dan daha zeki ve gerçekten nazik; Hazel, annesinin onu eleştirmek için her zaman yeni bir yol bulan; ve Percy, neredeyse annelerinin pudel'i haline gelmiş şımarık prens.

Ama üç tane değillerdi. Artık değiller. George, Roma humması şehri kasıp kavurduğunda birkaç yıl önce ölmüştü, hastalığın ne olduğunu bile anlamadan ölen binlerce kişiden biriydi. O kadar genç, o kadar güçlü, o kadar sağlıklıydı ki, ilk hastalandığında bile Hazel, o hafta sonu çimlerde dokuz pins oynayabilecek kadar iyi olup olmadığını ya da enerjisinin geri gelmesi için bir hafta daha beklemesi gerekip gerekmediğini merak ettiğini hatırlıyordu. Ama sonra, hastalık ne kadar çabuk gelirse, onu da aldı. Bir sabah, Hazel annelerinin hıçkırıklarla çığlık attığını duyarak uyandı. Ve George üşüyordu.

George'u her düşündüğünde boğazı sıkışırdı. Gözlerini karıncalandıran gözyaşlarını engellemek için yüzünü çevirip derin nefesler alması gerekirdi. Ama o zamandan beri, George'un hatırası yara dokusu gibi olmuştu, tekrar tekrar iyileşmişti, dokununca parlak ve pürüzsüz hale gelmişti ve neredeyse hiç acımıyordu. Kalıcıydı ama acı o kadar keskin değildi. Jack'in ölümü hala açık bir yaraydı. Şimdi Jack'i düşünemezdi. Çalışırken değil.

"Hazır mısın?" diye sordu Hazel. Martin'in şiş ve çarpık kolu, dikkat dağıtmaktan daha fazlasıydı. Hazel, kol kemiklerinin ve kası birbirine bağlayan bağların doğru yerleşimi hakkında ezberlediği kitapların sayfalarını zihninde çevirdi. Hazel neşteri kaldırdı. "Hazır mısın?" diye tekrarladı.

Bıçak dirseğin hemen altına girdi. Yara anında ince sarı sıvıyı sızdırmaya başladı. Martin'in kolunu gergin ve sıcak yapan enfeksiyon. Martin yüzünü buruşturdu.

İrin gelmeye devam etti—hazel'ın herhangi bir ek dürtmesi olmadan, pintlerce irin gibi görünüyordu. "Bir beze ihtiyacım olacak.
Kullanabileceğim bir bez var mı?"

Hazel sorar sormaz merdivenlerden aşağı sertçe inme sesi duyuldu. Koyu kahverengi bukleleri başlarına yapışmış iki genç kız, ikisi de bulaşık suyu grisi bez parçaları taşıyarak Hazel'a doğru koştu. Kızlar ikiz gibi görünüyordu, sekiz yaşından büyük değillerdi.

"Ben getirdim," dedi kızlardan biri, Hazel'a kumaşı uzatarak.

Kızın kız kardeşi sertçe kaburgalarına dirsek attı. "Hayır, ben getirdim!"

Hazel nezaketle her iki bezi de aldı ve hemen kesisinden sızan sıvıyı emmek için kullandı. "Teşekkürler kızlar." "Bu sizin kardeşiniz mi?" dedi. İkizler başlarını salladılar ama küçük ağızları açık bir şekilde kaldılar, gözlerini kardeşlerinin kırık kolundan ayıramıyorlardı. Martin fark etti ve deri parçasını sağlam eliyle ağzından çekti.

"Sue, May—buradan defolun. Size yukarıda kalmanız gerektiğini söylemiştim, hatırladınız mı?"

Kızlar onu duymuyormuş gibi davrandılar. Kızlardan biri—belki Sue—işaret parmağını uzattı, kardeşinin yarasını dürtmeye hazırlandı.

Hazel, temas etmeden önce elini savurdu. "Kardeşin haklı. Martin'in iyileşmesini istiyorsan yukarı çıkman gerekecek."

Kızlar, hafifçe azalan ama aynı zamanda yeşilimsi kümeler halinde kalınlaşan sarı irin yüzünden yılmadan yerlerinde kıkırdadılar. Hazel yeni bir strateji denemeye karar verdi. "Kızlar," dedi, cebini karıştırıp birkaç bozuk para çıkararak. "Kardeşiniz için bana bir portakal getirebilir misiniz? Martin'in iyileşecekse bir portakal alması çok önemli. Bunu benim için yapabilir misiniz?"

Kızlar ameliyattan büyülenmiş olsalar da, Hazel'ın elindeki paralar onları daha da büyüledi. Parayı o kadar hızlı kaptılar ki, sanki avucunun kapanmasını bekliyorlardı ve sonra, fikrini değiştirmesi için yeterli zaman vermeden, kapıdan hızla çıkıp görevlerine başladılar.

Oda göreceli sessizliğe geri döndü. Hazel kesikten gelen enfeksiyonu bastırmayı bitirdi ve yarayı suyla ve babasının koleksiyonundan çaldığı küçük şişe alkolle yıkadı. "Tamam," dedi Hazel, "sonra yarayı dikeceğiz."

Genç bir kadın olarak cerrah olarak çalışmanın birçok dezavantajı vardı ama bir avantajı da vardı: Çocukluğunun yıllarını nakış işleyerek geçirmişti; düzgün, düzenli dikişlerde ustalaşarak,

Annesi ona, bir gün gelecekteki kayınvalidesi için güzel hediyeler yapacağına dair güvence vermişti; bu da onun yaraları dikme konusunda bir dâhi olduğu anlamına geliyordu.

Ağabeyi Latince, tarih ve matematik dersleri almıştı; fen bilimleri söz konusu olduğunda Hazel, George'un kendisine verdiği ödünç çalışma kitapları ve derslerle öğrenerek kapıları dinlemek zorundaydı. Hazel'ın kendi dersleri keman ve piyanoydu. Fransızca ve İtalyanca öğreniyordu. Ve saatlerce, solaryum öğleden sonrasının durgun ve boğucu sıcağıyla dolarken, dikiş dikmek zorunda kalıyordu.

Kardeşinin kıyafetlerini giyip Anatomistler Derneği'ndeki derslere sahte bir isimle, bir erkek çocuğu gibi davranarak gizlice girdiğinde, her dersten sınıfın en iyisiydi. Ancak, ünlü katı ve duygusuz Dr. Straine'in bile yeteneğini kabul etmesini sağlayan dikişleriydi.

"Evet, evet!" Straine, Hazel'ın kendisine verilen ölü tavşan üzerindeki çalışmasının kusursuz olduğunu itiraf ettikten sonra sınıftaki çocuklardan biri alaycı bir şekilde gülmüştü. "Küçücük elleri var, bir kız gibi! Eğer ne demek istediğimi anlıyorsanız, dikişte daha kötü olmayı ve daha büyük ellerim olmasını tercih ederim." Sınıfın geri kalanı, Straine hepsine ölümcül bir bakış atana kadar gülmüştü. Hazel kendi kıkırdamasını bastırdı.

★ ★ ★

Martin'in kolu saniyeler içinde dikildi, çizgi düzgün ve eşitti. Hazel onun işine gülümsedi. Muhtemelen bir iz bile bırakmazdı. Martin derisini tükürdü. "Bitirdik mi o zaman?" diye sordu. "Başardın, değil mi? Şimdi daha iyiyim?"

"Tam olarak değil."

Martin koluna baktı. "Ama ben tamamen dikilmişim!"

"Kolunuz oldukça ciddi bir şekilde kırılmış," dedi Hazel, dirseğinden dikkatlice yukarı doğru bastırarak. "Birkaç yerden, hissinden anladığım kadarıyla. Şimdi düzeltmezsek, bir daha asla kolunuzu kullanamayabilirsiniz. Ya da tamamen çıkarmak zorunda kalabilirsiniz."

Martin gözlerini sıkıca kapattı. "Sadece yap o zaman."

Hazel masaya yaslandı, kolunu sıkıca kavradı. Kemiği tekrar kırabilmek istiyorsa doğru açıda pozisyon alması gerekecekti. Hazel derin bir nefes aldı ve çekerken sertçe nefes verdi.

toplayabildiği tüm gücü toplayarak iyi yerleştirilmiş bir güç patlaması yaptı.

Çatırtı sesi küçük odada yankılandı.

Martin çığlık atmadan önce Hazel kolu sıkıca yerine yerleştirdi, böylece düzgün bir şekilde iyileşebilirdi. İkisinin de alnı terden parlıyordu. Martin'in ıslak saçları kulaklarına kadar sarkıyordu ve her iki koltuk altında da bir leke çiçek açıyordu.

"O zaman bu kadar," dedi Hazel. Önlüğündeki neşteri sildi ve Martin'in kolunu sarma işine dönmeden önce çantasına geri koydu. "Ama bu kolu en erken bir hafta hareket ettirmeyeceksin. Dikişlerin üzerindeki bandajın üzerindeki pansumanı sarı görünüyorsa değiştir, ama daha önce değil ve annene bir ay daha tersaneye gitmemen gerektiğini söyle. Zaten yapabileceğin hiçbir iş yok."

Martin, bağların sıkılığını test etmek için kolunu yavaşça omzuna doğru hareket ettirdi. "Annem yok," dedi, hala koluna bakarak.

"Ne demek istiyorsun? Tüm kız kardeşlerin, kızlar mı?"

"Annem ikizlerle birlikte öldü. Oldukları gibi iyi olmaları bir mucize. Onları doğururken bir ebe bulmaya çalıştım ama annem zaten yarım düzine kez her şeyi yaşadığını ve ne yapacağını bildiğini söyledi. Ayrıca," diye ekledi, "zaten gösterişli bir doktora paramız yetmiyordu." Hazel'a minnettarlık ve şüphe arasında bir şeyle baktı. "Yani, ben bize bakıyorum. Hepsine. Bir hafta çalışmadan durabiliyorum ama daha fazla değil."

Tam o sırada, Martin'in iki küçük kız kardeşi kapıda yeniden belirdi. İçlerinden biri avucunda, High Street'teki arabalardan birinden bir peniye satın alınmış, küçük, mükemmel yuvarlak bir portakal tutuyordu. "Aldık," dedi bir kız. "Portakal aldık. Çok önemli."

"Çok önemli," diye yankıladı kız kardeşi.

"Evet," dedi Hazel. "Kardeşine ve bana büyük bir iyilik yapıp bizim için soyar mısın?"

Kızlar görevlerini istekle kabul ettiler, minik tırnaklarını kullanarak portakalın etine girdiler ve kabuğunu soyup çıkardılar. İçindeki meyve ortaya çıktığında—hafifçe yamuk ve dağınık oyuğundan meyve suyu damlıyordu—kızlardan biri onu elinde havaya kaldırdı ve Hazel'a bir mücevher gibi uzattı.

"Şimdi, en zor kısmı burada," dedi Hazel. "Üç parçaya bölmen ve kardeşinin ellerini kullanmasına izin vermeden üçte birini yemesine yardım etmen gerekecek. Üçte birin ne olduğunu biliyor musun? Üçünüz için yeterli."

Cevap olarak kızlar işlerine başladılar. Martin minnettarlıkla ağzını açtı ve küçük kız kardeşlerinden birinin ona bir parça yedirmesine izin verdi.

"En son ne zaman portakal yediğimizi hatırlamıyorum," dedi Martin, suyunun bir kısmının ağzının köşesinden çenesine doğru akmasına izin vererek.

"İyi yemek iyileşmene yardımcı olur," dedi Hazel. "İşte bunun için var." Masanın üzerinde bıraktığı küçük bozuk para yığınını işaret etti. "Böylece en azından bir hafta dinlenebilirsin."

Martin'in yüzü buruştu ve sanki paraları itmek ister gibi hareket etti, ancak acı içinde irkilerek sağ kolunu bir santim kaldırmadan önce bir kez daha yana indirdi. "Sadaka kabul etmiyorum," dedi, sesi Hazel'ın tenine bir bıçak tuttuğu anlardan daha önce olduğundan aniden daha soğuk ve daha korkutucuydu.

"Bu bir yardım değil," dedi Hazel. "Bu bir tedavi. Eğer yarın limanda bir günlük çalışmayla kolunu mahvedeceksen, buraya gelip kolunu tedavi ettirmemin ne anlamı var?"

Martin dişlerini sıktı. Kız kardeşleri odanın bir köşesindeydiler, portakal suyuyla yapış yapış olmuşlardı, meyvenin parçalarını paylaşıyor ve kabuğunu emiyordu. "Bunun için sana teşekkür etmeyeceğim," dedi sonunda, başını paraya doğru eğerek. "Ama kolumu düzelttiğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim," diye yanıtladı Hazel basitçe. Siyah deri tıbbi çantasını hazırlamayı bitirdi ve Martin'e ve sonra kız kardeşlerine küçük bir reverans yaptı. "Hanımlar," dedi. Ve Hazel Sinnett dairelerinden çıktı ve Crichton's Close sokaklarına geri döndü, sırtında hala yükselen güneşle bir sonraki randevusuna doğru hızla yürüyordu. Yapılacak bir kemik düzeltme daha vardı, iki diş çekimi ve tedavi edilecek bir frengi vakası. Ve Bayan Bede'nin bebeği her an doğabilirdi. Yapılacak işler vardı.

Hazel Sinnett'in Notları, Modern Tıp Üzerine Bir İnceleme (Yayınlanmamış)

Roma ateşinin hastalarını ele geçirme hızı değişse de, semptomların ortaya çıkışı -belki de rahatlatıcı bir şekilde- rutindir. İlk olarak, hastalar birkaç gün yorgunluk, ancak uykusuzluk ve ateşlenme bildirirler. Kısa süre sonra, vücutta, genellikle sırtta, üst kollarda ve bacaklarda püstüller (bubolar) belirir.

Bubolar kanla dolar ve kırmızı-mor olur ve sonunda patlar. Yaygın inanışın aksine, Roma ateşi İtalya'da ortaya çıktığı için bu ismi almamıştır (en erken vakalar Londra ve Bavyera'da tespit edilmiştir) ancak bubolar patladığında hastaların gömlekleri Julius Sezar'ın Roma Senatosu'nun basamaklarında bıçaklanmasına benzer şekilde çoklu bıçak yaralarına benzeyen bir kan deseniyle lekelenmiştir.

Ne bir tedavi ne de bir önlem tespit edilmiş olsa da, pratiğimde mor kökünün semptomları iyileştirdiği ve ölümü geciktirdiği kanıtlanmıştır. Mor kökünü bir merheme uyguladım ve çay olarak uyguladım ve daha etkili eylem yolunu bildireceğim. Ayrıca Roma ateşinin aşılama yoluyla önlenip önlenemeyeceğine dair literatürü takip edeceğim. (Henüz hastalar veya kendim üzerinde test edecek kadar kendime güvenmiyorum.)

Mor çiçek çayı: Mor çiçek bitkisinin birkaç sapını kurutun ve toz haline getirin, sıcak suda bekletin bal ve limonla. Merhem için: kurutulmuş otu toz haline getirin ve yağ ve ılık mum mumu ekleyin.

Roma ateşi için ek tedavi: Akşamları güç vermesi için kakule tohumu ve ılık süt.

2

Hazel Sinnett Parmaklar Rüyası Gördü. Kemikli, ince parmaklar, eklemleri ceviz gibi yumrulu ve gri-yeşil etleri ince şeritler halinde soyuluyordu. Bazen parmaklar hiçbir ele bağlı değildi: bazen canlı şeyler gibiydiler, düz bir masaya konmuşlardı, böcek bacakları gibi seğiriyorlardı. Bazen rüyalarında Dr. Beecham'ın parmaklarını görüyordu, ünlü cerrah Anatomistler Derneği'nde deri eldivenlerini çıkarıp altında sakladığı şeyin gerçeğini ortaya çıkardığında nasıl göründüklerini: şişmiş parmaklar, bazıları mor ve siyah, eline dikilmiş.

Düşüp tekrar takılan parmaklar. İlk başta ona ait olmamış gibi görünen bir serçe parmak.

Hayır. Rüyalarından soluk soluğa veya ağlayarak uyanmadı, ter alnına kadar saçları ıslattı. Kalbinin yarıştığını hiç hissetmedi. Uykusunda hiç konuşmadı veya bağırmadı. Hanımının hizmetçisi Iona, serin bir bez ve rahatlatıcı bir fincan çayla içeri dalmaya hiç ihtiyaç duymadı. Hazel'ın kabusları artık onu korkutmuyordu.

Bir gece, eklem yerlerinde kemik görünen, hala kan damlayan, bir solucan gibi kendisine doğru çekilen tek bir işaret parmağını rüyasında görmüştü. Uyandığında, Hazel onu bir ele yeniden bağlamak için seçeceği dikişleri düşünüyordu.

Artık kan veya çürüme korkusu veya dehşeti için zamanı yoktu: bir cerrah olarak çalışmak, her saniyenin bir öncekinden daha önemli olması anlamına geliyordu. Sadece bir an, geri çekilmek veya bir nefesi bastırmak için gereken zaman, yaşam ile ölüm arasındaki fark anlamına gelebilirdi. Yapması gereken işleri vardı. Ve son birkaç ayda çok, çok meşguldü.

"Sakin ol!"

Hazel, Iona'nın karnının neredeyse yere düşürdüğü yerden kurtararak masadan tost tabağını aldı. Genç kadın artık beş aylık hamileydi—Hazel onu düzenli muayenelere tabi tutmaya zorladı ve

Danışmalar—ama Iona, yakın mesafeden yürürken verebileceği zararın hâlâ farkında görünmüyordu.

"Hmm?" dedi Iona, dönerek boş bir tabağı yere düşürdü.

Neyse ki, hiç kırılmadan dönüp durdu.

"Hayır, hayır, ben alırım!" dedi Hazel, Iona'nın onu almak için eğildiğini görünce.

"Bu lanet olası göbek," dedi Iona, dalgın dalgın ovuşturarak. "Zaten bir koyun omzu büyüklüğünde. Ve daha da büyüyeceğimi düşününce. Kaç ay daha gitmem gerektiğini söylüyorsun?"

"Dört," dedi Hazel. "Ve Hawthornden'da daha fazla çalışmanı istemeyeceğim, duydun mu? Yakında yatak istirahati, özellikle de küçük yavrucuğun şu ana kadar yaptığı hızda büyümeye devam ederse. Bu çocuğu doğuruyorum, bu yüzden şimdi söylediğim gibi yapacaksın."

"Charles, ailesindeki tüm bebeklerin sağlıklı tipler olduğunu söylüyor. Saçları ve dişleri gür olarak çıksın," dedi Iona, Hazel'ın yanındaki sandalyeye oturup bir "of" sesi çıkararak.

"Tanrım merhamet et," diye mırıldandı Hazel.

"Ve," dedi Iona, "Ben de istediğim kadar evde çalışırım, hanımefendi." Daha çocuğu bile olmamıştı ve Hazel'a sanki bir anneymiş gibi hitap ediyordu, hepsi aynı yaştaydılar. "Gece geç saatlerde çalışırken seni kim besleyecek?"

Hazel yüzünü buruşturdu. "Bu saatler sadece tezimi bitirene kadar. Sonra normal saatlerimi kullanmaya başlayacağım."

"Evet, teziniz." Iona gözlerini devirdi ve bir parça tost ısırdı. Hazel son birkaç aydır başka pek bir şeyden bahsetmemişti: anatomi ve temel ev tedavileri hakkında kendi çizimleriyle tamamlanmış yeni, güncellenmiş bir rehber kitap geliştirme konusundaki yüce hedefi.

Fikir, okuma becerisi olan herkesin anlayabileceği türden, insan vücudu ve bileşenlerinin şemaları ve evde tedaviler hakkında tavsiyeler içeren, bir ev kılavuzu tarzında yazılmış bir anatomi kitabıydı. Dr. Beecham'ın Anatomi Üzerine İncelemesi; ya da Modern Hastalıkların Önlenmesi ve Tedavisi elbette bu alanda bir başyapıttı; bir ömür boyu (ya da Hazel'ın kendine hatırlattığı gibi birkaç ömür boyu) başarıydı, ama aynı zamanda yüksek bir raftan üzerine düşse bir adamı öldürebilecek kadar kalın ve fizyolojiye özel bir ilgisi olmayan herkes için neredeyse anlaşılmaz bir kitaptı. Hazel'ın kitabı farklı olacaktı—

On beş yaşına girdiği anda genç bir kadının oturma odasına sanki sihirli bir değnek değmiş gibi gelen, uygun görgü ve eğlence kılavuzları.

Sıradan insanların bedenleri var, diye akıl yürüttü Hazel; bu bedenlerin nasıl çalıştığını anlayamamaları için hiçbir sebep yok. Ve birçoğunun doktor masrafı yok ya da karşılayabildikleri kişiler şarlatan ya da yetersiz eğitimli. Hazel, etkili ev ilaçları için basit bir kılavuzun hayat kurtarabileceğini gerçek bir netlikle anladı.

Elbette sorun, Hazel'ın niyetleri ne kadar asil olsa da, istemeden de olsa şaşırtıcı bir işe girişmiş olmasıydı. Yaygın rahatsızlıkları ve tedavilerini tanımlamayı amaçlayan bir kitap, titiz olursa yıllar alabilirdi ve bunun üstüne Hazel, vücudun başlıca sistemleri ve organlarının ayrıntılı diyagramlarını ve açıklamalarını istiyordu. Beecham'ın kitabındaki organ çizimleri dikiş desenleri kadar düzgündü: Hazel, önünde ilk ceset açıldığında ve derimizin altında gerçekten ne olduğunu gördüğünde şok olmuştu; ıslak, karanlık ve kanayan et kütlesi. Sadece bundan ibaret olduğumuzu, insan ruhunun o çürümüş, kıvranan çorbanın bir yerinde var olduğunu bilmek korkutucuydu. Ama korkutucu olmak zorunda değildi. Açıklanabilirdi ve bunu açıklayan kişi o olabilirdi; çizimler, diyagramlar ve insanların konuşma biçimini okuyan bir dille.

Jack'in yargılanması ve asılmasından bu yana tıp öğrencilerinin taze bedenlere ulaşması neredeyse imkansız hale gelmişti. Hazel, Kraliyet Sınavı'na çalışırken çizdiği eski notlar ve diyagramlarla çalışmak zorunda kalmıştı. Elbette, sonunda sınava hiç girmemişti. Dr. Beecham'ı ameliyathanesine kadar takip etmiş, yaşayan bir hastadan başka bir adama bir gözü "nakletmeye" çalışmasını izlemiş ve sonra Jack Currer'ın vücudundan atan kalbi almaya çalışmıştı. Doktoru durdurmuştu ama bu yeterli değildi. Jack'in hayatını kurtarmak için yeterli bir şey yapmamıştı. Jack gitmişti.

Şimdi sadece Jack'i düşünmek Hazel'ın midesinden yukarı doğru bir elektrik şoku çıkmasına neden oldu, sanki metalik ve canlı bir şey yutmuş gibi. Onu o kadar çok özlemişti ki bunu kemiklerinde hissedebiliyordu, her yerinde açlık gibi bir özlem. Kollarının onu sardığı hissi, kokusunu, alnını öptüğünde yanaklarındaki sakalın tenine değdiği şekli özlemişti ve onu sonsuza dek yakınına, yakınına, yakınına çekmek istiyordu. Jack gitmişti—gitmişti ve onu düşünmenin ne faydası vardı? Midesinde bir delikti, dolduramadığı ama

Çalışırken, elindeki işe odaklandığında, yakıcı sıcaklık onu köreltiyordu.

Notlarını bir araya getiriyor. Notlarını okuyor. El yazısı okunaklı olsun diye notlarını kopyalıyor. Çalışma odasındaki boşlukları belirliyor. Yavaşça, metodik bir şekilde, her uzuvdan kan taşıyan damar sistemini resmediyor: kollar, bacaklar, eller, ayaklar için çizimler. Iona'nın Hazel'a akşam yemeğini getirmesinden sonraki, kahvaltıyla laboratuvar kapısını çalmadan önceki o geniş ve yaygın saatlerde - mumlar hala yanıyorken ve Hazel'ın aklını dolduran tek şey, Paris'ten sipariş ettiği, sertleşmiş mumun bir zamanlar kan taşıyan damarları takip ettiği korunmuş bir elden başparmağa doğru uzanan damarları resmetmekti - Jack neredeyse orada, dışarıda, at sırtında ya da Hawthornden'da uyuyor olabilirdi, orada güvende ve yeterince yakındı, onu arayabilirdi.

Hazel'ın dünyasını küle çevirmekle tehdit eden şiddetli bir yangından, özlem bunun yerine küçük bir aleve, sadece gözlerinin köşesinde görülebilen titrek bir muma dönüştü. Şimdi onunla konuşamazsın ama ihtiyacın olduğunda oradadır, diyordu mum. Sadece orada, sadece görüş alanının dışında. Jack'i kaybetmenin üstesinden gelmesinin gerçek yolu buydu: Onu hiç kaybetmemiş gibi davranarak ve her an büyük eve yürüyüp çay içerken ona gülümsediğini, köpek dişlerinin diğerlerinin ötesine nasıl uzandığını ve üst üste geldiğini, her zaman gizli bir talaş cebi barındıran dağınık saçlarını görebileceğini düşünerek. Jack'i bir anıdan, onu hiç ilgilendirmemesi gereken bir şeye dönüştürmek - numara buydu. Odaklanmasının tüm gücü tamamen yazısına odaklandığında başarabildiği sihir buydu.

Çalışması dikkat dağıtacak şeylere izin vermeyecek kadar önemliydi. Bunun doğru olduğunu biliyordu ve bunu kendine tekrarlamaya devam ederse, belki bir gün buna inanacaktı.

Hazel kahvaltı masasındaki gazeteyi çevirdi ve mürekkebi ellerinin arasında ovuşturdu, malzemelerin maliyetini ve bir gün kendi kitabını yayınlamasına izin verecek olan baskı makinesinin kullanımını hayal etti. Mürekkep parmak uçlarını siyaha boyadı. Genellikle taşıdıkları lekelerden hoş bir molaydı bu—kurumuş kanın bordo ve kahverengisi.

Iona nefesini tuttu ve Hazel ayağa fırladı. "Ne oldu? Bebek iyi mi? Herhangi bir kramp veya ağrı hissediyor musun?"

Iona gazeteye bakıyordu, ön sayfadaki bir çizgi çizimi işaret ediyordu. "Bu Prenses mi? O! Charlotte! Ne diyor, Hazel?"

Hazel sandalyesine yaslandı ve sayfayı kendine doğru çekti. Iona okuyabiliyordu ama bu yavaş ve zahmetli bir süreçti ve Hazel onu pratik yapmaya zorlamayı çoktan bırakmıştı. ("Belki siz güzel hanımlar bütün gün romanlarınızı okumaya vakit buluyorsunuzdur ama bazılarımızın yapacak işleri var," diye alay etmişti bir keresinde.) Romanlar Iona'yı ilgilendirmiyordu; İngiltere'nin gelecekteki Kraliçesi ve Prens Naip'in tek çocuğu olan Galler Prensesi hakkındaki dedikodular ilgilendiriyordu. "Burada," dedi Hazel, kalp atışları az önceki panik anlarından sonra hâlâ toparlanmaya çalışırken, "Prenses Charlotte'un William of Orange ile nişanını bitirmeyi seçtiği yazıyor."

Iona gerçekten kalbi kırılmış gibi görünüyordu. "Hayır!" dedi. "Çok güzel bir çifttiler! Ve o da gençleşmiyor. Yakında bir bebeği olmazsa, kim bilir belki de yapabilir."

"Bizden çok da büyük değil! Kaç yaşında, yirmi bir mi? Bence bolca vakti var, Iona."

Iona kendi karnını bilerek ovuşturdu. "Düşündüğünüzden daha az, hanımefendi. Nedenini yazıyor mu? Çapkın mıydı? Bahse girerim hayır. Başka birinin dikkatini çektiğine bahse girerim. Gloucester Dükü, sanırım."

Hazel gülmeden edemedi. "Bilmiyorum. Yazmıyor. Sanırım hastalığıyla bir ilgisi olmalı. Belki de Hollanda'ya seyahat edemeyecek kadar iyi değildi. Ve neden, eklemeliyim ki, umurunda olsun ki? İyi bir İskoç kızısın, Kral ve Prens'in adını birden fazla kez lanetlediğini duydum, kimse seni duyamaz diye düşündüğünde."

Iona kızardı ama ifadesi başka türlü değişmedi. "Evet," dedi kibirli bir şekilde. "Kral'dan ve İngiltere'den bize yaptıkları her şey için nefret edebilirim ve yine de Prenses'i sevebilirim."

"Ne dersen."

Herkes Prenses'i seviyor gibiydi; sadece Iona değildi. Monarşiye karşı duyulan tüm hayal kırıklığı ve kızgınlık - insanların zavallı, deli Kral George'a duyduğu acıma ve iğrenme ve soytarı Prens Naip'e karşı açıkça duyulan hoşnutsuzluk - Prenses Charlotte söz konusu olduğunda ortadan kalktı.

"Onunla tanıştın, değil mi?" diye sordu Iona. Hazel'ın daha önce birden fazla kez anlattığı ama Iona'nın hiç bıkmadığı bir anekdotu hatırlatıyordu.

"Evet," dedi Hazel. "Kısaca, Londra'dayken. George ölmeden önce. Annem beni en son oraya yeni elbiseler almaya götürdüğünde. Henüz resmen

dışarı çıkmamıştım ve bu yüzden hiçbir baloya veya bu tür şeylere katılmadım. Ama

Mercer Elphinstone—Edinburgh'dan bir kız, bir süre birlikte vakit geçirmiştim—Prenses'le arkadaştı. Bir çay partisi düzenliyordu ve orada Prenses'le tanıştım."

"Ve?" dedi Iona, tam da senaryoda yazıldığı gibi, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde.

"Ve," diye devam etti Hazel, "çok güzel, çok şık ve çok nazik olduğunu hatırlıyorum. Geri kalanımızdan önce yüksek belli elbiseler giymişti ve muhteşem görünüyordu. Ve inanabilirseniz, çekmecelerdeydi - elbisesinin altından dantel kenarlarının göründüğünü hatırlıyorum. Oldukça skandal. Annemin daha sonra bana salata tabağı için yanlış çatal kullandığını söylediğini hatırlıyorum ve bunu o kadar komik buldum ki Edinburgh'a geri dönerken kahkahalarla güldüm. Salata için doğru bir çatal olduğunu, Prenses'in yanlış çatalı kullanacağını ve annem gibi insanların bunu fark edeceğini."

"Ve yine de," dedi Iona kurnazca, "siz bana her zaman masayı doğru çatallarla donattırıyorsunuz, hanımefendi ve siz de her zaman doğru çatalı kullanmayı biliyorsunuz."

"Şey," dedi Hazel peçetesiyle dudaklarını silerek, "Sanırım bazı şeyler alışkanlık haline geliyor." Doğruydu, annesinin çocukken saatlerce tekrarlayarak beynine kazıdığı dersler hala üzerinde etkiliydi. George öldükten sonra annesinin görgü dersleri aniden sona erdi; annesi derin bir melankoliye kapılmış, odasından neredeyse hiç çıkmıyor ve Hazel'la bir seferde bir cümleden fazla konuşmuyordu. O noktadan sonra Hazel kendini yetiştirdi, bulabildiği veya yaptırmayı seçtiği kıyafetleri giydi, babasının kütüphanesindeki kitaplardan kendini eğitti. O zamanlar tavırları yarı biçimlenmiş ve garipti. Sınıfındaki bir kız için uygun derslerin çoğunu biliyordu ama tavırların bazılarının, az çok yalnız geçirdiği yıllarda, parşömene birbirinin üzerine yazılmış cümleler gibi, üst üste yazılmış olduğunu fark etti.

Yine de, o sabah Edinburgh'un New Town'ındaki şık beyaz taş malikanelerden birinde ev ziyareti yapmak için uygun binicilik kıyafetini ve ona uygun şapkayı seçti. Bazı şeylerin, sanırım, önüne geçilemezdi.

Yolculuk yeterince kısaydı ve güneş henüz tepe noktasına ulaşmadan Hazel, Yeni Şehir'in taş sokaklarına doğru ilerledi. Yaklaşık bir asır önce, zenginler dar sokaklardan ve Edinburgh Kalesi'ni çevreleyen şehir merkezinde üst üste yığılmış çok fazla insanın pis kokusundan bıkmışlardı. Ve böylece,

ikinci bir şehir, Yeni Şehir, düzgünce biçilmiş meydanlarda, temiz beyaz tuğlalı ve neo-

Yunan sütunları. İki Edinburgh, Princes Street Bahçeleri ile ayrılmıştı. Bir zamanlar lağım ve her türlü atıkla dolu bir göl olan yerde, şimdi zarif bir şekilde biçilmiş çimenlik alanlar, sadece yüksek bir yıllık ücret ödeyenlerin katılmasına izin verilen park alanı vardı, ancak halka açılması konuşuluyordu. Hazel bu fikri beğendi ve bunun sadece annesini ne kadar rezil edeceğini hayal edebildiği için değildi.

Hazel ev ziyaretleri yapmaya başladığında, çoğunlukla Edinburgh'daki çalışan yoksulları ziyaret ediyordu, özel bir doktor tutmaya asla gücü yetmeyecek ve berbat yoksul hastanelerinden birinde sonlanma olasılığından duydukları korkuyla, söylentileri duydukları genç kadın cerrahı işe almaya istekli olan kişileri. Ancak, Hazel son aylarda at sırtında New Town'a daha sık seyahat etmeye başlamıştı.

Hazel, Dr. Beecham'ın Edinburgh'daki tıp pratiğiyle ilgili gerçeği öğrendikten sonra—zengin müşterileri için vücut parçaları çalmak üzere diriltme adamları, dilenciler ve çocukları kaçırarak geçimini sağladığını—şehirden kayboldu. Gerçeği bilmeyenlerden—ve gerçeği Hazel ve Jack dışında kimse bilmiyordu—söylentiler hızla ve serbestçe yayıldı: Doktor İsveç'te bir kadına aşık olmuştu. Rusya'da Çar Alexander'ı tedavi etmek için çağrılmıştı. Hindistan'a giden bir gemide ölmüştü.

Hazel gerçeği biliyordu: Eğer Beecham iddia ettiği gibi ölümsüzse, o zaman tek bir yerde ancak bu kadar uzun yaşayabilirdi, görünüşünün tutarlılığı sorulara yol açmazdı. Her nesilde bir kez ortadan kaybolması, yeni bir isimle veya yeterince uzun süre geçmişse, Beecham'ın eski bir uzak akrabası olduğuyla ilgili bir hikayeyle yeniden ortaya çıkması ve hayatta kalan herkesin bir zamanlar tanıdıkları doktora sadece geçici bir benzerliğini hatırlamasını ummas gerekiyordu.

Nerede olduğunu söylemek imkansızdı. Dünyanın herhangi bir yerinde olabilirdi. Onu bulmak imkansız olurdu. Öldürdüğü insanlar için bir tür adaletle yüzleşmeye zorlardı, iki kat daha fazla. Hazel aylarca Dr. Beecham'a söyleyebileceği farklı şeyler, Anatomistler Derneği'ndeki son konuşmalarının nasıl olabileceği hakkında fanteziler kurmuştu. Empatisini açacak, bir anahtarın kapıyı açması gibi, söyleyebileceği bir kelime kombinasyonu var mıydı? Onu adaletle yüzleşmeye ikna edebilir miydi? Yaptığı şeyin ne olduğunu anlamasına yardımcı olabilecek bir şey söyleyebilir miydi?

zalimce miydi, hekimin bir başkasının yararına bir insan hayatını feda etmeye hakkı yoktu?

Bunu uzun süre düşünmek Hazel'ın midesinin öfkeyle düğümlenmesine neden oldu. Kendine, şu anda yapabileceği en iyi şeyin şehrindeki insanlara yardım etmek olduğunu söyledi.

Ve şimdi, Beecham'ın gitmesiyle, zengin eski hastalarının çoğu onları tedavi edecek kimse olmadan kaldı. Ya da en azından saygın kimse olmadan.

Doktorlar bulmak yeterince kolaydı, üniversitenin tıp fakültesinden mezun olan veya Londra'dan silindir şapkalarla gelen, baş harflerinin basılı olduğu tertemiz deri çantalar taşıyan genç adamlar. Ancak cerrahi farklı bir hayvandı. O adamlar -yani, cerrahlar pratikte kasaptı. Ve sırlarınızı bir tütün enfiyesi karşılığında satarlardı.

Ama bazı durumlarda kasaba da ihtiyaç duyuluyordu.

Bir şekilde, Lord Almont'un yeğeninin yaygın hastalıkları tedavi edebilen ve bu konuda yetenekli olduğu, dikişlerinin küçük ve düzgün olduğu ve neredeyse hiç iz bırakmadığı söylentisi yayılmıştı. Kadın bir cerrah, hafif bir ifadeyle, merak konusuydu. Ama eğer birini evinizin özel iç odalarına davet edecekseniz, bu uygun çevrelerde koşan biri olabilir. Hazel'ın tıpta ne kadar iyi eğitim aldığını bilmiyor olabilirlerdi ama en azından operaya giyilecek uygun eldivenleri bildiği gerçeğiyle kendilerini rahatlatabilirlerdi. Ayrıca, itibarı zaten çamurluydu ve hiç kimsenin dinlemeye zahmet etmeyeceği birinden daha iyi kime kendi tatsız sırlarını emanet edebilirdi ki?

Ve böylece, Hazel'ın herkesten çok şaşkınlığına, Hawthornden'a, çocuklarını ve torunlarını Hazel Sinnett'in teslim etmesi, metresleriyle karşılaştıklarında gizlice alt bölgelerini denetlemesi ve karılarına söylememesi, ağızlarından kararmış ve çatlamış dişlerini çekmesi için sessiz istekler gelmeye başladı.

Hazel, kendini Hammond Kontu Richard Parlake'nin özel salonunda, sevgili oğlu ve varisi Richard Parlake III'ün pembe, kötü kokulu ağzını incelerken buldu.

Yaklaşık on iki yaşında kıpır kıpır bir çocuk olan küçük Richard, bir kadının kendisine ameliyat yapmasından hiç memnun değildi. Asık suratlıydı, Hazel içeri girdiğinde göz teması kurmayı reddediyordu ve şapkasını

çıkarmayı reddediyordu. Hazel ona erik rengi kanepeye oturması ve ağzını açması için işaret ettiğinde bile şapkasını çıkarmadı.

Suçlu dişlerini incelemek için adamın arkasına geçtiğinde, "kazara" silindir şapkayı adamın kafasından düşürüp yere düşürdü.

"Oops," dedi, onu kanepenin altına tekmeleyerek. Oldukça basit bir vakaydı: iki diş çatlamış ve çoktan gevşemişti.

Omuz hizasındaki gümüş saçlarıyla övünen yaşlı Richard Parlake, Hazel'ın omzunun üstünde durmayı kendine görev edindi, oğlunun ağzına uzanıp parmaklarını uygun dişe doğru yöneltti. "Bu şeker," dedi, kendi bilgeliğine başını sallayarak. "Bugün genç oğlanların çaylarına koyduğu tüm bu şeker. Dişleri siyaha çeviriyor, ama kimse bu konuda söyleyeceklerimi dinlemiyor."

Hazel onaylamak için küçük bir homurtu çıkardı, tıbbi çantasından penseyi almak için adamın arkasına uzanmaya çalıştı, onu yanlarındaki küçük masaya koymuştu. "Kenara çekilir misiniz, Lord Parlake..."

Onu görmezden geldi. "Dickie'ye söylüyordum - sana söylemiyor muydum Dickie? - hepimizin ölümüne sebep olacak olan şeker. Eğer Edinburgh'lu erkekler Highlands'in diyetini takip etselerdi... Şimdi, onlar doğru diyeti biliyorlar. Et! Bu şekerden hiçbiri. Çaylarında bu şekerden hiçbiri. Buna dayanamıyorum. Biz onurlu erkekler olmalıyız, bilirsin işte, kadınlar değil." Hazel'a özür dilercesine baktı. Hazel onu duymamış gibi yaptı ve oğlunun çürüyen dişlerine bakmaya devam etti.

Konuşmanın kendisinden uzaklaştığını hisseden kont daha da yaklaştı. "Nasıl gidiyor, Dickie?"

Çocuğun ağzı açıktı. Babasına cevap olarak gargara sesi çıkardı.

Lord Parlake oğlunun sırtını yürekten sıvazladı, neredeyse Hazel'ın çocuğun ağzına koyduğu bezin yerinden çıkıp onu boğmasını sağlayacaktı. "İyi çocuk," dedi kont neşeyle, yarattığı kaosun farkında olmadan.

"Efendim, birkaç adım ötede durmanızı isteyeceğim. Doğru dişi çektiğimden emin olmak için ışığa ihtiyacım var," dedi Hazel. Hastası Dickie, minnettarlıkla kocaman gözlerini ona doğru çevirdi.

Kont bir şeyler mırıldandı ama kabul etti. Yine de gururu incinmiş bir şekilde Hazel'a seslendi, "Biliyor musun, Dickie'yi tedavi etmek için Dr. Ferris'e bir mektup göndermiştik. Dr. Ferris'i duydun mu? İddiaya göre Avrupa'nın en iyi cerrahıymış. George III'ü kendisi tedavi ediyormuş! Dickie'nin dişlerini çekmesi için buraya gelmesi gereken kişi oydu. Adam o kadar dahi ki, dişleri ağzında tutmanın bir yolunu bulacağını düşünüyorum."

Hazel gerçekten de Dr. Ferris'i duymuştu. Her yıl veya daha sık, Danimarka, Almanya veya Rusya'dan inanılmaz derecede kendini beğenmiş bir doktor, küçük adalarına bir tıbbi çanta ve dahi ünüyle gelirdi. Hazel'a göre, onların zekası aptalları paralarından ayırma konusunda olağanüstü bir yetenekle sınırlıydı. İnsanlara daha fazla patates kabuğu yemelerini veya daha az patates kabuğu yemelerini söylemek için yüzlerce pound alan ve sonra da ameliyathanelerde geçirdiklerinden daha fazla zamanı kendi onurlarına düzenlenen balolarda vals yaparak geçiren türden doktorlardı. Hazel, Ferris'i şimdi hayal edebiliyordu: altmış yaşındaydı, muhtemelen, insanların onun için verdiği tüm ziyafetlerden ve ona hediye edilen tüm şaraplardan oluşan bir göbekle, pudralı peruk ve yumuşak elleri olan türden bir doktor.

"Gelememiş olması ne yazık," dedi Hazel.

"Gerçekten de!" diye homurdandı kont. "Sanırım mektubum Londra'ya giderken kayboldu."

Eğer doktor, kontun inandığı kadar tanınmış biri olsaydı, Hazel onun Edinburgh'a gelip iki dişini çekme zahmetine gireceğinden ciddi olarak şüphe ediyordu; bu, herhangi bir iyi berberin yapabileceği ve berbat bir berberin bile başarma şansının oldukça yüksek olduğu bir işti.

Hazel, Dickie'nin biraz daha geriye yaslanmasını sağladı, böylece pencereden gelen ışık çekeceği dişleri görmesine yardımcı olacaktı. Diş etleri enfeksiyondan nispeten arınmış görünüyordu. Hazel penseyi elinde nazikçe tuttu ve bir tilki gibi yön değiştirerek ilk rahatsız edici dişi kavradı ve çevirdi. Dickie bağırdı, ancak ses ağzından çıkmadan önce Hazel ikinci dişi yeterince iyi kavramıştı. Bir kez daha çevirirse, iki diş avucunda takırdarken ve Dickie çenesini şok içinde ovuştururken işi bitmişti.

"Bak, bir saniyeliğine canın yanıyor ama eminim o dişler bir süredir seni rahatsız ediyordu," dedi Hazel çocuğa sessizce. "Bu tür şeylerin olayı şu: Şimdi biraz acı, zamanla birikecek çok fazla acıyı önlemek için." Babasına döndü. "İki şilin lütfen efendim."

Çoğu zengin insan gibi, kont da kendisine sunulan bir hizmet için para vermekten açıkça rahatsız oluyordu. Madeni paraları yüzünü buruşturarak Hazel'ın avucuna bıraktı. Hazel elini paranın ve küçük siyah dişlerin etrafına kapattı. Sivri kökleri vardı, hala kırmızı kanla beneklenmişti.

"Bir paçavrayı şaraba batır ve bu gece ve yarın diş etlerine tut," diye talimat verdi. "Kanama şafak vakti durmadıysa beni almaya birini gönder."

"Evet, evet," dedi kont dalgın dalgın. Dickie inledi. Ve Hazel avucundaki dişleri ve paraları salladı, diş çekmenin mekaniği üzerine tezi için zihninde bir giriş taslağı hazırlıyordu.

3

Hazel'ın ailesinin evi olan Hawthornden şatosu, Edinburgh'un Eski Kent'inin kalbinin gürültüsü ve pisliğinden birkaç mil ötede, küçük bir dereye bakan bir uçurumun kenarına taştan inşa edilmişti; bu, uzaktan dumanı tüten bir baca gibi görünüyordu. Çarşaflar mobilyaların çoğunu kaplamıştı ve katlarında toz birikmişti. Örümcek ağları ön salonu ele geçirmişti ve Hazel onları uzak tutmaya değmeyeceğini gördü. Şimdi yalnızdı ve Hazel şatodaki odaların yarısını ışıksız ve ısıtmasız tutuyordu; mumları veya yakacak odunu israf etmenin bir anlamı yoktu.

Yaz boyunca, Hazel'ın küçük kardeşi Percy, İngiltere'deki Eton'a kabul edilmişti -babası haberi duyduğunda mektuplarında güzel bir okul olduğunu söylemişti- ve değerli küçük oğlundan birkaç günlük mesafede olmak istemeyen Lady Sinnett, okulun gri kulelerinin penceresinden görülebildiği Slough'daki bir şehir evine kalıcı olarak kaçmaya karar vermişti. Hazel'ın Percy'ye acıması için neredeyse yeterliydi.

Hazel, yeraltı tıp pratiğiyle ilgili haberin sonunda ailesine ulaşacağını düşünmüştü; annesi Londra'da, babası ise hâlâ kraliyet ordusunda yüzbaşı olarak görev yaptığı Saint Helena'daydı; ama haftalar ve ardından aylar geçti ve hiçbir uyarı gelmedi.

Belki de cerrah olarak çalışmak Hazel'ın geçen yıl Bernard'ın teklifini reddetmesinden daha büyük bir skandal değildi. O noktadan sonra, Lady Sinnett Hazel'ı kayıp bir dava, bir kızı isteyerek israf eden biri olarak görmeye başlamıştı. Gerçekten bir utanç. Günlerini çıbanları delmekle ve uzuvları kesmekle geçiren, hastaları Edinburgh'un yoksul ve modası geçmiş Eski Kent'inin karanlık taraflarında, idrar ve kömür dumanı kokusunun havada alçakta dolaştığı bir yerde tedavi eden bir kızla kimse evlenmek istemezdi.

Eğer itibarı zaten mahvolmuşsa, Hazel öyle olsun diye düşündü. Onu mahvetmeye devam etmenin pek bir zararı olmazdı.

Leydi Sinnett, kızına veda ederken, tavana bağlanmış üç büyük valizinin ağırlığı altında sarkan arabaya bindi. Hazel'ın annesi, en büyük oğlu George'un ölümünden beri siyah giyiyordu ve Ağustos ayında kavurucu bir gün olmasına rağmen, kalın siyah kadife krep bir elbise ve yüzünde bir duvak takmıştı. Atları kişnerken, Leydi Sinnett Hazel'a soğukça baktı. Duvağını kaldırdı, arabadan indi ve kızına doğru birkaç kızıl adım attı ve Hazel bir an için annesinin onu öpüp öpmeyeceğini merak etti.

"Ayakkabıların lekeli," dedi sadece. "Kir." Hazel botlarına baktı. Kirli botlar, Jack ile mezarlığa gizlice girmek, cesetleri çalıp laboratuvarına incelemek için götürmek için giydiği botlardı. Üzerindeki kiri temizlemeyi düşünmemişti. Her zaman Jack ile birlikte sonunda kiliseye geri döneceklerini hayal etmişti.

Hazel uygun bir cevap bulamadan, Leydi Sinnett tekrar arabaya binip arabanın kapısını kapattı ve Hazel arabanın ağaçlarla çevrili yoldan kaybolmasını izledi.

O günden sonra Hazel, Hawthornden Şatosu'nda neredeyse tamamen yalnızdı. (Aşçı, Hazel için yemek hazırlamak üzere kaldı, ancak Leydi Sinnett kadına İngiltere'deki diğer ev çalışanlarına katılması için yalvarmıştı. "İskoçya'da doğdum ve İskoçya'da öleceğim," demişti Cook. "İngiliz kayalarında yetişen sebzelerle veya sıska ineklerin İngiliz otlarını yemesiyle yemek pişirmeye çalışmaktan iyi bir şey çıkmaz.") Hazel'ın hizmetçisi elbette kaldı, ancak ilk çocuğuna hamileydi ve Hazel, Iona'nın günlerinin çoğunu yaşadığı yolun tepesindeki kulübede dinlenerek geçirmesi konusunda ısrar etmişti.

Hazel, Hawthornden Şatosu'nun yarı örtülü ve soğuk olmasına aldırış etmiyordu. Ayrıca, şatoda zaten çok az zaman geçiriyordu; şehirde ev ziyaretleri yapmadığı zamanlarda laboratuvarında çalışıyordu.

Hazel laboratuvarı parça parça inşa etti, mobilyalar, meşaleler ve kitaplar getirdi ve böylece günlerce sınırlarını terk etmeden yazılarını yazarken çalışabilecek kadar rahat hale geldi, tanımladığı her semptomu ve uyguladığı her tedaviyi titizlikle kaydetti. Laboratuvar bir zamanlar Hawthornden Kalesi zindanıydı, evin bulunduğu tepenin altındaki bir mağaraya oyulmuştu. İçeride hava serin ve yoğundu, nem ve toprak kokusu vardı. Sadece bir tane yüksek

Pencereden içeriye az da olsa doğal ışık giriyordu ve Hazel gece geç saatlere kadar okuyabilmek için masasını onlarca mumla çevreledi.

En sevdiği sandalyeyi, solmuş kırmızı bir bezle örtülü olarak yatak odasından aşağı indirdi, böylece okuyabildi ve babasının çalışma odasından ailesinin yağlı boya tablosunu alıp rafa koydu. George hala hayattayken ve Percy hala bebekken sipariş edilmişti. Annesi neredeyse mutlu görünüyordu. (Hazel portredeki kendi görüntüsünden nefret ediyordu—on iki yaşında falan, saçları küçük bukleler halindeydi ve saç derisinde sıkı ve kaşıntılı olduğunu hatırladı.)

Hazel'ın on sekiz yaşına girdiği günün gece yarısı vurduğunda, kolera hastalarında kan almanın olası zararları hakkında bir tıp dergisi okuyordu. Saatin zil sesine baktı ve ailesinin yağlı boyayla çizilmiş yüzlerini ona bakarken gördü. Sanki yanındaydılar ve ona mutlu yıllar diliyorlardı.

Ertesi hafta babasından bir mektup geldi (adalardan posta hizmetinin çok zor olduğu biliniyordu, önceden özür dilemek için yazmıştı) ve ertesi hafta Percy'den bir kedi çizimi geldi. (O ve Percy hiç kedi sahibi olmamıştı ve kedilere karşı özel bir düşkünlüklerinden hiç bahsetmemişlerdi, bu yüzden yaratık seçimi biraz gelişigüzel görünüyordu, ama Hazel yine de çalışırken bakmak için çizimi masasının üstüne astı.)

Gerçekten beklediği mektup aileden gelmiyordu. Hazel, Jack'ten, sevdiği tek çocuktan haber bekliyordu - aylardır bekliyordu. Tiyatroda yaşayan ve geceleri diriltme uzmanı olarak çalışan, ölü bedenleri kazıp incelemek için bedenlere ihtiyaç duyan doktorlara satan Jack Currer. Onu gece yarısı mezarlıklara götüren, mezarda öpen, göğsündeki kalbin sanki bir yumruk sıkılmış gibi hissetmesine ve ciğerlerindeki tüm havanın kurşuna dönüşmesine neden olan Jack Currer. Dr. Beecham'ın işlediği cinayetler için suçlanan, ölüme mahkûm edilen ve Haymarket Meydanı'nda asılan Jack Currer. Ve belki de, belki de, Hazel'ın gizli bir parçasıyla umduğu gibi, hayatta kalmanın bir yolunu bulmuştu.

Hazel, Dr. Beecham'ın kendisine verdiği mor-siyah sıvı dolu minik şişenin bir adamı ölümsüz kılabileceğini düşünmenin gülünç olduğunu biliyordu. Bu, kendisine öğretilen tüm bilimsel prensiplere, her kitaptaki tüm derslere aykırıydı. İnsan vücudu sonsuza dek var olmak için tasarlanmamıştı; çürümesi, enerji tüketmesi ve harcaması ve sonra da ilahi ruhunu rahatlatması gerekiyordu.

cennette ebedi bir dinlenme yeri. Ölümlülüğü ortadan kaldırabilecek bir iksir, bir tonik yoktu—Beecham'ın dediği gibi.

Ve yine de.

Ve Beecham hâlâ yaşıyordu.

Hazel'a orta yaşlı bir adam gibi görünen Beecham en azından yüz yaşında olmalıydı. Hazel, aklının hayallere daldığını fark ettiğinde, iddia ettiği şey doğruysa, diye hatırlattı kendine. Belki de Beecham sadece bir deliydi. Belki de genç, sağlıklı vücut parçalarını, yeni gözler, yeni karaciğerler, yeni eller için para ödemeye razı olan hastaların vücutlarına yerleştirmenin bir yolunu bulmuştu. Ama bu, Beecham'ın aslında yüz yıl önce doğmuş olan orijinal Dr. Beecham olduğu ve insanların inandığı gibi onun torunu olmadığı anlamına gelmiyordu. Ve kesinlikle Beecham'ın sonsuza kadar yaşayacağı ya da bir adamın asılarak hayatta kalmasını sağlayacak bir yol bildiği anlamına da gelmiyordu.

(Şimdi bile, bir yıldan az bir süre sonra, Beecham ile yaptığı konuşmanın hatırası solmaya başlıyordu. Tonik mor muydu, yoksa altın mıydı? Tıpa mantar mıydı? Her türlü zarara karşı ölümsüzlük mü yoksa sadece hastalıklara karşı bağışıklık mı vaat etmişti? Geriye kalan en güçlü hatıra sadece bir histi: çılgınlık ve dehşet beynini dolduruyor ve görüşünü bulanıklaştırıyordu, okyanus ayaklarının altında yuvarlanırken bir geminin pruvasında durma hissi.)

Birkaç ay önce, işaretsiz ve imzasız, kendisinin tanıdık geldiğine inandığı bir el yazısıyla yazılmış bir mektup geldi.

Kalbim hala senin çarpıyor, ve seni bekleyeceğim.

Seni bekleyeceğim.

Alt tarafa, gönderici şu sözcükleri karalamıştı: Amerika'da. Hazel mektubu haftalarca korsesinin içinde, göğsüne bastırarak sakladı, ta ki kağıt kenarlarından dağılmaya ve mürekkep çatlamaya başlayana kadar. Jack'ten olmalıydı. Olmalıydı. Başka ne? Zalimce bir şaka mıydı? Rastgele bir istek miydi?

Bazı günler, Hazel Beecham'ın toniğinin işe yaradığından ve Jack'in bir yerlerde hayatta olduğundan, Yeni Dünya'da geçimini sağladığından, düşük gelirli erkeklerin fırsat aradığı bir yer olduğundan emindi. Bazı günler dişlerini sıkıyor ve diğer kısmına aptal küçük bir kız gibi davrandığını,

insanların hayatlarını emanet ettiği bir cerrah gibi davranmadığını söylüyordu.

Hazel, Jack'in hayatta olduğundan, Amerika'da bir yerde yaşadığından emin olduğu günlerde bile, sorular beliriyordu: Onu nasıl bulması gerekiyordu? Amerika, daha da geniş bir kıtada bulunan geniş bir ülkeydi. Eğer Amerika'daysa, neden ona nerede bulacağını söyleyen başka bir mektup yazmıyordu? Ona hala gelip onu bulmasını istediğini söylüyordu.

Hayır. Bunlar aptalca düşüncelerdi. Jack ölmüştü.

Hazel gerçeği bağırsaklarının derinliklerinde biliyordu, ara sıra hayal gücünün elinden kaçmasına izin verse bile. Ondan başka hiçbir mektup gelmemişti. İlk mektubun ona ait olup olmadığını bile bilmiyordu. Jack suçlu bulunmuş ve asılmıştı. Aşık olmuştu, tüylerini diken diken eden ve sebepsiz yere sırıtan gerçek bir aşk. Aşk elde etmişti ve bu, bu gezegendeki birçok insanın elde ettiğinden daha fazlasıydı.

Bunun için minnettar olmak, bittiğini kabul etmek ve yardıma ihtiyacı olan ve bunun için ödeme yapabilecek maddi imkâna sahip olmayan Edinburgh halkına hizmet etmeye devam etmek daha iyi olurdu. Her gün öğreniyor ve daha iyi oluyordu, bıçak kullanma becerisi daha güvenli hale geliyordu, teşhisleri daha hızlı ve daha kesin bir şekilde konuyordu. Bunun için yaratılmıştı, çocukken babasının kütüphanesinin zemininde saatler geçirmesinin, insan vücudunu bir insanın yeni bir dili anlayabileceği gibi anlayana kadar kimsenin okumaya zahmet etmediği kitapları incelemesinin nedeni buydu. Kraliyet Sınavı olsun ya da olmasın, sonunda bir cerrahtı. Çalışıyor, hastaları tedavi ediyor, anatomi mucizesi ve onu etkileyen garip vebaların ve yaralanmaların sonsuz çeşitliliği hakkında her gün daha fazla şey öğreniyordu. Bir zamanlar sevdiği bir çocuğun anısını hatırlamak için ağlamanın bir anlamı yoktu.

Yine de keşke onun kokusunu hatırlayabilseydim diye düşündü.

Kendi itibarını bir skandalla mahvetmiş olmasının bir sorunu vardı: Hazel yalnızdı.

Bazen, bir hastası yoksa ve Iona izinliyse, Hazel ağzını açmadan, kimseyle konuşmadan bütün bir gün geçirirdi. Öğleden sonra, konuşsa bile sesinin hırıltılı çıkacağını hissederdi. Her zaman böyle olmamıştı: Çocukken George'u vardı, sonra da en azından monologlarına katlanmaya ve bir şey hakkında heyecanlandığında nazikçe gülümsemeye istekli olan Bernard'ı. Sonra da Straine'in arkasını döndüğünde ter dökeceği ve güleceği sınıf arkadaşları vardı. Belki de gerçek onu hiç tanımamışlardı ama Hazel onları tanıyordu ve bir bakıma arkadaşlarıydılar.

kalp kapakçıkları ve kanın bileşenleri hakkında birbirlerine sorular sordular ve hangi ampütasyonlarda hangi bıçağın kullanılacağına dair teorilerini paylaştılar.

Artık fikirlerini paylaşabileceği kendi defterinden başka kimsesi yoktu.

Hazel, babasının hala Edinburgh'da olduğu çocukluk yıllarından, insanların Hawthornden'da akşam yemeğine geldiği anılara sahipti. Bacaklarının arasına saklanır ve yetişkinlerin kitaplar, şiirler ve senfoniler hakkında konuşmalarını dinlerdi. Hepsi çok sofistike geliyordu, imkansız derecede yetişkin görünen anlaşılmaz bir dilde konuşuyorlardı. Salonlar şimdi neredeydi? İnsanların hala buluşup Walter Scott, Goethe ve Byron hakkında konuştuğu şık New Town şehir evlerinde yemek odaları var mıydı?

Gecenin bir vakti, o korkunç açlık Hazel'ın karnını tırmaladı: Evet, toplumun gençlerinin hâlâ bir yerlerde buluştukları düşüncesi -zeki, ilginç insanlar, kahkahaları şampanya kadar köpüren- ve Hazel'ın, utancına rağmen, davet edilmediği. Parlake oğlanın dişlerini çekmek için içeri davet edilecekti, ama o gün başka biri onları ziyaret ediyorsa, arka kapıdan dışarı çıkarılacaktı.

Hazel, Jack ile mezar kazarken, "utanç" kavramının kendisi bile ay kadar uzak, soyut görünmüştü. Şimdi, onun küçük bir parçası, dürtüselliği yüzünden neyi feda ettiğini anlamıştı. Jack ölmüştü ve o yalnızdı. Bernard ile evlenmiş olsaydı, cerrah olmayacaktı ama o yemek odalarında bir misafir olacaktı. Arkadaşları ve sohbetleri olacaktı. Fikirlerini paylaşabileceği insanlar olacaktı.

Şimdilik, fikirleri yalnızca kendisine aitti. İnsan anatomisi hakkındaki düşünceleri, tezi haline gelecek karalamalarına dökülen mürekkep kavanozları haline geldi. Çoğu zaman, Hazel meşguldü ve odaklanmıştı, beyni elektrik ve kararlılıkla vızıldıyordu. Ancak sessiz anlarda, partilerin kesinlikle kendisi olmadan şehrin diğer ucunda gerçekleştiğini hayal ederdi ve Jack'i hatırlar ve sonsuza dek yalnız kalmaya mahkûm olup olmadığını merak ederdi.

Edinburgh Guardian

10 Mart 1818

Galler Prensesi Charlotte, Orange'ın Veliaht Prensi William ile nişanını bozdu. Prenses Charlotte, Prens Naip'in tek kızı ve Kral III. George'un tek meşru torunudur.

Prensese yakın kaynaklar, evliliğin en azından kısmen Prensesin sağlıksızlığı nedeniyle iptal edildiğini tahmin ediyor. 1814'te Prenses Charlotte, Roma humması hastalığına yakalandı. Hastalık devam ediyor ve Prenses henüz normal kamusal görünümlerine dönemedi, ancak gürültülü ve hayranlık dolu kalabalıklar onu ikametgahı Warwick House'un dışında ve St. James's Park'ta fayton gezilerinde gördü.

Tahtın muhtemel varisi olan Prenses Charlotte, uygun bir koca seçmenin ve sabırsızlıkla bekleyen ülkeye bir varis sağlamanın önemini kesinlikle anlıyor.

4

Dickie Parlake'nin dişlerini çektikten sonraki akşam, Hazel yatakta kitap okurken Hawthornden'da yankılanan bir tıkırtı duydu. İçini çekti. Doğal olarak, kont çoktan birini göndermeye karar vermişti. Şüphesiz akşam yemeğinde oğlunun peçetesinde bir kan lekesi görmüştü ve uşağa onu hemen getirmesi için bağırmıştı.

"Ona sabaha kadar her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim," diye mırıldandı kimseye seslenmeden, sabahlığını üstüne çekip yatağının yanındaki sehpadan mumu alırken. Iona akşam dışarı çıkmıştı; şato boştu ve bu yüzden ön kapıyı ondan başka açacak kimse yoktu. Kapı çalmaya devam etti, daha hızlı ve daha yüksek sesle. Zavallı hizmetçi, diye düşündü. Dışarıdaki basamaklarda, biliyordu, evine kadar bir saat boyunca soğukta, zifiri karanlıkta, muhtemelen yarı yarıya donarak gitmek üzere yollanmış zavallı bir uşak vardı. Arabasıyla Hammond Evi'ne dönmeden önce onu içeri gelip ısınması için bir fincan çay içmeye ikna etmesi gerekecekti.

Elbette, diye düşündü Hazel, Lord Parlake uşağa acil bir durum olduğunu ve hizmetçinin hemen hanım doktoru çağırması gerektiğini söylemişti! Ama Hazel, Dickie'nin ağzında hiçbir sorun olmadığını biliyordu. Dişleri tertemiz çıkmıştı; bir demlik çayın kaynamasını bekleyemeyecek hiçbir şey yoktu. Kontun endişelenmesini engelleyecekse diş etlerini dikmekten mutluluk duyardı ama ağız zaten iyi iyileşeceği için bu sadece çocuğa daha fazla acı verecekti.

Hazel'ın konta ve oğluna olan kızgınlığı merdivenlerden aşağı inerken her adımda artıyordu. Onlara sabaha kadar hiçbir sorunun gerekmeyeceğini özellikle söylediği halde, gecenin bu geç saatinde onu aramak... onu bu saatte yataktan zorla çıkarmak... bu insanların hakkı. Belki de haberciye bir fincan çay veya bir yudum viski verip, konta yarın sabah orada olacağını söylemesi için onu gönderirdi, ki bu da makul bir davranıştı.

Ön salondaki mumlar neredeyse tamamen yanmıştı. Gece yarısına yaklaşıyordu. Annesi ve Percy ilk kez İngiltere'ye gittiklerinde, Hazel sessizliğin, evdeki geniş odalardan herhangi birinde istediği zaman okuma, dikiş dikme veya çalışma özgürlüğünün tadını çıkarmıştı. Ama genellikle akşam yemeğinden sonra, bir fincan çay soğuduğunda ve kemiklerine bir el gibi ulaşan soğuğu engellemek için dolaptan fazladan battaniyeler çıkarması gerektiğini fark ettiğinde, Hazel evin yalnız olabileceğini kabul ediyordu. Ama yalnızlık, don gibi, genellikle sabah güneşiyle eriyordu.

Kapı çalmaya devam etti ve ses salonun yüksek tavanında yankılanırken Hazel'ın midesinde bir şey sıkıştı. Tüm sinirliliği, planlı kendini beğenmişliği, suda şeker gibi anında eridi. Bir şey boynunun arkasındaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu ve Hazel aniden uyandı.

"Lütfen."

Kalın meşe kapının diğer tarafından neredeyse duyulamayacak kadar kısık bir ses duyuldu; çaresiz ve bitkin birinin mırıltısıydı bu.

Hazel kapıyı açıp, kendisinden büyük olmayan ama o kadar küçük bir kadını gösterdi ki, Hazel ilk başta onu bir çocuk sandı. En fazla beş fit boyundaydı ve küçük, keskin gözleri vardı. İlk izlenim bir fareye aitti. Kahverengi bukleler kadının başlığının altından dökülüyordu ve Hazel'ın ellerinin kanla kaplı olduğunu fark etmesi birkaç saniyesini aldı. "Lütfen," dedi kadın, sesi bir fısıltıdan daha yüksek değildi. Sonra kendini Hazel'ın kollarına bıraktı.

Kadın ne kadar küçük olsa da, Hazel'ın onu ikinci kattaki yatak odasına sokması, hatta üçüncü kattaki misafir odalarına sokması mümkün değildi. Hazel annesinin oturma odasına gitti ve kadının uzanabilmesi için onu kaldırmaya yardım etmeden önce mavi-siyah kanepeyi ön girişe çekti.

Hazel seyahat pelerinini kadının üzerinden çıkarırken, kadın nefes nefese kalmıştı. Kadının karnı şişmiş, kavun gibi yuvarlak ve gergindi. Hamile, diye düşündü Hazel. Ve bacaklarının arasından, donunu ve gömleğini çoktan ıslatmış ıslak bir kan nehri akıyordu.

Kadının gözleri titreyerek kapandı. Kirpikleri o kadar soluktu ki neredeyse beyazdı.

Ve onun yüzü de kansızdı. Hazel'a bir ölüm maskesini hatırlattı.

Dışarıda at yoktu, araba yoktu. Kadın Tanrı bilir ne kadar uzaktan buraya yürümüş olmalıydı, soğukta ve karanlıkta, kalenin ön kapısına giden patikanın köklerine ve kıvrımlarına takılıp. Gün ışığında tehlikeli bir yürüyüştü; Hazel bunu tek başına yapmanın dehşetini hayal edemiyordu, aysız bir gecede, tökezleyerek ve o kadar çok kan kaybederek ki görüşü bulanıklaşmış olabilirdi.

"Seni o elbiseden çıkarmamız gerek. Al," -Hazel kendi sabahlığını çıkardı- "seni bunun içine koyacağız." Kadının elbisesini ve sonra da iç gömleğini çıkarmasına yardım etti. İkisi de kan ve terle lekelenmişti ve dizlerine kadar çamura bulanmıştı.

Hazel, kadının uyluklarının içini kaplayan kanın ne kadar taze ve parlak kırmızı olduğunu görünce nefesini tuttu. "Her şey yoluna girecek," dedi Hazel, hem kendine hem de yeni hastasına. "Adın ne?" Alnındaki teri silmek için temiz bir bez kullandı; Hazel ateşi olmadığını görünce şaşırdı. Hem ter hem de altındaki deri ölü kadar soğuktu.

"Bu bebeği doğuramam," dedi kadın kısık bir sesle. Başını ileri geri salladı ve gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. Hazel toprağın altında çilleri seçebiliyordu. "Yapamam. Yapamam. Yapamam."

"Her şey yoluna girecek," dedi Hazel tekrar. "Sadece, lütfen. Bana adını söyle."

Kadın yine başını salladı. Gözleri yaşlarla doldu. "Adımı söyleyemem." Hazel şöminede kükreyen ateşi yakmış ve oda neredeyse boğucu derecede sıcak olmasına rağmen titremeye başladı. "Öleceğimden çok korkuyorum."

Gözleri kocaman açılmıştı ve Hazel göz bebeklerinin siyah ve çay tabakları gibi yuvarlak olduğunu fark etti. Bunun kadının korkusunun bir işareti olduğunu düşünmüştü ama Hazel kadının gözlerine ne kadar uzun süre bakarsa, ışığı yakalamamalarında, göz bebeklerinin titreşmesinde ve titreşmesinde bir gariplik olduğunu o kadar çok fark etti.

"Bir şey aldın mı?" diye sordu Hazel, sesindeki titremeyi bastırmaya çalışarak. "Bir şey aldın mı—tentür, ot?"

Kadın hıçkırıklarla cevap verdi. "Onun bebeğini doğuramam. Onun bebeğini doğuramam."

Hazel güçlükle yutkundu ve kadının alnını nemli bir bezle okşamaya devam etti. "Lütfen. Sadece ne aldığını bilmem gerekiyor. Yardım edeceğim

seni daha iyi yapmaya çalışıyorum.”

Kadın gözlerini sıkıca kapattı ve fısıldadı, "Calomel. Orada... biraz cıva vardı. Ve... ve nane yaprakları."

Hazel isimleri hemen biliyordu. Hepsi kadınların gölgeler gibi kendi aralarında dolaştırdıkları, kollarının ve paltolarının altında saklı şişeler olan tedavilerdi. İsimleri olmayan ve sadece arka sokak adresleri olan dükkanlara gelen türden ilaçlar; dişleri olmayan, tozlu şişelerden dökülen tentürler için yüksük dolusu para alan ve yetkililere söylememe sözü veren erkeklerden gelen ilaçlar. Fakir kadınların yetersiz birikimlerini harcadıkları; zengin erkeklerin kızları ve metresleri için tedarik ettikleri tedaviler.

Calomel. Merkür. Nane.

Bunlardan sadece bir tanesinin tek bir dozunu almak, bu kadını bir hafta boyunca sırtüstü yatakta tutmaya yeterdi, kramplar onu hareket ettirirken. Üçünü birden almak... Eh, çaresiz olmalı, diye düşündü Hazel. Çaresizliğin ötesinde. Delilik noktasına kadar korkmuş.

Kadının Hazel'a ismini vermeyi reddetmesi şaşırtıcı değildi: kasıtlı olarak düşük yapma suçlaması bir kadının ömür boyu hapse girmesine neden olurdu. Hazel kadının karnına baktı, ne kadar ilerlediğini ölçmeye çalıştı. Hazel anlayamıyordu ama bu kadın yakalanırsa cezasının asılı bile olabileceğini gayet iyi biliyordu.

"Onun bebeğini doğuramadım," dedi küçük kadın tekrar. "Beni zorladı... Asla yapmazdım... Yapamazdım..."

"Şşşş," dedi Hazel, ıslak saçlarını yüzünden çekerek. "Şimdi sessiz ol. Burada güvendesin. Seninle ilgileneceğim."

Kadının gözleri kapandı, göz kapakları çırpınıyordu, damarları görünür ve pembeydi ve Hazel kadının göğüs kemiğinin altından gelen hafif kalp atışını duyana kadar en kötüsünden korktu. Hafif ama ısrarcı bir patırtı, ona verdiği tüm acıya rağmen onu bu dünyaya bağlayan bir ip.

Hazel, gece boyunca kadını ön odadaki kanepede tutmuştu, eğer onu birkaç santimden fazla hareket ettirirse, onu bu noktaya kadar hayatta tutan şans veya merhametin onları terk edeceğinden korkuyordu. Hazel, her birkaç saatte bir, soluk kadının dudaklarına bir bardak soğuk su bastırıyor ve ona içirmeye çalışıyordu. Ateş kükrerken bile, kadının titremesi devam ediyordu, teni dokununca soğuktu. Hazel, yabancıyı kendi yatağından aldığı yorgana sarmıştı.

Charles ve Iona ertesi gün Hawthornden'a geldiler, ana salona girdiklerinde ve karşılarında gördükleri kasvetli manzarayı gördüklerinde coşkuları duman gibi dağıldı. Hazel uşağı mutfağa çay hazırlamaya gönderdi ve hizmetçisine temiz yatak çarşafları getirmesini söyledi ve ikisi de sessizce itaat etti. Iona ve Charles, isimsiz kadına göz kulak olma görevlerinden dönene kadar Hazel sonunda biraz uyuyacak kadar rahat hissetmedi.

Iona ve Charles, evli bir çiftin yapabileceği gibi sessizce iletişim kurarak evde kaldılar ve Hazel hastayla ilgilenirken Hazel'la ilgilendiler.

"Yemek yemelisin, hanımefendi," dedi Iona, Hazel'a bir dilim esmer ekmek uzatarak. "Al, o zaman sadece kabuğu. Tereyağlı."

"Sıcak çay," diye mırıldandı Charles, girişteki ateşi sıcak tutmak için yakmadan önce. Ona getirdiği çay balla koyu ve mide bulandırıcı derecede tatlıydı; Hazel yine de hevesle içti.

"Biliyor musun, ben her zaman çaydaki balı bir tür ahlaki zayıflık olarak düşünürdüm," dedi Hazel, fincanını bitirirken. "Ve şimdi nedenini hatırlayamıyorum. İyi, değil mi? İnsanlar bunu biliyor mu? Bal çayın tadını çok güzel yapıyor."

"Evet, sanırım insanlar biliyor, hanımefendi," dedi Charles, bardağı yeniden doldururken ve cömert bir kaşık bal ekledi.

"Eh, ben yapmadım," diye mırıldandı Hazel, her saat hastanın durumunu belgelediği notlarına geri dönerek. Kadın ona asla bir isim vermedi ve bu yüzden Hazel ona özel olarak Mary diye hitap etmeye başladı.

Mary iki gün boyunca ölümün kıyısında kaldı - bilinçsizdi ve Hazel'ın soluk beyaz dudaklarına tuttuğu kaşık kaşık yemek yiyip içmekten bile acizdi. Üçüncü gün, güneşin gökyüzünde yumurta sarısı kadar sarı doğduğu bir sabah, kadın sonunda oturacak kadar kendine geldi. Yabancı hala Hazel'a adını söylememişti ve bu yüzden Mary olarak kaldı ve Hazel'ın sorduğu diğer sorulardan hiçbirini cevaplamayı reddetti: Nerede yaşıyorsun? Nerede çalışıyorsun? Hazel'ın gerçekten cevabını bilmek istediği tek soruyu sormamak için yeterince iyi biliyordu: Seni kim hamile bıraktı ve sana zarar verdi mi?

Kadının gözlerindeki korkudan, gözlerinin kafesteki bir hayvanınki gibi odanın etrafında fırıl fırıl dönmesinden, Hazel bunun güçlü biri olduğunu tahmin etti. İçinde çalıştığı bir evin efendisi, bir ustabaşı—hatta, diye düşündü Hazel, bir sabah yatakta dua eden kadının mırıldanmalarını dinlerken, bir rahip. Bu değildi

din adamlarının evlilik dışı çocuk sahibi olması alışılmadık bir durumdu. Bazıları çocuklarına kendi soyadlarını verecek kadar küstahtı.

Her kimse, Hazel bu kadının canını yaktığını biliyordu ve bu kadının geldiği yere geri döndüğünü hayal ettiğinde, o adamın orada olmaması ve onun üzerinde hiçbir gücünün olmaması için dua ediyordu.

"Sana ödeme yapamam," diye açıkladı Mary, ilk gelişinden bir hafta sonra bir sabah. O zamana kadar Hazel ve Charles, Mary'nin Hawthornden'ın misafir yatak odalarından birine çıkan merdivenlere çıkmasına yardım etmişlerdi. Hazel, elinde bir fincan çayla odaya girmişti. Mary'nin yüzü şimdi renk değiştirmişti, Hazel onun gerçekten de bir fareye benzediğini fark etti; küçük, yuvarlak yüz hatları ve soluk kirpikleri vardı.

"Sizi temin ederim," dedi Hazel hafifçe, tabağı şifonyerin üzerine bırakarak. "Evimde çay için ücret almıyorum."

Kadının gözleri karardı ve pencereye doğru baktı. "Herhangi bir şey için, yani. Sadece geldim—çaresizdim, bilirsin. Tepedeki malikanede bir kadın olduğunu duydum, o sensin, sanırım, insanları tedavi eden. Ama pek bir şeyim yok."

"Bunu yapsan bile ben almazdım." Hazel derin bir nefes aldı ve yatağın köşesine oturdu. "Bir çocuktan kurtulmak için aldığın şeyler, bunun için seni başını derde sokacak insanlar var, anlıyor musun? Bana nerede çalıştığını veya yaşadığını söyleyemeyeceğini biliyorum ama hamile olduğunu bilen insanlar var mı?" Mary'nin ağzı sert, gergin bir çizgiye dönüştü. Başını salladı. "Hiçbir şey söylememek daha iyi," dedi Hazel. "Ve eğer biri sorarsa, onlara çocuğu kaybettiğini söyleyebilirsin. Her gün oluyor bu."

Mary aniden dehşete kapıldı. "Ev sahibim—ilaçları nerede bulacağımı bana söyleyen oydu. Nereden satın alacağımı."

"Güvenilir biri mi?"

"Bana bilgi vermek için epey para aldı," dedi Mary. Hazel dudaklarını

bir şeye benzeyebilecek bir şeye sokmaya çalıştı.

rahatlatıcı bir gülümseme. "İyi olacaksın," dedi. "En önemlisi iyi olman. Sadece hafif yiyeceklerle devam ettiğinden emin ol - yulaf lapası. Birkaç hafta peynir veya et yok. Eve dönmeye hazır hissettiğinde, kanama geri gelirse beni nerede bulacağını biliyorsun."

Iona koridordan tüm konuşmayı yarı açık kapıdan izledi. Ellerinde bir bez sıkıyordu. Hazel kapıyı kapatarak ayrıldığında

Kapıyı dikkatlice arkasından açan Iona yaklaştı. "Bu tehlikeli, hanımefendi," dedi.

Hazel sahte bir şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorum. Bulaşıcı bir hastalığı yok."

Iona burnundan derin bir nefes aldı. Ellerinden biri neredeyse istemsizce hamile karnına doğru kalktı ve sonra aşağı indi. "Bebeğin canlanmasından sonraysa, kadın için bir asılma ve doktor için de bir asılma. Grassmarket'te bir asılma hatırlıyorum—" Zorla yutkundu, kelimeyi söylemeye zorladı kendini. "—kürtajcı." Titredi. "Birkaç yıl bile olmadı. Onlar suçlu."

Hazel güldü. "Dürüst olmak gerekirse, Iona. Ben suçlu değilim. Midem buna el vermiyor, biliyorsun." Iona gülmedi. Hazel devam etti. "Ben sadece evime gelip yardım isteyen bir kadını tedavi ettim. Bu bir suç mu şimdi?"

Iona'nın elindeki bulaşık bezi kıvrılmaya devam etti. "Tehlikeli, hepsi bu. İnsanlar şüphelenmeye ve sorular sormaya başlıyor. İnsanlar zaten sorular soruyor, sen bir hanımefendi olduğun için ve her şey. Fısıltıları duyuyorum."

Şimdi Hazel'ın şaşırma sırası gelmişti. "Hangi fısıltılar?" Hazel onun hakkında dedikodular olduğunu biliyordu—elbette vardı. Hammond Kontu gibi insanlar onu başka nasıl ziyaret edebilirlerdi ki? Ama dedikoduların tiyatrodaki oturma odaları ve localarla sınırlı olduğunu hayal etmişti, kuzeni Bernard ve yeni karısı gibi insanların birbirlerine gösteriş yaptığı yerler. Bunlar Hazel'ın çeşitli partilerde, öğle yemeklerinde ve çaylarda hayatını geçirdiği insanlardı. Onlar için o bir merak konusuydu ve muhtemelen her zaman öyle kalacaktı.

Ama Iona gibi birine ulaşan dedikodularda rahatsız edici bir şey vardı - Edinburgh'daki pazarlarda veya barlarda onun hakkında konuşan insanlar olduğu fikri. Onu tanıyan ve tanımayan yabancılar. Onu zihinlerinde çarpıtıp olmadığı bir şeye dönüştürebilecekler.

Iona göz teması kurmadı. "İnsanlar bunun doğru olmadığını söylüyor. Bir kadının doktor olması, hepsi bu."

Hazel yüzünü düzeltti ve bir santim daha yukarı kalktı. "İnsanlar uzun zamandır konuşuyor sanırım. Ve eminim ki konuşmaya devam edecekler. Ve benim yaptığım şey söz konusu olduğunda hiçbir fark yaratmayacak. Ve şimdi, eğer beni mazur görürseniz, tedavi ettiğim hasta hakkında notlar almam gerekiyor."

Hazel, Iona'nın yanından geçip merdivenlerden aşağı indi, fuayeye geri döndü ve ön kapıdan dışarı çıktı, evin altındaki laboratuvar girişine doğru yürüdü. Iona

Hazel'ın gidişini izlemek için üst katta kaldı.

Edinburgh Guardian

21 Mart 1818

PRENSES'İN ZAYIF SAĞLIĞI ÜLKEYİ KORKUTUYOR

Galler Prensesi Charlotte'un bir kez daha sağlıksız olduğu yönündeki haberleri duyan tüm Büyük Britanya korku ve endişe içinde. Birkaç yıl önce, Prenses Roma ateşi olarak bilinen hastalıktan muzdarip bir şekilde odasına kapatıldığında ulus nefesini tutmuştu. Şimdi, Saray'dan gelen haberler Prenses'in bir kez daha Warwick House'a çekildiğini ve iyi dileklerini ileten kalabalıklar penceresine gelmesine rağmen halk önünde görünemediğini gösteriyor.

Prensesin şehrin sıradan insanları arasındaki popülaritesi kısmen de olsa siyasetine bağlıdır: Prenses Charlotte, işçi reformu ve işçi haklarını savunan ilerici parti olan azınlık Whig'lerin yakın bir müttefiki olmuştur. Siyasi eğilimleri onu zaman zaman muhafazakar bir Tory olarak tanımlayan babası Prens Regent ile anlaşmazlığa düşürmüştür.

Kral III. George'un tek meşru torunudur ve taht sırası ona bağlıdır. Ancak prenses, Orange'ın Veliaht Prensi William'la olan nişanını, kaynakların hastalığından kaynaklandığına inandığı nedenlerden dolayı bozmuştur.

Kendisine acil şifalar ve sağlığına kavuşması için dua ediyoruz.

5

Yeni İnceleme, Hazel'ın zamanının çoğunu alıyordu; yemek yemediği, uyumadığı veya hastaları tedavi etmediği saatleri doldurmayı başarıyordu.

Geriye dönüp baktığında, Hazel geçen yıl Jack'in cesetlerini parçalamak için getirdiğinde aldığı notlar için kendine lanet okuyabilirdi. Bunun heyecanıyla, yeniliğiyle ve tuhaflığıyla o kadar başı dönmüştü ki, notları gelişigüzel ve eksikti.

Öyleyse neden daha net diyagramlar çizmemişti? Mürekkep çizgileri neden bu kadar kalın ve özensizdi? Şimdi tüm hastalarının, semptomlarının ve önerdiği tedavinin net ve düzenli bir günlüğünü tutmayı alışkanlık haline getirmişti:

Martin Potter. Kırık kol, şişlik ve enfeksiyon, kemiğin boşaltılması ve yeniden yerleştirilmesini gerektiriyor.

Robert Parlake. Dişleri kararmış, çekilmesi gerekiyor.

"Mary." Zehirlenme, kendi kendine: kalomel, cıva, nane.
Kömür suyu, sıvı diyet, dinlenme gerektirir. Anason ve haşhaş çayı.
Uyku için dut.

On gün sürmüştü ama sonunda Mary yataktan kalkıp Hazel'a dere kenarında yürüyüşe katılacak kadar güçlendi: Hazel'ın koluna iyice yaslanmıştı, bacakları yeni doğmuş bir tay gibi dengesizdi. Hazel'ın Hawthornden'dan ayrılacak kadar güçlendiğini hissetmesi iki gün daha sürdü. Hazel Mary'ye küçük bir ekmek ve peynir çantası hazırlamıştı ve arabalarını evine geri götürmesi konusunda ısrar etmişti.

"Bu çok fazla," demişti Mary başını sallayarak.

"Saçmalık," diye cevapladı Hazel. "Şehrin merkezine geri yürürken kendini tüketeceksen, seni iki hafta boyunca sağlıklı bir şekilde beslemenin ne anlamı var?"

Mary soluk kirpiklerini kırpıştırmıştı ki, Hazel'ın daha iyi düşüneceğinden korkar gibi, Hazel'ın kollarından yiyecek paketini kaptı.

teklifin.

"Kötü beladan kurtulmak güzel oldu," diye mırıldanmıştı Iona, arabanın yoldan çıkışını izlerken.

Hastalarının listesi büyüdükçe Hazel'ın tezi için hastalıklar ve çareler listesi de büyüdü: paroksismalar için kupa; kara safra fazlalığını tedavi etmek için darı ekmeği ve hurma; sarı safra için acı bakla ve dereotu; lupus, hatmi ve ısırgan otu; iltihaplı bademcikleri tedavi etmek için sıcak şarap; ateş için tuzlu balık, rezene ve kimyon. Eğer biri uyanıyorsa ve dinlenmeye ihtiyacı varsa, ona dut ve marul verirdi. Eğer birinin uyandırılması gerekiyorsa, kekik ve kediotu kullanırdı.

Ve böyle devam etti.

Hazel yeterli sayıda vakayı derlediğinde, onları düzenleyip kategoriye göre dizinleyecekti. Sonunda, muhtemelen kendi adıyla asla yayınlanmayacağını anlasa bile, bir yayıncının ilgisini çekecek kadar olacağını umuyordu. Muhtemelen en azından "Bir Leydi" olarak tanımlanan Sense and Sensibility'yi yazan yazarın ayrıcalığı bile ona tanınmayacaktı. Bir kadının roman yazma fikri ailesi için utanç verici olabilirdi, ama bu bir skandal değildi. Ama bir roman ve tıbbi bir metin farklı şeylerdi ve erkeklerin kadınların profesyonel alanlarda yer almasına izin verme isteği ancak bu kadar ileri gidebilirdi. Anonim olarak yayınlasınlar, diye düşündü Hazel cömertçe. Değerli çalışma dünyada olduğu sürece, itibar görmesem de önemli değil. Derinlerde bildiği rahatsız edici gerçeği dağıtmak için bu düşünceleri sert bir ders gibi kendi kendine tekrarladı: Aslında, kendisi hiçbir övgü almazken çalışmasının yayınlanıp övüldüğünü görmek onu deli ederdi.

Kapıya gelen iki nazik, tanıdık vuruş Hazel'ı kendi düşüncelerinden uyandırdı. Hazel'ın cevabını beklemeden, Iona kapıyı açtı ve elinde bir kahvaltı tepsisiyle içeri girdi. Günaydın. Hazel bütün gece çalışmıştı. Yine.

"Çay ve tost, hanım," dedi Iona, tepsiyi masanın üzerine indirirken Hazel hızla altından kağıtları çıkardı. "Ve Cook böğürtlen reçeli yaptı."

"Güzel," dedi Hazel, hayatın küçük zevklerinin, taze böğürtlen reçeli vaadinin, ruh halini nasıl anında iyileştirdiğine şaşırarak. Tost, tam da sevdiği gibi, kenarları yanmıştı. "Teşekkür ederim, Iona."

Hizmetçi başını eğdi. "Ve sana bir mektup." Hazel aşağı baktı ve tepsideki parşömeni fark etti, güzelce kalındı ve koyu kırmızı mumla mühürlenmişti. Iona beklentiyle bekledi. "Açmayacak mısın? Bu sabah altınla kaplı bir üniforma giymiş bir uşak tarafından geldi. Şık bir araba. Charles bundan bahsetmeyi bırakmadı. Tekerlekler bir atın sırtı kadar yüksek."

Hazel tek bir hızlı hareketle mektubun mührünü kırdı ve açtı. "Mercer'den - Kontes de Flauat'dan. O ve kont bir-" Hazel okumayı bıraktı, mektubu katladı ve eteğinin ceplerinden birine koydu. Mesleğindeki kadın giyiminin avantajlarından birinin, dış ceplerin kullanılması olduğunu keşfetti; Hazel bazen kalemleri, mürekkebi, defteri, iğneleri ve neşteri için eteklerinin üstüne iki veya üç tane asardı. Her yere kurutulmuş otlar serpiştirilmişti.

"Ne daveti, hanım?" dedi Iona. "Elbette gitmelisin! Çok uzun zaman oldu..."

"Herhangi bir toplum etkinliğine davet edildiğimden beri mi?"

Iona koyu kırmızı bir renk aldı. "Sadece, kontes gibi bir kadının seni evine davet etmesi iyi bir işarettir."

"Ya da beni eğlence olarak gördüklerinin bir işareti. Belki de bu sezon dedikodu azdır."

"Elbette bu doğru değil, hanımefendi. Bayan Elphinstone ile arkadaşsınız, yani kontes."

Iona haklıydı: Hazel ve Margaret Elphinstone—herkes ona Mercer derdi—arkadaşlardı ya da en azından partilerde yan yana durup saçma bir şey olduğunu belirtmek için birbirlerinin koluna hafifçe dokunan türden tanıdıklardı. Ama yazışmaları George'un ölümünden beri, yani George'un ölümünden beri kesilmişti. Hazel ve Hawthornden yas tutmaya başladığında, Hazel'ın arkadaşlıklarının çoğu ve tüm yazışmaları bir kenara itilmişti. Sonra Hazel, Anatomistler Derneği'ne ve Tıbbi Sınav'dan geçmeye kafayı takmıştı—diğer her şey sonradan akla gelen bir şeydi. Fransız kontla evlendiğinde Mercer'a bir tebrik notu yazmıştı ama Mercer'ın Londra'da geçirdiği onca zaman düşünüldüğünde, birbirlerini şahsen görmelerinin üzerinden yıllar geçmiş olmalıydı. Hazel onu çok neşeli ve neşeli biri olarak hatırlıyordu, odanın kenarlarında utangaç bir şekilde duran oğlanların kadınları dansa götürmelerini ilk talep eden ve hemen bir şişe şampanya çalan kişiydi.

"Peki sizi neye davet ediyor hanım?" diye sordu Iona.

Hazel mektubu cebinden iç çekerek çıkardı. "Bu, evinde özel bir opera performansı." Kelimeleri tararken, sesine heyecanın sinmesini engellemeye çalıştı ama başaramadı. "Geçtiğimiz Mart ayında Londra'da ilk kez prömiyerini yaptığı bir operaydı - Rossini'nin - Sevil Berberi."

Iona güldü. "Bir opera mı? Bir berber hakkında mı?"

"Ve Luigi Zamboni ve Geltrude Righetti-Giorgi'yi davet etti—" Hazel daveti indirdi. "Ah, Iona. Şimdi korkarım ki gitmem gerekecek."

"Arkadaşların mı?"

"Ünlü şarkıcılar, Iona. Harika olmaları amaçlanmış. Duyduğunuzda sizi ağlatabilecek sesler."

"O zaman anlaştık! Sana bir elbise hazırlayayım."

"Pekala, öyle deme. O kadar basit değil. Fısıldayacaklar." Hazel yerde volta atıyordu. "Elbette," diye ekledi, "ben de orada olmazsam fısıldayacaklar—bu korkunç bir sorun, değil mi?" Topuklarının üzerinde döndü. "Gitmeliyim, değil mi?"

Iona başını salladı. "Sonuçta, insanların senin hakkında fısıldaşıp fısıldaşmadıklarını ne zaman umursamıştın ki?"

Hazel sırıttı.

"Sanırım evden çıkıp arkadaşlarınızı görmekten memnun olacaksınız, hanımefendi," dedi Iona. "Sadece, şey, bileklerinizdeki kanı temizlemeyi unutmayın."

Hazel bileklerindeki kanı ve tırnaklarının altında kahverengiye dönüşen kanı temizledi. Küvette o kadar uzun süre kaldı ki su kahverengi aktı. Kurulandıktan sonra uzun saçlarını fırçaladı -uzundu, neredeyse beline kadar geliyordu, yakında kesmesi gerekecekti- ve giyindi. Mercer'i tanıdığım kadarıyla, Napolyon'un düşüşünden sonra memleketlerini terk eden ama kibirli üstünlük ve stil anlayışlarını terk etmemiş Fransızlarla dolu şık bir etkinlik olacaktı.

Hazel günlük işlerinde pamuklu çorapları tercih ediyor ve elbiselerinin altına korse giyiyordu, ama bu gece ipek çoraplar ve savaş zırhı gibi giyebileceği bir korse giyecekti.

Iona, en sevdiği sabahlığını giymesine yardım etti - yüksek fırfırlı yakalı ince beyaz kumaş - ve sonra nihayet elbisesini. Yıllarca yas, Hazel'ın annesini neredeyse sessiz ve tamamen kendini düşünen bir hayalete dönüştürmüştü.

Hazel'ı mümkün olduğunca görmezden gelmeye en çok yaklaşan kişi. Bu da, Hazel'ın yıllarca elden düşme veya mevsimlik elbiseler giymesi anlamına geliyordu, annesi Hazel'a yeni elbiseler sipariş etmek için çok meşguldü ve Hazel da nasıl yapacağını bilemeyecek kadar küçüktü.

Ama annesinin onun için özenle ve dikkatle seçtiği bir elbise vardı. Aylar önce, Lady Sinnett, Hazel'ın yakında Bernard'la nişanlanacağını ve onun kolunda sosyete çevresinde dönüp duracağını tahmin ettiğinde, Lady Sinnett Hazel'ın ölçülerini Londra'daki Fleet Caddesi'ndeki Bayan Thire'a göndermişti. Hazel, annesinin burnunu çektiğini hatırlayarak, "En azından bir baronese yakışır bir şeye ihtiyacın olacak," dedi. Nişan hiç gerçekleşmemişti ama belki de annesi siparişi unutmuştu çünkü birkaç hafta önce kutu mor kurdeleye sarılı halde gelmişti. Hazel onu hiç açmadan gardırobunun altına bırakmıştı. Açma fırsatı ya da yüreği olmamıştı. Şimdi onu yatağa çekti, kapağındaki tozu üfledi ve altındaki ince kumaşı kaplayan kağıdı dikkatlice çıkardı.

Kadife çiçeği renginde, batan güneş kadar parlak turuncu-sarı bir balo elbisesiydi. Kumaş mum alevlerinin ışığını yakalarken parıldıyordu. Kısa kollu kabarık ve şeffaftı, Hazel onlara sadece parmak uçlarıyla dokunuyordu. Yarım kalp atışı boyunca Hazel'ın aklı, dolabının arkasındaki yeşil elbiseye gitti, daha önce bir düzine sosyal etkinliğe giydiği elbiseye. Basit bir elbiseydi—kusura bakmazdı bile—bir kombinezon kadar rahattı.

Ama sonra kadife çiçeği elbise mum ışığında parladı ve Hazel kendine hakim olamadı. Kumaşa girdi, tenine değen su kadar soğuktu ve dudaklarını aynaya doğru büzdü. Bir kadın cerrahın güzel şeyler giyemeyeceğini söyleyen bir kural yoktu, değil mi?

Kendini bir mesleğe adaması, Edinburgh'da dolaşmaya tenezzül eden Fransız kadınları kadar elbise giyebileceğini de kanıtlayamayacağı anlamına gelmiyordu.

Camın önünde eteği döndürüp döndürürken, bunun şok edici bir etki yarattığını itiraf etmek zorundaydı. Haftalarca sadece siyah pamuklu gecelikler ve erkek pantolonları giydikten sonra, neredeyse güzel görünebileceğini unutmuştu; elbisenin renginin yanaklarındaki pembeyi ve gözlerindeki kehribarı ortaya çıkarabileceğini. Iona'nın kocası Charles, Hazel'ın merdivenlerden indiğini gördüğünde neredeyse kendi ayaklarına takılıp düşüyordu.

"Arabayı çağırabilir misin, Charles?" dedi Hazel, pelerinini omuzlarına çekerken. Pelerin modern bir ceket kadar şık değildi ama Hazel pelerinden ayrılmaya kendini zorlayamadı. "Bence Edinburgh'a bu elbiseyle gitmek akıllıca değil."

Charles başını iki yana salladı ve arabacıya haber vermek için kapıdan dışarı fırladı.

★ ★ ★

Hazel'ın aklının bir köşesinde, kuzeni Bernard Almont ve yeni karısı Cecilia'nın o akşam partide bulunabileceği soyut olasılığını düşünmüştü ama onları bizzat, kontesin malikanesinin önüne geldiklerinde arabalarından teker teker dikkatlice inerken görünce, midesinin nasıl düğümleneceğini ve dilinin aniden kuruyacağını tahmin etmemişti. Yutkunması zordu. Eğer arkasından başka bir araba gelip onu yola sokmasaydı, arabacıya geri dönüp onu eve götürmesini söyleyebilirdi. Bunun için çok geçti. Tanrı aşkına, buradaydı, üzerinde bir Thire elbisesi vardı ve operayı dinleyecekti. Bernard'ın bunu durduracak gücü olmamalıydı.

Karışan parti konuklarının bakışları Hazel'ın tenine nüfuz etmiş gibiydi. Hazel başını dik ve omuzlarını dik tutmaya zorladı kendini. Belki de sadece elbisesinden dolayı dilsiz kalmışlardı.

Hazel annesinin eski bir arkadaşının girişe doğru geldiğini gördü. "Merhaba, Leydi Bridgers, sizi tekrar görmek çok güzel," dedi Hazel.

Leydi Bridgers'ın yüzü, yüzünü çevirmeden önce inanılmaz derecede kısa bir anlığına tanıdık bir ifadeyle seğirdi.

Aynı düzen, Hazel'ın bir zamanlar tanıdığı ve sosyalleştiği iki parti konuğu, erkek ve kadınla daha kendini tekrarladı. Onun isyanının tehlikeli, hatta bulaşıcı olduğu konusunda evrensel bir anlayış vardı. Hazel duyma mesafesine girer girmez konuşmalar durdu; Hazel dedikodularının konusu olduğunu biliyordu.

Ve böylece, Hazel içeri girerken şampanyaya doğru yöneldi ve dikkatini Mercer'in zarif bir şekilde döşenmiş malikanesine çevirdi. Tarihi bir güzellikti—on altıncı yüzyılda inşa edilen ve dışarıya doğru genişleyen, kuleleri, duvarlı bahçesi ve meşalelerle ışıldayan avlusu olan taş bir bina.

İçeride, atların ve arabaların sesi kayboldu, yerini cam şıngırtıları ve kahkahalar aldı. Bernard ve Cecilia

kalabalığın içinde bir yerlerde kayboldu. Hazel daha tadına bakmadan bir kadeh şarap içti.

Orada, balo salonunun karşısında, Hazel yüzen siyah saç tutamını gördü. Kalbi çarpıyordu. O buradaydı. Jack onun için gelmişti. Sırtı dönüktü ve Hazel'ın onu hiç görmediği işlemeli bir ceket giymiş olmasına rağmen, hatırladığı gibi uzuvları uzun ve kıvraktı, duruşundaki kamburluk ve boynunun eğrisi tam da rüyalarında gördüğü gibiydi. Ağzı aniden kurudu ve kulaklarında kan duyulabiliyordu. Jack buradaydı, Mercer Elphinstone'un partisindeydi ve bir an sonra dönecekti ve Hazel zihninde binlerce kez oynayan gülümsemeyi görecekti ve ellerini uzatıp onu kendine çekecekti ve kaybının acısı ya da son birkaç ayın yalnızlığı hakkında hiçbir şey önemli olmayacaktı çünkü tekrar Jack'le birlikte olacaktı.

Jack döndü ve Hazel heyecanla nefesini tuttu.

O değildi.

Uzun, ince bir burnu ve Hazel'dan en az otuz yaş büyük, geniş, derin gözleri olan bir yabancıydı. Uzun uzuvları ve siyah saçları olan, mükemmel derecede yakışıklı bir yabancıydı ama yine de bir yabancıydı.

Aptalca davranmıştı. Mantıksız ve aptalcaydı, fantezilerinin onu ele geçirmesine izin vermek. Jack asılmasından sağ kurtulmuş olsun ya da olmasın, gitmişti. Ve onun tekrar ortaya çıkmasını beklemek sadece acısını uzatmaktı. Kaybının yarası her iyileşmeye başladığında, Hazel kabuğu soyup kanamanın yeniden başlamasına izin veriyordu.

Büyümesi gerekiyordu.

Gözyaşlarını tutmaya çalışan Hazel, pasta rengi elbiselerin arasından ev sahibini gördü.

"Merkür!"

Margaret Mercer Elphinstone, Hazel'a doğru döndü. Elbisesi beyaz ve dökümlüydü ve boynunun arkasında yelpaze gibi uzanan süslü dantel Medici yakası ve elbiseyi sıkı buklelerinde yaldızlı ve değerli taşlardan oluşan bir tarak ve birkaç ağır inci dizisiyle giymemiş olsaydı, rahat görünebilirdi. Yüzü gülümsüyordu, ama bu gülümseme nazik bir şaşkınlığı örtüyordu. "Hazel!" dedi parlak bir şekilde, ama gözleri odanın içinde dönüp duruyordu. "Ben-ben senin gelmeni beklemiyordum."

“Operayı dinleme fırsatını kaçıramazdım.”

Kontesin yüzü gevşedi. "Elbette." Eğildi ve Hazel'ı iki yanağından öptü. "Burada olmana çok sevindim. Senden sonsuza dek bahsettim, Charles'a sor, gerçekten, balayımız sevgili arkadaşım Hazel Sinnett'e ne kadar sık değindiğimle sıkıcı olmaya başladı ve Hazel Sinnett'i duydun mu ve kesinlikle sana Hazel Sinnett'ten bahsetmiştim." Mercer geri çekildi ve elini göğsüne bastırdı. "Ve o elbise! Sana hiç kimse hostesi gölgede bırakmanın kaba sayıldığını söylemedi mi?"

Mercer'in dikkatiyle Hazel odanın kendisine doğru eridiğini hissedebiliyordu. Hostese gülümsedi. "Sanki biri seni gölgede bırakabilirmiş gibi, Mercer."

Mercer küçük bir dönüş yaptı ve kendi elbisesini etrafında yelpaze gibi açtı. "Elbisemin güzel olduğunu düşünüyordum ta ki senin elbiseni görene kadar ve şimdi o renkten bir tane sipariş etmem gerekecek. Neydi bu? Turuncu mu? Sarı mı?"

"Aslında, bunun kadife çiçeği olduğuna inanıyorum." Hazel'ın arkasından gelen bir ses cevap verdi ve Hazel, Bernard'ın kaskatı ve yalnız bir şekilde durduğunu görmek için döndü. "Bayan Sinnett," dedi.

Tamamen alışkanlıktan, Hazel elinin kalktığını hissetti. Bernard elini alıp öptü ve olabildiğince çabuk elini yanına geri koydu. Onu aylardır görmemişti, kıskançlık ve korkaklıktan Jack Currer'ı neredeyse ölüme gönderdiğinden beri. Hazel'a ateşe atılmadan önce açmadığı mektuplar yazmıştı ve onu ziyaret etmek için Hawthornden'a geldiği birkaç seferde, Hazel uşağa ziyaretçileri kabul etmediğini söylemesi için kesin talimatlar vermişti. Sonunda Bernard pes etti ve birkaç hafta önce Hazel gazetelerde Cecilia Hartwick-Ellis ile evlendiğini duyurmuştu, yıllardır ona ve unvanına göz koyan mükemmel bir kızdı.

Şimdi onu resmi ceketiyle, taranmış saçlarıyla, pomad kokarken görmek garipti. Her şeye rağmen, onun yanında olmaması, kolunda gelmemiş olması ve akşamı onunla içkilerini tazeleyerek geçirmeyecek olması garipti. İkisi birlikteyken bu bir alışkanlıktı. Çocukluktan beri bir çifttiler, birinin en sevdiği ev terliği kadar rahat ve kolay olmuşlardı. Sadece gerçek bir ihanet bu bağı koparmaya ve yıllarca süren arkadaşlıklarını parçalayıp parçalamaya yetecek kadar güçlüydü. Ekşi ve mahvolmuş.

Bir zamanlar Hazel ona bakmış ve geleceğini görmüştü—evet, sonunda bir boyunduruğa dönüşen bir gelecek, ama bir gün doğumu kadar kaçınılmaz bir gelecek. Şimdi ona baktı ve boğazında safra yükseldiğini hissetti. Yüzündeki her şey

yanlış ve korkunç: burnu şişkin, gözleri birbirine çok yakın, yakası boynunun etrafında gülünç derecede sıkı. Hazel ondan nefret ediyordu. Bernard boğazını temizleyene kadar, tam bir dakikadır onun önünde, sessiz ve öfkeli bir şekilde durduğunu fark etmemişti.

"Düğünü kaçırdığın için, şey, üzgünüm. Babam resepsiyon için elli kemancı kiralamakta ısrar etti. Pastanın üstü şekerle kaplıydı. Şekerlemeyi her zaman sevdiğini biliyorum."

Hazel taş kesilmiş halde duruyordu, yüzünü asmaya bile gücü yetmiyordu.

Bernard devam etti: "Belki anneniz Leydi Sinnett'in geleceğini düşünmüştük ama—"

"Hala yas tutuyorum sanırım. Öyle değil mi, Hazel?" diye merhametle araya girdi Mercer.

Hazel sertçe başını salladı. Kardeşi George için resmi yas tutma yıllar önce sona erdi, ancak Mercer her zaman Hawthornden'ın üzerine çöken garip yalnızlığı ve devam eden kederi anlamıştı. Hazel, dirseğini kavrayan Mercer'a teşekkür etti. "Şimdi, Bay Almont, eğer beni mazur görürseniz, Hazel'ı yeni kocamla tanıştırmalıyım."

Bernard'ın görüş alanının ötesine geçer geçmez Mercer, Hazel'ın dirseğini bıraktı. "Korkunç bir çocuk, diye düşündüm hep. Onunla eyerlenmediğin için çok mutluyum. Ayrıca," diye ekledi, gözleri parlıyordu. "Tıptaki bir hayattan çok daha az ilgi çekici."

Hazel gülümsedi.

Mercer yaklaştı. "Sana sormak için can atıyordum. Hepimiz hikayeleri duyduk. Kardeşinin kıyafetlerini giydiğin doğru mu? Kaç kişiyi ameliyat ettin? Kan gördüğünde bayılıyor musun? Hala erkek gibi mi giyiniyorsun?"

"Evet, şimdi düzinelerce, hayır ve
neredeyse hiç." Mercer gözlerini
kırpıştırdı. "Şaşırtıcı."

Tam o sırada, Hazel'ın tanımadığı kıvırcık saçlı uzun boylu bir çocuk hostesin arkasından koşarak geldi. "Kontes! Canım!" Fransız aksanıyla konuşuyordu.

"Claude," diye onu nazikçe selamladı. "Arkadaşım Bayan Hazel Sinnett'i tanıştırabilir miyim?"

Fransız—Claude—Hazel'a dalgın dalgın başını salladı ama sonra hemen iki kere baktı, kocaman gözlerle ona baktı. "O bir—"

"Aynı şey," dedi Hazel.

"Aha!" Claude güldü ve Hazel'ın elini öpmek için tuttu. "Mercer, ma chérie, sen çok büyüleyici arkadaşlar ediniyorsun. Kadın cerrah, prenses..."

Mercer gözlerini devirdi. "Ah, seninle ilgili her zaman Prenses'e geri dönüyor, değil mi?"

"Gerçekten hasta mı? Ve neden Le Orange ile nişanı bozdu?"

"Claude, sana bir düzine kez söyledim, balayımdan döndüğümden beri o ve ben mektuplaşmadık bile. Sen de benim kadar biliyorsun. Ama şunu söyleyeceğim, Orange Prensi'ne asla hevesli değildi. Annesi ondan nefret ediyordu ve Charlotte'un annesine karşı gelmekten ne kadar nefret ettiğini biliyorsun, özellikle de babasını çok memnun edecek bir durumda."

Hazel araya girerek kendini şaşırttı. "Prensesin aşk için evleneceğini mi düşünüyorsun o zaman?"

Mercer nefes verdi. "Hayır," dedi. "Prenses evlendiğinde, pragmatizm için olacak."

Claude, geçen bir tepside duran iki kadeh şampanya aldı. "Eh, çabuk yapsa iyi olur. İngilizlerin bir varis için aç olduğunu duydum."

Mercer bardaklardan birini kaptı. "Bir varisimiz var. Charlotte'un büyükbabası artık kral ve babası tahtın bir sonraki varisi ve ondan sonra Charlotte kraliçe olacak. Bir bebek sahibi olmak için bolca vakti var."

Claude, kaşlarını ustaca kaldırarak Hazel'la göz göze geldi ve ikisi de sessizce aynı duyguyu paylaştılar: Charlotte'un babası, Prens Naip, George III delilik halindeyken ülkeyi gerçekten yöneten adamdı ve halk arasında nefret ediliyordu.

Ülke genç, liberal Charlotte'u istiyordu. Ve onun soyunu da mümkün olduğunca çabuk istiyorlardı.

Açık yeşil bir elbise giymiş bir kadın dirsekleriyle sohbete daldı. "Oldukça hasta mı sizce? Prensesin tekrar ölüm döşeğinde olduğunu ve doktorunu görmeyi reddettiğini duydum."

Claude alaycı bir şekilde güldü. "Peki, onu suçlayabilir misin? O doktorlar, sürekli dürterek, keserek ve boşaltarak. Hastalığın kendisi kadar kötü."

"Charlotte her zaman inatçıydı," dedi Mercer. "Ama korkarım onun durumu hakkında haftalık gazetelerden daha fazla bir şey bilmiyorum. Ve bu benim partim olduğu için Prenses hakkında daha fazla konuşulmayacağını söylüyorum. Ya da

Politika.” Odanın geri kalanına dönerek Mercer sesini ve kadehini yükseltti: “Herkese merhaba! Konser yakında başlayacak, ama önce herkes küçük bir sürpriz için ön bahçeye çıksın!”

Kalabalık onun talimatlarını izledi ve ipek ve saten gece elbiselerinin akıntısına kapılan Hazel ön kapıdan dışarı ve ön bahçeye doğru ilerledi. Yüzleri tanımaya çalıştı - eskiden tanıdığı insanlar, görgü derslerine katıldığı kızlar, hatta belki de Dr. Straine'in tıp derslerinde kendisi de bir erkek çocuğu gibi davranırken yanında oturduğu erkekler - ama yüzler karanlıkta dağıldı ve birlikte yüzdüler.

Bir an için hepsi bir arada durdular, parti konukları, aç ve sabırsız, kıkırdıyorlardı ve neden soğuk akşam havasına doğru sürüldüğünü merak ediyorlardı. Ama sadece bir an için. Garip bir cızırtı sesi geldi ve sonra kulak zarını parçalayan bir patlama, çimenlik, arazi ve tüm yüzler havai fişeklerin göz kamaştırıcı parıltısıyla aydınlandı.

Kalabalık alkışlamaya başladı; Hazel da onlara katıldı. Kendini tutamadı. Olağanüstüydü; parlak beyaz, kör edici, ev sahibinin tarağındaki elmaslar gibi parlayan bir şeye dönüşmüş ateş. Hazel dikkatini gökyüzünden çekip yanındaki insanların yüzlerindeki ifadelere baktı, çocukların neşesi ve masumiyetiyle nasıl yukarı baktıklarına baktı. Hazel sırıttı.

Havai fişek gösterisi beş dakika sürdü ve son patlama havada patladığında, insanlar tezahüratlara boğuldu. Barut sisi arasından Hazel, Mercer'i bir anlığına gördü. Kocasının, kontun, bıyıkları uçlarında kıvrılan uzun boylu bir Fransız'ın kolunda gülümsüyordu. "Ve şimdi," diye bağırdı Mercer, "gerçek gösteri için içeri geri dön!" Kapılardan süzüldü ve Hazel onu takip etmeye çalıştı, ancak bir el dirseğine kondu.

Dirseğini çekmeye çalıştı ama sonra elin bir polise ait olduğunu fark etti. Lacivert ceketindeki düğmeler parlıyordu ve çizmeleri yüksekti. Uzun boylu bir adamdı, en az altı fit, yüzü ve kel kafası pancar kırmızısıydı. Hazel onun sadece bir polis olmadığını fark etti; iyi cilalanmış bronz bir rozetle yüksek rütbeli bir polisin şapkasını takıyordu.

"Bayan Hazel Sinnett?" diye sordu kırmızı yüzlü polis memuru. Ağzının köşesinde sarı bir şey kabuk bağlamıştı. Nefesi bayat ve pis kokuyordu.

Başını salladı.

"Evine gittim. Hawthornden. Oldukça büyük bir şato," diye alaycı bir şekilde sırıttı. "Seni burada bulacağımı söylediler."

Hazel'ın kalbi hızla atıyordu. Kanı kulaklarında gürültülü bir şekilde yükseliyordu. Kiminle konuşmuştu—Iona ile mi? Charles ile mi? Adamın kolundaki tutuşu daha da sıkılaştı. "Ve neden," dedi sesini sabitleyerek, "beni burada bulman gereksin ki?" Etraflarındaki hava durgunlaşmıştı ve adamın nefesinin kokusu boğucuydu. Bir şeyler yanlıştı. Bir şeyler çok yanlıştı.

Kalabalıktaki insanlar bu etkileşimin farkına varmış gibiydi; Bernard, Cecilia'dan uzaklaşıp Hazel'a ve yüksek rütbeli polis memuruna doğru yürüdü.

"Affedersiniz, Polis Memuru." Bernard boğazını temizledi. Kaşları çatıldı, alnının ortasında birleşti. "Bu benim kuzenim. Lord Almont'un yeğeni. Ellerinizi bir hanımdan çekmeyi kesinlikle biliyorsunuzdur." Hazel hem mahcup hem de minnettardı. Gözlerini polis memurunun hala üst kolunun etrafına dolanmış mor parmaklarına dikti, Bernard'a ona bakmanın zevkini yaşat.

"Evet," dedi yüksek rütbeli polis memuru, vücudunu Bernard'ın karesine yerleştirerek. "Galler Prensesi olsa bile benim için fark etmez. Bu kadın cinayetten tutuklu."

Hazel'ın boğazından bir havlama gibi bir kahkaha çıktı. Kendini tutamadı. "Cinayet mi?" diye tükürdü, "Kimi öldürmek?"

Bernard birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Elbette, bir tür yanlış anlaşılma var. Bir hanımın bunu yapabileceğini düşünmek—"

Polis memuru Bernard'ı görmezden geldi ve Hazel'ı çekip, bekleyen bir arabaya doğru yola doğru sürükledi, yüksek ve siyah. Hazel partiye doğru baktı. Cecilia, kaşları şaşkınlıkla birbirine dolanmış halde kalan Bernard'ın yanına gelmişti.

"Hadi, sen," diye homurdandı polis memuru, Hazel'ı daha hızlı çekip, bir arada durup ona bakan boş bakışlı yabancılardan ve tanıdıklardan daha uzağa çekti.

Hazel tam o sırada Londra'daki Bayan Thire'dan sipariş ettiği zarif saten el dikişli güzel kadife çiçeği elbisesinin eteğine takıldı. Elbisenin kenarının yırtıldığını duydu. Mahvolmuştu. Ama ne önemi vardı ki? Garip bir adam kolunu tutmuş, onu bir arabaya itiyordu, cinayetten tutuklandığını ve gecenin bir vakti bir yere götürdüğünü iddia ediyordu. Yine de, elbisenin yırtıldığını duymak Hazel'ı tüm senaryonun soyut korkusundan uyandırmaya yetti ve gözlerinin yaşlarla ıslandığını hissetti.

Havai fişeklerden gelen barut kokusu havada güçlü ve metalikti. Yüksek rütbeli polis memuru bir bağırışla atlarını toprak yoldan aşağı, Eski Şehir'e doğru koşturdu. Arkalarında, havai fişeklerden çıkan duman hala havada asılı duruyordu, arazinin etrafındaki zemine yakın, yoğun ve beyaz, meşaleler ve mumlarla aydınlatılmış, opak. Parti uzakta arkalarında küçüldü ve Hazel, korkudan konuşamaz ve felç olmuş bir halde, dikkatini önündeki yolun karanlığına verdi, zihni yarışıyordu ama hiçbir düşünce tutunamıyordu.

6

Hazel, elleri zincirlerle bağlı, yüksek polis memurunun arabasında oturmuş, karanlık manzaranın hızla geçmesini izliyordu. Kalp atışlarını yeterince yavaşlatıp net düşünebilmesi için ana yola geri dönmeleri gerekti ve bundan birkaç dakika sonra, arabanın tepesinde oturan ve arabayı süren yüksek polis memurunun dikkatini çekmek için başını pencereden dışarı uzatacak kadar aklını başına topladı. Rüzgar saçlarını yüzünün etrafında savuruyordu ve sesi boğazında gergin ve inceydi. "En azından şu zincirleri çıkaramaz mısın? Ben katil değilim."

Hazel onu görmezden geldi ve araba Arnavut kaldırımlı sokaktan aşağı doğru tıngırdayarak yoluna devam etti. Hazel'ın görebildiği kadarıyla kuzeye gidiyorlardı, ama karanlıkta emin değildi. Hazel kaçışını düşündü: kapı dışarıdan kilitliydi, ama pencereden dışarı sığabilir miydi? Neredeyse kesinlikle sığamazdı ve sığabilse bile bu zincirlerle ne kadar uzağa gidebilirdi? Polis memuru onun iki katı büyüklüğündeydi.

Birkaç dakika daha acı dolu bir sessizlikten sonra, tekrar pencereden dışarı doğru eğildi. "Affedersiniz. En azından kimi öldürmem gerektiğini söyleyebilir misiniz?"

Ay ışığı polis memurunun kel kafa derisinden yansıyordu. Bir kez daha ona bakmak için geri dönmeyi reddetti, ancak bir saniyelik tereddütten sonra boğazını temizledi. "Florence Fitzpatrick adında bir kadını tanıdığınızı varsayıyorum," dedi, her heceden safra damlıyordu.

Hazel'ın korkudan elektriklenmiş paniklemiş beyni, yarım saniyede tanıştığı her kişinin adını hızla saydı. Florence Fitzpatrick adında biriyle hiç tanışmamıştı. O zaman bu bir hataydı. İçindeki küçük bir korku ipliği gevşedi ve rahatladı. Bunların hepsi bir yanlış anlaşılmaydı. Bir hataydı. Çözülecekti. "Bilmiyorum," dedi Hazel, sesi tuhaf bir şekilde tizdi ve kulaklarında yankılanıyordu. "O kişiyi tanımıyorum. Yanılıyorsunuz."

Yüksek polis memuru homurdandı. "Mmmhmm," dedi.

Bir hata olmalıydı. Hafızasını metodik bir şekilde taradı. İsim ona tamamen yabancıydı ama daha da güven verici olanı, son birkaç ayda bakımı altında ölen tek bir kadın bile olmamasıydı. Ocak ayında, Billy Barber adında bir adamın tümörünü çıkarmıştı; karnını kesmişti, orada portakal büyüklüğünde sertleşmiş bir et parçası yükselmişti ve dehşetine, organları siyah ve sert bubolarla noktalanmıştı. İlk tümörü çıkarmış ve yarayı dikmişti ama bir hafta sonra öldü. Bahsettikleri şey bu olamazdı. Hazel ağlayan dul eşini teselli etmiş ve cenazesine çiçek göndermişti.

Belki de onu sadece sorgulamak için bir yere götürüyorlardı. Belki de birkaç dakika içinde Lord High Constable'ın malikanesine varacaklardı, ona bir fincan çay verecek ve bileklerindeki zincirleri çıkaracaktı ve hepsi bu yanlış anlaşılmaya güleceklerdi.

Ve sonra Hazel onu gördü, tepenin üzerinde, ortaçağ kalesi kadar yüksekti ve çay içmek için bir malikaneye gitmeyeceğini biliyordu: Calton Hapishanesi. Edinburgh'un Yeni Kenti'nin üzerinde yükselen kuleleri olan taştan yapılmış bir hapishaneydi. Sadece birkaç yıl önce açılmıştı ve Hazel, birlikte şehre yaptıkları nadir gezilerden birinde Percy'ye onu gösterdiğini hatırladı. Uzaktan, bölgedeki en yüksek yapı olan bu heybetli yapı, çimenli bir tepeciğin üzerinde yükseliyordu ve bir kaleye benziyordu ve elleri yapış yapış Percy, onu işaret etmiş ve Hazel'a Kral İskoçya'yı ziyaret ettiğinde burada yaşayıp yaşamadığını sormuştu. O gün etraflarında arabalar takırdıyordu, dükkan sahipleri sundurmalarını süpürüyor ve tüccarlar balık fiyatlarını bağırıyordu.

Hazel, onunla konuşmak için yüzünü Percy'ninkine yaklaştırmak zorundaydı. O zamanlar dört ya da beş yaşında olmalıydı. "Hayır, Perce," demişti. "Orası, diğer insanlara zarar verdiklerinde çok kötü insanların gittiği bir yer. Ve biz bunun için asla endişelenmemize gerek yok." Ayrıca, Kral'ın İskoçya'yı ziyaret etmesi konusunda da endişelenmelerine gerek yoktu - hükümdarları neredeyse iki yüzyıldır İskoçya'yı ziyaret etme zahmetine girmemişti - ama Hazel, Percy'yi bununla rahatsız etmedi.

O gün başka ne yapmışlardı? Hatırlaması çok zordu. George ölmeden önce olmalıydı çünkü Hazel, aileleri yasla gölgelendikten sonra Percy ile birlikte kasabada bir gün geçirdikleri zamanı hatırlayamıyordu.

Arabanın tekerlekleri özellikle sert bir tümseğe çarptı ve Hazel koltuğundan fırladı, kafasını tavana çarptı. "Aman Tanrım!" diye bağırdı.

"Sessiz olun," diye cevap geldi polis memuru, emrini vagonun tavanına sert bir şaplak atarak noktaladı.

Hazel arkasına yaslandı. Bunların hepsi bir yanlış anlamaydı. Şüphesiz, kendisi hakkında çıkan tehlikeli söylentilerden doğmuştu. Evliliği reddeden ve şimdi tek başına yaşayan, gözetimsiz bir şekilde etrafta dolaşan ve cerrah gibi davranan bir kadındı. Elbette, insanlar ona şüpheyle bakacaktı. Saygın olmayan bir figür. Hatta bir tehdit. Ama Hazel, Florence Fitzpatrick diye birini tanımıyordu ve kesinlikle birini öldürmemişti. Gözlerini kapattı ve her şeyin yoluna gireceğini kendi kendine tekrarlamaya çalıştı. Amcası, annesi, babası. Onlar önemli insanlardı -ünvanlı insanlardı. Ona yardım edebilecek ve muhtemelen yeni Edinburgh Polis Gücü için epey bir utanç kaynağı olabilecek insanlardı.

Araba yolda sendeleyerek ilerledi ve karanlıkta Calton Gaol sadece belirsiz bir gölgeye dönüştü. Her şey yoluna girecekti, dedi Hazel kendi kendine. Her şey yoluna girecekti.

Kapılardan geçtikten sonra bir muhafız belirdi ve Hazel'ı arabadan çıkardı. "Oldukça güzel bir elbise," dedi muhafız, kalın parmaklarını Hazel'ın omzundaki kumaşın üzerinde gezdirerek.

Kendini hızla uzaklaştırdı.

"Aman Tanrım!" Öksürdü, sesi balgamla yoğunlaşmıştı. "Sert, değil mi?" İçeride, Hazel boş bir taş odaya atıldı ve sade beyaz pamuklu bir gecelik giymesi söylendi. Neyse ki, gardiyan onun zincirlerini çıkarmıştı ve ona bir anlığına mahremiyet sağlamak için kapıyı arkasından kapattı.

Oda nemliydi ve çürüme ve insan atığı kokuyordu. Hazel kendisine verilen elbiseyi giyerken neredeyse kusacaktı: kaşındırıcı ve sert, kahverengi lekeler vardı ve Hazel'ın onu giyen ilk kişi olmadığından emin olmasını sağladı. İşini bitirdiğinde, gardiyan geri döndü ve bileklerine demirleri tekrar taktı.

"Bir mektup yazmam gerek," dedi Hazel, gardiyan onu uzun bir koridorda gezdirirken sesini bularak. "Aslında birkaç mektup."

Gardiyan tekrar öksürdü. "Bunların hiçbirini ben halledemem. Sadece seni hücrene koyacağım."

"Hücrem mi? Elbette beni en azından neden burada olduğumu açıklamadan bir hücreye koyamazsın!" Hazel kendi kendine bunun bir yanlış

anlaşılma olduğunu, kesinlikle bir yanlış anlaşılma olduğunu tekrarladı, ama gözlerinde yaşlar karıncalanıyordu.

Öksüren gardiyan göğüs cebinden bir mendil çıkarıp içine tükürdü. Tükürüğü inceledi, sonra mendili katlayıp cebine geri koydu. "Ben sadece gece bekçisiyim. Bunların hiçbirini idare etmiyorum."

"Eh, bunu halletmek birinin işi olmalı."

"Evet," dedi gardiyan. "Ama sabaha kadar gelmiyorlar." Bunu söyledikten sonra kemerindeki halkadan pirinç bir anahtar çıkardı ve küçük bir odanın kapısını açtı. Sadece koridordan gelen el feneri ışığıyla Hazel sadece küçük bir karyola ve bir lazımlık seçebiliyordu. "İçeri gir."

Uyuşmuş bir şekilde, Hazel itaat etti. Hapishanenin derinliklerine doğru ilerledikçe koku daha da güçleniyordu. Odası olması gereken yer o kadar yoğun bir şekilde küf ve demir kokuyordu ki neredeyse gözleri yaşarıyordu. "En azından ütüleri çıkarabilirsin, değil mi?" diye sordu Hazel.

Meşalelerin arkadan aydınlattığı adam artık sadece bir gölgeydi, yüzü karanlıkta görünmüyordu. "Korkarım ki böyle bir şey yapma iznim yok," dedi. Tekrar öksürdü ve neredeyse özür diler gibi duyuldu.

"Ne yapma iznin var?" diye sordu Hazel, sesindeki gerginlik ve korkudan nefret ederek.

Muhafız cevap olarak kapıyı kapattı ve anahtarı çevirdi.

Hazel karyolaya oturdu—aslında sadece tahta bir çerçevenin üzerine çekilmiş bir kanvas parçasıydı—ve bitkinlik ve kafa karışıklığının sistemini doldurduğunu hissetti. Karanlıkta, uzakta bir yerdeki suyun şıpırtısını ve hafif çığlık seslerini dinleyerek, Hazel Sinnett kendine ağlama izni verdi.

7

Hücrede dış dünyaya açılan bir pencere yoktu. Hazel'ın sabah mı yoksa gece mi olduğuna dair tek göstergesi, hücrenin ağır ahşap kapısındaki küçük kare çubuktan gelen ışığın değişmesiydi. Günde iki kez -en azından günde iki kez gibi görünüyordu- sivilce suratlı bir gardiyan bir tepsi ekmek ve bir bardak suyla geliyordu.

Hücrede ne kadar kalmıştı? Bunu söylemesi zaten imkansızdı ama daha da endişe verici olan Hazel'ın hücrede ne kadar kalacağına dair hiçbir fikri olmamasıydı. Kimse ona Florence Fitzpatrick'in kim olduğunu veya Hazel'ın onu nasıl öldürdüğünü söylememişti. Hazel delirmeye başladığını hissedebiliyordu.

Bir merhamet vardı—yüksek rütbeli polis memuru bir gün hücresine geldi ve Hazel'a bir parça parşömen ve ucu körelmiş bir kalem verdi. "Seni yazarken izlemem gerek," dedi. Hazel itiraz etmedi. Parşömeni üçe böldü ve her parçaya hızla üç mektup yazdı. Mektupların hedeflenen yerleri farklıydı, ancak her birinin içeriği aynıydı.

> *Lütfen yardım gönderin. Yüksek Polis Memuru tarafından tutuklandım ve asılsız suçlamalarla Calton Hapishanesine götürüldüm. Yazacak yerim çok az ve ne zaman serbest bırakılacağıma dair hiçbir bilgi yok.— Hazel Sinnett*

Mürekkebinin bulaşmamasına dikkat ederek mektupları katladı ve dış tarafına alıcıların adlarını yazdı: Londra'daki annesi; Saint Helena'daki babası; ve tepenin aşağısındaki Yeni Şehir'deki amcası Lord Almont.

Amcasının adresine son darbeyi indirir indirmez, baş polis memuru mektupları Hazel'dan çekti. "Göndereceksin, değil mi?" dedi. "En azından bu hakkım var, değil mi?"

Yüksek rütbeli polis memuru burnundan hava üfledi ve çıktı, hücre kapısını sert bir şekilde kapattı ve kilit anahtarının şıngırtısının içeride yankılanmasına izin verdi.

hava.

Hazel, anne ve babasına yazdığı mektupların pek işe yarayacağına dair pek umutlu değildi; mektubun Londra'ya ulaşması günler alacaktı, babasının ada komutanlığına güvenli bir şekilde ulaştırılmak üzere bir gemiye binmesi ise hiç söz konusu değildi, ancak amcasının mektubu bir fark yaratabilirdi.

Herhangi bir dakika şimdi, diye düşündü o akşam kendi kendine. Her an.

Ertesi sabah hiçbir şey değişmemişti: kimse hapishaneye dalıp onlara hata yaptıklarını söylememişti. Belki de mektup henüz amcasına ulaşmamıştı; ulaşsaydı, Lord Almont yardım gönderirdi.

Hazel'ın umudu her geçen saatle, sivilceli suratlı gardiyanın ona getirdiği her yeni öğünle azalıyordu. Amcasına mektup yazdığından beri dört öğün, sonra beş ve sonra altı öğün geçmişti. Yedinci öğün ekmek ve sudan sonra Hazel kendi kendine mektupları hiç göndermediklerini söylüyordu. Onuncu öğünde amcasının yalvarışını okuduğuna ve onu görmezden gelmeye karar verdiğine inanıyordu. Elbette Iona onun gittiğini biliyordu. Ayrıca, partideki herkes onun tutuklandığını görmüştü. Belki de Bernard, Hazel'ın bildiğinden daha fazla nefret ediyordu ondan. Belki de babasını, Hazel'ın hapishanede çürümeyi hak ettiğine ikna etmişti.

Mektupları yazdıktan kısa bir süre sonra Hazel, görüşünün kenarlarının kararmaya başladığını fark etti. Semptomlarını geldikçe kaydedebileceği defterleri olmasını diledi. Bunları hatırlamaya ve kendi kendine tekrarlamaya çalıştı: bulanık görüş, mide krampları, sabah uyandığında dişleri birbirine çarpacak kadar şiddetli terleme. Hazel, birkaç sabah üst üste, yatağından kalkamayacak kadar güçsüz olduğunu fark etti: gardiyan ona yemek getiriyor ve yenmemiş önceki yemeği kaldırıyordu.

Ateşliydi; bunu biliyordu. Besleyici yiyeceklere, iyi dinlenmeye ve temiz suya ihtiyacı vardı ve bunların hiçbiri yoktu; sahip olduğu tek şey bu soğuk duvarlar ve bu sert, düz yatak ve kendi kafasının içinde sıkışıp kalmış, kendine hayatta kalması gerektiğini, iyileşmesi gerektiğini söyleyebileceği zamandı. "En azından bir doktor görmeme izin var mı?" diye karanlığa inledi. Bu kelimeleri çağırmak için tüm gücünü harcamıştı ve Hazel yine de bunların ağzından bir fısıltıdan daha yüksek sesle çıktığını duydu. Hapishanedeki hiç kimse onu duymadı; ya da kimse cevap vermeyi seçmedi.

Hazel burada ölmezdi. Aklını başka hiçbir düşünce dolduramayacak kadar güçsüz olduğunda, bu basit cümleyi kendi kendine tekrar tekrar söylerdi: Burada ölmeyeceğim. Burada ölmeyeceğim. Beş kelime. Beş hece. Bir cümle

etrafındaki dünya dönüp dururken ve soğurken sımsıkı tutunabildiği bir şeye.

Burada ölmeyecekti. Ateşten ölmek için çok uzaklardan gelmişti.

Ve bir sabah, hala terden sırılsıklam uyandı, ama uzuvları ağrımıyor ve ağırlaşmıyordu. Göz kapakları artık onları kapattığında yanmıyordu. Gardiyanın kahvaltı tepsisini hücresine kaydırdığını duyduğunda, günlerdir ilk kez iştahının olduğunu fark etti. Ekmeğe doğru süründü ve kendini beslemek için küçük lokmalar kopardı. Çok fazla değildi, ama bir şeydi.

Hazel fark etmemişti ama sivilce suratlı gardiyan kapının dışında bekliyordu. "Al," diye fısıldadı, ona bir parça ekmek daha kaydırarak. Hazel onu sanki havadan başka bir şey değilmiş gibi mideye indirdi.

Ertesi sabah, sivilce suratlı gardiyan ekmek ve suyu teslim ederken Hazel yatakta doğruldu. Hazel ona ilk kez net bir şekilde baktı: Hazel'dan en az bir ayak daha uzundu ve onu sarhoş bir kaz kadar zarif bir şekilde taşıyordu. Boynu uzundu ama bir iplik makarası kadar dardı. Eğer hapishane hücresine kilitlenen o olmasaydı, Hazel ona acıyabilirdi.

"Biliyorsun," dedi. "Cadı fındığı kullanabilirsin. Yüzüne. Ve yatıştırmak için bal..." Kendi yanağına hafifçe vurdu. Genç gardiyan kızarsa bile, zaten iltihaplanmış yüzünün kızarıklığından bunu söylemek imkansızdı. "Şişliğin inmesine yardımcı olur. Ve kızarıklığa iyi gelir." Gardiyan ona gözlerini kırpıştırdı ama hiçbir şey söylemedi. Yine de, o zamandan sonra, ara sıra, yemeklerinde bir lokma peynir de vardı.

Hazel zaman geçirmenin yollarını tüketiyordu. Delirmemek için duvardaki çizgileri, zeminde yukarı doğru uzanan çatlakları ve hücre kapısının tahtasındaki düğümleri inceledi. Beşiğinde yatarken gözlerini kapattı ve bir insan vücudu hayal etmeye ve onu kafasında parçalamaya çalıştı. İşte göğüs kemiği. İşte akciğerler. Onun altında mide, karaciğer, safra kesesi. İnsan elindeki her kemiği yüzlerce kez saydı. Aklına gelen her rahatsızlığı sıraladı ve sonra onları alfabetik sıraya göre adlandırmaya çalıştı. Kendini yeterince dağıtırsa açlık hakkında fazla düşünmeyecekti. Kalça kemikleri şimdiden belirginleşmeye başlamıştı, beşiğe uzandığında onları elbisesinin kumaşından hissedebiliyordu. Saçları o kadar keçeleşmişti ki artık parmaklarını saçlarının arasından geçiremiyordu.

Hazel, uyluğunun üst kısmından geçen her damarı gözünde canlandırmaya çalışırken hücre kapısı açıldı.

O, başkomiserdi.

"Bu kadar mı?" diye sordu Hazel boğuk bir sesle. "Serbest mi bırakılıyorum? Amcamla konuştun mu?"

Yüksek polis memuru cevap olarak öksürdü. Başını salladı ve Hazel'a onu takip etmesini işaret etti.

Günlerce zar zor hareket ettikten sonra bacakları zayıf ve dengesizdi, ancak Hazel hapishanenin dolambaçlı koridorunda, parmaklıklı pencereleri olan sayısız kapının yanından geçerek ona yetişmek için elinden geleni yaptı. Bazılarının arkasından Hazel inlemeler veya ağlamalar duydu. Yine de diğer kapılar sessizdi. Hazel hücrelerin boş olup olmadığını veya daha kötüsünü merak etti. Polis memuru Hazel'ı bir merdivenden yukarı, büyük, boş bir salona götürdü, burada bir pencereden doğal güneş ışığının bir kısmı geliyordu. Işık Hazel'ın hapşırık krizine girmesine neden oldu.

Hazel sonunda hapşırmayı ve göz kırpmayı bitirdiğinde, polis memuru, "Tam buradan," dedi.

"Serbest bırakılıyor muyum?" diye sordu Hazel tekrar. Etrafına baktı. Sivilceli suratlı gardiyan yakında duruyordu. Hazel ile göz teması kurdu ve başını hafifçe salladı. Hazel'ın midesi bulandı.

Polis memuru Hazel'ı koridordan geçirip küçük bir antreye götürdü. Hazel gözlerini kırpıştırdı. Oda, gördüğü her şeyden tamamen farklıydı. hapishanede gördüğü şey—bir şehir evinin iyi döşenmiş oturma odası olabilirdi, desenli sarı duvar kağıdı, büyük bir şömine ve çeşitli ahşap sandalyeler. Ve sonra Hazel, odanın tepesinde oturan pudralı peruk ve cübbeli adamın bir yargıç olduğunu fark etti.

"Bu bir dava mı?" dedi Hazel. "Elbette bir avukat olmama izin verilir."

Hakim alaycı bir şekilde sırıttı. "Sadece bir duruşma, hanımefendi." Sözcük yılan gibi bir tıslamayla sona erdi. "Ve sizin pozisyonunuzdaki biri bunu bile elde edebildiği için şanslı. Ve size, sizinle konuşulmadan önce üstlerinizle konuşmamanızı hatırlatıyorum."

Hazel öfkesini yutmayı başardı ve dişlerini gıcırdatarak annesini gururlandıracak derin bir reverans yaptı. "Elbette efendim. En içten özürlerimi sunarım." Bu, nezaket bilgisinin kendi lehine kullanılabileceği nadir bir pozisyondu. Zaten yargıcın yüzünün yumuşadığını gördü, ancak sadece kısa bir süreliğine.

"Tanık getirin," diye seslendi, Hazel'a bakmadan. Hazel döndü.

İlk başta kadını tanıyamadı. Soluk saçları bir başlığın altına sıkıştırılmıştı ve Hazel onu en son gördüğünden beri, vücudu eski haline dönmüştü.

şeklinin bir kısmı. Hazel'ın ilk tanıdığı soluk kirpiklerdi, o kadar açıklardı ki beyaz da olabilirlerdi.

"Mary," dedi Hazel sessizce.

Kadın titredi ve ayaklarına baktı. Mary. Hazel'ın ölümün eşiğinden sağlığına kavuşturduğu kadın.

Hakim boğazını temizledi. "Lütfen adınızı söyleyin."

"Florence Fitzpatrick," dedi, sesi neredeyse bir fısıltıdan daha fazlaydı.

Yargıç koltuğunda daha yükseğe oturdu. "Ve, Bayan Fitzpatrick, bu doğru mu

"Yasadışı kürtaj yaptırmak için aradığınız kadın bu mu?" Kadın - Florence- hiçbir şey söylemedi.

"Bu doğru değil," dedi Hazel. "Onlara bunun doğru olmadığını söyle. Bana hasta ve ölmek üzereyken geldi, karnındaki bebek çoktan gitmişti. Hayatını kurtardım."

"Sessizlik!" diye bağırdı yargıç. "Bayan Fitzpatrick, ev sahibinizle konuştuk. Hamile olduğunuzu biliyoruz ve kendi bebeğinizi öldürmenin yollarını sordunuz. Kocanız adaletin yerine getirilmesini emretti. Şimdi, size bir kez daha soruyorum: Bu, yasadışı kürtajınızı sağlayan kadın mı?"

Florence titremeye başladı, gözleri yere yapışmıştı.

Hakim devam etti. "Belki de hatırlatmaya ihtiyacın var. Kocan, bu konuda Adalet ile işbirliği yaparsan, kendi eylemlerin için merhamet gösterileceğini garantiledi. Bana göre, sen bunu hak etmiyorsun." Hala titreyen Florence, başını hafifçe salladı. "Bu bir evet mi, Bayan "Fitzpatrick mi?"

Kelime o kadar sessiz çıktı ki, sadece bir ayak ötede olan Hazel onu zar zor duyabiliyordu. "Evet," diye fısıldadı Florence Fitzpatrick.

Hakim masaya elini vurdu. "İşte bulduk. Gidebilirsiniz, Bayan Fitzpatrick."

Hazel, Florence'a baktı, gözleriyle onu deldi, en azından ona bakmasını istedi. Hazel bu kadının hayatını kurtardı ve karşılığında onu lanetledi. O hiç başını kaldırmadı. Hala ayaklarına bakarak, Hazel'ın gözlerine bakmaktan çok utanan Florence, polis memurunun onu tekrar salona götürmesine izin verdi.

"Bu doğru değil!" diye bağırdı Hazel. Kör öfke ve dehşet, ona nezaket kurallarını unutturmuştu. "Bu bir yalan! Burada bir yalan yüzünden hapsedildim!"

Hakim ona sanki çizmesinin altında ezilmiş bir böcekmiş gibi baktı. Hazel çılgınca, ayakta duran sivilceli yüzlü gardiyana doğru koştu.

kapıda. "Mektuplarımdan herhangi biri gönderildi mi? En azından bunu söyle! Lütfen amcam Lord Almont'u New Town'a getir."

Sivilceli suratlı gardiyan Hazel'a baktı. "Üzgünüm," diye fısıldadı.

Yargıç bağırmaya devam etti, ama dünya Hazel'ın etrafında bulanıklaştı. Polis memuru Hazel'ın ellerini bağlayan zincirleri yakaladı ve onu bekleme odasından, koridordan ve sonra merdivenlerden aşağı, hapishanenin göbeğine çekti. Hazel kendi hücresine döndüğünde ve dünyanın dönmesini durdurmasını beklemek için yatağında düz bir şekilde uzanabildiğinde neredeyse rahatladı. Ama sonra kapıdaki anahtarın sesi onu gerçekliğe geri döndürdü ve Hazel Sinnett onun ne kadar büyük bir belada olduğunu çok iyi anladı.

43 George 3 c.58: Lord Ellenborough'un 1803 Yasası

Majestelerinin tebaasının hayatlarını zehirleyerek yok etmek veya kadınların düşük yapmasını sağlamak amacıyla işlenen diğer bazı iğrenç suçlar ise…

… Bu nedenle, en yüce kral tarafından yürürlüğe konsun …

… Eğer herhangi bir kişi veya kişiler, bilerek, kötü niyetle ve hukuka aykırı olarak bir kadının düşük yapmasına neden olurlarsa, o zaman hamile kalmak için acele eden …

… Suçu işleyen kişi veya kişiler, onların danışmanları, yardımcıları ve suç ortakları, böyle bir suça ortak olduklarını bildikleri takdirde suçlu ilan edilecek ve ölüm cezasına çarptırılacaklardır.

İngiltere, Galler ve İrlanda'da ve 6 Geo. 4 c. 126 hükmü uyarınca İskoçya'da geçerlidir

8

Karanlıkta geçen günlerdi. Hazel tüm zaman duygusunu ve ailesine yazdığı mektupların teslim edildiğine dair tüm umudunu yitirmişti. Horace -daha sonra bunun sivilceli yüzlü gardiyanın adı olduğunu duymuştu- günde iki kez ona ekmek ve peynir getirmeye devam etti. Bir keresinde ona bir armut getirmişti. "Söyleme," diye fısıldadı, armutu yerde kaydırarak. Unluydu ve çimen tadındaydı ama Hazel yine de tohumlarına kadar emiyor.

Bazen Hazel kapıyı yumrukluyor, biriyle konuşmak, onu dinleyecek birilerini bulmak istiyordu. Diğer zamanlarda ise sadece yatağında oturup uzaklara bakıyor, Grassmarket'teki tahta iskeleye çıkarılmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyordu. Her zaman idam için kalabalıklar olurdu: kesinlikle orada olacaklardı, ona bağırıp alay edeceklerdi, işlediğini düşündükleri suç için ona korkunç isimler takacaklardı. Hazel son bir söz söyleme şansı yakalayacak mıydı? Bacakları titreyecek ve korkusunu açığa vuracak mıydı?

Asılmış suçluların bedenleri, diseksiyona izin verilen tek yasal cesetlerdi—Hazel, darağacından düştükten sonra aşağıda bir başka korkunç sahne olacağını biliyordu: oğlanlar birbirlerini dirsekliyor, her biri okuyan bir doktordan güzel bir para getireceğini bildikleri cesedi ele geçirmeye çalışıyorlardı. Jack bir zamanlar aralarında mıydı? Munroe ile tanışıp gece mezarlığa gidip kazmanın daha basit olduğuna karar vermeden önce asılmış suçluların bedenleri için diğer zavallı oğlanlarla güreşmiş miydi?

Hazel'ın hücresindeki nem dayanılmazdı. Bazı günler, nem havada yün bir battaniye kadar kalın kalıyordu ve o günlerde hava o kadar sıcak oluyordu ki Hazel'ın yapabildiği tek şey yatağında uzanıp zamanın daha çabuk geçmesi için dua etmekti. Belki de Jack'in asılmadan önce hapsedildiği zaman durumu böyleydi. Hazel son zamanlarda onu daha sık düşünmeye başlamıştı, teninin parmak uçlarının altında nasıl hissettiğini ve koyu renk saçlarının gözlerinin üzerine nasıl düştüğünü hatırlamaya çalışıyordu. Ona ve herkese karşı çok nazik davranmıştı. Belirli şeyleri hatırlayamadığını fark etti.

Ona söylediği şeyler vardı ama onunla birlikteyken hissettiği duyguları hatırlıyordu: Sanki gerçekten onu önemsiyormuş ve güvende olmasını ve bakılmasını istiyormuş gibi.

Jack son günlerini bir hapishane hücresinde geçirdi. Saatler onun için de anlamsız mı olmuştu? O da sadece birkaç saniye içinde dehşetten istifaya mı geçmişti? Hazel, ayak seslerinin yaklaştığını ve hücre kapısının ötesindeki koridorda kaybolduğunu dinlerdi, her seferinde gardiyanların içeri girip onu ölüme götürecekleri anın bu olacağından emindi. Dr. Beecham'ın ona ilk teklif ettiği toniği, ölüm sadece olası değil aynı zamanda yakın göründüğünde, alıp almayacağını merak ediyordu - bilinmeyen ama belirsiz bir gelecek vaat eden bir şişeden mi yudumlayacaktı? Hala emin değildi.

Bugün yine boğucu derecede sıcak bir sabahtı. Horace'ın kahvaltı tepsisiyle getirdiği peynir parçası, yoğuşmanın teriyle ıslanmıştı. Hazel'ın giydiği, kaşındıran ve ona ahırları hatırlatan bir kokuya sahip olan gömlek bacaklarına ve koltuk altlarına yapışmıştı. Hava ciğerlerine girerken ağır hissediyordu. Keşke bir kitabı olsaydı.

Ve sonra, bir sonsuzluk ve bir an sonra, onu almaya geldiler.

Hücre kapısı tıklatıldı ve Hazel'ın vücudundan elektrik geçti. Daha ayağa kalkma fırsatı bile bulamadan kapı ağır bir gıcırtıyla açıldı. Uzun zaman önce onu ilk kez hücresine getiren gardiyandı. Haftalar mıydı? Aylar mı? Hazel'ın hafızası gevşemişti ve gaz gibi şekilsizleşmişti. Gardiyan bir heykel gibi hareketsiz duruyordu, neredeyse tüm kapı çerçevesini dolduruyordu. Ağzı ince, düz bir çizgiydi ve tek bir kelime etmeden önce Hazel onun kendisiyle birlikte gitmesi gerektiğini anladı.

İşte ölüme doğru yürümek böyle bir şeymiş, diye düşündü Hazel, koridorda sessiz gardiyanı takip ederek. Ne para ne de aile nüfuzu onu kurtarabilmişti ve hücresinde geçirdiği her dakika, bir zamanlar inandığından daha az arkadaşı olduğunu acı içinde keşfetmişti. Hazel asılacaktı. Belki de bir cerrah değil de şair olsaydı, hayatın geçici doğası veya insanın gezegendeki acımasız amacı hakkında lirik bir düşünceyle kendini rahatlatabilirdi. Ama bitkinlik ve açlık beynindeki şiiri kurutmuştu. Yorgun ve korkmuştu ve aklından birkaç "son söz" geçirme düşüncesi geçtiğinde, hiçbiri aklına gelmiyordu.

Kral I. Charles'ın kafası kesildiğinde, soğuk bir gün olduğu ve kimsenin onu titrerken görüp korkudan titrediğini sanmasını istemediği için infazına iki gömlek giymekte ısrar ettiğini okumuştu. VIII. Henry'nin mahkum eşlerinden biri olan Katherine Howard, Londra Kulesi'ndeki hapishane hücresine bir blok getirilmesini istedi, böylece başını üzerine koyma pratiği yapabilecekti. Fikir, o an nihayet geldiğinde ve genç Katherine, başının vücudundan koparılmasını görmeye gelen yüzlerce kişinin önünde sergilendiğinde, içgüdülerine güvenebilecek ve tüm bu işi doğal gösterebilecekti. Zarif, neredeyse koreografilenmiş, belki.

Hazel'ın kafası kesilmeyecekti. Bir pazar meydanında sıradan bir suçlu gibi asılıyordu.

Hazel'ın iç çamaşırlarının içine sakladığı taşlar tenine hoş olmayan bir şekilde sürtünüyordu. Günün sıcağında ve Hazel'ın vücuduna bastırıldığında bile taşlar bir şekilde dokununca serin kalmayı başarıyordu. Hazel son birkaç günü yakalanmadan aklına gelebilecek her şekilde elbisesini ve çoraplarını taşlarla doldurarak geçirmişti. Hapishanede geçirdiği zaman onu zayıf düşürmüştü; Hazel aynası olmasa bile dizlerinin birbirine çarpma şeklinden ve kahverengi saçlarının kafa derisinden tutam tutam dökülmesinden bunu anlayabiliyordu. Asılmanın hızlı bir ölüm olduğunu biliyordu Hazel, ancak düşüşün şiddeti kurbanın boynunu kırarsa. Eğer kurban yer çekiminin işini yapması için çok küçük veya çok hafifse, iple yavaşça ve acı verici bir şekilde boğulurdu. Kayalarla amaç, ölümünün hızlı olmasını sağlamak için kendini mümkün olduğunca aşağıya çekmekti.

Muhafızın dümdüz ileri baktığından emin olduğunda, Hazel yerden avucu büyüklüğünde pürüzsüz bir taş aldı ve onu vardiyasıyla korseleri arasındaki boşluğa kaydırdı, orada daha önce topladığı taşlara çarptı. Belki Grassmarket'a vardıklarında, ayakkabılarının içine sığacak kadar düz taşlar bulabilirdi.

Muhafız adımlarını hızlandırdı. Hazel onu takip etti ve yürürken nefesini sakin ve dikkatli tutmaya çalıştı; bu önemli olurdu. Sonunda darağacına vardığında gergin görünmek istemiyordu. Hazel Sinnett hakkında ne derlerse desinler, onun cesurca, başı dik, duruşu dik ve burnu meydan okurcasına gökyüzüne dönük bir şekilde ölüme gittiğini söylerlerdi.

Gardiyan, avlunun loş iç ışığından Hazel'ı hapishanenin ana kapısına doğru götürdü. Dış dünya. Belki de güneşi son görüşüydü, diye düşündü Hazel dalgın dalgın. Keşke annesine ve babasına veda edebilseydim diye düşündü. Yıllardır babasını görmemişti; şimdi yüzünü hayal ettiğinde, evlerindeki portrede var olan versiyondu. O kadar sık görmüştü ki kendi hafızasını da altüst etmişti. Percy'yi yanağından öpmek, ona iyi olmasını, annelerine karşı nazik olmasını söylemek isterdi. Jack'e onu sevdiğini söylerdi. Ama belki de yakında Jack'i görecekti.

"İşte," dedi gardiyan kapının önünde dururken. Ceketinden bir halka şıngırdayan metal anahtar çıkardı ve doğru olanı bulana kadar çevirdi. Hazel'a kırık bir kemiği hatırlatan bir şakırtıyla Hazel'ın bileklerindeki zincirleri açtı. Zincirlerin hapishaneye ait olduğunu tahmin ediyordu. Ayrıca iplere bağlı olarak darağacına gideceğini de tahmin ediyordu. Hala hücrede kendisine verdikleri sade gömleği giyiyordu. Bir an için, partiden onu götürdükleri gece giydiği, mum ışığında parlayan altın kumaştan elbiseyi geri verip vermeyeceklerini merak etti. Darağacından güzel bir gece elbisesi içinde düşen bir beden hayal etti ve neredeyse saçmalığına gülümsedi. O elbise şimdi neredeydi? Muhtemelen gardiyanlardan birinin karısının ya da kızlarının sandığındaydı. Güzel, diye düşündü Hazel. Başkası da tadını çıkarsın. Gittiği yerde buna ihtiyacı olmayacaktı.

Hapishane kapısı açıldığında Hazel neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Bunun şoku—ışık, soğuk, yanağına çarpan rüzgar hissi. Hapishanede geçirdiği süre boyunca yüzünde kırmızı şişlikler oluşmuştu. Güneşte kaşınıyor ve gergin hissediyordu.

Muhafız rahatsız görünüyordu; ağırlığı ayaklarının arasında garip bir şekilde kayıyordu. İfadesi tuhaf bir şekilde düz ve karanlıktı. "Artık kimse bana hiçbir konuda danışmıyor," dedi, görünüşe göre kendi kendine.

"Özür dilerim?" dedi Hazel.

Hazel'a, orada durduğuna şaşırmış gibi baktı. "Pekala," dedi. Onu başıboş bir kedi gibi kovdu. "Hadi, o zaman. Hadi."

Hazel, sokağa çıkan Arnavut kaldırımlı yolda kendi ayaklarına takıldı. Kendisini Grassmarket'a götüreceğini düşündüğü araba orada değildi; yargıca veya bir sulh yargıcına aitmiş gibi görünen yüksek siyah bir araba dışında, yol boştu.

"Yürüyecek miyim?" diye sordu Hazel.

"Kendini komik mi sanıyorsun?" diye cevapladı gardiyan. "'Yürü,' kıçım." Birkaç kez öksürdü.

Hazel etrafına baktı. Gidebileceği hiçbir yer yoktu. Elbette, hiç kimse kendi infazına yaldızlı vurgularla siyah vernikli bir araba götürmemişti. Binmesi gereken araba onun arkasında mıydı? Hazel birkaç çekingen adım attı, kayaların sakladığı yerde rahatsız edici bir şekilde gıcırdadığını hissetti. Adımları beceriksiz ve yavaştı; kayaların vardiyasından yere düşmesine izin vermemeye çalıştı.

Siyah arabanın kapısı açıldı ve pudralı peruk takan genç bir adam belirdi. "Hadi gelin, Bayan Sinnett. Korkarım bütün günümüz yok!" Keskin bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Bir cep saatine baktı ve hayal kırıklığıyla alay etti. "Elbette doğal yürüyüşünüz bundan daha hızlıdır! Kalça kalça!"

Hazel gözlerini kırpıştırdı, ama itaat etti ve siyah arabaya doğru daha hızlı yürüdü, gizli kayaların elbisesinin eteğinin altından yere düşmesine izin verdi. Peruklu adam Hazel'ı arabada yanındaki koltuğa kaldırmasına yardım etti.

"Günün sonunda sana banyo yaptırmamız gerekecek, bu kesin," dedi yabancı. Hazel'a hapishanede verilen beyaz elbiseyi çekiştirdi ve iğrenmeyle titredi.

Hazel'ın hücre kapısının tıklatıldığını duyduğundan beri dönmekte olan dünya yavaşlamaya başlamıştı.

"O zaman asılmayacağımı varsayıyorum" dedi.

Adam başını salladı ve küçük bir pişmanlıkla gülümsedi. "Hayır." Arabanın tavanını okşadı ve araba sokaktan aşağı, tepeden aşağı ve hapishaneden uzağa doğru sendeleyerek ilerlemeye başladı. "Başka düzenlemeler yapıldı."

9

Adı Gaspar Philip Pembroke'tu ve kraliyet ailesinin bir hizmetkarıydı. Onunla bir arabada yolculuk ettikten bir saat sonra Hazel, İskoç yemekleri (berbat), Londra'dan Edinburgh'a giden yolların durumu (utanç verici) ve Viyana Kongresi'ne katılan konukların vals yetenekleri (beklediğinden daha iyi) hakkındaki fikirlerini öğrendi. Giysileri garip bir şekilde resmi ve eski modaydı; çok az erkek hala pudralı peruk takıyordu ve takanlar da gençliklerinin modasından vazgeçmek zorunda kalmaktan rahatsız olan yaşlı adamlardı. Gaspar otuzlu yaşlarında görünüyordu. Kusursuz bir şekilde cilalanmış ayakkabılarından beyaz pudralı saçlarına kadar görünüşünün her yönü titizdi. Pantolonundaki tiftiği temizlemek ve çoraplarındaki kırışıklıkları buharlamak için birkaç saat erken uyanan bir adam gibi görünüyordu.

"Özür dilerim," diye sözünü kesti Hazel sonunda, arabaları atların olduğu tarlaların yanından geçerken ve Gaspar, İskoç çapraz gagalı kelebeğinin İngiliz eşinden daha güzel bir şarkısı olup olmadığı konusunda nutuk çekerken, "ama bana burada tam olarak neler olup bittiğini söyleyebilir misin?"

"Ah." Gaspar hafifçe kendini ayarladı. Hazel, ceketinin kusursuz bir şekilde dikilmiş kolunun Hazel'ın elbisesindeki kir ve pisliğe sürtünmesini önlemek için büyük çaba sarf ettiğini fark etti. "Londra'ya gidiyoruz."

"Londra."

"Londra. Evet."

"Ama-" Hazel durdu. Binlerce soru aynı anda kafasına üşüşmüştü. Bu sabah, kendi asılmasını bekleyerek bir hapishane hücresindeydi. Ve şimdi at üstündeydi. Bir arabada. Londra'ya. "Ben hala...?" Hazel, birkaç saat önce üzerlerine geçirilen prangaların bir pantomimi gibi bileklerini kaldırdı. Başını yana doğru hızla çevirdi ve dilini asılmış bir ceset gibi dışarı çıkardı.

Gaspar irkildi. "Bunun kısa cevabı hayır."

"Uzun cevap ne?" diye sordu Hazel.

Gaspar iç çekti ve boynundaki fırfırlı atkı dalgalandı. "Uzun cevap hayır, Majesteleri Prens Naip'in insafına kalmış."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Prens Naip mi?" Mektupları amcasına ulaşmış mıydı? Ulaşmış olsa bile, Prens Naip'in bir İskoç vikontunun sorunlarına bulaşmış olması imkansız görünüyordu. "Bir dakika. Eğer serbest bırakıldıysam, neden Londra'ya gidiyoruz? Hawthornden Kalesi'nde olmak istiyorum. Orayı geçtik." Hazel, Edinburgh'dan gelen dumanın hâlâ uzakta görülüp görülmediğini görmek için arabada döndü. "Geri dön! Yönetmem gereken bir ev halkım var. Bir tıp muayenehanem. Tezim! Bir tez üzerinde çalışıyordum—bir tür tıp ve anatomi el kitabı ve kağıtlarım laboratuvarımın her yerinde olacak." Hazel dişlerini emerek, kırılgan parşömenin parçalandığını veya nemlenip küflendiğini hayal etti. "Eve gitmeliyim," dedi sonunda, kendi sesine girmeyi başaran sızlanmadan nefret ederek.

Gaspar bir kaşını kaldırdı. "Darağacının sert düşüşünü beklememenizin tek nedeni, Bayan Sinnett, Prens'in sizi Londra'ya çağırmış olmasıdır. Sizi temin ederim, üzerinde çalıştığınız küçük kağıtlar şu anda en az endişelendiğiniz şeylerdir."

"Söyle bakalım o zaman. Neden çağrılıyorum?"

Gaspar tekrar iç çekti ve arabanın tavanına vurarak sürücüye durmaları gerektiğini işaret etti. "Pantolonum buruşuk, saçlarım düz ve ayaklarım şiş. Ve sanırım o berbat hapishanede seni neyle uğraştırırlarsa uğraşsınlar, bir lokma yemek isteyeceksin. Sana akşam yemeğinde her şeyi anlatamam için hiçbir sebep yok."

★ ★ ★

Ana yoldan çıktıkları han küçük ama rahattı, odanın köşesindeki ızgarada kükreyen bir ateş vardı ve barın yakınındaki koltuklarda sadece birkaç yalnız ruh oturuyordu. Gaspar köşedeki bir masayı seçti ve üzerine oturmadan önce taburesine bir peçete serdi. "Sanırım bu yeterli olur," diye mırıldandı.

Kızaran etin kokusu Hazel'ın ağzını sulandırıyordu. Hancının karısı masaya iki kupa bira getirdiğinde, Hazel tek nefeste birasını içti. Balık böreği birkaç dakika sonra geldi. Hazel daha önce hiç tatmamıştı

hayatında bu kadar lezzetli bir şey yoktu; pahalı aşçılar tarafından hazırlanan resmi partiler ve ziyafetler yılları—hiçbir şey Londra'ya doğru giden ana yoldan uzaktaki o küçük handa balık böreğinin ilk lokmasına yaklaşamazdı. Onu içten dışa ısıtıyordu. Her lokmada, hissin parmak uçlarına ve sıcaklığın yanaklarına geri döndüğünü hissediyordu. Bunun boğulduktan sonraki ilk derin nefes gibi olduğunu hayal etti ve Hazel tabağını temizlediğinde çatalından patatesi yaladı, çocukluğundaki mürebbiyesinin tüm dikkatli görgü dersleri sis gibi dağıldı. Gaspar yarı yenmiş tabağını tek kelime etmeden Hazel'a doğru itti.

Akşam yemeğini minnettarlıkla bitirdi.

Hazel bitirdiğinde, uzanmış ve haftalardır olduğu kadar tok hissettiğinde, Gaspar mendiliyle dudaklarını sildi ve ona döndü. "Galler Prensesi Charlotte'un biraz sağlıksız olduğunun farkındasındır eminim."

Hazel kafasında parçaları birleştirmeye başladı. "Roma ateşi vardı, değil mi? Ve o... bir nişanı bozdu."

"Evet," dedi Gaspar. "Prenses, Orange Prensi'nin hem politik hem de diplomatik açıdan mükemmel bir eşleşme olacağının gayet farkında olsa da. Konudan uzaklaştım. Prenses Roma hummasından kurtulmuştu. Ve saray kutlama yaptı. Ancak son aylarda sağlığı bir kez daha... hassaslaştı."

Hazel'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Roma ateşi geri mi geldi? İyileştikten sonra tekrar ölen bir hasta vakası hiç doğrulanmadı. Bu doğru olamaz. Roma ateşi tekrar olamaz."

"Hayır," dedi Gaspar net bir şekilde. "Ya da daha doğrusu, muhtemelen hayır. Bunu söylemem imkansız."

"Elbette bir doktoru vardır. Elbette Kral ve Prens'in yüzlerce doktoru vardır. Ne diyorlar?"

"Ve şimdi meselenin özüne geldiniz," dedi Gaspar. "Prenses bir doktora görünmeyi reddediyor. Herhangi bir doktora. Kendini odasına kapattı ve hanımının hizmetçisi dışında kimseyi içeri almak için kapıyı açmayı reddediyor. Kraliyet Prensi Naip veya Kraliyet Prensesi Galler ile konuşmayı reddediyor. Hatta Majesteleri Kraliçe'yi bile geri çevirdi. Bulaşıcı olduğunu iddia ediyor. Yemek yemeyi reddediyor ve gece boyunca ağlıyor. Bana verilen izlenim, oldukça

hasta ve henüz kimse onu muayene edemedi. Tahmin edebileceğiniz gibi durum oldukça umutsuz bir hal aldı.”

"Anlıyorum," dedi Hazel yavaşça. "Ama ben burada ne yapıyorum?"

"Prens Regent farklı bir yol deneyebileceklerini umuyordu." Gaspar yakasının kıvrımlarını düzeltti. "Daha önce kraliyet ailesi tarafından istihdam edilen doktorlar, tahmin edebileceğiniz gibi, beklenen soyağacına ve deneyime sahiptir. Bu nedenle, belki de genç bir prensesin özel muayeneleri için daha az uygundurlar. Londra, vikontun yeğeninin cerrah olarak çalıştığına dair söylentiler duymuştu"—burada, Gaspar Hazel'ı baştan aşağı süzdü—"ve Prens Regent, Prenses'in kendi cinsinden bir doktora görünmeye daha istekli olabileceğini düşünüyordu. Kendi yaşlarında. Belki sizi bir arkadaş olarak bile görebilir. Sizi geri getirmekle görevlendirildim."

"Ama ben bir doktor değilim," dedi Hazel, bunu söylerken bile yüreği sızlıyordu. "Resmi olarak değil. Kraliyet Sınavı'na hiç girmedim." Balık böreğinin midesinde kurşun gibi olduğunu hissetti. Belki de bunların hepsi bir yanlış anlaşılmaydı ve hapse geri götürülecekti.

Hazel'ın rahatlaması için Gaspar sadece omuz silkti. "Dediğim gibi, durum oldukça umutsuz bir hal aldı."

"O zaman bana yöneltilen suçlamaları biliyorlardı? Ben... özgür müyüm?"

Gaspar boğazını temizledi ve ayağa kalktı, cebinden birkaç bozuk para çıkarıp masaya koydu, şıngırdamasına izin vermedi. "Kendini kraliyet ailesinin hizmetinde say," dedi. Sonra Hazel'a doğru eğildi ve o kadar kısık bir sesle fısıldadı ki, Hazel daha sonra bir şey söyleyip söylemediğini merak edecekti. "Kraliyet Sarayı daha dost canlısı bir hapishane olabilir, ama yine de bir hapishanedir." Birdenbire Hazel'dan uzaklaştı ve naziklik maskesi yüzüne geri döndü. Hancıya ve karısına neşeyle sırıttı ve yarım yüzyıl eski ceketinin kuyrukları arkasında çırpınarak handan dışarı fırladı.

10

Londra'ya Araba Yolculuğu dört gün sürdü. Bu zamanın çoğu Gaspar'ın o anda aklına gelen her şey hakkında yüksek sesle fikirlerini dile getirmesiyle geçti. İlk gecelerinde Hazel kendine yeni bir elbise alabildi. (Gaspar ona ayrıca bir pantolon almasını yasaklamıştı: "Kraliyet Sarayı'na gidiyoruz!" "Eh, Majesteleri Kraliçe'ye reverans yaparken pantolon giymeyecektim!")

York'taki durakları Hazel için daha da heyecan vericiydi: Köy dükkanında bir Alman tıp dergisinin kopyası vardı ve Hazel yolculuğun sonraki birkaç saati boyunca bu dergiyi neşeyle inceledi.

"Bunu okuyor musun?" diye sordu Gaspar, omzunun üzerinden bakarak.

"Karaciğerlerin yenilenme yeteneği hakkında bir makale mi? Evet, elbette okudum. Okuyorum."

"Hayır," dedi Gaspar. "Yani—Almanca mı

okuyorsun?" "Ah. Evet. Almanca, İtalyanca,

Fransızca ve Latince."

Gaspar bir kaşını kaldırdı. "Ve İskoçya'daki tüm kadınlar senin kadar yetenekli mi?" dedi.

"Birçok," dedi Hazel. "İngilizler, bizim -bilmiyorum- tarlalarda çıplak koştuğumuzu ve eğlence olsun diye birbirimize çamur attığımızı, hendek suyu ve çamurla geçindiğimizi düşünüyor gibi görünüyor. Kabul edin! Hume ve Sir Walter Scott'ı okuyacaksınız ve yine de hepimizin barbar olduğuna inanacaksınız."

Gaspar kızardı. "Hepsi değil." Konuyu değiştirmek için can atarak Hazel'ın Almanca günlüğünü işaret etti. "Öğretmenlerin sana tıp da mı öğretti? Kadın doktorlar sadece Edinburgh sokaklarında mı dolaşıyor?"

"Hayır," dedi Hazel. "Ve eğer babam eğitime karşı açık fikirli bir yaklaşıma sahip olmasaydı, aldığım özel dersleri bile alamazdım. Beni ağabeyim George ile birlikte eğitti. Aynı öğretmen, aynı dersler. En iyisini yapmaya çalışıyorum.

daha iyi notlar alarak birbirlerine karşı rekabet ediyorlar. Sanırım rekabetçi ruh asla birini terk etmiyor, değil mi?”

"Ama soruma cevap vermedin!" dedi Gaspar. "Bir kadın nasıl cerrah olur?"

"Hayır," diye cevapladı Hazel. "Kardeşinin kıyafetlerini giyiyor, anatomi okulunda sahte bir isim veriyor ve giriş ücretini ödüyor. Sonra bunu öğrendiğinde ve sınıftan atıldığında, bedenlerini satıp ders çalışabileceği bir diriltme adamı tutuyor."

"Affedersiniz, ne tür 'bedenler' satılıyor?"

"Ölü bedenler, Bay Pembroke. Cesetler. Mezarlıklardan çıkarılmış."

Gaspar yeşile dönmüştü ve kusmaya yakın görünüyordu. "Sen—sen ölü bedenleri mi inceledin? Ölü? Zaten mi? Yerden mi?"

"Aksi takdirde insan vücudunu ameliyat edebilecek kadar iyi nasıl anlayabilirdim ki?
BT?"

"Bilmiyorum!" diye kusmuştu Gaspar. "Kitaplar, sanırım!"

"Bay Pembroke, sizi temin ederim ki, sadece bir kitaptan öğrenmiş, bıçaklı bir cerrahın başınızın üstünde durmasını istemezsiniz. Kitaplar steril ve soğuktur. Çizimler biraz yardımcı olur, evet, ama insan anatomisini gerçekten bakmadığınız sürece anlamanız imkansız olacak kadar çabuk öğrenirsiniz."

"Sanırım haklısın," diye mırıldandı Gaspar. "Ama... onları gerçekten de kirkyards'tan mı satın aldın?"

"Bazen," dedi Hazel, "Hatta onları çıkarmaya bile yardım ettim." Gaspar haç işareti yaptı ve kustu.

★ ★ ★

Gaspar ve Hazel'ın arabası sonunda Londra'daki Mayfair'in aydınlık sokaklarına vardığında, Hazel'ın eklemleri tutulmuş ve ağrıyordu. Gaspar, Hazel'ı, Prenses'in Pall Mall'daki Warwick House'daki evinin köşesindeki şık bir bloktaki yeni dairelerine yönlendirdi. Oda hoş ve aydınlıktı, parka bakan büyük bir pencere, şifonyerin üzerinde bir sürahi su ve yatakta kalın bir yorgan vardı.

"Çanta var mı hanım?" diye sordu hizmetçi.

Gaspar biraz mahcup göründü. "Sanırım—belki—Edinburgh'daki evinizde durup ihtiyacınız olabilecek birkaç şeyi almalıydık."

Hazel elinin tersiyle onu savuşturdu. "Hiç önemli değil. Eşyalarımı bana gönderteceğim. İhtiyacım olan birkaç kitap da var. Ve tezim! Iona tezimi gönderebilir. Yazmaya devam edebilirim!" Duraksadı ve Gaspar'a döndü. "Burada ne kadar kalacağım hakkında bir fikrin var mı?"

"Sanırım," dedi, "Prensesimizin sağlığına kavuşması için gereken süre kadar."

Kaçınılmaz vedadan önceki duraklama, söyleyecek hiçbir şeyleri kalmadan bir an orada durdular. Bir haftanın büyük bir bölümünü omuz omuza bir arabada birlikte geçirdiğiniz bir yabancı için uygun veda neydi?

Gaspar boğazını temizledi. "Eh, Bayan Sinnett, eminim sizi göreceğim. Warwick'te, Buckingham'da veya Kew'da. Benzer yerlerde."

"Evet," diye yanıtladı Hazel. "Ve beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

"Ben kraliyet ailesinin hizmetinde bir hizmetkârım. Sadece görevimi yapıyordum." Bunu söyledikten sonra eğildi ve kapıya doğru döndü.

"Beklemek!"

Gaspar geri döndü ve Hazel devam etti. "Üzgünüm, ben sadece—Perukunuz. Ve ceketiniz. Onlar onlarca yıl öncesinden. Londra'ya dönmemin üzerinden biraz zaman geçtiğini kabul ediyorum, ama artık moda bu mu?"

Gaspar, Hazel'a küçük, hüzünlü bir gülümseme verdi ve başını iki yana salladı. "Hayır."

"Bilmem gerek. Beni meraktan delirtiyor. O zaman sadece bir yapmacıklık mı?"

Gaspar parmaklarını pudralı peruğuna doğru kaldırdı ve parmaklarını peruğunun üzerinde gezdirdi. "Kraliyet hizmetkarı olarak Kral'a, Majesteleri III. George'a hizmet ediyorum. Şüphesiz ki farkındasınızdır, Kralımız çok acı çekiyor." Hazel elbette biliyordu. Kral'ın deliliğiyle ilgili hikayeler o noktada herkes tarafından biliniyordu, günlerini saçma sapan konuşarak, saçma sapan şeyler söyleyerek, mırıldanarak, aklında hiçbir düşünceyi tutamadan geçirirdi. Oğlu Prens'in Naip olarak hareket etmesinin nedeni buydu. "Bazen," diye devam etti Gaspar, "Kral kendini zamanda kaybediyor. Kral'ın gençliğinin modasını gördüğünde rahatladığını görüyorum. Bu, nerede olduğunu bildiğini hissetmesine yardımcı oluyor." Başını tekrar eğerek selamladı ve Hazel'ı odasına yerleşmesi için yalnız bıraktı.

Hazel yıkandı, saçlarını taradı ve ailesine, yer değişikliğini bildirmek için bir mektup yazdı ve Iona'ya eşyalarını en kısa sürede göndermesini rica etti. Mektup yığınını teslim ettiğinde

Hazel'ın kapısının önünde bekleyen hizmetçiye baktığında, Hazel'ın bu sefer mektuplarının gerçekten de adreslerine ulaşacağından hiç şüphesi yoktu.

Kapanan kapının sesi yankılandı ve sonra kayboldu, sonra Hazel sessizliğin etrafında yayılmasına izin verdi. Pencereden içeri sarı bir öğleden sonra ışığı giriyordu ve sessizlik. Rahat bir odada aniden yalnız olmak garip bir histi, sanki haftalarca sallanan bir gemide kaldıktan sonra ilk kez karaya ayak basmak gibiydi. Bir hafta önce, perişan ve pis bir hapishane hücresindeki bir palet üzerinde terliyordu, sinir sistemi yıpranmış ve her an idamının gelmesini beklerken elektriklenmişti. Şimdi, kaz tüyü yastıklarla bir yatakta oturuyordu, Galler Prensesi Charlotte ile bir görüşme bekliyordu.

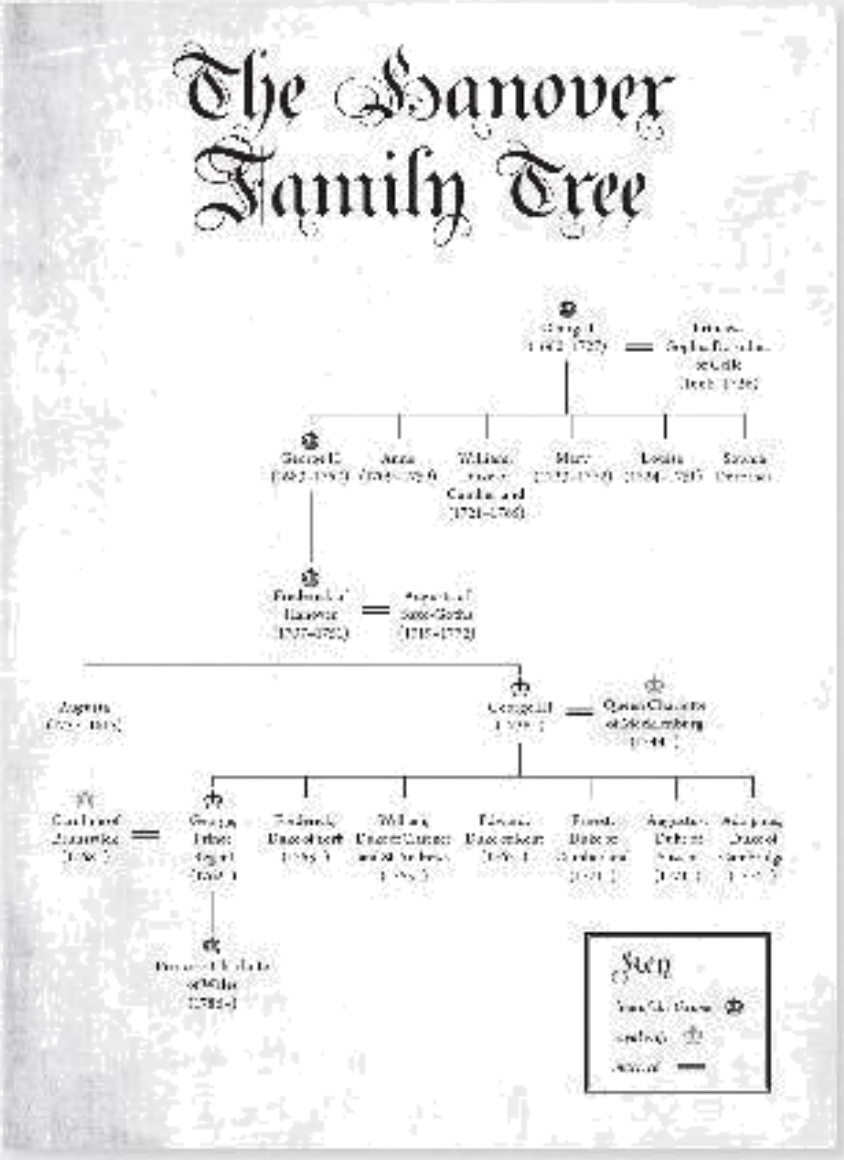
Koşulları daha iyiydi, kesinlikle, ama Hazel hâlâ huzursuzdu. Her zaman bağımsız bir çocuk olmuştu. Yokluğunda bir baba ve kendi içine kaybolan bir anne sayesinde, Hazel küçük yaştan itibaren, belki de safça, kendisinden ve kendi koşullarından sorumlu olduğunu hissetti. Dr. Beecham'ın derslerine katılmak istiyorsa, kendi içinde bir yol bulması gerekiyordu; bedenleri incelemek istiyorsa, bedenleri kendisi edinmesi gerekiyordu.

Ve böylece, kontrolü dışında böylesine aşırı bir koşul değişikliğinin kurbanı olmak Hazel'ı bağlarından koparmış ve huzursuz hissettirdi. Odası rahattı - penceresinden parkın üzerinde batan güneşi izliyordu ve akşam sohbetinin hoş seslerini ve esintiyle gelen kuş cıvıltılarını dinliyordu - ama bir şeylerin ters gittiği hissini de yok edemiyordu. Sanki bir arabadaydı ve kapılar dışarıdan kilitlenmişti ve atı o anda dörtnala gidiyor olsa da Hazel her an kaçıp onu hızla kaçırabileceğini biliyordu.

O gece uykusu hemen ve derin oldu, ama uyandığında sadece kahkahadan oluşan bir rüyanın anısıyla uyandı. Çanların çınlaması gibi bir kahkaha ama ürpertici, alaycı bir kahkaha. Neyse ki, banyo yapıp gün için giyindiğinde, zalim kahkaha rüyası zihninden tamamen silinmişti.

A Complete Map of Britain's Royal Families, from 1066 to Present Day
by Sir Alberic Twistle-Wick-Alleyne (1814)

. . . The royal House of Stuart ended in 1714, when Anne, Queen of Great Britain, died without a surviving child. (Though she had seventeen pregnancies, no children survived infancy.) The Act of Settlement 1701 had stipulated that no Catholics could succeed to the English and Irish Crown, and so the next King of England would be Anne's second cousin, George I of the House of Hanover, whose mother had been a direct descendant of King James I.

11

"İçeri giremezsin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ziyaretçileri görebilecek kadar iyi değil." Prenses Charlotte'un nedimesi, Hazel'dan en az iki inç daha kısa, koyu saçlı ve dik, yukarı kalkık burunlu küçük bir kadındı. Gözleri keskindi ve ağzının bir kenarı yukarı doğru kıvrılmış ve kalıcı bir yarım sırıtış sergilese de, kollarını kavuşturmuş bir şekilde Warwick House'daki Prenses Charlotte'un özel odalarının kapısının önünde duruyordu, çok, çok ciddi görünüyordu.

Hazel, öğleden sonra erken saatlerde Prenses'in evine -Pall Mall'un sonunda üç katlı taş bir ev- varmıştı, en azından Prenses'le ilk tanışmayı yapmayı umuyordu. Nedime nihayet gelene kadar bir saat boyunca aşağıda bekledi ve Hazel'a biraz daha beklemesini söyledi, kendisi gidip Prenses'in onu kabul etmeye istekli olup olmadığını kontrol etti. Sonuçta, cevap hayırdı.

"Rahatsızlıktan dolayı özür dilerim," dedi burnu kalkık nedime. Sesi hoş, gırtlaktan gelen bir niteliğe sahipti. "Ama Majesteleri'nin dinlenmeye ihtiyacı var. Rahatsız."

"Eğer hastaysa, onunla ilgilenmem için daha da fazla sebep var." Hazel omuzlarını dikleştirdi ve tüm boyuyla doğruldu, Londra'da onu bekleyen geçici kıyafetlerin üzerine tam oturmadığının ve henüz yanında tıbbi çantasının olmadığının fazlasıyla farkındaydı. "Ben doktorum."

Hizmetçinin gözleri hafifçe kısıldı. "Kadın doktor. Evet. Senin hakkında bir şeyler duydum." Hazel'ı süzdü. "Senin daha... yaşlı olacağını hayal etmiştim. En azından yirmi beş."

"Annem için bir lütuf, ben değilim. Yirmi beş yaşında ve hala evlenmemiş bir kızı olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Kendini Kanal'a atardı."

Bir sessizlik anı oldu ve sonra nedime gülümsedi, çelik gibi yüzünü çatlattı. "Bayan Eliza Murray," dedi elini uzatarak. "On dokuz yaşında ve hala bekar."

"Hazel Sinnett. Memnuniyetle."

Hazel, Eliza Murray'den hoşlandığına anında karar verdi. Eliza'nın yüzündeki bir şey -belki de ağzının bir tarafının hafifçe eğri olmasıydı- sanki bir sırrı varmış gibi görünmesini sağlıyordu ve şanslıysanız, bunun alıcısı siz olabilirsiniz.

Eliza, Hazel'a bir adım daha yaklaştı. "Sizi hala Prenses'in odasına alamam ama önümüzdeki birkaç saat içinde ziyaretçilere karşı daha anlayışlı olma ihtimali var. Akşam yemeğinden sonra genellikle daha iyi bir ruh halinde olur. Beklemenizde bir sakınca yok. Çay isteyebilirim."

"Bu harika olur, teşekkür ederim."

Hazel öğleden sonranın geri kalanında Warwick House'un ön odasında bekledi. Bir hizmetçi çay getirdi ve sonra—muhtemelen Hazel'ın Pall Mall'un üzerinde güneş batmaya başlarken hâlâ beklediğini gördüğü için acıyarak—akşam yemeği. Birkaç ay önce Hazel kendini kıpır kıpır ve sabırsız bulurdu, ayak parmaklarını tıkırdatır veya parmaklarını bacağında gezdirirdi, ancak bir hücrede geçirilen saatler artık zamanın farklı geçmesine neden oluyordu. Kendi düşünceleriyle oturmaktan, sandıkları Edinburgh'dan geldiğinde üzerinde çalışacağı tezin bir sonraki bölümünü zihninde yazmaktan memnundu.

"Peki neden evli değilsin?" diye sordu Eliza Murray, Hazel'a akşam yemeğini bitirdikten bir saat sonra. Eliza ana odaya geri dönüyordu ve uşağa teslim etmek üzere bir kutu taşıyordu. "Kendilerini bıçakla parçalara ayırabilen bir kadınla ilgilenen çok fazla erkek yok mu?"

Şimdi Hazel güldü. "Çok fazla değil, hayır."

"Muhtemelen en iyisi bu. Karısının etrafta koşuşturmasını, bacaklarını kesmesini ve benzeri şeyleri yapmasını hangi adam ister?"

"Çok, çok nadir bir adam," dedi Hazel ve aklı tekrar Jack'e döndü. Hafızasında onu mezarlıkta, sadece ay ışığıyla aydınlanmış halde gördü. Saçları gür, koyu ve karmakarışıktı ve ona gülümseyip elini uzattı. Ona evindeymiş gibi hissettirmişti. Kalbi sızladı ve Hazel daha da fazla acıtmadan önce bu fanteziyi göz kırparak uzaklaştırdı. "Peki ya sen? Prenses Charlotte'un nedimesi neden hala evlenmemiş?"

Eliza'nın ağzı hafifçe seğirdi ama kızarmadı. "Belki bir talip olabilir. Ve bir evlilik teklifi. Sanırım Prenses

Orange Prensi'nin teklifini kabul edip yılın yarısını Hollanda'da yaşamaya gitseydim, işsiz kalırdım ve bir kocaya evet derdim. Ama…" Eliza sustu.

"Ama onu reddetti."

Eliza, Prenses'in odasına açılan kapıya baktı. "Evet. Sağlığı."

"Elbette."

Eliza, Hazel'ın yanındaki brokar bir sandalyeye oturdu. "Bu, beklentilerimi tamamen sınırladığım anlamına gelmiyor. Birçok talibim var."

"Hiç şüphem yoktu. Çok tatlısın."

Eliza, sırrı olan bir çocuk gibi gülümsedi. "Teklif eden çocuk?" dedi, kirpiklerinin arasından Hazel'a bakarak. "Aslında bir adam." Teşvik etmeden devam etti. "Prusya Prensi Frederick Augustus'un emrindeki bir teğmen."

"Yabancı mı o zaman," diye takıldı Hazel. "Uzun boylu, esmer ve yakışıklı mı?"

Eliza bir an düşündü. "Uzun, evet. Açık tenli, esmer değil. Ve sanırım insanlar onu yakışıklı buluyor, evet. Haylaz, Kıta askeri gibi."

"Peki ona cevabını verdin mi?"

"Elizaaaaa." Prensesin odalarından şıngırdayan bir çan gibi bir ses duyuldu. Bir çağrı.

Eliza ayağa kalktı. "Gitmeliyim. Ve dürüst olmak gerekirse, sen de gitmelisin. Belki yarın tekrar denemelisin?" Eliza, Hazel'a nazikçe başını salladı ve hızla çağrının kaynağına doğru yürüdü, Prenses'in kapısının ardında kayboldu.

Ertesi gün, Hazel şafak vakti geldi. Prenses'in fuayesinde getirdiği birkaç kitapla oturdu ve tüm gün boyunca kitap okudu, hizmetçiler ise düzenli aralıklarla nazikçe tepsilerde çay bıraktılar.

Eliza onu selamladı. "Bugün seni görmene izin vermeyecek, bu yüzden beklemenin gerçekten bir anlamı yok," dedi.

"Çayım ve kitaplarım var," diye cevapladı Hazel. "Herhangi bir yerde olabileceğim kadar burada da mutluyum."

Akşam vakti, Hazel mum ışığında önündeki sayfanın sıkı baskısını dikkatle incelerken, bir kez daha eve dönme zamanının geldiğine karar verdi.

Warwick House'daki üçüncü gününde Hazel üç kitap ve bir sayfa dolusu parşömen getirdi. Burada olduğu sürece, bunu da yapabileceğini düşündü.

tezinin yeni bir bölümü üzerinde çalışmaya devam etti, diğer bileşen parçalarından izole edilmiş olsa bile. Fakat Hazel bir saatten az bir süredir çalışıyordu ki bir kapının gıcırdadığını duydu. Eliza'nın belki de Hazel'a yine zamanını boşa harcadığını söyleyeceğini umarak döndü - ama hayır; kapının girişinde, ipek bir sabahlık giymiş, uzun kıvırcık kahverengi saçları omuzlarının altına dökülmüş halde, Kral George III'ün torunu ve Büyük Britanya tahtının gelecekteki varisi, Galler Prensesi Charlotte duruyordu.

Hazel'ın gazete gravürlerinde ve portrelerde binlerce kez gördüğü ama sadece kısaca etten kemikten gördüğü bir yüzdü. Teni inanılmaz derecede lekesiz ve süt beyazıydı, unlanmış mayalanmış ekmek gibiydi. Burnu bir ispinoz gagası gibi kavisliydi ve gözleri küçük ve yuvarlaktı. Hazel'ın üzerine konana kadar oturma odasında yuvarlandılar.

"Yine geldin," dedi. "Bana beklediğini söylediler."

"Öyleyim," diye cevapladı Hazel. Acaba reverans yapmalı mı diye düşündü. Sadece ikisi bir salonda gölgeye düşüyordu ve içlerinden biri gecelik giymişti. Reverans yapmak kesinlikle doğru bir şeydi ama yine de bir şekilde yanlış hissettiriyordu. Prenses bekledi ve Hazel bir saniyenin bir kısmı için yanlış karar verip vermediğini merak etti ama sonra Prenses iç çekti ve kapıyı açık bırakarak döndü.

"İçeri girebilirsin," diye seslendi. "Ama beni muayene etmene izin vermiyorum."

"Sorun değil," diye cevapladı Hazel, yatak odasına doğru sıçrayarak. "Zaten yanımda hiçbir ekipmanım yok."

Sabah olmasına rağmen odanın ağır perdeleri çekilmişti ve yatak odası loş, mum ışığıyla aydınlatılmış bir alacakaranlıktaydı. Yine de, karanlıkta bile Hazel odanın görkemli bir şekilde döşenmiş olduğunu görebiliyordu, yüzeyler o kadar çok farklı renk ve kalın ve desenli kumaşla kaplıydı ki Hazel onları saymak için yeterince hızlı bir şekilde tanımlayamadı. Duvar kağıdı yeşil ve zengin dokuluydu, asma ve yapraklarla desenlenmişti. Devasa dört direkli yatağın arkasına asılı bir goblen vardı ve içinde, bir yastık dağının altında, dinlenme durumuna geri dönmüş olan Prenses gömülüydü.

Kollarında sakince duran kremalı pasta büyüklüğündeki küçük bir köpeği okşuyordu.

"Güzel, Edwina," diye mırıldandı Prenses Charlotte köpeğe.

Eliza Murray odanın köşesindeki bir sandalyede nakışıyla oturuyordu. Hazel içeri girdiğinde başını kaldırmadı.

Hazel boğazını temizledi. "Belki de—Majesteleri—bana semptomlarınızı anlatarak başlayabilirsiniz."

Charlotte yan tarafına yığıldı. "Belirtilerim neler değil?" diye inledi. "Hasta olmaktan yoruldum, gerçekten yoruldum. Gencim; hayatımı yaşayabilmeliyim."

"Yorgunluk mu?" diye sordu Hazel.

"Yorgunluk, mide bulantısı. Baş ağrıları—korkunç, korkunç baş ağrıları. Öyle korkunç ki yataktan bile kalkamıyorum. Eliza biliyor. Söyle ona, Eliza."

Eliza kaşını kaldırdı ama nakışından başını kaldırmadı.

"Döküntü var mı?" diye sordu Hazel.

"Evet. Hayır. Hayır, kızarıklık yok, gerçekten yok. Ama şiştim, sanki tüm vücudum bir şekilde genişlemiş gibi hissediyorum. Cildim içerideki her şeyin üzerinde çok gergin."

"Acı veriyor mu?"

Prenses köpeğini nazikçe yere bıraktı—Edwina kapıdan dışarı fırladı—ve sonra yorganını başına çekti. Yorganın altından cevapladı: "Evet! Korkunç! Neredeyse her gün midemde keskin bir ağrı var ve buna başımda hissettiğim ağrı da ekleniyor. Evden çıkabilmem bile bir mucize."

Hazel, Prenses'te neyin yanlış olduğunu bildiğinden neredeyse emindi, ancak onu muayene edemediği sürece emin olmak imkansızdı. Bir elini kaldırdı ve ürkek bir ata yaklaşır gibi bir adım öne çıktı. "Alnınızın sıcak olup olmadığına bakabilir miyim, hanımefendi—"

"Hayır!" Charlotte, Hazel'ın elini itti. "Sana söylemiştim. Bana dokunamazsın. Çok fazla doktor bana dokundu. Beni dürttü. Babamın dediklerini yapmam gerektiği yeterince kötüyken, tütün ve cin gibi kokan o kısa boylu, terbiyesiz adamlar geçidine iğne yastığı olmayı reddediyorum. Yıllardır böyleyim ve sadece ara sıra daha iyi oldum ve zaten hiç tutunamadım."

"Anlıyorum," dedi Hazel.

Prenses Charlotte kaşını kaldırdı. "Sen mi?"

"Evet," dedi Hazel. "Doktorlara tedavi etmeleri gereken kişilerle nasıl konuşacaklarını nadiren öğretiyorlar. Kadavralar üzerinde öğreniyorlar ve onlar şikayet edemez."

"Ne kadar 'öğrendiklerini' sorguluyorum. Babam bir düzine doktor getirdi ve hiçbiri bende neyin yanlış olduğunu anlayamadı. Bu da onu elbette öfkelendiriyor çünkü yataktan çıkamıyorsam beni evlendiremez."

"Sizin derdinizin ne olduğunu öğreneceğim hanımefendi."

Şimdi Prenses Charlotte iki kaşını da kaldırdı. "Size bol şans diliyorum, Doktor," dedi neşeli bir şekilde, Hazel'dan uzaklaşmadan ve battaniyeleri sıkıca etrafına çekmeden önce.

Eliza, tam bu sırada nakışını yanındaki sandalyeye bıraktı ve ayağa kalktı. "Sizi arabanıza kadar geçireyim, Bayan Sinnett," dedi.

Güneş batmıştı ve ay uzakta soluk, donuk bir hilal şeklindeydi, ancak Pall Mall, sokağın kenarında eşit sıralar halinde dizilmiş askerler gibi duran gaz lambalarıyla aydınlatılıyordu. Prenses'in evi, her iki tarafında beyaz taştan evlerin sıralandığı bir sokağın en ucundaydı ve akşam sisindeki lamba ışığının binaların cephesine yansıması biraz hayaletsiydi. On yıl önce, Londra'daki ilk gaz lambalarıydı bunlar, uzaktaki iğne ucu büyüklüğündeki mum ışığıyla aydınlanan karanlığa bastıran küçük, hastalıklı sarı bir ışık kabarcığıydı. Bir on yıl sonra, belki her sokakta gaz lambaları olurdu. Belki de bundan on yıl sonra, sokaklar elektrikle aydınlatılırdı. Bu ışık, parke taşlarına nasıl bir renk verirdi? Hazel merak etti. Bu ışıkların şehir sokaklarına düşürdüğü gölgeler hangi yeni şekilleri oluşturabilirdi?

Hazel, ışığın sınırının bittiği sokaktan yankılanan tiz bir kahkaha duyduğunda arabasına yaklaşıyordu. Rüyasındaki kahkahaya benzeyen bir kahkahaydı bu. Köşeden, gaz lambalarının sarısıyla yarı yarıya aydınlanmış bir grup yabancı göründü. Altı ya da yedi kişiydiler, hepsi gülüyor, birbirlerini çekiştiriyor ve sokaktan aşağı doğru yürüyorlardı. Sesleri duyuluyordu—erkekler ve kadınlardı, şarap ya da mutluluk ya da daha güçlü bir şeyle sarhoş olmuşlardı. Ve kıyafetlerinin ayrıntılarını loş ışıkta seçmek zor olsa da, Hazel bir blok öteden bile bir parti için giyindiklerini anlayabiliyordu. Ve her birinin yüzünde, tavşan şeklinde yaldızlı bir maske vardı.

Hazel büyülenmişti. Maske takan kadınlardan birinin bir adamı elinden tutup onu sokağın karşısındaki sıra evlerin tuğlalarındaki küçük, neredeyse görünmez bir kapıdan içeri çekişini izledi; sanki

evlerin arasından yol açtı. Hazel, kadın açıp içeri girene kadar bunu fark etmemişti bile. Grubun geri kalanı, şık giysileri ve tavşan maskeleriyle hızla içeri girdi, kahkahalarının yankısı da onlarla birlikte kayboldu. Hazel, sokağın uzak tarafından gözlerini kısarak bakmıştı, ancak yalnızca kapıdan karanlığı seçebilmişti.

"Onlar kim?" diye sordu Hazel, Eliza'ya, hayal gücünün bir ürünü gibi belirip kaybolan grup karşısında hayrete düşmüştü.

"Ölüm Yoldaşları. Gizli bir topluluk, ancak gizli kısmı onlar için kayıp gibi görünüyor. Bir edebiyat topluluğu, iddia ediyorlar, ancak çoğunlukla kendilerini ölüme içip birbirlerini daha pahalı partilerle etkilemek için bir topluluk."

Hazel, "Sanırım özel bir grup" dedi.

"Şöyle söyleyeyim: Büyük büyük büyükbabanızın bir Plantagenet olması işinize yarayabilir, ancak ünlüyseniz şansınız daha yüksek olur."

"Ünlü?"

Tam o sırada, sokağın en uzak ucunda maske takan başka bir figür belirdi. Hazel, altın maskenin tavşan kulaklarının arkasından kalın, koyu kahverengi saçları olduğunu görebiliyordu. Yavaşça ama kararlı bir şekilde Pall Mall'da yürüyordu, sokağın diğer ucundaki arabanın arkasına saklanmış Hazel ve Eliza'nın varlığından habersizdi. Adam yaklaştıkça, Hazel aksamasını gizlemek için çabalayarak yürüdüğünü fark etti. Gizli kapıya yaklaştı ve garip bir ritimle kapıyı çaldı:

Kapıyı çal.

Kapı-Kapı.

Kapıyı çal.

Kapı-Kapı.

Eliza başıyla figürü işaret etti ve Hazel'a fısıldadı, "Childe Harold'u okudun mu?"

"Bu değil..." Kapı açıldı ve geç gelen içeri süzüldü. "Lord Byron?"

Eliza gözlerini devirdi. "Aynısı. Ünlüleri topluyorlar. Sanat, kültür ve toplum için önemli olan herkes üye olmaya çalışıyor. Prens Naip bu ülkeyi yönettiğini düşünüyor. Yanılıyor. Kararlar o kapının ardındaki insanlar tarafından veriliyor."

"Prenses Charlotte seçkin kulübün bir üyesi mi peki? Ölüm Yoldaşları ya da her ne deniyorsa?"

"Şaka mı yapıyorsun? Romantik şairlerin gizli sokaklarda kaybolduğu herhangi bir kulüp, saygın bir evlilik yapma sürecinde olan gelecekteki bir İngiltere Kraliçesi için uygun bir yer değildir."

"Yine de," dedi Hazel, "orada neler yaptıklarını merak etmiyor musun?"

"İçki içip, ortak zekaları için birbirlerini tebrik ediyorlar. Gizem çözüldü. İyi geceler, Hazel Sinnett."

Eliza arabanın kapısını kapattı ve Hazel, araba sokaktan aşağı doğru ilerlerken onun Prenses'in evine yeniden girmesini izledi. Kadının kahkahasının sesi hala kafasının içinde titriyordu. O gece Hazel, tavşanlar hayal etti. Edinburgh'daki anatomi okulundaki ilk gününde, organlarını ve kanın minik vücudundan nasıl aktığını incelemek için kesip açmaları için bir tavşan verilmişti. Rüyasında, sınıftaydı ve neşterinin altındaki tavşanın altın bir yüzü vardı. Kesmeye çalıştığında, masadan fırladı ve sokağa kaçtı.

15 Mayıs 1818
No. 4 Clarence Yolu
Windsor

Sevgili Hazel,

Dehşete düştüm. Dehşete düştüm ve umutsuzluğa kapıldım. Şimdi bana, görünüşe göre hapsedildiğinizi (?) ve ailemize asla kurtulamayacağımız bir utanç getirdiğinizi bildirerek yazmayı neden eğlenceli bulduğunuzu anlamıyorum. (Bu konuda yeterince çaba göstermediğinizi mi düşünüyorsunuz?)

En azından, karmaşanın çözülmüş olması ve Londra'da güvende olduğunuzu öğrenmek beni rahatlattı. Bildiğiniz gibi, Percy'nin Eton'da tüm beklentilerin ötesinde başarılı olduğu Berkshire'dayım. Eğer yakınlarda olursanız, lütfen çay içmeye uğrayın (tabi önce ailemize verdiğiniz tarifsiz zarar için özür dilemeye razıysanız).

Anneniz, Leydi Sinnett

12

Neyse ki Hazel'ın sandığının Edinburgh'dan gelmesi sadece beş gün sürdü. Gaspar, bir uşak onu fuayeye bırakırken kapıyı çaldı. Bugün, hem ceketi hem de pantolonu kırmızı iplikle süslenmişti. Pudralı peruğu her zamanki gibi kusursuz bir şekilde taranmıştı.

"Ah," dedi, büyük sandığın yanından geçerek. "Eşyalarınızın yolculuğu güvenli bir şekilde tamamladığını görüyorum."

Hazel bagaj kapağını açtı. Bir dakikadan kısa bir sürede dirseklerine kadar batmıştı. Evet, iyi. Güzel. Defterleri ve tezini yazdığı sayfalar vardı—Tanrıya şükür—ve iyi korseleri ve geceliği ve en sevdiği atkısı. Ama—

"Tıbbi çantam nerede?"

Hazel bagajdan bir şeyler fırlatmaya başladı. "Büyük bir deri çanta. Aşınmış. Oldukça çatlamış. Eskiden babamındı."

"Duygusal mı o zaman?" dedi Gaspar, Hazel'ın elbiselerinden birinin eteğini kaldırıp incelemek için parmağını kullanarak, elbiseyi yere yarı yarıya fırlatmayı başarmıştı. Hazel'ın duygu gösterisi onu açıkça rahatsız ediyordu.

"Hayır. Yani evet, ama sorun bu değil. Tüm tıbbi ekipmanım içinde. Neşterim, testerem, makasım, benim-"

"Evet, evet. Tamam." Gaspar, Hazel'ın sözleri sanki önünde salladığı solucanlarmış gibi seğirdi.

"Doktorlardan mı korkuyorsun, Gaspar?"

"Korkmuyorum, teşekkür ederim. Sadece konuşmayı buluyorum—" Uygun kelimeyi aradı ve sonra buldu. "—gereksiz! Makas ve benzeri şeyler hakkında konuşmaya gerek yok." Titredi. Hazel gülümsedi. Açıklayamadığı bir nedenden ötürü, onun zar zor gizlediği ameliyat korkusunu sevimli buldu.

"Neyse," diye devam etti Gaspar, "Ben hallederim. Londra'da senin için bu şeyleri satın alabileceğimizden eminim. Büyük bir şehir, biliyorsun."

"Evet, eminim. Ama ekipman oldukça kişiseldir ve eğer ben—"

"Size temin ederim!" dedi Gaspar yüksek sesle. "Ben hallederim." Kol düğmelerini düzeltti. "Ve belki de bu küçük—küçük ve kolayca düzeltilebilir!—hıçkırıktan Prens Regent'e bahsetmeyin."

"Prens Naip mi dediniz?"

"Evet," dedi Gaspar iç çekerek. "Bir kez daha, seni almaya gönderildim. Seni Kew'a götürmem gerekiyor. Seninle bir görüşme talep etti."

Hazel, İngiltere'nin her yerini dolaşıp yere atılmış, hepsi de buruşuk ve bakımsız haldeki elbiselerine hızla göz gezdirdi.

Gaspar fark etti. "Bu iş görecek," dedi, Hazel'ın annesinin babası yüzbaşılığa terfi ettiğinde törende giymesi için aldığı oldukça çirkin lacivert bir elbiseyi alarak. O zamandan beri giymemişti ve koltuk altlarının korkunç derecede sıcak ve kaşıntılı olduğunu hatırlıyordu. "Bunların arasında yarı yarıya uygun olan tek şey bu."

"Prens'le buluşmak için bunu giyemem. Iona'nın neden onu yanına aldığını bile bilmiyorum -yıllardır giymedim. Etek ucu muhtemelen çok kısa. Kaşındırıyor. Bir tür saçma performans için çocuk gibi giyinmiş yetişkin bir kadın gibi görüneceğim."

Gaspar elbisenin eteğindeki tozu sildi. "Aslında oldukça çekici buluyorum."

Hazel, laboratuvarında çalışırken sıklıkla giydiği keten renkli sade bir gömlek olan yeni elbiselerinden birini kaldırdı. "Bunu giyemez miyim?"

Gaspar sanki tokat yemiş gibi görünüyordu.

★ ★ ★

Otuz dakika sonra Hazel, iğrenç lacivert elbise içinde, Gaspar'la birlikte Londra yakınlarındaki kraliyet ailesinin birçok malikanesinden biri olan Kew'e doğru giden bir arabadaydı. Gaspar, "Bahçeler için ona iltifat etmeyi unutmayın," dedi. "Ve mobilyalar, mobilyaların çoğunu kendisi seçti. Ve içeri girdiğinizde reverans yapın. Alçak." Birdenbire dehşet dolu bir bakış onu ele geçirdi. "Reverans yapmayı biliyorsun, değil mi? Lütfen bana reverans yapmayı bildiğini söyle; sana öğretmek için zamanımız yok."

"Evet," dedi Hazel. "Reverans yapmayı biliyorum. Uzuvlarımı tam olarak kullanmama izin veren bir elbise giyseydim daha kolay olurdu ama başaracağım." Omzunu döndürmeye çalıştı ve bir yerdeki yırtılmış bir dikişin minik yırtılma sesini duydu. Kolunu hızla indirdi.

"Ne hakkında şikayet ettiğini anlamıyorum. Elbise harika görünüyor. Neredeyse bir hanımefendi gibi görünebilirsin."

"Ben bir hanımefendiyim, Gaspar."

"Tanıdığım hiçbir kadın kilise avlusunda pantolonla dolaşmamıştır."

"Belki de," dedi Hazel, düz ileri bakarak ve gülümsememeye çalışarak, "bu sadece daha fazla kadınla tanışman gerektiği anlamına geliyor."

Gaspar öyle kızardı ki kravatı da aynı renk oldu.

Kew'deki bahçeler çok geniş ve kapsamlıydı, Hazel bu kadar düzenli ve bakımlı görünmelerini sağlamak için yüzlerce kişilik bir kadroya sahip olmaları gerektiğini hayal etti, laleler hep aynı anda çiçek açmış ve aynı yöne bakıyordu, çitler keskindi ve çimenler yemyeşildi. Arabaları köpüren bir göletin üzerindeki küçük bir köprüden geçiyordu. Hazel aşağı baktığında suda çırpınan büyük koi balıklarını gördü.

"Önce Kral'ı selamlayalım," dedi Gaspar, hızını kesmeden. Hazel, Gaspar'ın perukunun arkasını takip ederek sarayın devasa giriş fuayesinden, sonunda küçük bir tahta kapıda son bulan, görünüşte sonsuz bir koridordan geçerek yetişmeye çalıştı. Gaspar kapıyı çaldı. Cevap gelmedi.

"Efendim?" dedi Gaspar. Hala cevap yoktu. Kapı kolunu o kadar yavaş çevirdi ki zar zor gıcırdadı ve Hazel'a dönerek fısıldadı, "Sadece hemen reverans yap. Hiçbir soru sorma. Kral'a hiçbir şey söyleme. Reverans yap ve ona sırtını dönme. Saygımızı gösterelim ve sonra gidelim." Hazel onaylayarak başını salladı ve Gaspar küçük kapıyı nazikçe itti.

Oda boğucu derecede sıcaktı ve küçüktü, dört duvar da aynı zümrüt yeşili brokar duvar kağıdıyla kaplı olduğu için daha da küçük görünüyordu; klostrofobik, yön duygusunu bozan bir etkisi vardı, sıcak ve odanın seyrekliğiyle daha da kötüleşiyordu; büyük dört direkli yatak dışında, yatak odasında neredeyse hiç mobilya yoktu. Küf ve ölüm kokusu her yeri sarmıştı. Hazel ağzını ve burnunu koluyla kapatma dürtüsüne direnmek zorundaydı. Gaspar eğildi ve ancak o zaman Hazel Kral III. George'un orada olduğunu fark etti. Küçük, harap bir adamdı, havayı çiğniyor ve parlak pembe diş etlerini ortaya çıkarıyordu. Gaspar Hazel'a baktı ve Hazel kendini hatırlayıp reverans yaptı. "Majesteleri," dedi, hatırlayarak

ancak kelimeler ağzından çıktıktan sonra hiçbir şey söylememesi gerekiyordu. Ama Kral tepki vermedi. Gözleri yuvalarında dönüyordu ve ağzı sessizce açılıp kapanıyordu. Gaspar, Hazel'ın kolunu çekiştirdi ve ikisi odadan geriye doğru yürüyüp koridora geri döndüler, ikisi de serin havayı içine çektiler.

"Kötü bir gün," dedi Gaspar, Hazel'dan çok kendi kendine. Doğruldu. "Ve şimdi Naip'i görüyoruz."

İki koridor daha geçip bir merdiven çıktıktan sonra üçüncü bir koridordan geçtikten sonra Gaspar sonunda Hazel'ı bahçeye bakan büyük pencereleri olan aydınlık bir oturma odasına götürdü. Prens Naip burada bir kaide üzerinde durup portre çektiriyordu.

Hazel, onun portrelerinden gördüğü Prens Regent'in nispeten yakışıklı olmasını bekliyordu. Ama değildi. Figürü, bir çocuğun ellerinde sıkılmış bir kil parçası gibiydi ve saçlarını öne, yüzüne doğru tarayarak şekillendirmişti, ancak tarama işlemi çok agresifti - yağlı saçların aşırı kremlenmiş çizgileri arasında çıplak pembe kafa derisinin tarak izleri görülebiliyordu. Küçük, sulu mavi gözler kızarmış bir sosis gibi kızarmış ve şişmiş bir yüzden dışarı bakıyordu.

"Mükemmel, efendim," dedi ressam sehpasının arkasından. "Çok onurlu." Hazel kahkahasını bastırdı. Gaspar ona dirsek attı ve Hazel derin bir
reverans. En iyilerinden biri; annesi çok gurur duyardı.

"Kraliyet Majesteleri," dedi Gaspar, kendi yayından kalkarken, o kadar alçaktı ki peruk neredeyse başından kayıyordu. "Lord Almont'un yeğeni Bayan Hazel Sinnett'i takdim edeyim."

Prens Naip, küçük bir çocuk gibi kıpırdanıyordu ve Hazel, Naip'in, gövdesine meydan okurcasına bağlanmış bir kuşak giydiğini fark etti.

"Evet, peki, nasılsın?" dedi sertçe.

"Doktor," diye nazikçe teşvik etti Gaspar, "Prenses'i tedavi edecek. Hatırlarsanız, Prenses'in kendi yaş ve cinsiyetindeki bir doktora daha yatkın olacağı yönündeki parlak fikriniz. Zaten başarılı olduğu kanıtlanmış bir fikir, efendim: Bayan Sinnett'in Prenses'in odasına girmesine izin verildi."

"Evet, evet. Elbette. Hekim. Benim harika fikrim." Naip göğsünü şişirdi ve kaideden aşağı atladı. "Sanırım bugün resimden bu kadar yeter," dedi sanatçıya.

Sanatçı itiraz etmeye çalıştı. "Efendim, ben-"

Ama Naip onu görmezden geldi. Yakasını çözdü ve tek bir hızlı hareketle, derin bir iç çekişle kemerini çıkardı. "Bir Prens formda ve zayıf olmalı!" diye ilan etti kimseye. Gaspar'a dönerek gözlerini kıstı. "Her zaman böyle şişman bacakların mı vardı, Gaspar?"

"Evet, öyle sanıyorum efendim."

Hazel, Naip'in politikalarıyla aynı fikirde olmadığını biliyordu: o sadık bir Muhafazakardı, savaştan ve aristokrasinin güçlerinden yana bir adamdı. Ancak onunla aynı odada olduğunda, onda anında sevimsiz bir şey olduğunu, duruşunda bir enerji ve Hazel'ı tedirgin eden üst dudağının alaycı bir şekilde sırıttığını fark etti. Büyük Britanya'nın geri kalanı gibi, tahtta Prenses Charlotte olduğunda minnettar olacaktı.

Naip Hazel'ı, birinin botunu indirmeden önce bir böceği inceler gibi süzdü. "Yani, kadın doktor. Çirkin küçük şey, değil mi?"

"Sanırım beni kızınızı tedavi ettirmek için buraya getirmenizin sebebi görünüşüm değildi, Majesteleri," diye mırıldandı Hazel, göz temasını kesmeden.

Naip ona doğru yürüdü ve çok yakın durdu. Daha da yakına eğildi ve Hazel'ın varlığının her zerresi bir adım geri çekilmek, geri çekilmek, başını ve gözlerini düşürmek istiyordu ama o direndi. Nefesi kötüydü, bozulmuş hayvansal yağ gibi. "Bir şey hakkında inanılmaz derecede net olmama izin verin, Bayan Sinnett," dedi ve Hazel'ın midesi kasıldı.

Adına dikkat ettiğinden emin değildi; aptalca görünüyordu. Ama şimdi gözlerinin içine bakıyordu ve Hazel onun ne kadar güçlü olduğunun ve sözlerinin artık ölümcül derecede ciddi olduğunun farkına vardı.

"Prenses'in sağlığı bu ulus için sizin asla hayal edemeyeceğiniz kadar önemlidir. Onu inceleyen ve tedavi eden zeki - zeki! - uzmanlara sahibiz. Siz bir deneysiniz. Siz bir dipnotsunuz. Başarısız olacağınızı tahmin ediyorum ve başarısız olduğunuzda, hayatınızın geri kalanını diş çekerek ve kırık eşek bacaklarını onararak geçirmek için İskoçya'daki bir kulübeye geri gönderildiğinizi göreceğim. Ve eğer Prenses'e zarar verecek veya durumunu herhangi bir şekilde kötüleştirecek bir şey yaparsanız - rezil olmak için yalvaracaksınız." Naip pahalı topukları üzerinde döndü. "İyi günler, Bayan Sinnett. İyi günler, Gaspar."

Hazel, ellerinin titrediğini fark etmemiş olsaydı, bu aniliğe, tüm bu şoka gülerdi. "O zaman biraz ekipmana ihtiyacım olacak," dedi Gaspar'a. "Cerrahi aletler. Ve biraz da bitki."

Gaspar da Naip'in sözlerinden sarsılmış gibi görünüyordu. "Evet, evet. Kew'da bir revir var. İhtiyacınız olanı alın ve başka bir şeye ihtiyacınız olursa bir not gönderin."

"Teşekkür ederim."

Hazel odadan çıktı, revir'e doğru yöneldi, kendini sabitlemeye ve titremesini engellemeye çalışıyordu. Prensesi tedavi edecekti. Başarısız olmayacaktı. Kendine, Dr. Beecham'a ve Dr. Straine'e anatomi okulunda ayakta kalabileceğini kanıtlamıştı. Ve şimdi kendini bir kez daha kanıtlayacaktı, çünkü bu sefer kanıtlamazsa başına ne geleceğini veya ailesine ne olacağını bilmek istemiyordu.

★ ★ ★

Belki de bunu bir kraliyet sarayından beklemeliydi ama Kew'daki revir Hazel'ın en çılgın hayallerinin ötesindeydi. İçeri girdiğinde ve hepsi parıldayan ve sıralanmış, Hazel'ın uzanıp onları almasını isteyen geniş cerrahi aletleri gördüğünde nefesi göğsünde düğümlendi. Çalışma tezgahının üstündeki raflarda, alfabetik sıraya göre dizilmiş, pamuk şeritleri ve alkolün yanında özenle düzenlenmiş kurutulmuş otlar ve ilaçlar kavanozları vardı. Kavanozların üzerindeki isimlerden bazıları tamamen yabancıydı, Hazel'ın hiç duymadığı, hatta bizzat görmediği veya erişemediği ilaçlar. Ama burada kitaplar da vardı—Hazel'ın kontrol etmeden bile ona hangi tozların kanamayı durdurmak için lapaya karıştırılması gerektiğini ve hangilerinin uyuşuklukla savaşmak için çay olarak demlenmesi gerektiğini bildireceğinden emin olduğu minyatür bir kütüphane. Çatlayan deri kitap kapaklarının altında saklı olan tüm bilgileri düşününce yüreği hızlandı ve yığındaki ilk kitabı, Fransızca yazılmış, melankoli tedavisine yönelik bir tartışma kitabını açmak için elini uzattı.

Hazel sadece ilk bölümü okuduktan sonra kendini geri çekti, kendisine geri dönüp onu bitireceğine ve orada bulunan diğer kitapları da bitireceğine söz verdi, öğreneceği yeni şeyler, daha iyi bir cerrah ve hekim olma yolları vaadiyle onu çağırıyordu. Ama bugün buraya bir görevle gelmişti ve bu yüzden kayıp tıbbi çantasını yeniden yapmaya koyuldu, yeni bir makas, yeni bir neşter, keskin bir iğne ve bir makara sağlam siyah iplik topladı. Küçük bir testereyi incelerken, arkasında birinin boğazını temizlediğini duydu.

Döndü ve kollarını göğsünde kavuşturmuş bir adam gördü. İnanılmaz derecede uzundu, muhtemelen altı fitti, ama ondan önce fark ettiği şey güçlü omuzları ve geniş göğsüyle ne kadar geniş olduğuydu. Yapısı ve sarı saçlarıyla Hazel onun bir çiftçi olduğunu, güneşte uzun saatler el emeğiyle çalışan biri olduğunu tahmin ederdi. Ama görünüşünün geri kalanının ayrıntıları yavaşça ortaya çıktı: iyi dikilmiş bir ceket giymiş bir beyefendi gibi giyinmişti; düzgünce kesilmiş bir bıyığı vardı; ve gözlük takıyordu. Tostun üzerindeki bal rengindeki gözlerini çerçeveleyen yuvarlak metal gözlükler.

"Burada ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu sarışın yabancı. Hazel'ın tam olarak tanımlayamadığı hafif bir aksanla konuşuyordu. Heceleri kesin ama tuhaf bir şekilde yuvarlaktı. "Eğer bir hırsızsan, aldığını bırak. Muhafızları aramayı tercih etmem ama bu ekipmanların bazıları oldukça değerli ve onları değiştirme zahmetine girmek istemiyorum."

"Ben hırsız değilim," diye tükürdü Hazel. Yabancı bir kaşını kaldırdı ve Hazel kollarının revirden aldığı şeylerle dolu olduğunu fark etti. Hepsini bir şangırtıyla tezgahın üzerine bıraktı. "Gaspar buraya gelebileceğimi söyledi," dedi.

"Ah," dedi adam, bir adım daha yaklaşarak. Gülümsemedi. "Ve Gaspar sana ayrıca, bakalım, neşterimi, makasımı, testeremi ve ipliğimi alabileceğini söyledi mi?"

Hazel, çalışma tezgahını görüşünden engellemek için bir adım attı. "Varsayımsal olarak. Eğer onları alıyor olsaydım. Bunun sebebi, onların senin olduğunu bilmemem olurdu. Ve onlara ihtiyacım vardı."

"Bu iplik bir elbise dikmek için uygun değil." Sesini sahte bir fısıltıya indirdi. "Bu deri için, etekler için değil."

"Prenses Charlotte'u tedavi etmek için buraya bir doktor olarak çağrıldım. Elbiseleri için çok daha kalifiye terziler tutabileceğinden eminim."

Yabancı bir adım daha attı ve Hazel onu engellemeye çalıştı, ancak o sola doğru bir hamle yaptı ve sonra sağa gitti ve makası arkasından kaptı. İki kez havaya fırlattı. "Bir meslektaş hekim kendi araçlarının ne kadar önemli olduğunu bilmelidir."

"Çok iyi farkındayım. Edinburgh'dan buraya getirildim ve eşyalarımı almak için gönderdim, ancak tıbbi çantam gelmedi. Ve Prenses'i tedavi etmemin riskleri bana oldukça açık bir şekilde belirtildi ve daha sonra değil, daha erken başlamayı tercih ettim."

Yabancı başını eğdi. "Komik," dedi.

"Komik olan ne?"

"Orada bir özür duyduğumu sanmıyorum."

Hazel'ın kanı kaynadı. Kendisinden neredeyse beş yaş büyük görünüyordu ve yine de onunla sanki bir çocukmuş gibi konuşuyordu. Hazel onun haklı olduğunu biliyordu; özür dilemeliydi. Ama bunun yerine, "Ve bir elbise dikmek için cerrahi ekipman kullanacağımı ima ettiğin için özür mü dileyeceksin?" dedi.

Burnundan nefes verdi: tam bir kahkaha değildi ama kahverengi gözleri biraz parlıyordu, ya eğlenerek ya da küçümseyerek. Hazel yanaklarının kızardığını hissetti.

"Tamam," dedi adam bir an sonra. "Özür dilerim." Bıyığı gerçekten de imkansız derecede düzdü. Her gün onu inceleyip yanlış kılları düzeltmesi gerekiyordu. Ve yetişkin bir adamın sarışın olması onur kırıcıydı, değil mi? Sarı saçlar, pembe yanaklı küçük çocuklar içindi, Hazel'a yaklaştıklarında ağzının kurumasına neden olan, uzun boylu, geniş göğüslü, tanımlanamayan aksanlı adamlar için değil.

Burada özür dilemesi, aletlerini geri vermesi ve kibarca fazladan bir şey olup olmadığını sorması gerekiyordu ama kendini yere çakılmış ve konuşamaz halde buldu.

Sanki onun aklını okuyormuş gibi, adam odanın en uzak ucundaki dolaba doğru yürüdü ve açtı. "Burada fazladan ekipman var. İstersen kullanabilirsin."

Hazel sessiz kaldı, hala dile getiremediği sebeplerden dolayı sinirliydi ve sonra daha da sinirliydi, nazik davranarak bu yabancının onun üzülme hakkını baltalaması. Bu adamda bir şey onu sinirlendirdi. Neden bu kadar nazikti?

"Öyleyse bu ülkedeki kadınlar özür dilemiyor veya teşekkür etmiyor gibi görünüyor," dedi adam hafifçe.

Tam o sırada odanın tepesindeki kapı açıldı. Telaşlı görünen bir uşak nefesini tuttu ve iki büklüm olup kapı çerçevesine tutundu. "Dr. Ferris," diye soludu, "yatak odasında size ihtiyaç var."

Dr. Ferris cevap veremeden—Dr. Ferris mi?—ya da tepki vermeden önce, gecelikli yaşlı bir adam uşağın yanından hızla geçip revirin içine daldı. "Bu şenliklerden nefret ediyorum ama iyi bir yüz takınıp katılmalıyım!" dedi, Hazel'a doğru dönerek. "Leydi Marlborough, ne kadar da harika görünüyorsunuz."

Adamın saçları dağınıktı ve gözleri yuvarlak ve genişti, beyazları her tarafta görünüyordu. Hazel, derisinin kırmızı ve iltihaplı olduğunu fark etti, tıpkı çok içilen bir geceden sonra birinin olabileceği gibi. Ayrıca, bir sanrı nöbetine yakalanan bu garip adamın, o öğleden sonra reverans yaptığı adam olduğunu fark etti: İngiltere Kralı.

Dr. Ferris, Hazel ile Kral III. George'un arasına kaydı.

"Majesteleri," dedi doktor, derin bir reverans yaparak. "Sizi yemek odasına kadar eşlik edebilir miyim?" Kral'ın kolunu nazikçe tuttu ve onunla birlikte odadan dışarı yürümeye başladı. Kral doktorla birlikte yürüdü, ancak Hazel'a özür dilercesine baktı. Hazel gülümsedi ve Kral George da ona gülümsedi.

Dr. Ferris kapı çerçevesinden dışarı adım atmadan önce, "Dolaptaki fazlalığı almakta özgürsünüz," dedi. "Ama lütfen kişisel ekipmanlarımı almayın."

"Yapmayacağım," dedi Hazel sessizce. Ve iki adamın ayak seslerinin koridorda kaybolmasını, Dr. Ferris'in rahatlatıcı mırıldanmalarının giderek daha da sessizleşmesini dinledi.

13

Hazel kendini yeni ve rahat bir rutinin içinde buldu. Uyandı, giyindi ve hizmetçilerin onu bir fincan çay ve Prenses'in o gün Hazel'ı görüp görmeyeceğine karar vermesini beklerken oturabileceği rahat bir yerle karşıladığı Warwick House'a gitti. Tıbbi çantası olmayan Hazel, Kew revirinden ödünç aldığı tüm ekipmanı bir bez parçasına sarmış ve tüm paketi yanında taşımıştı. Henüz kullanmamıştı.

Çoğu öğleden sonraları, Prenses şekerleme yaparken Hazel, onun için çok rekabetçi olan Eliza ile whist oynardı.

Eliza, "Dört kız çocuğunun en küçüğü olarak büyüdüm," dedi. "Kart oyunları söz konusu olduğunda yumruklarımı çekmemeyi öğrendim."

"Kardeşlerim var" dedi Hazel.

"Ah," dedi Eliza. "Bak, eğer kız kardeşlerin olsaydı, kadınların kurnaz olabileceğini bilirdin. Tıpkı şimdi seni sohbetle oyalayıp bundan sıyrılmak istediğimde olduğu gibi." Gösterişli bir şekilde, kazanan kartını masaya fırlattı. "Yine benim oyunum."

"Sanırım bir avantajın var. Bu oyunda benden çok daha iyi pratik yapmışsın."

"O zaman sana iyilik yapmış oluyorum, çünkü sen gelişmeyi öğrenene kadar hiçbir şeye bahse girmiyorum."

Hazel, Eliza'nın sadece acımasız bir kart oyuncusu değil, aynı zamanda Prenses'in yaklaşık iki yıl boyunca nedimesi olduğunu öğrendi. Babası bir baronun üçüncü oğluydu ve miras alma olasılığı çok düşüktü. "Amacım, hayatımın geri kalanında bekar teyze olarak kalmaya mahkûm olmadan önce benim için uygun bir koca bulmak. Kız kardeşlerimden ikisi zaten evli ve çocuklu. Üç yeğenim var!"

"Peki evlilik piyasası sizin için nasıldı?" diye sordu Hazel. "Continental teğmeninize cevabınızı verdiniz mi?"

Eliza küçük, çarpık bir gülümseme sundu. "Konuşmalar var. Mektuplar ve olası aşk ilanları."

Hazel kaşlarını kaldırdı. "Onun tarafında mı, yoksa senin tarafında mı?"

"Ah, sonu, elbette. Tamamen aşık oldu. Kendiniz görebileceksiniz; bir hafta sonra Buckingham House'daki Regent's balosunda olacak."

"Bir top mu?"

"Evet, geliyorsun, değil mi? Naip, bir gün Prenses'in sağlığının dans etmesine, biriyle tanışmasına, aşık olmasına ve sonunda bir koca seçmesine yetecek kadar iyileşeceği umuduyla onları atmaya devam ediyor. Elbette, gizlice onun Orange hakkındaki fikrini değiştireceğini umuyor."

"Yapmayacak mı?"

Eliza kahkaha attı. "Turuncu Kalıtsal Prens'i gördün mü? Ot gibi, sefil şey. Ekşi suratlı. Berbat dansçı. Ayrıca, on iki yaşında gibi görünüyor."

"Teğmeniniz gibi değil."

"Hayır," dedi Eliza, gülümsemesini bastıramadan. "Ona hiç

benzemiyor." Hazel sırıttı. "Ve tüm gün boyunca ilk kez, seni bir

oyunda yendim

"Wist'in!" Kartlarını açtı.

"Adil değil! Dikkatim dağıldı... seni temel sosyal dedikodulardan haberdar ediyordum!

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa," dedi Hazel, "bundan önce beni üst üste kırk beş kez yendin. Olasılık oranları, sonunda bir eli kazanmam gerektiği yönündeydi."

Eliza gülümsedi ve kartları düzgünce topladı. Başını Prenses'in kapalı kapısına doğru eğdi. "Onu kontrol etmeye gideceğim."

Birkaç dakika sonra Eliza başını odadan dışarı uzattı. Hazel ayağa kalktı. "Üzgünüm," dedi Eliza. "Bugün görünmek istemiyor, ancak bugün semptomlarının mide ağrısı, baş ağrısı ve titreme olduğunu söylememi söyledi. Ayrıca idrarının normalden daha koyu olduğunu söylüyor. Bunlardan herhangi biri sana yardımcı oluyor mu?"

"Henüz bilmiyorum ama olabilir. Neyse, teşekkür ederim,"

dedi Hazel. "Bir whist şampiyonu için her şey."

★ ★ ★

Hazel, tezi üzerinde çalışmaya başladığında odasında yazmaya odaklanmanın neredeyse imkansız olduğunu fark etti. Çok aydınlık, çok hafif, çok neşeliydi. Hava durgun ve sıcaktı. Güneşin şeffaf beyaz perdelerden içeri süzülme şekliyle ilgili bir şey, kelimelerin kaleminde sıkışmasına neden oluyordu. Edinburgh'da çalıştığı laboratuvardan çok farklıydı, karanlıktı ve ıslak taş ve toprak kokuyordu.

Prenses ve Eliza'nın kapıdan içeri girdiği anda onu kovduğu bir gün, Hazel yatağının yanındaki küçük masada yarım cümleden fazlasını yazamadığını fark etti, bu yüzden parşömenini ve mürekkebini alıp Kew'deki revire gitmeye karar verdi. Orada cilasız ahşap bir sıra ve masa olduğunu ve kesinlikle aydınlık pencerelerin olmadığını hatırladı.

Boştu ve ilk ziyaretinde olduğu kadar rahatlatıcı bir şekilde düzenli ve tertipliydi. Hazel tahta bir sıraya oturdu ve sayfalarını önüne serdi. Anlaşıldığı üzere, Edinburgh'da kaldığı yerden devam etmek o kadar da zor değildi. Hazel, odanın tepesindeki ince pencereden baktığında ışığın çoktan öğleden sonranın altın turuncusuna döndüğünü gördüğünde sanki sadece birkaç dakikadır yazıyormuş gibi hissetti. Daha önce çizdiği bir kalp diyagramını etiketlemek için yoğun bir şekilde odaklanmıştı.

"Sol ventrikülde vücuda giden kan vardır, vücuttan geri dönmez," dedi yumuşak bir ses omzunun üzerinden. Hazel ayağa fırladı ve neredeyse bir kavanoz mürekkebi döküyordu. "Üzgünüm, üzgünüm," dedi Dr. Ferris, yüzünü korumak istercesine ellerini kaldırarak. "Ne üzerinde çalıştığınızı merak ediyordum."

Hazel, davetsiz misafirin şaşkınlığıyla çarpan kendi yarışan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Burası... benim revirim," dedi.

"Bu saray reviridir. Sen de benim gibi Tacın isteğine göre çalışırsın."

"Öyle mi?" dedi doktor başını eğerek. "O zaman ne yaptığımı biliyorsun." Bunu bir soru olarak değil, bir ifade olarak söylemişti ve Hazel aniden yalnız olduğunu, refakatsiz olduğunu, bir odada bir adamın olduğunu ve herkesin onları görebileceğini fark etti. Bu, bir ömür önce endişeleneceği şeydi. Anatomistler Derneği'nde okumak için erkek kılığına girmeden önce. Jack'ten önce. Şimdi Jack'i düşünemiyordu. Hazel

kağıtlarını düzeltti ve vücudunu hareket ettirerek Dr.
Dönme dolap.

"Evet, öyle yapıyorum," dedi. "Kral George III'ü tedavi ediyorum, Tanrı ona yardım etsin ve onu korusun." Dr. Ferris'in ağzının köşesi bir sırıtmaya dönüştü. "Kabul et," dedi.

"Biraz etkilenmişsin."

"Senden mi? Ben neden olayım ki?"

Başını eğdi. "On altı yaşında Uppsala Üniversitesi'nde sınıfımın birincisiydim. Stockholm'deki Saint Göran Hastanesi'nin cerrahi bölümünün en genç başbakanıydım. Daha önce Journal of the Royal Society of Medicine ve New England Journal of Medicine'de yayınlandım. Sonuncusunda iki kez. İngiltere Kraliyet Cerrahlar Koleji Üyesiyim. İsveççe, Fransızca, İngilizce, Latince ve Almanca'ya akıcı bir şekilde hakimim. Ah, ve Danca. Yirmi dört yaşında Büyük Britanya ve İrlanda Kralı'nın kişisel doktoruyum. Devam edeyim mi?" Hazel gözlerini devirdi. Dr. Ferris devam etti: "Ne üzerinde çalıştığınızı görebilir miyim? Belki biraz yardım edebilirim? Sol ventrikülün ne yaptığını hatırlatan bir şey?"

"Sol ventrikülün ne işe yaradığını biliyorum."

"Eminim öyledir," dedi Dr. Ferris. "Ama orada, diyagramınızda yanlış var. Sol ventrikül hastanın bakış açısındandır, doktorun değil. Hastanın sol tarafı."

Hazel çizimine baktı. Öfkeyle, haklıydı. "Sol ventrikülün hangisi olduğunu biliyorum," dedi ve sonra hemen pişman oldu çünkü huysuz bir çocuk gibi konuşuyordu.

Dr. Ferris yüzünü buruşturdu. "Peki ya sen?"

Hazel kalemini aldı ve yazısını hızla karaladı. "İşaretlememde bir hata var. Düşüncemde değil. Bir fark var. Bazen kafanızda bir şey biliyorsunuz ama yanlış yazıyorsunuz. Hepsi bu."

Doktor onu görmezden geldi ve şifalı bitkileri toplamak için tıbbi malzemelere gitti. Yüksek bir raftan büyük, porselen bir küvet indirdi ve yavaşça kapağını açtı. Hazel içeride ne olduğunu görmek için boynunu uzattı.

"Sülükler!" dedi.

"Evet, elbette." Dr. Ferris omuz silkti. "Mizahları hizalamanın en iyi yolu."

"Evet, evet, biliyorum, sadece-" Hazel istemsizce titredi ve Dr. Ferris bunu fark etti.

"Meraklı," dedi. "Solunu sağından ayırt edemeyen ve ürkek bir doktor. Çok meraklı."

"Ben ürkek değilim. İki bacağımı kestim ve iki katı kadar kolumu kırdım. Bir uyluk kemiğinden kurşun ve bir kulağımdan kılıç çıkardım ve her iki seferde de hasta hayatta kaldı."

Doktorun bıyığı diken diken oldu ve tek bir kalın, kahverengi sülüğü bir parmağına alıp yavaşça Hazel'a doğru hareket ettirdi. Hazel istemsizce irkildi. Doktor onu diğerlerinin yanına küvete geri koydu. "Eğer öyle diyorsan," dedi hafifçe. Sülük dolu küvetin tamamını aldı ve merdivenlerden yukarı çıkıp odadan çıktı. Hazel'ın kafasında bir uğultu vardı ve kulakları sıcaktı. Kalp diyagramını düzeltti ama sonra günün geri kalanında daha fazla yazı yazamayacağını fark etti.

★ ★ ★

Bir hafta sonra Hazel trakeanın şemasını çizerken Dr. Ferris tekrar arkasında belirdi.

"Dr. Ferris. Genç kadınlar yazmaya çalışırken onları hep rahatsız mı ediyorsunuz?"

"Sadece revirdeyken. Sana çay getirdim." Hazel'ın kağıtlarının üzerine koymamaya dikkat ederek masaya bir kupa koydu.

"Teşekkür ederim, Dr. Ferris," dedi olabildiğince soğuk bir sesle.

"Bana Simon diyebilirsin."

"Ben bunu tercih etmem."

"Bunu yapmanı çok isterdim. Aksi takdirde, sana Hazel dediğimde çok tanıdık gelecek."

"Öncelikle bana Hazel demeyeceksin. Burada tek başıma çalışırken beni rahatsız etmeyi uygun görüyor gibi görünsen de, aramızda herhangi bir yakınlık seviyesine ulaştığımızı düşünerek kendini kandırmayacaksın."

Ferris sahte bir reverans yaptı. "Nasıl isterseniz, Bayan Sinnett."

"İkincisi, düzgün bir şekilde tanıştırıldığımızı bile hatırlamıyorum. Adımı nereden biliyorsun? Benim hakkımda soru sordun mu?" Son soru, durdurma şansı bulamadan ağzından çıkıverdi.

"Bayan Sinnett, Büyük Britanya'da pek çok kadın doktor olmadığını ve Prenses'i tedavi etmek üzere davet edilenlerin daha da az olduğunu bilmek ilginizi çekebilir. Ününüz, dedikleri gibi, sizden önce gelir."

"Peki benim itibarım ne?"

Gözlerini vücudunun yukarısında aşağısında gezdirerek bir gösteri yaptı. "Zeki. İnatçı. İyi bağlantıları var ama ailesi için bir skandal. Edinburgh'daki bir hapishaneyle ilgili bir şeyler duyduğumu hatırlıyorum. Dikiş konusunda iğne ve iplikle iyi. Korkunç bir el yazısı. İnce bacaklar."

“Bunu duymadınız!”

"Aa, öyle değil mi?"

"Ben de sizin hakkınızda duydum, Dr. Ferris. Sizin aşırı şımartılmış, kibirli ve kendi şöhretlerinden çok memnun olup işlerinde iyi olma zahmetine girmeyen erken gelişmiş tıp ünlülerinden oluşan uzun bir çizginin bir parçası olduğunuzu söylüyorlar."

"Bir 'ünlü'! Teşekkür ederim, Bayan Sinnett."

"Bu bir iltifat olarak düşünülmemişti, Dr. Ferris."

"Simon."

"HAYIR."

Simon von Ferris iç çekti ve ellerini büyük paltosunun ceplerine koydu. "Sorun bu. İyi bir izlenim bırakmak umuduyla bir fincan çayla buraya geldim. Bir şekilde rotamızdan çıktık."

"Sanırım bana birkaç kez hakaret ettin," dedi Hazel.

"Sanırım İngilizlerin hakaret olarak algıladığı şey sadece dürüstlüktür. Biz İsveç'te çok daha dürüstüz. Hakaretlerinizi nezaketle gizliyorsunuz. Çok daha zalimce."

"Sonunda bir konuda yanılıyorsun," dedi Hazel. Simon'ın getirdiği çaydan bir yudum aldı; sertti ve vanilya tadındaydı. Gülümsedi. "Genel olarak İngilizler konusunda haklısın. Ama ben İngiliz değilim. İskoç'um."

"Yani, ikimiz de burada yabancıyız," dedi. "Size katılabilir miyim?" Hazel'ın bankının yanındaki tahta bir sandalyeyi işaret etti. "En azından bir fincan çay için. Ve sonra söz veriyorum, huzur içinde çalışmanıza izin vereceğim."

Hazel başını salladı ve Simon oturdu, memnundu. Paltosunun birçok cebinden birinden bir elma çıkardı ve büyük bir ısırık aldı, iştahla.

Hazel güldü. "Bunu tüm zaman boyunca ceketinde mi taşıyordun?"

"Elbette!" dedi Simon yuttuktan sonra. "İnsan ne zaman bir atıştırmaya ihtiyaç duyacağını asla bilemez." Ceplerini patlattı. "Sırlar ve malzemelerle dolu."

"Demek ki birisi Büyük Britanya Kralı'nın özel doktoru oluyor: hazırlık."

"Bu ve kraliyetle nasıl konuşulacağını anlamak. Onlar kendi başlarına bir tür." Elmayı bir ısırık daha aldı.

Hazel, vücudu tamamen ona dönük olacak şekilde döndü. "Bekle. Belki bana yardım edebilirsin."

"Çaydan daha fazlası mı?"

"Prensesle. Onu muayene etmeme izin vermiyor."

"Ah," dedi Simon. "Evet, Prenses'in kalıplarının gayet farkındayım. Beni neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışmak için gönderdiklerinde, Warwick House'un kapılarını açmayı reddetti ve beni içeri aldı."

"Sadece meraktan," dedi Hazel. "Sence onda ne sorun var?"

Elmasından bir ısırık daha aldı. "Tanrım, eğer biliyorsam. Her şey olabilir. Yardım ediyor muyum?"

"Hayır, ama bence öyle olabilir. O zaman kraliyet ailesiyle nasıl konuşabilirim? Bana karşı nefret beslemiyor gibi görünüyor, ama ona gerçekten bakma şansım olmadı. Ve gerçek bir muayene yapana kadar onda neyin yanlış olduğunu anlama umudum yok."

Simon bir an durakladı ve düşünürken parmağını dudaklarına götürdü. "Hiç Venedik'te ördek avına çıktın mı?"

"Venedik mi?" Hazel ona Büyük Britanya'dan hiç ayrılmadığını söylemek istemedi ve bu yüzden sadece "Hayır. Henüz değil, yani" dedi.

Ve sonra, Hazel'ın zevkine ve şaşkınlığına, "Ah, harika, gitmelisin" gibi küçümseyici bir dehşet ifadesi takınmadan konuşmaya devam etti. Belki de İngiliz nezaketi konusunda haklıydı. "Şafaktan önce kalkmalısın," dedi. "Şafaktan önce, ördekler hala uyurken. Ve oradaki lagünlerde yüzlercesi var. Belki binlercesi. Ama yerleşene kadar ateş etmeye başlayamazsın. Ve orada beklersin. Sessizce, hareket etmeden, belki bir saat, ördekler uyanmaya başlayana kadar. Ve sonra zaten orada olduğun için sana alıştıklarını görürsün. Ve sonra ateş edebilirsin."

"Prenses'e davranmayı ördek avına mı benzetiyorsun?"

"Bu arada, metaforun mükemmel olmayabileceğini de kabul ediyorum."

"Zaten her gün geliyorum," dedi Hazel. "Onun fuayesinde saatlerce kitap okudum. Sorunun onun benimle rahatsız olması olduğunu düşünmüyorum."

"Peki, o zaman belki bunu bir oyuna dönüştürmen gerekir? Ya da belki," dedi, "ona sorman gerekir. Sana kraliyet mensubu olmanın sefil bir şey olduğunu kimse söylemedi mi? Günlerini yaldızlı kafeslerinde kilitli olarak, birinin onlara gerçek bir insan gibi davranmasını ve bir porselen parçası gibi davranmamasını bekleyerek geçiriyorlar. Bu korkunç bir varoluş."

Hazel, "Daha fazla parası ve daha fazla toprağı olan, ne yapacağını bilemeyen insanlara sempati duymam benim için zor." dedi.

"Yani sen bir devrimcisin?" diye sordu Simon.

"Mutlaka değil," dedi Hazel. "Ama İskoçya'daki haberleri okumaya çok fazla zaman harcadım ve kendimi dindar bir monarşist olarak görmüyorum."

"Çok akıllıca," dedi Simon. "Çayını bitirdiğini görüyorum. Fincanını alıp yazman için sana sessizlik tanıyacağım."

"Sormayı düşünüyordum," dedi Hazel aşağı uzanıp fincan ve tabağı kaldırırken. "Sülükler işe yarıyor mu? Kral'da mı?"

Simon başını iki yana salladı. "Ne daha fazlası ne de daha azı. Kral George ile vakit geçirdikçe öğrendim ki, monarşiye karşı fazla sempati duymayan biri bile kendisini bu adama sempati duyarken bulacaktır. İyi günler, Bayan Sinnett."

Doktor kapıya doğru uzun adımlar attı. Hazel çalışmak için yalnız kalmak istemişti ama şimdi o gidiyorken, onun kalmasını istediğini fark etti. "Bekle!" dedi Hazel. "Sormayı unuttum. Londra'da benden daha uzun süredir yaşıyorsun. Ölüm Dostları Derneği'ni hiç duydun mu?"

Simon başını yana eğdi ve parmağını bıyığından geçirdi. "Evet. Marie-Anne Lavoisier ve ekibi. Gençleri, güzelleri ve zekileri severler. Sanırım her an seni ziyarete gelecekler." Marie-Anne Lavoisier ismi Hazel'a tanıdık geliyordu ama tam olarak çıkaramıyordu. Hazel o gece Pall Mall'da koşarken tavşan maskeleri takan figürlerden hangisi olduğunu merak etti. "Yani, sanırım Hazel kendini durduramadan Simon'a sordu.

Simon gülümsedi. "Geceleri evde geçirmeyi ve iyi bir gece uykusu çekmeyi tercih ederim. Çay içip kitap okuyup dokuzda yatağa girmek." Revirden ayrıldı ve Hazel'ın çay artıklarının olduğu bardağı almış olmasına rağmen, Hazel gittikten uzun süre sonra bile koyu, tanenli siyah çay ve vanilya kokusunu aldığına yemin edebilirdi.

★ ★ ★

Ertesi sabah Hazel, üç kitap, yeni bir kalem ve birkaç temiz kağıt taşıyarak Warwick House'a yürüdü. Eğer zamanını Prenses'in onu görmeye istekli olmasını bekleyerek geçirecekse, en azından zamanını üretken bir şekilde kullanabilirdi.

Hazel ayrıca Kew'den ödünç aldığı tıbbi malzemeleri bir rulo kanvasla sarılı halde yanında getirdi.

Hazel'ın sandıkları tıbbi çantası olmadan geldiğinde, hemen Hawthornden'a yazarak Iona'dan onu da göndermesini istedi. Birkaç gün sonra, sevgili çantası gelmişti ama Hazel onu açtığında neredeyse ağlayacaktı: deri sırılsıklamdı ve çantanın içi yeşil-gri küfle kaplıydı. Edinburgh ile Londra arasındaki yolculuğun bir yerinde, çantası bir su birikintisine düşmüş ve orada kalmıştı. Koku onu kusturmaya yetecek kadardı.

Tokası paslanmış ve kırılmıştı. İçerisinde sakladığı defterler işe yaramaz bir hamura dönüşmüştü.

Çantanın tamamını attıktan sonra bile küf kokusu günlerce odasından gitmiyordu.

Hazel yeni bir tıbbi çanta almayı düşünmüştü ama henüz tam olarak doğru bir şey bulamamıştı. Mahvolmadan önce, Edinburgh'daki eski tıbbi çantası mükemmeldi: derisi yumuşak ama dağılmayan kadar kullanılmıştı; ihtiyacı olan her şeyi taşıyabilecek kadar büyük ama kullanışsız değildi. Öğleden sonrasını mağazaları dolaşarak geçirdi ve sonuçlar moral bozucuydu. Her biri kendi tarzında biraz yanlış olan bir düzine tıbbi çanta buldu ve hepsi üç katı fiyatlıydı ve eskiden sahip olduğu kadar iyi değildi.

Ve böylece: bir tuval rulosu. Şimdilik.

Hazel kitaplarını kucağında taşıyordu, hangi kitaptan başlayacağına karar verirken gözüne bir şey çarptı: Güneşin altında, yolun ortasında yatan küçük bir gri kürk parçası.

"Merhaba," dedi Hazel yaklaşarak.

Köpeğin boynunda tasma ve tasma yoktu ve sırtüstü yuvarlandı, tozda kıvranıyordu, bir arabanın her an hızla geçebileceği gerçeğinin farkında değildi ya da bundan rahatsız olmamıştı. Hazel yaklaştı ve hayvandan çok tüylü olan küçük gri köpeğin, Prenses Charlotte'un yatağında uzandığını gördüğü köpek olduğunu gördü: Edith ya da Edwarda. Edwina. "Bence dışarıda tek başına olmamalısın, küçüğüm," diye mırıldandı Hazel.

Tam o sırada Prenses, Warwick Evi'nin kapısında belirdi, saçları açıktı ve üzerinde sadece bir sabahlık vardı. "Edwina!" diye seslendi, perişan bir halde. "Anneciğine gel!"

Köpeğin kulakları ismini duyunca dikleşti ve dört ayak üzerine sıçradı, sanki daha uzağa koşup oyunu devam ettirmek ister gibi kıvrandı. Edwina kaçma şansı bulamadan Hazel onu kucakladı ve birkaç dakika sonra Warwick Evi'nin basamaklarına ulaştı.

"Oh, şükürler olsun!" dedi Charlotte, Edwina'yı Hazel'ın kollarından koparark. Köpek annesinin yüzünü neşeyle yaladı. "Bu sabah yatakta olmadığında her yere baktım. Her yere baktım ve sonra uşakla kaçmış olabileceğini düşündüm ve eğer gitmişse ne yapacağımı bilmiyordum."

Yatak odasına doğru yürürken kucağındaki köpeğe laf atıp, azarlamalar ve sevgi sözcükleri arasında gidip geldi. Hazel'a teşekkür etmedi ama kapıyı da arkasından kapatmadı.

Ve böylece Hazel onu takip etti ve koridordaki her zamanki yerine oturmak yerine Prenses'in odasındaki kahvaltı masasına oturdu. Eliza birkaç dakika sonra odaya daldı, saçları darmadağınıktı ve alnında ter birikmişti.

"Ah, onu buldun. Mutfakları didik didik arıyordum."

"Dışarıdaydı," diye mırıldandı Prenses Charlotte, dikkatini kollarındaki köpekten hiç ayırmadan. "Ve Bayan Sinnett onu buldu."

"Ah, peki, sen ne biliyorsun," dedi Eliza. Hazel'ın karşısındaki sandalyeye çöktü. Prenses tekrar yorganın altındaydı, kendi dünyasına dalmıştı, yavru köpeği göğsüne kıvrılmış ve yüzünü yalıyordu. Eliza iç çekti ve Hazel'a döndü. "Kartlar mı?"

Sabah öğleden sonra oldu. Hazel, Eliza'ya üst üste üçüncü kez whist oyununu kaybetmişti ki, Prenses Charlotte uykusundan uyanıp hizmetçinin çayını getirmesini istedi.

Tembel bir öğleden sonraydı. Prenses rahattı, Hazel'a köpeğini geri verdiği için minnettardı (çok fazla şey söylememiş olsa bile) ve en azından özel odasında oturmasına izin verecek kadar onunla rahattı. Bu belirsiz bir hesaplamaydı, sadece sezgilere dayanarak yapılmıştı, ancak Hazel Prenses'in ona açılmasını sağlamanın zamanının geldiğine karar verdi. Yeni bir taktik deneyecekti.

Hazel masadan kalktı ve boğazını temizledi. Prenses Charlotte bir kaşını kaldırdı ve Hazel küçük bir reverans yaptı. "Kraliyet

Majesteleri, bir an için dürüst olabilir miyim?”

Eliza odanın köşesinden izliyordu, yüzü değişmemişti ama endişe gözlerine sızıyordu. Charlotte sadece omuz silkti.

"Baban, seni neyin rahatsız ettiğini teşhis edebilmem gerektiğini çok açık bir şekilde belirtti. Eğer teşhis edemezsem, annem ve kardeşim için işleri zorlaştıracağından endişeleniyorum. Daha da zorlaştıracak. Zaten nişanı reddetmem ve anatomi çalışmak için erkek kılığına girmemle ilgili skandalla uğraşmak zorunda kaldılar ve eğer Naip, Tac'a ihanet ettiğimi düşünürse, muhtemelen, bilmiyorum, krallıktan kaçmak zorunda kalacağız. Saint Helena'da yaşa."

"Nişanı mı bozdun?" diye sordu Charlotte.

"Geçen yıl. Kuzenim. Başka birine karşı hislerim vardı." Ve tam da öyle, Jack düşüncesi Hazel'ın durduramadığı bir dalga halinde geri geldi. Onunla birlikte mezarlığa geri dönmüştü, az önce kazdıkları mezarda, etraflarındaki toprak kokusuyla bedenlerini birbirine bastırıyor, birbirlerinin nefesini dinliyor ve birbirlerinin kalp atışlarını hissediyorlardı. Prenses'in odasına geri döndüklerinde, Hazel'ın kolundaki deri diken diken oldu. "Beş dakika, hanımefendi. İstediğim tek şey bu. Sadece beş dakika ve Prens Naip için Gaspar'a bir rapor yazabilirim."

Hazel nefesini tuttu.

"Tamam," dedi Charlotte. "Beş dakika."

Eliza gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Gidip taze bir çay isteyeceğim."

"Hayır, kal," dedi Prenses. "Bayan Sinnett gidip çay isteyebilir ve
"Geri döndüğünde beni muayene edecek."

★ ★ ★

Hazel, Prenses'in semptomlarında belirgin bir ipucu bulmayı beklemiyordu ama en azından şimdi üzerinde çalışabileceği bir şeyi vardı. Charlotte'un alnı sıcaktı, ateşi açıkça yükselmişti. Ateş, bu kadarı da belliydi, Prenses'in yorgunluktan ve bulanık görmeden şikayetçi olması da öyle. Ama Prenses'in muayenesinin geri kalanı tamamen temizdi. Kalp atışları normaldi. Şişlik veya kızarıklık yoktu. Sırtında, hayatta kaldığı Roma ateşinin kalıntıları olan yara izleri vardı ama Tanrıya şükür, izlerin hiçbiri taze değildi. Prenses midesinde bir ağrıdan şikayetçiydi ama Hazel orada herhangi bir sertlik veya şişlik hissetmiyordu.

Toplamda, yirmi iki yaşında bir kadının haftalarca ateşle yatağa mahkûm olmasının nedenini açıklayan hiçbir şey yoktu sınavda. Yine de Hazel her şeyi görev bilinciyle yazdı ve sınavı gözlem defterine ekledi. İlerleme kaydediyordu. Garip bir şekilde, o akşam dairesine dönmek için arabasına bindiğinde, henüz cevabı olmasa da, Simon von Ferris'e o gün yaptığı sınavdan bahsetmeyi dilediği düşüncesi aklına geldi.

14

Eliza'nın ısrarı üzerine Hazel, Regent'in balosu için yeni bir elbise almayı kabul etti. "Üzgünüm ama giydiklerini giymeye devam edemezsin," dedi, bir gün Hazel'ın eteğini çekiştirerek. "Bu etek ucu bir inç kısa ve göğüs altı ay eski."

"Baloya gidip gitmeyeceğimi bile bilmiyorum, Bayan Murray," dedi Hazel. "Yapmam gereken çok iş var. Prensesi tedavi etmek için buradayım, ... bilmiyorum ... kadril yapmak için değil."

Eliza ona hızlıca küçümseyici bir bakış attı ve gözlerini devirdi. "Prenses'i tedavi etmen gerekiyordu ve o baloda olacak. Tamamdır. Bu temelde senin iş tanımında var. Neden senin eğlenmene yardımcı olmamı bu kadar zorlaştırıyorsun bilmiyorum."

"Bekle. Prenses baloya mı gidiyor?" Hazel, Charlotte'u yatak odasının dışında görmemişti, yakındaki parkta birkaç kez gezintiye çıktıkları zamanlar hariç. "Sağlığının buna izin verdiğini sanmıyorum."

Eliza'nın ağzı gergin, ince bir çizgiye dönüştü. "Prenses Charlotte bile babasıyla uzlaşması gerektiğini biliyor. O, onun bir kocaya yerleşmesini ve bu işi bitirmesini istiyor, sağlık umurunda değil." Eliza öne eğildi ve Hazel da onu taklit etti. "Bana sorarsanız, onun sadece Orange Prensi ile evlenmesini ve ülkeden sonsuza dek gitmesini tercih ederdi."

"Naip neden Prenses'in ülkeden çıkmasını istesin ki? O açık ara en popüler kraliyet üyesi."

"Kesinlikle," dedi Eliza. "İnsanların onun için nasıl sıraya girdiğini fark etmedin mi? Adına tezahürat mı ediyorlar?" Hazel fark etmişti. Warwick House'a vardığında neredeyse her gün yakınlarda bir grup iyi dilekçi oluyordu, bağırıyor ve Charlotte'a hızlı bir iyileşme için en iyi dileklerini iletiyorlardı. "Ve Naip'le tanıştın. Kraliyet Majesteleri hakkında asla kötü konuşmamak için" -bir sırıtma- "ama övgüsünü sadece kendisi için seven bir adam var. Charlotte ne kadar hızlıysa

"Ülke dışına kocasıyla birlikte çıkarsa, insanlar ona daha çabuk odaklanır ve ne kadar çabuk bir oğlu olursa, insanlar onu o kadar çabuk unutur."

"Yani, kendi eskimişliğiyle evlenecek."

"Her kadın eskimeye doğru evlenir," dedi Eliza. "Genç kadınlar olarak bizi kutlayan şeyler - çekici olmak, cilveli olmak ve zeki olmak? Evli bir kadın ve anne olarak, bunların hepsi çok fazla allık sürmek gibi umutsuz ve utanç verici hale gelir. Evlendikten sonra eğitimlerimiz bile hiçbir işe yaramaz. Charlotte ve ben kocaları cezbedecek kadar yetenekli olmak uğruna diller ve müzik konusunda eğitim aldık. Evleneceğiz ve matron olacağız ve sonra oğullarımızı bizim adımıza kararlar alacak şekilde yetiştireceğiz."

Hazel, Bernard'ın kendisine evlenme teklifi etmesinin hissini, kabul ederse hayatının geri kalanının dar ve sıkışık bir yolda ilerleyeceğini bilmesini hatırladı. Gün geçtikçe doğru elbiseyi giymek, doğru sosyal çağrıları yapmak, çocuk doğurmak ve her gün, bir zamanlar cerrahi ve insan anatomisi hakkında sevdiği şeylerin anısının giderek daha da silikleştiğini izlemek.

"Sanırım bu yüzden evlenmeye hiç niyetim yok," dedi Hazel. Düşünce, bunu söylediği anda, tam olarak şekillenmiş bir şekilde, yeni yeni somutlaşmıştı. Evlenmeyecekti. Bir zamanlar bir aşk bulmuştu, ama Jack gitmişti ve şimdi Hazel sadece kendi şartlarına göre yaşayacaktı.

"Bu bir kadın cerrah için iyi ve güzel," dedi Eliza. "Sanırım bu konuda nadir bir kuşsun. Ama Prenses Charlotte'un böyle bir lüksü yok. Evliliği büyük bir diplomatik ve politik olay. Bir varis doğurmak onun Tac'a karşı birincil görevi."

"Ve böylece, hasta olsun ya da olmasın, babasının balosuna gidiyor."

Eliza başını salladı. "Her ne kadar onu bu tür şeylerden erken gizlice çıkarmanın bir yolunu bulabilsem de."

"Tamam," dedi Hazel. "Orada olacağım." Başka bir şey olmasa bile, diye düşündü Hazel, Prensesi gözlemlemek, onu halk içinde izlemek ve semptomlarını not etmeye devam etmek için başka bir şans olurdu. Belki de onu tedavi etmek sonuçta ördek avına benzeyecekti. Hazel, bir teşhise yol açabilecek ipuçlarının yavaş yavaş ortaya çıkmasını beklemek ve izlemek zorunda kalacaktı.

Eliza hala Hazel'ın giydiği elbiseyi inceliyordu, parmaklarının arasında elbisenin kumaşını hissederken kaşlarını çattı. "Yeni bir elbise için Bayan Thire'a gideceksin. Bu tartışmaya açık değil. Ben şahsen onun senin için zamanında bitirmesini sağlayacağım."

"Aslında Bayan Thire'ın bir elbisesini yaptırdım!" dedi Hazel şaşkınlıkla, Eliza'yı memnun edecek bir şey sunabildiği için çok mutluydu. "Annem geçen yıl ölçülerimi gönderdi."

"Öyle mi yaptın?" dedi Eliza. "O zaman yeterince kolay. Bunu giy. Burada giydiğin elbiselerden çok daha iyi olduğunu hayal etmeliyim. Kusura bakma."

O elbiseye ne olmuştu? O gece Mercer'in evinde, tutuklandığı akşam giymişti. Onu o elbiseyle tepedeki hapishaneye götürmüşlerdi ve kadın mahkumlar için olan sert, pamuklu geceliğe zorla geçmeye zorladıklarında da o elbiseyi giymişti. Muhtemelen o güzel kadife çiçeği elbisesi hala oradaydı, buruşmuş bir top haline gelmişti, nem ve ihmal yüzünden küflenmişti. "Aslında... artık bende değil," dedi Hazel. "Ben, şey, kaybettim."

Eliza yavaşça gözlerini kırpıştırdı. "Tamam," dedi. "O zaman, orijinal planımıza geri dönüyoruz. Muhtemelen en iyisi bu; aylar önce giyilmiş bir elbise bile yeterince utanç verici. Zaten bir kez giydiyseniz daha da kötü."

'"Bir kere'?"

"Londra'dasınız, sevgili Bayan Sinnett. Belki Edinburgh'da ekose ve sade gömlekler çekici kabul ediliyordur, ama göreceksiniz. Sizi koruyorum. Bu insanlar fırsat bulurlarsa sizi canlı canlı yerler."

"Ve Bayan Thire'dan bir elbise bunu önleyecek mi?"

Eliza bir tutam saçını parmağının etrafına doladı. "Bayan Thire'dan bir elbise onları oyalayacak ve ilk darbeyi sen indirebileceksin."

Prensesin bir arkadaşının arkadaşı olmanın avantajları da vardı: Ertesi gün, Bayan Thire'ın atölyesi Hazel'ı, Soho'nun yakınındaki şık bir köşede, beyaz sütunlu, küçük ama şık döşenmiş bir dükkânda Bayan Thire'ın kendisiyle son dakika prova için sıkıştırdı.

"Bunun çabuk olması gerekecek," dedi Bayan Thire selamlama yoluyla ve Hazel'ı atölyenin arka tarafına doğru yönlendirdi. "Soydaki her genç, Napolyon'la savaştan döndüklerine göre, yakışıklı bir askerin dikkatini çekecek yeni bir elbise istiyor." Ağzında iğnelerle konuştu. "Siz. Bayan Hazel Sinnett. Hawthornden Kalesi, Edinburgh. Ölçüleriniz bir yerlerde. Hiçbir müşteriyi unutmam." Hazel'ı onaylamayan gözlerle süzdü. "Şimdi göğüste bir santim daha az ve o korkunç derecede zayıf bacakları gizlemek için eteğin daha dolgun olmasına ihtiyacımız olacak. Gel." Ve Hazel tek kelime etmeden, bir kaide üzerine süpürüldü, böylece Bayan

Thire, eteğinin gizli ceplerinden birinden çıkardığı bir iplik parçasıyla daha detaylı ölçümlere başlayabilirdi.

Bayan Thire, yaklaşık kırk yaşında, uzun boylu bir kadındı, ancak bunu tam olarak söylemek zordu. Koyu teni belirgindi ancak kaşlarının arasında yoğunluk ve odaklanma hissi veren bir çizgi oluşmuştu. Bukleleri başlığından dökülüyordu ve Hazel, Bayan Thire'ın yüzünü çerçeveleyen tek bir gri saç tutamını görebiliyordu. Kadın, Hazel'a konsantre bir bakışla baktı.

"Pembe senin rengin değil," dedi. Karayip adalarından bir yerden yumuşak bir aksanla konuşuyordu.

"Ah," diye cevapladı Hazel.

"Maviler. Yeşiller. Mücevher tonları. Güzel kızarmanı ortaya çıkar. Daha fazla yemen gerek. Baloya vardığında yanaklarına biraz pembelik gelmesi için bir kadeh şampanya iç." Bayan Thire sanki bir mektup yazdırıyormuş gibi konuşuyordu. Hazel not alması gerekip gerekmediğini merak etti. "Burada kal." Hazel'ı odanın arkasındaki kaidenin üzerinde tek başına, içeri girdiği elbiseyi giymiş halde ama bir şekilde kendini çok, çok çıplak hissederek bırakarak uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra, Bayan Thire gece mavisi bir kumaş yığını taşıyarak geri döndü. "Korkarım ki özel dikim yapmak için zamanımız yok," dedi. "Ama bunun harika görüneceğini düşünüyorum. Deneyin."

"Burada?"

"Hayır, koloniler. Evet, burası. Hadi bakalım."

Ve böylece, Hazel kendini biraz daha bilinçli hissederek, üzerindeki elbiseyi çıkarıp korsesine koydu ve Bayan Thire'ın koyu mavi elbiseyi başından geçirmesine izin verdi.

"Evet," dedi Bayan Thire. "Evet, bu çok daha iyi olacak." Ve Hazel'ın cevap vermesini beklemeden, Bayan Thire sıkıştırmaya ve dikmeye başladı, korsajı Hazel'ın beline tam oturacak şekilde kaldırdı ve büstü içeri çekti. Elleri o kadar hızlı hareket ediyordu ki, küçük dikişler ekliyor, yer yer iğneliyordu ki, Hazel'ın Bayan Thire'ı hareket halinde izlemesi neredeyse on dakikasını aldı ve sol elinde sadece dört parmağı olduğunu fark etti. Küçük bir serçe parmağı yerine, yanık kadar parlak, küçük, pembe bir yara dokusu parçası vardı. Hazel, yara dokusunun kenarları boyunca beyaza dönüşmesinden yola çıkarak bunun eski bir yara olduğunu gördü, muhtemelen yıllar önceki bir yaralanmadan kaynaklanıyordu.

"İşte," dedi Bayan Thire, Hazel'ın aynaya bakmaya bile fırsatı olmadan elbiseyi başının üzerinden geçirerek. "Ben yapacağım

“Terzilik yaptırın ve önümüzdeki hafta dairelerinize teslim ettirin.”

"Teşekkür ederim," dedi Hazel. Elbisenin parasını Bayan Thire'a ödemek için çantasına uzandı, ancak Bayan Thire onu el sallayarak geçiştirdi.

"Hiçbir şey," dedi. "Bunu bir hediye olarak kabul et." "Hayır," dedi Hazel. "Hayır, lütfen. Israr ediyorum."

Bayan Thire elini kaldırmaya devam etti. "İlginç kadınları giydirebilmek bir zevk, Bayan Sinnett. İngiltere Prensesi'nin kişisel doktoru olarak hizmet veren ilginç kadınlardan bahsetmiyorum bile." Gülümsedi ve Hazel gözlerinin ardında tamamen nezaket gibi görünmeyen bir şeyin parıltısını gördü. Gözlerini kırpmadan çok uzun süre baktı, mağazanın ölçüm kaidesinden inmiş olmasına rağmen Hazel'ı hala ölçüyordu. "Sizinle şahsen tanışmak çok güzeldi, Bayan Sinnett."

Atölyenin kapısının tepesindeki çanlar, Hazel sokağa çıkıp arabasına doğru yürürken neşeyle çalıyordu. Gün sıcak olmasına rağmen, Hazel aniden bir ürperti hissetti ve bu ürpertiyi üzerinden atamadı.

★ ★ ★

Elbise, naip balosunun sabahı, büyük fildişi renkli bir kutu taşıyan bir arabanın arkasından inen bir uşak tarafından elden teslim edildi. İçindeki ince kağıt örümcek ağı gibiydi ve Hazel, Bayan Thire'ın atölyesinde denediğinde elbiseyi pek beğenmemiş olsa da, o öğleden sonra elbiseyi başından geçirip aynada kendini incelediğinde, elbisede büyülü bir şeyler olduğunu kabul etmek zorundaydı. Elbise maviydi ama gece göğü kadar koyuydu, hareket ettikçe yıldız ışığı gibi parıldayan gümüş iplikle dokunmuştu. Kesimi standart görünse de -kolları omuzlarında bitiyordu ve beli göğsünün üzerinde yüksekteydi- Hazel onu giydiğinde kendini dönüşmüş hissetti. Diğer elbiseler ona sanki bir kostüm oyunu oynuyormuş gibi hissettirmişti: bu elbise ona benziyordu.

Bayan Thire gerçekten bir dahiydi, diye düşündü Hazel, elbisenin eteğini döndürüp gümüş işlemenin pencereden gelen ışığı nasıl yakaladığını izlerken. Kumaş ince ve ipeksiydi, Hazel'ın teninde su gibi akıyordu. Dairelerinden çıkarken ve aynada kendine son bir kez bakarken son düşünceleri: Jack'in onu bu elbiseyle görebilmesini diledi. Keşke onu

herhangi bir güzel elbiseyle görseydi. Yarı çamurlu, bitkin ve kanlı haliyle ona aşık oldu. Başka bir

evren, endişelenecek hiçbir şey olmadan ve onları kovalayan kabuslar olmadan el ele bir akşam yemeği partisine gidebilirlerdi. Sadece ikisi, temiz olmanın ve güzel kıyafetler giymenin ve kalabalık bir balo salonunda sır paylaşır gibi birbirlerine gülümsemenin zevki.

Hazel Buckingham House'a vardığında parti çoktan dolmuştu, arabalar sokakta sıralanmış ve el işi şıklıklarıyla konuklar çimenlere dökülmüştü. Balo salonunda, orkestra neşeli ve tempolu bir şeyler çalıyordu ve keman sesleri malikanede, Hazel'a yabancı olan kalabalığın yanından geçiyordu. Hazel, kendini yersiz hissetmemek için nereye gitmesi gerektiğini merak ediyordu. Sadece fuayede, küçük kümeler halinde toplanmış, dedikodu yapmak için başlarını eğmiş elli kişi olmalıydı. Fısıltıların sesi ve açılan yelpazelerin şakırtısı, müziği perküsyon gibi vurguluyordu. Ne Eliza ne de Prenses ortalıkta yoktu. Hazel'ın tanıdığı tek yüz, Fransız kıyafetleri giymiş bir kadının yanında duran Bayan Thire'ın kendisiydi. Hazel el salladı ama Bayan Thire, sohbetine geri dönmeden önce sadece gergin bir gülümseme ve başını salladı.

Ve sonra Hazel tanıdığı başka bir yüz gördü: Simon von Ferris, yemek masasının yanında duruyordu ve sanki başka bir yerde olmayı tercih edermiş gibi görünüyordu. Tamamen siyah giyinmişti, sadece yakasında beyaz gömleğinin bir kısmı görünüyordu.

Hazel ona yaklaştı. "Dr. Ferris."

"Bayan Sinnett."

"Söylemeliyim ki," dedi Hazel, "Seni burada gördüğüme biraz şaşırdım. Bunun senin akşamın türü olacağını tahmin etmezdim."

Simon kulağına neredeyse fısıldayacak kadar yaklaştı. "Ve benim akşamımın nasıl olmasını beklerdin?"

Hazel geri çekilerek aralarındaki elektrik yükünü kesti. Ne kadar yakınlaştıklarını fark eden var mı diye etrafına baktı; kimse onlara dikkat etmiyordu. "Geçen gün ne dedin? Çay, güzel bir kitap ve erken yatma vakti."

"Mükemmel bir dünyada," dedi Simon. "Ancak kraliyet hekimi her şeyden çok politik bir pozisyondur. Görünüşlerimi sergilemeliyim. Ve bunda oldukça iyi olabildiğimi gördüm. Üst sınıfı etkilemek söz konusu olduğunda doğal bir yeteneğim var."

Hazel küçük bir keçi peynirli tartı boğazına kaçırdı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Ben içeri girdiğimde taş kesilmiş bir çocuk gibi tek başına burada duruyordun."

"Belki de sadece bekliyordum. Zamanımı

bekliyordum." "Ne için?"

Simon bir an sessiz kaldı. Gözlerini indirip Hazel'ın gümüş işlemeli gece mavisi elbisesine baktı. "Yeni bir elbise," dedi.

"Bu bir iltifat mı?" dedi Hazel.

"Sadece bir gözlem."

"Eh, bir bilim adamı olarak, yöntemlerinizin daha kesin olmasını beklerdim. Beni sadece, bakalım, üç kez gördünüz. Elbisemin yeni olduğunu bilmenizin hiçbir yolu yok. Sonuçlar gözlemlenebilir faktörlerden çıkarılmalıdır."

"Ah," dedi Simon. "Yanılıyorsun. Gözlemlenebilir birkaç faktör var." Kumaşı dikkatle inceledi ve Hazel yanaklarına bir kızarma geldiğini hissetti. "Dikişler kusursuz, yırtılmamış veya takılmamış. Etek ucu tamamen lekesiz. Ve orada kırışıklıklar var," - parmağını Hazel'ın karnının bir santim yukarısında gezdirdi - "ve orada" - ve üst uyluğunda - "yakın zamanda bir kutudan çıkarıldığını gösteriyor. Dolayısıyla: yeni elbise." Eli vücudunun üzerinde geziniyordu, neredeyse elbisesine değecekti ama tam olarak değmiyordu, ama Hazel kumaşın üzerinden teninin elektriğini hissedebiliyordu. Ve elini çektikten sonra bile bu elektrik orada kaldı.

"Bir kez daha," dedi Hazel, "bir erkek doktorun kibri onu ele geçirdi. Elbisenin gerçekten yeni olup olmadığını veya sadece ona mükemmel bir şekilde bakıp bakmadığımı bilmenin bir yolu yok. Belki de giydiğimde bir kutuda saklıyorumdur."

"Ve sonra, içinde durma şeklin var," dedi Simon.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kadınlar her zaman yeni bir elbise içinde farklı dururlar. Daha uzun. Omuzlar geride. Parlıyorsun. Güzel görünüyorsun ve bunu biliyorsun."

Hazel, "Bu bilimsel bir gözlem değil" dedi.

"Öyle değil mi?" diye yanıtladı Simon. "Ve zaten, bunun yeni bir elbise olup olmadığını kesin olarak söylemenin bir yolu var."

"Peki bu ne?"

"Dans ederken nasıl göründüğüne bak." Yüzünü çok ciddi tuttu, gözlerinin arkasında bir gülümseme bile oynamadan. "Bana bu onuru bahşeder misin? Bilim uğruna?" Simon, Hazel'ın

yakaladı. Bunu yaptı ve gümüş ipek eldivenleri neredeyse el ele tutuşuyormuş gibi inceydi.

Balo salonuna girerken ikisinin de gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Simon fark etmemiş gibiydi. Gözlerini düz ileri doğru ve duruşunu mükemmel bir şekilde dik tutuyordu.

"Öyle mi?" diye sordu Simon, pozisyonlarını alırken.

"Nedir o?"

"Yeni bir elbise."

"Evet," dedi Hazel. "Bu yeni bir elbise. Ama bunu belirlemedeki metodolojiniz yine de sadece şanslı bir tahmindi."

Hazel ve Simon dansın başlamasını bekleyerek birbirlerine baktılar ve Simon, yanaklarında gamzeler belirecek kadar genişçe gülümsedi.

Dans, balo salonunun girişine bir grup adamın gelmesiyle kesildi ve herkes dönüp baktı. Muhtemelen yarım düzine kadarı aynı Prusya üniformaları giymişti: parlak kırmızı ceketler, yüksek çizmeler ve dar beyaz pantolonlar. Liderleri belliydi. En uzun ya da en yakışıklı olmasa da, üzerinde bir komuta havası vardı. Uçan bir V oluşumunun ucundaki bir kuş gibi grubun önünde duruyordu, bir kalçası neşeli bir şekilde yana doğru kalkmıştı. Ceketinde o kadar çok madalya vardı ki Hazel hepsini kazanmak için nasıl zaman bulabildiğini merak etti.

"Prusya Prensi, sanırım?" diye sordu Simon'a.

"Frederick Augustus. Prusya varisinin küçük oğullarından biri. Leipzig Muharebesi'nden sonra onu onurlandırdıkları için mahkemenin demirbaşı."

Saçları öne doğru taranmış ve dudağında kıvrık bir alaycı ifadeyle yakışıklı bir figür çiziyordu, bunu inkar etmek imkansızdı. Orange Prensi—Prens Charlotte'un eski nişanlısı—odanın köşesinde duran zayıf bir çocuktu, Eliza'nın tarif ettiği gibi, ergenlik öncesi bir çocuğa benziyordu. Orange bıyık bile bırakamıyordu; sadece üst dudağında birkaç zavallı tutam, her şeyden çok bir gölgeydi. Prens Frederick Augustus ise tam tersine bir erkek gibi görünüyordu. Prenses Charlotte'un, Orange Prensi ile olan nişanını, ateşinin ilk belirtisinde hemen bitirmesine şaşmamak gerekti; Hazel onu suçlayamazdı.

Hazel, Prens Frederick Augustus'un Eliza Murray'e doğru ağır ağır yürümesini, derin bir şekilde eğilmesini ve elini öpmesini izledi. Reverans yaptı ve ardından kıvırcık saçlı, utangaç bir şekilde hemen arkasında duran bronz tenli bir çocuğa selamını tekrarladı

Prens. Hazel bunun Eliza'nın birinci teğmeni olduğunu hayal etti ve Eliza kıvırcık saçlı çocuk eşliğinde yanına geldiğinde varsayımının doğru olduğu ortaya çıktı.

"Bayan Sinnett, size Teğmen Otto Anhalt'ı takdim edebilir miyim? Teğmen, bu Bayan Hazel Sinnett, Prenses Charlotte'umuzu tedavi eden bir doktor."

Otto eğildi. "Bu zevk tamamen bana ait."

Hazel, Eliza'nın onayını iletmesini umarak ona gülümsedi. Oldukça iyi ve nispeten yakışıklı görünüyordu, gür saçları ve tüm dişleri vardı.

Otto ayağa kalktığında Simon'a döndü. "Belki hanımlara biraz içecek alabiliriz."

"Kesinlikle," dedi Simon, gözlerini Hazel'dan hiç ayırmadan. Adamlar gitti.

"Ne düşünüyorsun?" dedi Eliza Hazel'a. "Yakışıklı." Bunu hem kendisine hem de Hazel'a söylediği bir beyan ifadesi olarak söyledi.

"Öyle," dedi Hazel olabildiğince güven verici bir şekilde.

"Sanırım onunla evleneceğim," dedi Eliza. "Prusya prensiyle olan hizmeti gelecek ay sona eriyor ve eve dönüyor. Benden onunla gitmemi istedi. Ailesinin bir mülkü var ve asker olarak yeterince iyi durumda ama ailesinin parası var. Yılda beş bin pound kadar kazanıyor." Hazel hemen cevap vermedi ve Eliza konuşmaya devam etmeden önce gözlerini süzdü. "Prenses Charlotte ile sonsuza kadar kalabileceğim gibi bir şey yok. İyileşir iyileşmez evlenecek ve yeni bir kadroyla yeni bir eve taşınacak ve ben daha da yaşlanıp daha az beklentim olacak. Hiçbir beklentim yok. Otto'yu seviyorum. Onu oldukça seviyorum ve zamanla onu sevebileceğimi düşünüyorum. Çok nazik. Çok nazik. Ve komik! Ve bana karşı çok sabırlı oldu."

"Bence," dedi Hazel, "çok hoş görünüyor."

Eliza, adamlar şampanya kadehleriyle geri döndüğünde gülümsüyordu.

"Prenses bu akşam gelecek mi?" diye sordu Otto. "Onun geldiğini duydum.

katılacaklardı.”

Eliza başını iki yana salladı. "Çok hastaydı. Bu akşam başı ağrıyordu." Hazel'la göz teması kurmadı. "Eğer beni mazur görürseniz," dedi ve kalabalığın arasından sıyrıldı.

"Bir teşhis koydun mu?" diye mırıldandı Simon, Hazel'a.

"Hayır," diye cevapladı Hazel. "Ama sonunda onu muayene ettim. Şişkinlik yok. Tanrıya şükür çiçek hastalığı yok. Yine Roma ateşi yok. Ateşi vardı ve mide ağrısından ve başındaki ağrıdan şikayet ediyordu. Gözlerinin etrafında kızarıklık ve şişlik vardı."

“Baş ağrısı ve göz çevresinde kızarıklık sarı humma olabilir. Sarı safra fazlalığı mı?”

"Bunu düşündüm ama ten rengi pembeydi. Hiç sarılık değildi. Kırmızıydı sanki."

"Kızıl hastalığı mı o zaman?"

"Dil tamamen normaldi. Ve boğaz ağrısı veya şişmiş bezler yoktu." Simon bir an düşündü. "Kusma?" diye sordu. "Tifüs olabilir." "Kusma yok," dedi Hazel. "En azından bildiğim kadarıyla yok. Ateş çok
tifüs için düşük. Ve mide ağrısını açıklamıyor.”

"Hamilelik mi?" diye sordu Simon kaşlarını kaldırarak. "Bu, ağrı ve bitkinliğin sebebi olabilir."

Hazel başını iki yana salladı. "Çok yakından izleniyor. Bayan Murray günün her anında yanında ve eminim ki babasının da kendisine bağlı uşakları vardır. Bir adam ona bir metrekare bile yaklaşamaz. Belki de daha önce görmediğim bir hastalıktır. Nadir görülen bir şey olabilir. Beni gerçekten korkutan düşünce, derisinin altında göremediğim bir şeyin büyümesi."

Bunu daha önce yüksek sesle söylememişti ama Charlotte'u muayene edip çok az fiziksel semptom bulduğu günden beri korkusu geceleri onu uyanık tutuyordu. Hazel, Edinburgh'da hastaları kesip organlarında turuncu, siyah ve nabız atan büyüklükte tümörler görmüştü. Ya Charlotte'u içeriden bir şey zehirliyorsa ve o bunu fark etmiyorsa? Ameliyat etmeden kesin olarak bilmenin bir yolu olmazdı ve Prenses'i önceden emin olmadan ameliyat etme riskine asla girmezdi.

Başka bir doktorun eşliğinde yüksek sesle düşünürken, bunu konuşmanın şok edici derecede keyifli olduğunu fark etti. Anatomistler Derneği'ndeki kısa zamanından beri kimseyle tıp veya cerrahi hakkında konuşma fırsatı bulamamıştı ve o zamanlar, konuşulacak gerçek vakalar da yoktu; diyagramlarındaki notları heyecanla karşılaştıran, gözleri kan çanağı öğrencilerdi. Ve Hazel aslında Hazel bile değildi, George Hazelton'dı (yoksa George Hazleton muydu?), kardeşinin kıyafetlerini giymişti. Kendisi olmak güzeldi,

Kendisine bir akran gibi davranan, onu bir tuhaflık veya gösteri gibi görmeyen bir adamdan tıp hakkında konuşmak, tavsiye istemek.

"Hmmm." Simon bir parmağını bıyığına götürdü. Dalgınlıkla sildi, Hazel'ın gergin veya düşünürken yaptığı bir şeydi bu. "Eğitmenlerimden biri bana Uppsala'da, tıp fakültesindeyken bir şey söylemişti. Uzakta dört toynağın dörtnala koştuğunu duyarsanız, 'deve' diye düşünmeden önce 'at' diye düşünmeniz gerektiğini söylemişti."

Hazel, balo salonunun diğer ucundan Prens Frederick Augustus ve adamlarının kollarını birbirlerinin omuzlarına atmış bir şekilde gülüp içki içmelerini izliyordu. Eliza ise yakında durmuş, Otto'nun yanında zarifçe bir kadeh şarap yudumluyordu.

Hazel, "Yani, kafa karıştırıcı görünen tıbbi bir soruyla uğraştığınızda, bunun yaygın bir rahatsızlığın nadir görülen semptomlar göstermesi ihtimalinin daha yüksek olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?" dedi.

"Açık olarak."

Orkestra hızlı bir vals yapmaya başladı ve uyarıda bulunmadan Hazel'ı belinden yakınına çekti, böylece aniden nefesi kesildi. "Dans böyle başlıyor, değil mi?" diye sordu Simon.

"Sanırım öyle," diye cevapladı Hazel ve başka bir şey söylemeden ikisi dansçı kalabalığının arasında dönmeye başladılar.

Dansçı olarak Simon von Ferris katı ve resmiydi, vücudu Hazel'ın zarafet diyeceği şeylerin çoğuna izin vermeyecek kadar uzundu. Duruşunun küçülmesine asla izin vermezdi, dirseğinin tam olması gereken yerin altına düşmesine asla izin vermezdi. Simon adımları doğru yapmaya o kadar odaklanmıştı ki Hazel balo salonunun kenarlarındaki bayanlardan aldığı ilginin farkında olduğunu düşünmüyordu. Hazel, gözlerinin Simon'ın figürü üzerinde gezindiğini ve fısıltılarını gizlemek için yelpazelerini açtıklarını gördü. Hazel, onu istediklerini fark etti. Simon'ın yüzüne baktığında, sadece ona bakıyordu.

Dans sona erdi ve alkışlar, Prens Naip'in gelişini duyuran uyumsuz bir fanfarla kesildi. Ekşi bir ifade ve parlak kırmızı bir ceket giymiş bir şekilde içeri girdi, yanında her zamanki gibi eski moda pudralı peruk takmış Gaspar vardı. Naip göğsünü şişirdi ve kalabalığı taradı, saray mensupları eğilip en dalkavuk gülümsemelerini takınsalar da gördüklerinden mutsuz görünüyordu. Gaspar'a dönüp Hazel'ın duyamadığı bir şey sordu. Gaspar cevap verdi

başını iki yana sallayarak, Prens Naip tek bir dans etmeden hızla uzaklaştı.

Girişi ve ani çıkışı, partideki havayı sönen bir balon gibi boşalttı. Odadaki enerji buharlaştı ve bir saatten az bir süre sonra diğer konuklar dışarı çıkmaya başladı. (Frederick Augustus ve arkadaşları herhangi bir gerginliğin farkında değil gibiydiler; şampanya kadehlerini üst üste koyuyorlardı ve kadehler yere düşüp parçalanırken gülüyorlardı.)

Dans pistinin kenarında Hazel, Eliza'yı bir kenara çekti. "Charlotte, Prens Frederick Augustus'u hiç koca olarak düşündü mü?"

Eliza başını salladı ve kimsenin onları duymadığından emin olmak için etrafına baktı. "Hayır, Tanrım hayır! Neden? Ne duydun?"

"Hiçbir şey!" dedi Hazel. "Sadece merak ediyordum. Prens olması falan. Uygun yaşta. Ve oldukça... bilirsin işte, sosyal görünüyor."

Eliza başını tekrar iki yana salladı. "Hayır. Tüm prensler, İngiltere'nin gelecekteki Kraliçesi ile evlenecek kalibrede prensler değildir. Avrupa prenslerle doludur. Frederick Augustus nispeten düşük rütbelidir. En büyük oğul değildir. Ailesinin asil koludur. Ama itibarı olmasa bu bile sorun olmazdı. O bir ahmaktır. Evlilik dışı iki çocuk söylentileri ve ardından gelen bir düzine kalp kırıklığı. Hayır," dedi Eliza, "o bir asker ve babası onu yetersiz bir miras için yerleşmeye zorlayana kadar kadınları kendisine aşık etmek için Avrupa'yı dolaşacak. Prenses Charlotte'a çok sınırlı sayıda potansiyel talip var ve bunun gayet farkında. Ayrıca, sanırım çoktan nişanlandı. Avusturyalı bir düşesle veya başka biriyle. Zavallı şey. Bu yüzden önümüzdeki ay gidiyor ve Otto eve gidiyor. Frederick Augustus sonunda babasının sabrını tüketti ve gelinine gönderiliyor. Hayatının geri kalanını onun servetlerini kumarda harcamasını izleyerek geçirmek zorunda kalacak." Eliza ve Charlotte, prensin kıkırdayan bir sarışının kolunu öpmesini izlemek için döndüler. "Çok çekici," dedi Eliza. "Şimdi, eğer beni mazur görürseniz, Prenses'in yatmadan önce infüzyonunu aldığından emin olmam gerekiyor."

Parti etraflarında dağılmaya başlamıştı ve Hazel Simon'a veda etmek, dans için ve Charlotte'un teşhisi konusunda verdiği tavsiyeler için ve akşamı onun olmadan olacağından çok daha keyifli hale getirdiği için teşekkür etmek için döndü, ama gitmişti. Kalabalığın içinde kaybolmuştu ya da Hazel Eliza ile konuşurken gitmişti.

Hazel, akşamın sanki bitmemiş bir melodi, son kıtasına kadar çalınan ve sonra askıya alınan bir şarkı gibi, gerginliğinin elle tutulur olduğu hissine kapıldı.

Arkasında, Buckingham House pencerelerdeki fenerlerle aydınlatılmıştı, St. James's Park'ın mürekkep siyahı çimenlerine karşı hayaletimsi bir ışık kabarcığıydı ve önünde kadifemsi bir şekilde uzanıyordu. Akşam güzeldi ve Hazel eve yürümeye karar verdi, önce parkın içinden geçip sonra da dairelerine ulaşana kadar Thames'in karanlık şeridini takip etti. Eve vardığında enerjikti, soğuk gece havasından ve içtiği kırmızı şaraptan vızıldıyordu. Akşamdan sahneler, Simon'ın yepyeni olduğunu bildiği elbiseyi düzgünce katlayarak soyunurken kafasında tekrar tekrar canlandı.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. Hazel, o ana kadar sadece rahatsız edici bir soru, bir şüphe olan bir şeyden o anda emin oldu. Sonunda Prenses'te neyin yanlış olduğunu biliyordu. Teşhisi kesindi ve o anda bunu tam ve mutlak bir netlikle gördü.

Hazel, Prenses Charlotte hakkındaki düşüncelerine o kadar dalmıştı ki yastığının üzerine bırakılmış bir zarfı neredeyse fark etmeyecekti.

Odada kimse yoktu ve sokakta kimse yoktu. Ne zaman teslim edildiğini ve nasıl bu kadar samimi bir şekilde teslim edildiğini merak etti.

Zarf kalın ve kan kırmızısıydı ve insan beyni şeklinde damgalanmış kırmızı mumla mühürlenmişti. Zarfta neredeyse hiç görünmeyen kırmızı mürekkeple adreslenmişti, mum ışığında parıldaması dışında.

Zarfın ön yüzünde kusursuz bir el yazısıyla adı yazıyordu: Bayan Hazel Sinnett.

15

Kırmızı zarfın içinde mektup yoktu, sadece imzası olmayan bir kağıt parçası, Hazel'ın ismiyle aynı mükemmel ve düzgün yazıyla yazılmıştı. Bir şiir, bir bilmece ve bir davetiyeydi, ve Hazel önce dizeleri kendine okudu, sonra da ağzında hissedebilmek için yüksek sesle.

Bir zamanlar altı tane vardı ama yedi tane olduğunu iddia ettiler
Ve büyük bir aslan beyazdır
Eğer perdeyi delebiliyorsan, zihni bul
Perşembe gecesi saat 11:00

Ölüm Yoldaşları'na bir davetti bu, bundan neredeyse emindi; ya da en azından, bilmecesini çözme yeteneğine bağlı bir davetti. (Hazel, Lord Byron'ın bizzat yatak odasına gelip daveti iletmiş olması düşüncesiyle eşit ölçüde tahrik oldu ve skandal oldu.)

Hazel, kafiyenin onu nereye götürdüğünü gerçekten anlamaya gelince, Londra coğrafyasına daha aşina olsaydı bunun daha kolay olacağını düşündü. Muhtemelen bir yerlerde mermerden yapılmış beyaz bir aslan heykeli vardı, belki de farklı boyutlarda altı tane. Ya da belki "altı" bir sokak adresiydi ve Yedinci Cadde'de 6 Numara'yı arıyordu ya da buna benzer bir şey.

İlgi çekiciydi, ancak Hazel bununla çok fazla uğraşamadan (burada bir yerlerde bir şehir haritası olmalıydı) başka bir mektup daha teslim edildi, bu sefer şahsen.

Gaspar mektubu uzattığında derin bir şekilde eğildi ve Hazel onu sıcak bir şekilde selamlasa da ayağa kalktığında yüzü taş gibiydi. "Naip sabırlı bir adam değil," dedi.

Hazel zarfın üzerindeki kraliyet mührünü açtı ve mektubun kısa satırlarını hızla inceledi.

Bayan Sinnett.

Bu geceki şenlikte Prenses'in bulunmadığını görünce çok üzüldüm. Eğer Charlotte, Sir Robert Mends'in üç hafta içinde Komodorluğa terfi etmesi şerefine düzenlenecek şölene katılamayacak kadar hasta ise, görevinizin sonlandırıldığını düşünün.

Majesteleri,
George, Prens Naip

Gaspar, Hazel'ın gözlerini okurken inceledi. "Başın dertte mi?" diye sordu tereddütle. "Naip... mutlu görünmüyordu."

"Tahmin etmem gerekirse," dedi Hazel, "Regent asla mutlu olmayan bir adam. Başım belada değil. Bana sadece bir son tarih verildi."

"Ve... bu sorun olmayacak mı?"

"Hayır," dedi Hazel. "Ne yaptığını bildiğin zaman değil."

★ ★ ★

Charlotte ertesi sabah Hazel geldiğinde kötü bir ruh halindeydi. Eliza'nın itirazlarına rağmen Prenses'in yatak odasına daldı. "Dinleniyor! Arkadaş istemiyor! Beni yatak odasında bile istemiyor!"

Prenses'in odasındaki perdeler çekilmişti ve dışarıdaki hoş güneşli bahar gününe rağmen şöminede kükreyen bir ateşle bunaltıcı bir sıcak vardı. Yatak odası nemli, rutubetli bir mağaraya dönüşmüştü ve Hazel, Prenses'in önünde dikilip "Senin sorunun ne olduğunu biliyorum," demeden önce nezaketen sadece kısa bir reverans yaptı.

Prenses, loş odada kalan ışığı engellemek için kolunu gözlerinin üzerine koymuş bir şekilde küçük bir yastık mavnasının üzerinde yatıyordu. Aniden doğruldu ve Hazel'a baktı.

"Ne demek istiyorsun? Yani, ne bu?"

"Senin derdinin ne olduğunu biliyorum," dedi Hazel bir kez daha.

İki kadın Charlotte tekrar yaslanmadan önce bir anlığına birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. "Bu sürpriz olurdu. Babam dünyanın en iyi doktorlarından bir düzinesini yanına aldı ve beni her şey için tedavi ettiler. Baş ağrıları ve düzensiz mizaçlar. Sülüklendim, boşaltıldım ve kesildim. Benim için ne tedavi planladıysan planla, ne olacağını duyana kadar onu uygulama sözü vermeyeceğim. Peki, ne olacak? Bir tonik mi?

Hacamat mı? Bana kanama demeyin; kanamayı denediler ve ben bundan nefret ediyorum. Beni acıktırıyor.”

Hazel başını iki yana salladı. "Bunların hiçbirine gerek yok," dedi.

"Ah?"

"Hayır," dedi Hazel.

Prenses yastığını kabarttı. "O zaman beni nasıl iyileştirmeyi planladığını duymayı çok isterim."

"Seni iyileştirmeyeceğim," dedi Hazel. "Çünkü sende hiçbir sorun yok. Sahtekarlık yapıyorsun."

Prenses Charlotte'un ağzı açıldı ve sonra tekrar kapandı. Dişlerini sıktı ve etrafına baktı, Eliza dışarıdaydı: odada sadece ikisi vardı, sessizlik sadece şöminenin çıtırtılarıyla bozuluyordu. Hazel göz temasını kesmeyi reddetti.

Sonunda Prenses konuştu. "Neden bir hastalığı taklit edeyim ki?" dedi yumuşak bir sesle, yüzü bomboş bir maskeydi.

"Çünkü," dedi Hazel, sesinin düzgün olmasına dikkat ederek, "hasta bir prenses Orange Prensi'yle olan düğününü erteleyebilir ve sonra nişanı tamamen iptal edebilir. Ve sonra eğer bir prenses başka bir koca bulamayacak kadar hastalanırsa, belki de evlenmeyi tamamen erteleyebilir." Hazel'ın kalbi çarpıyordu; Prenses'in yüzünü dikkatle izliyordu, ama Charlotte tamamen duygusuz kaldı. "Çünkü belki de prenses birlikte olamayacağı birine aşıktır. Ve eğer bir hastalığı taklit ederse, akşam yemeklerine, partilere veya balolara gidip o kişinin başka biriyle evlenmek üzere olduğunu görmek zorunda kalmayacaktır. Eğer hasta ise, perdeleri dünyaya kapalı bir şekilde yatakta kalabilir ve sevdiği kişiyle birlikte olma umudunun olduğu o yerde kalabilir."

Hazel'ın Prenses'e söylemediği kısım, bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğiydi. Jack'in ölümünden sonra Hazel, Hawthornden'ın altındaki zindan laboratuvarına, günlerin ve gecelerin birbirine karıştığı işine çekildi. Zamanın geçmesi ona, hafızasına ihanet gibi hissettiriyordu; onsuz daha fazla gün görecek şekilde yaşaması gerektiğini, o gittiğinde devam etmesi gerektiğini. Hazel hasta numarası yapmadı; tezine başladı. İşinin içinde saklanmıştı çünkü her dışarı çıktığında, Jack'in yanında olsaydı nasıl olacağını merak ediyordu.

Prenses Charlotte yatağın üzerindeki battaniyesini dikkatlice düzeltti, ellerine baktı. "Ne yapacaksın?" dedi sessizce, sonunda.

Hazel nefes verdi. Charlotte'un yatağının yanındaki koltuğa geçti, Eliza'nın genellikle ona kitap okumak için oturduğu yere. Masanın üzerinde Sense and Sensibility'nin bir kopyası vardı. "Onu okudum!" dedi Hazel.

Charlotte gülümsedi. "En sevdiklerimden biri," dedi. "Bir düzine kez okudum. Yazarın yazdığı diğerlerini okudun mu?"

Hazel başını iki yana salladı. "İtiraf ediyorum, kurguya hiç bulaşmadım. Çoğunlukla tıbbi metinler ve babamın kütüphanesinden ödünç aldığım tarih kitaplarını okudum. Annemin elinde bir tane vardı ama. Aslında okuduğunu sanmıyorum. Aslında, hiç okumadığından eminim. Sayfalarını kestim."

"Kendimi her zaman Marianne olarak gördüm."

Hazel, hafızasında kitabın iki kız kardeşini ayırt etmekte zorluk çekiyordu.

"Romantik ve aceleci," dedi Hazel.

Charlotte sadece gülümsedi. "Ama sonunda mantıklı olmayı öğreniyor," dedi.

"Ne kadar süre hasta kalmayı planlıyordun?" diye sordu Hazel.

"Bilmiyorum," diyor Charlotte. "Kalp kırıklığı ne kadar sürer? Çünkü numara yapmıyorum, Bayan Sinnett. Gerçekten yapmıyorum. Bunu herhangi bir hastalık kadar gerçek hissediyorum. Kalbimdeki ve midemdeki acı. Tüm vücudumun bir anda bana ihanet etmeye hazır hissetmesi, herhangi bir şey gördüğümde nasıl gözyaşlarına boğulabileceğim: çiçekler, ya da bir anne ve çocuk, ya da birbirine sarılan yabancılar. Babamın doktorlarının bana teşhis ettiği hastalıklar kadar gerçek, ancak onu tedavi edecek bir tonik yok. Bir doktor beni daha iyi hissettirmek için hiçbir şey yapamaz."

"Hayır," dedi Hazel. "Acını dindirecek hiçbir şey veremiyorum." Hazel, eğer olsaydı, diye düşündü, çoktan kendisi alırdı.

Charlotte yatakta doğruldu ve Hazel'a doğru döndü, göz göze. Mükemmel bir şekilde manikürlü kaşını kaldırdı. "Babama söyleyecek misin?"

"Bir anlaşma yapalım mı?" dedi Hazel. Cebine uzanıp o sabah Prens Regent'ten aldığı mektubu çıkardı. "Eğer Sir Robert Mends'in terfisi için düzenlenen partiye katılmak için yeterli enerjiyi toplayacak kadar kendini bulursan, ona 'hastalığından' bahsetmeyeceğim." -mektubu inceledi.

"Peki ya ondan sonra?" diye sordu Prenses Charlotte.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevapladı Hazel. "Ama bize biraz zaman kazandırır, değil mi? Belki de bu zamana kadar kırık bir kalbin tedavisini bulurum."

Daha sonra."

Charlotte gülümsedi ve akan bir gözyaşını sildi. "Bilmenin biraz rahatlatıcı olduğunu kabul ediyorum. Eliza, alnımı hissetmek istediğin her seferden önce taze bir sıcak su torbası getirmek zorunda kalmaktan bitkin düşüp bayılacaktı." Gözlerini yere indirdi ve işlemeli halının üzerinde kızıl bir zarf gördü. "Bu ne?"

Hazel, Regent'in mektubunu aldığında Ölüm Yoldaşları'ndan gelen mektup cebinden düşmüştü. Hazel onu almak için acele etti ama Charlotte ondan önce davrandı.

"Ooooh," dedi Prenses. "Bir bilmece mi? 'Altı tane var ama yedi tane iddia ediyorsun / Ve büyük bir aslan beyazdır…'" Seven Dials'da ne yapıyorlar?"

"Ne?" Hazel artık şaşırmıştı. "Tanrı aşkına Seven Dials nedir?"

"Bu, yani, bir köşe. Eskiden büyük bir kule vardı, orada altı güneş saati vardı, sokakların birleştiği merkezde. Covent Garden'ın yakınında."

"Altı güneş saati varsa," dedi Hazel, sersemlemiş bir şekilde, "adına neden Yedi Kadran deniyor?"

"Aslında bilmiyorum," dedi Prenses Charlotte omuz silkerek. "Sanırım kulenin kendisi yedinci olarak kabul ediliyordu. 'Altı tane var ama yedi iddia ediliyor.' Sanırım kuleyi birkaç yıl önce yıktılar, ama bu yüzden bölgeye Seven Dials deniyor. Ama bunu zaten biliyorsunuz, tabii ki. Davetiyeyi aldınız."

"Hayır," dedi Hazel. "Bilmiyordum!"

"Doktor olmak için zeki olmanız gerektiğini düşünüyordum."

"Sanırım Londra sokaklarını tanımaktansa insan vücudunun haritasını daha iyi anlayabiliyorum," dedi Hazel.

Charlotte omuz silkti. "Eğer öyle diyorsan."

"Peki ya geri kalanı? Orada bir aslan heykeli de var mı?" Charlotte şiiri tekrar taradı. "'Büyük aslan beyazdır.' Büyük Beyaz Lion Street oradaki sokaklardan biri. Pierce mimardı. Kuleyi tasarladı. Ünlü bir heykeltıraş. Bunları bilmemenize şaşırdım, bana çok açık geliyor."

"Beni eğlendir," dedi Hazel. "Peki ya son kısım -'zihni bul'?"

"Bilmiyorum. Belki bir tür işaret veya çizim. Ama geri kalanı bundan daha açık olamazdı."

"Bunu öğreniyorum."

Charlotte sırıttı ve yatağının yanındaki duvarda asılı duran zili çaldı. Birkaç dakika sonra bir hizmetçi kapıyı açtı ve küçük bir reveransla içeri girdi.

"Bana ve Dr. Sinnett'e çay lütfen Susan," dedi Prenses Charlotte. Hizmetçi tekrar reverans yaptı ve sessizce kapıdan dışarı çıktı.

"Aslında sadece Bayan," dedi Hazel. "Ben bir cerrahım. Ve sana karşı tamamen dürüst olmak gerekirse, Kraliyet Sınavı'nı hiç geçemedim."

"Anatomi derslerine gittin, değil mi?" diye sordu Charlotte. Hazel başını salladı. "Daha önce söylediğim gibi," diye devam etti Charlotte. "Gözlük takan ve ne yapacaklarını bilemeyecek kadar çok kraliyet sertifikasına sahip bir düzine adam aylarca beni dürtüp durdu ve hiçbiri bende neyin yanlış olduğunu gerçekten çözemedi. Kraliyet Sınavı'na lanet olsun. Sen bir doktor, Hazel Sinnett, kendinize ne ad vermek istiyorsanız."

16

Kuşbakışı görünümde, yedi kadran, haritayı üçgenlere bölen, bir araya gelen sokaklardan oluşuyordu. Covent Garden'ın parıldayan beyaz taşından sadece birkaç adım ötede olmasına rağmen, Hazel dar yoldan hedefine doğru saptığı anda havanın değiştiğini hissedebiliyordu. Burası dilencilerin ve hırsızların olduğu bir yerdi, başlarını mendille sarmış kadınlar kollarına öksürüyor ve ince duvarlı apartmanlardan ağlayan çocukların sesi yankılanıyordu. Hazel'ın bir zamanlar kulenin ve güneş saatlerinin durduğunu hayal ettiği boş kaide üzerinde dik dik bakan adamlar toplanmıştı ve Hazel hızlı yürürken yüzünü kapatmak için pelerininin yakasını olabildiğince yukarı çekti.

Bilmecenin Ölüm Yoldaşları'ndan geldiğini varsaymıştı, ancak bunun bir tür tuzak olması da mümkündü. Not tehlikeli kişiler tarafından gönderilmiş, onu Prenses'e ulaşmak veya Calton Hapishanesi'nden kaçtığı için cezalandırmak için kullanmaya çalışıyor olabilirdi. (Hazel'ın akıl yürüttüğüne göre, tüm sosyal statülerine rağmen Ölüm Yoldaşları'nın hala tehlikeli olması da mümkündü.) Hazel, karanlık bir mahallede bilinmeyen bir yere doğru yürüyen yalnız bir kadındı. Eğer yabancı olsaydı, kendine aptal derdi.

Ama şarlatanlar ve polis memurları nadiren şiir okurlardı, diye düşündü yürürken. Ve cebinde her ihtimale karşı bir neşter bulunduruyordu, hem kendini savunmak hem de ameliyat için hazırdı. Ve adımlarını mantıktan daha güçlü bir şekilde yönlendiren bir şey vardı: merak. Hazel mektubu görmezden gelseydi asla uyuyamazdı. Şehirde garip ve ilginç bir şeyler oluyordu ve şimdi bunun bir parçası olmak için can atıyordu.

Gece çoktan kararmışken, saat on buçukta dairelerinden ayrılmıştı. En azından ikametgahının etrafındaki alan gaz lambalarıyla aydınlatılmıştı.

Burada tek ışık, pencerelerdeki mumların titrek yansımaları ve kapılarının üstünde fenerler asılı meyhanelerdi.

Sonuç olarak, seçkin bir sosyal kulübün sık sık ziyaret edeceği türden bir mahalle gibi görünmüyordu, ama evet, oradaydı, Great White Lion Caddesi ve köşeden sadece birkaç adım ötede, ayna gibi cilalanmış ve iyi bakılmış siyah bir kapı vardı, yaldızlı kapı kolu bakımsız çevrede yersiz duruyordu. Siyah kapının üstünde, Hazel bakmasa fark etmeyeceği kadar küçük, sallanan bir tahta tabela vardı. Hiçbir kelimesi olmayan bir tabelaydı, sadece bir sembol, davetini mühürlemek için balmumuna bastırılmış olan aynı sembol: bir beyin.

Burası tam da burasıydı. Olmalıydı.

Çekinerek kapıyı çaldı ve sonra kapı kolunu denedi. Kilitliydi.

Orası orası olmalıydı. Şaşkına dönen Hazel tekrar denedi. Hala kilitliydi. Cebinden davetiyeyi çıkardı ve mührü tabeladaki sembolle karşılaştırdı: beynin tam olarak aynı tasarımı, iki lobu açıkça belirlenmiş, birkaç cesur kıvrımla süslenmişti. Orası orasıydı. Ve yine de kapı kilitliydi. Hazel etrafına baktı. Çözmesi gereken başka bir bilmece var mıydı? İçini çekti ve duvara yaslandı. Yoldan geçen bir dilenci ona dişsiz bir gülümseme verdi ve Hazel eve gidip gitmemesi gerektiğini düşündü. Yakınlardaki kilise çanları boş, metalik bir çınlamayla çaldı: üst üste on bir kez. Son zilin sesi gece havasında buharlaşırken Hazel kapıya döndü ve tokmağı son bir kez denedi. Bu sefer tokmak kolayca döndü. Kapı tam on birde, tam zamanında açıldı.

Hazel kapıyı açtı, selamı ve kapıyı açan kişiye teşekkürü dilindeydi, ama şaşırtıcı bir şekilde orada kimse yoktu. Kapı açıldığında, karanlıkta inen bir merdivenden başka bir şey görünmüyordu, meşaleler veya mumlar görünmüyordu. Üç basamak aşağı inildiğinde, sokaktan gelen ışık tamamen kaybolmuştu; merdivenler tamamen karanlığa doğru gidiyordu.

Hazel bir nefes için tereddüt etti. Ama sadece bir nefes için. Kendini bir erkek kılığına sokmuş ve cesetleri parçalara ayırmış, mezarlar kazmış ve cesetler çalmıştı, sevdiği çocuğun kalbini çıkarmakla tehdit eden ölümsüz bir doktorla yüzleşmişti. Aşık olmuştu ve onu kaybetmişti ve tekrar yalnız kalmayı öğrenmişti. Hazel karanlık bir merdivenle başa çıkabilirdi.

Yine de, dengesini kaybederse ne kadar düşeceğini bilmediğinin bilincinde olarak, basamakları dikkatle çıktı.

Eşiği geçtiği anda kapıyı arkasından sert bir rüzgar kapladı ve hiçbir uyarı olmadan ortalık tamamen karardı.

Hazel, eğer bu bir tuzaksa, geri dönmek için çok geç olduğunu düşündü. Onu tuzağa düşürmüşlerdi. Tek çıkış yolu ileri gitmekti.

Hazel parmaklarını cebindeki neşterin üzerine koydu.

Artık her adımda daha da soğuyordu ve Hazel artık sokaktan gelen bağrışları ve kahkahaları duyamıyordu; tek duyulan sesler kendi ayak sesleri ve bir yerlerden gelen uzak su damlalarıydı. Hazel içgüdüsel olarak her iki elini de önüne uzattı, böylece parmak uçları yüzünün önünde merdivenlerin keskin bir virajda mı yoksa tuğla bir duvarda mı bittiğini anlayacaktı.

Kulakları her sese dikiliyordu. Arkasından biri gizlice yaklaşıyor muydu? Hazel neredeyse dönecekti ama sonra kendini devam etmeye zorladı. Döndüğü takdirde karanlıkta yönünü kaybedebileceğini fark etti.

"Bana gizlice yaklaşamayacaksın," dedi Hazel yüksek sesle, sesi merdiven boşluğundan gelen garip bir şekilde bozulmuştu.

Hiçbir cevap gelmedi.

Ve sonra, Hazel yüz basamak inmiş gibi hissettiği bir basamaktan indikten sonra, tam geri dönüp dönmemeye karar verdiği sırada, önünde bir ışık huzmesi belirdi. Mumlarla parlak bir şekilde aydınlatılmış bir oda ve bir kapı girişinde duran gölgeli bir figür.

"Hoş geldiniz," dedi kadın sesi. "Başardığınız için ne kadar mutluyuz."

Hazel uyurgezer gibi hissetti. Sesi takip etti ve
ilk bakışta bir pub gibi görünen yere ışık huzmesi. Ama hayır, bir pub değildi. Masalar ve etraflarında oturan yaklaşık bir düzine kişi olmasına rağmen, bar taburelerinde veya banklarda oturmuyorlardı: dolgun deri sandalyelerde ve kaliteli kadifelerle döşenmiş kanepe koltuklarında uzanıyorlardı. Çoğu sohbet ediyor veya konuşuyordu, Hazel'ın gelişini zar zor fark ediyorlardı.

Hazel'ın gözleri yeni ışığa alıştı ve duvardaki neredeyse her boş santimin resimlerle kaplı olduğunu gördü. Asılmamış daha fazla resim, bazı yerlerde üç kat üst üste dizilmiş şekilde, duvarlara açılı bir şekilde durarak yerde duruyordu. Tavanda, bir avize yüz mumun ışığıyla parıldıyordu. Süslü bir ızgaranın arkasında bir şömine neşeyle yanıyordu, üstüne antika bir gümüş tabanca yerleştirilmişti.

Hazel dikkatini otuz beş yaşlarında, keskin ve zeki bir yüze sahip olan ev sahibine çevirdi. Kadın zekice bir kaşını kaldırdı. "Ben Marie-Anne Lavoisier," dedi kayaların üzerinden akan su gibi bir sesle.

Eliza ismi söyledikten sonra Hazel, neden bu kadar tanıdık geldiğini hatırlamak için kitaplarına geri döndü. "Lavoisier..." dedi Hazel. "Kimyager mi?"

Hazel'ın göğsünde büyüyen küçük korku balonu yavaş yavaş sönmeye başladı.

Marie-Anne başını hafifçe, alçakgönüllü bir şekilde salladı. "Aynısı. Ve eminim artık kim olduğumuzu keşfettin?" dedi.

"Ölümün Yoldaşları," dedi Hazel. "Akıllıca bir isim. Kleopatra ve Marc Antony'nin içki toplulukları için kullandıkları isim."

Marie-Anne'in arkasında oturan grup dikkatsizdi, ama birkaç yüz Hazel'a doğru döndü, memnun görünüyorlardı ve Hazel bir soruyu doğru cevaplamanın gururuyla biraz daha kabardı.

"O bir cerrah ve Genç Pliny'yi okumuş," dedi Marie-Anne. "Ne kadar da hoş."

"Sanırım bu sizin kara mizahınız," diye devam etti Hazel. "Kleopatra ve Marc Antony, ancak Octavius'un işgali kaçınılmaz olduğunda toplumlarının adını değiştirdiler. Ölüm kapıda olduğunda."

Marie-Anne dişlerini göstermeden gülümsedi. "Gerçekten de öyle." Kolunu arkalarındaki geniş odaya doğru salladı ve Hazel duvarları dolduran portrelere ek olarak, neredeyse her düz yüzeyi kaplayan kitap yığınları olduğunu fark etti: masalar, çıplak zemin parçaları, hatta bir çay tepsisinde dengede duran, birkaç lokma kurabiye için tabak olarak kullanılan.

"Peki, üye olmaya davet ediliyor muyum?" diye sordu Hazel, Marie-Anne'e.

"Olabilir," diye cevapladı.

Büyük bir kürk şapka takan siyah bir adam Marie-Anne'in arkasına doğru yaklaştı ve kolunu komünistçe onun omuzlarına doladı. "Beni bu güzel kadınla tanıştıracak mısın, yoksa her şeyi kendim mi yapmam gerekiyor?" diye azarladı onu, sonra da büyük nasırlı elini doğrudan Hazel'a uzattı. "Benjamin Banneker. Matematikçi. Gökbilimci. Doğa bilimci. Aslında ben de bir nevi şairim." Geniş, dost canlısı bir Amerikan aksanıyla konuşuyordu. Hazel onu hemen sevmişti.

Hazel gülümsedi ve elini sıkarken odanın arkasından bir ses duyuldu: "Kendine şair demeyi bırak, Banneker. Bir gün biri sana inanacak." İkinci adam ayağa kalktı ve

Hazel, tanıtılmadan kim olduğunu biliyordu. Alnına doğru uzanan koyu bukleler ve kıvrık dudakları ünlüydü.

"Hadi ama, Byron," diye karşılık verdi Banneker. "Herkes ünlü olmak için şiir yazmaz."

"Hayır," diye karşılık verdi Byron. "Bazıları geri kalanımızı daha iyi göstermek için bu işe giriyor. Bu arada, bunun için teşekkür ederim."

"Arkadaşımı mazur görün," dedi Banneker Hazel'a. "Şöhretin görgü eksikliğini mazur gösterdiğine inanıyor."

"Tam tersi, Banneker," dedi Byron, öne doğru küstahça yürüyerek. Hazel'a baktı ama sonra ilgisini kaybetti ve dikkatini Banneker'a geri verdi. "Şöhretin görgü eksikliğini çekici bir tuhaflığa dönüştürdüğüne inanıyorum. Gerçekten, bu yüksek sosyeteye verdiğim bir hediye. İçeri giriyorum, aşırı bir şey yapıyorum veya söylüyorum ve geri kalanlar hayatlarının geri kalanını Lord Byron'ın basitçe küstah davranışları hakkında böbürlenerek geçiriyorlar. Bu, o partilere davet edilmemin gerçek nedeni."

Banneker, "Bu partilere davetlisiniz, çünkü hosteslerle yatıyorsunuz." dedi.

Byron, bir kitabın kapağında duran bir parça kurabiyeyi aldı ve uzattığı dilinin üzerine koydu. "Onu da," dedi sırıtarak. Hazel'a başını salladı ve masasına geri döndü, orada bekleyen bir kadeh şarap içti.

"Egonuz bir dikkat dağıtıcı," dedi Byron'ın masasında oturan ufak tefek bir adam. Kalın bir Fransız aksanıyla konuşuyordu. "Kadınların sizinle yatağa girmek için evlilik yeminlerini bozmalarını sağlamak için yeteneğiniz boşa harcanmasaydı neler söylemek zorunda kalacağınızı hayal edin."

"Ve kim bunun değerli bir uğraş olmadığını söylüyor, François?" Byron adamın adını küçümseyerek söyledi. "Şiir şehvetten doğar! Duygu! His! Bak, senin sorunun bu. Yine ahlak dersi veriyorsun. Her zaman ahlak dersi veriyorsun."

Hazel, hayatı boyunca hiç buna benzer bir odada bulunmamıştı. Bazı açılardan ona amcasının Edinburgh'daki Almont House'da düzenlediği salonları hatırlatıyordu. Amcası yazarları ve politikacıları davet ederek konuklara ders verirdi ve Hazel (katılmasına izin verilmeyecek kadar küçüktü) neler olup bittiğini duymak için sandalyelerin altına veya koltukların arkasına saklanırdı. Fikirler, felsefe ve sanatla dolu bir dünyanın parçasıymış gibi hissetmek. Ama amcasının oturma odası stoacı ve onurluydu, konuklar sert

arkalıklı sandalyelerinde sessizce oturuyor ve işaret üzerine alkışlıyorlardı. Bu tamamen başka bir şeydi.

insanların yüksek sesle ve tutkuyla konuştuğu türden bir yer. Çok hoşuna gitti.

"Onu görmezden gel," dedi Banneker, Hazel'ı bir masaya doğru yönlendirip ona bir kadeh şarap doldururken. "Ben genelde öyle yaparım." Masada, bir iskambil oyununun ortasında oturan iki kişi daha vardı: çenesine kadar uzanan yüksek fırfırlı yakası olan bir adam ve—

"Bayan Thire!"

Terzi Hazel'a gülümsedi. "Merhaba, Bayan Sinnett. Gece mavisi elbisenin sana çok yakıştığını duydum."

"Senin bu işe karıştığını bilmiyordum."

Bayan Thire omuz silkti ve uzun parmaklarını elindeki yelpaze gibi açılmış kartların üzerinde gezdirdi. Hazel sol elinin serçe parmağının olmadığını tekrar fark etti. "Gizli bir topluluğun tüm amacı, teoride, gizli olmaktır."

Banneker onlara katılmak için bir sandalye çekti. "Ve dedikoduyu, herkesin elbiselerini diken kadından daha iyi kimse bilemez."

Bayan Thire kartlarını gösterişli bir şekilde masaya bıraktı. "İnsanların sırlarını dinlemediğini düşündükleri birine söylemek istemeleri benim suçum mu?" Kart arkadaşına, fırfırlı yakalı adama gülümsedi. "Yine kazandım."

Yakası fırfırlı adam gözlerini devirdi.

"Antoine bir yıldır bir el kazanamadığı için öfkeli," dedi Bayan Thire. "Ve benden çok daha zeki olduğunu düşünmeyi seviyor." Antoine—kıvrık yakalı—sessizce kaşlarını çattı. "Doğru!" dedi Bayan Thire onun surat asması hakkında ve Hazel, Antoine'ın dilsiz olduğunu fark etti.

Odanın bir yerlerinden, konuşma sesinin altında bir piyanonun notaları çalınıyordu. Mumlar ritimle titriyor gibiydi. Odanın bir kokusu vardı, Hazel'a tanıdık gelen belirli bir koku, ama tam olarak ne olduğunu çıkaramıyordu. Bu, gök gürültülü fırtınadan önceki, yağmur yağmaya başlamadan önceki, ama hava elektrikle doluyken duyulan toprak kokusuydu.

Banneker vücudunu Hazel'a doğru çevirdi. "Yani, Bayan Thire ile zaten tanıştın. Ve oradaki Antoine—merhaba, evet. Ve benimle tanıştın, Marie-Anne. Byron, ne yazık ki... Başka kim? Bakalım... Ah! Lewis!"

Sonraki saat içinde Hazel, Ölüm Yoldaşları'nın yarım düzine üyesiyle daha tanıştı; bu grup, iki Parlamento üyesi, bir maliye bakanı ve Hazel'ın

Versay'da eski bir saray ressamı olduğunu öğrendiği Élisabeth adında bir kadını içeriyordu. (“Marie Antoinette'in

kişisel portre ressamı," diye fısıldadı Banneker. "Ama ona bunu sormayın. Sadece onu üzüyor.")

Ve Yoldaşlar, Hazel'ın öğrendiğine göre, prestijli ve heyecan verici projelerde işbirliği yapıyorlardı. Lord Byron, üyelerden biri olan ünlü bir Fransız soprano için bir operanın sözlerini yazmaya yardım etmişti. Üyelerden bir diğeri Kew'deki sarayın yeniden düzenlenmesinde baş mimardı ve Marie-Anne'i, Kral'ın odalarının duvar kağıdını başka hiç kimsenin kullanmayacağı bir renge boyamak için kimyager olarak görevlendirmişti.

"Siz ve kocanız yanmanın doğasını nasıl keşfettiniz?" diye sordu Hazel, Marie-Anne'e, başka bir tanışmadan kendini kurtarmayı ve ünlü kimyagerle birebir konuşmayı başardığında. "Ne tür bir düzenek, yani. Yangının ekipmanı tutuşturmasını önlemek için mi?" Marie-Anne güldü. "Şey, yangın önleme, ancak Antoine iki kaşımı da yaktıktan sonra ustalaştığımız bir şeydi. İkisi de! Hiçbir zaman aynı şekilde uzamadılar, ama en azından uzadılar."

Hazel güldü ve Banneker onun yanındaki sandalyeye doğru dirseğiyle ilerledi. "Bana üzerinde çalıştığınız tez hakkında daha fazla bilgi verin, Bayan Sinnett,"

Banneker şöyle dedi. "Övünmek gibi olmasın ama çok iyi kabul gören birkaç almanak tamamlamayı başardım ve eğer yayıncılık hakkında sorularınız varsa, eminim yardımcı olabilirim—"

Byron döndü. "Evet, Benjamin. Eminim ki aramızdan en çok o, bir Amerikan çiftçisinin yayıncılık tavsiyesini isteyecektir."

"Zalimlik sana yakışmıyor, Byron," dedi Byron'ın masasındaki Fransız. "Tenini solgunlaştırıyor. Belki de iyiliğine hitap edemiyorsak, en azından kibrine hitap edebiliriz." Byron dikkatini tekrar masasına çevirdi ve Banneker'ı Byron'ın hakaretine yanıt verme girişiminden dolayı ağzı hala açık bir şekilde bıraktı.

"Ne kadar zamandır Yoldaşlar'dasın?" diye sordu Hazel, gerginliği azaltmaya çalışarak Banneker'a.

Banneker gözle görülür şekilde rahatladı. "Şimdi, bakalım. En azından on yıllar." Hafızasında kaybolmuş gibi uzaklara baktı. "İlk olarak Devrim'den önce Fransa'ya geldim. Elbette Antoine ile tanışmak için. Bu, ne olmalı, 1771 mi? Bir güneş tutulması hesaplıyordum ve Lavoisiers Avrupa'da doğru ekipmana sahip tek kişilerdi. Maryland Eyaletinden gelmek bir mucize gibiydi, orada her şeyi tahtadan, sicimden ve bulabildiğim yedek parçalardan elle yapmak zorundaydım ve sonra onların

laboratuvar. Yaldızlı! Sadece cam miktarı! Yolculukta öldüğümü sanmıştım.

“Maryland’e işlerimi halletmek için döndüm, ama o andan itibaren Amerika’da kalmayacağımı biliyordum. Ya da o zamanlar olduğu gibi kolonilerde. Fransa’daki devrimler ve ardından Amerika’daki devrim boyunca çiftliğimde kaldım ve—aman Tanrım, Amerika’yı kesin olarak terk edip Londra’da Marie-Anne’i bulduğum yıl 1804 olmalı.” Hazel’a doğru eğildi. “Benim için çoğu kişiden daha kolaydı. Hiç evlenmedim, hiç çocuğum olmadı. Bu işleri karmaşıklaştırıyor. Ben sadece işimi yapmaya çalışan bir bilim adamıydım, ama bana benzeyen insanları köleleştiren ve öldüren bir ülkede. Geleceğin bana bugünden daha nazik davranacağını şüphesiz biliyordum.”

"Gelecekten bahsediyorsun, Avrupa'da yaşamaktan mı bahsediyorsun?" dedi Hazel.

"İğrenç," diye atıldı Bayan Thire. "Amerika'nın Aydınlanma Çağı'nın çocuğu gibi davranması ve hala insanları eşya olarak çalıştırmaları. Mal olarak. Britanya İmparatorluğu'ndan kurtuluş talep ettiler—ne için? Özgürlük için mi? Eğer hala İngiltere kolonileri olsalardı, kölelik on yıl önce İmparatorluğun geri kalanı gibi orada da yasaklanmış olurdu."

Hazel'ın adını hatırlayamadığı Whig politikacılarından biri bastonunu yere vurdu. "Duyun, duyun! Tanrıya şükür Mends ve Batı Afrika Filosu için, söyleyebileceğim tek şey bu. Onu en iyi gemilerimiz ve en iyi adamlarımızla geri göndereceğiz."

Banneker, Hazel'ın kaşlarının çatıldığını fark etti. "Afrika kıyılarında konuşlanmış bir İngiliz filosu, köle tüccarlarını durdurmak için," diye mırıldandı. "Orada hala devam eden köleliği durdurmak için hiçbir şey yapmayacak, ama en azından bir işe yarıyor."

"Kaldırma hedeftir," dedi Marie-Anne. "Öncelikle burada bir Whig çoğunluğu sağlamalıyız. Muhafazakar hükümetimiz her zaman Amerika'daki köle tüccarlarıyla olan ticaret ilişkimizin tehlikeye atılmayacak kadar değerli olduğunu hissedecektir. Diplomatik cephaneliğimizde daha fazla silaha ihtiyacımız olacak, tabiri caizse. Prenses Charlotte tahta çıktığında, her şey çok daha kolay olacak."

Onay mırıltıları duyuldu.

"Bayan Sinnett," dedi Banneker, "Basit bir konu hakkındaki fikrinizi duymak beni büyüler. Sizce Philadelphia'daki kadınlar tıp fakültelerinde

eğitim görüyorken, Britanya'da henüz buna izin verilmiyor olmasının sebebi nedir?" Doğrudan ona, gözlerinin içine, beklentiyle baktı.

Hazel bir an düşündü. "Genç bir ülkede daha az gelenek olur. Daha az kural. Burada, İngiltere ve İskoçya'da kurduğumuz toplumsal kurallar yüzyıllardır yürürlükte. Biz kendi yollarımıza yerleşmiş durumdayız. Onlar da kuralları yeniden yazıyorlar. Okuduklarımdan yola çıkarak, İngiliz geleneklerinden düşündükleri kadar uzak olmadıklarını söyleyebilirim."

"Evet! Güzel söyledin!" dedi Whiglerden biri.

"Her Amerikalı kendini büyük bir maceracı olarak görüyor," diye belirtti politikacılardan biri. "Monarşi olmadan, her birinin kendi yarattığı bir kral olabileceğini hissetmeye bırakılıyorlar. Ya da bu durumda kraliçe."

Konuşma devam etti ve Hazel'ın karnından bir sıcaklık yayılmaya başladı. Hazel, zeki ve söylediklerinizi gerçekten önemseyen insanlarla çevrili olmanın nadir bir hediye olduğunu düşündü.

Hazel çocukluğundan beri hayatının çevrede yaşanması gerektiğini kabul etmişti. Ailesinin statüsü saygındı ama muhteşem değildi; önemli insanlara, ünlü insanlara, kararları alan insanlara erişimleri olabilirdi ama Sinnett'ler kendileri bu insanlar değildi. Ama bunun ötesinde Hazel bir kadındı. Mürebbiyeler Hazel'a kadınların dünyayı etkileyebilecekleri takdirde bunun kocalarına yardım edip destek olabilme yetenekleri sayesinde olacağını öğretmişti. Kadınlar akşam yemeklerinde hazır bulunabilirdi ama konu elbise kumaşının fiyatı veya perdelerin renk seçimine gelmediği sürece sessiz kalmaları beklenirdi.

Bir kadının sanatın veya şiirin nadide dünyasında yaşama umudu varsa, bu bir erkeğin onu ilham perisi olarak seçmesi için yeterince güzel olmasıydı. Bir ilham perisi kutlanırdı, elbette, övülür ve kutlanırdı, ancak tamamen sanatçısının insafına kalmıştı, sanatçı onu o kadar küçük bir kaideye yerleştiriyordu ki, düşmesin diye her iki yönde de bir adımdan fazla hareket etmesine izin vermiyordu.

Hazel, aile adının ve ihmalkar annesinin, cerrah olmak için kullandığı sistemde bir çatlak bıraktığının farkındaydı, ancak bu ince ve dar bir çatlaktı, Hazel'ın kendi pozisyonunun güvenli olduğuna inanması için çok tehlikeliydi, bırakın onu takip edebilecek başka bir kadını hayal etmeyi. Hazel'ın bir kadın cerrah olarak varlığı, toplumun şimdilik hoş görmeye istekli göründüğü bir tuhaflıktı ve daha fazlası değildi.

Ama bu oda, Sahabeler... tamamen yeni bir gelecek vaat ediyorlardı. Farklı bir toplum. Burada kadınlar açıkça içki içip küfür ediyor ve erkekleri dövüyorlardı

kartlarda. Marie-Anne liderdi, güzel veya çekici olduğu için değil zeki olduğu için saygı görüyordu. Kadınlar, evlilik için seçilmeyi bekleyen bir raftaki nesneler değildi; yanlarındaki erkekler kadar toplumun bir parçasıydılar.

Bir kurabiye tabağı geçti ve Hazel minnettarlıkla bir bisküvi kabul etti. İmkansız derecede tereyağlıydı ve bir anda dilinde hiçliğe dönüştü. Bir tane daha aldı.

Ve Hazel deri koltuğuna yerleşirken, odanın diğer ucundan tahtaya sürtme sesi ve ardından bir sandalyenin yere çarpma sesi geldi. Byron ayağa kalkmış ve koltuğunu yere itmişti, Fransızla tartışıyordu. "Tıpkı duygularını sadece ölçemediğin için yok sayman gibi!" diye bağırdı.

"Dünya ölçülebilir, bunu kabul etmeye ne kadar isteksiz görünsen de," diye cevapladı Fransız aksanlı arkadaşı. "Bir şiir bile ölçülebilir. Ölçü, uyak, tempo. Sanki rastgele bir araya getirilmiş gibi davranarak kendi sanatını küçümsüyor musun? Sadece beceriden yoksun hissetmek mi?"

Byron, "Ama güzellik ölçülemez. Yüce ölçülemez. Üzgünüm Voltaire, ruhun bir dağ gördüğünde başına ne geldiğini açıklayacak özlü bir cümle bulamaman. Ya da evet, güzel bir kadın." diye kusmuştu.

Fransız başını iki yana salladı. "Sen bir aptalsın, Byron. Ve bunu fark edene kadar bu dünyada kendi egon dışında her şeye kör bir şekilde dolaşmaya devam edeceksin."

Byron, hiç uyarıda bulunmadan şöminenin üstünde duran gümüş tabancayı çekti, kurdu ve Hazel çığlık atmadan önce, hâlâ masanın karşısında oturan adamın göğsüne ateş etti.

17

Silah sesi odayı sessizleştirmişti. Byron tabancanın dumanını üfledi ve tabancayı yerine geri koydu. Fransız sandalyesinden düşmüştü ve kanayan omzunu tutuyordu. Hazel harekete geçti. "Temiz bir beze ve bir leğen suya ihtiyacım var! Makas, iplik ve bir iğne. Ve cerrahi maşa. Hemen! Ya da cımbız. Cımbızı olan var mı?"

Keşke neşterinden fazlasını getirseydi, ama tıbbi ekipmanına ihtiyaç duyulacağını nereden bilebilirdi ki? Fransız'ın yanına koştu ve eliyle kanamayı durdurmaya çalıştı. Kurşun doğrudan içinden, sağ omzunun altından geçmişti ve neyse ki giriş ve çıkış yaraları hayati organlarını ıskalamıştı. Ama çoktan kan kaybetmeye başlamıştı. Adam solgundu, dudakları sessizce çırpınıyordu, peruğu başından kayıyordu. Yarayı yeterince çabuk dikemezse, kolunu tamamen kesmesi gerekebilirdi. Odadaki hiç kimse, önlerinde bir adamın vurulmuş olmasından en ufak bir endişe duymuyor gibiydi. Byron yine oturmuştu, botları masanın üzerindeydi. "Lütfen!" diye bağırdı Hazel. "Birisi, en azından bir iğne ve iplik!" Ölmekte olan adama, "İyi olacaksın." diye fısıldadı.

"Onu duydun," dedi Marie-Anne, yeterince aciliyete yakın bir şey olmadan. "Doktorumuza bir iğne ve iplik."

Bayan Thire itaat etti ve Hazel'a doğru yürüdü, ona ihtiyacı olan şeyi verdi ve Hazel olabildiğince hızlı bir şekilde işe koyuldu. Kanamayı durdurmak için kendi elbisesini kullandı ve sonra parçalanmış dokuyu olabildiğince onarmaya koyuldu. Byron onun çalışmasını göz ucuyla izledi, ancak Hazel ona hiç dikkat etmedi. Odak noktası açık damarları kapatmak, iç kanamayı durdurmak ve sonra hem omzunun önündeki hem de arkasındaki yaraları dikmekti. "İyi olacaksın," diye fısıldadı ara sıra adamı rahatlatmak için. İğnesi onun

ettendi, ama bunun dışında, acı çektiğine dair hiçbir belirti göstermiyordu. Gözleri berrak ve açıktı. Hazel'ın çalışmasını izleyerek gözlerini kırpıştırdı. Sonunda yaralarını dikmeyi bitirdiğinde, sol elini kendi ellerinin arasına aldı ve ona teselli edici bir şekilde sıktı. "İyi olacaksın," dedi son kez. O zaman, Bayan Thire gibi, sol elinin de sadece dört parmağı olduğunu fark etti.

Fransız ayağa kalktı ve omzunu hareket ettirdi. "Aferin," dedi, kolunu büyük daireler çizerek sallayarak. "Her şey az çok doğru yerde gibi hissettiriyor."

"Gerçekten böyle hareket ettirmemelisin," dedi Hazel. "Sen... sen vuruldun. Çok kan kaybettin. Dinlenmen gerek."

Bayan Thire gelip dikişleri inceledi. "Gerçekten mükemmel bir iş çıkardı. Hatta dikiş bile. Küçük. Muhtemelen iz kalmayacak."

"Harika hissettiriyor," dedi Fransız, kolunu hâlâ sallayarak.

"Bunu gerçekten bırakmalısın," dedi Hazel.

"Bak," diye seslendi Byron, Hazel'ın başının üzerinden. "Seni vurduğum için üzgünüm, tamam mı? Ama bu tür şeyler konusunda heyecanlandığımı biliyorsun."

Fransız, Byron'a hiç de kızgın görünmüyordu. Aslında gülümsedi. "Gördün mü? Mantıkla bir tartışmayı kazanmanın bir yolunu bulamadığında, şiddete başvuruyorsun. Şu anda Rusya'da gördüğümüz sorunların çoğu."

"Ah, beni o taşra Ortodoks köylüleriyle kıyaslama!" diye cevapladı Byron. "Banneker, sen de oradaydın. Nasıl bir şey? Korkunç mu? Soğuk mu? Açlıktan ölmek mi?"

"Aslında," dedi Banneker, çizmesinin altındaki kanı silerek. "Oldukça kozmopolit buldum. En azından Saint Petersburg'da."

"Hepinize hatırlatıyorum," dedi Fransız, "İmparatoriçenin kişisel emriyle Rus Bilimler Akademisi'nin fahri üyesiydim. Sanırım burada bir yerlerde birkaç mektubum var..." Uzun bir desteyi kaldırdı
Yerdeki kan birikintisinin giderek büyümesiyle lekelenme riski taşıyan kitapları masanın üzerine bırakıp karıştırmaya başladım.

"Üzgünüm," dedi Hazel. "Herkesin bir an için Rusya hakkında konuşmayı bırakması gerekiyor. Bu adam az önce vuruldu."

Oda ona baktı ve Hazel birdenbire odadaki tuhaf kokuyu algılayabildi. Edinburgh'daki Anatomistler Derneği'nin çalışma odasında Dr. Beecham'ın karşısında oturmanın kokusuydu. Havada, insanın boğazının arkasında kalan bir elektrik kokusu. Hazel baktı

Marie-Anne, Benjamin Banneker ve Byron'da; hepsinin sol ellerindeki en küçük parmak yoktu.

Hazel, Banneker'ın hikayesini hatırlamaya çalıştı. Avrupa'ya hangi yıl geldiğini söylemişti? O zaman kaç yaşındaydı? Byron, Banneker, Lavoisier... "Siz ölümsüzsünüz," diye fısıldadı. "Hepiniz onun yaptığını yaptınız - Dr. Beecham'ın yaptığını."

Banneker Hazel'ın omzuna vurdu. "Aferin sana," dedi. Toplanan gruba baktı. "Sanırım bu bir rekor, değil mi? Daha bir şişe şarabı bitirmeden iki kere ikiyi toplamak?"

"Bu hile," dedi Byron, ağzından kurabiye kırıntıları fışkırırken. "Beecham'ı tanıyordu. Bağlamı vardı. Bu işi kolaylaştırıyor."

Banneker alaycı bir şekilde güldü. "İnanmadan önce kalbimi tamamen çıkarıp geri takmak zorunda kaldım, Byron."

Fransız, "Sanki Byron daha önce herhangi birinin kalbini teklif etmiş gibi," dedi.

"Beecham'ı tanıyor musun?" diye sordu Hazel. "O da Ölüm Yoldaşları'nın bir üyesi mi? ... formülü bulan o mu? Tonik?"

Topluluk üyeleri birbirlerine baktılar. Sonunda Marie-Anne boğazını temizledi ve konuştu. "Bu bir Tentür," dedi. "Ve hayır. Bunu sana söyledi mi? Hah! Antoine'ımın laboratuvarının dirseğinde bir köpek yavrusu gibiydi. Fransa'ya geldiğinde hidrojen ile sıcak kek arasındaki farkı bilmiyordu. Antoine'ım Tentür formülünü keşfetti. Beecham ilk öğrencilerimizden biriydi. Kısa süre sonra kendi amaçlarının peşinden gitmek için ayrıldı."

"Beecham hala İskoçya'da mı dolaşıyor?" diye sordu Bayan Thire. "Ondan haber alalı çok uzun zaman oldu. Noel'de kart gönderirdi."

Marie-Anne iç çekti. "Aynı hikaye, tekrar tekrar. Kendini kendi torunu olarak yeniden icat etmeden önce yeni bir şehirde bulmak için yola koyulmak. Basit, sıradan hedefler." Hazel'a döndü. "Antoine ve ben, bizim - onun- yarattığı şeyin inanılmaz bir potansiyeli olduğunu biliyorduk. Daha uzun yaşamlar bilgeliğe yol açar. Tarihin kalıplarını görme yeteneği. İnsan doğasını ve sonuçlarını anlama yeteneği. Ve işte bu yüzden, Bayan Sinnett, Ölüm Yoldaşları'nı başlattık."

"Sanatçılar için," dedi Byron, kendini beğenmiş bir tonla yarı alaycı bir tavırla.

"Gelecek için," diye düzeltti Marie-Anne. "Bir neslin en büyük beyinlerini korumak için. Her neslin. Yetenekli ve

Kültür ve siyasetin geleceğini daha iyiye yönlendirme yeteneği.” “Peki ya Beecham?” diye sordu Hazel.

Marie-Anne iç çekti. "Beecham bazı açılardan... disiplinsizdi. Bencil. Para kazanmaya ve kendi ününü artırmaya çok hevesliydi." Sol elinin parmaklarını yavaşça ve kasıtlı olarak masaya vurdu. Hazel'ın gözü Marie-Anne'in kayıp serçe parmağına kaydı. "Ölümsüzlük ayrıcalığı," dedi, "fedakarlık gerektirir."

Byron kendi dört parmaklı elini Hazel'a doğru salladı. "Bir başlangıç ritüeli."

Hazel karşısındaki gruba baktı, onları tek tek inceledi.

Yüksek fırfırlı yakalı ve tarih kitaplarındaki gravürlerde gördüğü yüze sahip sessiz adama yaklaştı. "Mösyö Lavoisier," dedi. "Bu bir onur."

Antoine Lavoisier kibarca onayladı.

Hazel, "Babamın kütüphanesinde oksijenle ilgili çalışmalarınızı özetleyen bir kitap vardı," diye devam etti. "Her şeyini anladığımı söyleyemem ama yine de inanılmaz derecede ilgi çekici buldum."

Gülümsedi.

"Tonik - şey, Tincture bu mu o zaman?" diye sordu Hazel. "Oksijen ve helyumun simyasal bir bileşiği mi? Yoksa elektrik mi gerektiriyor? Galvaniz mi o zaman? Çünkü belirli kimyasal özelliklerle birleştiğinde, ben __"

"Yeter artık," dedi Marie-Anne sözünü keserek. "Antoine ve ben Tentür'ün doğasının ifşa edilmeyeceğini erken öğrendik. Yoldaşlara bile."

Byron kadehten bir yudum aldı. "Kaç kere sorarsam sorayım."

"Bu, yalnızca bizim taşıdığımız bir yük. Ve bu yüzden, evet, Byron, kaç kez sorarsan sor, seni gerçekte yalnızca Tanrı'ya ait olması gereken bilgiyle lanetlemeyeceğiz."

Banneker, "Byron zaten kendisinin bir tanrı olduğunu düşünüyor" diye ekledi.

"Satacağım ya da ne yapacağımı düşünüyorsan onu yapacağım gibi bir şey değil. Bir kart oyununda bahse gir ve kumar borçlarını ödemek için kullan. Sadece bilmek istiyorum," dedi Byron surat asarak.

Marie-Anne bardağının ağzında bir parmağını gezdirdi. "Tentürün nasıl yaratılacağını bilmek sadece baştan çıkarıcı olurdu. Satmamak, hayır, satmamak

ilk olarak, ama bilgiyi sevilen biriyle paylaşmak için. Ölümün eşiğinde olan bir aile üyesi, zamanından önce hasta ve ölmekte olan bir sevgili. Hatta sona yaklaşan bir yabancı. Sayımız her zaman az ve gizli olmalı. Formülü yalnızca Antoine ve ben biliyoruz ve formülü yalnızca Antoine ve ben bileceğiz."

"Beecham hariç," dedi Hazel.

Marie-Anne kaşlarını kaldırdı.

"Beecham formülü biliyor. Tentür'ü veya her neyse onu nasıl yapacağını biliyor."

"Evet," dedi Marie-Anne, dudakları sıkılı bir şekilde. "Ben, Antoine ve Beecham." Bundan pek memnun görünmüyordu.

"Burada kutlanmayan tek kişi ben miyim?" diye aniden seslendi Fransız. Omzundaki dikişleri yokladı. "Beni dikecek ama adımı sormayacak. Yani İskoç görgü kurallarının kaba doğası abartılmamış."

Hazel döndü. "En içten özürlerimi sunarım, Bay..."

"François-Marie Arouet, hizmetinizdeyim. Ayrıca şu adla da bilinir—"

Hazel'ın gözleri kocaman açıldı. "Voltaire. Voltaire! Voltaire. Kesinlikle değil. Az önce ... Voltaire'e ameliyat yaptığıma inanamıyorum. Şimdi saçmalıyorum. Beni affedin. Sadece, sizin..."

"Evet, işte bu bizim küçük Tincture'ımızla ilgili mesele, değil mi?" dedi Voltaire. "Ölümsüzlük beni erken emekliliğe zorladı."

Byron masaya neşeyle bir yumruk indirdi, kitap yığınlarını salladı. "Bu iki kez ölümsüzlük! Trajik bir şekilde genç yaşta, sonsuza dek güzel ve tüm potansiyelimi boşa harcamış olarak öldüğümde kaç kişinin beni okuyacağını hayal edin. Şairlerin sorunu bu: Zamanımızda asla takdir edilmiyoruz. Ancak erken bir mezara girdiğimizde ve neler yapabileceğimizin tam kapsamı görünür hale geldiğinde insanlar umursamaya başlıyor. Ve tabii ki, o zamana kadar finansal faydalarını elde etmek için çok geç oluyor. Sanırım yakında öleceğim. Gücümün zirvesinde. Ve ölüm ilanları daha iyi yaltaklanmalı. Sokaklarda ağlamak istiyorum!"

Voltaire hala Hazel'ın omzundaki dikişini inceliyordu. "Harika. Çok küçük dikişler, Bayan Sinnett! Bunun iz bırakacağını bile sanmıyorum—ve beni vurdun, Byron! Çok etkileyici bir çalışma. Çok etkileyici."

Marie-Anne Lavoisier gülümsedi. "Böyle olacağını hissetmiştim." Hazel'ın şarap kadehini yeniden doldurdu. "Anladığınız gibi, Bayan Sinnett, sayımız çok

az. Ve küçük sosyal kulübümüze giriş inanılmaz derecede ayrıcalıklı olmaya devam ediyor. Sadece dünyada olumlu bir değişim yaratmaya gerçekten katkıda bulunacağını düşündüğümüz kişilere eşiğimizden geçip seçkin çevremize girmelerine izin veriliyor. Ölümsüzlük bir armağandır. Krallar ve imparatorlar tarafından boşuna umutsuzca aranan en değerli meta. Ancak küçük bir sonuç, uzun bir yaşam boyunca yaralanmalara maruz kalma eğilimidir.”

Sağ elini kaldırdı ve Hazel parmakların birkaçının tabanında dikiş olduğunu fark etti. Düşmüş ve tekrar dikilmişti, tıpkı Dr. Beecham'ınki gibi.

Byron bir bot ve çorap çıkardı ve grileşmiş ayağını oynattı, ayak bileğinden kötü bir şekilde yeniden bağlanmıştı. Şişmiş ve ölmüştü. "Hala topallıyorum!" diye şikayet etti. "İnsanlar benim bir yumru ayağım olduğunu söylüyor."

"Benim suçum değil!" diye haykırdı Bayan Thire. "Ben bir terziyim, cerrah değilim." "Uzak geçmişte," dedi Marie-Anne Hazel'a, "bir cerrahımız vardı
“aramızda olanlar arasında.”

"Beecham," dedi Hazel.

Marie-Anne başını salladı. "Bu çok özel bir beceri ve zorlayıcı: Eti tekrar tutturma, damarları yakma, yara izini en aza indirme, kan akışını sürdürme yeteneği. Nadir yeteneklere sahipsiniz, Bayan Sinnett. Bize yardım edebileceğinizi düşünüyoruz ve biz de size yardım edebileceğimizi düşünüyoruz. Zaten sahip olduğumuzdan daha fazla, demek istiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Hazel.

"Ölüm Yoldaşları Londra sarayının ve toplumunun kalbindedir. Sizinle ilgili söylentileri duyan ve Prens Naip'e kızının yaşına yakın genç bir kadın cerrah tarafından tedavi edilmeyi tercih edebileceğini söyleyen bizdik. Bizim yaptığımız bu," dedi Marie-Anne. "Şeyleri etkilemek. Onları daha iyi hale getirmek. Şeyleri ileriye taşımak."

"Neden ben?" diye fısıldadı Hazel.

"Ünlüsün," dedi Byron, sanki çok belliymiş gibi. "Britanya'daki tek kadın cerrahsın."

Marie-Anne ona sert bir bakış attı. "Siz, Bayan Sinnett, zamanın dışında bir kadınsınız. Elli yıl sonra dünyanın bir kadın için ne olacağını hayal edin. Yüz yıl sonra. Kadınlar cerrah olarak kutlanacak, skandallarda, yalnız çalışmayacaklar. Bir kadının yaşayacak bir yeri olması, toplumda yer alabilmesi için evlenmesi gerekmeyecek."

"Dr. Beecham geçen yıl bana aynı şeyi söyledi," dedi Hazel. Beecham'ın ona Tentür'ü teklif ettiğini veya

ona bir şişe verdim.

"Öyle mi yaptı?" diye cevapladı Marie-Anne. Yüzü duygusuzdu. Marie-Anne duygularını sıkı tutan bir kadındı, ancak ağzının köşesinde ufak bir seğirme vardı ve Hazel, Lavoisiers ile Beecham arasında bir anlaşmazlık olduğunu çıkaracak kadar anladı. "Size, Bayan Sinnett, bize katılmanız için nadir bir davet sunuyoruz. Küçük onarımlarımızda bize yardım edin. Tam olarak yaşamanız gerektiği gibi sonsuza dek yaşayın."

"Parmağı şimdi mi yapacağız?" diye sordu Byron. "Ya da daha sonra? İştahımın kesilmesini istemiyorum ve kan sıçramasının bu ayakkabıları lekelemesinden endişeleniyorum. Gideceğim."

"İstersen yukarı çık, George," dedi Marie-Anne. "Laboratuvarda otur. Bu kadar yaygara koparmana gerek yok." Eteğinin kalçasına sallanan cebinden siyah saplı uzun bir bıçak çıkardı. Mum ışığında parlıyordu. "Başlamadan önce bir kadeh şarap ister misin, Hazel?"

Hazel'ın kulaklarındaki uğultu geri dönmüştü. "Hayır."

"İyi. O zaman çabuk olalım. Antoine, lütfen yukarıdan Tentür'ü getir, canım?"

"Hayır!" Hazel kastettiğinden daha yüksek sesle söyledi. "Seninle birleşmek istemiyorum... Yani, ölümsüz olmak istemiyorum."

Sessizlik. Ve sonra Byron kahkahalarla gülmeye başladı.

"Neden ama," dedi Marie-Anne, "hayır?" Yüzü hâlâ bir maskeydi ama ağzının köşesindeki seğirme kaşlarını çatmaya dönüşmek üzereydi.

Hazel bunun korkaklık mı yoksa ihtiyat mı olduğunu bilmiyordu; belki de önemli değildi. Ama Tentür'ü alma düşüncesi -sonsuza dek yaşama düşüncesi- ona çok, çok yüksek bir uçurumun tepesindeki kayalık bir çıkıntıda durma ve atlamasının söylenmesi hissini verdi.

Hazel'ın ağzı kurumuştu ve odanın gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti. "Sonsuza kadar yaşamak istemiyorum." Kimse bir şey söylemedi ve Hazel devam etti. "Çok... kalıcı."

"Kalıcı olan tek şey ölümdür," demişti Voltaire. "Hayat sürekli değişir."

"Sıkılırdım. Sıkılacağımı biliyorum. Sonunda," dedi Hazel.

Benjamin Banneker güven verici bir şekilde gülümsedi. "Sıkıldınız mı? Seyahat ve okumadan mı? Bilim ve keşiften mi? Bir aptal sonsuz zamanla sıkılabilir, ama ben

"Eğer küstahlığımı bağışlarsanız, sizin gibi birinin sıkılmasının mümkün olabileceğinden ciddi olarak şüphe ediyorum."

"Sevdiğim insanların ölmesini izlemek istemiyorum."

"Sevdiğin insanların ölmesini her zaman izlemek zorunda kalacaksın," dedi Marie-Anne. "Ölümlülüğün seni bundan koruduğunu mu düşünüyorsun?" Bıçak keskindi; Hazel, kenarından ışığın titrediğini gördü.

"Bunun üzerinde düşünebilir miyim?" diye sordu Hazel sessizce.

Byron kahkaha attı. "Hayır! Sana Londra'daki herkesin sol elini keseceği bir ömür boyu bir fırsat veriyoruz"—"En azından sol serçe parmağın," diye mırıldandı Voltaire—"ve sen oyalanıyorsun?"

"Evet," dedi Marie-Anne. "Bunun üzerinde düşünebilirsin."

Byron neredeyse kadehini masadan düşürüyordu. "Biliyor!" diye kusuyordu. "Herkese söyleyebilir! Bence ona Tentür içirelim ya da... Bilmiyorum, onu öldürelim. En azından onu bağlayıp burada bırakalım ya da bir şeyler."

"Dürüstçe!" dedi Voltaire. "Zavallıyı korkutacaksın."

"Söylemeyecek," dedi Marie-Anne.

Hazel, sanki birkaç adım önlerinde durmuyormuş gibi onun hakkında konuşmalarını rahatsız edici buldu. Tam o sırada, Antoine, Hazel'ın fark etmediği odanın arka köşesindeki bir merdiven setinden geri döndü. Yanında mürekkep kadar koyu, mor bir sıvıyla dolu küçük bir şişe taşıyordu.

"Çok geç," dedi Byron, Antoine'a. "O bunu yapmayacak."

Hazel'ın sesi geri geldi. "Artık ölümsüz olmayacağım," dedi. Odanın etrafına, bir yerde toplanmış parlak sanatçılara ve bilim insanlarına baktı. Ölümsüz olmak istemiyordu, ama bunu kaybetmek de istemiyordu: sanat ve bilim hakkında konuşan büyük beyinlerin koleksiyonu. Burada, Londra'nın altında saklı rahat odada olmak, Jack'in ölümünden beri yalnızlığını ilk kez unuttuğu zamandı. "Ama Lord Byron haklı. Biliyorum. Ve yardım etmeye hazırım. Ameliyat yapacağım ve ihtiyacın olan onarım işini yapacağım."

Banneker sessizliği bozdu. "İlk fahri üyemiz," dedi. "Hala parmağını kesiyor muyuz?"

"Hayır," dedi Hazel, kendi adına cevap vererek. "Biz istemiyoruz. Kullanabileceği tüm parmaklarının becerisine ihtiyacı var."

Marie-Anne gülümsemedi, ama öfkeli de görünmüyordu. "O zaman karar verildi. Hazel Sinnett: Ölüm Yoldaşları'na hoş geldin."

18

Hazel Londra sokaklarına geri dönen uzun merdivenleri tırmandığında, şafağın ilk ışığı gökyüzünde yavaş yavaş belirmeye başlamıştı. Elektriklenmiş, canlı hissediyordu, beyni aynı anda binlerce soru soruyor ve binlerce sonuca ulaşıyordu. O zaman gerçekti. Her şey gerçekti ve o da bunun tam kalbindeydi. Bunun bir rüya olmadığını biliyordu—geçen yıl Beecham ile olan her şey—elbette değildi, ama her şey o kadar vahşi, ani ve saçmaydı ki Hazel asla kendine bunları tam olarak kabul etme izni vermedi.

Ama işte buradaydı. Avrupa'nın en ünlü akademisyenleri, sanatçıları ve filozoflarından oluşan ölümsüzlerin gizli bir topluluğu. Ve Hazel'ı da aralarına katılmaya davet etmişlerdi. Bir nevi.

Yağmurdan parıldayan parke taşlarında yürürken—Ben oradayken yağmur mu yağdı?— tanıdık bir sızı geri döndü, Jack'e olan özlem. Eğer burada olsaydı, ona her şeyi anlatabilirdi. Bütün gece ayakta kalabilir, bu garip şehrin her köşesini birlikte yürüyebilir, Londra'nın sokaklarında dolaşırken olan biten her şeyi konuşabilirlerdi. Başka kime anlatabilirdi? Ölümsüzlük, Tentür hakkında bilgi edinmenin sorunu, bunu tarif etmeye çalışan birinin kulağa deli gibi gelmesiydi. Jack, Hazel'ın gerçekten tam kendisi olduğu tek kişiydi. Her parçasını paylaşabildiği, onu dinleyen ve tam bir anlayışla kabul eden tek kişiydi. Onu görmüş ve sevmişti.

*Peki o nerede?*Hazel'ın zihninin arkasındaki dırdırcı ses acımasızca tısladı. Eğer yaşıyorsa, neden kaybolduğu aylarda bir şehirle, bir adresle yazmadı? Neden gelip beni bulmadı? Jack yaşıyor olsa bile, gerçek şu ki o hala gitmişti ve bu yüzden acı devam ediyordu.

Dairelerine geri dönemezdi: Kafasında o küçük, basit odanın sınırlayabileceğinden çok daha fazla şey oluyordu. Sokaklar hâlâ sessizdi, ama Hazel dikkat ederse Londra'nın etrafında canlanmaya başladığını hissedebiliyordu. Fırınların pencerelerinden taze pişmiş ekmek kokusu buhar gibi yükseliyordu ve kuşlar parkın mürekkep gibi ıslak çimenlerinin etrafında kıkırdıyordu. Hazel yürüyüş yolunu görmezden geldi ve eteklerinin eteklerine çamur ve nemin nasıl sızmaya başladığını görmezden gelerek çimenliğin üzerinden doğruca yürüdü.

Nereye yürüdüğünü bile bilmiyordu ama bir şekilde güneş ufukta yükselmeye başladığında Hazel kendini Kew'da buldu; sessiz bahçelerden geçerek revir'e doğru yürüyordu.

Saray hala derin uykudaydı. Hazel esneyen bir gardiyana başını salladı ve kapıdan içeri girdi. Revir'e birkaç basamak inildi ve içeri girdiğinde sıcaklık birkaç derece düştü. Mağara kadar karanlık ve serindi ve raflarında ot dolu düzgün kavanozlar parlıyordu. Mükemmeldi.

Ancak çalıştığı tezgah alınmıştı.

Simon von Ferris uyuyordu, defterleri başının etrafına bir hale gibi yayılmıştı. Yanakları bir çocuğunki gibi pembeydi ve genellikle kusursuz bir şekilde taranmış olan sarı saçları dağılmış ve dağınıktı. Hazel gülümsedi ve ona doğru bir adım attı; onu uyandırmayacaktı ama onu uyurken görmek garip bir şekilde heyecan vericiydi. Çok samimiydi, nefesinin düzgünlüğü, kitabın sayfasındaki küçük salya noktasının yanağına yapışması.

Sanki onun varlığını hissetmiş gibi irkilerek uyandı ve kağıtları etrafa fırlattı.

"Günaydın," dedi Hazel.

Gözlerini kırpıştırdı ve doğruldu. "Öyle mi?"

"Sabah mı? Neredeyse. İyi mi? Pek emin değilim. Bütün gece mi çalışıyordun?"

Simon kendini toparlamaya başladı, yakasını düzeltti ve saçlarını avucuyla düzeltti. "Çılgın bir Kralımız var ve giderek daha da kötüleşiyor. Neredeyse her gece çalışıyorum."

Hazel, izinsiz girdiği için özür dileyip kitaplarıyla baş başa bırakacaktı ki Simon mükemmel, bal rengi gözlerini Hazel'a dikti ve beklenmedik bir şekilde, "Seni rüyamda görüyordum. Ve işte buradasın." dedi.

Ayağa kalktı.

Belki Hazel bütün gece uyanık olmasaydı, net düşünebilirdi. Belki de yorgunluğu heyecan, yenilik, yeni insanlar ve yeni deneyimlerle bastırılmasaydı, nezaket kurallarını hatırlamak için kafasında yer olurdu. Ama Hazel net düşünemiyordu. Ve böylece, Simon von Ferris ona onu rüyasında gördüğünü söylediğinde, ona doğru bir adım attı ve aralarındaki mesafeyi yarıya indirdi.

"İyi bir rüya mıydı?" diye sordu.

"Evet," dedi. "Öyleydi. İşten hoş bir mola." Simon saçlarını düzeltmeye ve yakasını düzeltmeye çalıştı. "O kadar uzun zamandır okuyorum ki kelimeler sayfadaki lekelerden ibaret."

Hazel, Simon'ın omzunun üzerinden en yakın kitabın kapağını okumak için eğildi. "Avrupa'nın Zehirleri ve Panzehirleri?! O zaman Kral'ın zehirlendiğini mi düşünüyorsun?"

Simon kitabı yığının en altına sakladı. "Hayır. Sadece aklıma gelen bir fikirdi. Olası tedavileri araştırmanın bir yolu olarak biraz ekstra okuma. Kralın gerçekten zehirlenmiş olması imkansızdı elbette, ancak bazı semptomlar benzer olduğu için düşündüm ki..." Sustu.

"Kralın zehirlenmesi neden imkansız olsun ki?" diye sordu Hazel. "Her öğünde iki tadımcı bulunduruyor, Kral'ın dudaklarından geçen her şeyden bir lokma yiyor ve yudumluyor. Mutfakta birbirlerini izleyen üç şef var. Ben onun menüsünü bizzat denetliyorum. Hatta verdiği şeker bile "Çayına koyar test edilir."

"O zaman zehir değildir herhalde," diye kabul etti Hazel.

"Belki de tüm deliliklerin fiziksel bir nedeni yoktur," dedi Simon, Hazel'dan çok kendi kendine. "Ya da belki de nedeni henüz kavrayamadığımız bir nedendir. Ama yine de devam ediyoruz. Yeni tedaviler. Yeni çareler."

"Kötü mü o zaman?" dedi Hazel. "Kralın durumu, yani."

Simon başını salladı. "Daha da kötüye gidiyor. Kendini tanıdığı, berrak olduğu anlar oluyordu ama bu anlar nadirden, yani hiç olmayana dönüştü. Şiddet nöbetleri oldu ama çoğu zaman sadece konuşuyordu. Kendi kendine mırıldanıyor ya da yüksek sesle konuşuyordu. Saatlerce, hatta bazen günlerce. Duvarların ona doğru hareket ettiğini söylüyordu. Böyle saçmalıklar. Bir çocuk gibi. Bana kardeşimin küçükken söylediği şeyleri hatırlatıyor. Gevezelik."

"Kardeşin var mı?" diye sordu Hazel.

"İki," dedi Simon. "Ve bir kız kardeş. Hepsi çok daha genç. Onları büyütmeye yardım ettim."

Hazel, kardeşi George'u düşündü. "Onları özlemelisin," dedi.

"Özlüyorum," diye yanıtladı Simon. "Çok. İsveç'i çok özlüyorum."

Hazel, Simon'ın ne kadar yorgun göründüğünü ilk kez fark etti. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve gözlerinin altındaki torbalar şiş ve mordu. Simon çok solgundu ve elmacık kemiklerinin altındaki çukurlar o kadar belirgindi ki bir ceset gibi görünüyordu. Yine de, hala inanılmaz derecede yakışıklıydı, o kadar yakışıklıydı ki Hazel, aslında bir doktor olduğunu ve bir tiyatro oyuncusu gibi davranan biri olmadığını kendine hatırlatmak zorundaydı.

Hazel birine dokunabilmenin, dokunulmanın hissini özlemişti. Jack'in ölümünden sonra, yalnızlığına küçük bir mumun aleviymiş gibi bakmış ve onu korumuştu. Şimdi alevin onu içten dışa yaktığını hissediyordu.

Neredeyse istemsizce elinin Simon'ın yüzüne doğru kalktığını hissetti.

Ama eli ona ulaşmadan önce Simon kollarını Hazel'ın beline doladı ve onu kendine doğru çekti. Artık o kadar yakınlardı ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Simon'ın gözleri Hazel'ın gözlerinden dudaklarına, sonra boynuna, sonra tekrar dudaklarına kaydı.

Ve sonra ikisi de birbirlerine sarılıp öpüştüler.

Dünya kayboldu. Var olan tek şey aralarında paylaşılan havaydı, tanenli vanilyalı çayın tadı, tereyağlı kurabiyeler ve Simon, Simon'ın dilinin ağzına bastırması ve kollarının onu daha sıkı kendine çekmesi. Elbise, ceket, ceket ve gömlek katmanlarının arasından, geniş ve sıkı göğsünü kendisininkine değdirdiğini hissedebiliyordu.

Ve sonra Simon geri çekildi. "Affedin beni, Bayan Sinnett. Belki de kendimi unutuyorum." Kağıtlarını ve kitaplarını toplamak için hareket etti.

Hazel'ın kalbi çarpıyordu. Kanı yoğunlaşmıştı ve beyni vızıldıyordu.

"Artık yatağa gitmeliyim," diye mırıldandı Simon.

Simon, Hazel'ın bütün gece dışarıda olup olmadığını veya neden o kadar erken revirde olduğunu merak ettiyse, sormadı. Bunun yerine, sadece kitaplarını topladı ve onları düzgünce şık deri tıbbi çantasına yerleştirdi. (Hazel, buna hayran olmaktan kendini alamadı.) Hazel'ın yanından geçerken durakladı, tereddüt etti ve onu tekrar öpüp öpmeme konusunda emin değildi.

fakat aklı başına geldi ve tek bir kelime etmeden revirden çıktı, vanilyalı çay kokusu da onu takip ediyordu.

Hazel, Simon'ın dudaklarının birkaç dakika önce olduğu yerde parmağını gezdirmek ve bunun gerçek olduğuna kendini inandırmak için elini dudaklarına götürmek zorunda kaldı. Simon von Ferris, gün doğmadan önce onu revirde öpmüştü.

Ama sonra, güneşin önünden geçen bir bulut gibi, Jack'in hatırası Hazel'ın aklına geldi.

Onu zihninde gördü, sanki orada revirde onlarla birlikteymiş gibi net bir şekilde: uzun uzuvları, dağınık saçları ve dişlek gülümsemesi olan çocuk. Kendini suçlu hissetti, sanki Simon'ı öperek Jack'e ihanet etmiş ve Simon'la öpüşmenin tadını çıkararak ona tekrar ihanet etmiş gibi.

Kendini suçlu hissetmemeliydi, bunu biliyordu. Jack burada değildi. Asılmıştı ve eğer hayatta kaldıysa, onu bir adres bırakmadan bırakmıştı. Onun üzerinde hiçbir hakkı yoktu.

Zeki, yakışıklı, ünlü bir doktor onu öpmüştü ve o da onu öpmüştü. Jack Currer'a hiçbir borcu yoktu, onun hatırası bir fırtınadan sonra havadaki nem gibi varlığını sürdürse bile.

Bütün gece uyanık kalmanın verdiği bitkinlik sonunda bir battaniye gibi üzerine çökmeye başlamıştı. Simon'ın örneğini izleyip yatağa girmeliydi ama Hazel çoktan Kew'daydı ve Simon veya Jack'i düşünmek yerine, odasına dönmeden önce revir raflarında bulduğu ve Antoine Lavoisier'in çalışmalarına atıfta bulunan bir kitapta birkaç bölüm okumaya zorladı kendini. Hala giysileriyle uyuyakaldı ve hizmetçi akşam yemeği için zili çalana kadar uyanmadı.

Londra Bilimsel Kişiler Ansiklopedisi, 1814 Baskısı, RM Karmel tarafından düzenlenmiştir, **CRS Stewart ve Z.**

Fraser

Antoine Lavoisier
(d. 26 Ağustos 1743; ö. 8 Mayıs 1794)

Antoine Lavoisier, oksijen ve hidrojenin tanımlanması ve kimyasal tepkime teorisiyle ünlü bir Fransız kimyacıydı. Lavoisier, bilimsel tutarlılığı sağlamak için metrik sistemin tanıtılmasına yardımcı oldu.

Lavoisier'in çalışmalarından önce, bilim camiası yanmayı açıklamak için flogiston teorisine inanıyordu. Yanlış teori, yanma sırasında "flogiston" olarak bilinen bir elementin serbest kaldığı inancıydı. Lavoisier, yanmanın elementler oksijenle birleştiğinde meydana geldiğini ortaya koyarak teoriyi çürüttü. Lavoisier'in oksijen yanma teorisi, maddenin sabit bir sistem içinde ne yaratılabileceğini ne de yok edilebileceğini belirten maddenin korunumu keşfinin de temeli oldu. 1768'de Fransa Kralı, Paris'teki sokak aydınlatmasını inceleyen çalışması nedeniyle ona altın madalya verdi.

Lavoisier'in eşi Marie-Anne Paulze Lavoisier, onun deneysel diyagramlarının çoğunu çizmiştir. Lavoisier İngilizce bilmediği için eşi onun için bilimsel makaleleri ve kitapları tercüme ediyordu.
Birlikte elementlerin ilk kapsamlı listesini yazdılar.

Antoine Lavoisier, Fransa'da Devrim öncesi kraliyet hükümetinde maliyeci ve kamu yöneticisi olarak oynadığı rol nedeniyle giyotinle idam edildi.

19

Hazel'ın dairesine neredeyse her gün davetiyeler gelmeye başladı: kahvaltı tepsileriyle birlikte teslim edilen, adının mükemmel bir yazıyla yazıldığı kan kırmızısı zarflar. Bunlar genellikle Seven Dials'daki Companions kulübüne, ayrıca akşam yemeği partilerine ve operalara ve tiyatrodaki özel gecelere davetiyeler içeriyordu.

"Londra'da kendine oldukça sosyal bir hayat bulmuş gibi görünüyorsun," dedi Eliza, Hazel akşam yemeğinden önce Warwick House'dan erken perde vaktine yetişmek için izin almak zorunda kaldığında. Hazel sadece gülümsedi. "En azından bana Yoldaşlar hakkında bir şey anlatacak mısın? Daha sonra arkandan dedikodu yapabileceğim bir bilgi kırıntısı?"

Hazel paltosunu omuzlarından silkti. "İçiyorlar," dedi. "Çok."

Doğruydu: Çok içiyorlardı. Sadece şarap (İtalya'dan getirtilmiş) değil, aynı zamanda pelin otu (Almanya), bira (Belçika) ve köpüklü şampanya (Fransa). Ölümsüzlüğün korunması, her şeyi çok yapmalarına izin veriyor gibi görünüyordu. Topluluk üyeleriyle yapılan bir akşam yemeği partisi bir düzineden fazla yemeği kapsayabilirdi: kestane ve kirazla doldurulmuş av eti, dumanı tüten briyoş somunları ve tuzlu tereyağı, soğutulmuş kuşkonmaz çorbası, elma ve armut tartları, soğuk gümüş tabaklarda servis edilen ve küçük kaşıklarla yenen dondurma ve son olarak, yemek sonunda çokça oooh ve ah diye bağırarak ortaya çıkarılan, ağaç kümesi veya uçan kuşlar şeklinde karmaşık şeker heykelleri. Hazel kendi kendine, sıra dışı olanın ne kadar çabuk sıradanlaştığını düşündü. Bir zamanlar heyecan verici olan şeyin şimdi sadece tatmin duygusu uyandırmaması ne kadar da iç karartıcıydı. Yoldaşlar daha sonra, her zamankinden daha sıra dışı bir şey aramak zorunda kaldılar, böylece sürekli geçici olan zevk ve sürpriz anlarını hissedebildiler. Bu düşünce Hazel'ı hem minnettar kıldı hem de onlara sonsuz yaşamlarında katılma şansını reddettiği için rahatlattı.

Bu, Yoldaşlarla geçirilen zamanın keyifli olmadığı anlamına gelmiyordu. Tam tersine; belki de Hazel'ın hayatında, kendisi kadar hayat ve öğrenme konusunda tutkulu bir insan topluluğuyla çevrili olduğunu hissettiği ilk zamandı.

Seven Dials'daki akşamların çoğu şiir okumalarıyla son buluyordu. Byron sahte bir isteksizlik gösterisi yapıyor ama sonra mutlu bir şekilde not defterini açıp grubun karşısına geçip üzerinde çalıştığı şeyin bir bölümünü sunuyordu.

Hazel, Byron'ın kendini beğenmişliğinden ve kendi kendine konuşmayı sevmesinden pek hoşlanmazdı ama onun şiirlerinin güzel olduğunu o bile kabul etmek zorundaydı.

Bir öğleden sonra, grup Fransız ressam Élisabeth Le Brun'un evinde çay içmek için bir araya gelmişti. Evin tamamı güzelce döşenmişti; Hazel Versay'a hiç gitmemişti ama Devrim'den önce bunun şöyle bir şey olduğunu hayal ediyordu: desenli duvar kağıtları ve yaldızlı kenarları olan aynalar, parlayan mumların ışığını yansıtıyordu ve her yüzeye dağılmış zevkli porselen biblolar.

Whig politikacılarından biri olan Bay Lewis, çayının demlenmesini beklerken ona, "Bayan Sinnett," dedi. "Acaba üzerimde küçük bir ameliyat yapmanızı rica edebilir miyim?" Ağır bir şekilde bandajlanmış olan sol elini kaldırdı ve yavaşça kumaşı açtı. Elin serçe parmağı çoktan gitmişti, ancak Hazel eldeki ilk iki parmağın morardığını ve sosis gibi şiştiğini ve doğal olmayan açılarda büküldüğünü gördü.

"Gerçekten!" diye seslendi Élisabeth odanın karşısına. "Onu kaldır. Çaydayız."

"Özür dilerim, Madam Le Brun," dedi Bay Lewis, elini tekrar sararak. Hazel'a fısıldadı: "Korkarım yarada hala biraz şarapnel var. Av kazası. Geçen sonbahar."

"Ben halledebilirim," dedi Hazel. "Belki yarın sabah dairemin önünde olabilirsin?" Ameliyatı kendi küçük, rahat ama sade odası yerine Kew'daki revirde yapmayı çok daha fazla tercih ederdi, ama kendisi de Kew'da misafirdi. Başka birini kraliyet sarayına davet etme yetkisine pek sahip değildi.

Marie-Anne daha dik oturdu. "Daireleriniz mi? Aptal olma canım. Laboratuvara gel."

"Laboratuvar mı?"

Ve Hazel, ertesi sabah Marie-Anne ve Bay Lewis'i Seven Dials'daki kulüp binasına kadar takip ederek böyle buldu kendini. Ancak Hazel'ın iyi tanıdığı lüks kanepelerden veya aşırı doldurulmuş deri koltuklardan birine yerleşmek yerine, Marie-Anne odanın arkasındaki şöminenin yanındaki kitap raflarından birine yaklaştı.

"Bunu sana göstermemizin zamanı geldi," dedi ve kitaplığı tekerlekliymiş gibi kolayca kenara itti. Kayan bir mekanizma üzerindeydi ve yana doğru kaydığında başka bir oda ortaya çıktı.

Bir laboratuvar.

Ama sıradan bir laboratuvar değil.

Hazel'ın gördüğü en inanılmaz laboratuvardı.

Hazel'ın tanımlayabildiği cam ve bakır ve binlerce canlı bitki ve tanımlayamadığı binlercesi daha. Yeraltındaydılar, sokak seviyesinin altındaydılar, Hazel biliyordu, ama bir yerlerde çok çok yukarıda camdan bir tavan penceresi vardı, odayı sıcak beyaz ışıkla yıkıyordu. Ve güneş ışığının ulaşamadığı yerlerde, gaz lambaları vardı, alevler mükemmel cam küreler halinde dans ediyordu.

Odanın bir köşesinde, Antoine Lavoisier, küçük mavi bir alevin üzerinde yavaşça ısıttığı, ampul şeklindeki bir şişedeki berrak sıvıya dikkatle bakıyordu. Her zamanki gibi, çenesine kadar uzanan yüksek fırfırlı bir yaka takıyordu.

"Merhaba, canım," dedi Marie-Anne. Antoine el salladı, ancak deneyinden başını kaldırmadı. "Bu işe yarar mı?" diye sordu Hazel'a.

"Evet, bu oldukça işe yarayacak," dedi Hazel, otlar ve temiz beyaz bandajların bulunduğu rafın altındaki cerrahi tezgahına bakarak. Hazel ilaç şişelerine yaklaştı. Cam şişelerden birinde mor ve yapışkan bir şey vardı. Etiketi okudu.

"Ethereum," dedi Hazel.

"Evet," diye cevapladı Marie-Anne. "Edinburgh kaçamağı diyorlar buna. Hastayı uyutuyor böylece acıyı hissetmiyor. Elbette, her zaman tekrar uyanmama riski vardır, ancak ciddi vakalarda—"

"Biliyorum," dedi Hazel. "Bir keresinde Edinburgh'daki Anatomistler Derneği'nde bunun bir gösterisini izlemiştim." O gün Jack ile tanışmıştı. Jack onu karanlık bir geçitten aşağı gizlice sokmuştu ve Dr. Beecham'ın bir adamın bacağını kesmeden önce yüzüne eteryuma batırılmış bir bez bastırmasını izlemişlerdi. Bir ömür önceydi. Jack'in sadece bir yabancı olduğu ve solgun

Hawthornden'daki ahırda, karanlık ve yağmurlu havada, dünya birkaç saatliğine sadece ikisi içindeyken dokunduğu her santimine dokunduğu teni.

"Bunların hiçbirine ihtiyacım olmayacak," dedi Bay Lewis, Hazel'ı gerçekliğe döndürerek. Tekrar elini açmaya başladı. Korkunç bir görüntüydü. İşaret ve orta parmakları morarmış ve şişmişti - şarapnel gerçekten de içlerine saplanmıştı - ama işaret parmağı da imkansız bir açıyla eğrilmişti. Hazel inceledi: kemik kırılmıştı ama bir kez elinden ayrılmış ve asla düzgün bir şekilde tekrar takılmamıştı. Eklem yerindeki dikiş yıpranmış ve parçalanıyordu, tendonlar ve damarlar yırtık ve ayrılma noktasından görünüyordu.

"Şarapneli çıkarabilirim," dedi Hazel, "ama işaret parmağıyla ne yapabileceğimi bilmiyorum. Onu çıkarmam ve tekrar takıp takamayacağıma bakmam gerekecek."

Lewis, Hazel tuvalini açıp neşterini kaldırırken bankta çok hareketsiz oturuyordu. "Bir leğen temiz su alabilir miyim lütfen?" diye sordu Marie-Anne'e.

Marie-Anne su ve sarı-altın bir şeyin olduğu küçük bir şişeyle geri döndü. "Yeniden bağlanmalar için," dedi ve Hazel'a uzattı. "Vücudun transplasmanı kabul etmesine yardımcı oluyor."

"Beecham da bunu kullandı!" diye patladı Hazel. "Ama uzuvları yeniden takarken değil... yeni parçalar takarken değil."

"Evet," dedi Marie-Anne. "Dr. Beecham'ın bunu kullanarak yaptığı işin gayet farkındayız." Bunu ışığa tuttu, ışık altın sıvıdan süzülerek parıldamasını sağladı. "Zalimce, yasadışı bir iş. Ancak seyreltme, fakirlerden çalınan vücut parçalarında olduğu kadar kendi uzuvlarında da işe yarıyor."

"Korkunç," dedi Bay Lewis dişlerini sıkarak.

Marie-Anne, Hazel'a "Bay Lewis ve Whig'ler sadece zenginler için değil, halk adına çalışıyorlar" dedi.

"Regent her fırsatta bizi sabote etmeye hevesli görünse de!" dedi Lewis. "Yirmi yıl önce kendisi de sadık bir Whig'di - ilerici, idealist. Bu ulusu on dokuzuncu yüzyıla taşımaya istekli ve hazır! Sonra Regent oluyor ve aniden sadık bir monarşist oluyor ve bununla birlikte gelen her şey. Halkı acı çekerken antika ve çökmekte olan kurumları savunuyor."

"Evet, evet, Bay Lewis," dedi Marie-Anne. "Heyecanlanmayın yoksa Bayan Sinnett şarapneli çıkarmakta zorluk çeker."

Hazel minnettarlıkla gülümsedi ve Lewis'in yaralarını temizleme işini bitirdi. "Öldüğünü duydun mu?" dedi Lewis, elini olabildiğince hareketsiz tutmaya çalışarak. "Beecham. Ya da tırnak işareti içinde 'öldü', sanırım. Akşam gazetesinde ölüm ilanı."

Marie-Anne, "Acaba bunu daha önce olduğu gibi bu sefer de kendisi mi yazdı?" dedi.

"Bir oğlu varmış gibi davranmadı, değil mi?" dedi Lewis. "Bir sonraki sefere kim olarak yeniden ortaya çıkacakmış gibi davranacak?"

"Ah, belki uzak bir yeğen. Kim bilir," diye cevapladı Marie-Anne. "Bu sefer Kıta'ya gitmek zorunda kalacak," dedi Lewis, hafifçe irkilerek. Hazel parmaklarından çakıl ve metal parçaları çekerken. "Londra ve Edinburgh'daki herkes onu zaten tanıyor."

"Ya da Amerika," dedi Hazel. Bu günlerde sık sık Amerika'yı düşünüyordu.

"Amerika! Hükümetimiz kuruluş belgelerinden bazı notlar alabilir, bunu söyleyeceğim," dedi Lewis, Hazel'ın ameliyat yaptığı sol eli dışında her yere bakarak. Hazel çalışırken anayasal demokrasinin erdemleri hakkında nutuk atmaya başladı ve Hazel, mutlu bir şekilde, insan kendini oyalayabilirdi.

Hazel, Lewis'in işaret parmağını elinin geri kalanına bağlayan ince dokuyu ve ipliği kesmek için neşterini kullanırken nefesini tuttu.

Avucunda duran parmak kırılmış ve şekilsizdi, ancak kökünü inceledi: ana kan damarları hala oradaydı. "Sanırım tekrar bağlayabilirim," dedi Hazel.

"Bir dakika, Bayan Sinnett," dedi Marie-Anne ve ilaç deposunun yakınındaki kilitli bir sandığa yaklaştı. Göğsünden bir anahtar çıkardı ve tatmin edici bir tık sesiyle kapıları açtı. Dolap, tamamen hareketsiz kalırken bile dönüyormuş gibi görünen mürekkep rengi sıvı içeren küçük cam şişelerle doluydu. Tentür, diye düşündü Hazel.

Rafların alt rafında, daha açık renkli, sarı ve ışığı yakaladığında neredeyse parıldayan bir sıra şişe vardı. Marie-Anne parmaklarını o sıranın üzerinde gezdirdi ve birini seçti. Etiketini onaylayarak inceledi ve sonra Hazel ve Bay Lewis'e geri döndü.

"İzin verin," dedi Marie-Anne ve şişedeki altın sarısı sıvıdan birkaç damlayı Lewis'in buruşuk eline damlattı. "Biraz

seyreltme. Eğer bu yeniden bağlanma işe yarayacaksa, buna ihtiyacı olacak."

"Bu o mu yani?" diye sordu Hazel, sıvıya bakarak. "Bir seyreltme mi? ... Tentürün bir seyreltmesi mi?"

"Evet. Çok seyreltilmiş, ancak yine de aynı genel prensiple çalışıyor," dedi Marie-Anne. "Oksijenlenmiş ve sonra elektriklendirilmiş bileşikler. Beecham ve ben, Tincture'ın kendisinin mümkün olabileceğini fark etmeden önce bile bunu birlikte geliştirmiştik. İzole edilmiş bir vücut parçasının hayatını, bir vücuda yeniden birleştirilmeden önce koruyabilme yeteneğine sahip bir şey yaratmaya çalışıyorduk."

"Ve işe yarıyor mu?" diye sordu Hazel.

"Gerçekten de," dedi Marie-Anne. "Beecham ve ben bundan emin olmak zorundaydık. Özellikle Tincture'ı aldıktan ve ölümlülüğümüz fiziksel formlarımızdan daha güçlü hale geldikten sonra."

Sonunda dikkatini deneyinden çeken kocası Antoine'a doğru yürüdü. Nazik parmaklarıyla Marie-Anne kocasının yakasını indirdi ve Hazel nefesini tuttu.

Antoine'ın başı boynuna dikildi.

Dikişler düzgündü ama kalın ve koyuydu. Etkisi kabus gibiydi, bir kafa bir gömleğe yama diker gibi bir vücuda tutturulmuştu.

"Ses tellerini idare edemedim," dedi Marie-Anne. "Ama geri kalanı olması gerektiği gibi çalışıyor gibiydi." Kocasının yanağını nazikçe öptü ve yakasını açarak yara izini ve dikişleri tekrar gizledi. Antoine işine geri döndü.

"Devrim sırasında," diye açıkladı. "Pis sokaklarda dolaşmak için yaratılmış parlak bir zihin. Güç halkın elinde olabilir, Bayan Sinnett, ama bu, çetelerin her zaman akıllı olduğu anlamına gelmez. İnsanların liderlere ihtiyacı var. Bay Lewis gibi iyi adamlar burada."

Lewis, sadece iki parmağı ve bir baş parmağı olan sol elini kaldırdı. "Parmakları olmasa da" dedi.

"Hadi, kıpırdama," dedi Hazel. "En azından sana bir tane daha geri vermeye çalışayım."

Karmaşık bir dikişle bir saat sürdü ama sonunda Hazel yeniden birleştirdi
Lewis'in sol işaret parmağı ve şüphesiz seyreltilmiş birkaç damla sayesinde Tentür, sanki hiç elinden çıkmamış gibi hareket ettirebildi.

"Olağanüstü," dedi, parmağını büküp düzelterek. "Ve ne kadar da düzgün bir dikiş!"

Marie-Anne onaylayarak, "Gelecek hafta komodorun balosuna giderken eldivene bile ihtiyacınız olmayabilir," dedi.

Lewis eldivenlerini giymeye başlamıştı bile. Hazel sol elin serçe parmağının doldurulmuş olduğunu fark etti, böylece bir yabancı onun eksik olduğunu bile anlamazdı. "Şimdi, bunu bilmiyorum, Madam Lavoisier." Hazel'a göz kırptı. "Hanımlar hazır bulunacak."

London Herald, Akşam Baskısı

3 Temmuz 1818

Cerrah ve anatomi öncüsünün torunu WILLIAM BEECHAM, EDİNBURGH'DA ÖLDÜ

Royal Anatomists' Society'nin başkanı ve Edinburgh Üniversitesi'nin baş cerrahı olan William Beecham III, açıklanmayan bir hastalıktan sonra öldü. Beecham, Royal Anatomists' Society'nin kurucusu ve 19. yüzyılda Anatomi çalışmasını yeniden tanımlayan temel metin olan Dr. Beecham's Treatise on Anatomy; or, The Prevention and Cure of Modern Diseases'ın yazarı Sir William Beecham I, Baronet'in torunu olarak bilinir.

Ancak Beecham aynı zamanda birçok açıdan ünlü bir hekimdi ve dünya çapındaki tıp camiası üyeleri tarafından seviliyordu. Özellikle düşük ölüm oranlarına sahip hızlı ameliyatlarıyla tanınıyordu ve ameliyattan önce hastaları anestezi altına almak için ethereum ('Edinburgh dodge' olarak da bilinir) kullanımını tanıttı, ancak alandaki diğer bazı hekimler güvenliğini sorguladı ve yaygın bir uygulama haline gelmedi.

Cenazesi Glasgow'daki aile mezarlığına defnedilecek ve tüm cenaze işlemleri gizli tutulacak. Beecham'ın geride yakını yok.

20

SNapolyon'un yenilgisinden bu yana, Büyük Britanya barış içindeydi, ancak bu Londra halkının askeri geçit törenine olan ilgilerini kaybettiği anlamına gelmiyordu. Sir Robert Mends, köle tüccarlarını yakalama amacıyla Afrika'nın batı kıyılarında konuşlanmış bir geminin kaptanıydı, ancak İngiltere'deki limana dönerken gemisine Fransız korsanları tarafından saldırılmıştı. Mends ve adamları korsanlarla başarılı bir şekilde savaşmakla kalmadı, aynı zamanda gemilerini de ele geçirdi.

Artık Londra'ya kahraman olarak dönüyorlardı. Mends, Fransa'nın aşağılanmasına yol açan bir operasyonda küçük de olsa rol oynadıkları için komodorluğa terfi ettirilmiş ve tüm mürettebatı da şehirdeki herhangi bir barda içebildikleri kadar bedava bira ile ödüllendirilmişti.

Hazel sabah yürüyüşündeydi ve kalabalıklar yaz sıcağında sokakları doldurmaya başlamıştı, yaklaşan gösteriyi heyecanla beklerken küçük bayraklar sallıyorlardı. Tüm hafta sonu şenliklerle geçecekti—Hazel, Charlotte'un Eliza'ya, bir gün önce giyinirken ne kadar sıkıcı etkinlik için orada bulunması gerekeceğinden yakındığını duydu.

"Benden istedikleri tek şey bu! Yapabildiğim tek şey bu: Reverans yap, gülümse. Reverans yap, gülümse. Acaba önce yanaklarım mı yoksa dizlerim mi çökecek?"

Eliza, Prenses'in korselerini bağlıyordu. "Ülkedeki çoğu insan, sadece giyinip en iyi yiyecek ve içeceklerle etkinliklere katılmaktan ibaret olan bir pozisyonu kıskanırdı, hanımefendi."

Charlotte, Eliza'nın dikkatini çekti. "Evet, Eliza. Biliyorum. Minnettarım ve tüm bunlar, biliyorsun öyleyim. Bu ülkenin giydirip oynayabileceği bir prenses bebeğe ihtiyacı var ve bu görevi yerine getirmek benim zavallı şansım. Ve 'oyuncak bebek' çok iyi maaşlı bir pozisyon."

"Nedimelik yapan oyuncak bebeğe biraz daha fazla ücret ödenebilirdi herhalde," diye ekledi Eliza muzipçe.

"Sanki çok sağlıklı bir yıllık geliri olan bir subayla evlenmene haftalar kalmış gibi, Eliza—evet, ara sıra soruşturmalar yapıyorum. Üsteğmen, aile mirası. Hepsi çok saygın."

Eliza'nın parmakları Charlotte'un elbisesinin bağcıklarında kayboldu ve Hazel, Eliza'nın ilk kez ne diyeceğini bilemediğini gördü.

"Size söyleyecektim, hanımefendi," dedi Eliza sonunda. "Teklifini resmen kabul ettiğimi kastediyorum."

"Gerek yok," dedi Charlotte soğukkanlılıkla. Geri çekildi ve kurdeleyi beline bağlamayı kendisi bitirdi. "Bir prenses böyle şeyler duyar. Sanki sonsuza dek yanımda kalıp elbiselerimi bağlamanı beklemiyordum. Sonuçta" -ve burada Charlotte Hazel'a bakmak için döndü- "sağlığım bana geri dönmeye başlıyor. Zaman ilerliyor, dünyadan saklanarak yatakta ne kadar uzun süre kalırsak kalalım. Er ya da geç, ulusun benden beklediği prenses olmam gerekecekti ve sen de evli bir kadın olman gerekecekti. Görünüşe göre buradaki arkadaşımız Dr. Sinnett beklentilerin pençesinden kurtulabilen tanıdığım tek kadın. Yapmamız gereken tek şey bu mu, bir dikiş atmayı veya bir uzvu kesmeyi öğrenmek ve sonra kendi kadınlarımız olabilir miyiz?"

"Sanırım göreceksiniz, Majesteleri," dedi Hazel ve revirde, Simon'ın dudaklarının kendisininkilere değdiği anlarda hissettiği duyguyu hatırlayarak ürperdi, "doktorlar bile zaman zaman toplumsal konumlarımızın kısıtlamalarına kurban gidiyorlar."

Simon'la o öpücüğü paylaştığı günden beri, Kew'da daha sık oyalanmak için bahaneler bulmaya başlasa bile, onunla yalnız kalmamıştı. Simon'ın geçebileceğini düşündüğü için Gaspar'la bahçede çay içmek için iki kez buluştu—ikinci gün geçti, ancak Saray'a doğru yürürken, Kral George'un bakanlarından biriyle derin bir sohbete dalmıştı ve Hazel ve Gaspar'a uzaktan sadece başını sallayıp el salladı.

Teoride Hazel, öpüşmenin olası skandalı konusunda korkması gerektiğini biliyordu; Hazel'ın Prenses'in kişisel doktoru olarak konumu, özellikle karşı cinsle flörtleşmeler söz konusu olduğunda sınırsız bir lütuf sunmuyordu. Prenses'in gelecekteki evliliği henüz belirsizken, iffet konusundaki itibarı (ve dolayısıyla onunla ilişki kuran herkesin itibarı) lekelenemeyecek kadar değerliydi.

Ama bunun yerine Hazel, korkularının aşağılayıcı derecede sıradan hale geldiğini fark etti, bir zamanlar Hawthornden'da kız Hazel'ın ağabeyine bayıldığında Iona ile alay ettiği türden bir aylaklık. Hazel bir dergi makalesi okurken kendini aynı paragrafı tekrar tekrar tararken buluyordu ve her seferinde sonuna geldiğinde tek bir cümleyi bile kavrayamadığını fark ediyordu. Paragrafı baştan başlatıyordu, sadece tüm egzersizi tekrarlamak için çünkü doğru ethereum dozajını hiç düşünmemişti; Simon'ı düşünüyordu. Simon'ı düşünüyordu ve aşık olan on yaşında aptal bir kız gibi onun kendisini düşünüp düşünmediği konusunda endişeleniyordu. Belki de sürekli kızları öpüyordu. Belki de Hazel onun için sadece bir meraktı, tıpkı birçok insan için olduğu gibi - bir kadın cerrah, koleksiyonuna ekleyebileceği büyüleyici bir örnek, övünebileceği. Hazel, Simon hakkında hiçbir şey bilmiyordu, gerçekten de. Bildiği kadarıyla, İsveç'te bir kadınla nişanlı olabilirdi. Londra'da kaldığı süre boyunca evlenebilir ve bunu gizli tutabilirdi, böylece etrafta yabancılarla öpüşebilirdi! (Bu düşünce sürecinin tam bu noktasında Hazel kendini azarlayıp tekrar odaklanmaya ve okumaya dönmeye karar verirdi.)

Simon'la evlenme fantezisi, Hazel'ın düşüncelerine ihtiyatlı bir giriş yapmaya cesaret ettiği anda reddettiği aptalca bir fanteziydi. Simon von Ferris gibi adamlar, kendisi çalışırken bir evi yeterince idare etmek ve yönetmek için eğitilmiş sıkıcı, güzel kızlarla evleniyordu. Onun pozisyonu sık sık sosyal etkileşimler gerektiriyordu. Karısı, kocasını Londra sosyetesinin gözüne sokmak için akşam yemekleri ve salonlar düzenliyordu. Gelininin bir mirasçı olması Simon için çok daha iyi olurdu.

Hazel asil bir soydan geliyordu—ama asalet ve asalet vardı. Hazel tüm hayatı boyunca bunu anlamıştı: ailesi saygındı, ama özellikle zengin değildi. Babası onun için makul bir çeyiz ayırmıştı, ama o öldükten sonra Sinnett malikanesinin tamamı Hazel'ın küçük kardeşi Percy'ye ait olacaktı. Hazel, ancak zorluklardan sonra gelen bir kesinlikle, evli bir kadın olarak asla mutlu olamayacağını kemiklerinin derinliklerinde biliyordu. Birinin karısı olarak rahatça uzanmaktansa, çalışan bir cerrah olarak kendisi için yetersiz bir geçim sağlamanın zorluklarına katlanmayı tercih ederdi. Ve sonunda, Simon von Ferris'in bir eşe ihtiyacı olacaktı.

Hazel için yalnız kalacağını kabul etmek kolaydı. Şimdi Simon içeri girmiş ve onu öpmüş ve her şeyi mahvetmişti. Çünkü şimdi yalnız kalacaktı.

yalnız ve dalgın. (Merak eden. Kıskanç. Kibirli.) Sevgi onu zehirliyordu, beynini ve düşüncelerini büyüyen bir yabani ot gibi ele geçiriyordu.

Hazel, geçit töreni başlamadan önce kalabalığın arasından geçip dairelerine geri dönmeyi başardı, ancak onları penceresinden duyabiliyordu: HMS Iphigenia'dan gelen adamlar at sırtında geçerken atılan tezahüratlar ve ardından Prenses Charlotte açık üstü arabasıyla geçtiğinde kalabalığın coşkulu kükremeleri. Charlotte için atılan tezahüratlar, arabasındaki Prens Naip için atılan nazik alkışlardan on kat daha yüksekti. Hazel, saçlarını küvette yıkarken, Prenses Charlotte'un evlenip ülkeyi terk etmesini istemesine şaşmamak gerek diye düşündü. Prens Naip her zaman yarım bir hükümdar olacaktı: şimdi hükmediyordu, ancak deli babası adına ve gerçekten Kral olduğunda, halk onu sadece sevgili Charlotte tahta çıkmadan önce geçici ama gerekli bir zaman kaybı ön koşulu olarak görecekti.

Hazel'ın yeni elbisesi yoktu; eski bir şey giymesi gerekecekti, Edinburgh'dan getirdiği bir kıyafet. Belki yeşil elbise, kolları biraz kısalmış olsa bile ve eteğinin yakınında, arkada küçük bir kan lekesi olsa bile. (Hazel bir ameliyattan sonra tezgahının ayaklarını temizlememişti ve daha sonra tahtadaki kanın bir kısmının ıslak olabileceğini unutarak ona sürtündü.)

"Ah, lütfen eski bir elbise giyme!" Eliza, Hazel ona yatak odasındaki yeşil elbiseyi gösterdiğinde inlemişti. "Bu kollar çok eski görünüyor. Artık kimse uzun kollu giymiyor."

"Bunlar... klasik," diye itiraz etti Hazel.

Eliza, Hazel'ın sandığını karıştırırken daha yeni bir şey bulmaya çalışıyordu ki hizmetçi kapıyı çaldı. "Size bir mektup, hanımefendi," dedi.

Eliza ayağa fırladı. "Bir aşk mektubu!" dedi ve hizmetçinin tepsisinden kaptı. "Ah, boo. Bir avukattan."

Hazel mektubu Eliza'nın elinden kaptı. İsmi tanımadı: 128 Chalton Caddesi'nde bulunan Bay Samuel Eastman, Esq. Hazel neşterini mektup açacağı olarak kullandı.

Miras bildirimiydi.

Dr. Beecham, vasiyetinde Hazel'a bin sterlin bırakmıştı ve Hazel bu parayı istediği zaman geri alabilecekti.

Belki de gerçekten ölmüştü.

Hazel mektubu katlayıp sandığına koydu.

"Ee?" dedi Eliza. "Neydi o? Bir avukattan gelen bir aşk mektubu mu?"

"Hayır," dedi Hazel, başını sallayarak ve orada yerleşmiş olan garip hissi uzaklaştırmaya çalışarak. "Edinburgh'da tanıdığım biri öldü. Vasiyetinde bana bir şey bıraktı."

"Umarım yeni bir elbise almaya yeter," dedi Eliza. "Özür dilerim, bu benim için korkunç bir şey miydi? Daha az korkunç olmayı öğrenmeye çalışıyorum."

"Yeşil elbiseyi giyiyorum," dedi Hazel. "Ve bunu bir iyilik olarak görmelisin, çünkü yanımda karşılaştırıldığında ne kadar şık görüneceğini hayal et."

Gerçek şu ki, Hazel yeşil elbiseyi beğenmişti. Rengin, çoğu zaman çok soluk görünen tenindeki şeftali tonlarını ortaya çıkarma şeklini beğenmişti.

Hazel, balonun olacağı sabahın ışığında onu havaya kaldırdığında, Simon'ın yeşil elbiseyi beğenip beğenmeyeceğini merak etmişti; ama bir anda, genç doktora olan saplantısı yüzünden utanç duydu.

Simon'ı aklından çıkararak elbiseyi giydi ve saçlarını düzgünce geriye topladı, annesinin Hazel'ın eşyaları arasında bulunup Londra'ya gönderilmiş tüylü şapkasıyla örttü. İşte. Görünüyordu... İyi. Sunulabilir. Yeterince hoş. Yaygara koparmaya gerek yoktu; sonuçta parti ona göre değildi. O bir doktordu ve Charlotte'u katılacak kadar iyi hale getirmek için işini yapmıştı (Charlotte'un geleneksel anlamda tıbbi tedaviye ihtiyacı olmasa bile) ve hepsi bu. Hazel için Simon'ın elbisesi hakkında ne düşündüğü önemli değildi. Eski bir elbise ve annesinin şapkasıydı; Simon'ın ne düşündüğünü gerçekten umursasaydı, daha fazla çaba gösterirdi. Hazel, umursamadığı için ne Simon'ın ne de ilgisinin onun için çok da önemli olmadığını düşündü. Quod erat demonstrandum. QED.

O akşam partiye gitmek üzere arabaya bindiğinde kendi kendine söylediği şey buydu. Parti, Regent'in özel ikametgahı olan Carlton House'da yapılıyordu.

Yine de, Hazel gelir gelmez kalabalığın içinde uzun, sarışın bir kafa ararken buldu kendini. Simon henüz gelmemiş gibi görünüyordu.

Ama Prenses Charlotte, söz verdiği gibi oradaydı, haftalardır ilk kez halka açık bir görünüm sergiliyordu ve kollarında ve eteklerinde çiçek işlemeleri olan pembe bir elbiseyle muhteşem görünüyordu. Saçlarına devekuşu tüyleri takılmıştı. Ama en azından Hazel için, giysilerinden daha dikkat çekici olan şey,

*sağlıklı*Prenses baktı. Orada olmaktan memnun olduğunu iddia edemese de -gülümsemeler küçük ve zorlamaydı- en azından Prenses Charlotte'un yanaklarında belirgin bir renk vardı.

Balo salonunun diğer ucundan Prens Naip Hazel'ı gördü ve konuşmasını yarıda kesip ona doğru yürüdü, yürürken insanları adeta devirdi. (Gaspar dirseğinin dibindeydi ve Majestelerinin ardından özür diliyordu.)

"Bayan Sinnett," dedi Naip, Gaspar'a Hazel'ın adını doğru söylediğinden emin olmak için bakarak. (Gaspar ihtiyatlı bir şekilde başını salladı.) "Sanki başardınız. Size saygılarımı sunuyorum. Prenses burada, söz verildiği gibi, haftalardır gördüğüm en sağlıklı haliyle. Şimdi söyle bana: Neydi? Mizaçların uyumsuzluğu mu? Grip mi? Hemen tükür. Hadi!"

"Nadir bir grip, Majesteleri," diye yalan söyledi Hazel. "Hiçbir belirgin sebep olmadan gelip geçen bir grip."

Naip, Hazel hiçbir şey söylememiş gibi konuşmaya devam etti. "Söylemeliyim ki, kendi kendine hallolmuş bir şey gibi görünüyor, değil mi? Prenses sadece benim tavsiyemi dinleseydi ne kadar doktorluk yapmak zorunda kalırdın acaba: yatak istirahati ve yoğun egzersiz! Bol bol dinlenme, bol bol yürüyüş ve spor! Bu tür rahatsızlıkların tedavisi budur! Her seferinde. Bunu bir yere not et."

Bu kendini beğenmiş bir saçmalıktı. Birinin tedavisi hem dinlenmek hem de egzersiz yapmak olabilir miydi? Ayrıca, Naip, Prenses'in başlangıçta ne tür bir "rahatsızlıktan" muzdarip olduğunu bile bilmiyordu. Hazel ve Gaspar anlayışla küçük bir bakış alışverişinde bulundular.

"Prenses artık seyahat edebilecek kadar iyi olacak, değil mi?" diye sordu Prens aniden.

"Ben... Ben kesin olarak söyleyemem efendim."

"Hangi grip türü teknelerde daha kötü olur?! Canlandırıcı deniz havası sağlığa iyi gelir! Bunu herkes bilir!" dedi, yakındaki birkaç kişinin başını çevirmesine yetecek kadar yüksek sesle.

"Çok çetrefilli bir dava, efendim," dedi Hazel. "Ama zamanı gelince yeterince iyileşeceğini düşünüyorum. Bu tür şeyleri aceleye getirmemek her zaman en iyisidir. Her ihtimale karşı."

"Her ihtimale karşı," diye yankıladı Naip, sanki bunu kendisi düşünmüş gibi.

"İkimiz de sadece Prenses için en iyisini istiyoruz, elbette," Hazel eklemeden edemedi. Gaspar ona dik dik baktı. Naip onu görmezden geldi ve başka bir konuğu köşeye sıkıştırmak için uzaklaştı.

Hazel'ın Prenses Charlotte'a yaptığı mucizevi muamelenin haberi sarayda yayılmış gibi görünüyordu. Yabancılar, Hazel'a en içten teşekkürlerini sunmak için Hazel'ın yanına geldiler ve Hazel'ı neredeyse rahatsız eden bir samimiyetle bunu yaptılar.

"Prenses Roma ateşi geçirdiğinde kendimden geçmiştim," dedi saçında siyah tüyler olan yaşlı bir kadın. "Sanki kendi çocuğum hastaymış gibi. Bu sefer onu kaybetseydik ne yapardık bilmiyorum."

Bir adam Hazel'a o kadar alçak bir şekilde eğildi ki burnu neredeyse yere değiyordu. "Tanrı'ya şükür mahkemeye geldiniz, Dr. Sinnett. Siz cennetten bir meleksiniz."

"Sadece Bayan Sinnett lütfen," dedi Hazel, boynundan yukarı doğru yayılan kızarıklığı durduramayarak.

Prenses neredeyse inanılmaz derecede seviliyordu, Hazel fark etti. Yıllar önce, Prenses Charlotte neredeyse ölümcül bir Roma humması vakası geçirdiğinde ulus çaresiz kalmıştı; bir kez daha kimsenin tedavi edemediği gizemli bir hastalıkla yatağa mahkum olduğunu duymak korkunç olmalıydı. Ve Prensesi seven sadece sıradan insanlar değildi, Warwick Evi'nin dışında iyi dilekleriyle sıraya girenler, aynı zamanda saray mensupları da. (Elbette, Hazel, Prens Naip'in kibri ve dayanılmaz bencilliğine en sık katlanmak zorunda kalanların onlar olduğunu düşündü.) Prenses Charlotte temiz bir nefesti, geleceğe dair bir umut hatırlatıcısıydı.

*Ancak*Hazel, giderek uzayan karşılama kuyruğunda bir sonraki kişiyi sabit bir gülümseme ve donuk gözlerle karşılayan Prenses'i izlerken, hem bir sembol hem de bir kişi olarak var olmanın zor olması gerektiğini düşündü.

Dans, HMS Iphigenia Londra'daki geçit töreninin sonuna varana kadar başlamayacaktı ve Hazel, yanındaki bir hizmetçinin tepsisinde beliren bir kadehi içerek bekledi. Kulak misafiri olmaya çalışmadan, kendini solundaki iki bıyıklı adamın sohbetine kaptırmış buldu.

"… Kral korkunç bir şekilde…"

"Her geçen gün daha da hayalperestleştiğini duydum."

"Görünüşe göre o İsveçli doktor üç gündür yanından ayrılmamış. Bir miktar faydası var. Sanırım sadece onun sızlanmasını dinliyorum."

Yani bu kadardı. Simon bu gece gelmeyecekti. Hazel bunun kendisini ne kadar hayal kırıklığına uğrattığına şaşırmıştı. Onu görmeyi dört gözle bekliyordu.

Ona, öpüşmelerinden bu yana aralarındaki dinamikte bir değişiklik olup olmadığını sordu.

Bıyıklı adamlardan biri arkadaşına, "Ben Naip olsaydım, onu kendim boğardım" dedi.

"Martin!" diye azarladı diğeri sahte bir öfkeyle. "İhanet, hem de sarayın duvarları içinde, her yerden daha iyi."

"Ah, bırak şunu, Frampton." Diğer adam biraz geveledi. Şarap kadehinin kenarından sıçradı. İki adam gırtlaktan ve neşeli bir şekilde güldüler.

Salonun girişinden korna sesleri duyulmaya başlandı ve onur konuklarının gelişini duyurdu. Çift kapının yanında bir haberci duruyordu. "Sir Robert Mends ve HMS Iphigenia'nın adamlarını tanıtıyorum!"

Kapılar açıldı ve adamlar bandonun doruk noktasına yetişecek şekilde içeri girdiler. Sürünün başındaki Mends, orta yaşlı yakışıklı bir adamdı, omuzlarında madalyalar ve yaldızlı apoletlerle süslenmiş açık mavi bir ceket giymişti. Ya geçit töreninin ya da onlarca yıllık deniz rüzgarının darmadağın ettiği biber grisi gür saçları vardı. İçeri girerken sırıttı, açıkça ilgiye alışkın değildi ama yine de bundan zevk alıyordu.

Kraliyet muhafızlarının oluşturduğu bir geçitten geçtikten sonra, Prens Regent'in önünde diz çöktü. Pozisyonunu alır almaz, Gaspar dikkatlice Regent'e ince bir kılıç uzattı. "Kalk," dedi Regent, bıçağı Mends'in her iki omzuna hafifçe vurduktan sonra, "Komodor Robert Mends."

Odada bir tezahürat koptu. Artık parti ciddi bir şekilde başlayabilirdi.

Odadaki kadınlar, hepsi dar giysiler giymiş olan denizci adamların etrafını sardı.

pantolonlar ve yüksek yakalı, parlak pirinç düğmeli, şık koyu mavi kruvaze ceketler.

Eliza, teğmeni Otto'nun kolundaydı. Yakışıklı bir çifttiler, diye düşündü Hazel. İkisi de genç ve çekiciydi ve saray hayatının kuralları ve ritüelleriyle başa çıkmada ustaydılar. Yanlarında, yakışıklı Prusya prensi Frederick Augustus, Hazel'ın sadece kendi nişanlısı olduğunu varsayabildiği ekşi suratlı bir kadınla duruyordu.

Hazel, Prenses Charlotte'un gözlerinin sürekli onlara doğru döndüğünü gördü. Frederick Augustus ile Charlotte arasındaki ilişkinin tam boyutunu merak etti. Flört etmişler miydi? Neredeyse kesinlikle. (Uzaktan, prens

herkesle flört ediyor gibi görünüyordu.) Aşk mektupları mı alışverişinde bulunmuşlardı?

Gece yarısı, kimsenin haberi olmadan buluşmuş muydu? Tutamayacağını bildiği sözler mi vermişti? Tutmuş muydu?

Ne olursa olsun acı vericiydi, Hazel biliyordu, sevdiğin kişiyi bir başkasının kolunda görmek. Başkasına gülümsediğini, başkasının içkilerini getirdiğini, yanağından öptüğünü görmek. Prensesin kendini yatağa hapsetmesine şaşmamak gerek.

Bir dans başladı ve Hazel dans pistinden ayrılmak için izin istedi - bu gece dans etmeye hiç niyeti yoktu ve onu eve götürmek için arabasını çağırmayı düşünüyordu - tam o sırada koyu, dağınık saçlı bir denizci döndü ve Hazel onun yüzünü gördü.

Jack'ti.

Jack.

Hayal ürünü ya da fantezi değil, Jack, burada ve hayatta. İngiliz Kraliyet Donanması'nın lacivert ceketini giymişti ve yüzünde bir yara izi vardı, kenarları pembe, ortası beyaz ve parlaktı. Yara izi alnından, burnundan ve dudağından aşağı doğru uzanıyordu ve gözünün önünden geçmesi gereken yerde, siyah bir lekenin altında saklıydı.

Birlikte geçirdikleri her anın her anısı tek bir hücumda geri geldi: onun kokusu, teninin hissi, kalp atışlarının hızı. Kalbim senin, atıyor ya da durmuyor. Hazel, Anatomistler Derneği'nin altındaki geçitte ve Hawthornden yakınlarındaki kilise bahçesinde ve atların sırtında ve ahırda gece gökyüzüne bakıyordu. Sırtüstü ve kanayan vücudunu izliyordu, Dr. Beecham üstünde bir neşter tutuyordu. Elini tutulduğu hücrenin parmaklıklarına bastırıyor ve küçük Tincture şişesini uzatıyordu.

Ve o buradaydı, bu balo salonundaydı, odanın diğer ucundan Jack Currer'a bakıyordu, onun tek sağlam gözünün içine bakıyordu, Currer arkasına dönüp onu gördüğünde.

Hazel'ın sevdiği ve kaybettiği çocuk Jack Currer odanın diğer ucundan göz göze geldi.

Ve balo salonundan diğer yöne doğru kaçtı.

21

"Hey!"

Hazel'ın ayakları, zihni ne yaptığını anlamadan hareket etmeye başladı. Evren etrafında dönüyordu, ama odaklanabildiği tek şey balo salonundan çıkan adamın sırtıydı. Sonunda ona yetişene kadar koridorun yarısına gelmişti. Hazel, adamın omzuna bir el atmayı başardı ve adam geri döndü.

O'ydu.

Jack'ti.

Aynı dar çene ve uzun burun. Elmacık kemiğinin aynı kıvrımı. Ve tek iyi gözünde, Hazel aylardır hayalini kurduğu renkleri gördü: gri ve mavi, bulutlu bir günde doğrudan güneşe bakmaya çalışıyorsanız gökyüzü gibiydi. Yüzünü tekrar görmek Hazel'ı mum mumu gibi eritti.

Jack ona gözlerini kırpmadan baktı. Sanki kendi akıl sağlığını sorguluyormuş gibi görünüyordu, sanki Hazel zalim bir şakaymış, bir hayaletmiş ya da bir hayaletmiş gibi.

"Jack," dedi Hazel sonunda. "Benim."

Bir perde inerken yüzündeki şok aniden acıya, sonra da korkuya dönüştü. Jack çenesini sıktı ve tek sağlam gözünü hızlıca kırptı. Kafesteki bir hayvan gibi görünüyordu, her an tekrar kaçmaya hazırdı.

Ona sarılmalı mıydı? Onu öpmeli miydi? Beyni ona aynı anda bir milyon şey yapmasını söylüyordu ve bu yüzden Hazel hiçbir şey yapmak yerine felçli bir şekilde ayakta durdu, rüyalarında binlerce kez çizdiği yüze baktı. Burada. Çizik, morarmış ve bir gözü eksik, ama burada.

Jack kendi yüzündeki kaslarla mücadele ediyormuş gibi görünüyordu. Dudağı seğirdi ve sonra sonunda, sesi bir yay teli kadar gergin olan Jack konuştu: "Akşamınız güzel geçiyor mu, Bayan Sinnett?"

Hazel, avucunun şiddetiyle acıyana kadar ona tokat attığını fark etmedi bile.

"'Keyifli bir akşam' mı? 'Bayan Sinnett' mi?" diye tısladı. "Ne yapıyorsun? Neden benden kaçtın?" Kulakları yanıyordu ve tokatın acısı bileğine doğru yayılıyordu.

Jack güçlükle yutkundu ve Hazel'ın elinin temas ettiği elmacık kemiğini ovuşturdu. Çenesini yavaşça açıp kapattı, kırılmadığından emin oldu. "Bir an için, bunun gerçekten sen olabileceğini düşünmediğimi itiraf ediyorum. Ve şimdi hiç şüphem yok."

"Neden ben olmayayım ki?" diye tükürdü Hazel. "Başka kim olabilir ki?"

Jack etrafına baktı. Hızlı nefes alıyordu. "Londra, her yerin içinde. Kraliyet sarayında. Prensesi tedavi eden bir kadın doktorla ilgili söylentiler vardı ve bunlar teknede bile bize ulaştı. O zaman bilmeliydim."

"Burada olabileceğimi biliyordun? Ve sen bilmiyordun—gelmedin mi?"

Jack cevap vermedi. Katıydı, ona bir yabancıymış gibi davranıyordu, bir asker gibi hazırolda duruyordu, Edinburgh'da yağmur yağarken onu ahırda kollarında tutan çocuk gibi değil.

"Jack," dedi Hazel. "Burada ne yapıyorsun? Neden—neden bana yazmadın?"

Hazel sesine sinsi sinsi tınıyı veren yalvaran tonu durduramadı ve sıcak gözyaşlarının gözlerini gıdıkladığını hissetti.

Bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki partiden bir çift eğlenen kıkırdayarak koridordan geldi, iki adam koca şişeler dolusu şarap taşıyordu. Bir hizmetçi diğer taraftan geçti.

"Burada bunun hakkında konuşamayız," dedi Jack sessizce. "İnsanların bizi görebileceği bir partide koridorda benimle yalnız kalmamalısın. Burada bir hanımın itibarını mahvedecek türden şeyler bunlar."

"Ne zamandan beri bir hanımın itibarını umursuyorsun?" dedi Hazel. Bunu şaka olarak söylemişti ama ikisi de o ritmi kaybetmişti. Söylediği şey amaçladığından daha sert çıktı ve Jack yere baktı. Söylenecek çok şey vardı ve Hazel bunu söylemenin doğru yolunu bulamıyordu. "Burada ne yapıyorsun?" diye sormayı başardı Hazel tekrar.

Girişten balo salonuna doğru, denizci ceketi giymiş başka bir denizci çok fazla içkiden hafifçe sallanıyordu. "Hadi, Ellis!" diye seslendi. "Hanımefendiyi rahat bırak!"

"Ellis?" diye sordu Hazel. "Artık öyle mi yapıyorsun?"

"Ölü bir adamın adını kullanamazdım, değil mi?" dedi Jack ve gülümsedi. Küçük bir gülümseme ve sadece bir anlığına, ama onun gülümsemesi.

yıkıcı, aylardır görmemiş olmasına rağmen bir şekilde tamamen tanıdık gelen bir gülümseme. Hazel sol yanağında ve çenesinde beliren gamzeyi unutmuş muydu? O anda, Hazel eğer onu gözünden ayırırsa, bunun bir rüya olduğu ve bir daha asla o gülümsemeyi göremeyeceğinden emindi.

"Seni arayacağım," dedi Jack sanki onun aklını okuyabiliyormuş gibi. "Warwick House'da Prenses'e mi davranıyorsun?"

"Hayır," dedi Hazel. "Yani, evet, öyleyim—ama, hayır. Seni aylarca bekledim, Jack, belirsiz bir vaatle benden tekrar kaçmana izin vermeyeceğim. Londra'da, St. James's Park'tan çok da uzak olmayan Stafford Caddesi, 3 Numara'da kalıyorum. Yarın beni görmeye gel."

"Evet," dedi Jack, kaşları çatılmış bir şekilde. "Yarın seni görmeye geleceğim, Stafford Caddesi 3 Numara."

"Sabahın erken saatleri," dedi Hazel.

"Şafak," dedi Jack.

Balo salonundaki sarhoş denizci yüksek sesle bağırdı: "Jack Ellis, tek gözlü kıçını buraya geri getir!"

Jack, Hazel'a özür diler gibi baktı. "Bir dakika, Karrelsby!"

"Burada olduğuna inanamıyorum," dedi Hazel fısıldayarak.

"Yarın görüşürüz," dedi Jack. "Söz veriyorum."

Gözleri Hazel'ın gözlerinden dudaklarına kaydı ve bir anlığına onu öpmek istedi. Bir anlığına ona eskiden baktığı gibi baktı ve yüz hatları canlandı. Ama sonra sadece küçük bir reverans yaptı ve arkadaşına doğru yürüdü, Hazel'ı koridorda yalnız bırakarak, hem boş hem de dolu hissederek, bir şekilde aynı anda hem sarhoş hem de tamamen uyanık.

Jack'i tekrar görmüştü. O hayattaydı ve buradaydı ve tüm bunlardaki en garip şey, neredeyse bir yabancı gibi hissetmesiydi.

22

Söz verdiği gibi, Jack sabahın erken saatlerinde Hazel'ın dairelerine geldi, tam da yakındaki kilise çanları saat altıda çalıyordu. Hazel bütün gece zar zor uyumuştu. Partiden sonra bir saatini yatakta yatarak, hala gece elbisesiyle, olan biten her şeyi, söyledikleri her şeyi düşünerek geçirdi.

Jack hayattaydı, Londra'daydı.

Hizmetçi Jack için kapıyı açmıştı ve Jack girişte garip bir şekilde duruyordu, ayaklarını sürüyerek yere bakıyordu. Artık önceki akşam giydiği mavi ceket ve beyaz pantolonu giymiyordu; bunun yerine, sade siyah pantolon ve birçok yerinde ağır yamalar olan beyaz bir tunik giymişti.

Hazel onu selamlamak için merdivenlerden aşağı indiğinde, kucaklaşıp kucaklaşmama konusunda kararsız görünüyordu. Başını hafifçe eğdi ve sonra Hazel'ın elini öpmek için beceriksizce aradı. "Bayan Sinnett," dedi sertçe.

Hazel kollarını açıp ona sarılmaya başlamıştı bile ama o, vals öncesi partnerini kaybetmiş bir dansçı gibi olduğu yerde kalakalmıştı.

"Sen kendin gibi kokuyorsun," diye patladı Hazel. "Üzgünüm. Bu söylenmesi garip bir şey."

"Öyle mi?" dedi Jack. "Nasıl kokuyorum?"

Hazel biraz utangaç bir şekilde Jack'in boynuna doğru eğildi ve onu içine çekti. Ön kollarındaki ince tüyler diken diken oldu. Kendisi gibi kokuyordu. Başka hiçbir yerde koklamadığı bir misk gibi, ve orman, ve toprak, ve kanın tanenli, metalik kokusu; ve ayrıca yeni kokular, gömleğinin kumaşındaki bir nişasta ve saçındaki deniz tuzu.

"Biraz denizci gibi kokuyorsun," dedi Hazel.

"Evet, ve son iki ayı denizcilerle geçirdiğimden, bunun bir hakaret olduğunu biliyorum."

"İyi anlamda!" dedi Hazel.

Hizmetçi boğazını temizledi. "Çay isteyebilir miyim hanım?" dedi.

"Evet, lütfen, teşekkür ederim." Hazel, Jack'e küçük oturma odasına kendisini takip etmesi için işaret etti. "Lütfen, beni takip et," dedi, sanki bir oyundan dizeler okuyormuş gibi resmi bir şekilde. "Sanırım bir erkek bir hanımı ziyaret ettiğinde, tek başına yaşayan ve doktor olarak çalışan bir hanım bile olsa, belirli ritüellerin yine de uygulanması gerekiyor."

Jack şapkasını ve paltosunu çoktan çıkarıp duvara asmıştı.
"Teşekkür ederim Bayan Sinnett," dedi.

"Hazel," diye cevapladı. "Elbette bana Hazel diyebilirsin."

"Eğer ısrar ediyorsanız, hanımefendi," dedi Jack. Sırtı bir gemi direği kadar dik bir şekilde Hazel'ın oturma odasındaki bir sandalyeye gömüldü. Bacaklarını çaprazladı. Bacaklarını hep böyle çaprazlamış mıydı acaba? diye düşündü Hazel. Sıradan hareketleri bile yabancı ve resmi görünüyordu.

Hazel, cevaplarını istediği tüm soruları sormaya başlamadan önce çay doldurulmasını bekledi: Asılmasından nasıl sağ kurtulmuştu? Edinburgh'dan ne zaman ayrılmıştı? Neden Amerika'ya gitmemişti? Kraliyet Donanması'nda nasıl yer almıştı?

"Ben Kraliyet Donanması'nda değilim," dedi Jack. "Aslında değilim. Atlantik'teyken gemide görev yaptım ve limana döndüğümüzde resmen askere kaydolup hizmetime başlayacaktım. En azından benden bekledikleri bu."

"Ama yapmayacaksın, değil mi?" diye sordu Hazel.

"Ah," dedi Jack. "Henüz bilmiyorum. Yapana kadar yapacağım hiçbir şey hakkında emin değilim."

"Gözünü nasıl kaybettin?" diye sordu Hazel. Jack ona doğru uzandığında kaskatı kesildi ve elini geri çekti. "Üzgünüm," dedi Hazel. "Bunun... garip olduğunu biliyorum."

"Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi Jack yere. "Senin için ölmüş olsaydım daha kolay olurdu."

"Ne demek istiyorsun, 'daha kolay'?" diye sordu Hazel. "Ne oldu? Neden Edinburgh'dan ayrıldın?"

"Daha kolay olacağını düşünmüştüm," dedi Jack tekrar, ama hâlâ Hazel'a bakmıyordu.

"En azından bana ne olduğunu anlatabilirsin," dedi Hazel.

Jack çayından bir yudum almaya çalıştı ama Hazel'a bakmamak konusunda o kadar ısrarcıydı ki bir şekilde ağzına bakmayı başaramadı ve çay gömleğine damladı.

Hazel ve Jack gülümsediler ve bir an için aralarında bir şeyler eridi.

"Sadece bana ne olduğunu söyle," dedi Hazel tekrar. "Lütfen?"

Jack çayı dikkatlice bıraktı. "Tamam," dedi. "Tamam o zaman. Baştan başlayacağım ve belki oradan devam edebiliriz."

★ ★ ★

Jack, yer altında bir yerde uyandı, her yerde çürüyen ölüm kokusu vardı. İlk başta, diri diri gömülmüş olduğunu düşündü; bir bakıma, öyleydi de. Tamamen karanlıktı ve Jack'in bir sonraki düşüncesi, öldüğü, bunun öbür dünya olduğu ve Hazel'ın hücre parmaklıkları arasından ona verdiği iksirin işe yaramadığıydı. Ama sonra eli başka bir insan elinin etrafına dolandı ve karanlıkta bile Jack nerede olduğunu biliyordu.

Ceset yığınının ortasındaydı.

Kendini yüzeye çıkmaya zorladı; bir düzine ceset—çıplak ve soğuk, bazıları hala kan veya daha kötü bir şeyle damlıyor—ona doğru bastırıyordu. Cesetler ölümün sertliğiyle sertleşmişti; karanlıkta yankılanan çatırtı sesini duydu, kaçışa doğru yol almaya çalışırken. Boynu yanıyordu, ama bununla daha sonra ilgilenecekti. Şu anda yapması gereken tek şey dışarı çıkmaktı.

Sonunda yaptı—ceset yığınının yanındaki zemine, dondurucu soğuktaki taş zemine düştü. Üstünde bir taş tavan kemerliydi ve Jack, onu nereye getirdiklerini bildiği için minnettar bir yarı dua mırıldandı: Edinburgh Üniversitesi Tıp Fakültesi'nin bodrumundaydı. Yıllarca, öğrencilerin—ya da daha sıklıkla profesörlerin—parçalanmaya uygun taze cesetler için bir avuç bozuk para ödediği bu yere cesetler getirmişti.

Asılmış bedenler doktorlar için yasal kadavra kaynaklarından birkaçıydı. Asılmasından sonra, şüphesiz küçük bir grup oğlan onun cesedini alıp satma şansı için birbirlerini dirsekleyerek itişiyordu. Jack muhtemelen o oğlanların her birini tanıyordu. O da onlardan biriydi. Cesedini almayı başaran kişiye iyi bir fiyat teklif edilmesini umuyordu.

Boynu ağrıyordu. Sadece ip yanığı değildi—elinin altında tenine dokunmaya çalıştığında yakıcı bir acı hissetse de. Ayrıca derin bir ağrı da vardı

Kafatasının tabanından omurgasına doğru.

Buradan çıkış yolunu biliyordu—iki tane yukarı çıkan merdiven vardı. Bodrumun güney ucundaki bir sınıfa çıkıyordu ama bodrumun kuzey ucundaki Jack'i doğrudan Forrest Yolu'na çıkan bir ara sokağa götürecekti. Erkekler okulu, George Heriot's, solda olacaktı ve Greyfriars Kirkyard'ın kapıları önünde görünecekti. Birçok, birçok kez geçtiği bir yoldu. Genellikle karanlıkta ve genellikle yeni kazdığı çıplak, cansız bedeni taşıyan tahta bir arabayı yöneterek.

Ellerini uzatmış ve gözleri loş ışığa alışana kadar küçük adımlar atan Jack, vücudundaki her kemikten dışarıya doğru yayılan ağrı ve boynundaki keskin acı dışında pek bir şeye odaklanamadan yavaşça merdivenlere doğru yürüdü. Basamaklar oradaydı, hatırladığı gibi, Tanrıya şükür, ve etrafta kimse yokmuş gibi görünse de Jack, ahşap merdivenlerin gıcırtısından hâlâ irkildi. Nefesini tuttu ve kapıyı iterek açtı, dış dünyada gündüz mü gece mi olduğundan emin değildi. Neyse ki, ara sokak tenhaydı - sonuçta dirilmiş beden satın almak yasadışıydı - ve Jack, öğle vakti bile olsa, görülmeden kaçabileceğinden emindi.

Ancak merdiven dışarıya çıkmıyordu.

Tıp öğrencileriyle dolu bir sınıfın kapısını açmıştı ve hepsi doğrudan ona bakıyordu.

Tam o sırada Jack üzerinde hiçbir kıyafet olmadığını fark etti.

Koştu.

Sınıfın içinden doğruca koştu, profesör tahtaya bakakalmıştı, hiçbir şey söyleyemeyecek kadar şaşkındı. Olabildiğince hızlı koştu, sıra sıra tahta sandalyelerin yanından, üzerlerinde ıslak ve açık insan beyinleri olan masaların yanından geçti. Kapının yanındaki bir kancaya asılı duran bir pelerini kapmayı başardı, ardından sınıftan kahkaha sesleri ve dağınık alkışlar geldi.

Jack, çalkalanmış bir şişeden patlayan bir mantar gibi Edinburgh Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden kaçtı ve gördüğü en yakın ara sokağa doğru koştu, daha sonra bir kadın gömleği ve birkaç beden büyük bir pantolon olduğunu keşfedeceği bir çamaşır ipinden çekerek koştu. Yine de şimdilik işe yarayacağını düşündü, gömleği başının üzerinden çekip fazla kumaşı pantolonun içine soktu.

Ve şimdi Hawthornden Kalesi'ne gitme zamanı gelmişti. Sonunda Hazel'la yeniden bir araya gelebilecekti.

Kısa bir süre, eskiden çalıştığı tiyatronun çatı katındaki odasının tutuklanmasının ardından basılıp basılmayacağını merak etti. Tiyatro, Roma ateşinin yayılması nedeniyle kapatılmıştı ve Jack, ilk başta kadife kumaşlarını kuruşlara satmak için koltuklardan çıkaran insanlar tarafından, ancak daha sonra Jack Currer, asılmış seri katil hakkında bir şeyler duyan ve onunla olan bağları nedeniyle daha değerli olan biblolar satmak isteyen insanlar tarafından her şeyin didik didik aranacağını hayal etti. Edinburgh, damarlarında ölümle yaşayan ve onu bir yüz buruşturma ve sırıtmayla kucaklayan bir şehirdi. High Street'in dışında, bir katilin veya kurbanının saç tutamlarının hazine gibi alınıp satılabileceği bazı kapalı yerler vardı.

Yine de, bazı eşyalarının saklı kalmış olma ihtimali vardı; tiyatronun kirişleri arasında sakladığı, içinde bir avuç bozuk para, temiz bir gömlek ve ne tamir edebildiği ne de satabildiği bir cep saati olan küçük bir kutu vardı ve cesur bir hırsızın bile onu bulabileceğinden şüpheliydi.

Ancak Jack ana yolu geçerken, genç bir gazete satıcısının elinde bayrak gibi dalgalanan akşam gazetesini gördü. Birkaç metre öteden bile, Jack'in bile oldukça benzediğini kabul ettiği bir mürekkep çiziminin üstündeki başlığı seçebiliyordu:KIRKYARD KATİLİ İNSANDı.Jack, kendi kendine küfür etti. Cinayetleri o işlememişti, belli ki, ama cinayetlerin hiçbiri kilise bahçesinde bile işlenmemişti! Kurbanlar, parçalar için ameliyathanelerde öldürülmüş, zengin elitler tarafından kesilmiş ve atılmıştı. Ve sonra her şeyi örtbas etmek için Jack'i suçlamışlardı.

Şehrin insanları, her gün burunlarının dibinde gerçekleşen yakıcı adaletsizlikleri, iktidardaki insanların zulmünü ve açgözlülüğünü bilmek istemiyor gibiydi. Bu, sıradan yaşamın temel yapısını tehdit eden çürüyen bir yolsuzluktu. Ama insanlar yaşamaya devam etmek zorundaydı, değil mi? Uyanmaya, çocuklarını beslemeye, giysilerini temizlemeye ve yemek için basit yemekler hazırlamaya devam etmek zorundaydılar. Bir "kirkyard katili" çok daha hoş bir hikaye yaratmıştı; anlaşılması kolay, tek bir basit asmayla çözülmesi kolay. İnsanların bira içerken dedikodu yapabileceği türden bir skandaldı; dirilen adam, onları kazıp çıkarma zahmetinden kurtulmak için soğukkanlılıkla insanları öldürüyordu; kısa sürede efsane olacak, kışkırtıcı ama artık korkutucu olmayan bir hikaye.

İnsanların inanmak istediği bir yalanla tartışmanın bir faydası yoktu.

Jack Currer sonsuza dek Kirkyard Katili olarak kalacaktı.

Elbette daha acil sorun, yüzünün şehrin her yerine damgalanmış olmasıydı. Ve uyumsuz kıyafetleriyle dikkat çekmemek için hiçbir umudu yoktu. Şehrin kalbindeki tiyatroya geri dönüp, muhtemelen zaten gitmiş olan anlamsız eşyaları karıştırmasının hiçbir yolu yoktu.

Sokaktaki insanlar ona garip bir şekilde bakmaya başlamıştı bile. Pelerinin yakasını yüzünü kapatacak şekilde yukarı çekti ve şehir merkezinden uzaklaşarak, güvende olacağını bildiği yere doğru yöneldi: Hawthornden... ve Hazel.

Kaleye ormandan yürüyerek ulaşmak uzun bir yoldu ve Jack ana yolları kullanmayacağı için daha da uzundu. Muhtemelen gece yarısına kadar bile varamazdı, diye düşündü ormanda dirsek atarak ilerlerken ve yoğun çalılıklara takılıp düşerken. Gün doğumuna kadar Hawthornden'a ulaşırsa şanslı sayılırdı.

Sonunda boş bir tarlayı geçip sırt boyunca ağaçların yükseldiği köşeyi döndüğünde ve kale uzakta görünür hale geldiğinde, Jack bitkin ve ağrıyordu. Omurgasındaki ağrı daha da kötüleşmişti ve bacaklarında morlukların çiçek açtığını hissedebiliyordu. Hawthornden bir rüyadan çıkmış gibi görünüyordu, fenerinin ışığı sisin içinde bulanıktı, sanki tüm kale bir göldeki yansımaydı. Kapıyı çalıyordu ve Hazel kapıyı açıyordu—ve tekrar kucaklaşıyorlardı ve Hazel onun yatağında uyuyakalıyordu ve Hazel sabah yaralarını tedavi ediyordu ve Hazel kahvaltıda ona yumurta ve sosis pişiriyordu ve sonra...

Ve sonra... ne?

Hazel, bir doktor olmak için çalışmalarına devam edecekti; bir katille ilişkilendirilemezdi. Jack, şehvetli haberlerin yayıldığı şekilde İskoçya'nın yakınlarında, Büyük Britanya'nın yakınlarında görülemezdi. Onu bulurlarsa, tabiri caizse, ilmikten kurtulduğunu keşfederlerse ne olurdu? Hayır... saklanmaya devam etmek zorunda kalacaktı.

Hazel dışarıda dünyaya açılırken, her zaman istediği gibi bir cerrah olurken, hak ettiği şekilde kutlanırken, Hawthornden'da yaşayabilirdi. Gece Jack'e, göremediği yerler ve tanışamadığı insanlarla ilgili hikayelerle eve dönebilirdi.

Peki ya babası yurtdışındaki görevinden döndüğünde ya da annesi İngiltere'den döndüğünde? O zaman Jack nereye saklanacaktı? Hazel muhtemelen ona bir yerlerde bir kulübe, ev sahibine ödeme yapabileceği bir daire bulurdu—Jack yüzünü gören herkes onu tanıyabilecekken burada nasıl bir iş bulabilirdi? Ve Hazel ev sahibinin takdiri için ekstra ödeme yapmak zorunda kalacaktı.

Belki de haber unutulurdu. Belki bir süre sonra, insanlar Kirkyard Katili'ni unuturdu ve Jack biraz iş bulabilir, hayatında ilk kez dürüst bir şekilde geçinebilir ve bir yük olmazdı.

Peki sonra?

Hazel gibi bir hanımın onun gibi biriyle evlenmesine izin verilir miydi? Geçmişi, ismi ve geleceği olmayan bir adamla? Kendisine bakabilecek, ona bir yuva, harika bir ev ve toplumda bir yer verebilecek zengin bir beyefendiyle evlenmesi beklenirdi. Belki çocuklar. Bir aile. Bir kadın olarak istediği gibi bir cerrah olmak onun için yeterince zor olacaktı. Onunla birlikte gölgelere zincirlenmek zorunda olmamalıydı.

Ve, dırdırcı bir ses ona hatırlattı, bir de iksir meselesi vardı. Asılmadan sağ çıkmasını sağlayan içtiği şey. Meyan kökü ve otsu, yağlı bir ot ve keskin ve acı bir şey tadındaydı. Gerçekten onu sonsuza kadar yaşatacak mıydı? Yoksa asılma sırasında gücünü mü tüketmişti? Jack bilmiyordu ve kime sorması gerektiğini de bilmiyordu. (Beecham'a herhangi bir şey için gitmeden önce kendi kalbini keserdi ve bir daha Jack'in yanında bulursa Tanrı yardımcısı olsun.) Ama eğer bu gerçekten doğruysa... eğer gerçekten ölümsüzse... o zaman Hazel'ın etrafındayken hayatı daha da azdı.

Ama yine de onu görmesi gerekiyordu.

Jack, Hawthornden Kalesi'ne giden yolu ezbere biliyordu, yolun çan çiçekleriyle kaplı olduğu ve dişbudak ağaçlarından oluşan bir koruluktan kıvrıldığı şekliyle ve karanlıkta bile gidebiliyordu. Şimdi daha yakına geldiğinde, kütüphanenin ve Hazel'ın yatak odasının pencerelerinde fenerlerin yandığını görebiliyordu.

İşte oradaydı.

Jack, kalın, benekli camın yarattığı çarpıklığa rağmen, Hazel'ın masasının üzerinde duran bir kitabın sayfalarını çevirirkenki, hemen yanında yanan bir mumla, konsantre olmuş bakışlarını seçebiliyordu.

Yakındaki ahırdan bir at yüksek sesle kişnedi ama Jack bakmaya devam etti, bir parçası kapıyı çalıp onu tekrar öpmek için çaresizdi ama

bir diğeri ise onu rahatsız edemeyen şaşkın bir kısım.

Ve öylece izledi. Sayfaları çevirirken, ifadesinin şaşkınlıktan hayal kırıklığına, memnuniyete ve sonra gurura doğru hafifçe değiştiğini izledi.

Hizmetçisi—Iona—bir tepsi çayla içeri girdi. Hazel burada evdeydi. Mutluydu. Ve ihtiyacı olan her şeye sahipti.

Hazel'ın birlikte yaşlanacağı birini hak ettiğini kendine söylemişti ve buna gerçekten inanıyordu, ama Jack'in karnında her şeyi kesen sıkışan bir korku da vardı: Hazel'a bir kez veda etmişti ve bunu bir daha yapmak zorunda kalma düşüncesi onu korkutuyordu. Hazel'a penceresinden bakarken, Hazel Sinnett'ın ölmesini asla izleyemeyeceğini biliyordu.

Yaprakların çıtırdaması ve araba tekerleklerinin gıcırtısı sessiz akşamı yırttı. Hala uzaktaydılar ama Jack tedirgindi; bir arabaydı ve yaklaşıyordu. Onu gören herkes yüzünü tanırdı. Herkes onu hapse geri gönderebilirdi... ya da daha kötüsü. Jack, asılmanın işe yaramadığını keşfederlerse ona ne yapacaklarını bilmiyordu ve öğrenmek istemiyordu.

Yakındaki ahırdaki atlardan biri bir kez daha kişnedi, araba tekerleklerinin sesi giderek yükseldi.

Jack'in koşması gerekiyordu.

Ahırın içi dışarıdan daha sıcaktı, ısırıcı gece rüzgarı Jack'in pelerininin örtmediği bileklerini ve boynunu çatlatıyordu. Atlar kişnedi ve insan davetsiz misafire doğru tepindiler. "Şşşş," dedi Jack, elini siyah atın burnunda gezdirirken—adı Betelgeuse'du. Jack bu ata binmeyi öğrendi—ona Hazel öğretmişti. "Biz arkadaşız, değil mi? Sen ve ben, Betelgeuse." At burnundan sert bir nefes verdi ve sonra rahatlamış gibi göründü.

Jack atı eyerledi ve etrafına baktı. Bir köşede kurumuş çamurla kaplı binicilik kıyafetleri ve çizmeler vardı. Erkek kıyafetleriydi ve kendi bedenindeydi. Jack bir an için kafası karıştı. Hazel kıyafetleri burada onun bulması için mi bırakmıştı? Ama sonra, hayır, Hazel'ın sık sık ata binerken kardeşinin kıyafetlerini nasıl giydiğini hatırladı.

Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kıyafetlerini değiştirdi, gömleği ve dar pantolonu bir heybeye doldurdu, belki oraya vardığında satabileceğini düşündü.

Sahil. Hala kafası karışık bir tıp öğrencisinden çaldığı pelerini giyiyordu; kolları biraz kısaydı ama yine de beğenmişti.

"Şimdi bana iyi davran," diye fısıldadı Jack ata ve kendini eyerin üzerine çekti.

Neyse ki at kişnemeyi bırakmıştı. Betelgeuse sadece başını salladı, Şimdi ne olacak?

*Şimdi*Jack, "Hadi gidelim," diye düşündü.

Gece boyunca yol alırken derin, keskin bir acıya dönüşen sızıyı hissetmesine izin vermedi. İlk başta, sadece olabildiğince hızlı gidiyordu, ancak saatler geçtikçe, zihninde bir planın bulanık taslağının şekillenmesine izin verdi. Batıya, yükselen güneşten uzağa, kıyıya doğru gidiyordu, orada bir tekneye binip İskoçya'dan Amerika'ya yelken açabilirdi. Orada yeni bir hayata başlayabilirdi.

Sadece çok yorgun olduğunda ve hareket halindeyken attan düşebileceğinden endişe ettiğinde bir handa durdu ve gömlek ve pantolonu bir kase ılık güveç ve Betelgeuse için bir torba yemle değiştirdi. "Fena değil, fena değil," tezgahın arkasındaki yaşlı kadın tekrar tekrar mırıldandı, fanilanın ince beyaz kumaşını başparmağı ve işaret parmağı arasında gezdirdi. "Fena değil." Mucizevi bir şekilde, çalınan paltonun cebinde birkaç bozuk para vardı ve Jack küf kokan bir yatakta bir gece uyumak karşılığında bunlardan birkaçını teklif etti. Yaşlı kadının gözleri süt beyazıydı ama Jack, kadının yüzüne tanıyarak gözlerini kısarak baktığında yine de sessizce dua etti.

Jack, geniş, kıvrımlı bir nehrin parıldayan denize döküldüğü Greenock kasabasına varmadan önce bir gün daha at sırtında gitti. Limanda gemiler hafifçe sallanıyordu ve Jack'in midesi göğsüne sıçradı. Burası tam da burasıydı. İskoçya'nın göreceği son yer.

Ücreti ödemek bir engel teşkil edecekti—Jack, kendisine ait olmayan Betelgeuse'ü satmaya yanaşamadı ve liman şehrinin dış mahallelerine vardığında onu ormana bıraktı. (Betelgeuse ise sanki doğadan başka hiçbir efendiye ait olmadığına inanmış gibi, ağaçların arasına doğru mutlu bir şekilde koşmadan önce hiç tereddüt etmedi.)

Limanda kimsenin takip edemeyeceği kadar çok gemi varmış gibi görünüyordu; Jack, görünmez olmak için hayatını harcamıştı ve bu yüzden bir öğleden sonrasını, büyük bir adamın boyutlarında bir halat yumağı ve bir sandık yığınının arkasında yarı gizlenmiş bir şekilde, rıhtımlarda gerçekleşen çeşitli işlemleri dinleyerek ve aksanlarının yeni ritmine uyum sağlayarak geçirdi.

Greenocklukların ünsüz harfleri yutup ünlü harfleri tavuk kemiği gibi tükürmelerini dinleyene kadar Edinburgh İskoç aksanının ne kadar İngiliz olduğunu fark etti.

Adamlar birbirlerine, Jack'in daha önce hiç duymadığı yerleri bağırarak söylediler. Uzak ve egzotik gelen yerler. Ama kararını vermişti, belki de keyfi bir şekilde Amerika'ya karar vermişti ve bu yüzden "Virginia!" gibi duyulabilen sert bir bağırış duyana kadar bekledi ve iskelenin kenarındaki küçük ama yakışıklı bir gemiye büyük bir sandık sevkiyatını yönlendiren bir adamın sesine doğru ilerledi.

Jack, bir kaçak yolcu için cezanın ne olabileceğini düşünmeden edemedi, ama endişelenmeye fazla zaman ayırmadı. Sokaklarda geçen bir hayat ona, eylemin öngörüden daha önemli olduğunu öğretmişti. Şimdi çal, eğer çalmak zorundaysan, sonuçlarına daha sonra katlan—en azından bunu yaptığında hayatta olacaksın. Ayrıca, diye düşündü, beni öldüremezlermiş gibi.

Ancak Jack, fark edilmeden iskeleye tırmanmanın olası yollarını düşünürken (bir sandığa sığıp kargoyla birlikte tekneye binebilir miydi?), gemiye binmenin tahmin ettiğinden daha kolay olabileceğini fark etti.

"Güverte mürettebatı! Denizciler! Ayda bir pound, on şilin, artı günde bir erzak. Güçlü genç adamlar arıyoruz, bu gece yola çıkın!"

Jack'in yaşlarında ve daha büyük bir grup çocuk, asker toplama görevlisinin etrafında toplanmıştı. Jack de sıraya girdi.

"İsim?"

"Jack C— Şey, Ellis."

"Peki hangisi o zaman?"

"Benim adım bu. Jack Ellis." Uydurma isim o anda aklına geldi, işte öyleydi. Artık Jack Ellis'ti, işte bu kadar kolaydı.

"Peki Jack Ellis, daha önce gemiye bindin mi?"

"Evet. Birçok kez. Edinburgh'un dışındaki Leith'teki rıhtımda çalıştım," diye yalan söyledi Jack.

Adam ona baktı, yalana tamamen ikna olmamıştı ama ona meydan okumak için zahmete girmeye de istekli değildi. Jack'in bedenine hayat geri dönmüştü—üniversite bodrumunda uyandığından beri cildi yavaş yavaş griden pembeye dönmüştü ama Jack hala iyi görünmediğinin farkındaydı. Morarmıştı, her bir uzvuna kadar uzanan çizikler vardı. Çok zayıftı ve aşırı yorgundu. Adam muhtemelen onun bir hırsız olduğunu düşünüyordu.

"O zaman neden Edinburgh'dan ayrıldın?"

"Başım belaya girdi," diye cevapladı Jack, gerçeğe olabildiğince yaklaşmanın en iyi seçenek olduğunu düşünerek.

Adam rahatlayarak kıkırdadı. "En azından iyi güçlü kollar," dedi onaylayarak. "Saat altıda geri dön, gemi yedide kalkıyor ve biz de avareler için geri dönmüyoruz. Gemide hırsızlık yok ve sorun yok."

"Ve gemi Virginia'ya gidiyor, değil mi? Amerika'ya mı?" diye sordu Jack.

"Evet, Norfolk. Amerika'da. Kargo teslimi. Ama lüks bir yolculukta yolcu gibi davranmayı düşünme! Geminin gittiği yere sen de gidersin ve yaptığın iş için minnettar olursun!"

Jack aceleyle uzaklaştı. İş için minnettardı. Amerika'ya birkaç ekstra madeni parayla varacaktı, uyuyacak bir yeri ve yiyecek yemeği olacaktı. Hayatının büyük bölümünde çok daha kötü durumdaydı.

Greenock'ta yapacak hiçbir şeyi yoktu, bunu yapacak parası da yoktu. Ve haberlerin İskoçya'ya yayılma hızı göz önüne alındığında tanınmaktan hâlâ çekiniyordu. Ve böylece Jack, sonraki birkaç saati küçük evlerin önünden geçerek, kasabanın dışındaki tavukların ve ateş çukurlarının arasında dolaşarak geçirdi. Bir korkuluktan, yağmur ve hava koşulları yüzünden eskiden siyah olan kumaşı artık donuk ve renksiz hale gelene ve siperliği yüzünü saklayacak şekilde sarkan büyük bir papaz şapkası çaldı.

Jack, pub'da bir pint ve üstü karalanmış cümlelerle dolu bir parşömenle oturuyordu. Hazel'a bir düzine kez mektup yazmaya başlamıştı ama her girişiminde, sözleri ya önemsiz ya aptalca ya da zalimce görünüyordu. Her şeyi kelimelerle nasıl açıklayabilirdi ki—onu göremediğini, çünkü onunla bir hayat göremediğini? Sadece Hazel'ı düşünmek bile Jack'in kalbini acıtıyordu. Ama hiçbir şey söylemeden nasıl gidebilirdi?

Belki Amerika'da ikisi için yeni bir hayat kurabilirdi. Başarılı olurdu, arazi satın alırdı, saygı görürdü. Kimse asılmalardan veya Beecham'dan veya başka bir şeyden haberdar olmazdı. Belki Amerika'da Hazel açıkça bir cerrah olarak bile çalışabilirdi. Karı koca olarak bir evde birlikte yaşayabilirlerdi ve her sabah uyanmadan önce göz kapaklarını öpebilirdi.

HAYIR.

Mümkün olsa bile, bu fantezi bir ömür boyu uzaktaydı. Hazel'dan onu bu kadar uzun süre beklemesini nasıl isteyebilirdi? Belki de onun için daha kolay olurdu.

sadece gittiğini sanıyordum. Umut tehlikeli bir şeydi. Jack, dünyadaki acıların çoğunun umut yüzünden olduğunu öğrenmişti.

Sonunda, her şeyi ilettiğini hissettiği tek bir cümle bulabildi: sevgisi, özrü, geleceğe dair umudu. Seni bekliyor olacağım, diye yazdı. Ve eğer onun öldüğüne inanmak istiyorsa, eh, hala inanabilirdi.

Jack bir saat erken iskeleye döndü ve bekledi, güneşin limanın ve onu yeni hayatına götürecek geminin üzerinde kırmızı-turuncu batışını izledi. Dalgalanan yelkenlerle kare şeklinde arma yapılması amaçlanan iki uzun direği vardı. Jack daha sonra bu tür gemilere brig dendiğini öğrenecekti. Geminin adı, dökülen beyaz boyayla gövdeye yazılmıştı:ŞAFAK.

"Hey!"

Jack iskele tahtasından yukarı yürürken, kapı kadar uzun ve geniş bir adam onun omzuna çarptı. "Dikkat et," dedi adam pis bir sırıtışla. Solan güneş ışığında parlayan gümüş bir dişi vardı. Adam Jack'in yüzüne bir an fazla uzun baktı, Jack'in şapkasının siperliğinin altını görmeye çalışmak için kendi başını eğdi. Jack onu geçmeye çalıştığında, iskele tahtasına çarptı ve Jack'in sendelemesine neden oldu. Jack şapkasını yüzünün üzerine indirdi ve mürettebatın hamaklarını asmaları talimatının verildiği alt güverteye doğru devam etti.

Daha önce bu türlerle uğraşmıştı - onları tek bir yumrukta alt edemiyorsanız (ve bu gurka bakınca Jack'in bunu yapamayacağından neredeyse emindi), yapılacak en iyi şey onları görmezden gelmekti. Gemideki sosyal hiyerarşi yerleşecekti; Jack arkadaş edinmek konusunda asla endişelenmedi. Gümüş dişli geniş adamın onun üzerinde gerçek bir gücü olmayacaktı. (O zaman ne kadar yanıldığını bilseydi, başka bir gemide iş alabilirdi. Ama nereden bilebilirdi ki?)

Adamın adı Smeaten'dı ve Jack'in kısa süre sonra keşfedeceği gibi, geminin dümeniydi ve güverte mürettebatından sorumluydu. Başkalarını olabildiğince küçük hissettirme yeteneğiyle gurur duyan zavallı bir adamdı. Her sabah, paylaşmayacağı özel bir şakaya sırıtarak kaptanın kamarasından dışarı çıkar ve görevlerini bağırarak söylerdi. "Muldon - donanım! McGinley, mutfakta! Potter, kaptana çay. Ve Ellis." Jack'e doğru hantalca yaklaşan Smeaten, Jack'in yüzüne bakmak için sırtını kamburlaştırması gerekecek kadar yakın dururdu. "Güverteyi silebilecek kapasitede olduğunu düşünüyor musun, Ellis?"

"Evet efendim," dedi Jack.

"Daha yüksek sesle," dedi Smeaten.

"Evet efendim," dedi Jack dişlerinin arasından daha yüksek sesle.

Smeaten sabahın geri kalanını Jack'i izleyerek, onun çalışmaları hakkında yorum yaparak ("O vuruşların eşit olmasını istiyorsun! Sen nesin, bir çeşit aptal mısın? Nasıl bir aptal bir yeri nasıl temizleyeceğini bile bilmez?") ve Jack'in temizlediğini mahvedebildiği her an zevkle çiğneyerek geçirirdi. Smeaten tüm denizcilere zorbalık ederdi, ancak Jack için kin ve öfkesinin belirli bir cebini ayırırdı.

İlk ayın sonunda, Jack ve diğer adamlar geminin muhasebecisinin önünde sıraya girdiler, muhasebeci de onlara ücretleri karşılığında bir avuç bozuk para verdi. Smeaten, Jack hamakına geri dönmeden önce onu köşeye sıkıştırdı. Jack kıvranıp kurtulmadan önce, adam kocaman etli ön koluyla onu bir bölmeye sabitlemişti. Smeaten diğer eliyle Jack'in şapkasını çıkardı. "Neden hep o şapkayı takıyorsun?" dedi, pis nefesi Jack'in yüzünde sıcaktı. "Gizlenecek bir şey mi var, öyle mi?" Smeaten, Jack'in gümüş dişini görebileceği kadar genişçe gülümsedi. "Öyle yakışıklı bir yüz ki," diye devam etti. "Gizlenecek bir yüz değil. Akılda kalıcı bir yüz, değil mi. Gazeteler için tam da doğru yüz." Pis parmağını Jack'in boynundaki yara izinin üzerinden geçirdi ve Jack'in iç organları buza döndü.

Onu tanıyordu. Onu tanıyordu.

Smeaten ön kolunu kaldırdı ve Jack bölmeden kurtuldu, ama onun gidebileceği hiçbir yer olmadığını biliyordu.

"Edinburgh'da bir kız kardeşim var. Bana olan biteni çok iyi anlatıyor. Bana gazeteleri de gösteriyor. Seni gördüğüm ilk andan itibaren tanıyordum. Kirkyard Katili."

"Yanılıyorsun," dedi Jack, ama Smeaten'ın ona inanmayacağını da biliyordu.

"Kaptan'a hemen şimdi söylemeliyim," dedi Smeaten, sesini biraz yükselterek ve Jack'in ürpermesine neden olarak. "Bahse girerim kaptan gemide kaçak bir katilden pek memnun olmazdı. Bir şekilde ilmikten kurtulmuş, ha? Acaba denizin dibinde daha şanslı olur muydun?"

Jack ne söyleyeceğini bilmiyordu ve bu yüzden hiçbir şey söylemedi, zihninde Smeaten'dan ve bu gemiden kaçmanın yollarını düşünüyordu. Çok fazla olasılık yok gibiydi.

Smeaten Jack'in bileğini kavradı ve parmaklarını açtı. "Sanırım bunları alacağım," dedi, Jack'in avucundan paraları çekerek. "Ve sanırım

Bunları her ay alıyorum. Tabii ki, gemideki bir katilin olduğunu tüm geminin bilmesini istemiyorsan. Elbette, yine de indiğimizde ona söyleyebilirim. Krala ve Ülkeye hizmet etmek, yapılması gereken yasal şey. Ve ben yasal olanlardanım."

"Eğer ben bir katil olsaydım," dedi Jack, "beni düşmanın yapmak konusunda daha dikkatli olman gerektiğini düşünürdün."

Smeaten sadece kıkırdadı. "Sen ayakkabımın üzerindeki kirsin, oğlum. Ve seni tekrar asmak için geri götürdüklerinde kocaman gülümseyeceğim. İzleyeceğim ve iyi ve ölü olduğundan emin olacağım."

Jack'in paralarını elinde sallayarak uzaklaştı ve Jack güverteye çöktü. Hissettiği baş dönmesi sallanan gemiden kaynaklanmıyordu. Kapana kısılmıştı.

Aynı durum dört hafta sonra tekrarlandı: Jack'e ödeme yapıldı ve Smeaten sessizliğini korumak için tam ödeme talep etti. Bunun yarattığı aşağılanma, kaybedilen ücretler kadar yakıcıydı. Diğer denizciler Jack'ten uzak durmaya başladılar, onu okuyamadılar, Smeaten'ın onu özellikle çağırma ve onunla oynama şekline şaşırdılar. Jack'in bir şekilde toksik olduğu ve onunla ilişki kurmanın sizin için işleri daha da zorlaştıracağı konusunda evrensel bir anlayış var gibiydi.

Jack'in bir mucizeye, onu gerçek yakalanmaya daha da yaklaştıran bir durumdan kurtulmanın bir yoluna ihtiyacı vardı. Bunun yerine Aurora bir felaketle karşılaştı.

Fırtına Jack'in daha önce hiç görmediği bir şeydi. Elbette Edinburgh'da yağmur yağmıştı; bazı haftalar neredeyse sürekli yağıyordu. Ama denizde, yağmur her yerdeydi. Her yönden aynı anda geliyor gibiydi, cildi kırbaçlıyor ve ısırıyor, kumaşı anında ıslatıyordu. Güzel ve kolay bir yelken gününün ardından uyarı vermeden vurdu. Jack ve mürettebat, geminin şiddetli yalpalamaları ve yukarıdan, ana güverteden gelen bağırışlarla uyandılar. Harekete geçtiler, halatları çektiler ve Jack, rüzgar onları dalgaların altına çekmeden önce yelkenleri sardıktan sonra sabitlemek için direklere tırmanan üst düzey adamlara katıldı.

Jack'in altındaki direğin üzerindeki denizcilerden biri tırmandığı yerden düştü. Çocuk geminin yan tarafına mide bulandırıcı bir çatırtıyla çarptı ve sonra denize düştü.

Rüzgar inanılmaz derecede güçlüydü; haykırışlar birinin ağzından çıktığı anda yutuluyordu. Üç gemi kadar büyük olan büyük dalga yaklaştığında

üst üste yığılmışlardı, kimse çığlık atmıyordu. Ya da belki de Jack onları duyamıyordu.

Jack'in sağ gözüyle gördüğü son şey, kendisine doğru hızla gelen tahta bir geminin kırık parçasıydı.

★ ★ ★

Hiçbir şey yoktu. Karanlık bile yoktu. Jack'in buna bir kelime bile bulamadığı kadar karanlık bir boşluk. Sonra tuzun tadı ve ciğerlerini ve karnını dolduran suyun yudumu geldi. Yüzen bir tahta parçasına tutunuyordu, daha sonra bunun geminin gövdesinin bir parçası olduğunu fark edeceği bir şeydi, sırılsıklamdı ve titreyen parmaklarıyla yüzeye tutunuyordu. HMS Aurora gitmişti, fırtına tarafından bin parçaya ayrılmıştı ve gemideki her ruh yok olmuştu. Jack de ölmüştü. Ya da daha doğrusu, ölmüş olacaktı.

Bunun yerine, denizde sürükleniyordu: açlıktan ölmek üzereydi ama açlıktan ölmüyordu, hayal edilemeyecek kadar susamıştı ama susuzluktan ölmüyordu. Bir gözü kördü - yuvasından bir tahta parçası, bir bayrak direği kadar düz bir şekilde dışarı çıkmıştı. Jack, Hazel'la geçirdiği zamandan, bir yarayı yamamazsanız, sizi bıçaklayan şeyi çıkaramazsanız işleri daha da kötüleştireceğinizi bildiği için onu orada bıraktı. Bacaklarından biri kırılmıştı, vücudunun altında deniz suyu ve safra kusmasına neden olan bir açıyla bükülmüştü.

HMS Iphigenia yanından geçip onu gördüğünde, Jack'in vücudu domates kırmızısı olmuş ve güneşten soyuluyordu ve o kadar kilo kaybetmişti ki, kaburgalarının her biri ve altlarındaki kafesin eğrisi görünüyordu. Eğer ölümsüz olmasaydı, on kere ölmüş olurdu.

*Bu yüzden*Jack, "Gerçekten sonsuza kadar yaşayacağım," diye düşündü.

Iphigenia, üç uzun direği ve gururla dalgalanan bir İngiliz bayrağı olan otuz altı toplu bir firkateyndi. Gemideki donanma cerrahı, Jack'in hala hayatta olmasına şaşırmıştı. "Sadece kan kaybı," diye mırıldandı, Jack'in gözünde hala gömülü olan tahta kazığı incelerken. Cerrah, pamuk gibi ince ve kabarık beyaz saçları olan yaşlı bir adam, onu dürttüğünde Jack yüzünü buruşturdu. Cerrah küçük bir neşterle çalışmaya koyulurken Jack'e ısırması için bir deri şerit verildi.

"En iyisi oraya bakmamak," diye uyardı Jack'i, revir yatağında yepyeni bir göz bandıyla iyileşiyordu. (Sonunda, Jack buna karşı koyamayacak ve boş göz yuvasına, mor ve ıslak olana bakarak soluk soluğa kalacaktı.)

Jack'in gemide hareket edebilecek kadar güç kazanması iki hafta sürdü, cerrahın yerleştirdiği kırık bacakla aksayarak da olsa. Gemideki teğmene Jack yine Jack Ellis adını vermişti. Aurora'daki dümenci olduğunu söylemişti.

"Ve ondan önce? Bu bir Edinburgh aksanı, değil mi?"

"Evet efendim," dedi Jack. "Bir ... vale olarak çalıştım, efendim. Edinburgh'daki asil bir ailenin kişisel uşağı."

"Hangi aile?" diye sordu memur. Bıyığı diken diken oldu.

Jack güçlükle yutkundu, ama cevap anında geldi: "Kaptan ve Leydi Sinnett. Hawthornden Kalesi'nde."

Birinci subay yeterince memnun görünüyordu ve Jack revirden ayrılacak kadar iyileştiğinde, Jack'i yemek pişirmeye gönderdi. Gemi güneye, Afrika'nın batı kıyısı boyunca ablukaya doğru gidiyordu, köle gemilerini engellemeyi amaçlıyordu ve bir kazazede için rotalarını değiştirmeyeceklerdi. Ve böylece yolculuğun geri kalanında Jack ne mürettebat ne de misafir olarak bir yeraltı uzayında var olacaktı.

Ancak, birlikte kamarada kaldığı İngiliz denizciler cana yakındı; Jack'in İskoç aksanından biraz fazla eğleniyorlardı. Ve Jack, burada kendisi için güvenli bir yer edinmenin en iyi yolunun kendini paha biçilmez kılmak olduğunu anlamıştı. Ve bu yüzden, herkesten önce uyandı ve güverteyi temizlemeye ve mutfakta patates soymaya yardım etti, ardından subaylara yemek servisi yapması için kendisine ayrılan üniformaya geçti.

Zor bir işti, ancak Jack'in yeterince çabuk anladığı bir işti. Kraliyet Donanması gemisindeki kurallar açık ve netti ve ritimler bu şekilde rahatlatıcıydı.

"Şu gemi nedir?" diye sordu Jack bir öğleden sonra Thomas adında, arkadaş olduğu genç bir İngiliz çocuğa. Thomas on dokuz yaşındaydı ama hâlâ bir çocuğun yüzüne ve sesine sahipti; Jack'e şeftali tüyünden başka bir şey gibi görünmeyen bir bıyığı gururla uzatıyordu.

Thomas uzaktaki yelkenlere gözlerini kısarak baktı. "Görünüşüne bakılırsa Fransız gemisi," diye ilan etti. "Muhtemelen tüccar gemileri. Yine de"—var olmayan bıyığını düşünceli bir şekilde ovuşturdu—"bu kadar çok topu olan bir tüccar gemisini sık sık göremezsiniz."

Fransız gemisi gittikçe yaklaşıyordu; Jack'in işleri onu güverteye her döndürdüğünde, geminin gövdesi ufukta giderek büyüyordu.

"Endişelenecek bir şey yok!" diye bağırmıştı Thomas, Jack'e. (Thomas yelkenlerin donanımını direğe sabitliyordu.) "Fransa ile barış içindeyiz, ama bu onların tavuk oyunu oynamak istemedikleri anlamına gelmiyor."

Tam o sırada Fransız gemisi onlara ateş açtı ve aynı anda siyah bir bayrak çekti. "Korsanlar!" diye bağırdı birinci subay.

Bir anda, geminin kaptanı Robert Mends güvertede duruyordu, tam donanma üniformasını giymişti, kalçasında bir kılıç vardı. "Toplara, çocuklar!" diye bağırdı. "Sol tarafta genişçe sallanın!"

Korsanların top ateşi Iphigenia'yı yuvarlamıştı. Jack yukarı baktı: Thomas, parmak uçlarıyla direğe tutunuyordu.

Jack düşünmedi. Ölümsüzdü, değil mi? Bir ip aldı, omzuna doladı ve tırmanmaya başladı. Birinci subay Jack'in ne yaptığını gördüğünde "Hayır!" diye bağırdı.

"Çok geç!" diye bağırdı Jack aşağıya. Gemi şiddetle sallanırken ve altından kayarken olabildiğince hızlı tırmandı, Thomas'ın parmaklarının kaymaya başladığı direğe ulaştı.

"İşte buradasın," dedi Jack, onu halatlara doğru çekerek. Thomas'a ipi verdi. "Aşağı tırmanmak için bunu kullan."

"İhtiyacın yok mu?" diye sordu Thomas, dişleri takırdarken. Jack'e birkaç akşam önce Kraliyet Donanması'na katıldıktan sonraki ilk yolculuğu olduğunu söylemişti. Jack, Thomas'ın geceleyin kusma seslerini duymamış gibi davranmıştı.

"Hayır," dedi Jack. "Burada kalacağım."

Ve Fransız gemisi Iphegenia'nın yanına çarptığında ve korsanlar dişlerinde bıçaklar ve kemerlerinde silahlarla halatlarla sallanırken, Jack yukarıda konuşlanmış, her hareketlerini birinci subaya ve Kaptan Mends'e bağırıyordu. "Üç tanesi hala gemide, efendim! Topu ateşlemek üzereyiz!"

Mends, bir grup denizcinin önce ateş açmasını istedi ancak Fransız korsanlarına şans tanınmadı.

Jack, güvertenin karşısındaki korsanlardan birinin kaptana doğrultulmuş bir tabancayı kurmasını izledi. Beyni ne yaptığını fark etmeden önce harekete geçti, aşağı atladı ve düşüşünü yavaşlatmak için bir bıçağı yelken bezinden geçirdi.

"Bunun hakkında iki kere düşünsen iyi olur," dedi, bıçağını tabancayla korsanın boynuna indirerek. "Buraya ver."

Jack korsanın ellerini sertçe arkasından bağladı, kırmızı izler bırakacak kadar sıkıydı ve sonra ona göz kırptı. "Tabanca için teşekkürler," dedi ve savaşa geri döndü.

Sonuç olarak, HMS Iphigenia tek bir adamını bile kaybetmedi ve korsanların gemisine -Maria adında şık ama sağlam bir top gemisine- kısa sürede binip onu ele geçirdiler.

"Harika bir iş," dedi Kaptan Mends, rehineleri birbirine bağlarken Jack'e.

"Jack, efendim. Jack Ellis."

"Ellis, evet. İskoçya'dan gelen kazazede. Savaşta senin kadar cesur olmayacak kariyerli Kraliyet Donanması adamları var."

"Teşekkür ederim efendim."

Mends birinci subaya döndü. "Smithee'yi Londra'ya geri götürmesi için Maria'ya koyalım ve Jack'i Iphigenia'daki kişisel hizmetçim yapalım." Jack'e ekledi, "Ve umarım kıyıya geri döndüğümüzde, saflarımıza resmen katılmayı düşünebilirsin."

O günden sonra Jack, kaptanın özel hizmetkarı olarak görev yaptı ve gemi Londra'ya yanaştığında, kahramanlar gibi karşılanan mürettebatın bir parçası oldu: Fransız korsanlarıyla tek bir kayıp vermeden savaşan ve hatta onların gemilerinden birini ele geçiren İngiliz denizcilerden oluşan grup.

★ ★ ★

Hazel çayının soğuduğunu bile fark etmemişti. Jack'in en son görüştükleri zamandan beri ayrı geçirdiği zamanı nasıl anlattığını anlatırken ona bakıyordu. Kalbi göğsünden dışarı fırlıyordu. Aylarca Jack'i tekrar görürse kollarını ona öyle sıkı dolayacağını düşünmüştü ki aralarında bir santim bile mesafe kalmayacaktı. Ve şimdi buradaydılar, birbirlerinin karşısına oturmuş, sohbet etmeyi hatırlamaya çalışırken çay içiyorlardı.

"Hala acıyor mu?" dedi Hazel, sağ gözünü işaret ederek.

Jack refleksif bir şekilde elini ona doğru kaldırdı. Başını salladı. "Muhtemelen ameliyatı yapan sen olsaydın daha iyi iyileşirdin. Doktor yaşlıydı - elleri titriyordu. Geminin hareketinden kaynaklandığını söyleyip duruyordu. Bunlardan hiçbiri yoktu - Beecham'ın ameliyatlarından önce insanlara verdiği şeylerden hiçbiri. Büyülü şeylerin damlaları."

Hazel hafifçe gülümsedi.

"Sanırım pek bir fark yaratmıyor," dedi Jack. "Büyük dozu aldım, değil mi?"

Birbirlerine baktılar ve Hazel, Jack'in de kendisi kadar korkup korkmadığını, yoksa sadece kendi korkusunun kendisine yansıdığını mı merak etti.

"Peki Londra'da ne kadar kalacaksın?" diye sordu Hazel.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Jack. "Kraliyet Donanması'na katılmayı gerçekten planlamamıştım."

"Şunu söyleyecektim," dedi Hazel, "Bir donanma adamı olarak yaşadığını hayal bile edemezdim. İşaretle selam verdin."

"Aslında kurallara uymakta çok kötüyüm," dedi Jack ve sabah boyunca ilk kez o kadar geniş gülümsedi ki uzun köpek dişleri göründü.

"Öyle mi?" dedi Hazel, kalbi çarpmaya başlayarak.

"Korkunç," diye tekrarladı Jack. Çay fincanını dikkatlice tabağına koydu. "Onları bir süreliğine kandırabilirim. Ama sonunda?"

Hala birbirlerinin karşısında oturuyorlardı, ama Hazel bacaklarının arasında bir ağırlık hissetti ve Jack'in sağlam gözünün dudaklarına doğru kaydığını gördü.

Kapının çalınması Hazel'ı tekrar bedenine getirdi. "Bunu almalıyım," diye fısıldadı.

"Yapmalı mısın?"

Hizmetçi oturma odasının kapısında belirdi. "Hanımefendi, Bay Simon von Ferris kapıda sizi bekliyor," dedi, Hazel ve Jack'in toplumdan herhangi birinin haç işareti yapabileceği kadar yakın bir şekilde oturdukları görüntüden gözlerini kaçırarak.

Jack bacaklarını tekrar diğer tarafa çaprazladı. "Hadi o zaman," dedi. "Önemli değil. Çayımı bitireceğim."

Hazel hâlâ başı dönerek hizmetçiyi ön kapıya kadar takip etti. Simon, elinde bir avuç nergisle verandada onu bekliyordu.

"Günaydın, Bayan Sinnett," dedi, elini kuru bir şekilde öperek. Gözlerinin altındaki torbalar Hazel'ın gördüğü en koyu renkteydi, şiş ve mor. Ve Simon'ın gözleri kan çanağına dönmüş ve ıslaktı. Sanki bütün gece ayakta kalmış gibi görünüyordu—bir haftadır uyumamıştı.

Hazel elindeki çiçeklere baktı ve Simon bakışlarını takip etti. Onları tuttuğunu hatırlayınca şaşırmış gibiydi. "Senin için," dedi

dedi ve sanki kapının önünde onu bekliyormuş da, işini kolaylaştırmak için toplamış gibi nergisleri uzattı.

Nergisler. Hazel bunların neyi sembolize ettiğini biliyordu: yüksek saygı ve hürmet. "Çok güzeller, Dr. Ferris, teşekkür ederim." Konuşurken Jack'in kapalı oturma odası kapısına baktığını ve onların söylediği her şeyi dinlediğini hissedebiliyordu.

"Bana Simon diyebilirsin, biliyorsun, Bayan Sinnett," dedi sessizce. "Ve yine de bana Bayan Sinnett diyorsun."

Simon gülümsedi, ama acı çekiyor gibi görünüyordu. Yorgunluk yüz hatlarına yerleşmişti.

"İyi misin Simon von Ferris?" dedi Hazel. "Sana bir şey ikram edebilir miyim? Çay?" Misafirperverliği için kendine içinden lanet etti - Jack çoktan oturma odasına girmişken, kulağını anahtar deliğine dayamışken Simon'la çay içemezdi, şüphesiz.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Simon. "Geçtiğimiz birkaç günü revirde çalışarak geçirdim ve temiz havanın ruh hali ve düşünce kalitesine iyi gelebileceğini okuduğumu hatırladım. Belki de St. James's Park'ta kısa bir yürüyüşe katılmakla ilgileneceğinizi düşündüm."

"Ah, ben-" dedi Hazel ve kendini durduramadan içgüdüsel olarak oturma odası kapısına baktı.

Simon'ın gözleri onu takip etti ve sonra bir şeye takıldı: Jack'in girişte asılı duran paltosu.

"Ah," dedi Simon. "Zaten misafiriniz olduğunu görüyorum. Müdahalemi bağışlayın, Bayan Sinnett."

"Hiçbir şekilde bir müdahale söz konusu değil," dedi Hazel.

Simon elini kaldırdı. "Her şeye rağmen aptalca bir geziydi. Her neyse, Majestelerinin yanına dönmeliyim."

"Peki o nasıl?" diye sordu Hazel, sohbeti tekrar konuya çekmenin bir yolunu bulmuş olmanın rahatlığıyla.

"Durumu daha da kötüleşiyor. Ve hiçbir şey -yaptığım hiçbir şey yardım etmeye bile yaklaşmıyor ve..." Ellerini yumruk yaptı ama sonra uzun bir nefes vererek rahatladı. "Affedersiniz. Kendimi unuttum."

"Unutmuyorsunuz," dedi Hazel. "Belki size yardım edebilirim."

"Bazı sorunlar," dedi Simon üzgün bir şekilde, "çözülmek için değildir. Sadece katlanılması gerekenlerdir. İyi sabahlar, Bayan Sinnett." Hazel başka bir kelime söyleyemeden eğildi, topuklarının üzerinde döndü ve gitti.

23

Jack bir koltukta oturuyordu, boş bir ifadeyle orta mesafeye bakıyordu. Çayı masada duruyordu, artık buharı çıkmıyordu.

"Gitmem gerek" dedi.

"Ne?" dedi Hazel. "Neden?"

"Yorgunum," dedi Jack. "Gemideki iş zor ve bize çok az izin günü veriliyor."

"Ben- Evet, tabii ki," dedi Hazel.

Ayağa kalktı ve gömleğini düzeltti. "Çay için teşekkür ederim, Bayan Sinnett." "Jack—Jack, bir dakika bekle. Ne yapıyorsun? Neden biz...

Neden

“Yabancı gibi mi davranıyoruz?”

Jack ona bakmak için dönmedi. "Burada ne yapıyorum?" dedi sessizce.

"Jack. Benim. Buradayım. Seni çok özledim." Hazel onun sözlerini duydu

ağzından çıktıkları anda; basmakalıp ve yavan geliyorlardı.

"Gemiye dönmeliyim," dedi Jack. "Seni tekrar görmek gerçekten güzeldi, Hazel." İsmini bir dua gibi söyledi.

HAYIR.

Onun öylece gitmesine izin veremezdi.

Daha fazlası olmalıydı. Jack'in hayatından çıkıp tekrar ortadan kaybolması düşüncesi bir hançer, bir bıçak yarası, kalbinde hiçbir dikişin asla çözemeyeceği bir burkulmaydı.

Unuttuğu bir şey olmalıydı. Jack ona bakmıyordu ve kapıya doğru yürüyordu. Onu takip etti.

"Peki ne yapacaksın?" dedi Hazel. "Nereye gideceksin? Gelecek için planın ne?"

"Sanırım o zaman Iphigenia ile bir tur atsam iyi olacak," dedi Jack yere. "Biraz para kazanacağım. Kendime bir isim yapacağım. Sonra da nereye

gideceğimi söyleyemem. Birincisi, kendimden emin olmadığım için. İkincisi, eğer emin olsaydım, beni takip etmeye çalışacağına inanacak kadar inatçısın."

"İphigenia'nın gitmesine ne kadar var?"

"Eylül ayının birinde batı kıyısına doğru yola çıkmayı planlamıştım."

"Eylül," dedi Hazel. "Bu da bir şey." Ve sonra, birdenbire, o ne yapacağını biliyordu. "Jack! Bu gece!"

Kapının girişinde şaşkın bir şekilde durdu.

Hazel parlak fikrinin heyecanını gözlerini kırpıştırarak yok etti ve devam etti. "Yani, bu gece benimle gel. Senin gibi insanlar var. Ölümsüz insanlar. Ölüm Yoldaşları adında bir topluluk. Onlar zeki, Jack. Zeki kimyacılar ve yazarlar ve—ve bu bir 'lanet' değil ve bunu sana kanıtlayacaklar!" Bunu daha önce düşünmediğine inanamadı. Yoldaşlar Jack ile tanışacak ve ona hayran kalacaklardı. Ve Jack her zaman yalnız kalması gerekmediğini görecekti.

Jack başını eğdi ve saçını düzeltmek için elini kaldırdı. Hazel bu hareketi yüzlerce kez görmüştü. Jack'in bir refleksiydi ve saçının düzgün görünmesine hiçbir zaman yakın bir şey yapmamıştı. Bunu tekrar, şimdi, burada görünce kalbi yerinden fırladı.

"Böyle bir yerin benim tarzım olup olmadığını bilmiyorum," dedi Jack. "Şık bir isme sahip şık bir kulüp."

"Seni sevecekler," dedi Hazel. "Ölümsüzsün. Tentürü aldın! Zaten onlardan birisin."

Jack ikna olmamış gibi görünüyordu ama gitmiyordu. "Genellikle pek çok kimyagerle kaynaşmam."

Hazel sırıttı. "Cerrah kimyagerden çok da farklı değil. Ve anlaşıyoruz, değil mi?"

Oturma odasına döndüğünden beri ilk kez Jack ona gülümsedi. "Evet," dedi. "Sanırım öyle."

Bir an orada durdular, iki kahverengi göz bir mavi-gri göze bakıyordu. "Gerçekten gemiye geri dönmeliyim," dedi Jack sonunda. "Görevimi terk ettiğim için beni kırbaçlamadan önce."

“Seven Dials’ın nerede olduğunu biliyor musun?” “Bulurum.”

"Bu gece orada buluşalım," dedi Hazel. "Birlikte gideceğiz. Seni tanıştıracağım."

"Saat kaçta?"

"Sekiz?"

Jack başını salladı. "Tamam o zaman. Bu gece saat sekizde buluşalım."

"Bir daha kaçma," dedi Hazel. "Ciddiyim. Bana söz ver."

Jack ceketini omuzlarından silkti ve şapkasını başına yerleştirdi. "Asılmaya, bıçaklanmaya, gemi kazasına ve açlığa dayanabilirim," dedi. "Ve yine de Hazel Sinnett'i ayağa kaldırmak kadar aptalca bir şey yapmaya cesaret edemem."

★ ★ ★

Erken gelmişti, kilise çanları saat sekizi çalmadan önce Seven Dials'ın yakınındaki köşede bekliyordu. Onu fark etmeden önce orada dikilirken görmek -gerçek, ağırlığını bir bacaktan diğerine vererek, dükkan sahiplerinin kapanıp eve doğru yönelmesine başını sallayarak- Hazel'ı gülümsetti.

"Sen geldin" dedi.

"Sana söylemiştim," dedi ve gülümsedi, ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

"Hadi."

Hazel, Jack'in dirseğini yakaladı ve onu üzerinde beyin olan sallanan tahta tabelanın altında saklı küçük kapıya doğru yönlendirdi. "Bir şeylere mi çarptın?" diye sordu Hazel kapıyı çaldıktan sonra. "Sadece bir iyi gözle, yani."

"Hayır," dedi Jack. "Düşündüğümden daha hızlı alıştım. Bazen karanlıksa merdivenlerden inerken biraz tökezliyorum ama bunun dışında bilmiyorum. Çok fazla düşünmüyorum."

"Bence oldukça yakışıklı görünüyorsun," dedi Hazel. "Cesur."

"Sence öyle mi? Ben söyleyeyim, göz kırpmayı kolaylaştırıyor," dedi Jack ve gülümsemesi bu sefer gerçek hissettiriyordu.

Keşke, diye düşündü Hazel, hayatının geri kalanını Jack Currer'ı gülümsetmeye çalışarak geçirebilseydim.

Kulüp odası o akşam sadece yarı doluydu. Byron şöminenin yakınındaki bir pipodan bir şeyler içiyordu, Hazel'ın tanımadığı kareli yelek giymiş bir adamla birlikteydi ve Bayan Thire, Marie-Anne ve Banneker masada kağıt oynuyorlardı. Hazel ve Jack içeri girdiğinde hepsi ayağa kalktı.

"Bayan Sinnett," dedi Marie-Anne. Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Bir... misafir getirdiniz."

"Yoldaşların sadece davetli olduğunu biliyor, değil mi?" diye seslendi Byron sandalyesinden. "Bu bir kulüp, halka açık bir park değil."

"Biliyorum," dedi Hazel hemen. "Bu Jack Cu— Jack Ellis. O... senin gibi. Tincture'ı Edinburgh'da almıştı. Dr. Beecham'dandı."

Hepsi orada, ağızları açık bir şekilde duruyordu. Hazel, Marie-Anne Lavoisier'in yüzünde ilk kez bir şaşkınlık ifadesi görüyordu. Ama neredeyse anında, yüz hatlarını toparladı.

"Peki," dedi Fransız kadın. "O halde onu bize getirdiğiniz için mutluyum. Bay Ellis, şu anki durumunuzda ne kadar zamandır ... bulunuyorsunuz?"

"Ölümsüz mü demek istiyorsun?" dedi Jack ve Marie-Anne onun doğrudanlığına sinirlendi. "Sanırım geçen kıştan beri. Damarlarımda aynı anda hem buz hem de ateş hissettim. Ve sonra"—gömleğinin yakasını boynundaki ip izlerini göstermek için yana çekti—"bir asılmadan kurtuldum." Ölüm Yoldaşları'nın her bir üyesi Jack'e sokaktan içeri giren garip bir hayvanmış gibi bakıyordu.

"Çok hoş," dedi Bayan Thire kuru bir sesle.

"Yani şimdi at hırsızlarının ölümsüz olmasına izin veriyorlar, öyle mi?" dedi Byron. Arkadaşına döndü. "Brown, geçen hafta küçük arkadaşına karşı oy kullandığım için üzgünüm. Açıkça standartlarımız düştü ve kimse bana söylemedi."

"At hırsızlığı değildi," dedi Jack. "Cinayetti." Byron kaşını kaldırdı. "Ama ben yapmadım!" diye hemen ekledi Jack.

Byron sırıttı ve yelekli adama döndü. "Arkadaşın nasıl peki?"

Brown gözlerini Jack'ten ayırıp tekrar Byron'a döndü ve bacak bacak üstüne attı. "Onu Roma'ya götürmek için yeterli parayı toplamayı başardık. Umarım orada sağlığına kavuşur."

"Ya da değil," dedi Byron. "Bir şairin başına gelebilecek en iyi şey genç yaşta ölmektir, bunu hep düşündüm. Adı neydi -Keats-'in Yoldaşlar'a girmesine izin vermemek bir lütuf olacak, Brown, beni dinle."

Brown sadece bir yudum çay aldı.

Marie-Anne, Jack'e tedirgin bir şekilde yaklaştı ve Jack, yapması gereken bir şey olduğunu hissederek, eğildi. Hazel kızardı ve bakışlarını kaçırdı. Bu, garip bir eğilmeydi, aynı anda hem çok resmi hem de kaba.

"Jack Ellis, efendim," dedi tanıştırma amacıyla.

"Marie-Anne Lavoisier," dedi. "Lütfen bir fincan çay için oturun. Bayan Sinnett, acaba size hızlı bir tamir için zahmet verebilir miyim diye düşündüm.

omuz. Kaslar yıpranıyor gibiydi.” “Elbette,”

dedi Hazel.

"Rahatınıza bakın Bay Ellis," dedi Marie-Anne. "Sadece bir anlığına yukarıda olacağız."

Hazel, Marie-Anne'i arka merdivenlerden yukarı takip ederken Jack'e özür dilercesine baktı. Jack, elinde tuttuğu çay fincanı ve tabağıyla nereye oturacağından emin olamayarak ayağa kalktı. Tek güzel ceketini giymemişti: yıpranmış beyaz bir gömlek ve pantolon giymişti ve Yoldaşların yağlıboya tabloları ve mum ışığındaki ihtişamıyla çevriliydi, bundan daha fazla yersiz görünemezdi. Onu burada görmek, tüyleri keçeleşmiş ve ince, brokar bir yastıkta oturan bir sokak köpeğinin görüntüsünü akla getirdi.

Hazel'a sessizce baktı, sanki iyi olacağım demek ister gibiydi ve Hazel, Marie-Anne'in ameliyatını yapmak üzere laboratuvara doğru kayboldu.

Antoine çoktan yukarı kata çıkmış, açık ateşte ısıtılan cam borularla uğraşıyordu.

"İyi akşamlar, Monsieur Lavoisier," dedi Hazel. O da gülümsedi.

Marie-Anne ceketini çıkardı ve bağcıkları çözmeye başladı.
elbisesinin arkası. "Sol kolum," dedi Hazel'a. "Zaten gevşediğini hissedebiliyorum."

"Sorun değil," diye yanıtladı Hazel. "Hemen diktireceğim." Marie-Anne

haklıydı: kol gevşekti. Eğer birkaç
daha fazla gün olsaydı, omuzdan tamamen çıkmış olabilirdi. Etin tamamen koptuğu yerde pembe kas görünüyordu, ancak orada o kadar çok yara izi vardı ki yara zar zor kanıyordu.

"Aşınma ve yıpranma," dedi Marie-Anne, acı içinde kıvranırken bile düşünceli bir şekilde. "Bir bedenin, olması gerekenden daha uzun süre dayanmasının bedeli."

"Tentür'ü tersine çevirmenin bir yolunu hiç düşündün mü?" dedi Hazel, sesinin hafif çıkmasına çalışarak.

Marie-Anne gözlerini kırpıştırdı. "Hayır. Elbette hayır. Ne için?"

"Sadece akademik olarak, yani," dedi Hazel. "Mümkün mü?" Cerrahi iğnesini geçirmeyi bitirirken Antoine'ın gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

"Hayır," dedi Marie-Anne. "Değil."

Hazel kolunu dikmeyi bitirdi ve Marie-Anne omzuyla birkaç keşif çemberi yaptı. "Harika bir çalışma," diye mırıldandı. "Bu bütün bu egzersiz başladığından beri sahip olduğumuz en iyisi. Katılmıyor musun, Antoine?"

Antoine onaylarcasına parlak turuncu bir sıvıyla dolu bardağı kaldırdı.

"Şimdi," dedi Marie-Anne ceketini tekrar giyerken, "arkadaşına dönelim mi?"

Alt katta Jack, Lord Byron ve arkadaşı Brown'un yanında oturuyordu.

"Size katılabilir miyim?" dedi Hazel, Jack'in yanındaki boş bir koltuğa kayarak.

Hazel otururken Brown ve Byron ayağa kalktılar, nezaket otomatikti.
Jack, sandalyesinden zamanında kalkmak için çabaladı.

"Bu zevki yaşayıp yaşamadığımızı bilmiyorum," dedi Brown, koltuğuna dönerken. "Charles Armitage Brown."

"Hazel Sinnett. Memnuniyetle," dedi Hazel.

"Senin tam bir cerrah olduğunu duydum. Son zamanlarda mesanemle ilgili sorunlar yaşıyorum - siyah idrar. Ve berbat bir koku. Önümüzdeki hafta beni masaya yatırmanı rica edebilir miyim? Tamamen uyumak istiyorum. Yönetebildiğin kadar ethereum."

"İdrarınız için ne yapabilir ki?" dedi Jack hafif bir dehşetle.

"Muhtemelen mesaneyle ilgili bir sorundur," dedi Hazel.

"Memnuniyetle
bir göz atın. Aslında, üzerinde çalıştığım kitap için mesane hakkında bir bölümü yeni bitirdim."

"Şiir kitabı değildir umarım," dedi Byron bardağına doğru.

"Anatomi ve tıp üzerine bir inceleme," dedi Hazel. "Üniversiteye gidemeyen erkeklerin veya kadınların bile öğrenebileceği kadar basit bir ev rehberi."

"Bence harika görünüyor," dedi Jack.

"Okumayı biliyor musun, Jack?" dedi Byron.

"Evet," diye cevapladı Jack. "Evet ediyorum."

Hazel, Byron'a dik dik baktı, Byron da dikkatini viskisine çevirdi.

"Kitabın harika göründüğünü düşünüyorum," dedi Charles Brown. "Aslında, Londra yayıncılığında kitabın özellikle ilgi çekici olabileceğini düşündüğüm birkaç arkadaşım var. Eğer bir giriş isterseniz—"

"Evet!" dedi Hazel, heyecanını gizleyemeden. "Bay Brown, bu harika olurdu. Çok teşekkür ederim. Neredeyse bitti. Sadece birkaç son notu bitiriyorum."

"Bir matbaacı ile anlaşmak isterseniz iyi arkadaşım Thomas Clout sizin için uygun olabilir. Her zaman bu tür şeyler arıyorum. Bazı soruşturmalar yapacağım—"

"Sanırım bu ayağımda başka bir onarıma ihtiyacım olacak, Sinnett," dedi Byron yüksek sesle, sözünü keserek. "Daha iyi, ama hâlâ doğru değil. Bir

"Topallamak."

"Byron, eğer şimdiki halinin yarısı kadar kibirli olsaydın," dedi Brown, "sanırım iki kat daha iyi bir şair olurdun."

Byron dramatik bir şekilde iç çekti. "Şair olarak iyi olmamın tek sebebi kibirli olmamdır. Kendimi daha yakışıklı yapamazsam, kelimelerimi daha güzel yapabilirim."

Brown gözlerini devirdi. "Şimdi neden Heath'ten Londra'ya nadiren geldiğimi hatırlıyorum. Sizin şirketiniz küçük dozlarda en iyisidir."

Byron kaşlarını oynattı. "Karın öyle düşünmüyor." Brown'ın burnu

kızardı. "Ben evli değilim!" dedi ve o ve

Byron bir an birbirlerine meydan okurcasına baktılar, bir saniye sonra ikisi de kahkahalara boğuldu. Hazel onlara katıldı; hatta Jack bile gülümsedi.

Birkaç içkiden sonra, sohbet bir şekilde siyasete kaymıştı. Banneker ve Bay Lewis yakınlarda dart oynuyor, dikkatle dinliyorlardı.

"Prens Regent da bir Whig'di," diyordu Brown. "Yani, Regent olana kadar."

"Elbette," dedi Byron. "O, halkın gücünden, Parlamento'dan yanaydı, bir monarşinin eskimiş yönetimine karşıydı, ta ki monarşi olana kadar. Her zamanki gibi aynı hikaye: yaşlanıp zengin olana ve korkana kadar liberaldirler."

"Güzel söyledin," diye seslendi Bay Lewis barda kendisine büyük bir bardak kahverengi bir sıvı doldururken.

"Prens'in kontrol edilmesinin daha kolay olacağını düşündük çünkü o, eh, aptal," diyordu Byron. "Ama gerçek aptallığın gizlice zeki olduğuna inanmak olduğu ortaya çıktı."

"Son metresi en azından onun üzerinde iyi bir etki bırakmıştı," diye ekledi Brown. "Katolik olan. En azından biraz sağduyusu vardı."

"Charlotte ne kadar çabuk Kraliçe olursa o kadar iyi," dedi Byron. Kendi kadehini bitirdi. "O zaman gerçek bir değişim şansımız olur."

"Aynı şey olmayacak mı?" dedi Jack.

Byron ve Brown, sanki orada oturduğunu yeni hatırlamış gibi ona baktılar. "Artık bir Whig," diye devam etti Jack. "Öyle mi? Ama iktidara geldiğinde, babası gibi bir Muhafazakar olmayacağını kim söyleyebilir?"

İki adam ona bir süre daha baktı. "Adın neydi yine?" diye sordu Byron.

"Ellis. Jack Ellis."

"Cambridge'li Jack Ellis mi? Yoksa siyaset okuduğun yer Oxford muydu?"

"Byron, çocuğa karşı zalim olma," diye mırıldandı Banneker dart tahtasından.

"Hayır, hayır, gerçekten merak ediyorum! Tahmin edeyim: King's College, Oxford! King's'te okuyan birçok İskoç tanıdım."

"Üniversiteye gitmedim" dedi Jack.

Byron, sahte bir şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. "Ve yine de aramızda açıkça bir siyaset bilimci var! Söyle bana, Ellis, Keats'in şiirlerinden herhangi birini okudun mu? Buradaki arkadaşımız Charles Brown onu küçük kulübümüze kabul ettirmeye çalıştı, ancak ona karşı oy kullandık. Metafor kullanımı hakkında bir fikrin var mı? İmgelem kullanımı hakkında. Şahsen, ben onun çalışmalarını biraz basmakalıp buldum, ancak Brown buna katılmıyor. Beraberliğimizi boz."

"Onu okumadım," diye itiraf etti Jack.

"Yazık," dedi Byron.

"Söyle bana," dedi Hazel, amaçladığından daha yüksek sesle. "O zaman sana görgü kurallarını Cambridge'de mi öğrettiler, Lord Byron?"

Byron gözlerini devirdi. "Ben sadece Beecham'ın onda ne gördüğünü anlamaya çalışıyorum. İnsanlığa sonsuza dek devam etmesi gereken önemli bir katkıda bulunuyordu."

"O vermedi," dedi Jack. "Yani, o şişeyi Hazel'a verdi. Hazel da bana verdi."

"Ah!" dedi Byron, sesinde şakacı bir tınıyla. "Şimdi anladım. Sıradan bir suçluya aşık olan zeki kadın cerrah! Çok çekici!"

"Yeter artık, Byron," dedi Brown.

Byron sırıttı ve dirseğinin yanındaki sürahiden bardağını yeniden doldurdu. "Eğer öyle diyorsan, Charles. Herhangi biriniz Beecham'ın ölüm ilanını okudu mu? Acaba kendisi mi yazdı, çok dalkavuktu."

"Beecham öldü mü?" dedi Jack. "Ne zaman? Nasıl? Nasıl öldü?"

Byron alaycı bir şekilde güldü, ancak daha bir şey söyleyemeden Hazel sözünü kesti. "Öldüğünü söylüyorlar. Ama o da Tentür'ü aldığından, muhtemelen sadece başka biri olmak için zaman kolluyordur."

"Bu sefer kim olduğunu biliyor muyuz?" dedi Banneker. "Hala onunla iletişim halinde olan var mı?"

"Hayır," dedi Marie-Anne. "Ve önemli değil."

Jack boğazını temizledi. "Peki, eğer hiçbiriniz şu anda kimmiş gibi davrandığını bilmiyorsanız, bu sefer gerçekten ölmediğini nasıl biliyorsunuz? Bunu sonsuza dek bitirmenin bir yolunu bulamadığını mı?"

Diğerleri sessizleşti. Mumların çıtırtısı odadaki tek sesti, ta ki Marie-Anne bir adım öne çıkana kadar.

"Bay Ellis," dedi. "İnsan animasyonunun değerli sırlarını çözmek ve hayatı korumak için Tentür'ü formüle etmek için onlarca yıl harcadım. Yaşlanmaya, kan kaybına meydan okuyor. Asılma ve baş kesmenin üstesinden gelebilir. Karnınızı kesip organlarınızın her birini tek tek çıkarabilirim ve acı içinde kıvransanız ve bedeninizin normal işlevleri sona erse de, varoluşunuzun ebedi ve kutsal kıvılcımı asla sona ermez."

Jack göz bandını düzeltti. "Eğer bir - Tentür veya bir şey varsa, birinin sonsuza dek yaşamasını sağlayabilecek, Beecham'ın onu tekrar ölümlü kılacak bir tane daha yapmasının mümkün olmamasının sebebini anlamıyorum."

Marie-Anne gülümsedi, zalimce bir gülümseme değildi ama nazik de değildi. "Sanırım Bay Ellis, kocam Antoine'ın 1789'da kütlenin kimyasal reaksiyonlarda ne yaratılabileceğini ne de yok edilebileceğini kanıtlayan keşfini okumadınız. Küçümsememi bağışlayın ama mesele, kişinin istediği gibi ileri geri çevirebileceği bir kaldıraçtan biraz daha karmaşıktır."

Bir kadeh şarap alıp elinde döndürdü. Kalan şarabı bir vazo dolusu çiçeklere boşalttı ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan kadehi yere düşürdü ve orada anında binlerce parçaya ayrıldı.

“Teoride, parçaların her birini bulup tam olarak bulduğumuz gibi tekrar yapıştırabilirdik ve tekrar şarap tutabilen bir kadehimiz olurdu. Ama yine aynı kadeh olmazdı, değil mi? Hayır. Bazı parçalar sonsuza dek kaybolur, insan gözüyle görülemeyecek kadar küçüktür.” Mide bulandırıcı bir çıtırtıyla cam parçalarının üzerine bastı. “Camın bir kısmı çoktan toza dönüşmüş. Ve bardağı bir arada tutan şeylerden bir kısmı da tamamen başka bir şeye dönüşmüş. Sıcaklık. Düştüğünde çıkan çıtırtı sesi. Bardak, Bay Ellis, gitmiş. Parçaları öylece tekrar yapıştıramazsınız.”

"İnsanlar şarap kadehi değildir," dedi Jack sessizce.

"Kesinlikle," dedi Marie-Anne. "Çok daha karmaşıklar."

Hazel utançtan yanıyordu ama bunun Jack için mi yoksa Yoldaşlar için mi olduğundan emin değildi. Tüm akşam kontrolden çıkmış bir arabaya dönüşmüştü ve atlar artık Hazel'ın onları tekrar yola nasıl çıkaracağını bilmesi için çok hızlı ve çok vahşi koşuyordu.

"Ama haklı, değil mi?" dedi Hazel. Sesi kendi kulağına garip geliyordu. "Siz, Monsieur Lavoisier ve Dr. Beecham başarana kadar ölümsüzlüğün mümkün olduğunu bilemezdik. Hiçbiriniz Dr. Beecham'dan haber almadınız. Kendini yeniden icat etmeye gittiyse nereye gittiğini hiçbirimiz bilmiyoruz. Belki de gitti. Tanrı aşkına bana bir miras bıraktı. Bir avukat ve her şey aracılığıyla. Belki de Beecham bunu geri almanın bir yolunu buldu ve siz ve ben bunu nasıl başardığını henüz göremiyoruz."

"Sana ne kadar bıraktı?" diye sordu Byron.

"Hayatın sırlarını çözdük, Bayan Sinnett," dedi Marie-Anne, Byron'ı görmezden gelerek. "Dünyayı etiketleme ve ölçme üzerinde çalışmaya devam etsek de, dünyanın doğası zaten biliniyor. Çözüldü. Bu anlamda gelecek nesiller için yazık."

"Sanırım katılmıyorum," dedi Hazel. "Yani, yapılıp yapılamayacağını bilmiyorum ama yapılamayacağını varsaymanın doğru olduğunu düşünmüyorum. Elbette henüz bilmediğimiz şeyler var."

Hazel tüm odanın kendisine baktığının farkındaydı. Banneker elinde atmayı unuttuğu bir okla ayakta duruyordu.

"Bilim şiir değildir," dedi Marie-Anne. "Bayan Sinnett, belli bir noktada bilinebilir."

"Zaten neden biri bunu tersine çevirmek istesin ki?" dedi Byron. "Bilerek bir tanrıdan bir insana geri dönmek mi?"

"Birisiyle yaşlanmak mı?" dedi Jack sessizce. "Sevdikleri insanlar etraflarında değişirken ve ölürken aynı kalmamak mı?"

Kimsenin cevap vermesine fırsat kalmadan sandalyesini geriye doğru itti.

"Affedersiniz," dedi Jack. "Beni kulübünüze davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Sinnett." Ve ceketini giydi ve merdivenlerden yukarı çıkıp sokağa çıktı.

Hazel onun peşinden koştu. "Bana bunu yapmaya devam edemezsin!" diye bağırdı sokağa vardıklarında. "Benden kaçmaya devam edemezsin, Jack!"

Karanlıktı ama uzakta fenerler titreşiyordu, Jack ona doğru döndüğünde gözleri kocaman açılmış bir şekilde onu aydınlatıyordu. İfadesi o kadar

tekinsizdi ki o anda Hazel'ın kalbini kırdı. "Benimle bir gelecek yok, Hazel!" dedi.

Hazel gülümsemeye zorladı kendini, onun da ona gülümseyip sohbetlerini hafifliğe doğru götürmesini umuyordu. "Sen ölümsüzsün," dedi. "Senin geleceğin dışında hiçbir şeyin yok."

Jack'in yüzü sertleşti ve duygusuzlaştı. Tek iyi gözündeki mavilik çekilmişti; soğuk ve griydi. "Ne yapacaksın, benimle parasız mı kalacaksın?" dedi. "Yaşlanıp büyürken ben sonsuza dek böyle -hiçbir şey- olarak mı kalacağım?"

Hazel'ın aklı dönüyordu, onun itiraz edebileceği argümanının iplerini koparmaya çalışıyordu. "Sen hiçbir şey değilsin. Hiçbir zaman hiçbir şey olmadın. Kraliyet Donanması'ndasın!"

Jack güldü, soğuk bir havlama. "Bir kazazede. Hiç

kimse." "Olmak zorunda değilsin. Kaydolabilirsin."

"İsim yok," dedi Jack. "Para yok. Beklenti yok."

Hazel öne doğru uzandı ve ellerini onunkilerin içine çekti. "Önemli değil, Jack," dedi, kelimeleri söylerken kendisinin bile inanıp inanmadığından emin değildi.

Jack ellerini çekti ve bloğun sonuna doğru yürüdü, pencereleri tahtalarla kapatılmış pis bir tuğla binanın durduğu nemli bir köşeye doğru. Hazel onu döndürmeyi başardığında ağladığını gördü. Burnu kıpkırmızı ve lekeliydi ve yumruklarıyla sağlam gözünü ovuşturuyordu.

Sertçe yutkundu. "Sen—Beecham iksiri, Tentür, her neyse—bana hayat verdin ve bunun için minnettarım, Hazel, öyleyim. Ama beni dinle. Bunu uzun zamandır düşünüyorum. Beni dinlemen gerek. Sonsuza kadar yaşayacağım. Beni duyuyor musun? Asla yaşlanmayacağım. Sonsuza kadar kaçıp her nesilde yeniden başlamam gerekecek. Sen ölümlü olduğun sürece bizim için hayat yok ve ben... lanetliyim."

Uzaktaki biri bağırdı. Bir araba kapısının kapanma sesi ve kadınların müstehcen bir şarkı söylemesi duyuldu. "Şimdi seninle olamam, Hazel," dedi Jack. "Çünkü sana veda etmeye dayanamıyorum."

"Bana veda etmek zorunda kalmayacaksın," dedi Hazel, sesi boğazında düğümleniyordu.

"Evet," dedi Jack, "eninde sonunda yapacağım."

"Ya bunu geri almanın bir yolu varsa?" dedi Hazel. "Ya Beecham bunu çözerse ve seni tekrar ölümlü yapmanın bir yolu varsa?"

Jack durakladı, kaşları fark edilmeyecek şekilde kalktı. "Var mı?" diye sordu.

Hazel'ın yüreği sızladı. "Bilmiyorum," dedi sessizce.

"O gün için dua ederdim, Hazel Sinnett," dedi Jack. "Ama o zamana kadar, sana her baktığımda, kalbimdeki yırtık büyüyormuş gibi hissediyorum. Beni bırak, Hazel. Beni güzel bir anıya dönüştür. Uzun zaman önce seninle yaptığım şey bu."

Ellerini cebine sokup uzaklaştı.

"Zalimlik ediyorsun!" diye bağırdı Hazel arkasından. "Tanıdığım Jack asla zalim değildi!"

Jack dönmedi ve uzaklaştıkça küçülerek yoluna devam etti. "Tanıdığın Jack öldü," dedi arkasına bakmadan. "Herkesin iyiliği için keşke ölü kalsaydı."

24

Yaz bunaltıcı bir hal almıştı ve Hazel, Charlotte'un yatak odasında oturmuş, Eliza iğne oyası yaparken kitap okurken, terin kollarının altında ve uyluklarında biriktiğini hissedebiliyordu. Prenses Charlotte, dilini çıkarmış bir şekilde soluk soluğa olan köpeği Edwina'ya kek parçaları veriyordu, erimiş bir fırtına bulutu gibi yerde birikmişti.

Her şey Hazel'ı mutsuz ve rahatsız ediyordu. Gömleği korse altında rahatsız edici bir şekilde toplanıyordu. Kolları üst koluna çok dar geliyordu. Ayakları terliyordu. Oda çok sıcaktı. (Charlotte o sabah şöminesini yakmamak gibi nadir bir taviz bile vermişti.)

Hazel, tartışmalarının ertesi sabahı Jack'in özür dileyerek kapısına gelmesini yarı yarıya bekliyordu. Acaba uyuduğu gemiye gidip ondan bir şey talep etmeli miydi diye merak etti. Konuşmaya biraz daha fazla şey katmak için. Onun öylece yürüyüp gitmesi çileden çıkarıcıydı. Hazel gergin ve kaygılı hale geldi. Kitabının sayfalarını şiddetle çeviriyordu, sanki her sayfanın kınından çıkarılma sesi Jack'e yönelttiği titizlikle hazırlanmış bir yorummuş gibi. Dün gece söylemesi gereken çok şey vardı ve bunun yerine Jack uzaklaşmış ve bu şansı ondan çalmıştı. O gece, yatmadan önce Jack'e bir mektup yazmaya başlamıştı ama yazarken sürekli söylemek istediği farklı şeyler buluyor ve daha önce yazdıklarını silip atıyordu, ta ki neredeyse tamamen mürekkeple çizilmiş bir parşömen kağıdına bakana kadar. Sonunda, tüm egzersizi yakmış ve uykunun gelmesini beklerken tavana bakakalmıştı. Nasıl bu kadar rahat ve emin olmuştu? Onu terk etmeye bu kadar hazırdı.

Günlerce öfkeyle kaynayan, etkileşimin yetersizliğinden rahatsızlık duyan oydu. Ve dışarısı çok sıcaktı.

"Bir ruh halindesin," dedi Eliza Hazel'a. "Buraya geldiğinden beri neredeyse hiç konuşmadın."

"Ne demek istediğini bilmiyorum," diye yalan söyledi Hazel. "Tamamen iyiyim. Sadece okuyorum,"

Prenses doğruldu. "Üzgünsün. Çok açık. Ve bahanenin ne olduğunu bilmiyorum," dedi Charlotte. "Burada mutsuz olacak biri varsa o da benim."

Birkaç gün önce, Charlotte sonunda Orange'ın Kalıtsal Prensi William ile evlenmeyi kabul etmişti. Prens Naip çok heyecanlanmıştı.

"En azından yaz tatilinizi evde geçirebiliyorsunuz hanımefendi," dedi Eliza.

Charlotte abartılı bir şekilde iç çekti ve Edwina'nın çenesinin altını gıdıkladı. William ile evlenmeyi kabul etmenin bir parçası, bunu Eylül ayına kadar yapmak zorunda kalmaması ve o zamana kadar Londra'da kalmasına izin verilmesiydi. Evlendikten sonra zamanının yarısını Hollanda'da geçirecekti.

"Daha kötü olabilirdi," diye devam etti Eliza. "Ona bir şans verirseniz aslında çok hoş biri. Kötü giyinen biri değil."

"Harika," diye cevapladı Charlotte. "Hayatımın geri kalanını geçirmek ve kötü giyinmeyen bir adamın mirasçılarının annesi olmak ne kadar da hoş olacak." İçini çekti. "Sanırım hepimiz aşkta bizim küçük Bayan Sinnett kadar şanslı olamayız."

Hazel başını kitabından çekti. "Ne demek istiyorsunuz hanımefendi?" diye çıkıştı.

Charlotte'un dudakları kıvrıldı, Hazel'ın tonunu görmezden gelmeyi seçti. "Bütün sosyete senin küçük flörtünden bahsediyor."

Bir anda Hazel'ın teri soğudu. İnsanlar onun ve Jack'in varlığını nasıl bu kadar çabuk öğrenmişti?

"Önemli değil," dedi Hazel. "Benimle bir gelecekle ilgilenmiyor."

"Gerçekten mi?" dedi Eliza. "Duyduğum kadarıyla, iyi doktor kesinlikle aşıktı. Regent'in balosunda sana neredeyse ağzı sulanıyordu."

Simon. Simon'dan bahsediyorlar.

"Ah," dedi Hazel. "Bilmiyorum. Yani, bana çiçek getirdi ama—" "Sana çiçek mi getirdi?" dedi Eliza. "Ah, Hazel, bu demek oluyor ki, o günler teklif etmekten. Herkes erkeklerin böyle çalıştığını bilir."

"Aferin," dedi Prenses Charlotte. "Uzun boylu. Zengin. Ünlü. Ve zeki olduğunu söylüyorlar, ki bu muhtemelen sizin için önemli. Uzun boylu olmak iyidir. Uzun boylu çocuklarınız olacağı anlamına gelir."

"O bir av," diye ekledi Eliza. "Penelope Smythe'ın boncuk gibi küçük gözleri tüm sezon boyunca onun üzerindeydi ve o ona ikinci bir bakış bile atmadı."

"Sadece onu kovalamamaya dikkat edin," diye ekledi Charlotte. "Erkekler onları kovalayan kadınlardan nefret eder. Onları isteyen ama avlanmanın onurunu onlara yaşatmak için istemiyormuş gibi davranan kadınları isterler. Size doğru koşan bir tavşanı yakalamakta etkileyici hiçbir şey yoktur."

"Bu metaforda tavşanlar kadınlar mı?" diye sordu Hazel.

"Evet," diye yanıtladı Eliza ve Charlotte hep bir ağızdan.

"Neyse, sanırım evlenme teklif etmeyecek," dedi Hazel, dikkatini tekrar kitabına vermeye çalışarak. "Pek çok erkek cerrah olarak çalışan bir eş istemez."

Eliza ve Charlotte bir an bunu düşündüler. "Belki de onun için önemli değildir," dedi Eliza hafifçe. "Kıtada işler farklı. Belki de Danimarka'da halihazırda çalışan kadın doktorlar vardır."

"İsveç," dedi Hazel.

"Şuna bak," dedi Charlotte. "İsveç. Zaten vuruldu, Eliza. Takvimlerimizi sonbahar düğünü için mi boşaltalım? Belki de Lahey'e gitmeyi sonraya erteleyebilirim. Geç saatlere kadar planla, Hazel. Noel işleri senin için nasıl? İskoçya'da evlenmezsin, değil mi?"

"Ben hiçbir yerde evlenmiyorum hanımefendi," dedi Hazel.

Charlotte ve Eliza anlayışlı bir bakış attılar. "Eğer öyle diyorsan," diye cevapladı Charlotte. "Ah, bir iyilik: Hastalığın kısa bir süreliğine geri dönmesine çok kızar mısın? Babam gelecek hafta Handel müziği gecesi düzenliyor ve Liverpool Kontu ile sohbet etmeye çalışırken kendimi uyanık tutmaktan daha az isteyeceğim bir şey düşünemiyorum."

Eliza dikişine doğru, "Daha çok Liver Spot Kontu gibi," dedi.

"Bunun akıllıca bir karar olup olmadığını bilmiyorum hanımefendi," dedi Hazel. "Lütfen? Orange ile evlenmeyeceğim anlamına gelmiyor. Tam olarak
babamın istediği şey. Ben sadece kendi evimde kalan birkaç özgür akşamımdan birini geçireceğim." Konuşurken Edwina, Prenses'in kucağından fırlayıp sehpaya atladı, pastanın geri kalanı zarif bir çini tabakta duruyordu. Edwina pastayı ağzına aldı ve yatağın altına koştu. Charlotte ya fark etmedi ya da umursamadı.

"Belki babana baş ağrısı çektiğini söyleyebiliriz," diye düşündü Hazel. Kendine rağmen, kötü ruh halinin düzeldiğini hissetti

Charlotte'a yardım etme olasılığı. "Ve bir mide ağrısı. Ve sonbaharda seyahat için uygun olmanızı isteyeceğimizden, güvenli olması için yatak istirahatini önereceğim."

"Teşekkür ederim," dedi Charlotte. "Şimdi, kendine gel, olur mu? O kasvetli surat, tüm günü daha da tatsız hale getiriyor."

★ ★ ★

Kew'deki Revir'de hava daha serindi ve Hazel, akşamı tezini bitirmekle—sonunda bitirmekle!—geçirmeye hazır bir şekilde geldiğinde derin bir nefes verdi. Charles Brown, matbaacı arkadaşına bir not göndermişti ve o da hemen büyük bir ilgiyle cevap vermiş ve Hazel'ın mümkün olduğunca çabuk bir şekilde kendisine bir örnek göndermesini istemişti.

Kitabın kendisi neredeyse bitmişti: Hazel en yaygın rahatsızlıkların ve tedavilerinin çeşitliliğini titizlikle kataloglamıştı, ancak insan vücudunun iç kısmının her bir parçasının diyagramlarını da eklemişti. Kaslar, dolaşım sistemi, sinirler ve organlar. Hepsi bir araya gelerek, parçalarının toplamından daha büyük bir şey yaratmışlardı.

Bir öğleden sonra karnı çizerken ne kadar tuhaf olduğunu fark etmişti, insanların büyük çoğunluğu hayatları boyunca derilerinin altında neler olup bittiğini anlamadan yaşayacaktı. Çok az insan anatomi derslerine katılabiliyordu veya incelemek için ölü bedenlere erişebiliyordu - Hazel, bunu yapsalar bile, daha da azının aslında neye baktıklarını anlayacak araçlara sahip olacağını düşündü. Hazel diyagramlarını olabildiğince açık hale getirmeye çalıştı, böylece resmi bir eğitimi veya deneyimi olmayan biri bile Hazel'ın zaten bildiği şeyi görebilirdi: insan vücudu bir mucizeydi, aynı anda hem karmaşık hem de basitti, kolay anlaşılmaya meydan okuyan ama sabırlı ve çalışkan olursanız garip mantığını ortaya koyan tuhaf bir makineydi.

Hazel, Lord Byron'ınkini diğer gün bileğine tekrar diktikten sonra son çizimi, ayağı bitirmişti. Ayak çürüyordu, derisi grileşmişti ve sert eklemleri düğümlenmişti.

"Bunu, bilirsin, düşmesini önleyebilirim," demişti Hazel, ucu tekrar dikerken. "Ama kanın ayak parmaklarına geri akmasını sağlayabileceğimden emin değilim."

Marie-Anne yakındaydı, cam bir kutuda genişleyen ve dönen mor bir gazı inceliyordu. "Seyreltilmiş Tincture'ın bir kısmı yardımcı olacaktır," dedi ve

Hazel küçük bir şişe.

Marie-Anne'in söz verdiği gibi, Hazel kesiğe birkaç damla sıvı damlatır damlatmaz şairin ayağı yeniden renklenmeye başladı.

"Muhteşem," dedi Hazel. "Gerçekten muhteşem." Hala aklı almıyordu; daha önce gördüğü hiçbir bilime benzemiyordu. Marie-Anne alçakgönüllü bir şekilde gülümsedi. "Ve bir şey daha," diye ekledi Hazel, "bu küçük yeniden bağlama sayesinde, tezim için ayak bileği kemiğinin bir diyagramını tamamlayabileceğim."

Byron yeni taktığı ayağıyla daireler çiziyordu. "Ne kadar da zorba," dedi alaycı bir şekilde. "Yardımcı olmaktan çok mutluyum."

"Sizin için mutluyum, Bayan Sinnett," dedi Marie-Anne. "Yayınlanacak ilk eserinizi tamamlamak büyük bir başarı. Sanırım birçoğundan ilki. Hangi isimle yayınlayacağınızı düşündünüz mü?"

Hazel cerrahi ekipmanını yeniden kanvasa sarıyordu ve yukarı baktı. "Ne demek istiyorsun? Düşündüm ki—yani, benim adım altında olacağını varsaydım. Hazel Sinnett."

Marie-Anne biraz üzgün görünüyordu. "Bir kadının kendi adıyla yayın yapması hâlâ uygun görülmüyor. Özellikle de bilim üzerine bir çalışma için. Hatta romanlar için bile! Zavallı Jane hâlâ 'Bir Leydi' olarak yayın yapıyor."

"Jane mi?"

Marie-Anne elini sallayarak soruşturmayı reddetti. "Araştırmamın çoğunda," dedi, "kocamla birlikte çalıştım. Deneyleri ben yürüttüm, ölçümleri ben yaptım, hatta fikirleri ben buldum. Araştırmamız tek bir isim altında yayınlandı. Onun."

Hazel, Lavoisiers'ın okuduğu makaleleri düşünmeye çalıştı. İkisinin birlikte çalıştığını her zaman biliyordu, ancak yayınlanan tüm çalışmalar Antoine'a atfedilmişti. "Sadece varsaydım ki-"

"Elbette," dedi Marie-Anne smoothy. "Herkes varsayar. Dünyaya bir şeyler katmak isteyen bir kadın olmanın fedakarlığının bir parçası, bazen mesajı iletmek için doğru habercinin gerekli olduğunu anlamaktır. İnsanlar bir erkekten gelen yeni fikirleri kabul etmeye daha isteklidir. Basit ve talihsiz bir durum."

"Ama," dedi Hazel. "Kredi istemiyor musun? Dünyanın senin ne ortaya çıkardığını bilmesini istemiyor musun?"

"Elbette," dedi Marie-Anne sakin bir şekilde. "Bir parçam istiyor. Bir parçam kutlanmak istiyor. Bir parçam her ödülü, her kraliyet

randevu, Antoine'ın birlikte yaptığımız iş için aldığı her üniversite onuru. Ama bu kibir ve gururdu. Ve bundan daha önemlisi, benim için, çalışmalarımızın başkalarına ulaşmasıydı. Dünyayı değiştiriyorduk. Sanırım daha büyük iyilik, gururumdan daha büyüktü. Ve sonunda, Fransız halkı ayaklanıp öfkeyle şiddeti güçle karıştırdığında, Antoine giyotinle idam edildi. Sahne arkasında her zaman ipleri çeken kadınlar vardır, Hazel. Tarihe görünmeziz, ama aynı zamanda hayatta kalırız."

Hazel, Kew'deki bankında oturup el yazmasında son ayarlamaları ve düzenlemeleri yaparken Marie-Anne'in sözleri Hazel'ın kafasında tekrar tekrar yankılanıyordu. Kitabın başlık sayfasında Hazel Sinnett'in Bir Eseri yazıyordu ama şimdi Hazel'ın kalemi onun adının üzerinde geziniyordu. Tüm işi Hazel yapmıştı. O takdiri istiyordu. Ama belki de Marie-Anne haklıydı. Hazel'ın amacı kendini yüceltmek değildi; mümkün olduğunca çok sayıda insanın öğrenmesine yardımcı olmaktı. Yazının kalitesi veya Hazel'ın diyagramları açık ve titiz hale getirmek için harcadığı emek ne olursa olsun, şu doğruydu: Kapakta bir adamın adı varsa, daha fazla insan kitabını satın alırdı. Daha fazla insan kitabını okur ve ona güvenirdi.

Kalemin ucundan Hazel'ın H harfinin hemen yanına bir damla mürekkep düştüğünde odadaki havanın değiştiğini hissetti.

"Özür dilerim," dedi arkasından bir ses. "Rahatsız mı ediyorum?"

Simon'dı. Hala yorgun görünüyordu, ama Hazel'ın da kabul etmesi gerektiği gibi, ütülü bir ceket, taranmış saçlar ve yüksek çizmelerin içine sokulmuş pantolonuyla çok yakışıklıydı. Ayrıca kollarında büyük bir kutu taşıyordu.

"Hiç de değil," dedi Hazel. "Ben de tam bitiriyordum. Ayrıca burası senin revirin."

"Bunu bizim revirimiz olarak düşünmeyi seviyorum," dedi Simon. "İtiraf ediyorum, burada olmadığınızda bile, notlarınızı ve kağıtlarınızı bankta görmekten hoşlanıyorum. Kral'ı tedavi etmek yalnız bir işti; her zaman tek başıma çalışmadığımı hayal etmek güzel. Yan yana çalışıyoruz."

Hazel gülümsedi. Yazarlık sorusu başka bir güne kalabilirdi. "Bitirdim, biliyorsun," dedi, ağır parşömen yığınını tezgaha koyup kenarlarını düzelterek. Tezi bir şekilde yüzlerce sayfaya şişmişti ve Hazel, adının son halinde olmasa bile, bununla gurur duyduğunu biliyordu. Bunu yüksek sesle söylediği ilk seferdi.

Bitirmişti ve bunu söylerken Simon'la bunu paylaşmaktan ne kadar mutlu olduğunu fark etti.

"Bu harika," dedi Simon, aksanı sesli harflere takılıp. Elinde tuttuğu kutuyu Hazel'ın yanındaki sıraya koydu ve başlık sayfasını okumak için eğildi. Hazel onun nefesini boynunda hissedebiliyordu. "Ne büyük bir başarı. O zaman yayınlayacak mısın?"

Hazel başını salladı. "Gerçek adımı kullanıp kullanmayacağımı düşünüyordum."

Simon kafası karışmış gibi görünüyordu. "Başka bir tane var mı?"

"Hayır," dedi Hazel. "Yani, bir kadın olduğum için adımı kullanıp kullanmayacağım. Ve insanlar bir erkek tarafından yazılmış tıbbi bir metni kabul etmeye daha istekli olacaklar."

Simon alaycı bir şekilde güldü. "Kimin umurunda?" dedi. "Sen yazdın, değil mi?" "Evet," dedi Hazel. "Ben yazdım. Bunun bu kadar basit olduğundan pek emin değilim,
Yine de."

Simon omuz silkti. "Okuyacağım. Aslında, okumak için sabırsızlanıyorum. Delilikle ilgili bir bölüm var mı? Korkarım tedavilerim artık etkili değil. Bu noktada, tek yaptığımız Kral'ı rahat ettirmek." Simon, Hazel'a komplocu bir bakış attı. "Prens, babasının bir daha asla iyileşeceğine dair tüm umudunu yitirmiş gibi görünüyor," dedi alaycı bir şekilde. "Ve tahmin edebileceğiniz gibi, bu konuda kalbi kırık."

"Evet," dedi Hazel karşılık olarak. "Muhtemelen vekaleten hükümdar olmaktan nefret ediyor. Krallığı yönetmekten. İstediği gibi harcamaktan." İkisi, Hazel geri çekilmeden önce bir anlığına zararsız ihanet anlarını paylaştılar. "Ne yazık ki, delilik hakkındaki bölüm biraz sınırlı," diye itiraf etti. "Ama belirtiler neler? Belki de yeni bir bakış açısı sunabilirim."

"Gevezelik," dedi Simon. "Sürekli gevezelik. Nerede olduğunu unutuyor. Kim olduğunu. Konuşmadığı zamanlarda uyuyor. Bazen baş ağrısından yakınıyor."

“Ateş mi?” diye sordu Hazel.

"Neredeyse hiç."

"İdrar mı?"

"Tuhaf renkli. Bazen mürekkep gibi, bazen kanlı." "Hmm,"

dedi Hazel. "Zehirlenmeye benziyor ama—"

"İmkansız," dedi Simon. "Diyetini bizzat denetlemeye başladım. Bazen aynı tabaklardan aynı yemekleri yiyoruz. Zehirlenmemiş.

"Daha önce hiç görmediğim bir şey."

"O halde hâlâ gizemler var," dedi Hazel.

"Aslında."

Hazel dikkatini Simon'ın masaya koyduğu kutuya çevirdi. "Kutu ne için? Bana bir hediye mi?" diye şaka yaptı.

Simon pakete baktı ve sanki getirdiğini unutmuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Ah," dedi. "Evet, öyle."

Hazel onu masanın üzerinden çekti. "Peki o zaman," dedi ve kapağını açtı.

Hazel nefesini tuttu.

İçinde şimdiye kadar gördüğü en güzel tıbbi çanta vardı.

Tokalar parlıyordu; deri siyah ve nefis bir şekilde yumuşaktı. Hazel'ın elleri kendiliğinden hareket ediyordu; ayağa kalktı ve kutudan çıkarıp kalçalarına doğru nazikçe salladı, ağırlığının ve boyutunun tadını çıkardı. Mükemmeldi - küfle mahvolmuş eski tıbbi çantadan çok daha iyiydi - zarif ve muhtemelen şok edici derecede pahalı bir şeydi. "Bunu kabul edemem," dedi Hazel, bunu söylemesi gerektiğini bilerek ama gözlerini çantadan ayıramıyordu.

Simon kıkırdadı. "Yapmalısın. Kişiselleştirilmiş, anlıyor musun?" Ve Hazel'a uzak taraftaki sapın yakınında HS harflerinin kabartmalı olduğunu göstermek için çantayı çevirdi. "Orta baş harfini bilmiyordum. Ya da varsa. Sanırım herkes bilmiyor," dedi. "Aletlerini -aslında benimkileri- bir bez parçasında taşıdığını fark ettim ve gerçek bir tıbbi çantayı hak ettiğini düşündüm."

Hazel hayrete düşmüştü. Hemen yıpranmış tuvalini açtı ve ekipmanını yeni çantaya koymaya başladı. "Mükemmel," dedi. "Teşekkür ederim, Dr. Ferris."

"Simon, lütfen."

"Teşekkür ederim, Simon."

Ve Hazel'ın aklında Jack'in görüntüsü belirse de, Simon von Ferris'i öpmek istemesi ve onun kıyafetlerinin altında nasıl görüneceği düşüncesi onu hemen uzaklaştırdı.

"Tıbbi çantası olmayan bir doktor görmek beni şaşırttı," dedi Simon, Hazel'ı hayal dünyasından çekip çıkararak.

"Ah," dedi. "Bir tane vardı. Ama Edinburgh'dan Londra'ya giderken mahvoldu. Yolda bir yerde suya battı ve küflendi. Sonunda geldiğinde kokusu berbattı, sanki..." Hazel

Durdu. Eski tıbbi çantasının küf kokusu berbattı. Çok güçlüydü. Gözlerinin arasında beyninin ön tarafına yerleşmiş gibiydi. Çanta atıldıktan sonra bile duvarlarda kaldı.

Hazel az önce tıbbi çantaya koyduğu neşteri aldı.

"Kralın odasını görmem gerek," dedi ve kapıya doğru yürüdü.

Simon onun peşinden gitti. "Neşterle mi? Bayan Sinnett—

Hazel!" "Sadece bana güven!" diye seslendi Hazel, koridorda ilerlerken.

Simon'ın bacakları onunkinden iki kat uzundu ve birkaç uzun adımda yetişti. "Bu taraftan," dedi.

Oda, Hazel'ın hatırladığı kadar bunaltıcı bir şekilde sıcaktı, şöminede hala yanan bir ateş ve esintiye karşı kapalı pencereler vardı. Ve Hazel'ın hatırladığı gibi, kokusu baskındı, insan pisliği ve küf kokusu. Kral George III, büyük, kanopili yatağının ortasında, sade beyaz bir sabahlık giymiş, küçük, buruşuk bir figürdü. Dudakları hareket ediyordu, ama hiçbir ses çıkmıyordu.

Hazel, neşteri kaldırmadan önce, "Majesteleri," dedi hemen.

İki gardiyan onu durdurmak için harekete geçti, ancak Simon kollarını kaldırdı. "Çalışmasına izin ver," dedi, sesine yalnızca küçük bir korku notası sinmişti.

Bıçağı kaldırarak Hazel, Kral'dan uzaklaştı ve duvarlardan birine doğru yöneldi. Güzel duvarlardan biri, Hazel'ın gözlerini kırpıştırmasına neden olacak kadar canlı bir yeşil renkte karmaşık duvar kağıdıyla kaplıydı. Tek bir, kendinden emin hareketle duvar kağıdının üzerinden geçti (muhafızlardan biri bağırdı) ve çekip çıkardı.

Duvarın kendisi siyah ve yeşildi, dokununca tüylü ve ıslaktı.

"Küf," dedi Hazel. Yeşil duvar kağıdından bir parça kopardı ve kokladı. "Duvar kağıdında arsenik kullandıklarını düşünüyor musun?" diye sordu Simon'a.

Kumaşı parmaklarında hissetti. "Muhtemelen," dedi. "Ama zehirlenmeye yol açacak kadar önemli bir miktar olmazdı. Arsenikli boya zararsızdır. Boyalarda her zaman kullanılır."

Hazel duvara işaret etti. "Küf," dedi. "Nem. Arseniğin havaya karışmasına izin veriyor olabilir."

Simon hızlı nefes alıyordu. Hazel zihninin çalıştığını neredeyse hissedebiliyordu. "Kralı buradan çıkarın," dedi gardiyanlara. Tereddüt ettiklerinde, "Hemen!" diye bağırdı.

Muhafızlar harekete geçti. Kral yatağından çıkarıldı ve dikkatlice odadan dışarı çıkarıldı.

Simon ve Hazel duvarlardan giderek daha fazla duvar kağıdını sökmeye başladılar. İkisi de ağızlarını kollarıyla kapattılar. Simon pencereyi açtı. Odaya hafif bir esinti girdi. Ölüm ve çürüme kokusu dağılmaya başladı.

"İnanamıyorum," dedi Simon. "İnanamıyorum."

Hazel, "Kralın durumuna katkıda bulunan tek şey bu olmayabilir," dedi ve arsenik yeşili duvar kağıdından büyük bir parçayı tatmin edici bir şekilde yırttı.

"Eh, kesinlikle bir şey," dedi Simon. "Bir şey." Ve sonra tekrar, çıplak duvarların iyileşmeyen morlukların renginde daha fazla şey ortaya çıktıkça, "Buna inanamıyorum," diye tekrarlamaya devam etti.

Gaspar, elindeki bir iş bildirimiyle dikkati dağılmış bir şekilde Kral'ın odasının kapısına geldi. Başını eğerek yürümeye devam etti, odaya girinceye kadar, o sırada yukarı baktı, Hazel ve Simon'ın Kral'ın odalarını yıktığını gördü ve ağzı açık bir şekilde, bir balık gibi ağzı açık bir şekilde durdu.

"Ben... Ben... Ben... Bayan Sinnett!" sonunda başardı. Yıkılmış duvarlara baktı ve cümleyi tamamlamadan önce birkaç anlamsız hece daha geveledi: "Kral nerede?"

"Her şey yolunda, Gaspar, dostum," dedi Simon. "Bayan Sinnett duvarlarda küf keşfetti ve duvar kağıdındaki arseniği zehirli hale getirdi. Kralı kurtardı."

Gaspar gözlerini kırpıştırdı, hala şaşkındı. "Ama... ama Kral'ın odaları..." dedi.

"Kral artık bu odada uyumayacak, anlıyor musun?" dedi Simon. "Aslında, bence bu sarayda hiç uyumamalı. Onu Buckingham'a, Kraliçe'nin yanına koy. Pencereleri açık tut. Ona bol bol temiz hava ver."

Gaspar sonunda anladı. Kral'ı bulmak için koridorda hızla uzaklaştı, yürürken perukunu tutarak düşmesini engelliyordu.

"Gaspar iyi bir adam," dedi Simon. "Kral'ın bakımının yapılmasına yardımcı olacak. Bu arada"—ellerini birbirine vurarak tozunu aldı—"Bence kutlama zamanı geldi. Bir şişe şarabım var, efendim

ya da geçen yıl Paris'ten bana gelen ve özel bir gün için sakladığım bir başkası. Sanırım bu uygun."

Hazel, Simon'ın karşısına oturup bir kadeh şarap içmeyi ve sonra bir kadeh daha içmeyi, önemli günlerini kutlamayı düşündü. Hazel, en son ne zaman bu kadar neşeli hissettiğini, kendi yetenekleri, mantığı ve içgüdüleriyle bu kadar gurur duyduğunu hatırlayamıyordu. Anatomiyi ve doğa bilimlerini sevdiği için doktor olmak istemişti, ancak midesine bal damlayan sıcak çay gibi, sadece bir ilgisi olmadığını hissetmek neredeyse açıklanamaz bir duyguydu: Gerçek bir yeteneği vardı. Bunda iyiydi. Her zaman yapmak istediği şeyi yapmaya yeterliydi.

Geçen yılki hissiyatı hatırladı, Jack'ten ilk cansız bedenini satın almanın baş döndürücü heyecanı ve tüm evrenin onun için genişleyeceğini bilmesi. Jack'in hatırası midesini sıkıştırdı. Ona hiçbir şey borçlu değildi, Simon tam burada, onunla olmaya hazırken ve Jack Tanrı bilir neredeyken. Simon ona umutla bakıyordu ve Hazel sonunda ona cevap verdiğinde, "Korkarım uzun bir gün oldu. Sanırım biraz dinlensem iyi olacak." dedi.

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. "O zaman Gaspar ve Kral'ı kontrol etsem iyi olur," dedi. Ayrılmadan önce elini öptü ve ona iyi akşamlar diledi.

Hazel yorgun değildi. Bunu neden söylediğini bilmiyordu. Belki de ölüm kadar kesin olan bir bilgiydi, Simon'la bir şişe şarap içmeye giderse, tüm zaman boyunca Jack'i düşünecekti.

Hazel eve yürümeye karar verdi. Güneş batıyordu ve Hazel sokak lambalarının yandığını görebilmek için dairelerine geri dönmek için uzun yolu seçti.

Hata yapmıyordu, diye düşündü yürürken kendi kendine. Simon'a karşı hissettiği hisler anlık bir dikkat dağıtıcıydı ve onunla daha fazla zaman geçirmek işleri daha da karmaşık hale getirecekti. Sonunda, Simon'a karşı şu an Jack'e karşı hissettiği gibi hissedecekti: meşgul ve mutsuz, ona yazmasını bekleyerek. Geceyi tek başına geçirmek, zaferini Kral George ile kutlamak ve akşamı Londra'da yürüyerek geçirerek tezini bitirmek daha iyiydi. Edinburgh'u, romantik kayalıkları, kaleleri ve kıvrımlı sokakları özlüyordu ama yürürken Londra'nın kendine has bir güzelliği olduğunu kabul ediyordu. Çok fazla sokağı ve geniş, geniş parkları olan bunaltıcı bir yerdi ama

Akşamları, ışıklar azaldığında ve taş binalara yansıdığında, yağmur da parke taşlarını parlattığında Londra yine güzeldi.

Hazel sokağın ortasında kendisine bakan tanıdık bir çift göz gördü.

"Merhaba, burada ne yapıyorsun?" dedi.

Prenses'in küçük gri kucak köpeği Edwina'ydı, sanki Arnavut kaldırımlı yol onun kişisel yastığıymış gibi karnının üstünde yatıyordu. "Evden nasıl kaçtın?"

Hazel onu kollarına aldığında Edwina itiraz etmedi; küçük, memnun bir cıvıltı çıkardı ve neredeyse anında rahatladı, kemikleri çözüldü, öyle ki Hazel sanki bir köpek değil de kürk bir manşon taşıyormuş gibi hissetti.

Hazel, Pall Mall'un gaz ışığı sayesinde Warwick House'un uzakta parıldadığını görebiliyordu. Prenses'in yatak odasında, yukarıda hala yanan fenerler vardı. Uyanıktı; muhtemelen Edwina'yı çağırıyor ve yatağındaki yastık dağının altında onu arıyordu.

"İyi akşamlar, Martin," dedi Hazel kapıyı açan uşağa.

Köpeğin Hazel'ın kollarında çoktan uyuduğunu gördü. "Onu arayacaktır!" dedi.

Prenses'in odasının kapıları kapalıydı, ama Hazel kapı çerçevesinden gelen ışığı gördü ve içeride bir hareket duydu. Kahkaya benzer bir şeyin boğuk sesi duyuluyordu; Eliza da içerideydi, öyle görünüyordu. Belki de kağıt oynuyorlardı ve Edwina'nın kaçtığını fark etmemişlerdi bile. Hazel, Edwina'nın poposunun altından boşta kalan elini çıkardı ve kapıyı dikkatlice çaldı. "Majesteleri?" dedi. "Size bir şey vereceğim."

Hazel bir cevap beklemeliydi. Aslında, Prenses'in odasına hiç çıkmamalıydı. Köpeği uşağa bırakıp eve gitmeliydi. Ama bunun yerine, Simon'la kazandığı zaferin heyecanıyla hala başı dönen Hazel, arkadaşlarını karşılamayı bekleyerek kapıyı açtı.

Prenses Charlotte ve Eliza ikisi de odadaydı. Prensesin yatağındaydılar, elbiseleri bellerine kadar çekilmişti, çıplak göğüsleri ortadaydı. Kolları birbirlerine dolanmıştı, saçları gevşek ve aşağıdaydı ve öpüşüyorlardı.

Hazel dondu ve Edwina kollarından fırladı. Prenses ve Eliza ona bakmak için döndüler.

"Edwina'yı buldum. Sokakta," dedi Hazel, gözlerini kırpıştırarak ve kaçırarak. "Çok üzgünüm. Sadece... şimdi gideceğim."

Hazel ise gözleri kapalı bir şekilde iki kez kapıya çarptıktan sonra koridora kaçmayı başardı.

25

"Bekle! Hazel, bekle!"

Eliza onun peşinden koşuyordu. Elbisesi geri çekilmişti ama koşarken hala ayakkabılarıyla uğraşıyordu. "Hazel, geri dön!"

"Çok üzgünüm!" diye bağırdı Hazel ona. "Hiç burada olmadığımı farz et! Hiçbir şey görmedim."

Eliza küçüktü ama şaşırtıcı derecede hızlıydı ve kolunu Hazel'ın omzuna uzattı. "Sorun değil. Sorun değil. Ama gelip bir dakika konuşmalısın."

"Kraliyet Majesteleri beni başımdan mı kestirecek?" diye sordu Hazel, yarı şakayla.

"Olabilir," diye yanıtladı Eliza.

Charlotte yatağında oturuyordu, tamamen giyinmişti (Edwina şimdi kucağında mutlu bir şekilde uzanıyordu). "Lütfen oturun," dedi.

Hazel mecbur kaldı.

"Öyleyse," diye başladı Prenses. "Lütfen—sadece, lütfen bundan kimseye bahsetme. Bu—"

“—hiçbir şey,” diye bitirdi Eliza.

"Eh, hiçbir şey değil," dedi Charlotte. "Ama uzun vadede önemli olacak hiçbir şey değil, dedikleri gibi. Eliza, Otto ile evlenecek. Ben de Orange Prensi ile evleneceğim." Hazel'ı ikna ettiği kadar kendini de ikna etmeye çalışıyormuş gibi konuşuyordu.

Hazel bunu nasıl kaçırmıştı? Elbette. Prenses hiçbir zaman Prusya'lı Frederick Augustus'a ya da herhangi bir prense aşık olmamıştı. Evlenme düşüncesinden bu kadar korkmasına şaşmamak gerek; bir adamla birlikte olacaktı ve Eliza'dan ayrılacaktı.

Hazel, üçünün birlikte yaşadığı her etkileşimi hatırlamaya çalıştı. Bakışları mı kaçırmıştı? Flört mü? Daha fazlası mı? Bu iki kadınla aylar geçirmişti ve yakın ilişkilerinin bir an bile

arkadaşlık romantik olabilirdi. Ama şimdi apaçık ortadaydı. Hazel, uzun süren dokunuşların, çıplak kollardaki nazik ellerin anlarını hatırladı. Gizemli hastalığının tedavisine o kadar odaklanmıştı ki daha büyük resmi kaçırmıştı.

"Ee?" dedi Eliza, çenesi gergin ve gözleri kısılmıştı. "Bir şey söyle, Hazel."

"Bunu fark etmediğime inanamıyorum," dedi Hazel.

Charlotte ve Eliza, Hazel'ın cevabı karşısında gözle görülür bir şekilde rahatladılar. Belki de iğrenme ya da öfke bekliyorlardı. Hazel'ı her şeyden çok şaşırtan şey, ikisinin de keşif anında ve sonrasındaki sessizlikte, Hazel'ın onları gördüğü en korkmuş halleriydi. "Kimseye hiçbir şey söylemeyeceğim," diye ekledi Hazel.

"Sana inanacakları falan yok," dedi Charlotte. "Ama söylentiler günümüzde her şey kadar tehlikeli. Ve gazetelere çizecekleri iğrenç çizimleri hayal edin. Babamın tepkisini hayal edin. Tanrı korusun, Naip'in kızı bir kadına aşık olsun."

"Aşk mı?" dedi Hazel. "Sen... aşık mısın?"

Charlotte ve Eliza birbirlerine baktılar. Her biri belli belirsiz bir şekilde başlarını salladılar.

"Ama önemli değil," dedi Eliza. "Evleneceğiz. Prenses görevini yapacak. Bir süre aşk yaşadık, ki bu çoğu insanın yaşadığından daha fazlası."

"Frederick Augustus'a aşık olduğunu sanıyordum," dedi Hazel. Charlotte kıkırdadı. "O beyinsiz sıkıcı mı?! Ah, Hazel, onu çok az düşünüyorsun. Ben."

"Benim suçum değil!" diye itiraz etti Hazel gülerek. "Her zaman ona bakıyordun, her gidişinden bahsettiklerinde çok üzgün görünüyordun."

Prenses gözlerini kırpıştırdı ve indirdi. "Prusya Prensi Frederick Augustus ayrıldığında, birinci teğmeni de ayrılır," dedi. "Ve birinci teğmenin nişanlısı da."

"Sorun değil," dedi Eliza, Prenses'i rahatlatarak. Dünya ikisine daraldı. "Yazacağız. Sürekli." Charlotte yüzünü Eliza'nın göğsüyle omzu arasındaki boşluğa sakladı. "Her zaman senin olacağım, Lottie," diye fısıldadı Eliza. "Her zaman senin, başka hiç kimse değil."

"Başka hiç kimse," diye yankıladı Charlotte, sözleri sessiz ama şefkatle doluydu. Sonra başını kaldırdı, Hazel'ı orada görünce şaşırdı. "İşte, işte buradasın," dedi ona. "Artık tam teşhisi biliyorsun. Biliyor musun,

sen gerçekten iyi bir doktorsun, Hazel. Eğer gerçekten hasta olsaydım, beni tedavi etmeni isterdim.”

İkisine baktı, uzuvları sanki vücutlarını paylaşıyormuş gibi kolayca birbirine geçmişti, birbirleriyle o kadar rahatlardı ve o kadar açıkça aşıklardı ki, Hazel bunu kaçırdığı için kendine bir kez daha lanet etti. "Sen Galler Prensesi'sin," dedi Hazel. "İngiltere'nin gelecekteki Kraliçesi."

"Bana öyle söylediler," dedi Charlotte.

"Elbette, eğer herhangi bir kadının, bir kocayla evlenmeden, sevdiği kişiyle aynı evi paylaşarak bağımsız bir şekilde yaşama gücü varsa, o da kesinlikle sensin," dedi Hazel.

"Hah!" diye homurdandı Charlotte. "Korkarım ki tam tersi. Ülkede gelecekteki evliliği ve çocukları ulusal bir endişe olan tek kadınım. Birleşmem monarşinin ve Parlamento'nun onayını gerektirecek. Parlamento yıllık gelirimi belirliyor. Varlığım ayrıcalıklarımın hapishanesinde saklı. Ülkenin takdirine bağlı olarak uyanıyorum, yürüyorum, oturuyorum, uyuyorum. Ne kadar az insan olursam, o kadar iyi bir monarşim. Gülümsemem, el sallamam ve başkalarının benim için seçtiği pahalı kıyafetleri giymem söylenen bir saatli oyuncak bebek gibiyim. Bana evlenmemi söyledikleri kişiyle evleneceğim ve Naip ve Parlamento'nun benim adıma yetiştireceği çocuklar yapacağım. Benim için alınan her karar, varoluşumun her eylemi Parlamento veya kocam ve ülkesinin parlamentosu tarafından dikte edilecek. Ve daha büyük elbiseler ve daha pahalı mücevherler giysem bile daha da küçüleceğim, daha görünmez olacağım. Ve sonra bir gün, Charlotte olmaktan tamamen çıkacağım."

Eliza'nın eli Charlotte'un elinin üstündeydi ve başparmağını nazikçe elinin arkasında gezdirdi. "Sen her zaman Charlotte olacaksın," diye mırıldandı. "Belki de bir rahibe manastırına gitmeliyim. Ülkeyi terk etmeliyim. Bana Bavyera'da aldığın arazide yaşamalı ve bekar bir kadın olarak yaşlanmalıyım."

"O araziyi sana erken bir düğün hediyesi olarak aldım," dedi Charlotte. "Ayrıca, toplumdan uzakta mutsuz olurdun. Otto yeterince nazik."

"Ağız kokusu var," dedi Eliza. "Ve bir kitabın sayfalarını çevirirken başparmaklarını yalar. Beni çileden çıkaracak."

Charlotte, "Onunla olabildiğince az zaman geçireceksin," dedi. "Ve evli bir kadın olarak, en harika partileri vereceksin."

Hazel'ın aklı hızla çalışıyordu. Jack'i, Simon'ı ve Charlotte ile Eliza'nın birbirlerine bakışlarını düşündü. "Başka bir

"Yol," dedi Hazel. "Sadece bir hayatınız var. Bunu birbirinizden uzakta harcayamazsınız."

Charlotte hüzünle gülümsedi. "Dediğim gibi, sen çok iyi bir doktorsun, Hazel. Ama bu sefer hayatımı kurtaramazsın, korkarım. Baştan beri hiç hayatım olmayabilirdi."

★ ★ ★

Kralın iyileşen durumuyla ilgili haberler Londra'daki herkesin konuştuğu tek şeydi. Yaz esintisinde neşeli haykırışlar ve vatansever şarkılar duyuluyordu; Hazel bile etrafındaki neşenin ruhunu canlandırdığını hissediyordu.

O gece Eliza ile birlikte St. James Sarayı'ndaki konsere gelmişlerdi; Eliza organze kollu mor yeni bir elbise giymişti, Hazel ise Edinburgh'dan aldığı eski elbiselerden birini giymişti.

"Neden yeni bir elbise alamadığını anlayamıyorum," diye azarlamıştı Eliza. (Hazel en azından Eliza'nın saçını düzeltmesine razı olmuştu.)

"Çünkü önemli değil," dedi Hazel. "Zaten bu gece kimse bana bakmayacak."

"Hayır," diye kabul etti Eliza. "Kimse Kral'dan başkasına bakmayacak. Prenses okuldan kaçmak için bundan daha iyi bir gece seçemezdi."

Eliza haklıydı. Gaspar daha o öğleden sonra gözünü bile kırpmadan Hazel onu Kew'da bulmuş ve Prenses'in kendini iyi hissetmediğini ve konsere katılamayacağını söylemişti.

"Ne? Ah, evet, iyi, iyi," demişti Gaspar, manşetlerini düzelterek. Kral'ın yeni yatak odasının kurulumunu yönetiyor ve eski odalardan mobilyaları kaldırıyordu. "Hayır, hayır!" diye bağırdı büyük altın bir sandalyenin ağırlığıyla boğuşan iki uşağa. "Kırmızı minderli olanı! Kral kırmızı minderi tercih ediyor! Onu bırak!"

Eliza, muhtemelen bir hizmetçi olmayan bir adamdan iki kadeh şarap aldı ve birini Hazel'a verdi. "Yine de, burada etkilemek için yeni bir elbise giymek isteyeceğin kimsenin olmadığını mı söylüyorsun?" Hazel onun gözlerini takip etti ve Simon'a indi.

Etrafındaki adam sürüsünden bir baş daha uzundu, iyi dikilmiş bir ceket içinde o kadar yakışıklı görünüyordu ki Hazel'ın nefesi kesildi. Onu

öpmenin anısı, vücudunun ona nasıl bastırıldığını, dilinin ağzında nasıl hissettiğini, sıcak bir günde şurup gibi zihnini doldurdu.

Onun kendisine baktığını hissetti.

"İşte orada!" diye seslendi ve peşinden gelen adamları ayırarak ona doğru yürüdü. "Bayan Hazel Sinnett. Kral'ın durumunun nedenini keşfeden zeki cerrah."

"Dr. Ferris çok mütevazı," dedi Hazel. "Belirtileri tanıdı—ben sadece yardım ettim."

Simon elini Hazel'ın arkasına kaydırdı. "Onun olmadan yapamazdım," dedi adamlara ve sonra ona doğru parıldayan bir gülümsemeyle baktı. Kehribar rengi gözleri gerçekten mükemmeldi. Sıcak, zeki ve meydan okuyucu.

"Ve Prenses Charlotte'u iyileştiren de oydu, değil mi?" dedi adamlardan biri.

"Evet," diye cevapladı Hazel. "Öyleydim."

Simon şarap kadehini kaldırdı. "Hazel Sinnett'e."

"Hazel Sinnett'e!"

Herkes mutluydu, herkes Kral'ın durumunun geçici olacağına inanan tek kişinin kendileri olduğunu iddia ediyordu. Herkes mutluydu, yani Prens Naip hariç. Yüzü her zamanki pudrasıyla boyanmıştı ama terden lekelenmişti, engebeli görünüyordu. Gömleği çok küçüktü ve yanlış iliklenmişti. Odanın köşesinde durmuş somurtuyordu, ağzının kenarları çenesine doğru kıvrılmıştı. "Şimdi ne yapmam gerekiyor?" Hazel onun söylediğini duydu.

Ve garip bir şekilde, Marie-Anne Lavoisier de ruh halinde sessizdi.

"Madam Lavoisier!" diye bağırmıştı Hazel, kimyageri karşıdan görünce oda.

Fransız kadın, neredeyse siyah olan koyu kahverengi bir elbise içinde, zeminde kayarak ilerledi. "Bayan Sinnett. Dr. Ferris," dedi, küçük bir reverans yaparak. "Muhteşem başarınız için tebrikler, mösyö."

Simon, "Eğer bu övgüyü hak eden biri varsa o da Bayan Sinnett'tir" dedi.

Marie-Anne'in dudakları gergindi. "Gerçekten de," dedi.

Başka bir arkadaşını selamlamak için ayrıldığında Simon, Hazel'a döndü. "Kralın tekrar iyileştiğine sevinmiyor mu?"

"O bir bilim kadını," diye karşılık verdi Hazel. "Belki de bunu gördüğünde inanacağını hissediyordur."

Herkes oturup orkestra enstrümanlarını kaldırıp çalmaya hazır hale gelene kadar, diğer odadan gelen korna sesleri duyulmadı.

"Kral geliyor!" diye bağırdı bir ulak.

Herkes ayağa kalktı ve odanın arkasındaki çift kapılar hızla açıldı.

Madalyalarla süslenmiş parlak kırmızı bir ceket giyen Kral III. George kurdeleler, karısı Kraliçe Charlotte'un dirseğinin dibinde odaya doğru yürüdü. Kocasının sağlığına kavuştuğu haberiyle yaz tatilinden Londra'ya geri çağrılmıştı; aylardır ilk kez kamuoyuna çıkıyordu.

Kralın yüzü sert ve ciddiydi, ama Kraliçe, omuzlarına kadar uzanan bukleli saçları ile ışıl ışıldı.

Kral odanın önüne geldiğinde, haberci sessizlik için asasını mermer zemine vurdu.

Kral boğazını temizledi. "Sadece söylemeliyim ki," dedi yavaşça, her heceyi dikkatlice heceleye heceleye. "Hekimlerimin tedavisi ve ülkemin sabrı için ne kadar minnettarım." Henüz güçlü değildi—Hazel karısına nasıl tutunduğunu, dizlerinin nasıl bükülüp hafifçe titrediğini gördü. Ama Kral konuştukça, sözleri daha akıcı hale geldi. "Sizin sadık Kralınız olarak hizmet etmeye devam edeceğim. Ve sanırım benden şimdilik bu kadar. Biraz müzik dinleyelim, değil mi? Ne, ne!"

Odada toplu bir nefes verme oldu, o ana kadar biriken gerginlik bir anda barajdan akan su gibi patladı. İnsanlar Kral'ın iyileştiğini duymuştu, ama onu gerçekten görmek, Kral'ın neredeyse on yıldır ilk kez halk önünde görünmesi—yani, bir mucize gibi hissettirdi.

Simon, Hazel'dan birkaç sıra ötede oturuyordu. Baş sallamalar ve alkışlar arasında Hazel'ın gözünü yakaladı ve göz kırptı. Hazel da ona göz kırptı.

"Bunu gördüm," dedi Eliza. Hazel onu görmezden geldi.

Konser muhteşemdi; kraliyet müzisyenleri odadaki enerji ve heyecandan besleniyor gibiydi, Handel'ı Hazel'ın daha önce hiç duymadığı kadar canlılık ve neşeyle çalıyorlardı. Hazel'ın elleri üçüncü alkışın sonunda alkışlamaktan ağrıyordu. Sonra Kral ve Kraliçe yerlerinden kalkıp odanın önünde durdular ve kalabalık onları alkışladı. Kral, Kraliçe'ye özel bir şey fısıldadı. Hazel'ın oturduğu yerden, sanki "Seni seviyorum" demiş gibi görünüyordu.

"Gerçek bir aşk evliliği," dedi Eliza, Hazel'a eğilip alkışların üstünden sesini yükselterek. "Neredeyse altmış yıldır evliyiz. Altmış. İnanabiliyor musun?"

Hazel, uzun zamandır kayıp olan ve sonunda karısıyla birlikte bir konsere gidebilen adama, Kral'a baktı.

"Çok güzel," dedi Hazel.

"On beş çocuk," dedi Eliza. "Charlotte tek meşru torun, ama on beş çocukları oldu. Hiç metres almadığını söylüyorlar. Hayatı boyunca sadece Kraliçe'yi sevdiğini söylüyorlar."

Kraliyet çifti, kol kola odanın önünde duruyor, saray mensuplarının alkışlarının tadını çıkarıyorlardı. (Naip bile, oldukça uyuşuk bir şekilde de olsa, ellerini bir araya getiriyordu.)

Ve o anda, Hazel deliliğin, gücün, yalnızlığın, on yılların ve on beş çocuğun üstesinden gelen bir çifti gördüğünde, Simon'ı düşünmedi. Jack'i düşündü.

Eliza'ya döndü. "Onu gerçekten seviyor musun?" diye sordu sessizce. "Gerçekten, gerçekten seviyor musun?"

Eliza, kime atıfta bulunduğunu hemen anladı. Başını salladı.

"Onun için her şeyden vazgeçmeye razı olur musun?" diye sordu

Hazel. "Ne demek istiyorsun?"

"Ya da daha doğrusu," dedi Hazel, "yani, Prenses olmasaydı onu yine de sever miydin?"

"Elbette," dedi Eliza. "Onu Lottie için seviyorum."

"Sence senin için her şeyden vazgeçmeye razı olur mu? Ve artık Prenses olmaz mı?"

Eliza derin bir nefes aldı. "On yıldır hayalini kurduğumuz tek şey bu. Birlikte kaçıp sadece Lottie ve Eliza olmak ve başka hiçbir şey olmamak hayalimiz. Ama gerçek değil. O tek meşru torun. Başka seçeneği yok."

Alkışlar dindi ama Hazel, Eliza'ya fısıldamayı başardı: "Bir fikrim var."

26

Hazel, Iphigenia'nın demirlediği Liman'da bir saat bekledi, deniz kuşlarının dalgalara dalmasını izledi ve tüccarların ve denizcilerin sürekli şarkılarını dinledi. Erkek gibi giyinmişti; uzun zaman önce, tek başına seyahat etmek isterse, bunu pantolonla, saçlarını bir şapkanın içine sokup şapkanın siperliğini yüzüne doğru çekerek yaparsa daha az dikkat çekeceğini öğrenmişti.

Sonunda, güneş suyun üzerinde turuncuya dönmeye başladığı sırada Hazel onu gördü: Jack, mavi paltosuyla bir grup denizciyle birlikte yürüyordu ve bir Cornwall böreğinin parçalarını paylaşıyordu.

"Hey!"

Adamlar şaşkınlıkla döndüler. Jack Hazel'ı hemen tanıdı ve arkadaşlarına döndü. "Thom, Weymouth, siz önden gidin. Ben sizinle buluşurum." Hazel'a, "Bak, neden geldiğini bilmiyorum ama ben-" dedi.

"Yardımınıza ihtiyaçım var."

Jack durakladı ve göz bandının etinde pembe bir oluk bıraktığı burnunun köprüsünü kaşıdı. "Neyle?"

"Bir cesedi nasıl çıkaracağını hala hatırlıyor musun?"

★ ★ ★

Hazel fikrini anlatırken Charlotte ve Eliza sabırla dinlediler.

"Geri dönüş olmayacak," dedi Hazel, sözleriyle durumun ciddiyetini aktarmaya çalışarak. "Bunu yaparsan, bu son olur."

Eliza ve Charlotte el ele tutuşmuşlardı: sadece pasif bir şekilde kollarını birbirine dolamış bir şekilde, Hazel'ın sırlarını bilmesi sayesinde artık yapabildikleri sıradan bir yakınlık gösterisi. Edwina yatağa atladı ve annesinin kucağına sokuldu ve hemen uykuya daldı.

"Seçim senin, Lottie," dedi Eliza. "Ölecek olan sensin."

"Aslında ölmek değil," diye düzeltti Hazel. "Aslında sana hiçbir şey olmayacak. Bu yüzden sana yeterince benzeyen bir ceset çıkaracağım—"

"—insanları yeterince uzaktan kandırmak için. Bir alay ve kraliyet cenazesi sırasında insanları kandırmak için," dedi Charlotte. Kaşlarını çattı. "Bence işe yarayacak. Saçını benimki gibi şekillendirirsek ve ona benim kıyafetlerimi ve mücevherlerimi giydirirsek. Öldüğüm hastalık ne olursa olsun yeterince bulaşıcı olduğunu söylersek, kimse ona fazla yaklaşamaz."

"Ölümünüzü taklit ediyoruz, ama bir anlamda öleceksiniz," dedi Hazel. "Tüm dünya için, Galler Prensesi Charlotte ölmüş olacak. Başka bir yerde yeniden başlamanız gerekecek. Başka biri olacaksınız. Pozisyonunuzdan kaynaklanan ayrıcalıkların hiçbiri olmadan. Sadece bunu yaparsanız neyi feda edeceğinizi tamamen anlamanızı sağlamak istiyorum."

Eliza, Charlotte'un elini sıktı.

"Biliyorum," dedi Prenses. "Ama gerçek şu ki, Galler Prensesi olarak kalırsam, hiç hayatım olmayacak. Artık bir sembol olmak istemiyorum. Bir insan olmak istiyorum. Ve Eliza ile birlikte olmak istiyorum." Eliza başını Charlotte'un boynunun kıvrımına yasladı ve ikisi hızlı, tatlı bir öpücük paylaştılar. "Sorun Edwina olacak," dedi. Küçük köpek odanın köşesindeki ipek bir yastıkta horluyordu. "O, Galler Prensesi'nin sevgili yavrusundan başka bir şey olmadı. Yemeklerinin ona gümüş tepsilerde servis edilmediği bir hayata uyum sağlayıp sağlayamayacağını bilmiyorum."

"Seni seviyorum" dedi Eliza.

"Beni sevmek zorundasın," diye takıldı Charlotte. "Bu senin vatanseverlik görevin." "Uzun sürmeyecek," dedi Eliza gülümseyerek.

Karar verildi: Hazel Sinnett, Prenses Charlotte'un hayatını kurtarmak için onu öldürecekti.

★ ★ ★

Jack, Hazel'ın tam olarak ne yapmalarını istediğini açıklamasını dinledi. "Bu aşk, Jack," dedi. "Eğer bir yabancıyla evlenmek zorunda kalırsa ve Eliza ile birlikte olamazsa bir hayat yaşamak istemiyor ve bence bunu yapmak zorunda olmamalı."

Jack'in çenesinin ensesinde hala pastanın kırıntıları vardı. Hazel uzanıp onları temizleme isteğine direnmek için kendini zorlamak zorundaydı.

artık eskisi kadar yakın olmadıklarını kendine hatırlatmak için.

"Yani," dedi Jack. "Prenses'e o kadar benzeyen bir ceset çıkarıyoruz ki, insanlar onun bir... gizemli yeni bir hastalıktan öldüğünü söylediğinizde buna inanıyorlar. Gerçek Prenses ise hiç zarar görmemiş bir şekilde, parası ve gidecek yeri olmadan sonsuza dek mutlu yaşamak için arkadaşıyla kaçıyor." "Aslında parası yok," dedi Hazel. "Mücevherleri ve altın olarak çekebileceği yüklü bir harçlığı var. Ve parasının çoğunu Eliza'ya vermiş. Ve bir malikane. Eliza'ya düğün hediyesi olarak Bavyera'da bir arazi satın almış. Aslında daha çok bir şato bile olabilir, düşününce "Bunun."

"Eliza ile…" arasındaki bir düğün için bir düğün hediyesi.

"Otto adında bir Prusyalı adam. Düğün önemli değil. O düğün gerçekleşmeyecek. Eliza, Prenses Charlotte'un ölümünden sonra o kadar kalbi kırılacak ki Londra sosyetesinden ayrılacak, nişanını bozacak ve Bavyera'ya kaçacak. Hizmetçisiyle birlikte."

"…Gerçek Prenses Charlotte kim olacak?"

"Charlotte, evet, ama felsefi olarak düşünürsen artık tam anlamıyla bir prenses değil."

"Çünkü kendi ölümünü sahteledi, bizim çıkardığımız bir cesedi kullanarak." "Evet," dedi Hazel. "Gerçekten basit. Anlıyormuşsun gibi geliyor." "Kulağa geliyor," dedi Jack, "tamamen çılgınca."

"Sen olmadan yapamam," dedi Hazel ve bunu kastetti. Ceset çıkarmak iki kişilik bir işti ve ikisi de deneyimli mezar soyguncuları olduğunda bile riskliydi. Hazel, Jack ile birlikte Edinburgh'da cesetleri diriltmeyi başarmıştı çünkü Jack ne yaptığını biliyordu ve o zaman bile, oralar tanıdık mezarlıklardı. Londra'daki mezarlıklar garip ve yeniydi: İkisi de gardiyanların programlarını veya yakınlarda devriye polisleri olup olmadığını bilmiyordu. İnanılmaz derecede riskliydi ve yakalanırlarsa bunun bedeli sadece itibarları değil, muhtemelen hayatları olacaktı. Ölümsüzler bile yıllarca hapis yatabilir, diye düşündü Hazel. Calton Hapishanesi'ndeki zamanının anısı safra gibi kabardı ve kendi iyiliği için korkmamak için onu kovmaya zorladı kendini. "Lütfen, Jack," dedi Hazel. "Benim için."

Jack gülümsedi ve Hazel'ın kalbi daha hızlı attı. Sanki Jack'in gülümsemesi Hazel'ın vücudundaki kanı yanlış yöne doğru akıtacak güce sahipti.

isteğe göre yönlendirme.

"Hayır cevabını kabul etmeyeceksin, değil mi Hazel Sinnett?" dedi Jack.

"Asla," dedi Hazel.

"Ben hala gidiyorum," dedi Jack, daha sessiz bir sesle. "Kaptana, Afrika'nın batı kıyısına yelken açtıklarında Iphigenia'nın mürettebatında olacağımı söyledim."

"Son bir kazı, o zaman," dedi Hazel. "Sadece ben ve
sen." "Son bir kazı," diye cevapladı Jack. "Eski zamanlar
hatırına."

Pall Mall'ın doğusunda, yürüyerek bir saat uzaklıktaki Bunhill Fields'daki mezarlığa karar verdiler, Prenses'in ikametgahı oradaydı. Jack kürekleri ve ipi getirecekti ve Hazel, Prenses'in ona verdiği bir avuç madeni parayı kullanarak bir araba satın almıştı. "Çekici bir vücut bulmaya çalış," demişti Charlotte, Hazel'a madeni paraları uzatırken. "İnsanların beni güzel olarak hatırlamasını istiyorum."

Karanlık sokakları geri dönerlerdi, cesedi arabada, kalın bir yün battaniyeyle örtülü halde tutarlardı. Onları gören herkes için, sabahın ilk ışıklarında mallarını pazara götürmeye çalışan tüccarlar gibi görünürlerdi.

Sabahın ikisinde buluşmaya karar verdiler ve Hazel arabayla geldiğinde, tam çanlar çalarken, Jack'in mezarlığın kapısında iki tahta kürek ve karanlık bir fener taşıdığını gördü. "Bunu nasıl yapacağını hatırlıyor musun?" dedi, ona bir kürek uzatarak.

"Nasıl unutabilirim?"

"Sorun şu ki," dedi Jack, "genellikle en taze görünen ve duvara en yakın olan mezara giderdik. Ama şu anda çok özel bir şey arıyoruz."

"Genç bir kadın," dedi Hazel. "Yirmi ila yirmi beş yaşlarında."

Hazel ve Jack önlerindeki mezar alanına baktılar. Bir avuç mezar yeni kazılmış gibi görünüyordu, toprak gevşekti ve nemli gece havasında ıslak kokuyordu.

Hazel, Jack gibi karanlık bir fener getirmeyi diledi; Jack'in fenerinin, karanlıkta görünmez olmak istediğinde mum alevini kapatan ve engelleyen bir kapağı vardı. Hazel, mezar taşlarını tek tek incelerken kendi fenerinin ışığını küçük ve vücuduna karşı sınırlı tutmaya çalıştı: Humbert Beille (erkek), Arthur Gordon (erkek), Emily Clark Archdull (elli altı yaşında öldü), Eleanora Northwick (altmış beş yaşında öldü),

Lander Symondes (erkek ve seksen bir yaşında öldü). Sonunda: "Jack! Jack, sanırım bir tane buldum!" diye fısıldadı Hazel karanlığın içinden. Lucretia Wilkes adında bir kadın için, son birkaç gün içinde kazılmış yeni bir mezardı.SEVGİLİ EŞİ VE KIZI, DOĞUM SIRASINDA ÖLDÜ, 1797–1818."Yirmi bir yaşında mısın?"

Hazel hemen hesap yaparak sordu.

Jack küreğini kaldırdı. "Umarım esmerdir."

Kazı sesi rahatlatıcı bir ritim kazandı, kumaşın yırtılması veya deniz dalgalarının kumda parçalanması gibi bir ses. Hazel kendini hoş bir şekilde ısınırken buldu; gecenin soğuğunda bile, ter koltuk altlarında ve alnında karıncalanıyordu. Jack'in yüzü de terliyordu; terini silmek için göz bandını birden fazla kez kaldırdı. "Solunuzda," veya "Sanırım burada biraz daha derin," yorumunu yapmak dışında, konuşmadan verimli bir şekilde çalıştılar. Gece merhametli bir şekilde ölü ve sessizdi, ancak her başıboş dalın kırılma sesi Hazel'ı gerdi. Bir noktada, Hazel panik içinde fenerini söndürdü ve bunun sadece koşarak geçen başıboş bir köpek olduğunu keşfetti.

Jack kazdıkları çukurda duruyordu; Hazel çimenlerin üzerinde bekliyordu, Jack cesedi soyup boynuna bir ip bağladıktan sonra cesedi yüzeye çıkarmaya yardım etmeye hazırdı. Ceketini çıkarmıştı ve gömleğinin kollarını yukarı sıyırmıştı; Hazel gözlerini kaçırmak zorunda kaldı, böylece ön kollarının derisine çarpan damarlarına, yarı kapalı fenerinin loş ışığında bile kaslarının nasıl göründüğüne bakmıyordu.

Jack keskin bir nefes aldı ve tahta küreğini tabutun kapağına indirdi. Hazel çatırtıya karşı kendini hazırladı.

"Bir dakika bekle," diye fısıldadı Hazel. "Sanırım bir şey duyuyorum."

Etrafına bakmak için döndü, ama baktığında ıslak çimenlerin üzerinde ayağı kaydı ve dar deliğe, doğrudan Jack'in kollarına kaydı.

Gevşek toprak, dolu gibi başlarının üstüne döküldü. İkisi arasında bir inçten az bir mesafe vardı ve karanlıktı ve Jack'ti ve Hazel onu öpmemesi gerektiğini biliyordu çünkü onunla kalmayacaktı ama kalmak istediğini biliyordu.

"Ayağa kalkmama yardım eder misin?" diye fısıldadı.

Daha sorusunu bitirmeden Jack ağzını onun ağzına bastırdı.

Hazel küreğini bıraktı ve kollarını ona doladı. Öpüşüyorlardı ve birbirlerine bağırıyorlardı, uzuvları aç hayvanlar gibiydi,

birbirlerine sıkıca sarıldılar. Hazel önce bir bacağını sonra diğerini Jack'in beline doladı; Jack onu kazdıkları çukurun toprak duvarına doğru itti ve oraya mıhladı, dudaklarını öptü ve sonra boynunu öptü, Hazel'ın iz bırakacağını bileceği kadar sert emdi ve ısırdı.

"Seni çok istedim," diye fısıldadı ona. "Seni çok özledim."

Hazel karşılık vermedi, sadece onu daha derinden öptü, o kadar sertti ki dişlerini ve dilinin kalın kasını kendi dişlerine değdirdiğini hissedebiliyordu. Kolları kaslı ve güçlüydü, onu hiçbir çaba göstermeden mezarın kenarına yaslamıştı. Sonsuza dek onunla burada olmak istiyordu, bu anda, karanlıkta, zamanın var olmadığı yerde kalmak istiyordu. Onların ötesinde hiçbir şey yoktu, tüm evren derilerinin boşluğunda bulunuyordu.

"Jack," diye soludu Hazel. "Seni seviyorum."

Jack tereddüt etti, hafifçe geri çekildi, sadece bir milimetre. "Ben hala ölümsüzüm," dedi. "Sana hak ettiğin hayatı veremeyeceğim. İstediğin hayatı."

Hazel ellerini saçlarında gezdirdi. Teninin kokusu tanıdık ve baş döndürücüydü. Yağmurdan sonra ormanın kokusuydu, toprak buhar ve çiy ile buğulanmıştı, yeni bir mürekkep kabının kokusuydu, portakal kabuğunu soyduktan sonra tırnaklarının altında kalan yağın kokusuydu.

"Sen benim istediğim tek hayatsın, Jack."

Onu tekrar öptü, ama Hazel geri çekildi çünkü söyleyecek daha çok şeyi vardı: "Prenses Charlotte, Eliza için tüm ülkesini feda etmeye hazır. Tüm kimliğini. Unvanını, ayrıcalıklarını, ailesini. Sana karşı hissettiklerim bunlar, Jack. Seninle yeniden inşa etmeme izin verilen bir hayat için her şeyden vazgeçerim. Göz açıp kapayıncaya kadar."

"Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede," dedi Jack. Karanlıkta bile onun sırıttığını hissedebiliyordu. "Yaşlanacağımı biliyorum," dedi Hazel. "Ve belki de bir mezar bunun hakkında konuşmak için en iyi yer değildir, ama bunu çok düşündüm." Jack güldü, Hazel konuşmasının geri kalanını çıkarmaya çalışırken kelimeler arasında onu öptü: "Tentür'ü nasıl bozacağımı bulma şansım var, gerçek bir şans. Henüz nasıl yapacağımı bilmiyorum, ama sadece Tentür'ü incelemediğim için. Seven Dials'tan bir örnek alabilirsem... Çünkü belki Beecham bunu yaptı ve—”

"Hazel?" dedi Jack.

"Evet?"

"Dünyada Tentür'ü nasıl bozacağını çözebilecek biri varsa o da sensin." Elini yüzünün yan tarafında o kadar nazikçe gezdirdi ki Hazel ağlamak istedi. Fener ışığı Jack'in gözünde titredi: Edinburgh'daki sabah gökyüzünün mükemmel gri rengi.

"Ama... Ben bir kimyagerden çok bir cerrahım ve-"

"Ela?"

"Evet?"

"Sadece öp beni."

Ve öyle de yaptı.

★ ★ ★

Zaman eridi ve genişledi. Saatler ve Anlar aynı anda, aynı hızda geçiyordu. İkisinin dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Yine de, bir noktada Hazel, çok geçmeden güneşin doğacağının farkına vardı.

Bunu söylerken kendine küfür etti ama Jack'in dudaklarından uzaklaşmayı başardı ve "Warwick Evi'ne geri dönmeliyiz," diye mırıldandı.

Jack hafifçe inledi, ama Hazel'ı bıraktı ve ikisi de neden orada olduklarını hatırlayarak kendilerini yeniden yönlendirdiler. Hala kalbinin vücudunun gizli yerlerinde özel olarak attığını hisseden Hazel, görevi tamamlamaya yardımcı olmak için çimlere geri tırmandı.

Neyse ki hala karanlıktı, ancak gökyüzü doğuda aydınlanmaya başlıyordu. Hızlı çalışmaları gerekiyordu.

Jack, tek ve kendinden emin bir hareketle tabut kapağının kırık parçasını kaldırıp yüzeye fırlattı.

"Ne oldu?" diye seslendi Hazel aşağıya. "Nasıl

görünüyor?" "Şey," diye cevapladı Jack.

Hazel feneri kaldırdı ve az önce ortaya çıkardıkları bedene baktı: genç bir kadındı ama tamamen yanılıyordu. Sarışındı - bukleleri Prenses'inkine hiç benzemeyen bir yüzün etrafında dolaşmıştı. Charlotte'un yuvarlak bir yüzü ve küçük, gagaya benzer bir burnu vardı. Lucretia Wilkes'in yüzü bir atınki kadar uzundu, büyük, geniş aralıklı gözleri ve bıçak yarası kadar düz ve ince bir ağzı vardı.

"Belki peruk takabilir," diye fısıldadı Jack.

Hazel başını iki yana salladı. İşe yaramayacaktı. İmkansızdı. Tekrar başlamaları, başka bir cesedi çıkarmaları gerekecekti. Ama Londra mezarlıklarında kaç tane yeni gömülmüş genç kadın olabilirdi? Bunlardan herhangi birinin Charlotte'a benzeyip ikiz gibi görünme ihtimali neydi? Ve tekrar deneseler bile (ve tekrar), bu rulet oyunu ne kadar sürerdi? Yakalanma ihtimalleri her geziyle birlikte daha da artıyordu.

Hazel heyecan ve iyimserliğin mantığını bulandırmasına izin vermişti. Bunu tamamen yanlış yapmıştı. "Çık dışarı," dedi Jack'e. "Onu alamayız."

Jack çoktan çimlere doğru çekiliyordu ve iç çekerek deliği yeniden doldurmaya başladı. Sadece birkaç dakika sürdü.

"Başka bir tane deneyelim mi?" diye fısıldadı. "Güneş doğmadan önce birkaç saatimiz var." Kibar davranıyordu; Hazel, başka bir mezar kazıp fark edilmeden Warwick Evi'ne geri dönmeleri için yeterli zamanlarının olmayacağını biliyordu.

"Hayır," dedi Hazel. Boş arabayla mezarlık kapısına doğru geri dönmüştü bile. "Sanırım bir ceset bulmak için daha iyi bir fikrim olabilir. Kazmaktan daha hızlı ve daha etkili."

"Öyle mi?" dedi Jack.

"Gelmene gerek kalmazdı," diye ekledi Hazel hemen. "İnanılmaz riskli olurdu. Seni gereksiz yere tehlikeye atmak istemiyorum."

"İnanılmaz derecede riskli, ha?" dedi Jack, ellerindeki tozu pantolonuna silerek. "O zaman ben de varım."

27

SHazel ve Jack geldiğinde, Imon Kew'deki Revir'de bandaj kesiyordu.

"Tanrıya şükür buradasın," dedi Hazel onu tezgahında görünce. "Yolda giderken, eğer burada olmasaydın seni nerede bulacağımı bilemeyeceğimi fark ettim."

"Ben burada yaşıyorum" dedi Simon.

Hazel sırıttı.

"Hayır, ciddiyim," dedi Simon. "Üst kattaki dairelerde. Kral'ı tedavi ederken Kew'da bana odalar verildi. Beni yakınlarda istiyorlardı."

"Elbette," dedi Hazel. "Bu... mantıklı. Peki Kral'ın durumu nasıl?"

"Çok gelişti. Sizin sayenizde Bayan Sinnett. Tekrar eskisi gibi konuşuyor. Elbette, tam fiziksel gücüne kavuşması için önemli bir zamana ihtiyacı olacak, ancak tedavinin harika bir başlangıç yaptığını düşünüyorum."

"Harika bir doktoru var," dedi Hazel.

Jack, onun arkasında, boğazını temizledi.

"Oh!" dedi Hazel. "Affedin beni. Dr. Ferris, bu arkadaşım, Jack Cu— Ellis. Jack, bu Dr. Simon von Ferris, Kral George'un özel doktoru."

"Seni duymuştum," dedi Jack.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Kellis."

"Ellis," diye düzeltti Jack. Hiçbir adam diğerinin elini sıkmadı.

Hazel garip sessizliği bozdu. "Simo— Dr. Ferris, siz Royal College of Surgeons'ın bir üyesi misiniz?"

"Bir adam. Evet, öyleyim." Gözleri Hazel'dan Jack'e, sonra tekrar geriye gitti.

“Edinburgh'da, üniversitede bir oda vardı—bir arkadaşımdan duydum—tıp fakültesinin altında, öğrencilerin ve cerrahların parçalaması için cesetlerin tutulduğu bir oda. Orada—?”

"Evet. Londra'daki Kolej Üyeleri için bir oda dolusu beden var. Aynısı olduğunu tahmin ediyorum."

Hazel, dikkatini Simon'a geri vermeden önce Jack'e baktı. "Sana nedenini söyleyemem. Keşke söyleyebilseydim ama söyleyemiyorum."

"Neye ihtiyacınız var, Bayan Sinnett?" diye sordu Simon. Her şeyden çok endişeli görünüyordu, sanki Hazel'ın başının belaya girebileceğinden gerçekten endişeleniyormuş gibi.

"Bir cesedi çalmak için yardımınıza ihtiyacımız var."

Simon bir an düşündü, kestiği bandajı düzgünce katlayıp yığına ekledi. "Cesedin çalınması mı gerekiyor?" diye sordu ihtiyatla. "Ben Kraliyet Koleji Üyesiyim. Cesetler benim kullanımım için mevcut. Satın alınabilir."

"Oh," dedi Hazel. Kaşlarını kaldırdı. "Hayır. Bu... bu işe yarar. Sadece... bir gövde satın alabiliriz."

"Belki de Royal College tarafından yasal olarak tedarik edilmediler, ancak tabiri caizse doktorların ve cerrahların göz yumduğu bir sistemi tercih ettiklerine inanıyorum. Bu, işleri daha iyi hale getiriyor mu?"

"Evet," dedi Hazel. "Hayır, demek istediğim. Hiç çalınması gerekmiyor." "Harika," dedi Simon. "Bu öğleden sonra seni götürebilirim. Bay Ellis, tabii ki, eğer isterse bize eşlik edebilir, ama sadece ikimiz olsaydık daha az dikkat çekeceğimize inanıyorum. Eğer bu meşgul olduğunuz gizli bir görevse."

"Önemli değil," dedi Jack. "Warwick House'da bekleyebilirim." "Harika," dedi Simon tekrar.

★ ★ ★

Hazel bunun bu kadar kolay olabileceğine inanamıyordu. Aylarca Edinburgh'da gecenin karanlığında, polislerin veya soyguncuların onlara rastlamasından korkarak, kırık tabutlardan çıplak cesetler çıkararak yasadışı yollarla cesetler temin ettikten sonra, güç ve itibarın, birinin sadece ... ihtiyaç duyduğu şeyi, telaş veya korku olmadan elde etmesini sağlayabileceği bir dünyayı hayal etmemişti.

Simon ve Hazel, Lincoln's Inn Fields'ın halka açık meydanında bulunan Royal College of Surgeons'a bir arabayla birlikte gittiler. Güzel ve etkileyici

bir binaydı, parlak beyaz taştan yapılmıştı ve altı İyon sütunuyla korunan bir girişe çıkan merdivenleri vardı: bilime bir tapınak

ve onu destekleyen adamlar. "Merhaba, Fred," Simon kapıda şapkasını çıkaran üniformalı adamı selamladı.

"Dr. Ferris."

Simon, Hazel'ı boynu ağrıtacak kadar yüksek tavanlı, her tarafı kitap raflarıyla dolu, erkeklerin pipo içip kırmızı kadife sandalyelerde oturup kitap okudukları bir odadan geçirdi. Simon, yanlarından geçerken birkaçını umursamazca selamladı, ama hızlı bir yürüyüşü vardı ve Hazel buna minnettardı; içeri girip çıktıkları zaman ne kadar hızlı olurlarsa o kadar iyi. Oda, dolambaçlı bir koridora açılıyordu.

"Bu taraftan," dedi Simon Hazel'a ve sıradan beyaz bir kapıdan geçip bir merdiven uçuşundan aşağı inmeye başladı. Yerin derinliklerine doğru ilerledikçe sıcaklık düştü (Hazel'ın düşündüğüne göre bedenlerin serin kalmasına yardımcı olmak için) ve sonra, daha bir sonraki kapıya ulaşmadan Hazel kokladı: ölüm ve çürümenin, katılaşmış ve sonra tekrar yumuşamış çürüyen etin kokusu. Artık annesinin kullandığı parfüm kadar iyi bildiği bir kokuydu.

"Özellikle herhangi bir vücut mu arıyorsunuz?" diye sordu Simon, kaşları kalkık bir şekilde. Bir görevli odanın diğer tarafındaki bir kapının yanında durmuş, kirli bir mendile öksürüyordu.

"Genç," diye cevapladı Hazel. "Kadın. Yirmili yaşların ortasında ya da öyle bir şey?"

Cesetler yatay bir şekilde yerde yatıyordu. Hazel'ın Prenses'e neredeyse mükemmel uyan birini bulması sadece birkaç dakikasını aldı - kavisli burun, kahverengi bukleler, yumuşak vücut. Bodrum odasının loş ışığında Hazel, Prenses'in ikizi olmasa bile en azından kız kardeşi olabileceğini düşündü. "O," dedi Hazel.

Simon görevliye doğru hızla yürüdü ve sessizce birkaç kelime söyledi. Hazel'a döndüğünde, seçtiği bedeni bir çarşafa sardı ve sonra sanki bir çuval un ağırlığından daha ağır değilmiş gibi omzuna aldı. "Tamam. Tamamdır. Hadi onu kapıdan sokağa şu şekilde çıkaralım. Arabanın arkasına bir araba koyabiliriz."

"Bekle," dedi Hazel. Cebinde çantasını aradı. "Henüz ödemedim. O adama ne kadar borcum var?"

"Ben hallettim."

"Simon, hayır. Bu benim bedenim. Lütfen. Sana ne kadar borcum var o zaman?" Parmakları paraları buldu ve bir avuç dolusu parayı Simon'a doğru uzattı.

Onu el sallayarak uzaklaştırdı. "Önemli değil. Kralın yatak odasındaki arsenik ve küf konusunda yardımın için sana bu kadarını ve daha fazlasını borçluyum."

"Israr ediyorum," dedi Hazel.

Simon odanın yarısına gelmişti bile, neredeyse arka çıkışa gelmişti. "Ve ben," dedi, "reddediyorum. O zaman Warwick House'a. Hadi gelin."

Hazel ve Simon, yeni yükleri arkalarında güvenle sabitlenmiş bir şekilde arabaya geri döndüler. Araba yolda sarsılırken dizleri birbirine değdi.

"Yani," dedi Simon, birkaç dakika sessizce araba sürdükten sonra, "o zaman bedeni parçalayıp incelemen gerektiğini sanmıyorum." Neredeyse her zaman yaptığı gibi, beyan edici ifadelerle konuşuyordu.

"Hayır," diye onayladı Hazel.

"Ve ayrıca bana vücudun ne işe yaradığını söylemeyeceğini de varsayıyorum?"

"Bu da doğru." Bir sessizlik anı oldu ve Arnavut kaldırımlı sokakta bir sarsıntı daha oldu ve sonra Hazel ekledi: "İstiyorum. Yani, isterim ama bundan iyi bir şey çıkmaz. Bu... tehlikeli."

"Tehlikeli," diye yankıladı Simon yumuşak bir sesle. "O zaman bana geldiğin ve Royal College'dan bir cesedi sebepsiz yere çalmaya çalışmadığın için mutluyum."

Hazel bacaklarının hala birbirine değdiğinin, elinin uyluğunun üzerinde olduğunun farkındaydı ve eğer isterse uzanıp parmaklarını kaldırarak onu yakalayabilirdi. "Teşekkür ederim," dedi Hazel. "Gerçekten, teşekkür ederim."

Simon cevap vermedi, ama sonra bir soru gibi değil, bir ifade olarak şöyle dedi:

"Sen İskoç denizciye aşıksın."

Araba korkunç bir sarsıntı yaptı ve Hazel neredeyse kafasını tavana çarpıyordu. Beynini aynı anda binlerce farklı tepki doldurdu ve sonunda dilini kontrol altına aldığında, "O aslında bir denizci bile değil." dedi.

"Ama sen ona aşıksın." Simon'ın sözlerinde hiçbir zalimlik, kıskançlık ya da kötülük yoktu. Hatta üzüntü bile yoktu; sadece gözlemlerine dayanarak oluşturduğu basit bir gerçeği dile getiren bir bilim adamıydı.

"Evet," dedi Hazel. Ona yalan söyleyemezdi. Orada oturuyordu, yüzü çok sakindi, pencereden içeri vuran öğleden sonra güneşiyle aydınlanıyordu. "Aslında hala birlikte olup olamayacağımızı bilmiyorum," diye ekledi sessizce.

"Hımm," dedi Simon.

"Doğru," dedi Hazel. "Onun bunu yapma olasılığı var - benim... birlikte bir hayat yaşamamız için yapmam gerekeni yapamayabilirim. Ve eğer ben

yapamam... Sanırım hayatımı yalnız geçireceğim. Çünkü cerrah olmak her zaman istediğim tek şeydi ve bunu yapmak için yalnız kalmam gerekse de sorun değil." Bunu yüksek sesle söylemek iyi hissettirdi. Hazel, bu duyguları içinde sıkıca tuttuğunun farkında bile değildi.

"Yalnız olmamalısın," dedi Simon. "Benimle evlenmelisin."

Bunu o kadar sıradan bir şekilde söylemişti ki Hazel'ın ona evlenme teklifi ettiğini anlaması birkaç saniye sürdü.

Simon yüzündeki şaşkınlığı fark etti ve şöyle dedi, "Belki beni denizcini sevdiğin kadar sevmiyor olabilirsin. Ama bir evliliğin bundan daha fazlası üzerine inşa edilebileceğine inanıyorum. Karşılıklı saygı olabilir. Birlikte bir hayat paylaşma kararı. Birbirimizi desteklemek ve önemsemek. Sohbet. Arkadaşlık."

"Sen—sen bana evlenme teklif mi ediyorsun?"

"Evlilik teklif ediyorum, evet."

Hazel güldü; kendini tutamadı. Komik değildi ama gülmek, o an vücudunun verebildiği tek tepki gibi görünüyordu.

"Nedir bu kadar komik olan?" dedi Simon, anlamasa da gülümseyerek.

"Evlenemem!" dedi Hazel. "Ben cerrah olmak istiyorum, eş değil."

"Ben de senin cerrah olmanı istiyorum," dedi Simon, sanki dünyadaki en bariz şeymiş gibi. "Birlikte çalışacağız, zaten çok iyi yapıyoruz. Yan yana tıp pratiği yapacağız."

Hazel o zaman gördü, güzel vizyonu: İkisi Londra'daki bir şehir evinde, üst katta daireleri ve alt katta bir laboratuvarı olan, kapıya gelen hastaları tedavi ediyorlardı. Hazel çalışırken onu alnından öperdi ve çok geç saatlere kadar uyanık kaldığında ona çay koyardı ve belki de sarı saçlı ve gözleri tostun üzerindeki bal renginde olan çocuklar ayaklarının etrafında koşuşturur, kıkırdar ve raflardan cam şişeler çalmaya çalışırlardı. Hazel ve Simon birbirlerinin yanında yaşlanır, birbirlerinin yüzlerindeki çizgilerin ayna gibi derinleştiğini görürlerdi. Hazel'ın saçları sarıdan beyaza dönerdi ve çocukları büyüyüp kendi çocuklarına sahip olurlardı. Hazel ona İsveç'i gösterirdi ve o da ona Edinburgh'u gösterirdi ve ünlü olurlardı. Övgüye değer, kutlanan ve hatta belki de aşık. Mümkündü, değil mi?

Ama her hayalde, odanın köşesinde bir hayalet vardı, koyu saçlı ve Hazel'ın midesinin bulanmasına neden olan bir gülümsemesi olan bir figür. Hazel umutsuzca Simon von Ferris ile o güzel geleceği kabul edebilecek türden bir insan olmayı diledi. Ama Jack her zaman

kalbini kazanmak. Ve böylece, araba Pall Mall'un sonunda durduğunda, Hazel Simon'a döndü ve o daha bir kelime bile etmeden cevabını biliyordu.

"Anlıyorum," dedi. "Aşkın düğümünü çözmek
zordur." "Evet," dedi Hazel. "Öyle." Arabanın
içine oturdular.

"Bekle," dedi Simon ve Hazel'ın kalbi göğsünde güm güm atıyordu, ne söylemesini istediğinden emin olmasa da. "Yaptığın şey gizliyse -cesetle- kapıya kadar yürümek aptallık olur. Bunu gizlemeliyiz. Belki de cesedin etrafına sermek için bir halı satın alabiliriz."

Haklıydı. Simon arabacıya hızlıca bir mesaj gönderdi ve birkaç dakika sonra Hazel bir pazardaydı, çürüyen bir bedenin sıvıları ve safrasıyla mahvolduğunu düşünmeyeceği oldukça çirkin, süslü bir halının parasını ödüyordu.

Simon, Hazel'ın ikinci kez varış noktalarına vardıklarında cesedi halının içine sarmasına yardım etti. "Bu gerçekten iyi bir fikirdi," dedi Hazel. Elbette akşama kadar bekleyebilirlerdi veya bir hizmetçinin girişinden gizlice girebilirlerdi, ancak Pall Mall gece boyunca gaz lambalarıyla aydınlatıldı ve pencerelerinden dışarı bakan tek bir asi sakinin şüpheli bir şey fark etmesi yeterli olurdu. Bu, Prenses'in bir mobilya parçası satın almış gibi görünüyordu.

"Biliyorum," dedi Simon.

Jack çoktan Warwick Evi'ne varmıştı, basamaklarda durmuş, alnını eliyle kapatarak güneşi engelliyor ve Hazel ile Simon'ın doğum için bedeni hazırlamasını izliyordu.

"Çok yetenekli bir cerrah ve hekimsiniz," dedi Simon. "Umarım bu bedenle ne yapıyorsanız planladığınız gibi olur."

"Teşekkür ederim, Simon."

Hazel'ın iki yanağından öptü.

Jack halıyı içeri aldı ve Hazel, Simon arabayla Kew'e geri dönerken Warwick House'un merdivenlerinde bekledi. Onun geri dönüp onu izlemesini ya da arabanın penceresinden seslenmesini yarı yarıya bekliyordu ama o hiç seslenmedi.

"Hadi," dedi Jack sonunda, cesedi Charlotte'un yatağına bıraktıktan sonra kapıya dönerek. "Hepimiz içerideyiz."

★ ★ ★

Prenses Charlotte, yatağında düz bir şekilde yatan ve elbiselerinden birini giyen ölü ikizine doğru eğildi. "Göz rengi yanlış." Göstermek için kendi gözünü açık tuttu: "Gördün mü? Benimkiler mavi. Onunkiler kahverengi."

"Gözleri dikebilirim," dedi Hazel. "Gizli bir dikiş. Kimse anlamayacak bile."

Prenses onayını başını sallayarak onayladı ve samimi incelemesine devam etti. "İyi uzuvlar - belki benimkinden biraz daha dar, ama belki de hastalığım nedeniyle daha zayıf oldum." Yatağın etrafında döndü. "Ayaklarının büyük." Doğruydu: Ölü kadının ayakları Prenses Charlotte'unkinden birkaç santim daha büyüktü. Charlotte'un en yumuşak terliklerinden bir çift seçmişlerdi ve Hazel ile Jack, ayakkabıların ters dönmesine neden olmadan ayakları kumaşa sıkıştırmaya çalışarak birkaç terli dakika geçirdiler. "Ama bunun dışında," dedi Prenses, "dikkat çekici bir benzerlik."

Eliza, ölü kadının saçlarını Prenses'in en çok bilinen bukleleriyle şekillendirmişti ve yüzüne Prenses'in kullandığı şekilde kozmetik uygulamıştı. Yeterince uzaktan, ikisini ayırt etmek neredeyse imkansızdı; yakından bakıldığında, yine de oldukça benzer görünüyorlardı; Prenses'in garip, biraz çarpıtıcı bir hastalıktan muzdarip olduğuna inanıyorsanız kesinlikle ikna ediciydi.

Prenses çoktan sade siyah bir elbise, bir hizmetçi elbisesi giymişti. Kanal'ı geçip Fransa'ya, sonra da Hollanda ve Prusya'dan geçerek Bavyera'ya giderken Eliza'nın hizmetçisi gibi davranacaktı. Önceki akşam Warwick House'daki tüm hizmetçilerini kovmuştu ve Hazel, dedikodu yapmayı en çok seven mutfak hizmetçisine, Prenses'in çok bulaşıcı olduğunu stratejik olarak fısıldamıştı.

"Peki," dedi Charlotte. "Sanırım bu kadar, o zaman."

Zaten valizini sahip olduğu en değerli birkaç şeyle ve seyahatte kullanacağı yüklü miktarda banknotla doldurmuştu. Plana karar verdikleri anda Prenses, Eliza ve Hazel'a yüksek sesle mücevher hediye etmeye başladı, böylece kimse kaybolduğunda alarm vermesin.

Prenses'in vedalaşabileceği başka kimse yoktu: Hazel, tüm ülke gibi, Naip ile Prens arasındaki çekişmeli evliliğin,

karısı, Charlotte'un annesi, Brunswick Prensesi Caroline'in birkaç yıl önce bir grup sevgiliyle eğlenmek için İtalya'ya kaçtığını ve tek kızını neredeyse terk ettiğini kastetmişti. "Bu mektubu postalayabilir misiniz, Bayan Sinnett?" dedi Charlotte, Hazel'a güzel bir yazıyla Kraliçe'ye, Charlotte'un büyükannesine hitaben yazılmış bir not uzatarak. "Sadece kısa bir not. Gerçekten ölüme yakın olsaydım, büyükanneme onu sevdiğimi söylerdim diye düşündüm."

Eliza, Charlotte'un elini sıktı. "Onu sevdiğini biliyor."

Aniden Prenses kollarını Hazel'ın etrafına doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim, Hazel," dedi. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

"Şimdi sadece bunun işe yaramasını ummalıyız,"

dedi Eliza. "İşe yarayacak," diye cevapladı

Charlotte. "İşe yarayacağını biliyorum."

Edwina'yı kucakladı ve küçük köpeği göğsüne bastırdı. "Hadi, küçüğüm," diye şarkı söyledi. "Bir maceraya çıkma zamanı."

★ ★ ★

Hazel ve Jack birlikte onun dairelerine döndüler. Ertesi sabah Hazel Prensesi "keşfedecekti" ve sonra geri dönüş olmayacaktı.

Hazel'ın odasına girdiklerinde Jack, Hazel'ın elbisesinin arkasını çözdü. Üzerinde sadece korse ve çorapları vardı ve açık pencereden gelen esintinin değdiği yerlerde cildi karıncalanıyordu. Jack ellerini onun omuzlarının üzerinden ve sırtından aşağı doğru gezdirdi. Elleri sert ve nasırlıydı ama ona öyle nazikçe dokundu ki neredeyse ağlamasına yetecekti. Başını onun saçlarına ve ensesine gömdü ve geceliğini omuzlarından aşağı doğru çekti. Nefesi arzuyla sıcaktı.

Jack, ondan uzakta geçirdiği sürede güçlenmişti: Bir zamanlar ince olan kolları şimdi ip gibi kaslarla gergindi. Çizikler ve parlak beyaz yanıklar tenini dövmeler gibi lekelemişti; Hazel onu tekrar tanımak istiyordu, her yerini, bir zamanlar yaptığı gibi. Dudaklarını her yeni yaraya değdiriyordu.

Hazel yatağa uzandığında, çıplak teni mum ışığında parlıyordu, Jack onun üstüne çıktı. Sonra onu küçük hissettirdi, onu kollarına aldı ve Hazel parmaklarını kalın siyah saçlarının arasından geçirdi ve kendini ona daha da

bastırdı. Onun adını tekrar tekrar fısıldadı, ta ki bir tezahürata, sadece seslere, ötesinde

yani kalbinin bir-iki atışıyla aynı anda. Hazel. Hazel. Hay-zel. Haze-el.

Uyumadan önce Jack, Hazel'ın yatağının etrafına kıvrıldı, onu arkadan kaşıkladı ve saçlarına nefes verdi. "Haze," dedi. "Ne olacağını düşündün mü?"

Hazel ona doğru döndü ve yastığını yolundan çekti, böylece onu daha iyi görebildi. "Elbette," dedi. "Bu planın her yönünü düşündüm. Prenses haklı. İşe yarayacak."

"Hayır," dedi Jack. "Yani, sana ne olacak. Prenses ölünce... Yani, o çok seviliyor, değil mi? İnsanlar üzülecek. Sen onun doktorusun."

Hazel yutkundu. Boğazında bir yumru bırakan şey, tüm çabanın yönüydü. Jack haklıydı: İnsanlar Prenses'in ölümüyle umutsuzluğa kapılacaklardı. O, onların genç, güzel, gelecek için liberal umuduydu. Geleceğin ne getireceğini, hatta tahtın bir sonraki varisinin kim olacağını kim bilebilirdi? Umutsuzluk öfkeye dönüşecekti ve çoğu, onu ölmeye bırakan doktor Hazel'a yönlendirilecekti. Hazel'ın itibarını kalıcı olarak lekeleyecek, Prenses'i ilk kez "iyileştirdikten" ve Simon'ın Kral'ı tedavi etmesine yardım ettikten sonra onu çevreleyen saygı ve itibar parıltısını tamamen yok edecekti.

Yarından sonra Hazel artık bir tıp ünlüsü olmayacak; hatta belki de bir parya olacak.

"Charlotte bir insan," dedi Hazel sonunda, hem kendine hem de Jack'e. "Sevdiği kişiyle bir hayatı hak ediyor. Kendisine ait bir hayat. Yapılması gereken doğru şey bu. Ayrıca, buraya kadar gelmeyi başardım, değil mi? Ne olursa olsun, bir şeyler bulacağım. Her zaman yaparım."

Jack, yüzünden düşen bir tutam saçı düzeltti ve kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bugün sana," dedi Jack, "çok güzel olduğunu söylemiş miydim?"

Karnı çıplaktı ve açıktı, kaburgaları ve kasları derisinin altında çıkıntılıydı. Vücudunda Hazel'ın en son birlikte olduklarından beri görmediği morluklar ve yara izleri vardı.

"Bütün İngiltere beni hor görse bile beni yine de sevecek misin?" dedi Hazel. "Biz İskoç'uz, Hazel," dedi Jack, yüzünde bir gülümseme belirerek. "Eğer İngiltere sizden nefret ediyor, biz de onlardan nefret edebiliriz."

Hazel, Jack o gece yanında olmasaydı hiç uyuyamayacağını biliyordu. Ama bir şekilde, onun kollarında uykuya daldı

gece yarısından sonra bir ara, dünyayı değiştirecek sabahı bekliyordu.

Londra Sabah Günlüğü

27 Ağustos 1818

KRALİYET HAZRETLERİ PRENSES CHARLOTTE'UN ÖLÜMÜ

Bugün, okuyucularımıza Kraliyet Majesteleri Prenses Charlotte'un vefatını duyurmak bizim hüzünlü görevimiz. Bu genç, güzel ve ilginç Prenses, önceki yıllarda Roma humması nöbetlerini atlatmış ancak son aylarda onu etkileyen gizemli bir hastalığa yenik düşmüştü.

Bu beklenmedik ve üzücü olayın bu sabah Metropolis'in sadık ve şefkatli sakinlerine verdiği şok yeterince tarif edilemez ve Majestelerinin Egemenliklerinin her yerinde eşit şekilde hissedilecektir. Sevimli erdemleri - erken yaşamının parlak vaadi - Orange'ın Kalıtsal Prensi ile yakında gerçekleşecek evlilik mutluluğu - sunduğu örnek iyilikseverliğin öğretici resmi - iyi bilinen anayasal ilkeleri ve hayatına bağlı yüksek siyasi düşünceler, hepsi bir araya gelerek onun erken ölümünün İmparatorluğu evrensel bir karamsarlığa sürüklemesi gereken bir felakete dönüşmesini sağlar. Her kalp, acıları artık anlatılamaz olan teselli edilemez Kocası adayının acısına ortak olur. Öğrendiğimiz kadarıyla Kraliyet Babası da en derin ızdıraba gömülmüştür.

Prenses, bugün sabah saat yedide cesedini bulan ve ardından Prens Naip Hazretleri'ne bu çok acıklı trajedi hakkında haber gönderen Kadın Cerrah Hazel Sinnett tarafından tedavi edilmişti.

Herkesin yüzündeki genel olarak ifade edilen üzüntü ve keder, ölen kişinin karakterinin en iyi kanıtıydı. Olayın etkisi, ulusal refahı etkilemesi muhtemel görülen Borsa'da hissedildi ve fonlar makul bir düşüş yaşadı. Her yerdeki dükkanlar gönüllü olarak kapatıldı ve tüm işler askıya alındı, ancak ne yazık ki sokaklarda korna çalanların gazete satması hariç - genel olarak kınanan bir skandal. Hüzünlü haberlerin, böylesine uygunsuz bir yaygara koparmadan yeterince hızlı uçması hesaplanmıştı.

Taç'ın ardıllık düzeni artık onun ölümüyle bozuldu; ve ardıllık düzenindeki Prenslerin yaşı ve seçkin ailenin durumu, her sadık zihninde endişeler yaratacak. Evlenmemiş Prenslerden birinin erken bir ittifakının hemen yerleşmesi, ulusun içten duası olacak.

28

Tüm şehrin siyaha bürünmesi sadece bir saat sürdü. Hazel sabah yedide Warwick House'a gitti ve Carlton House ve Buckingham'a Prenses'in öldüğünü haber verdi. Saat ona doğru, sokaktaki her evin penceresinden siyah bir bez parçası uzanıyordu. Öğlene doğru, Londra'daki kumaşçılar ve terziler yas kumaşlarının tükendiğini bildiriyorlardı. Sokaklarda ağlama sesleri duyuluyordu, ayrıca aceleyle basılmış gazeteleri satan genç oğlanların havlamaları da duyuluyordu, mürekkep hala ıslaktı ve parmaklarını lekeliyordu.

Hazel, saygılarını sunmak için gelen geniş kraliyet ailesinin ve Parlamento'nun çeşitli üyelerini selamlayıp yatıştırarak Warwick House'da kaldı. Charlotte'un nişanlısı, Orange'ın Kalıtsal Prensi oradaydı, mahkemeyi yönetiyor ve güzel Prenses'in erdemleri hakkında yüksek sesle konuşuyordu. Hazel duvardaki saate baktı: eğer her şey plana göre gitmiş olsaydı, Eliza ve gerçek Charlotte çoktan Calais'e giden Dover'daki bir gemiye binmişlerdi.

Prens Naip gelene kadar hiç kimse Prenses'in yatak odasına giremedi. Tamamen siyahlar içindeydi, başı aşağıdaydı. Bir gecede on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu: normalde pudralı ve allıklı olan yüzü çıplaktı ve saçları ince ve taranmamış görünüyordu. İçeri girdiğinde eğilen, omzuna dokunmaya veya onunla konuşmaya çalışan saray mensuplarını görmezden geldi. Bunun yerine Naip, doğrudan Hazel Sinnett'e doğru yürüdü - o kadar hızlıydı ki, bir adım gerisinde yürüyen özel sekreter, yetişmeye çalışırken sendeledi. "Bana Prensesi göster," dedi Prens Naip.

Hazel onu odaya aldı. Aydınlatmayı bilerek düşük tutmuştu, yatağın etrafına mumlar koymuştu ama lamba yoktu—ama buna ihtiyacı da yoktu: vücut şişiyor ve morarıyordu, ölümden bir günden fazla bir süre sonra normal çürüme halindeydi, yüzünü çarpıtıyordu. Prensesin elbisesini ve mücevherlerini giymişken, gerçek Charlotte'un bile

Eğer gerçekten ölmüş olsaydı çok farklı görünüyordu. Prens elini uzattı, sanki yüzüne dokunacakmış gibi, ama sonra yüzünü çevirdi. "Tek kızım," dedi Naip sessizce. "Güzel kızım."

Özel sekreteri Regent'in arkasındaki kapıdan içeri süzülmüştü. Topuklarının üzerinde Hazel'a doğru döndü, gözleri kötü niyetle kısılmıştı ve tısladı: "Bu senin suçun. Prensesi sen öldürdün!"

"Eminim elinden gelenin en iyisini yapmıştır, Hornsby," diye mırıldandı Naip. "Belki de benim hatamdır, bir kadın cerrahı işe aldığım için."

"Asla sizin hatanız değil, Majesteleri," diye mırıldandı özel sekreter. "Onun beceriksiz olacağını nasıl bilebilirdiniz?"

Hazel tam ne söyleyeceğinden emin olmadan sanki itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı ki, kapı hafifçe tıklatıldı.

“Sonunda!” diye içini çekti özel sekreter.

Simon von Ferris odaya yavaşça girdi, sanki diğer taraftaki korkmuş bir hayvanı korkutacağından korkuyormuş gibi. "Majesteleri," dedi, Naip'e eğilerek. "Ve Bayan Sinnett."

Naip Hazel'a, "Prenses'i muayene etmesi için Dr. Ferris'i getirebileceğimizi düşündüm. ... cesedini incele. Bakalım onun nasıl ... nasıl ... olduğunu keşfedebilecek mi..." dedi. Sessiz bir hıçkırık onu ele geçirdi.

Özel sekreter, onu rahatlatmasına izin verilmesi için dünyadaki her şeyi verecekmiş gibi görünüyordu, ancak elbette bir kraliyet mensubuna dokunmak kesinlikle yasaktı. Ve bu yüzden, bunun yerine, Hazel'a dik dik bakmaya devam etti.

"Evet, kesinlikle efendim," dedi Simon ve yatakta yatan ölü kadına yaklaştı. Hazel'ın vücudundaki her kas aynı anda gerildi; yüzünü rahatlatmaya, doğal görünmeye çalıştı. Simon zamanını aldı. Kadının gözlerini dürttü (dikilmiş olduklarını kesinlikle söyleyebilirdi?) ve boynundaki şişliği yokladı. Kadının elini nazikçe kaldırdı ve sonra indirdi. Yatağın etrafından diğer tarafa yürüdü ve işlemi tekrarladı. Simon'ın kendi satın aldığı ve Warwick House'a şahsen teslim etmesine yardım ettiği cesedi tanımaması imkansızdı.

"Peki?" diye sordu Naip. "Kararınız nedir?"

Simon'ın gözleri Hazel'a döner dönmez tekrar Regent'e döndü.
"Prenses öldü" dedi.

"Eh, onun öldüğünü biliyoruz!" diye tükürdü özel sekreter. "Neden öldü?!"

Bu sefer Simon'ın gözleri Hazel'ın gözlerinde kaldı. Sessizce yardım için yalvarmaya çalıştı.

"Tahminim? Alp kan hastalığı. İnanılmaz derecede nadir. Evet, aslında bundan eminim. Prenses Alp kan hastalığından öldü. Belirtiler fazlasıyla açık."

"Alp kan hastalığı mı?" dedi Naip. "Hiç duymadım." Hazel da duymamıştı. Geçtiğimiz yıl boyunca, bunu misyon edinmişti. eline geçirebildiği her tıp kitabını okudu ve hiçbiri Alp kanından bahsetmemiş, hatta ona hiç değinmemişti. Simon bir şeyler uydurmuştu. Teşekkür ederim, diye sessizce ona doğru fısıldadı.

"Bu ne?!" dedi özel sekreter, sahte Prenses'in sağ elinde uzanan büyük bir yara izini işaret ederek. Bıçak yarasından kalma bir yara izine benziyordu. Hazel bunu fark etmemişti. Nasıl fark etmemişlerdi? "Prenses hiçbir zaman yara izi veya sakatlık yaşamamıştı!"

"Ah," dedi Simon, yavaşça konuşarak, cümleyi oluştururken beynine boşlukları doldurması için zaman tanıdı. "Aslında yara izi, Alpine kan bozukluğunun en yaygın etkisidir. Sadece... ortaya çıkarlar. Vücudun - ölümden sonra- bu tür garip ve alışılmadık işaretlere sahip olması çok normaldir."

Özel sekreter yüksek sesle iç çekti. "Bilmek istediğim şey," dedi, "Bayan Sinnett'in bu kadar kolay teşhis edilebilir bir hastalığı nasıl tanıyamadığı. Uygun bakımının eksikliği Prenses'in ölümünden sorumludur. Eğer Majesteleri Dr. Ferris veya başka uygun bir erkek doktor tarafından tedavi edilmiş olsaydı, bugün aramızda olmayacağına, düğününü kutlamaya sadece birkaç gün kala inanmam zor!"

Hazel konuşmaya başladı ama Simon tarafından sözü kesildi. "Aslında," dedi Simon, "Bayan Sinnett ve ben Prenses'in tedavisi üzerinde yakından çalıştık, tıpkı Majesteleri Kral'ın tedavisi üzerinde yakından çalıştığımız gibi. Bayan Sinnett, Prenses'in haftalar önce Alpine kan hastalığından muzdarip olduğunu öne sürdü ama ben onun teorisini reddettim. Yanlış olduğu ortaya çıktı."

"Ah," dedi özel sekreter. "Eh, yine de—"

"Teşekkür ederim," dedi Naip Hazel'a. "Ve size, Dr. Ferris, zaman ayırdığınız için. Tanrı'nın bilinmez işleyişi ve bizim çekmemizi istediği trajediler için sizi suçlamıyorum. Eğer beni mazur görürseniz, şimdi eve gitmek istiyorum."

Prens Naip ayrılırken Hazel ve Simon eğildiler, özel sekreteri de arkasından koşuşturuyordu, sanki söylemek istediği daha çok şey varmış gibi görünüyordu ama artık bunu yapacak bir bahanesi kalmamıştı.

"Simon," dedi Hazel, kapı arkalarından kapandığında ve Hazel ile Simon yatak odasında yalnızken. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Bunu yapmana gerek yoktu! Senin itibarın—"

"—iyi olacak. Ve kraliyet randevusu olan ilk ve tek kadın cerrahın itibarından daha az kırılgan." Simon, Prenses'in masasında oyalandı, kalemlerinden birini alıp parmaklarının arasında yuvarladı. "Nazik olmaya çalışmıyordum. Eğer seni suçlarlarsa, tıp alanında senin yolunu takip etmek isteyen yüzlerce genç kadını geriye götürmüş olursun. Senin başarın onların başarısıdır ve senin başarısızlığın onların başarısızlığıdır. Artık kendinden daha büyüksün. Bir sembol olmak adil değil, Bayan Sinnett, bir insan olmak çok daha kolayken."

"Hayır," dedi Hazel. "Değil."

"Ve," dedi Simon, kalemi ait olduğu yere geri koyarken. "İkimiz de biliyoruz ki sen Prenses'in zamansız, çok trajik ölümünden sorumlu değilsin."

"Teşekkür ederim," dedi tekrar ve bunu kastetti. Ona, onun tahmin edebileceğinden daha fazla minnettardı.

"Ayrıca," dedi Simon, "İsveç'e dönmeyi planlıyorum. Bu İngilizlerin benim hakkımda ne düşündükleri artık benim için önemli değil. Ailemi özlüyorum. Kardeşlerim ben olmadan adam oluyorlar."

"Onlar da seni özlüyorlardır," dedi Hazel.

"Öyle. Ve ben soğuğu özlüyorum. Burada çok yağmurlu. Çok fazla kasvet. Soğuk canlandırıcı ve güneş karda yansıdığında, dünyadaki en güzel manzara oluyor." Simon duruşunu düzeltti ve yüzüne düşen bir tutam saçı düzeltti. "Yolculuğunuzun sizi nereye götüreceğini bilmiyorum, Bayan Sinnett, ama kendinizi Stockholm'de bulursanız, lütfen merhaba deyin."

"Yapacağım," dedi Hazel.

"Büyük şeyler yapacağına inanıyorum." Bunu neredeyse her şeyi söyler gibi söyledi, sadece bir gerçek ifadesi. Küçümseme ya da flört bile yoktu. Sadece Simon'ın doğru olduğuna inandığı şeyi söylemesiydi.

"Sanırım yapmalıyım," dedi Hazel. Tıbbi çantasını masadan çekip Simon'a doğru tuttu, deri yüzeyinde HS baş harfleri görünüyordu. "Bu çantayı gururlandırmanın benim görevim olduğunu düşünüyorum."

Simon, Hazel'ı yanaklarından öptü ve ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Umarım denizciye olan sevgin her zaman senin için yeterlidir," dedi. "Ve umarım mutlusundur."

"Gerçekten mutlu olan var mı?" diye sordu Hazel.

"Senin ve benim gibi insanlar mı? Çok zeki insanlar mı? Neredeyse hiç. Ama kim bilir? Belki de biz istisna olacağız." Göz kırptı, kahverengi gözleri parladı ve Hazel bir gün başkası için harika bir koca olacağını biliyordu. "Alpine kan hastalığının tedavisi çok zor, biliyorsun," dedi Simon ayrılırken.

"Evet," diye yanıtladı Hazel. "Neredeyse imkansız. Ama çarenin Bavyera'da geçirilen sakin bir hayat olabileceğini okudum."

"Hm," dedi Simon, düşünceli bir şekilde başını sallayarak. "Evet, sanırım bu işe yarayabilir."

Ve kapıdan içeri girip siyah tıbbi önlüğüyle dışarıdaki yas tutan kalabalığın arasında kayboldu.

Childe Harold'ın Hac Yolculuğu'ndan alıntı, 4. kanto, 167-168. kıtalar, "Prenses Charlotte'un Ölümü"

Lord Byron

DİNLE! uçurumdan bir ses geliyor,
Uzun, alçak, uzak bir dehşet sesi mırıltısı,
Bir millet kan kaybettiğinde ortaya çıkan şey gibi
Derin ve tedavisi mümkün olmayan bir yarayla;
Fırtına ve karanlıkta esneyen toprak, Körfez
hayaletlerle dolu, ama baş
Başı taçsız ve solgun olmasına rağmen hala asil
görünüyor, ama güzel, acıklı bir kederle
Nişanlısına bağlı kaldı ama onun aşkı onu rahatlatmadı.

Şeflerin ve hükümdarların evladı, neredesin?
Birçok milletin umut vereni, sen öldün mü?
Mezar seni unutamaz mıydı, alçakta yatamaz mıydı?
Daha az görkemli, daha az sevilen bir baş mı?

29

Kasvetli Ruh Hali Londra'ya yayılmış ve Seven Dials'daki inlerinde Ölüm Yoldaşları'na nüfuz etmişti. Şöminede, közler alçak ve sefil bir şekilde yanıyordu, alevden çok kül ve duman. Ayak bileklerine kadar uzanan ince siyah bir duvakla örtülü Bayan Thire, küçük bir porselen fincandan çay yudumluyordu; Banneker, başını ellerinin arasına almış, orta mesafeye bakıyordu; Charles Armitage Brown, gazeteyi dikkatlice inceleyerek, Prenses'in hala hayatta olabileceği alternatif bir olay versiyonunun kilidini açabilecekmiş gibi tekrar tekrar okuyordu, ya da tüm bunların acımasız bir şaka olduğunu keşfedecekti.

Byron bir sandalyeye yanlamasına oturmuştu, her iki bacağı da kollarına kaldırılmıştı, kaşları çatılmıştı. "Acıklı," dedi. "Güzel romantik rüyamız bitti! Whig'lerin şimdi ne umudu var?"

Marie-Anne büyük bir deftere yazıyordu, ama Byron'ın ağıtına baktı. "Her zaman yaptığımız gibi yapacağız," dedi.

"Ve bu ne?" dedi Byron. "Şiir yazmak mı? Ben bunu yapıyorum."

"Elbette geleceğe bak," dedi Marie-Anne. Sesi hafifti
ve müzikal, neredeyse şarkı söylüyor. "Prenses öldü. Prens Naip -ya da sanırım, artık sadece Prens olabilir- her zaman olacağı gibi Kral olacak. Ve şimdi, küçük kardeşlerinden biri evlenmek ve bir gün Kral ya da Kraliçe olacak meşru bir çocuğa sahip olmak zorunda. Belki Clarence Dükü bize bir varis verir. Ya da Cambridge. Ya da Kent. Sabret, George. Şimdi işler karmaşık, ama bitmedi."

"Peki bu ne kadar sürecek?" dedi Byron.

"Ne kadar gerekiyorsa," diye cevapladı Marie-Anne.

Hazel geldiğinde, tüm oda ona bakmak için dönmüştü. Kimse tek kelime etmedi. Sessizlik o kadar uzun sürdü ve havada o kadar yoğundu ki Hazel garip bir şekilde boğazını temizledi. "Keşke daha fazlasını yapabilseydim," dedi sonunda. "Çok... üzgünüm."

Ayağa kalkıp omzuna vuran Banneker'dı. "Eminim elinden gelen her şeyi yaptın," dedi sessizce, ama göz teması kurmadı.

Byron alaycı bir tavırla güldü.

Hazel, Marie-Anne Lavoisier'e yavaşça yürüyerek yaklaştı. Sesinin bir fısıltıdan çok daha yüksek çıkmasına izin vermemeye dikkat ediyordu, odayı daha fazla rahatsız etmekten korkuyordu. "Yukarıdaki laboratuvardaki ekipmanlardan bazılarını kendi araştırmam için kullanmama izin verilip verilmeyeceğini merak ediyordum."

"Evet," dedi Marie-Anne. "Bence bu iyi olur."

"Çare bulmak için çok geç!" diye seslendi Byron odanın diğer ucundan. Hazel onu görmezden geldi.

"Ben de merak ediyordum," dedi, kalbi çarparak, "Tentür'ün bir örneğini alıp üzerinde çalışabilir miyim acaba?"

Marie-Anne kaleminin ucunu temizledi ve kitabının yanına koydu. "Bayan Sinnett," dedi, "araştırma tutkunuza ne kadar sevinsem de, Antoine ve ben aramızda Tentür'ün formülünü ne öğreteceğimizi ne de paylaşacağımızı kesin bir kural haline getirdik. Yani, eğer onu kopyalamayı umuyorsanız—"

"Hayır," dedi Hazel hemen. "Öyle değil. Bunu geri almak istiyorum." "Denizci," dedi Marie-Anne. Yalan söylemenin bir faydası yoktu. "Evet."

Hazel Tentür'e erişebilseydi, nasıl yapılacağını bilmese bile en azından nasıl işlediğini anlayabilseydi, o zaman onu nasıl bozacağını anlama şansı olurdu. Beecham'ın görünüşteki ölümünden aylar geçmişti ve Avrupa'da başka bir Beecham akrabasının ortaya çıkması ya da iddia edilen deneyimini aşan becerilere sahip genç bir cerrahın bilinmezlikten çıkmasıyla ilgili tek bir fısıltı bile yoktu. Hazel, onun gerçekten gittiğine kendini ikna etmeyi giderek daha kolay buluyordu. Ve eğer Beecham ölümsüzlüğünü ve hayatını sonlandırabilirse, Hazel Jack'i tekrar ölümlü yapabilirdi.

Marie-Anne ayağa kalktı. "Sanırım, Ölüm Yoldaşları'nın bir üyesi olarak, kısmen de olsa, bir şişeye hakkın var, dilediğin gibi kullanabilirsin." Anahtarı gömleğinin altından çıkardı, boynunda bir zincirle asılıydı. "Dolabın kilidini açacağım."

Hazel kimyageri gıcırdayan merdivenlerden yukarı laboratuvara kadar takip etti. Marie-Anne'in de onun ölümünden dolayı ona kızıp kızmadığını merak etti.

Prenses, "Alp kan hastalığı"nın çok nadir ve ölümcül bir hastalık olduğu ve hiçbir tedavinin etkili olmayacağı haberi bir şekilde çıkmış olmasına rağmen, onu doğru şekilde tedavi etmediği için suçladı. Ya da belki Marie-Anne hikayede bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu. Arka merdivenden her adım attığında, Hazel bir şekilde bir tuzağa doğru yürüdüğü hissine kapıldı.

Ama hayır, laboratuvar boştu: Antoine bile orada değildi. Deneyleri düzgünce kaldırılmıştı ve masalar temizdi ve güneş pencerelerin kavisli camlarından içeri berrak ve parlak bir şekilde akıyordu. Oda sıcaktı; cam ısıyı bir sera gibi tutuyordu.

Dolap büyük, heybetli bir şeydi, siyah ahşaptı ve hem Hazel hem de Marie-Anne Lavoisier'den daha uzundu. Kilidi kararmış pirinçtendi, benekli ve patina ile yeşildi. Marie-Anne anahtarı yerleştirdi ve yana doğru kırdı.

İşte oradaydılar: Tentür'ün bir düzine şişesi. Hazel bunu daha önce birçok kez görmüştü, ama aynı anda hem siyah hem de altın olan imkansız rengine hayran olmaktan hiç vazgeçmedi. Sıvıydı, ama gaz gibi dönüyordu. Şişenin kenarlarında sütlü bir parlaklık bırakıyordu.

Dolapta başka raflar da vardı: Alt sıranın tamamı, üstünde damlalıklar bulunan şişelerdeki sarı-altın rengindeki seyreltilmiş Tincture'a ayrılmıştı; bu formül, ölü dalların tekrar yerine takılmasını sağlıyordu.

Ve sonra çekmece sıraları vardı, bir eczacınınki kadar küçük, Hazel'ın şimdi Marie-Anne'in olduğunu tanıdığı bir el yazısıyla düzgünce etiketlenmişti. Hazel bir adım daha yaklaştı. Dolaptan gelen bir koku vardı, toprak ve çürümenin tanıdık bir kokusu, yaz sıcağıyla daha da güçlenen bir koku.

"İşte buradasın," dedi Marie-Anne, dolabından bir şişe Tincture çıkarıp Hazel'a uzatarak. Kapağı siyah mumla kapatılmıştı. "İstediğin gibi kullanabilirsin. Deneylerde harcamak istesen bile, bu sadece bir hiçle sonuçlanacaktır."

Ama Hazel dikkati dağılmıştı. Koku çok tanıdıktı, unutulmuş bir rüya gibiydi ama ne olduğunu çıkaramıyordu. Ve dolabın minik çekmecelerinden birinden geliyordu. "Orada ne saklıyorsun?" diye sordu Hazel.

Marie-Anne gözlerini kırpıştırdı. “Deneylerimiz için çeşitli kimyasallar. Merhemler. Otlar. Mineraller. Kocam ve ben kimyageriz, Bayan Sinnett.”

Hazel kendini tutamadı. Koku giderek güçleniyordu, beyninin önünde bir siren gibi vızıldıyordu ve sanki bir rüyadaymış gibi, Marie-Anne itiraz

etmeden önce küçük ahşap çekmecelerden birine doğru uzandığını hissetti ve çekmeceyi açtı.

Küftü. Asit yeşili ve siyah renkteki tüylü sporlar, çekmecenin iç kısmının her yüzeyine yapışmıştı. Küftü, canlı ve nefes alıyordu, zehirli ve keskindi ve Hazel hemen daha önce nerede kokladığını biliyordu. Cevap çekmecenin önündeki etikette Marie-Anne Lavoisier'in mükemmel, zarif yazısıyla yazılmıştı: Kew.

"Sen," dedi Hazel, çekmeceyi tamamen çekip yere düşmesine izin vererek. Küf sıçradı ve yere dağıldı. "Sen... Kralı zehirliyordun. Onu çileden çıkarıyordun."

"Saçmalamayın, Bayan Sinnett," dedi Marie-Anne, ama yüz ifadesinde bir şaka yapıldığına dair hiçbir belirti yoktu.

"Duvarlarına küfü sen koydun. Duvar kağıdındaki arsenikle ne olacağını biliyordun. Elbette biliyordun. Muhtemelen duvar kağıdını yatak odasına sen koydun! Sen veya senin... Arkadaşların."

Marie-Anne iç çekti. Eğildi, düşen küf sporlarını parmaklarıyla çekmecelerine geri topladı ve çekmeceyi ait olduğu yere, dolaptaki boş karesine geri koydu. Hazel bir adım geri çekildi, Marie-Anne ise ellerindeki tozu ve döküntüyü sakince okşadı.

"Size bir şey anlatmama izin verin," dedi Marie-Anne. "Başlangıçta, 1789'da Fransa'da Devrim başladığında, Antoine ve ben heyecanlanmıştık. Etrafımızda değişimin gerçekleştiğini görüyorduk. Bu, aklın ve bilimin yeni bir çağı olacaktı! Balıkçı kadınlarının mızraklarıyla Versay'a yürüdüğünü gördük; kraliyet muhafızlarının başları aşağıdaki mutlu kitlelere kan damlatıyordu ve o zaman bile, halkın öfkesinin haklı olduğunu, kralın ve seçkinlerin güçlerini kötüye kullandıklarını ve şimdi bir şeyler geri talep eden ülkeden çok fazla şey aldıklarını düşündük.

“1791 veya 1792’de, şimdi Terör Dönemi dedikleri dönemden önce, Antoine ve ben ülkeden kaçabilirdik. Kral Louis ve Marie Antoinette o zamanlar Paris’te tutukluydular ama hayattaydılar. İnsanlar Aydınlanma Çağı’ndan doğan yeni bir yönetim biçimi, yeni bir Fransa için pazarlık ediyorlardı. Ve insanların Eski Rejim’den faydalananlara, Antoine ve benim gibi insanlara öfkeli olduğunu biliyorduk. Ama Antoine, Académie des Sciences’ın -Bilimler Akademisi’nin- bir üyesiydi. İnşa ettiklerini korumak istiyordu, anlıyor musunuz? O bir hizmetkardı, kralın değil halkın.

“1794 baharında onu almaya geldiler. Paris'te nergisler ve nergisler vardı, onu almaya geldikleri gün çiçek açmıştı, hatırlıyorum.

Onu, babamı ve yirmi kişiyi daha aldılar ve sokakta başlarını kestiler ve tezahürat ettiler. Antoine'ımın başı düştüğünde tezahürat ettiler, Bayan Sinnett.

"İnsanlara saygı duyuyorum," dedi Marie-Anne. "Bir ulus, halkına hizmet etmeli ve hükümeti onları temsil etmelidir. Ülkemiz, Muhafazakarların inanmayı seçtiği gibi, bir despot tarafından yönetilmemeli. Onlar, bir kralın güçlü yumruğunun güvenliğe ve düzene yol açacağına inanıyorlar. Bunun böyle olmadığını bizzat gördüm."

"Yani, Kral George'u öldürmeye mi çalıştın?" dedi Hazel. "Çünkü monarşiden nefret ediyorsun?"

Marie-Anne, Hazel'a şefkatli bir endişeyle baktı. "Hayır," diye mırıldandı. "Elbette hayır. Kral George'un ölmesini isteseydik, o ölmüş olurdu. Onun... kontrol altında tutulmasını istiyorduk. Bu hassas ve narin bir denge, görüyorsunuz. Çok güçlü bir kral ve halk karşılık verir. Tamamen devrilmiş bir kral... Ve kaos hüküm sürer. Bir ulusun bir lidere ihtiyacı vardır, ancak aynı zamanda vizyonu ve zekası olanlar tarafından kontrol edilmesi de gerekir. Prens bir soytarı—bunu biliyorsunuz. Sevilmeyen ve sevilmeyen. Ancak kontrol edilmesi ve yönetilmesi kolay. Ve"—parmağını bir neşterin kenarında gezdirdi—"Prens'ten sonra Charlotte'ımız olurdu. Zavallı, zeki, mahkum Charlotte. Modern dünyada bir hükümdarın rolünü anlayacak şekilde yetiştirilmiş. Halka hizmet etmek için."

Marie-Anne neşteri aldı ve keskin kenarını inceledi. "Uzun bir yaşam insana perspektif kazandırır, Bayan Sinnett. Şeyler... daha küçük görünür. Dikişler atılırken tüm gobleni görebiliriz, anlıyor musunuz? Ve böylece, bu özel güçle birlikte çok özel bir görev gelir. Ölüm Yoldaşları'nın bir amacı vardır: ulusu yönlendirmek - nazikçe, aklınızda bulunsun - ama onu yönlendirmek, tıpkı bir arabacının atılgan bir atı yönlendireceği gibi. Atların doğru yolda ilerlemesi için dizginlere ve komutaya ihtiyaçları vardır."

Marie-Anne, hala neşteri tutarak kendisi ve Hazel arasındaki mesafeyi kapattı. "İngiltere'nin Prenses'i kaybetmesi ne yazık. Ne yazık," dedi, her heceyi telaffuz ederek. Dili kelimelerinin üzerinde gezindi. "'Alp kan hastalığı' mıydı?"

"Öyle diyorlar," dedi Hazel, gergin görünmemeye, duruşunu dik tutmaya zorlayarak. Hazel'ın kalp atışları o kadar yüksekti ki; Marie-Anne'in bunu duyup duymadığını merak etti. Marie-Anne'in gözlerindeki

yalanı, göz bebeklerinin genişlemesini, hızlı göz kırpmalarını görüp görmediğini merak etti.

Ve sonra Marie-Anne'in sol eli Hazel'ın boynundaydı.

Sıktı.

Hazel soluk soluğa kaldı. Yüzü sıcak ve kırmızıydı; boynunun tendonları Marie-Anne'in tutuşuna karşı gerilmişti. Marie-Anne'in elini çekmeye çalıştı ama tüm gücü onu terk etmişti. Etkisizce beceriksizce uğraşıyordu ve boğularak ölüyordu. Görüş alanının köşesinde bir parıltı vardı: Marie-Anne hala diğer elinde o neşteri tutuyordu.

"Prenses Charlotte nerede?" Marie-Anne sıkılmış dişlerinin arasından tısladı. "Ne yaptın?"

Hazel'ın boğazından çirkin bir yudum çıktı ve Hazel, "Öldü," dediğinde sesi kısık ve inceydi.

Hazel çırpındı ve camın kırılma sesi duyuldu: dolaptaki şişeleri kırmıştı. Şişeler yuvarlanıyor, sıvılarını tahta raflara ve zemine boşaltıyordu, ama Marie-Anne onlara aldırış etmiyordu. Hazel'ın boynunu daha da sıkı kavradı. "Beni aptal yerine koymayın, Bayan Sinnett. Sizi buraya biz davet ettik. Sizi içeri davet ettim. Prensesi. Geri. Getirin." Dünyanın kenarları karardı. Hazel'ın kafatasının önünde donuk bir sızı çiçek açıyordu ve ağzı karadaki bir balık gibi açılıp kapanıyordu. "Seni mahvedeceğim. Burada pervasız çocuklar için çok fazla şey tehlikede!"

Hazel bir şeyler yapmak zorundaydı. Boğazındaki el daha da sıkılaşıyordu, Marie-Anne'in başparmağı ve üç parmağı Hazel'ın etine baskı yapıyordu; artık havası yoktu, havası yoktu ve gözlerini kırpıştırdığında, karanlığın çekilmesi daha da uzun sürüyordu. Şimdi canını sıkan kolu dikmişti. Kasların düzgün bir şekilde bağlandığından ve bağların yerinde olduğundan ve kanın her bir parmağa akacağından emin olmuştu. O omzu, güçlü, düzgün, görünmez dikişler kullanarak tamamen dikmişti.

Bir hayvanın yırtıcıya saldırması gibi, refleksti, düşüncesiz bir içgüdüydü bu: Hazel kalan son gücüyle kolunu uzattı ve tırnakları Marie-Anne'in omzunda dikişlerin olabileceğini düşündüğü yerin hemen üstüne geldiğinde, elinden geldiğince sertçe tırmaladı.

Marie-Anne çığlık attı.

Kavrayışı gevşedi ve Hazel derin bir nefes aldı. Şimdi görebiliyordu: Marie-Anne'in kolunun vücudunun geri kalanına bağlı olduğu dikişi ayırmıştı ve siyah ipliğin kenarları ondan sarkıyordu.

Hazel bir kez daha çekti.

Marie-Anne'in sol kolu ıslak bir şıpırtıyla yere düştü, sanki çok yüksekten düşen olgun bir portakalın çıkardığı sese benziyordu.

Hazel gözlerini kırpıştırarak oksijeni beynine geri gönderdi. Kan, parlak kırmızı renkte, zeminde birikiyordu. Hazel, su birikintisi ona ulaşmadan önce deri tıbbi çantasını çekmeyi başardı. Marie-Anne boş omzuna yapışmıştı—nefes nefese, bağırarak, feryat ederek. Ve sonra sessizliğe gömüldü—ya şoktan ya da kan kaybındandı.

Bir an sonra, diğer Sahabeler ne olduğunu görmek için merdivenlerden yukarı fırlayacaklardı; dışarı çıkmak için sadece birkaç saniyeleri vardı.

Marie-Anne'in kopmuş kolu bir böcek gibi yerde seğirdi. Dört parmağı da titriyordu. Birkaç santim ötede, kanda yuvarlanan, siyah mum tıpalı tek bir sağlam şişe vardı. Hazel onu yerden kaptı ve sonra koştu.

Hazel kendi dairelerine geri döndüğünde, kilitleri kapatıp sürgüledi. Nefes nefese kapıdan aşağı kayarak. Marie-Anne Lavoisier'in ipleri ne kadar uzağa uzanıyordu? Ne kadar biliyordu? Yoldaşlar her şeyi biliyor gibiydi; bir zamanlar davetiyeleri doğrudan Hazel'ın yastığına teslim etmişlerdi. O zamanlar büyüleyici görünmüştü; şimdiyse kanını donduruyordu. Yoldaşların neler yapabileceğini kim bilebilirdi?

Belki de bir parçası Yoldaşların ne yaptığını her zaman biliyordu. Bir ay önce Hazel, etkili, zeki insanların planlama ve strateji geliştirdiği gizli bir oda olduğu fikrine kapılmıştı. Böyle bir güç kliğinin var olduğunu, ülkenin kaderinin tamamen Macaroni gibi giyinen ve ağır borçlara girerek kumar oynayan soytarı bir Naip'in elinde olmadığını öğrenmek harikaydı - hatta rahatlatıcıydı! - Britanya'nın denizde sürüklenen bir sandal olmadığını bilmek. Hazel, filozofların yüzeyin altında gizlenerek dümen görevi gördüğünü hayal etmenin asil göründüğünü düşündü.

Hazel'ın zihninde var olan Yoldaşların bir fantezi olduğunu anlaması için sadece küf dolu küçük bir çekmece yeterli olmuştu. Tanrısal güç insanlığı onlar için bir oyuna indirgemişti. Onları zalim yapmıştı. Hazel, o kapının önünde otururken, bir doktor olarak görevinin her zaman insanlara yardım etmek olacağına dair kendine söz vermişti. Bedeli insan acısı olacaksa asla uzlaşmalar veya komplolar müzakere etmeyecekti. Onun için kısayollar olmayacaktı, toplumun tamamını düzeltmek için imkansız planların büyük vizyonları olmayacaktı. Çalışması yavaş, uzun ve dikkatli olacaktı: kişiden kişiye, hizmet edebildiği kadar çok bireye. Göz alıcı olmayacaktı. Artık Fransız olmayabilirdi.

şampanya veya İtalyan şarabı veya kraliyet ailesi veya ünlülerle dirsek temasında bulunulan akşamlar. Ama doğru olanı yapacaktı.

Hazel Sinnett seçimini yapmıştı. Marie-Anne Lavoisier'in dönüştüğü türden bir yaratığa dönüşmesine asla izin vermeyecekti. Şöhret, asalet ve paraya tapan ve bu üçünün de sırayla verdiği güce tapan Londra'yı terk edecekti.

Artık yola devam etme zamanı gelmişti.

30

Hazel'ın dairelerine gelen, tamamen siyah giyinmiş ama eski moda perukunu hâlâ takmış olan Gaspar'dı. Prenses öldüğünden beri Hazel'ın kraliyet hekimi olarak hizmetinin resmen sona erdiğini bildirmek için. "Eğer isterseniz sizi Edinburgh'a geri götürecek bir araba ayarlayabilirim, Bayan Sinnett," diye ekledi Gaspar ve Hazel, kraliyet ailesinin ona bu düzenlemeyi yapmasını söylemediği hissine kapıldı.

"Bu gayet iyi, Gaspar," demişti Hazel. Zaten elbiselerini katlayıp sandığına yerleştiriyordu. Sadece birkaçı kurtarılmaya değerdi. (Eliza'nın kafasının içinde, muhtemelen hepsinden kurtulması gerektiğini söylediğini duyabiliyordu.)

Bayan Thire'ın yaptığı gece mavisi elbise Hazel'ın gördüğü en güzel elbiseydi, ama şimdi sadece bakmak bile ona Yoldaşları hatırlatıyordu. Üzerinde küf ve delilik kokusu aldı ve Marie-Anne Lavoisier'in ölü parmaklarının boynuna dolandığını hissetti. Elbiseyi hizmetçinin saklaması ya da satması için geride bırakacaktı. "Edinburgh'a geri dönüp dönmeyeceğimi bilmiyorum."

"Ama neden olmasın?" diye sordu Gaspar.

Gerçek cevap Jack'ti: Hazel, Jack'in yüzünün haftalardır gazetelerin ön sayfalarında yer aldığı Edinburgh'a asla geri dönemeyeceğini biliyordu. Gerçek adını bilen dostlarının ve düşmanlarının olduğu yere. Ölmüş olması gereken yere. Hazel, Hawthornden'ı bir daha ne zaman görebileceğini bilmiyordu; kendi yatağında uyuyabilecek, tepenin altındaki zindanda kendisi için inşa ettiği laboratuvarda çalışabilecek, yatak odasının balkonunda durup kalenin altından geçen yeşil, yarık dereye bakabilecekti. Hawthornden'ı bir daha görüp göremeyeceğini bilmiyordu. Ama Jack'siz olmak istemediğini biliyordu. Rahatlatıcı ve tanıdık bir yerin uyuşturucu kozasında hayatını geçirmektense, Jack ile yabancı, yeni bir şehirde olmayı tercih ederdi.

"Annem ve küçük kardeşim Windsor'da," dedi Hazel. "Eton'da. Belki onları görebileceğimi düşündüm." Oradan Jack ile daha uzağa seyahat edeceklerini eklemedi: batıya Bristol'a veya güneye Portsmouth'a. Bir gemiye binebilecekleri bir yere.

Londra'daki tüm zamanı tek bir sandığa sığdı. Birkaç eski elbisenin yanı sıra, Prenses'in ona verdiği bir çift iç çamaşırı (Charlotte, kıkırdama krizinden sonra, Hazel'ın elbiselerinin altına giyebileceği en rahat şeyin bu olduğuna yemin etmişti), tıbbi çantası ve incelemesinin sayfaları, ancak şimdi Tanrı bilir, Yoldaşların bağlantıları ve etkisi olmadan, Hazel bunu yayınlatabilir miydi.

Ve orada hâlâ tıpalı olan Tincture şişesi vardı. Üzerindeki kan kurumuş ve pıhtılaşmıştı, parmak uçlarının çıkıntıları camda yapışkan ve kahverengiydi, içindeki sıvıyı bulandırıyordu. Yine de, belirli açılardan çevirdiğinde görebiliyordu: mürekkep siyahı, parıldayan ve yapışkan.

Hazel ve Jack evlerini nereye kurmuş olurlarsa olsunlar, Hazel şişedeki sıvıyı incelemeyi ve anlamayı kendine görev edinecekti. Ölümsüzlük kurallarının nasıl işlediğini öğrenecek ve bunun nasıl bozulabileceğini keşfedecekti.

"Seni suçlamıyorum, biliyorsun," dedi Gaspar ayrılırken. "Değeri ne olursa olsun. Tanrı hepimizi ne zaman alacağına karar verir. Ve bence sen harika bir doktorsun, Bayan Sinnett."

"Teşekkür ederim, Gaspar," dedi Hazel. "Her şey için."

Elini öptü ve kapıyı o kadar yumuşak bir şekilde kapattı ki ses çıkmadı.

Birini işe almadan önce yapması gereken bir şey daha vardı.

Arabaya binip Jack'le limanda buluşalım.

Elinde, Dr. Beecham'ın vasiyetinin uygulayıcısı olan Bay Eastman, Esq.'den gelen ve Chalton Caddesi'nde bir adres veren mektubu tutuyordu. Sonunda Dr. Beecham'ın kendisi için bıraktığı saygın miktardaki parayı alma zamanı gelmişti. O ve Jack bunu geleceklerine birlikte başlamak için kullanacaklardı.

128 Chalton Caddesi, Sommers Town'ın orta sınıf gelişiminde, "Polygon" olarak bilinen şehir evlerinin gelişimine yakın bir yerde bulunuyordu. Polygon tamamlanmamıştı; başlangıçta ortada ortak bir park-bahçeyi çevreleyen beş tarafı olan bir yapı olarak planlanmış olmasına rağmen, inşaatçılar inşaatın ortasında iflas etti ve şimdi Polygon, açılı olarak yerleştirilmiş sıra evlerin iki tarafıydı, daireler tarlalarla çevriliydi ve sanatçılar ve çalışan insanlar tarafından işgal ediliyordu

Londra'nın güneyindeki çok daha şık, kentsel adresleri karşılayabilecek maddi olanaklara asla sahip olamayacaklardı.

Bay Samuel Eastman için bir plaket yoktu, ancak doğru yerde olduğundan emin olmak için kendisine verilen zarfın üzerindeki adresi kontrol etmek için aşağı baktıktan sonra Hazel zili çaldı. Yaşlı bir hizmetçi, kör sütlü gözleri ve patates püresi kadar yumuşak bir yüzüyle kapıyı açtı. Hazel'ı tek kelime etmeden kapıdan içeri soktu.

Bay Eastman, neredeyse başka hiçbir mobilyası olmayan bir ofisteki masasında oturmuş, bir tür rapor okuyordu. Raflar yarıdan azı kitaplarla doluydu. Hazel'ın avukatın karşısında oturabileceği bir sandalye yoktu. Kağıtları dağınık, etrafa saçılmış ve masaüstünden yere kadar uzanıyordu. Hazel, Dr. Beecham'ın mirasını böyle bir avukata nasıl emanet edebildiğini merak etti, ancak sonra Bay Eastman raporundan başını kaldırdı ve Hazel artık merak etmedi.

Dr. Beecham ölmemişti.

Kendisinin avukatıymış gibi davranıyordu.

"Bayan Sinnett," dedi nazikçe, "sizi ne zaman görebileceğimi merak ediyordum."

Gerçek şu ki Hazel'ın üzerine soğuk su gibi dökülüyordu: Beecham ölmemişti.

Hazel, o ana kadar, hayal kırıklığının karnında donduğunu hissedene kadar, doktorun bunu sonlandırmanın bir yolunu bulduğu, Tentürün kalıcı olmadığı ve bir gün Jack ile birlikte normal bir hayat yaşayabilecekleri fikrine ne kadar umutla bağlı olduğunu fark etmemişti. Bir şekilde, kendi zihninde tartışılmaz bir gerçek haline gelmişti: sonunda, Jack ile birlikte çözeceklerdi. Sonunda, işler olması gerektiği gibi gidecekti.

Şimdi Beecham tam karşısındaydı. Nefes alıyordu, kağıtları karıştırıyordu, aylar önce onu gördüğünde olduğu kadar canlı görünüyordu. Ölümü bir oyundu, bir zamanlar mümkün olduğunu hayal ettiği gelecek kadar sahteydi.

"Sen," dedi Hazel. "Sen—sen ölmedin."

Dr. Beecham ayağa kalktı. Saçları onu son gördüğünden beri biraz uzamıştı, ama bunun dışında, yaşsızdı. Zarar görmemişti. Hala siyah deri eldivenler takıyordu.

"Evet, Bayan Sinnett," dedi, kafası karışık bir çocuğa konuşulur gibi. "Evet, elbette öyleyim."

"Sadece düşündüm ki-"

"Ah." Beecham masanın üzerindeki birkaç kağıdı topladı. "Evet. Miras. Ölümün belli bir bağlılık gerektirdiğini keşfettim. Evrak işleri. Finanslar. Kendim halletmeyi tercih ettiğim sıkıcı meseleler. Dolayısıyla, bir takma ad. Daha basit. Ama vasiyette söz verdiğim para çok gerçek. Mektupta ne yazıyordu—bin pound mu? Bana birkaç dakika verin, banknotlar burada bir yerlerde."

"Parayı umursamıyorum!" dedi Hazel, duvara monte edilmiş pirinç fenerlerin titreşmesine yetecek kadar yüksek sesle. "Sen— Öldüğünü sanıyordum."

"Hayır," dedi Beecham nazikçe. "Sadece baştan başlıyorum. Belki bu sefer Philadelphia'da, diye düşündüm. Sen gittin mi?"

"Ne? Philadelphia mı? Hayır," dedi Hazel. Keşke oturabileceği bir sandalye olsaydı. Küçük bir daire çizerek yürüdü. "Bunu düzeltmenin bir yolu olduğunu düşündüm. Geri almanın."

Beecham, ona çalışma masası sandalyesini teklif ederek işaret etti, ancak Hazel elini salladı. "Gitmeliyim," dedi Hazel. "Paranı istemiyorum."

Banknotları buldu ve eldivenli parmaklarının arasında tuttu. "Bu senin. Olan her şey için sana borçlu olduğumdan daha az, eminim."

Hazel'ın yumrukları düğümlendi. Tırnaklarının avucuna yarım aylar şeklinde bastığını hissedebiliyordu. "Onu sen öldürdün. Jack Currer'ı cinayetle suçladın ve asıldı. Çok fazla insanı öldürdün ve sen—"

"—Bayan Parker? Çay isteyebilir misiniz?" Beecham dikkatini tekrar Hazel'a çevirdi. "Uzun sohbetlerin bir fincan çayla her zaman daha kolay yönetilebildiğini gördüm."

Yaşlı hizmetçi elinde kıpırdayan bir tepsiyle geldi. "Teşekkür ederim, Bayan Parker," dedi Beecham. "Şimdi, Bayan Sinnett, şeker alır mısınız?"

Hazel cevap vermedi. "Yaptığın şeyler yüzünden onu astırdın."

Beecham iç çekti. "Yeterince uzun yaşarsan geçmiş, hataların ve daha iyi veya farklı yapılabilecek şeylerin bitmek bilmeyen bir geçit törenine dönüşür. Devam etmekten ve tekrar denemekten başka ne yapabiliriz?" Bir yudum çay aldı. "Ayrıca, sanırım ikimiz de asılmanın arkadaşımız Bay Currer için sadece geçici bir rahatsızlık olduğunun farkındayız."

Hazel, adamın kendisine koyduğu çayı kabul etmeyip masanın üzerinden itti.

"Ah," dedi Beecham. "Sanırım birinin ölümlülüğünü yeniden yaratmaya olan ilginizi daha iyi anlıyorum."

"Artık işe yaramaz," dedi Hazel. "Önemi yok. Ölmedin." "Hayır,"

diye yanıtladı Beecham. "Ölmedim."

Çaydan çıkan buhar daireler ve kıvrımlar halinde dönüyordu. Hazel'a Tentür'ün şişenin içinde nasıl davrandığını hatırlattı. "O zaman bu mümkün mü?" diye sordu Hazel. "Geri almak mı?" Ona bir sandalye teklif etse bile oturmazdı. Bilim hakkındaki fikrini istiyordu ve sonra gidecekti.

Beecham'ın böyle bir acelesi yoktu. Kendi fincan çayını doldurdu. "Fincanına bakın, Bayan Sinnett," dedi.

Öyle yaptı. Siyah çay yaprakları suyu lekeliyordu. Şeffaf kızıl ve kahverengi iplikler fincanda birbirine dolanmıştı.

Sonra Beecham sütü alıp hızlıca bir çırpıda ekledi. Küçük kaşıkla bir, iki ve sonra üç kez karıştırdı ve Hazel rengin yarı saydamdan opak hale dönüşmesini izledi. Beecham, "Bilim dünyasında hala anlamadığımız çok şey var," dedi. "Ancak bir ruha tentür, sütü çaya karıştırmak gibidir: karıştırabilirsiniz, ancak diğer yönde ne kadar kuvvetli karıştırırsanız karıştırın, süt asla ayrılmaz. Çay temelden değişir. Ve çayı ve sütü ayırmak için yapabileceğimiz eleme veya kaynatma ve yoğunlaştırma işlemi, sütü eklemeyi seçmeden önce içtiğimiz aynı fincan çayı bir daha asla veremez."

Hazel, "Marie-Anne Lavoisier de bana benzer bir şey söyledi" dedi.

"O, Antoine ve ben birlikte mucizevi bir şey yarattık," dedi Beecham. "Bu, başka bir mucizenin yaratılamayacağı anlamına gelmiyor. Ama yaşlandıkça, ölümlülüğün üzerinde durduğumu itiraf ediyorum. Hatırlayarak. Nostaljik hale gelerek. Ve şunu söyleyeceğim, çaydaki sütü bozmanın mümkün olabileceği bir yol henüz bulamadım."

Hazel'ın yüreği sızladı. Jack'le daha sonra iskelede buluşacaktı ve onun yüzü aydınlık ve umut dolu olacaktı. Ve ona hiçbir cevabı olmadığını söylemek zorunda kalacaktı. Hiçbir şeyi olmadığını.

"Lütfen," dedi Beecham. "Banknotları alın. Bay Eastman basit bir vasiyetnamenin şartlarını yerine getiremezse berbat bir avukat olurdu."

Hazel uyuşuk bir şekilde banknotları aldı. "O zaman Philadelphia'da iyi vakit geçirmenizi dilerim, Bay Eastman," dedi. Çay fincanını onun yanındaki masaya bıraktı.

Biri sütlü, biri sütsüz, çay yaprakları demlenmeye devam ettikçe her geçen saniye daha da koyulaşıyor ve güçleniyordu.

31

Jack, düğmeleri açık mavi ceketini giymiş, kalçasında bir pala ile Liman'da bekliyordu. Hazel'ın arabada yaklaştığını gördüğünde, Hazel'ın daha önce hiç görmediği kadar genişçe gülümsedi. Arabanın koltuğundan atladı—uçtu—ve Hazel'ın kollarına atladı ve ayaklarını yerden kaldırıp onu döndürdü. Hayatı arabanın arkasındaki sandıkta paketlenmişti; Iphigenia'daki pozisyonundan resmen izin almıştı.

Hazel her şeyden uzaklaşmak istiyordu: kraliyet ailesinden, Yoldaşlardan, korkunç planları olan güçlü insanlardan. Sonunda özgürdü ve sonunda Jack'le birlikteydi.

Hazel'ı yere bıraktığında ve baş dönmesi geçtiğinde Jack'in küçük bir şey tuttuğunu fark etti.

"Çok bir şey değil. Ama sana bir şey almam gerektiğini düşündüm."

Gümüş bir yüzük tutuyordu. Metal, tam bir kapalı daire oluşturmadan bir yılan gibi kıvrılmıştı. Hazel daha yakından bakınca, bunun bir iğneden yapılmış bir yüzük olduğunu fark etti, bir tarafında gözü, diğer tarafında sivriltilmiş ucu vardı. "Gemiden bir cerrah iğnesi aldım. Kendim doğru şekline büktüm. Aptalca biliyorum ama belki hoşuna gider diye düşündüm." Onu Hazel'ın parmağına geçirdi. "Sana çok şey vaat edemeyeceğimi biliyorum Hazel ama istediğin sürece bana sahip olacağına söz verebilirim. Hayatın boyunca yanında olacağım. Sana olduğum her şeyi vereceğim. Bir... bir çare bulursan ya da bulamazsan, bir daha senden ayrı kalmak istediğim hiçbir dünya yok."

Orada, iskelede, satıcılar ve denizciler alay ederken onu öptü, ama umursamadı. Adam, Hazel'ın arabaya geri binmesine yardım etti ve birlikte Hazel'ın şehrin uzak tarafında bulduğu küçük kiliseye doğru yola koyuldular. Onların evlenmesini hiç düşünmemişti, ama Jack ısrar etti. "Bunu yapmama izin ver

Sana söz veriyorum, Hazel Sinnett,” dedi boynunu öperek. “Dünyaya senin olduğumu ve senin de benim olduğunu söyleyeyim. Ölüm bizi ayırana kadar.”

Saint Pancras, kulesinin tepesinde tembel daireler çizen bir rüzgar gülü bulunan bodur bir taş kiliseydi. O Çarşamba sabahı içeride arka sıradaki sarhoş ve otuz yaşından büyük olmayan ama saçları dökülmeye başlamış genç papaz dışında kimse yoktu. Özel bir izin olmadan bile evliliği kabul etti, kısmen Jack ceketini iliklediği ve tam bir denizci gibi göründüğü için ve kısmen de Hazel'ın hatırı sayılır bir bağışta bulunması nedeniyle (papaz başlamadan önce bunu utanarak cebine koydu). Papazın karısı, hamile olup olmadığını anlamaya çalışırken Hazel'ın karnına dik dik bakan boncuk gözlü bir kadındı ve ek bir bağış için tanıklık etmeyi kabul etti.

Rahip Ortak Dua Kitabı'nı açarken Hazel ve Jack sıranın önünde diz çöktüler. Hazel kiliseye en son ne zaman gittiğini hatırlayamıyordu ama yine de kelimelerin ritmini hatırlıyordu; eski bir şarkı gibi tanıdık bir şekilde geri geldiler. Sabah ışığı vitraydan içeri giriyordu ve oda sıcak ve uykuluydu. Rahip konuşurken Hazel göz ucuyla Jack'e baktı ve Jack de ona baktı. Sonra göz kırptı ve Hazel hayatının geri kalanını kilisenin sözü olsun ya da olmasın onu severek geçireceğini biliyordu.

"Jack Ellis," dedi papaz. "Bu Kadını, Tanrı'nın emrine göre, Kutsal Evlilik düzeninde birlikte yaşamak üzere, nikahlı karın olarak kabul eder misin, ikiniz de yaşadığınız sürece?"

"Yapacağım," dedi Jack.

“Ve Hazel Almont Sinnett: Bu adamı, Tanrı'nın emrine göre, kutsal evlilik bağında birlikte yaşamak üzere kocan olarak kabul edecek misin, her ikiniz de yaşadığınız sürece?”

"Yapacağım," dedi Hazel.

Rahip boğazını temizledi. "Bu Kadını kim veriyor—şey—yani, sen, o zaman. Onu elinden tut. Şarap var mı? Şarabı sen mi getirdin?"

"Evet," dedi Hazel. "Üzgünüm, bir dakika." Ayağa kalktı ve şarabı küçük bir şişeye koyduğu tıbbi çantasına gitti. Rahip, ona vermesini işaret ederek işaret etti.

"Bir dakika," dedi Hazel. "Kendim dökmeyi tercih ederim."

Jack'e ve papazdan uzaklaşarak şarabı dikkatlice iki kadehe koydu, biri Jack'e, diğeri ise sadece kendisine ayrılmıştı.

İki bardağı da geri alıp dizlerinin üzerine çökerken bir damla bile dökmemeye dikkat etti.

"Peki, o zaman," dedi papaz. "Bir yudum al."

Hazel yaptı. Güçlü ve tuhaftı—tanlı, acı, aynı anda yakıcı.
Jack onu takip etti.

"Hayatınız bereketli ve Rab'bin bize verdiği şarap kadar tatlı olsun," dedi papaz. "Ve şimdi... Yüzük getirmedin, değil mi?" Umutlu görünmüyordu.

Hazel dikiş iğnesi yüzüğünü parmağından çıkardı ve Jack'e uzattı, böylece ona geri verebilirdi. Rahip bakışlarını kaçırdı ve görmemiş gibi davrandı.

"Bu yüzükle," dedi Jack. "Seni

evlendiriyorum." "Seni

evlendiriyorum," diye yankıladı Hazel.

Rahibin avuçları nemliydi ve Hazel ile Jack'in ellerini birbirine kenetledi. "Ellerimizi birleştirerek," dedi, sesi Hazel'ın sahnede performans sergileme hayalinin engellenmesinden kaynaklandığından şüphelendiği dramatik bir şekilde yükseliyordu. "Onların birlikte Erkek ve Karı olduklarını ilan ediyorum, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına. Amin."

Hazel ve Jack ayağa kalktılar, hala el ele tutuşuyorlardı. "Karım," dedi

Jack.

"Aşkım," dedi Hazel ve elini onunkine sıktı. Nabzını avucundan, kalbinin atışlarını teninden onunkine hissedebiliyordu. Kiliseden ayrılıp yaz sonunda kuruyan, sararan çimenlerin üzerinden arabalarına doğru yürürken, düşündüğü gibi, aslında farklı hissetmiyordu. Sanki Jack'le her zaman birbirlerine bağlıymışlar gibi, gergin bir papazın sözü, birlikte hayatlarına başlamadan önce katlanmaları gereken küçük, sıkıcı bir ritüelden ibaretti. Şarap karnında dönüyordu, ama belki de bu sadece hayal gücüydü.

Hazel, arabaları için iki at temin etmişti, bir arabacı olmadan kendilerinin sürebileceği küçük, iki tekerlekli bir araba. Onları Windsor'a götürecekti, Hazel orada annesine ve Percy'e uygun bir şekilde veda edebilecekti, sonra da Hazel ve Jack'in Amerika'ya giden bir tekne bulacağı kıyıya götürecekti.

New York'ta, Manhattan'daki King's College'ın yerinde anlaşmışlardı, Amerika'da Tıp Doktoru derecesi veren ilk tıp okulu. Hazel, Jack'e kadın öğrenci kabul etmediklerini söylediğinde, Jack alay etti.

"Ama Hazel Sinnett'le tanışmadılar, değil mi? Bahse girerim sen oradaki tüm öğretmenlerin toplamından daha fazlasını biliyorsun. Seni görene kadar bekle, sonra kız öğrenci almadıklarını söyleyip söylemeyeceklerine bakacağız, tamam mı?"

Arabaları onları şehrin içinden geçirirken başını ona yasladı. Uzakta Westminster Abbey'nin köşelerini ve St. James Sarayı'nın çatısını görebiliyordu. Ufuktan bir yerlerde, Prenses'in kalan eşyalarının paketlenip babasına geri getirildiği Pall Mall vardı. Daha da uzakta bir yerde, Charlotte ve Eliza birlikteydi. Umarım güvendedirler ve umarım mutludurlar. "Ve Manhattan'da Le Grand Leon'u utandıran tiyatrolar olduğunu söylüyorlar," dedi Jack. "Ben setler inşa edebilirim."

"Yapabileceğimiz bir sürü şey olacak," dedi Hazel. "Ve bu tür şeyleri çözmek için zaman sıkıntısı yok."

Atlar kaldırım daha engebeli ve dar hale gelirken yola devam ettiler. Ağaçlar yola daha da yaklaşıyordu ve Londra arkalarında küçülüyordu. Her iki yönde de sadece birkaç araba geçiyordu; Hazel ve Jack, atlarını yormamak için yavaş bir tempoda yürüyorlardı, dinlenecekleri bir yer bulabilecekleri yeri bilmeden önce.

Hazel öğleden sonra güneşinin sıcaklığında uykuya dalmak üzereyken bir atın çığlığıyla sarsılarak uyandı. Araba sarsıldı; atlardan biri tepinmişti.

Yolları pantolon ve siyah ceketli bir binicinin sürdüğü siyah bir at tarafından engelleniyordu. Jack, Hazel'ın üzerine koruyucu bir el uzattı. "Highwayman," diye fısıldadı ve palasını ceketinin altından çıkardı.

Ve sonra Hazel, haydutun sol ceket kolunun gevşek ve boş bir şekilde sallandığını fark etti.

Marie-Anne Lavoisier eyerinden aşağı kaydı ve Hazel ve Jack'e doğru yürüdü, yüzü öfke maskesiydi. "Bir korkak gibi kasabadan ayrılıyorum," dedi. "Sizi daha çok düşündüm, Bayan Sinnett."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim," dedi Hazel. "Huzur içinde ayrılıyoruz."

Marie-Anne zalimce ve çılgınca bir kahkaha attı. "Huzur! Sen yıllarımı mahvediyorsun
çalışmaktan, bu ulusun iyiliği için çalıştığım her şeyi baltalamaktan ve şimdi sıradan bir sokak temizlikçisinden daha iyi bir konumda olmayan bir adamla bir arabayla gitmekten. Eğer senin bu kadar yetenekli olduğunu bilmeseydim, gerçekten deli bir kadın olduğunu düşünürdüm. Bu delilik, işte bu. Tüm geleceğini çöpe atmak. İngiliz toplumunun kalbinde yaşamaya davet,

insanlığa hizmet etmeye yardım et. Ve bunun yerine, kaçmayı seçtin”—Jack'e doğru işaret etti—“bir sevgiliyle mi?”

"Bir koca," dedi Hazel.

"O zaman gerçekten aptalsın, Bayan Sinnett." Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Tentür'ü aldı, bu yüzden ona bir kurşun bile harcamayacağım."

Ve sonra, Hazel veya Jack tepki veremeden önce, Marie-Anne Lavoisier ceketinin altından bir tabanca çıkardı. Jack'e, "Eğer bir soygun olduğunu söylersen senin için daha kolay olur. Daha az soru." dedi.

Birkaç şey aynı anda oldu: Jack bıçağıyla arabadan atladı, Hazel bağırdı ve Marie-Anne Lavoisier tabancasını doğrudan Hazel'ın göğsüne ateşledi.

Duman vardı ve barut kokusu. Ve bağırışlar—daha fazla bağırış.

Ve sonra Hazel'ın dünyası karardı.

32

Göğsünde kocaman bir yara vardı, parmağının genişliğinde, irisin yaprakları gibi pürüzlü, yivli kenarları olan bir delik. Islaktı ve Hazel parmaklarını çektiğinde, zihninin bir yerlerinde, kanla kaplı olduklarının belli belirsiz farkındaydı.

Jack'in yüzü onunkinden birkaç santim yukarıdaydı, nefesini hissedebiliyordu ve bir şeyler söylüyordu. Ağzı hareket ediyordu ve gözleri korkuyla kocaman açılmıştı ve onun ellerinden birini tutuyordu. "Hazel," diyordu, "Hazel, Hazel."

Yutkundu. En azından işe yaramıştı. İçinde dilinin üzerinde biriken yoğun tükürüğü boğazından aşağı itebilecek kadar hayat vardı. Ayağa kalktı. Acı henüz gelmemişti ama acı olacağını biliyordu.

Bir tarlanın yanındaki yoldaydılar, her iki tarafı ağaçlarla çevriliydi. Londra'dan çıkan bir yoldu—ah, evet, bir arabadaydı ama şimdi yerdeydiler. Hazel'ın avuç içleri yolun çakıllarına bastırıldığı için çukurlaşmıştı.

"Hazel," dedi Jack. "Hazel, beni duyabiliyor musun?"

Tıbbi çantası kaosun içinde düşmüştü, aletleri ve otları toz içinde dağılmıştı. Arabanın altında kırık bir mum tıpa rulosu olan boş şişeyi kimse fark etmemişti.

"Sanırım kalbimde bir kurşun var," dedi Hazel.

Kaslarının gerildiğini hissedebiliyordu, küçük kurşun topunun bıraktığı delikten kan boşuna pompalamaya çalışıyordu. Yüzü uyuşmuştu ve acı başlıyordu—evet, işte oradaydı—göğsünde başlayıp dışarıya doğru ilerleyen, hatta ayak parmaklarını bile ayakkabılarının içinde sıkan korkunç, keskin bir kramp.

Jack'in gözü yaşlıydı; ağlıyordu. Ve kan içindeydi. Göğsü, pantolonu, ceketi. Bunların hepsi benden olamaz, diye düşündü Hazel.

"Çantamda mermileri çıkarmak için bir çıkarıcım var," dedi Hazel. "Acaba kendim çıkarabilir miyim diye merak ediyorum. Muhtemelen işleri daha da kötüleştirir. Daha büyük bir delik bırakır. Eğer ölümsüzsem, onu içinde bırakmak daha iyi olur."

Kalbi şimdi atıyordu, ama hala düzensizdi, bir gümleme ve sonra iki küçük çırpınma ve sonra bir gümleme daha. Ve sonra durdu. Ve tekrar başladı. "Ne kadar tuhaf," dedi Hazel.

"Yaşıyorsun," diye soludu Jack. "Sen aldın—Sen içtin."

"Düğünde şarap vardı," dedi Hazel. "'İkimiz de yaşadığımız sürece' sözüydü bu. Bu adil görünüyordu."

Öfkeliydi. Öfkeli miydi? Söylemesi zordu. Hava burnundan hızlı ve güçlü bir şekilde çıktı ve zorlukla yutkundu. "Bunu nasıl yapabildin, Hazel?" dedi, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Onu sertçe öptü, sanki hala orada olduğundan emin olmak ister gibi. "Bunu nasıl yapabildin? Bunu düzeltecektin. İkimiz için de düzeltecektin."

"Hala yapabilirim," dedi Hazel. "Ama şimdi, sensiz yaşlanmayacağım."

Jack onu tekrar öptü, o kadar sertti ki dişlerini hissetti. Jack onu öperken ağlıyordu ve Hazel gözyaşlarının tuzunu tadabiliyordu.

Marie-Anne ve atı gitmişti. Jack daha sonra Hazel'a Marie-Anne ona ateş ettikten sonra bıçağıyla ona saldırdığını ve mümkün olduğunca çok et kestiğini söyleyecekti. Her iki kolunu ve bacaklarından birini aldı ve tabancasını yeniden doldurmaya vakit bulamadan gövdesinin iyi bir bölümünü kesti.

"Herkesin onu öldürmeye en çok yaklaştığı yer burası sanırım," dedi Jack. "Artık kişiden çok parça var."

Jack, Hazel'ın yarasını kapatmak ve bandajlamak için kendi üzerinde ameliyat yaparken yol kenarında yanında kaldı. Daha önce hiç yapmamıştı; şimdi Tentür'ü aldığına göre, buna ihtiyacı olabileceğini düşündü.

Kurşun çok derindeydi; kalbinin kasına saplanmıştı ve ölümsüz kalbi çoktan etrafında atmaya başlamıştı, tıpkı bir ağacın gövdesinin yakındaki bir nesnenin etrafında büyümesi gibi. Dikişler düzensiz ve normalden büyüktü, ama o yeni ölmüştü ve bu yüzden Hazel kendini affetti. Yara kapandığında Jack elini onun göğsüne bastırdı ve Hazel'ın elini kendine çekti. "Kalbim senin," dedi. "Atıyor ya da atmıyor."

"Hala bir tedavi bulabilirim, biliyorsun," dedi Hazel. "Birlikte yaşlanabiliriz."

"Ve bu dünyadan yorulduğumuzda, onu memnuniyetle içeceğim," dedi Jack. "Ama şimdi sana bakınca, yanımda seninle yaşamaktan asla yorulacağımı hayal edemiyorum."

"Yüz yılla başlayalım," dedi Hazel, "ve sonra tekrar karar verelim."

"İki yüz."

"Tamam," dedi Hazel. "İki yüz yıl sonra. Rabbimiz'in iki bin on sekizinci yılında, hepimiz denizin altında veya havada uçan makinelerde yaşadığımızda, birlikte ölümsüz bir hayata devam etmek isteyip istemediğimize karar verebiliriz."

Jack, Hazel'ı arabaya kaldırıp nazikçe yere bıraktı, böylece gün batımına doğru yolda ilerlerken başı kucağında yatabilirdi. Parmaklarını saçlarına geçirdi ve dünya, ağaç dalları, güneş ışığı ve gökyüzünün üzerinden geçerken onu nazikçe oynattı. Ve ara sıra Jack aşağı bakıp ona gülümsüyordu ve Hazel sonsuzluğun yeterince uzun olup olmayacağını merak ediyordu.

★ ★ ★

1818 yılının sonunda, Noel günü, iki kadın Altmühl nehri kıyısındaki Riedenburg adlı küçük bir kasabaya vardı. Üzerlerinde yas kıyafetleri vardı ama mutsuz görünmüyorlardı. Aslında, tatilin ruhuyla başları dönmüştü ve bir önceki akşam karla kaplı kasabada yürürken tasmalı küçük gri bir köpeği gezdirerek gülüyor ve gülümsüyorlardı. Kadınlardan biri Almanca biliyordu; diğeri de yakında konuşacaktı. Kasabada bir Noel pazarı vardı ve havayı kızarmış kestane kokusu kaplamıştı. Onlara bir kupa sıcak şarap satan adam, gittikleri arazinin yönünü gösterdi. Dullar, diye düşündü. Birbirlerini buldukları için ne kadar şanslıydılar. Yeni evleri, her yönden ağaçlarla çevrili, kireçtaşı bir uçurumun yamacına inşa edilmiş taş bir kulesi ve kırmızı bir çatısı olan ortaçağ kalesiydi. Kasabaya kısa bir yürüyüş mesafesindeydi ama tamamen özeldi. Kendi hayatını yaşayabileceğin bir yerdi.

★ ★ ★

Londra'daki Seven Dials'ın bir binasının birinci katında, boynunun ortasında dikişler olan bir adam bir kitap tutuyor ve sayfaları çeviriyordu.

ilk bakışta kendi kendine okuyor gibi görünüyordu. Ama odada yalnız değildi.

Yanındaki tezgahın üzerinde bir kafa duruyordu.

Bir kadının kafası, göz kırpıyor ve nefes alıyor. Ölmüyor, ama yine de sadece bir kafa.

Kafasını tekrar vücuduna dikmeye çalışmışlardı -uzuvları yoktu ve yırtılmıştı ama yine de bir vücuttu- ama çabalar işe yaramamıştı. Tentür depoları yok olmuştu; vücut onarılamaz bir noktadan sonra çürümeye başlamadan önce daha fazlasını yapmak için zaman yoktu. Yanaklar renklerini korumuş ve gözler parlak kalmış olsa da, alttaki gövde soluk ve beyazdı ve ölümle şişmişti. Sonunda, tekrar kesme kararı verildi.

Ama yine de, bir insanın olabileceği kadar hayattaydı. Altında bedeni olmayan bir kafanın içine hapsolmuş parlak bir zihin. O ve kocası, şaraplarını ve akşamlarını paylaşmak, felsefe, edebiyat ve dünyanın daha uygun bir yöne doğru bükülebileceği yollar hakkında konuşmak için seçkin birkaç arkadaşını, hepsi saygın sanatçıları ve yüksek sosyete üyelerini ağırlayarak eğlendirmeye devam edeceklerdi.

★ ★ ★

Bir teknenin pruvasında duran evli bir çift vardı, Amerika'ya doğru gidiyorlardı. Adam ayakları üzerinde sabit duruyordu, dalgaların hareketiyle kolayca sallanıyordu. Karısı kusarken güldü, sırtını sıvazladı ve saçlarını okşadı. İskoç aksanıyla konuşuyor ve gülüyorlardı. Uzun deniz yolculuğu boyunca kadın iki bebek doğuracaktı. Karı koca, geride oldukları insanları bırakmaya hevesli diğer göçmenlerin aksine, kendilerine asla Amerikalı demeyeceklerdi. İskoçlardı ve bunu biliyorlardı ve Manhattan'da geçirdikleri hiçbir zaman aksanları körelmeyecekti, aksanları neşter kadar keskinliğini koruyacaktı.

Adam Chatham Caddesi'ndeki Park Tiyatrosu'nda bir iş bulurdu ve göz bandı ona genç aktörlerin onu bir tür efsane olarak görmelerine yol açacak gizemli bir hava verirdi. Manhattan'daki King's College'ın tıp fakültesine kaydolurdu. Onu bir düzine kez reddetmişlerdi ama o gelmeye devam etti, saatlerce yöneticilerin, profesörlerin ve ziyaret eden cerrahların ofislerinde bekledi, kabartmalı bir tıbbi

çantası ve kucağında yazdığı bir tez. Elbiseleri göğsünden aşağı doğru uzanan, yumruk uzunluğundaki parlak ve beyaz yara izini örtüyordu.

Ne kadar gerekiyorsa o kadar bekleyecekti, derdi. Zamanı vardı.

Modern Tıp Üzerine Bir İnceleme'den (1822) alıntı
Hazel Sinnett-Ellis tarafından

ALPİN KAN BOZUKLUĞU—tam olarak kökeni bilinmeyen son derece nadir bir hastalıktır. Semptomları arasında aşırı uyuşukluk, yorgunluk, açıklanamayan yara izleri ve morarmalar ve şiş ayaklar bulunur. Alpin kan bozukluğu ölümcüldür ve tedavisi yoktur. Ancak, bu o kadar nadir ve olası olmayan bir rahatsızlıktır ki bu İncelemeyi okuyan hekimlere hastalarını olası bir teşhisle korkutmamaları tavsiye edilir.

notlar ve teşekkürler

*Ölümsüzlük: Bir Aşk Hikayesi*bir kurgu eseridir ve gerçek dünya tarihinden esinlenmiş olsam da, bir roman yazmanın zevkinin bir kısmı, o tarihi anlatı amacıma uyacak şekilde büküp esnetebilmektir. Belki de en bariz olanı, Roma ateşinin kurgusal bir salgın olmasıdır, ancak kızıl ateşe biraz benzemektedir. (Aslında, en bariz değişiklik, bildiğim kadarıyla, hiç kimsenin birini sonsuza dek yaşayabilecek bir tentür yaratmamış olmasıdır.)

Gerçek dünyada, Prenses Charlotte düğününden bir yıl sonra, 1817'de doğum yaparken öldü. Bu evrende, Roma humması geçirdiği için evliliğinin birkaç yıl ertelendiğini ve romandaki olayların gerçekleşmesine izin verildiğini hayal ediyorum. Diğer birkaç küçük değişiklik ise şunlardır: Sir Robert Mends'e komodor pozisyonu ancak 1821'de, bu romandan üç yıl sonra verildi. Bizim dünyamızda, anestezi ilk kez 1846'da Boston'da William Morton tarafından cerrahide kullanıldı. Birleşik Krallık'taki bir gösteri sırasında buna "Yankee dodge" adı verildi. Kitabın evreninde, Dr. Beecham kendi anestezisini onlarca yıl önce icat etti ve bu nedenle bunun yerine "Edinburgh dodge" olarak bilinir.

Umarım bu roman, eğlence ve kurgu için kullandığım figürlerin ve yerlerin gerçek tarihini keşfetmeniz için size ilham verir ve eğer yanlış anladığım bir şey için sinirlenirseniz, gerçekten okuyacağıma söz veremem ama bana bir e-posta göndermekten çekinmeyin.

Bu kitap, ancak öncülü Anatomy: A Love Story'nin okuyucu kitlesini bulmasına yardımcı olan inanılmaz insanların muazzam miktardaki çalışmaları ve özverileri sayesinde mümkün oldu. Elbette, telaşlı e-postalarıma her zaman cevap veren ve kendine saygısı olan bir yetişkinin gerçekten ihtiyaç duyduğundan daha fazla desteğe ihtiyacım olduğunu anlayan temsilcim Dan Mandel'e teşekkür ederim. Wednesday Books'taki tüm ekip harika ve teşekkürlerimi

korkusuz ve inanılmaz sabırlı editörüm Sara Goodman ve Alexis Neuville, Mary Moates ve Rivka Holler'a. Ayrıntılı ve sabırlı çalışması için harika metin editörü Eliani Torres'e çok teşekkür ederim. Ayrıca Kerri Resnick ve Zack Meyer'e bu kadar güzel ve büyüleyici iki kapak yaratma çalışmalarından dolayı özel bir şükran borçluyum. Bu kitapların elde ettiği başarının aslında bu kapakların ne kadar iyi olduğuna bağlı olduğunu düşünüyorum ve bunu söylememe izin veriliyor çünkü bu kitabın benim gerçekten hiçbir ilgim olmayan kısmı bu.

Reese's Book Club ekibine ve hayatımı değiştiren Anatomy: A Love Story'yi seçen Reese Witherspoon'a ve hayatımı farklı, daha incelikli bir şekilde değiştiren Legally Blonde'a çok teşekkür ederim.

Bu kitabın ilk taslaklarını okuyan ilk ve tek kişi, okuyucuların tam olarak ne istediğini bilen kız kardeşim Caroline Schwartz'dı. Hızlıca okuduğunuz, beni köşeye sıkıştırdığınız ve bana doğrulama ile gerçekten yararlı geri bildirim arasında tam olarak doğru oranı verdiğiniz için teşekkür ederim. Bu kitap sizin sayenizde çok daha iyi.

Bu kitabın ikinci yarısının neredeyse tamamını, yulaf sütlü çok güzel filtre kahvenizi içerken yazdığım Echo Park'taki Stories Books & Cafe'ye teşekkür ederim.

Katie Donahoe, bu süreç boyunca bana destek oldun ve senin arkadaşlığın için çok şanslıyım. Tüm bu zaman boyunca şikayet etsem bile bu kitabı gerçekten yazabileceğime inandığın için teşekkür ederim.

Benzerlerini kullanmama izin verdikleri için Eddie ve Beetlejuice isimli kedilere teşekkür ederim.

Kocam Ian Karmel, seni bulduğum için çok şanslıyım. Yaptığım her şey daha iyi çünkü onu seninle yapıyorum. Seni çok seviyorum.

ayrıca tarafından

dana schwartz

Anatomi: Bir Aşk Hikayesi

Beyaz Adamın Batı'nın Beyaz Erkek Yazarlarına Rehberi

Kanon

Kendi Felaketinizi Seçin

Ve Yola Çıkıyoruz

Yazar Hakkında

Sela Shiloni

Dana Schwartz televizyon yazarı ve bir numaralı liste tarihi podcast'i Noble Blood'ın yaratıcısıdır. Bir gazeteci ve eleştirmen olarak Dana, Entertainment Weekly, Marie Claire, Glamour, GQ, Cosmopolitan, Vanity Fair ve daha fazlası için yazmıştır. Los Angeles'ta kocası ve kedileri Eddie ve Beetlejuice ile yaşamaktadır. Kitapları arasında Choose Your Own Disaster, The White Man's Guide to White Male Writers of the Western Canon ve Anatomy: A Love Story yer almaktadır. E-posta güncellemelerine kaydolabilirsiniz Burada.

Bunu satın aldığınız için teşekkür ederiz
St. Martin's Yayın Grubu e-kitabı.

Özel teklifler, bonus içerikler almak için
ve yeni çıkanlar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi,
bültenlerimize kaydolun.

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin:
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için tıklayın Burada.

İçindekiler

Başlık Sayfası
Telif Hakkı Bildirimi
Adanmışlık
Epigraf

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31

Bölüm 32

Notlar ve Teşekkürler
Dana Schwartz tarafından da
Yazar Hakkında
Telif hakkı

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, organizasyonlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünleridir ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Publishing Group'un bir yayını olan Wednesday Books tarafından yayınlandı

ÖLÜMSÜZLÜK: BİR AŞK HİKAYESİ. Telif hakkı © 2023 Sidley Park'a aittir. Tüm hakları saklıdır. bilgi, adres St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.çarşambakitapları.com

Kapak tasarımı Kerri Resnick'e aittir
Kapak resmi Zach Meyer'a aittir

Kongre Kütüphanesi basılı edisyonu şu şekilde kataloglamıştır:

İsimler: Schwartz, Dana, yazar.
Başlık: Ölümsüzlük: Bir Aşk Hikayesi / Dana Schwartz.
Açıklama: İlk ABD baskısı. | New York: Wednesday Books, 2023. | Seri: Anatomi ikilemesi; 2 | Hedef Kitle: 13-18 yaş arası.
Tanımlayıcılar: LCCN 2022048313 | ISBN 9781250861016 (sert kapak) | ISBN 9781250897770 (uluslararası baskı: ABD dışında satılır, hakların mevcudiyetine tabidir) | ISBN 9781250861023 (e-kitap)
Konular: CYAC: Mahkemeler ve saray mensupları—Kurgu. | Aşk—Kurgu. | Gizli topluluklar—Kurgu. | Tıbbi bakım—Kurgu. | Büyük Britanya—Tarih—George III, 1760–1820—Kurgu. | Gizem ve dedektif hikayeleri. | LCGFT: Romantik kurgu. | Tarihi kurgu. | Dedektif ve gizem kurgu. | Romanlar.
Sınıflandırma: LCC PZ7.1.S336574 Im 2023 | DDC [Fic]—
dc23 LC kaydı şu adreste mevcuttur:
https://lccn.loc.gov/2022048313

eISBN 9781250861023

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numarasından veya e-posta yoluyla iletişime geçin.MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com.

İlk ABD Sürümü: 2023
Birinci Uluslararası Baskı: 2023